

Giới thiệu Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp

Vì một lí do ngớ ngẩn mà cô, một tiểu thư xinh đẹp quyền quý, được nhiều chàng trai theo đuổi lại bị xuyên không qua thế giới khác, đã vậy khi thức dậy còn nằm trong lòng một nam nhân. Khi bốn mắt trực tiếp giao nhau, cô không nghĩ tới giây tiếp theo mình đã bị người ta đẩy thật mạnh ra ngoài.

Đối với anh mà nói, đi ngao du khắp nơi một mình thế này tràn ngập cô đơn, nhưng cô đơn đôi lúc lấy tâm an – có như vậy, anh mới không vô tình tổn hại đến người khác. Chỉ một câu nói ngắn gọn như vậy cũng khiến cô mềm lòng, tuy rằng trước kia có nhiều chàng trai theo đuổi, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc. Mời các bạn đón đọc truyện xuyên không Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đang ngủ xảy ra chuyện lớn

Edit: Moon

Beta: Lã Thiên Di

Lạc Lan luôn luôn không nghĩ tới, ngủ một giấc cũng có thể xuyên qua.

**

[Vương quốc Earth-land Fiore năm 783]

Thiếu niên tóc đen cúi đầu, từ trong rừng rậm âm u bước ra.

Đối với anh mà nói, đi ngao du khắp nơi một mình thế này tràn ngập cô đơn, nhưng cô đơn đôi lúc lấy tâm an – có như vậy, anh mới không vô tình tổn hại đến người khác.

... Đã như vậy bao nhiêu năm nay rồi.

Thiếu niên dừng chân.

Anh thờ phì phò, ngẩng đầu nhìn cây đại thụ to lớn che cả bầu trời.

Tầng tầng lớp lớp sắc xanh thẫm của lá, dường như muốn che cả ánh sáng mặt trời, chỉ còn một vài tia sáng nghịch ngợm len lỏi qua những tán lá già cỗi, khó khăn lắm mới nhìn rõ phương hướng

Đến tối, nơi này sẽ càng âm u hơn.

Nếu như ở lại đây, ban đêm... Anh có thể ngắm sao không?

Thiếu niên nghiêng đầu, ánh mắt gợn lên tia yên bình không thường thấy.

Anh bỗng nhiên đi vòng sang hướng khác, lệch khỏi đường đi đã định sẵn.

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần tối.

Thiếu niên tóc đen dừng chân ngay lúc hoàng hôn nhường chỗ cho sắc đen huyền bí, đôi mắt mở to — anh chưa ra khỏi khu rừng, nhưng anh may mắn tìm được rồi một chỗ nghỉ chân.

Có thể nhìn thấy bầu trời đêm.

Thiếu niên nghĩ như vậy, dựa vào đoạn tảng đá bên cây đại thụ rồi ngồi xuống.

Bóng đêm tĩnh lặng bao trùm lấy vạn vật.

Gió đêm rì rào, thổi vọng lại nơi nghỉ chân của thiếu niên, mang theo tiếng lá cây ma sát “Xào xạt”. Chìm trong màn đêm u tịch, thiếu niên cảm thấy như chính mình chìm trong ảo giác không có lối thoát.

Anh ngẩng đầu.

Mấy trăm năm qua, màn đêm buông xuống điểm xuyết thêm vô vàn ánh sao nhấp nháy, thật giống như tranh vẽ.

Anh nhìn không chớp mắt bầu trời đêm, thật lâu sau, khẽ mở đôi môi bật ra tiếng thờ dài.

“Thế giới này có nhiều chuyện không thể do mình tự quyết định.....”

Đôi mắt màu đen trong suốt hiện lên tia thống khổ, anh nhắm mạnh hai mắt lại.

Thế giới này xua đuổi anh.

Rốt cuộc là vì cái gì mà biến thành như bây giờ.....

Thiếu niên cúi đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt, cặp mắt xinh đẹp không hề mở, dường như đang ngủ say.

**

Lạc Lan ngủ thật sự thoải mái, tuy cái giường hơi cứng một chút, hơn nữa bên ngoài hơi lạnh, cô đối với cái ôm ấm áp kia rất vừa lòng.

Cô đem mặt cọ cọ nơi gối đầu, thật là thoải mái a.

Quả nhiên là cái gối tốt a.

Lạc Lan chép chép miệng, ôm chặt cái gối ôm trong lòng một chút, chân lại gác qua gác lại, nhưng chân gác phải thứ gì đó cứng rắn — (Moon: Chỉ ăn đậu hũ của anh nhiều quá =.=)

Khoan, đợi chút.....

Gối đầu làm sao có thể là cứng như vậy.....?

Lạc Lan mơ mơ màng màng ngủ cảm thấy có gì không đúng, cô hơi nhăn mi, đầu óc bị đình chỉ bấy lâu giờ hoạt động lại.

Chậm đã — Cái gối mà cô mua đâu có to như vậy? !

Lạc Lan phút chốc trợn mắt!

Trước mắt hiện ra một khối màu đen, nhìn qua là vải dệt mềm mại, Lạc Lan yên lặng nhìn chăm chăm vải dệt, hai tay ôm chặt cái gì đó giật giật — cô mở to hai mắt, nhéo nhéo “cái” đang ôm

... Có co dãn Sờ lên còn rất rắn chắc

Lạc Lan đầu thoáng ngửa ra sau, theo quần áo màu đen nhìn lên trên.

Đập vào mắt là kiện áo màu trắng, lại hướng lên trên, áo choàng màu đen, cổ áo mở rộng, hiện ra cơ ngực rắn chắc..... Lạc Lan tầm mắt dừng lại nơi lồng ngực năm giây, lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nhìn lên. Cuối cùng tiến vào tầm mắt của cô là gương mặt anh tuấn, cực đẹp trai của thiếu niên.

Tầm mắt Lạc Lan lại dừng lại năm giây trên gương mặt ấy.

Lông mi thiếu niên khẽ động. Ngay trong lúc Lạc Lan thăm ghen tị, oán hận thì hàng lông mi dài khẽ mở —

Nếu bây giờ là đêm tối thì ánh mắt của anh giống như vì sao đang tỏa sáng, đẹp mê người.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lạc Lan trừng mắt nhìn: “...Lúc này tôi không nên trừng mắt mới đúng.” Cô đem “gối ôm” trong lòng một lần nữa ôm chặt, mặt một lần nữa thiếp đi cọ cọ trong vải dệt: “Đây là mơ, tuyệt đối là mơ..... Ngủ tiếp.”

Không nghĩ tới giây tiếp theo, bả vai cô bị đẩy ra một cách mạnh mẽ—

“Mau rời khỏi tôi!” Thanh âm mềm mại của thiếu niên mang theo lo lắng và hốt hoảng: “Con người không thể tới gần tôi được — !”

Lạc Lan còn chưa tỉnh táo đã bị đẩy ra, nhẹ buông tay, còn bị ngã mạnh xuống đất.

Lạc Lan nhe răng trợn mắt ngồi dậy. Cô cảm giác được tay của mình có chút đau, cau mày tập trung nhìn vào, phát hiện hai tay bị trầy da, có thể thấy được lực đẩy kia khá mạnh.

Lạc Lan có chút tức giận, ngẩng đầu trừng thiếu niên: “Anh sao lại như vậy? Làm gì đột nhiên đem tôi đẩy ra — đợi chút, đây là chỗ nào?”

Lạc Lan lập tức quét quanh một vòng, nhất thời bị dọa đến hoàn toàn thanh tỉnh: “Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?! Anh là ai???”

Ban đầu thiếu niên dựa vào thân cây kia đã muốn đứng lên, dần lùi ra sau, làm như Lạc Lan là mảnh thú ăn thịt vậy.

Lạc Lan sờ sờ cánh tay bị trầy da, cảm giác đau đớn khiến mặt cô nhăn như trái mướp đắng, quyết định tạm thời mặc kệ.

Trong lòng nghĩ đến một khả năng. Ngủ một giấc lại xuyên qua là tình huống nào vậy trời!!!

Cô chống hai tay đứng lên, đi tới nơi anh đứng, nên tìm hiểu một chút vậy: “Cái kia, vừa mới ôm chân của anh là tôi không đúng, tôi nói này.”

Còn chưa dứt lời đã bị đối phương kích động vùng tay lên nói: “Đừng tới đây! Cô không muốn sống nữa sao?!”

Lạc Lan bị thái độ của thiếu niên kia làm cho nôn nóng.

Mặc danh kỳ diệu xuyên qua còn chưa nói, người này bị cô ôm đuôi liền kích động thành như vậy, chẳng lẽ cô không có mặc quần áo? Nghĩ như vậy Lạc Lan cúi đầu nhìn nhìn — váy ngủ vẫn còn mặc ở trên người mà?

Cô ngẩng đầu nhìn, thiếu niên kia có gì đó không đúng.

Ánh mắt trong trẻo ban nãy không còn, nha cùi đầu, gương mặt như hòa vào trong bóng đêm, quanh thân phát ra khí tức khác với khi nãy hốt hoảng bảo cô rời đi.

“Nè. Anh làm sao vậy?”

Không rõ cho nên Lạc Lan thật cẩn thận hỏi. Tiến vài bước muốn xem đối phương như thế nào, không nghĩ tới đi qua nắm tay áo anh, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo hiện lên vẻ tịch mịch.

Khi hấn ngẩng đầu, trong nháy mắt Lạc Lan cảm giác được một trận khí thế khủng bố bao quanh người anh. Trong chớp mắt, ánh mắt của anh trở lại bình thường.

Mới vừa rồi là. Có việc gì nghiêm trọng sao?

Lạc Lan nghẹn họng, trần trối nhìn.

Bởi vì khí thế khủng bố vừa rồi của anh làm cô cảm thấy đứng không vững.

Thiếu niên tóc đen khôi phục lại bộ dạng bình thường, nhìn Lạc Lan vẫn như cũ túm tay áo anh, mặt hoảng hốt nói: “..... Cô..... Vì sao.....?”

“Cái gì vì sao —” Lạc Lan vừa mới xuyên qua còn chưa kịp định thần lại thì bị hấn dọa như vậy liền có chút cảm tức: “Anh rốt cuộc là ai?”

Thiếu niên tóc đen vẫn có chút ngây người, trả lời cô: “..... Tôi gọi là Zeref, cô là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Người tốt phải là người trở thành “phiếu cơm dài hạn”

Lạc Lan ngáp miệng, ngồi xổm xuống bên bờ suối. Cô đối với tư thế bất nhã của mình không hề tự giác, nhưng việc này cũng không làm khó được cô.

Mặc kệ là làm như thế nào mà xuyên qua, nhưng trước hết phải bình tĩnh cái đã. ...

Đặc biệt cô còn không biết nơi này là đâu. ...

Nước suối trong vắt, nơi sâu nhất chỉ mới tới đầu gối cô, có thể thấy rõ ràng đá sỏi và sinh vật ở dưới nước. Ngay tại nơi Lạc Lan ngồi còn có ba chú cá nhỏ bơi lội, hoàn toàn không sợ người.

Cách bờ suối không xa, Zeref dựa nửa người vào tảng đá. Anh nhìn chăm chăm hòn đá phủ đầy rêu xanh đến gần người. Lúc này trời tờ mờ sáng, bốn phía rừng rậm mờ mịt tỏa ra sắc trắng của bầu trời.

Anh nâng lên mắt, nhìn về cô gái bên dòng suối.

Cô ấy nói cô ấy tên là Lạc Lan.

Cô ấy vẫn dùng tư thế ngồi xổm kì quái ban nãy ngồi thật lâu bên dòng suối. Zeref thật không hiểu tư thế kia là sao. Anh sống đã mấy trăm năm, nhưng

anh chưa bao giờ thấy cô gái nào làm tư thế kì quái ấy cả. (Moon: ở thế giới đó không biết kiểu ngồi xồm à??? Di Di: Chắc tại đây là lần đầu anh nhìn thấy đó mờ ~ .v)

Gió nhẹ đem lời của cô gái vọng lại đây, Zeref nghe được cô ấy chính là nói liên miên cần nhân.

Lạc Lan: “..... Đây không khoa học tuyệt đối không khoa học. Rõ ràng bộ dáng không thay đổi, thân thể không thay đổi..... Quần áo cũng không thay đổi, vì sao chỉ có màu sắc của đôi mắt đều biến dạng thay đổi, tuyệt đối không khoa học a.....”

Một trận gió lạnh thổi qua.

Lạc Lan ở trong tiết trời sáng sớm mang theo làn gió này làm cô cảm thấy lạnh, cô lập tức ôm hai tay chà xát, hoàn toàn quên đi tay đang trầy da, vừa chà xát hai tay “Lạnh” vừa thở ra khói.

Cô cuối đầu nhìn vết thương trên tay, đồ hồng, đã muốn lở ra, còn chưa sơ cứu.

Đề như vậy làm sao được? Xử lý một chút là ổn nhĩ?

Lạc Lan lâm vào buồn rầu — cô là do “Ngủ mặc” [đang ngủ xuyên qua]. Ngoại trừ cái áo ngủ trên người thì cái gì cũng không có, chẳng lẽ kêu cái tên Zeref nóng tính kia?

Có phải hay không sẽ bị xô ngã lần nữa..... Không có gì, đến một cái khăn tay cũng không có, thật là đau đầu a!

Ngay tại lúc Lạc Lan đang rối rắm “đấu tranh tư tưởng” xé vấy buộc vết thương thì một bàn tay đưa trước mặt cô. Ngón tay ấy nhỏ trắng nõn hơi xương xương, trong lòng bàn tay là một chiếc khăn tay.

“... Vừa rồi, thực xin lỗi.”

Lạc Lan xoay đầu lại nhìn, Zeref cúi đầu, mím môi, đáy mắt có ánh náy và mắt tự nhiên.

“Cảm ơn!” Lạc Lan cũng không khách khí, liền nhận lấy khăn tay, thấm nước suối, cau mày bắt đầu lau cánh tay bị trầy da.

Khăn tay lạnh đụng tới miệng vết thương hơi hơi sưng đỏ, khiến Lạc Lan đau đớn — Cô sợ nhất chính là đau, ngứa, đương nhiên cũng sợ chết, phim kinh dị thì càng xin miễn..... Không tốt, sao cô lại nói lạc chủ đề rồi.

Lạc Lan một lần nữa chú ý vào xử lý miệng vết thương.

Cô lau miệng vết thương hai bên cánh tay, lại lau sạch bụi bẩn — ít nhất như vậy sẽ không bị gì nặng.

Đem tay khăn rửa sạch, Lạc Lan lúc này mới đem tầm mắt chuyển hướng người vừa cho cô khăn tay xong đang đứng phía sau nhìn chằm chằm.

“Cái kia..... Nơi này là chỗ nào?”

Zeref: “Có lẽ là vương quốc Fiore.....”

Lạc Lan có chút hoài nghi: “Vì sao anh cũng không chắc chắn?”

Zeref cúi đầu: “Tôi vẫn đều hay tránh đi nơi có con người, cho nên.....”

“Hả? Vì sao muốn tránh đi?”

Zeref không nói.

Lạc Lan nhìn anh vài lần — thật sự là một người kỳ quái.

Đến tận đây, Lạc Lan đã tiếp nhận số phận “Ngủ mặc” của mình, nhưng đây là đâu? Một nơi hoàn toàn chưa từng nghe qua? Theo như lời Zeref, đây chẳng lẽ là thế giới ma pháp và kiếm thuật phương Tây sao? Minh xuyên qua đây có ý nghĩa gì không?

Lạc Lan một bên cân nhắc xem có thể biết thêm chút manh mối nào không, một bên vò khăn tay, đột nhiên nhìn ngẩng đầu nhìn vào Zeref.

“Cô từ đâu tới?” Câu hỏi mang chút lo âu: “Sao lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi?”

Lạc Lan muốn nói là cô cũng không biết, nhưng chắc có lẽ phải chém gió thôi! Cô đảo mắt, nhếch khóe miệng: “Có lẽ là ý trời?”

“.....” Zeref chấn động, dùng ánh mắt “ai mà tin” nhìn cô.

Thấy lời nói xạo của mình có vẻ không hiệu quả, Lạc Lan định mở miệng trấn an anh một chút, vừa mở miệng ra thì...: “Hắt xì —”

Cô rùng mình một cái.

Sáng sớm rừng rậm tràn ngập khí lạnh, lại thêm sương sớm ẩm ướt, Lạc Lan có chút chịu không nổi. Cô thật cẩn thận tránh chỗ bị thương, ôm lấy hai tay.

Nhưng dù như vậy cũng không thấy hiệu quả, vừa mới rửa vết thương xong tay dính nước lại thêm gió nữa chứ. Lúc này hai tay đều lạnh như băng, tính cuộn mình lại nhưng cũng không ấm hơn bao nhiêu, một chiếc váy ngủ thế này làm sao chống đỡ nổi.

Zeref đứng lên, anh đem áo choàng màu trắng trên người khoác lên cho Lạc Lan.

“Khá hơn chút nào không?” Zeref cau mày nói: “Xin lỗi, tôi không có quần áo khác.”

Lạc Lan lắc lắc đầu, tầm mắt lại lần nữa nhìn vào vạt áo mở rộng của Zeref: “Anh, anh không lạnh sao?”

Zeref lắc lắc đầu.

Tầm mắt của cô lại nhìn vào lồng ngực rắn chắc, không có áo choàng, Zeref để hở ngực trông rất...quyến rũ.

Lạc Lan vụng trộm nuốt nước miếng.

Cẩn thận xem xét, người này là người tốt, nữ thiếu niên ít nói, bộ dạng cũng được lắm, rất đẹp trai. Hay là buộc anh ở bên người làm “phiếu com dài hạn” nhỉ?

Nhanh chóng xác định phương án, Lạc Lan có chút nở nụ cười tà ác.

“Này, Zeref, anh có bạn gái chưa?”

Thiếu niên tóc đen hiền hòa có chút giật mình: “Bạn gái?... Không, tôi không —”

“Không có sao?” Lạc Lan đánh gãy lời anh, có chút kích động lời nói: “Anh mấy tuổi rồi?... Thoạt nhìn bộ dáng có vẻ lớn hơn tôi. Tuổi này còn chưa có bạn gái sao? Ngạc nhiên quá! Như vậy cũng tốt...”

Zeref có chút sốt ruột: “Khoan, đợi chút..... Tôi đã muốn —”

“Kể tiếp anh muốn đi đâu?”

“Hả?”

Lạc Lan khoác nhanh áo choàng trắng lên người: “Mang tôi tới thị trấn gần nhất đi. Tôi không thể mặc váy ngủ hoài được.”

Zeref đang nói thì bị đánh gãy, bây giờ lộ ra ánh mắt có chút áy náy, anh có chút bất đắc dĩ, trong thanh âm mang điểm bi thương: “Tôi không thể đến nơi có con người.....”

Lạc Lan: “Vì sao?”

Zeref trầm mặc vài giây: “Con người tới gần tôi đều chết.”

Lạc Lan híp mắt nhìn hán sau một lúc lâu.

“Xạo, làm sao mà tôi còn chưa chết?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cái gì gọi là “đệ nhất đệ tử hủ”

Ăn xong trái cây đại Zeref vừa mới hái về, Lạc Lan nghỉ ngơi một chút, nhìn những luồng ánh sáng vàng như mật ong đang trải rộng xuống mặt nước trong suốt.

Phản chiếu dưới nước là hình ảnh một cô gái tóc đen với cặp mắt màu vàng quý dị.

Lạc Lan sờ sờ mí mắt, vươn tay gãi đầu.

Đã biết tại sao mắt lại trở thành màu vàng, Lạc Lan gật đầu một cái không chút do dự. (Moon: Chắc chị nghĩ chị bị ánh sáng phản chiếu lại). Cô liếc mắt

nhìn về phía Zeref.

Anh được nhiều người biết đến là Pháp Sư Bóng Tối cổ đại, anh nói thân thể anh tự phát ra Hắc Thuật Ankhseram [1], cho nên từ trước đến nay đều tránh đi nơi có con người. Về phần vì sao thân thể tự thi triển pháp thuật thì anh không biết.

[1] Hắc Thuật Ankhseram là một ma thuật cho phép người sử dụng giết bất kỳ sinh vật sống mà họ muốn ngay lập tức. Ma thuật này có vẻ không kiểm soát được, và được phóng ra một cách ngẫu nhiên, giết chết bất cứ điều gì trong một bán kính nhất định xung quanh người dùng. Tuy nhiên, khi người dùng quên đi những giá trị của cuộc sống, họ có thể hoàn toàn kiểm soát ma thuật của họ. Một số đồ vật có thể bảo vệ con người khỏi Hắc Thuật Ankhseram, như khăn choàng cổ của Natsu Dragneel. Nó cũng tiết lộ rằng loại ma thuật này không thể học được, mà đúng như tên gọi của nó là một lời nguyền, được đưa vào một người nào đó bởi Thần Ankhseram, vị thần của sự sống và cái chết.

Như khi Zeref Dragneel cố gắng nghiên cứu về việc hồi sinh người chết đã khiến cho Thần Ankhseram nổi giận, ngài đã giáng lời nguyền này vào Zeref, tất cả mọi người xung quanh đều bị hắc giết chết. Zeref càng yêu quý cuộc sống bao nhiêu thì sẽ cướp đi mạng sống bấy nhiêu, hơn nữa, lời nguyền này còn khiến Zeref bất tử và không thể bị giết chết; nó như là một sự trừng phạt của thần dành cho Zeref.

Lạc Lan nhớ đến ánh mắt tràn ngập tịch mịch cùng khí thế khủng bố ban nãy. Anh đã một mình ở chốn thâm sơn cùng cốc cũng thiệt là kì quái, nói anh là Pháp Sư Bóng Tối cũng không có gì sai.

Nhưng nhìn anh bây giờ có chút ngốc ngốc, hoàn toàn là một ngốc mỵ thiếu niên hoang dã mà thôi!

Bất quá, Pháp Sư Bóng Tối thật sự lợi hại lắm hả?

Thì xem cái bộ dạng chịu áp lực tâm lý nặng nề của anh ta kia, lại còn từ lúc mình đến đây đều không thấy anh cười. Lạc Lan vuốt cằm, trong lòng thầm nghĩ: Nếu không thì. lập “Kế hoạch cải tạo mỵ thiếu niên” đi?

Không nên không nên, rất cầu huyết .

Thấy Zeref xoay người lại nhìn mình, Lạc Lan neho mắt cười cười, bộ dạng chân chó một chút. (Moon: là nịnh nọt ấy mà)

Zeref dừng một chút, do dự đi tới:

“Tôi mang cô tới thị trấn gần nhất. Tôi không biết khi nào thì sẽ phóng thích ma pháp, cô thật sự muốn.”

Lạc Lan cười tủm tỉm:

“Không sao! Không sao!”

Zeref lộ ra biểu tình thật không có biện pháp, đưa lưng về phía Lạc Lan, ngồi xuống. Lạc Lan bay thẳng lên lưng Zeref, hai chân duỗi ra, đôi chân trần quần chặt lên bụng Zeref, không nhúc nhích. (Moon: chỉ là công thôi mà =.=).

Lúc trước Lạc Lan đã xem rất nhiều tiểu thuyết xuyên không, nhưng mình xuyên qua thì không có gì cả — trừ bỏ trên người là váy ngủ thì cái gì cũng không có, chân trần, không giày dép, căn bản là không đi đường được. Hừm đông, Zeref công cô đi như vậy đã lâu, đến khi tìm được một con suối nhỏ thì dừng lại .

Lạc Lan ở trong lòng đối với Zeref giờ ngón tay cái – thể lực thật tốt!

Hai tay Zeref nâng hai chân Lạc Lan, dễ dàng đứng lên, anh điều chỉnh tư thế một chút, hai tay ôm lấy hai chân Lạc Lan chắc chắn, vững vàng.

Hai bàn tay trong lúc tiếp xúc cùng với thân hình mềm mại ở sau lưng khiến Zeref có chút không tự nhiên — cho dù đây đã là lần thứ hai công cô, nhưng anh vẫn không thể làm như không thêm để ý được. Mặt có chút phiền hờn, mắt tự nhiên đem tầm mắt nhìn thẳng. Đây là lần đầu tiên Zeref tiếp xúc thân mật như vậy với một cô gái, ma pháp tựa như chiếm lấy thân thể anh, sau bởi vì vậy nên ngay cả cơ hội tới gần con người cũng không có. (Moon: tội nghiệp anh TT^TT)

Tạm thời không nói đến cô gái này từ đâu đến, chỉ mới biết tên nhau mà hai người tiếp xúc gần gũi như vậy thật sự không sao chứ?

..... Hiện tại con gái đều coi mở như vậy sao?

Lạc Lan không biết trong lòng người đang công mình vô cùng rối rắm, hai tay ôm cổ Zeref, bởi vì nằm trên lưng anh lần thứ hai rồi, thần kinh cô đã muốn buông xuống hoàn toàn phòng bị.

Trên người anh có một mùi hương rất dễ chịu, Lạc Lan không thể nói rõ đó là mùi hương gì, chỉ cảm thấy mùi hương tươi mát kia làm cho người ta an tâm. Tuy rằng không thừa nhận chính mình khá ngây thơ tin người, nhưng nhìn đến người duy nhất ngoài việc tự xưng mình là cái gì Pháp Sư Bóng Tối ra, thì tất cả đều rất đáng tin cậy.

**

Sự thật chứng minh Zeref quả thật không nói dối, khi chàng vạng dừng lại, người này đã hai lần phóng thích Hắc Thuật Ankhseram. Lần đầu tiên xuất hiện thiếu chút nữa đánh Lạc Lan văng ra, may mắn cô nhanh tay lẹ mắt, hai tay hai chân gắt gao quần lấy Zeref, quyết không để ngã chết.

Hiển nhiên, lần thứ hai phóng thích Zeref mới yên lòng — ma pháp của anh quả thật không khiến Lạc Lan có bất cứ thương tổn gì.

Zeref cõng Lạc Lan đi trong rừng rậm một ngày, Lạc Lan đối với lí do thoái thác trước kia của Zeref tin vài phần — dù sao có ai rảnh ở không tự nhiên chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc này? Trong lúc hai người dừng lại nghỉ ngơi bốn, năm lần, cơm trưa “ù như kỹ” là.....quả đại.

Tuy rằng cũng có vị trái cây đầy, hương ngọt ngào, nhưng đối với Lạc Lan vẫn không bằng ăn cơm a.....!

Kết quả lúc chạng vạng Zeref vẫn như cũ đem đến hai quả đại.

Ánh mắt Lạc Lan nhất thời có chút ai oán, cô cảm thấy cả người cô đều biến thành trái cây

Nhưng mà Zeref lại không hề có cảm giác, anh hoàn toàn lơ đãng ánh mắt ai oán của Lạc Lan, ăn xong liền lau tay là tìm một cái cây ngồi xuống ngủ.

Anh không tự chủ được nhìn nhìn Lạc Lan đang lấy lá cây lau tay, chỉ là anh lập tức ý thức được chính mình đang nhìn lên người ta, lập tức nhắm hai mắt lại.

Mắt nhắm lại, thính giác liền trở nên nhạy bén, Zeref nghe Lạc Lan lau tay xong, “Tốc” một tiếng là đem lá cây ném xuống, sau đó “Răng rắc” vài tiếng, cô gái ấy đang bước về phía anh.

Vừa muốn tròn mắt hỏi đối phương có chuyện gì thì Zeref chỉ cảm thấy có cái gì cọ cọ chui vào lòng anh — anh vừa mở mắt liền thấy Lạc Lan hí đôi mắt vàng có chút xấu xa, cười giảo hoạt nói:

“Cùng nhau ngủ sẽ không lạnh.”

Cô nói, hoàn toàn không cho anh cự tuyệt, lại còn điều chỉnh tư thế — hai chân cuộn trên người anh, dẫm lên đùi anh, hai tay túm lấy vạt áo của anh, đầu còn lại còn tựa vào bờ vai của anh mà ngủ, hoàn toàn là một bộ dạng “thực nữ”:

“Ngủ ngon Zeref.”

Cô rất nhanh liền ngủ.

Zeref đối với tình huống như vậy quả thật không quen, nhưng đối với việc anh đã lâu rồi không tiếp xúc với ai, thì hoàn toàn không có ý đem cô đẩy ra.

Việc này đối với anh mà nói là xa xỉ.

Trên người Lạc Lan có một mùi hương khiến anh cảm thấy phi thường khó hiểu — anh không có cách nào hình dung được đó là mùi hương gì, chỉ cảm thấy anh thân là Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất thế giới dù có ý chí cường đại thì dường như không thể kháng cự lại mùi hương này. (Moon: hai anh chị cảm giác về nhau =]]]]]])

Nhìn chằm chằm Lạc Lan hồi lâu, Zeref cũng nhắm hai mắt lại.

.....

Bởi vì công Lạc Lan đi hết một ngày, dù cô không nặng, nhưng Zeref cũng rất mệt.

Anh ngủ rất sâu.

Thế cho nên sáng sớm ngày hôm sau anh thức dậy trễ hơn bình thường. Cảm giác ngủ này thật sự thoải mái, cái cảm giác đen tối cùng cô tịch trước kia dường như không còn nữa, điều này làm cho Zeref cảm thấy có chút không quen.

Anh tỉnh dậy nhưng Lạc Lan vẫn còn ngủ.

Người này hôm qua được cõng mà còn ngủ lâu hơn anh — Zeref cảm thấy ngực có chút ngứa, cúi đầu liền phát hiện Lạc Lan, chắc đại khái là vì lạnh, một tay túm cổ áo anh, một tay còn lại đã muốn tìm được quần áo trong của anh, lòng bàn tay mềm mại dán ở lồng ngực anh. (Moon: chị ăn đậu hủ thì có)

Zeref sùng sốt hơn nửa ngày, nhúc nhích thân mình một chút, lại phát hiện cái khác khiến anh cảm thấy càng xấu hổ — Lạc Lan một chân một gác lên hai chân anh, chân khác hơi co lại, đầu gối đè ở giữa hai chân hắn.....(Moon: mình không biết gì hết á! Di Di: *chạy lại che hai mắt Moon rồi cùng “rút lui”*)

Zeref cảm giác trên mặt càng ngày càng nóng.

Hai tay của anh hơi run, vẫn là đem động tác làm cho xong. Điều chỉnh vị trí ngồi xong, anh đem tay chân Lạc Lan để trên người mình lấy ra, trước tiên đứng dậy rời xa.

Zeref thở ra.

Nhiệt độ trên mặt anh vẫn còn nóng, lồng ngực còn lưu lại cảm giác thân thể mềm mại. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng mím môi, xoay người đi tìm đồ ăn.

**

Lúc Zeref trở lại, Lạc Lan đã muốn tỉnh, đưa lưng về phía tối qua hai người ngồi mà cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, dường như ngẩn người.

Không biết vì sao, khi tức trên người Lạc Lan có chút không thích hợp, tư thế ấy của cô khiến anh cảm thấy như cô đang khóc, “Xoạt” tiếng Zeref dầm nát lá khô vọng lại khiến Lạc Lan bỗng nhiên quay đầu.

Trái với suy nghĩ của Zeref, một giọt nước mắt cũng không có, nét mặt biểu lộ tươi cười thậm chí có thể nói sáng lạn.

“Anh đã về rồi.” Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Gặp người con trai tóc xanh

Lạc Lan dụi dụi mắt.

Cảm giác được người ta cồng trên lưng một cách êm ái như thế này làm Lạc Lan lại buồn ngủ. Lạc Lan ở trong lòng thầm mắng chính mình không có tiền đồ — rõ ràng ngủ đã rồi, thế mà mới vừa tỉnh lại không bao lâu, được Zeref cồng lại mệt nhọc.

Lạc Lan lắc lắc đầu, tự phi nhỏ trong lòng.

Zeref ngờ có chuyện gì, hơi hơi nghiêng đầu: “?”

Lạc Lan nhỏ giọng than thở một câu: “... Không có gì.”

Zeref nghe vậy, xóc Lạc Lan lại cho vững vàng rồi đi tiếp — khoảng cách giữa hai người cũng đã qua hai ngày rồi, một người cồng một người, cứ nhiên đều muốn quen thuộc.

Lạc Lan nhìn chăm chăm cổ áo choàng có viền vàng của Zeref, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ anh thật chặt.

Cô cứ nghĩ người này sẽ thừa lúc cô ngủ chưa tỉnh sẽ bỏ đi, mặc dù có chút thất vọng, nhưng Lạc Lan cũng hiểu được quá mức ý lại vào Zeref cũng không tốt. Lạc Lan tỉnh lại không thấy Zeref đâu, liền đặt ra giả thiết — nếu ở trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một người kì quái, cô sẽ làm gì.....?

Nhưng mà Zeref lại khác, chẳng những không rời đi mà còn tìm thức ăn, nước uống cho cô nữa.

Cho nên, nếu Zeref “không từ mà biệt” thì cũng bình thường — cho dù trong lòng cô quả thật có chút khổ sở.

Ngay lúc Lạc Lan bình tâm lại để ra khỏi khu rừng thì Zeref chẳng những trở lại, hơn nữa, còn mang về cả nắm hương nữa.

Lạc Lan vụng trộm chép chép miệng, nhớ lại mùi vị của nắm.

Cô chưa từng ăn nắm hương, cho nên không biết mùi vị nắm hương của hai thế giới có khác nhau hay không, nhưng nắm ở đây có vị ngọt mát, ăn vào còn có thể giải khát.

Lạc Lan ngược lại cảm thấy, ăn được ngủ được là phúc của con người. Nếu không ở đây, cô chưa chắc đã muốn ăn nắm.

Phát giác mình lại suy nghĩ lung tung vụn vặt, Lạc Lan có chút xấu hổ.

Nhưng..... Vì sao Zeref hôm nay bỗng nhiên thay đổi “sách dạy nấu ăn” thế?

Một ngày đổi một loại đồ ăn? Hay là xung quanh nơi này không có trái cây? Hay là..... Anh thực ra rất để ý tới việc cô ăn trái cây?

— Không có khả năng!

Lạc Lan lập tức đối với sung sướng ở trong lòng tiến hành đã kích: Mây tưởng tượng, mây thật ngốc, tự mình đa tình là không tốt!

**

Khác với hôm qua, hôm nay Zeref cồng cô. Cô cảm thấy rất khác, rừng rậm cũng biến đổi không ít —

Ánh sáng nương theo cành lá có chút rực rỡ hơn, đường mòn dưới chân Zeref cũng dễ đi hơn.

Lạc Lan hiểu được, đã sắp ra khỏi khu rừng này rồi.

Zeref đi nhanh hơn nhiều so với hôm qua. Lạc Lan hiển nhiên hiểu được anh suy nghĩ cái gì — anh biết chính mình sẽ tự triển khai Hắc Thuật Ankhseram, bởi vậy muốn sớm một chút đem cô đến thị trấn gần nhất.

Nhưng..... Đưa cô đến thị trấn, rồi sau đó....?

Lạc Lan bỗng nhiên ý thức được trọng điểm từ đầu tới cuối đều rất vô tư. Cô hoàn toàn không lo lắng làm thế nào Zeref đưa cô tới được thị trấn.

Anh, hẳn là..... Vẫn rồi đi sao?

Tuy rằng Lạc Lan từng muốn “phát triển” với “phiếu com dài hạn” Zeref, nhưng dù sao cũng chỉ nói đùa. Lại nói đến Hắc Thuật Ankhseram gì gì đó của anh cũng không phải chuyện đùa, mỗi lần anh thi triển ma pháp là có mười phần khí thế, cho dù không hề tổn hại đến cô, nhưng thoát nhìn vẫn rất dọa người.

“Đến.”

Zeref đem cô thả xuống, chỉ vào thị trấn xa xa:

“Akarifa, thị trấn của con người.”

“Ồ.....”

Tuy rằng biết là câu vô nghĩa, nhưng Lạc Lan vẫn là lên tiếng:

“Anh thật sự không cùng tôi đi vào sao?... Dù sao, làm gì có ai biết tôi bị trúng Hắc Thuật Ankhseram kì quái kia của anh, nói ra cũng không ai tin?”

Zeref đối với suy nghĩ kia của cô chỉ trầm mặc chống đỡ.

Lạc Lan cắn cắn môi:

“Hiểu rồi..... Vậy... hẹn gặp lại?”

Thiếu niên tóc đen trong mắt tựa hồ xẹt qua cái gì, anh rũ mắt xuống, gật gật đầu.

“Được rồi, hai ngày này, cảm ơn anh.”

Lạc Lan lộ vẻ tươi cười: “Ha...ha...”

Vỗ vai Zeref:

“Vị anh hùng này, chúng ta hẹn gặp lại”

Nói xong, cô đưa tay lên vẫy, xoay người đi đến thị trấn.

Lạc Lan không quay đầu. Cô không biết Zeref đứng bên cạnh khu rừng, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô — đến khi bóng cô mất hút trong thị trấn.

Thật lâu sau, thiếu niên tóc đen nâng tay che mặt.

Anh cảm thấy Lạc Lan vừa rồi tươi cười rất sáng lạn.

“Khuôn mặt tươi cười như vậy — Sinh mệnh... Quả nhiên rất đáng quý trọng.....”

**

Lạc Lan cảm thấy vận khí của mình quả nhiên rất tốt.

Vừa mới bước vào thị trấn Akarifa này chưa được mấy bước, cô liền thấy một nhà ăn bên cạnh đang tuyển nhân viên.

Lạc Lan đẩy cửa đi vào: “Xin lỗi đã quấy rầy!”

Đã qua giờ cơm trưa nên nhà ăn có vẻ yên ắng, bên trong chỉ có duy nhất một cậu con trai tóc xanh đang lau bàn, cậu con trai kia mặc một bộ đồng phục đen kì quái, nhìn qua rất có khí chất. Nghe tiếng Lạc Lan, cậu ta quay đầu, biểu tình trên mặt có chút đăm đăm, tựa hồ không để ý: “A? Là tới dùng cơm sao?”

“Không.” Lạc Lan ngăn người, hỏi: “Xin hỏi nơi này đang tuyển nhân viên?”

“Đúng vậy.” Cậu con trai kia liếc mắt nhìn Lạc Lan một cái, quay đầu hô to một tiếng: “Ông chủ — có người đến xin việc!”

“Ừ!” Bên trong truyền ra tiếng đáp lại: “Ta ra ngay.”

Tuy rằng cậu con trai kia không nhìn cô nữa, nhưng Lạc Lan vẫn có chút không được tự nhiên.

Cô túm túm áo choàng trên người — cô biết bây giờ trông mình rất chật vật.

Nhà ăn có chút khí lạnh.

Bất quá cũng may ông chủ nhà ăn cũng không để cô đợi lâu — ông chủ là một ông lão lớn tuổi, bên má phải có một vết sẹo uốn lượn kéo dài đến cằm, bộ dáng rất đáng sợ.

Ông chủ đối với việc trên người Lạc Lan mặc váy ngủ, đi chân đất thì làm như không thấy, nhìn chằm chằm mặt cô rồi quay qua nói với cậu con trai kia:

“Gray, người mang cô ta đến phòng nghỉ xem chút đi.”

Rồi quay đầu nói với cô:

“Mỗi giờ 500 Jewels, thù lao trả theo giờ, không có vấn đề gì thì đi thay quần áo đi.”

Cậu con trai kia vẫy tay, ý kêu cô đi theo.

Lạc Lan vội vàng đi lên theo.

Cô cảm thấy quy tắc dùng người của thế giới này hơi kì quái — này... Hoàn toàn không cần biết cô có gì kỳ quái liền thuê cô, có phải hay không rất kỳ quái.....?

Người con trai tên Gray kia dẫn cô vào hàng lang, từ ngoài vào trong căn phòng thứ hai. Tay phải cậu ta chống nạnh, tay trái chỉ:

“Nơi này nơi nghỉ của nhân viên, bất quá khóa bị hư, tôi ở ngoài chặn cửa giúp cô, đi thay quần áo đi, đồng phục cho nhân viên nữ ở ngăn tủ bên phải.”

Lạc Lan có chút bất đắc dĩ: “Tôi đã biết... Cảm ơn.”

Cô vào phòng cố ý quay đầu nhìn khóa cửa — đầu chỉ là khóa cửa, ngay cả tay nắm cửa cũng bị gãy ra.

Lạc Lan gãi gãi đầu.

Dù sao..... cửa hơi tệ, cũng không có biện pháp .

Bất quá, nói đến đồng phục nhân viên.....Lạc Lan nhớ tới đồng phục màu đen của thiếu niên kia, trong lòng có chút dự cảm không lành — hẳn là sẽ không như cô tưởng đi.....?

Lạc Lan mở ra tủ quần áo duy nhất trong phòng. Đợi thấy rõ ràng, khóe miệng nhất thời có chút run rẩy, thật là bị cô nói trúng rồi: Ngăn tủ phía bên phải lộ ra bộ quần áo có chút... —

Trang phục nữ hầu gái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lực sát thương của nữ hầu mèo

Ngây ngốc một chút, Lạc Lan lấy bộ đồng phục ra, nghĩa qua nghĩa lại một lát... Cái gì thế này!!! Còn kèm theo phụ kiện mèo nữa hả??? — Phía sau váy còn có đuôi mèo nữa chứ!!!

S**t!!! Cái này, này — Chẳng lẽ Boss có sở thích kì quái sao?

Lạc Lan chần động, cầm bộ váy áo nói không nên lời, trên trán xuất hiện mấy vạch đen.

Ngược lại, Gray đợi bên ngoài nửa ngày rốt cuộc mở miệng thúc giục:

“Này, cô nhanh nhanh lên một chút! Sắp tới buổi trà chiều rồi, tôi còn mấy cái bàn chưa lau xong đây!”

“Hả...!? Ồ! Xong ngay!”

Không còn đường lui.....! Lạc Lan vội về mặt đầu khỗ mặc nhanh bộ trang phục nữ hầu mềo kia. >.

Kéo kéo cái váy ngắn cũn, Lạc Lan đem áo ngủ nhét vào trong tủ áo.

Cô do dự một lát, rốt cuộc cũng không tình nguyện đem cái tai mềo cài lên đầu.

Lạc Lan nhìn trong gương một lát rồi kéo cửa ra.

Đầu tiên là ánh mắt không kiên nhẫn của Gray, sau đó – lồng ngực hít một ngụm khí – hình xăm + thập tự giá màu bạc + đồng phục quần dài đầu rồi? Cô gái này lại đi mặc bộ mềo Ichijou?!!!

Lạc Lan đang hết sức bình tĩnh vài phần với bộ đồ của mình thì thấy một điều làm cho cô mất luôn cả bình tĩnh: “Này.....Này.....”

Gray nhướn mi: “Gi? Này cái gì?”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa! ! ! !”

Tiếng thét chói tai vang vọng cả quán ăn.

**

“Thật là.”

Gray vuốt vuốt tóc, có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Lan:

“Tôi nói này, cho là tôi không đúng thì cô cũng không cần kêu lớn tiếng như vậy chứ?”

Lạc Lan cũng không nhẫn nhịn, trừng mắt nhìn Gray:

“Anh còn dám nói! Rõ ràng nói giúp tôi giữ cửa, tôi vừa mở cửa liền thấy anh ở trần như vậy, anh nói tôi làm sao có thể không la lên!”

“Rồi rồi rồi, là tôi sai.”

Gray một bên bĩu môi nói:

“Tôi cũng không phải cố ý, bản năng liền.....”

Lạc Lan phun trào:

“Hừ, biến thái! Cuồng khỏa thân... Còn dám nói không phải cố ý.....”

“Cô đừng oán nữa, tôi nhận thua.”

Gray giơ tay lên đầu hàng, nói sang chuyện khác:

“Công việc tôi còn chưa làm xong, đi ra ngoài trước đi..... Cô tên gì?”

Lạc Lan sững sốt, hình như từ nãy giờ mình chưa có nói tên, thế này mới ngừng lại nhai với Gray:

“Tôi là Lạc Lan.”

“Hả? Họ?”

“Họ Lạc tên Lan.”

Gray quay đầu liếc nhìn cô một cái:

“Cô thật kỳ quái.”

Lạc Lan bị nói ngắn ra: “Cái gì?!”

“Tôi là Gray Fullbuster!”

Cậu dùng ngón cái chỉ vào mình:

“Tôi còn nghĩ Lạc Lan không phải tên thật của cô!”

Lạc Lan nghe cậu ta nói cũng sững sốt – cũng giống nhĩ, tạm thời không nói Gray, tên của Zeref cũng là..... Nghe qua giống như là tên người ngoại quốc.

Hả..... Chẳng lẽ cô xuyên qua đất nước khác sao?

Nhưng mà, để không bị lộ, cô ưỡn ngực:

“Hừ! Anh biết cái gì! Thế giới luôn có những điều con người chưa biết, như tôi đây, có một cái tên rất đặc biệt a!”

Gray thì không cho là đúng, cho cô một cái nhìn xem thường, lại một lần nữa đổi chủ đề:

“Đừng nói nhiều như vậy, mau giúp tôi lau cái bàn, buổi trà chiều sắp đến rồi đấy.”

Lạc Lan nhận khăn lau Gray đưa, vừa lau cái bàn vừa không cam tâm oán niệm trong lòng:

“Hừ!... Biền thái, còn không chịu thừa nhận.....”

Gray vừa tức giận vừa buồn cười liếc nhìn Lạc Lan – tốt, con trai không chấp con gái. Nghĩ như vậy, cậu đem khăn tay ướt chà xát mặt bàn một lần, rồi lau cái bàn một lần nữa, vừa lòng nhìn cái bàn sáng bóng, sạch bong kin kít. =]]]]]]]]

Gray cuối cùng cũng lau xong, quay đầu nhìn Lạc Lan, cậu thoáng có chút kinh ngạc, nhướng nhướng mi — không nghĩ tới cô gái nhỏ này thoạt nhìn bộ dạng thấp bé, nhu nhược lại được việc như thế.

Cậu rướn cổ nhìn cái bàn Lạc Lan lau – trình độ sáng bóng cũng khá giống cậu đấy chứ.

Gray nhún vai: Cũng không có gì, chắc là thường xuyên làm việc nhà!

Từ trình độ đó mà nói, Gray suy đoán kỳ thật cũng không sai — Lạc Lan là cô nhi.

Lúc Lạc Lan hơn mười tuổi, cha mẹ chẳng may gặp tai nạn máy bay mà qua đời, chỉ để lại một mình cô con gái. Công ty bảo hiểm bồi thường một khoản tiền kèch xù đủ cho Lạc Lan sinh sống bình thường, chỉ là cô không bao giờ quên được nỗi đau mất người thân.

Lạc Lan tự lập rất sớm, tự gánh vác mọi việc, hết thấy việc nhà đều chính mình làm, làm phục vụ ở quán ăn cũng không làm khó được cô – nhưng mà... quần áo có hơi... xấu hổ một chút.

Cô lau hết cái này đến cái kia, dựa theo chỉ dẫn của Gray mà làm. Vừa mới chuẩn bị dọn dẹp, hai người chợt nghe thấy tiếng mở cửa —

Gray lập tức sẵn giọng kêu:

“Hoan nghênh ghé đến!”

Cậu đẩy Lạc Lan, đưa cho cô một quyển thực đơn cùng một quyển sổ nhỏ, không tiếng động thúc giục: “Đi đi!”

Lạc Lan nhìn chằm chằm Gray, nhận lấy thực đơn cùng quyển sổ nhỏ đi ra. Cô rất nhanh tiến tới hai người vừa mới vào cửa, cuối chào nói:

“Xin chào quý khách, xin hỏi hai người muốn dùng gì ạ?”

Hai người đàn ông vừa quay đầu lại, liền thấy một nữ hầu mào trang điểm xinh đẹp, trong ánh mắt chợt xuất hiện trái tim

“Chào cô! Nữ hầu mào! Thật xinh a!”

“Ngạc nhiên lớn nha!”

Một vị khách còn hướng vào trong lớn tiếng hô:

“Ông chủ! Tìm đâu ra cô gái xinh đẹp này vậy hả —”

Boss vừa nghe kêu liền xuất hiện, hấn nhắc rèm, hung hăng trừng mắt:

“Nhóm người các người! Đừng đùa giỡn nhân viên mới của quán ăn ta! Ăn nhanh đi!”

A? Khách quen à? Trách không được hai người đàn ông cao lớn vậy mà lại ngồi vào quán bán trà và bánh ngọt, nếu không phải khách quen thì lời nói cũng không cỏi mở như vậy!

“Ha... ha... đừng nóng!”

Hai người không chút nào để ý, vừa cười ha ha vừa nhận thực đơn.

Người 1: “Hôm nay trời nóng thế này, lấy cho tôi kem blueberry đi.”

Người 2: “Tôi ăn sữa chua nha đam là được.”

Gi? Đến tiệm “Trà” mà chỉ ăn thôi à? Không được, phải làm cho bọn họ uống!

Vì thế Lạc Lan ngọt ngào cười:

“Hai vị không chọn đồ uống sao?”

Người 1: “Ai dà, rất lợi hại! Được rồi, cho ly hồng trà hoa quả đi!”

Người 2: “Tôi sắp hết tiền rồi a, ha... ha... ta muốn một ly trà sữa cà phê.”

Lạc Lan ghi xong vừa lòng nhận lại thực đơn.

Cô đem món hai người gọi nói với Boss ở đằng sau, người sau còn lại là đối với cô chỉ chỉ quầy, sau đó xoay người vào bên trong.

“.....?” Cảm giác có chút mờ mịt, Lạc Lan chạy tới, vừa thấy, hóa ra là bản khế ước phân công công việc, tên của quán ăn đã được viết ở tận trên cùng. Một chuỗi ký tự đầy bay bướm, trong đó viết gì, Lạc Lan căn bản không biết.

Ngược lại thực tự giác thôi. Cô cầm bút ghi lên trên đó. Vừa mới viết xong, vừa vặn lại có thêm hai người khách vào trong quán ăn. Lạc Lan vội vàng cất bản khế ước đi. Đem phần đồ ăn đã được làm xong ở chỗ ông chủ, cầm theo quyển sổ thực đơn nhỏ đi qua.

Lạc Lan nghe khách gọi món, lén liếc mắt nhìn sang một bàn khác được Gray phục vụ, trong lòng chậm rãi yên ổn xuống dưới.

Có lẽ cô đã không còn cách nào để trở về.

Nếu như không thể quay về như trong lời nói. Vậy thì ngay tại nơi này sinh sống thật tốt đi, chỉ cần tìm một công việc ổn định, dù ở nơi nào cô cũng đều có thể sống sót.

Đề cho ba mẹ cô được yên tâm.

Chỉ là ngay lúc đó Lạc Lan không nghĩ tới, ý tưởng này của cô ngay tại đêm đó đã bị phá hủy hoàn toàn —

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lễ tình nhân

Edit: Moon

Beta: Lã Thiên Di

Moon: cái tựa chả liên quan gì đâu ==

Di Di: Chắc tại lúc tác giả viết chương này đúng vào ngày valentine nên mới “quất” cái này đó Moon. ~^^~

Lần đầu tiên Lạc Lan mặc quần áo kì lạ như thế này làm ở quán ăn, mới phát hiện ra hiệu quả và lợi ích cũng không nhỏ. Như vậy xem ra, chiến lược làm ăn của Boss khá đúng đắn.

Sau khi Lạc Lan cùng Gray tươi cười tiễn ba vị khách cuối cùng, cô cảm thấy toàn thân như muốn rũ ra.

Dọn dẹp sạch sẽ quán ăn xong, lúc này Lạc Lan mới nhớ đến chuyện ngủ của mình.

Xin ngủ ở lại quán có được không nhỉ?

Ánh mắt cô hướng vào bên trong.

Nên nói như thế nào đây?

Ông chủ! Tôi không có chỗ ở.....cho tôi xin ngủ lại quán luôn được không!

.....Như vậy mình có bị nghi ngờ không nhỉ?.....

Ông chủ cho tôi ở lại quán nhé? Có người trông cửa miễn phí, đỡ mất công thuê người.....

Không được, như vậy quá kiêu ngạo —

.....

Đáng giận! Nói như thế nào mới thích hợp đây?

Lúc Lạc Lan đang thần thờ dầy vò cái khăn lau bàn, Gray bất thành linh đứng sau lưng cô:

“Nè! Lau hoài vậy?”

Lạc Lan theo bản năng thốt ra:

“Tôi thực sự rất muốn mà! ! !”

Gray hỏi lại:

“Cô muốn cái gì?”

Lạc Lan: “.....”

Gray thúc giục cô:

“Nói đi! Cô muốn làm cái gì?”

Lạc Lan quăng khăn lau, cúi đầu:

“Buổi tối tôi không có chỗ ngủ.”

Bộ mặt Gray như thể “tôi biết từ lâu rồi” nói:

“Vậy thì đi nói với Boss một tiếng, buổi tối tôi cũng ngủ lại trong quán, phòng nghỉ bên trong có giường mà, nhớ không?”

Lạc Lan nheo lại mắt hồi tưởng: “A.....” Quả thật phòng nghỉ bên trong có đặt giường, nhưng như vậy có nghĩa là.....

Cô ngủ chung với tên Gray kia sao???

Không phải chứ!!!

Nhưng.... “Vì sao anh cũng ngủ ở trong quán?”

Lạc Lan không hiểu nhớ lại buổi chiều thay quần áo, thấy trước ngực anh ta có hình xăm kì quái — Gray chẳng lẽ là phần tử của bang phái nào đó, bị thương nên mới ở lại đây dưỡng thương.....?

Không đúng, buổi chiều anh ta cời trần, trên người không thấy có thương tích.

“Tôi nhận nhiệm vụ của hiệp hội, tôi cũng giống cô đến đây làm công ngắn hạn, tất nhiên phải ở lại trong quán rồi.”

Hiệp hội? Hiệp hội gì?.....

Chắc là nấy tổ chức xã hội đen linh ta linh tinh kia!?

“Này! Lạc Lan? Lạc Lan!”

Thấy gọi mà không trả lời, Gray nói tiếp:

“Đội lát nữa cùng đi tắm!”

Lạc Lan bị dọa lão đảo:

“Hả? Cái gì?”

“Đi tắm đi!”

Gray vuốt áo, hoàn toàn không hiểu sao cô gái này luôn ngo ngoắt, thất thần như vậy:

“Đi, đi kiểm Boss nhận tiền lương hôm nay trước đi.”

“Hả? Tắm rửa?”

Lạc Lan bị Gray túm đi, đến khi nhận tiền lương xong rồi bị kéo đi thay quần áo mới tỉnh lại:

“Gì? Tắm rửa?!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng Gray hừ lạnh:

“Đừng ồn ào nữa, trong quán không có chỗ tắm rửa.”

Lạc Lan gãi gãi đầu, nhìn trong tủ quần áo mấy bộ đồng phục lớn nhỏ khác nhau:

“Nhưng tôi không có quần áo để thay.....”

Nơi này đều là trang phục nữ hầu gái, cô tiếp không nổi!

Khoan..... Đợi chút, áo choàng của Zeref đâu? Sao lại không thấy.....

“Đưa cho con bé đi.”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng nói của Boss:

“Là quần áo trước đây của con gái ta.”

Chỉ thấy một bộ trang phục nữ tính bị ném vào trong người Gray, sau đó cước bộ đi xa — Gray quay đầu xem cô, nhướn mi:

“Mới mặc trước đây?”

Hướng tới Lạc Lan đảo mắt qua:

“Quả thật...”

“Quả thật cái đầu anh!!!”

Lạc Lan một phen đoạt bộ quần áo trên tay Gray, đứng lên: “Đi!”

**

Gray đưa cô rời nhà ăn tới phòng tắm công cộng. Không nghĩ mặc váy ngủ xuất hiện, Lạc Lan đành phải mặc đồng phục quán ăn mà đi, một cô gái mặc trang phục nữ hầu nều thu hút một đám nam nhân vây xem.

Nhìn Lạc Lan nhanh nhẩu trốn vào phòng tắm nữ, Gray nở nụ cười nửa ngày mới vào phòng tắm nam bên kia.

Lạc Lan cởi đồng phục ra mới nhẹ nhàng thở phào một tiếng, làm việc trong quán ăn thì không nói, nhưng mặc thế này đi lác lư bên ngoài thì thật không quen.

Đem mình ngâm vào dòng nước ấm, Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra. Cô thả lỏng, nhẹ nhàng chà xát cổ — hẹn với Gray nửa tiếng sau gặp lại nên vẫn thư thả thời gian.

Nghĩ như vậy, ban ngày Lạc Lan làm việc mệt mỏi, ngâm mình ở trong nước, cả người đều thả lỏng, lại bị hơi nước ấm áp phả vào mặt, hai mí mắt không ngừng khép lại.

Ý thức chậm rãi trở nên có chút mơ hồ, cô dựa vào một bên vách hồ, ngả đầu một chút, mắt bỗng nhiên tối lại —

Lúc ý thức hỗn độn, Lạc Lan nghe tiếng kêu rên, đồng thời cảm giác toàn thân mình lạnh lẽo.

Giống như.....Có cái gì không đúng.....?

Lạc Lan bỗng dưng mở mắt ra, chống lại một đôi mắt màu đen tràn ngập khiếp sợ. Cô ngẩng ra sau nhìn, hai mắt trong suốt, một màu đen bích thâm thúy — ngũ quan quen thuộc và rất đẹp trai — cùng màu tóc hòa với bóng đêm — trông rất đáng yêu.....

Zeref hốt hoảng:

“Cô.....”

Giương mặt trắng nõn của anh ta chột quần bách, phiếm hồng, ánh mắt nhìn xung quanh nhưng là không dám nhìn cô.

Lạc Lan có chút hơi ngốc – không phải cô đang tắm sao?

Chẳng phải chỉ ngủ một chút thôi sao, vì sao vừa mở mắt lại ở đây? Khoan, đợi chút..... Tắm bồn.....? Cô bất tri bất giác nhìn xuống, biểu tình nháy mắt dữ tợn:

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Phản ứng đầu tiên là thét chói tai, sau đó quay người ra trước, gắt gao ở trước mặt Zeref:

“Không cho phép nhìn!!!”

Zeref rất bối rối, anh phản xạ tính rời khỏi Lạc Lan, bất giác lòng bàn tay chạm phải làn da dính nước trơn trượt của Lạc Lan, cả người nóng lên lật đật thu tay:

“Tôi, tôi — cô.....”

Anh không biết như thế nào nhớ lại cảm giác mềm mại lúc công Lạc Lan trên người, nằm trên lưng mình. Zeref hai má càng đỏ.

Hai người lâm vào trầm mặc.

Zeref lui tay, khí nóng trên mặt Lạc Lan như muốn thiêu đốt — rốt cuộc là vì sao đang buồn ngủ lại ở trên người Zeref như thế này! Thật bất thường!

Cô cùng Zeref hình như đang ở ngoài thành, cách Akarifa không xa!

Lạc Lan bỗng nhiên chú ý tới – áo choàng của Zeref đột nhiên bị mất ở phòng nghỉ trong quán giờ phút này lại đang mặc ở trên người nào đó.

Chuyện này..... Sao lại thế này???

Áo choàng có chân sao?

Zeref đột nhiên ý thức được đây là đồ dùng cứu nguy (Moon: tức là cái áo). Anh tận lực tránh đụng chạm đến toàn thân lửa thể của Lạc Lan, cởi áo xuống, khoác lên người Lạc Lan, lạnh có chút phát run nhưng cũng không chịu buông tay Lạc Lan.

Có thể này mới anh mới miễn cưỡng áp chế nhiệt độ trên mặt. Cúi đầu nhìn thoáng qua — mặt Lạc Lan đỏ hết cả lên, hai tay gắt gao túm lấy áo khoác của anh, ánh mắt màu vàng cúi xuống không nhìn rõ được thần sắc.

Người duy nhất có thể tiếp cận đến anh, lại kì lạ trở về bên người anh.

Mấy trăm năm qua anh như một linh hồn hoang vu, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy như thực sự tồn tại.

Khóe miệng Zeref giật giật. Lạc Lan lại không nhìn thấy bên miệng anh có chút độ cong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cắm đồ là vách núi cheo leo

“Chậm chạp quá!”

Trước cửa nhà tắm công cộng là một thiếu niên. Cậu đưa tay xoa mái tóc xanh còn dính nước, không kiên nhẫn nhìn mặt oán giận, tầm mắt nhìn cửa ra vào phòng tắm nữ.

Đã 15 phút trôi qua mà Lạc Lan vẫn chưa ra, điều này làm cho tâm tình Gray có chút bực mình.

Cô gái này! Đừng nói là ngủ quên trong đó luôn nha! Suy nghĩ này lại tiếp tục làm mặt Gray có chút khó coi.

Đợi thêm 5 phút, nhìn người đi ra từ phòng tắm ngày càng ít, Gray cuối cùng không kiên nhẫn được nữa. Cậu kéo một nữ phục vụ nhà tắm, nhờ cô ấy

vào bên trong tìm giúp một cô gái tóc đen, rất có thể là đang ngủ gà ngủ gật trong đó.

Kết quả, nữ phục vụ kia dạo qua một vòng rồi ra nói:

“Bên trong chỉ còn năm vị khách nữ và chẳng có ai tóc đen cả, bạn của anh có vào trong đó không vậy?”

“....” Gray lắp bắp hoảng hốt, nhưng anh lấy lại phản ứng rất nhanh. Sau nhiều lần xác nhận với nữ phục vụ kia rằng Lạc Lan thực sự không có trong đó, hỏi:

“Tủ để quần áo có trang phục nữ hầu nào không?”

Anh nhớ lại bộ đồng phục trên người Lạc Lan, may mắn là trang phục ấy rất ấn tượng. Gray lại nhờ vả nữ phục vụ kia, giúp anh lấy quần áo của Lạc Lan đem hết ra đây.

Gray liếc mắt một cái là nhận ra bộ quần áo Boss đưa cho Lạc Lan để tắm rửa.

Lạc Lan vẫn chưa rời nhà tắm?... Không đúng, nữ phục vụ kia rõ ràng nói, bên trong chỉ còn lại năm người và không ai tóc đen cả.

Chuyện này là sao?

Trong lòng Gray luôn cảm thấy có gì đó kì lạ, nhưng nói không nên lời rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề. Cậu do dự ở trước cửa nhà tắm hơn nửa ngày, cuối cùng quyết định về trước đã rồi tính.

**

“Tuyệt đối không cho nhìn lên!”

Ở bên kia truyền đến tiếng nói của một cô gái:

“... Cũng không cho tùy tiện bỏ đi!”

Ở bên này Zeref liên tục gật đầu:

“.....Ừ.”

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, điểm trên đó cả một dải sao sáng, tất cả vây quanh ánh trăng tròn huyền ảo, tất cả thật đẹp. Đối với cảnh đẹp tuyệt mỹ như thế này, trong lòng Zeref thật khó để bình tĩnh. (Moon: bó tay anh, anh thật là quân tử, có gái đẹp không ngắm, đi ngắm sao =.= | Di Di: Chắc tại anh ko phải là “men-lì”.v)

Nhớ tới hai ngày trước, Lạc Lan bất ngờ xuất hiện. Cô ấy chính là không mặc gì xuất hiện bên cạnh anh, một màn kia, Zeref cho tới bây giờ còn nhớ rõ.

Thật ra lúc ấy là anh bị làm cho tỉnh giấc, lúc ấy trên đùi tự nhiên có cảm giác như bị ai đó ôm vào trong ngực, người đó còn sờ sờ chân anh, tay chuẩn bị tới gần...tới gần...(Moon: *phụt* thì ra anh bị chị sàm sờ >.

Zeref thấy mặt mình lại nóng lên, không dám tiếp tục hồi tưởng nữa.

Anh đem lực chú ý quay lại nghi ngờ ban đầu.

Dựa vào Lạc Lan đột nhiên xuất hiện, cô ấy đến từ đâu thật là khó xác định. Hiển nhiên, lúc ấy biểu hiện của Lạc Lan cũng rất bất ngờ, xem ra không khó để đưa ra kết luận — Bản thân Lạc Lan cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đối với chuyện cô tự nhiên xuất hiện ở thế giới này, chính cô cũng cảm thấy mơ hồ.

Zeref còn nhớ rõ sáng sớm ngày hôm đó, cô ấy ở bên bờ hồ có nói:

“... Màu mắt thay đổi...”

Chuyện gì xảy ra có thể làm cho màu mắt tự nhiên thay đổi? Người bình thường đâu có ai mà màu mắt tự thay đổi được?

“Zeref!!! Ở đây nhiều muối quá!”

Âm thanh truyền ra từ đám cây cối đằng sau khiến Zeref không biết nên khóc hay nên cười, ngay sau tiếng nói của Lạc Lan, liền nghe một tiếng “Bẹp” thật lớn, hình như là tiếng đập muối. =.=

Trên mặt vị Pháp Sư Bóng Tối này có chút không bình tĩnh, anh yên lặng tiếp tục ngắm ánh trăng sáng lơ lửng giữa không trung kia.

Áo choàng của anh quay về lúc chiều, lúc ấy anh đã ở ngoài thành Akarifa và đang sử dụng Ma Pháp Sự Sống.

Zeref hiểu rõ, chỉ cần là đồ của anh, trừ phi không có lệnh, nếu không thì tùy tiện khai triển Ma Pháp Sự Sống cũng có thể đem đồ vật trở về.

Zeref bỗng nhiên phát hiện ra manh mối.

Zeref sờ sờ vạt áo choàng còn thấm nước, bỗng nhiên mở miệng hỏi:

“Lạc Lan! Cô có còn nhớ trước lúc xuất hiện ở đây cô đang làm gì không?”

Đằng sau truyền đến âm thanh tạt nước, phía sau Lạc Lan lập tức nhô đầu ra:

“Đang làm gì à? Tôi đang tắm! Anh nói xem, sao anh và tôi lúc nào cũng gặp nhau trong tình trạng không mặc đồ thể?!”

Sau đó Lạc Lan khẳng định như đứng rồi:

“Tất cả đều là lỗi của anh”

Khiến Zeref có chút xấu hổ, kêu một tiếng:

“Nhanh, ra đây!”

Lạc Lan rút trở về, lát sau mới đi ra:

“Lạnh chết”.

Áo choàng mặc trên người Zeref nhìn oai bao nhiêu thì mặc trên người Lạc Lan lại bị quấn như cái khăn tắm.

Lúc ở đằng sau, cô nghiên cứu nửa ngày cũng không biết mặc áo choàng này như thế nào bây giờ, thử các kiểu đều thất bại, kết quả chỉ có thể quấn nó như cái khăn tắm mà thôi. =,=

Lạc Lan xong xuôi mới nhớ lại vấn đề lúc nãy của Zeref, cô hơi ngẩng đầu lên nhìn Zeref:

“Trước khi đột nhiên xuất hiện ở đây, tôi đang ở trong phòng tắm, thư giãn một chút thì thấy mệt, làm như chưa từng được ngủ vậy đó. Tỉnh lại thì phát hiện đang nằm trên người anh.”

Zeref tự động bỏ qua câu cuối cùng của Lạc Lan.

Ngủ? Sau đó thì xuất hiện ở đây?

Anh cúi đầu nghiền ngẫm từng chữ trong lời nói của Lạc Lan. Thật lâu sau, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, rất nhanh kéo Lạc Lan qua, cúi đầu, cái trán đụng nhẹ lên trán Lạc Lan.

Lạc Lan bị động tác của Zeref làm cho kinh ngạc, nhưng mà như vậy làm cô nhớ đến cha mẹ đã qua đời nhiều năm. Cha cô trước kia cũng hay chơi trò “Chạm vào trán” với cô.

Bởi vì kí ức ảm áp tràn về khiến Lạc Lan không có đẩy Zeref ra, nhưng mà, cô cũng thấy được trong mắt Zeref xẹt qua một tia hiểu rõ.

Gi...? Không phải đang chơi “Chạm vào trán” à? Anh ta... anh ta... chẳng lẽ biết đọc suy nghĩ?

Zeref rất nhanh buông cô ra:

“Cô muốn đi đâu? Quay trở lại Akarifa?”

“Đương..... nhiên.”

Lạc Lan có chút không phản ứng, giọng điệu nói chuyện đều hơi cao, giống như có chút nghi hoặc:

“Tôi muốn quay lại lấy quần áo, quần áo của tôi còn đang ở... Aaaaa! Tôi lỡ hẹn với Gray rồi!!!”

Lạc Lan rất muốn giậm chân nhưng lại một lần nữa không có mang giày, cô có chút cố kỵ, sợ lỡ có cái gì bén nhọn đâm vào chân:

“Chết tôi rồi! Lần này xong đời! Giải thích như thế nào đây... mà đây rốt cuộc là đâu?”

Zeref đột nhiên mở miệng:

“Tôi không có đi xa.”

“Tôi... – Hà?”

Lạc Lan đang chuẩn bị nổi điên đột nhiên phanh lại:

“VẬY, NƠI NÀY LÀ.....?”

Zeref trả lời:

“ƯỚC CHỪNG MỘT GIỜ LÀ CÓ THỂ TRỞ LẠI AKARIFA.”

“MANG TÔI TRỞ VỀ ĐI!”

Lạc Lan lập tức đến túm tay anh, mặt đầy chờ đợi:

“XIN ANH ĐÓ, ĐEM TÔI QUAY VỀ ĐI!”

Zeref nhìn Lạc Lan. Nếu cô ấy có đuôi, chắc là đang vểnh lên, còn đừng đưa qua lại nữa chứ. Vì thế anh có chút bất đắc dĩ, xoay người ngồi xuống:

“LÊN ĐI”

“VẠN TUỆ!!!”

Lạc Lan lại một lần nữa ở trên lưng Zeref.

Zeref thuận thực đứng thẳng lên, ôm nhẹ lấy hai chân của Lạc Lan rồi hướng Akarifa mà đi.

**

Quả thật như lời Zeref, vón vẹn một giờ là đã về đến thành Akarifa.

Khi đồng hồ điểm mười một giờ, bên trong thành trấn vô cùng yên tĩnh.

Lạc Lạc quanh đầu nhìn xung quanh một phen, xác định ở ngã tư đường đã không có ai, cô gắt gao túm lấy áo choàng trên người, chạy lại bên Zeref.

“TÔI NHÌN SƠ QUA RỒI, TRONG THÀNH KHÔNG CÓ AI ĐÂU, ANH CÓ THỂ THUẬN LỢI TRỞ VỀ.”

Lạc Lan giờ ngón cái với Zeref:

“VỊ ANH HÙNG NÀY! TÔI ĐI ĐÂY!”

Cô lại một lần nữa nói màn đối thoại cáo biệt kinh điển.

Sắc mặt Zeref không thay đổi:

“Ừ, TÔI Ở ĐÂY CHỜ CÔ, LẤY QUẦN ÁO NHANH ĐI RỒI LẠI ĐÂY.”

Lạc Lan bắt chước kiêu khách, ôm quyền cáo biệt, rồi lùi lại túm chặt áo choàng, xoay người chạy nhanh – đang chạy cô bỗng nhiên đứng lại, quay đầu chạy trở về.

“..... ANH VỪA MỚI NÓI GÌ?”

Zeref lặp lại một lần nữa:

“TÔI Ở ĐÂY CHỜ CÔ, ĐI NHANH RỒI VỀ.”

Lạc Lan kinh ngạc rớt cằm:

“VÌ SAO?”

“MỘT GIỜ TRƯỚC XẢY RA CHUYỆN.”

Giọng nói của Zeref phá lệ trong sáng, đối với Lạc Lan mà nói giọng nói ấy thật đáng tin:

“Hắn không đơn giản chỉ là sự trùng hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đã đăng kí “phiếu com dài hạn”

“Một tiếng trước xảy ra chuyện này, hẳn không chỉ đơn giản là ngẫu nhiên.” – Cái này là sao???

Lạc Lan ngạc nhiên trừng mắt nhìn Zeref nửa ngày, đối phương ngay cả một chút biểu tình cũng đều không có, thực thản nhiên, thực bình tĩnh nhìn lại cô, điều này làm cho Lạc Lan cảm thấy mình thật ngốc.

“.....Vì sao?”

Zeref không hé răng.

Lạc Lan nghĩ anh sẽ không trả lời vấn đề của mình nên cũng chuẩn bị dùng chiến thuật những nhẽo cho tới khi anh mở miệng mới thôi, thì Zeref đột nhiên nói một câu:

“Tôi cảm thấy cô là “Cái kia” của tôi.” (Moon: mọi người nghĩ “Cái kia” mà anh nhắc tới là gì? Hé...hé...)

Lạc Lan: “Anh nói gì? Lặp lại lần nữa?”

Zeref lặp lại một lần nữa thật rõ ràng.

Lạc Lan: “Anh lặp lại lần nữa?”

Zeref: “.....”

Lạc Lan quả thực muốn đem áo choàng trên người mình ném xuống đất, nhưng xét thấy như vậy thì mình sẽ khỏa thân nên cuối cùng vẫn từ bỏ.

“Tôi là “Cái kia” của anh?” Lạc Lan ồ ồ: “Anh từ chỗ nào mà nhìn ra được chứ???”

Cô cảm thấy bó tay rồi – thẳng nhãi này rõ ràng đã chọn rồi đi mà! Rõ ràng lúc giữa trưa, trước khi nói lời tạm biệt cô còn mời anh cùng nhau đi vào thành, là do chính anh không chịu đẩy thôi!

Nói cái gì mà sợ vô ý triển khai ‘Hắc Thuật Ankhseram’. Tuy cô cảm giác nó rất là lợi hại nhưng không phải cô cũng không chết sao?

Nhưng bây giờ và lúc trước có liên quan gì đến nhau? Còn nói cô là “Cái kia” của anh nữa chứ! Đợi chứ?

Trong lòng Lạc Lan đầy cảm phẫn:

“Tào lao! Tôi mới không phải là “cái kia” gì đó, chậm đã, nói như vậy cũng không đúng. Tóm lại tôi là tôi! Sao có thể là “cái kia” của anh? Anh như vậy là không được nha, phải đem từ “cái kia” đổi thành “người” mới đủ tôn trọng người khác!” (Moon: để ta xem, đổi thành...’’cô là người của tôi’’ mới chịu kìa ^^)

Zeref: “.....”

Lạc Lan nhất thời hoàn hồn, cảm thấy hình như có cái gì không đúng. Cô nhìn Zeref, cảm thấy muốn nói gì đó nhưng lại thôi, quyết định đem vấn đề này quăng sang một bên.

Nhưng..... đồng ý với anh hay là không đồng ý với anh đây?

Lạc Lan nheo nheo mắt lại, đôi mắt màu vàng quét lên quét xuống như tia laser, đánh giá Zeref một phen — người này mặc dù không thích nói chuyện nhưng tính tình rất dễ thương. Lạc Lan cảm thấy lúc hai người bọn họ ở chung với nhau, thái độ của anh rất cẩn thận, lúc trước có hai lần vô ý triển khai ‘Hắc Thuật Ankhseram’ anh đều dùng ánh mắt quái dị trừng cô, sau mỗi lần như vậy Zeref đều quay lại nhìn cô trước tiên..... Hẳn là lo cho cô, muốn xác định cô sống hay chết?

Nếu như đúng như vậy thì... đem anh thành “phiếu com dài hạn” cho bản thân cũng tốt? Dù sao chính mình đối với anh..... Lúc trước buổi sáng tỉnh dậy không thấy Zeref đâu, đáy lòng cô có chút cảm giác mất mát khó hiểu, bây giờ Lạc Lan cũng thoải mái thừa nhận: Bản thân quả thật có cảm giác với Zeref.

Tay cô cọ cọ lên người mặc áo giáp kia — nói thật lòng, tuy rằng đã chậm rãi thích ứng với thể giới phương Tây kì lạ này nhưng mà mở mắt ra thấy người mình quen vẫn mang lại cho cô cảm giác bình yên đến kỳ lạ, như vậy nếu có thể đứng bên cạnh anh một cách tự nhiên, không sợ gì nữa, cảm thấy rất rất tốt. (Ed đoạn này tự nhiên Moon ta nghĩ ngay đến câu “...rồi vòng tay anh là bảo tố”^^)

Mặc dù Lạc Lan mồ côi cha mẹ từ nhỏ nhưng vẫn có thể sống một mình, quả thật so với những cô gái cùng tuổi khác kiên cường hơn một chút, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái bình thường, không khỏi hình thành “tâm lí chim non” (Tâm lí chim non: tức là ở một nơi vô cùng xa lạ mà gặp được người đầu tiên, quen biết đầu tiên thì ắt sẽ tin tưởng và luôn đi theo người đó thôi) – đây cũng là lý do giữa trưa cô phân vân có nên quay lại thành hay không.

“Nếu tôi không hiểu sai thì... ý của anh là muốn tôi đi theo anh?”

Zeref“Ừ” một tiếng: “Không đi theo tôi thì dù xa bao nhiêu cô cũng đều quay trở về bên tôi thôi.”

“Cũng giống như áo choàng của anh phải không?” Lạc Lan cũng không hiểu, cô phát hiện áo choàng không cánh mà bay về thì cảm thấy có chút kỳ quái: “Vì sao?”

“Đồ vật ma pháp của tôi thì dù xa hay gần, sớm hay muộn đều trở về với tôi.”

Zeref do dự một chút, vẫn nói ra:

“Cô đại khái là..... Tinh Linh của Sách Ma pháp.” Zeref dừng một chút, bổ sung: “Sách Ma pháp của tôi.”

Lạc Lan lại một lần nữa cảm thấy trong mắt Zeref, biểu tình bây giờ của cô rất ngốc.

Sách Ma pháp? Vì sao cô xuyên qua lại thành một quyển sách??? OMG!!!! Cho cô làm người bình thường không được sao???

Sách Ma pháp??? — Sao lại là Sách Ma pháp???—

Lạc Lan trì độ, hỏi vấn đề cô thắc mắc:

“Sách của anh...bìa...bìa màu gì?”

Cô biết câu hỏi hơi bị không liên quan, nhưng mà từ khi cô xuyên qua, màu mắt vàng này vẫn luôn là thắc mắc canh cánh trong lòng.

Tầm mắt Zeref đầu tiên dừng trên đầu cô, sau đó chuyển tới đôi mắt của cô, không trả lời.

Tuy rằng không có được câu trả lời nhưng ánh mắt của Zeref đã nói lên tất cả — màu mắt thay đổi thì ra là nguyên nhân này.

Lạc Lan hỏi:

“Vậy Tinh Linh là từ Sách Ma pháp ra à?”

Zeref tự hỏi một chút, cũng không chắc chắn lắm:

“Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra, Tinh Linh hẳn là nguyên bản của Sách...”

Lạc Lan lau mặt:

“Cho nên tôi chỉ có thể đi theo anh? Sách Ma pháp gì đó của anh đâu rồi?”

“Tôi.....” Zeref rũ mắt xuống: “Không có bên người tôi.”

Lạc Lan chú ý tới câu nói kia của anh — chẳng lẽ anh cũng không biết Sách Ma pháp của anh ở đâu sao?

“Sách Ma pháp không phải là đồ của anh sao? Sao nó không thể tự quay về bên người anh?”

Zeref lắc lắc đầu: “Từ sau khi tôi không thể điều khiển ‘Hắc Thuật Ankhseram’, nó cũng không trở lại bên người tôi.”

Hả? Hình như là không không chế được? Hơ... cô tự nhiên lại thành ‘sách’ của người ta, lại còn tự nhiên bị đưa đến bên cạnh anh...

Hoàn toàn không có logic chút nào?

“Mệt, không nghĩ nữa.” Lạc Lan cảm thấy dựa vào loại thần kinh xù xì của cô cũng không suy nghĩ ra cái gì: “Tôi vào trong thành lấy quần áo, thuận tiện chào ông chủ một tiếng.... Aiiii! Không biết lúc này ông ấy ngủ chưa nhỉ?”

Cô vẫy tay về phía Zeref, trên người mặc áo choàng thật cẩn thận rồi chạy vào trấn.

**

Lạc Lan len lén về quán, liền thấy quần áo của cô ở đó. Cô nhẹ nhàng thở ra, hiểu được đây là Gray giúp cô mang về từ nhà tắm công cộng.

Cậu ta là nam, đi nhờ một người nữ vào phòng tắm nữ lấy giúp quần áo, chắc cũng đấu tranh tâm lý dữ lắm.

Lạc Lan vừa âm thầm khen Gray can đảm, vừa nhìn xung quanh trước sau đều không có người liền nhanh nhẹn thay quần áo.

Cô nhớ đến hồi nãy không mặc gì tự nhiên xuất hiện ở chỗ Zeref, mặt dần đỏ lên — tuy rằng bình thường tác phong cũng không phải nghiêm chỉnh cho lắm, bạn trai cũng có một hai người, nhưng mà chưa tiến tới bước cuối cùng, cũng không phải ở trước mặt người khác phải “cởi mở” quá.

Lạc Lan nghĩ nghĩ lại có chút ngượng ngùng, cô mặc quần áo đi tìm Gray, nhưng dạo một vòng toàn bộ quán ăn đều không thấy cậu ta, cô đành phải đến

quầy tìm địa chỉ của Boss.

Cô dựa theo địa chỉ viết trên quầy tìm được nhà Boss, ngay lúc biểu đạt ý muốn xin nghỉ việc nhưng đương nhiên bị Boss giữ lại — Lạc Lan có chút ngưng ngưng nêu lí do kèm theo nhiều lần xin lỗi, lão Boss có chút tiếc nuối mới cho cô đi.

Lại một lần nữa tỏ ra biết ơn vì bộ quần áo cùng với lời xin lỗi vì nghỉ việc xong, Lạc Lan rời khỏi nhà Boss.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

May là lúc kí hợp đồng làm việc không có quy định thời gian.

Lạc Lan hướng cổng thành chạy tới, gấp một cái, xử lí xong mọi chuyện, cô cảm thấy có chút mệt. Cô kéo kéo áo choàng của Zeref, không tự chủ được mỉm cười.

Mệt mỗi một ngày, còn có chút tiền lương tiêu vặt.

Tiếc nhất vẫn là không tìm được Gray – không thể nói lời tạm biệt với cậu ta, điều này làm cho Lạc Lan hơi tiếc nuối. Mặc dù cậu ta không có tính kiên nhẫn, còn thích cời trần, thậm chí có lẽ ở trong bang hội nào đó, nhưng dù sao cũng là người tốt, cứ như vậy không từ mà biệt, cảm giác không tốt lắm.

Lạc Lan ra khỏi thành, xa xa thấy một bóng người đứng bên khu rừng, cô đem tiếc nuối này quăng ra sau đầu, chạy ngay tới chỗ Zeref của cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ra đường không coi ngày

Lạc Lan bước một chân xuống sông.

Dòng nước lạnh lẽo qua hơn đầu gối, cô ngâm mình trong dòng nước lạnh, quơ quơ chân, ngửa đầu thờ ơ hất ra.

Cô vừa mới từ thành trở về, cảm giác chân không phải là của mình nữa, ngâm mình trong nước lạnh thư giãn chút.

Xuyên qua thế giới này gần một tháng.

Cô cũng biết Zeref không tiếp xúc với người bên ngoài nhiều, nhưng vì cô, người kia nhất định là đang ở ngoài thành ngay góc cạnh chừng cô.

Lạc Lan đem tháo dây buộc tóc xuống, lắc lắc đầu, lấy khăn mặt thấm nước rồi rửa mặt, rồi lại lau lau hai tay. Cô cũng không ở bờ sông góc lâu lắm, cuối thu nước sông lạnh hơn, một khi ngã bệnh cũng không phải là chuyện giỡn. Trong đầu Lạc Lan lập tức hiện lên cảnh sinh hoạt của người ít lời kia —

Rời giường → ăn trái cây → ngăn người → ăn trái cây → ngăn người → ăn trái cây → ngủ → rời giường. Cứ thế mà suy ra.

Lạc Lan một bên lau người, một bên đồ mồ hôi lạnh.

Trước giờ chu kì một ngày của hắn luôn luôn là như vậy? Đường đường là một Pháp Sư Bóng Tối, vậy mà cuộc sống có vẻ ảm đạm quá. À, mà hình như cô cũng chưa từng nhìn thấy Zeref dùng ma pháp.

Lạc Lan vừa suy nghĩ vừa mang lại giày – hình như Pháp Sư Bóng Tối là nhân vật phản diện thường thấy à? Trong tiểu thuyết hay phim đều nói Pháp Sư Ánh Sáng là hiện thân của chính nghĩa? Pháp Sư Bóng Tối. là hay dùng Ma pháp bóng tối à?

Thú vị nha!

Nhưng mà cô chưa bao giờ thấy Zeref dùng nó. Pháp Sư Bóng Tối chắc là danh hiệu vô cùng lợi hại chứ nhỉ?

Lạc Lan ở thế giới của mình không bao giờ đọc tiểu thuyết huyền huyền, cô cũng chỉ có thể suy đoán. Nói như vậy, cô tốt xấu gì cũng là Sách Ma Pháp của Zeref, chẳng lẽ cô cũng có thể dùng ma pháp?!

Gần một tháng nay, rốt cuộc Lạc Lan đã ý thức được cô là Tinh Linh của Sách Ma pháp, một bên khinh bỉ chính mình một bên nhanh chóng đứng dậy, với tay lấy một chiếc áo bạc màu vắt trên cây cổ thụ, chạy vội về nhà.

Nói là nhà, thật ra chính là chiếm lấy một căn nhà gỗ nhỏ bỏ hoang bên ngoài thành Akarifa – lúc Lạc Lan lôi kéo Zeref xông vào căn nhà gỗ này, vừa mới mở cửa ra đã bị tro bụi bên trong làm sặc chết.

May là không có người, không có người thì chiếm lấy — nghĩ như vậy, Lạc Lan quán quít đòi Zeref ở lại chỗ này, bởi vì cách thành cũng gần, Lạc Lan

thường xuyên chạy vào trong thành đi làm công ngắn hạn, thường xuyên chạy qua chạy lại, mỗi ngày ba bữa cũng bắt đầu quen dần.

Điều làm Lạc Lan cảm thấy có chút thất vọng là khi sắp xếp xong mọi chuyện, trở lại Akarifa thì không thấy Gray đâu nữa, sau đó cô có hỏi qua Boss, nghe nói là Gray hoàn thành xong nội dung hợp đồng, ngày hôm sau đã rời khỏi Akarifa.

Rốt cuộc cậu ta là người như thế nào, Lạc Lan cũng không hề biết.

Lạc Lan dừng chân trước cửa nhà gỗ, bình tĩnh lại sau khi chạy gấp gấp về, cô đẩy nhẹ cửa: “Tôi về rồi!!!”

Zeref không có lên tiếng đáp lại cô, nhưng ngược lại trong phòng bếp truyền đến âm thanh. Lạc Lan quăng bữa tay nải lên giá, “bùm bùm” chạy vào trong bếp.

Zeref đang nấu com, thấy cô vào, chỉ bố thí cho cô một ánh mắt lạnh nhạt. (Moon: trời ơi, anh Zeref ngẫu lòng của ta lại đi lụi cụi nấu com, đúng là có đáng thể nỏ, sao anh không dùng pháp thuật làm cho lẹ -_-)

Ở thế giới kia tuy rằng Lạc Lan là một người tự lập, cái gì cũng biết đủ xài nhưng duy nhất nấu com là không tài nào làm được. Cô cũng không hiểu tại sao, cô rõ ràng là dựa theo sách dạy nấu ăn nghiêm túc chế biến, nhưng mà làm ra toàn đồ không ăn được. Xét thấy Zeref nếu không làm chút gì đó thì thật bất công, nên trọng trách nấu com này Lạc Lan đã (bắt ép) giao cho Zeref.

Người này bình thường cũng ngây ngốc, nếu không cho anh cái gì để làm, anh cũng chỉ có thể suốt ngày ngồi ngốc một chỗ.

“Trả lời tôi câu ‘Cô về rồi!’ bộ khó lắm sao?!” Lạc Lan làm mặt quỷ, tựa vào khung cửa nhìn Zeref cảm thía đảo đều trong nồi, một mùi thơm lan tỏa khắp phòng.

Zeref không nói lời nào — Lạc Lan cũng quen rồi.

“Tôi nói...” Cô hoàn toàn vô tình tiếp tục nói: “Cái gọi là Pháp Sư Bóng Tối có phải là rất lợi hại không?”

Zeref ngoài ý muốn quay đầu nhìn cô, làm bộ dáng không hiểu vì sao cô lại hỏi vấn đề này: “..... Vì sao hỏi cái này?”

“Tôi vừa mới suy nghĩ, tôi là Sách Ma Pháp của anh, vậy tôi cũng rất lợi hại phải không?”

Zeref sững sờ.

Anh đem thìa để qua một bên: “Hiện tại, ngay trước mắt thì cô chính là ‘chỗ trống’.”

Lạc Lan ghét nhất người nói chuyện một nửa: “.....Giải thích một chút?”

“Tôi chưa viết gì trong Sách Ma Pháp hết.”

“.....Hả? Vậy chẳng phải là hoàn toàn vô dụng sao?”

Zeref cũng bó tay — anh không nghĩ rằng Sách Ma Pháp của mình lại có Tinh Linh, mà Tinh Linh này tính tình cũng rất quái lạ, nhưng một tháng ở chung, hình tượng tốt đẹp của hai ngày trước kia hoàn toàn sụp đổ.

Cô ấy rất thích nói chuyện, lúc nào cũng quấn lấy anh yêu cầu này nọ, còn là yêu cầu kì lạ nữa chứ....

Nhưng mà, đối với Zeref hoàn toàn không thể tiếp xúc với người bên ngoài mà nói, cũng không chán ghét. Hắc Thuật Ankhseram tự triển khai như vậy, con gái gặp anh tránh còn không kịp.

“À... đúng rồi, hôm nay ở trong thành nghe người ta nói, thành phụ cận Akarifa có một con gấu đen khổng lồ không biết từ đâu tới.” Lạc Lan bước ra ngoài, không biết đang làm cái gì, cố ý cao giọng cho Zeref nghe: “Trong thành đều dán thông báo, làm người ta chú ý, còn nói là đã muốn ủy thác cho Hội Pháp Sư gì gì đấy, mấy ngày nay sẽ trở lại xử lý chuyện này.....”

Zeref đang đem gà rừng cho vào nồi hấp thì giật mình, anh nói: “Gọi là gì? Hội Pháp Sư?”

“Giống như cái gì gọi là yêu tinh hay tiên gì ấy? Cái gì.....mà.....”

Fairy Tail.

Zeref động tác dừng một chút — đó là..... hội của người kia.

Thanh âm Lạc Lan lại truyền tới, nhưng Zeref hoàn toàn không còn nghe cô nói cái gì. Bản thân anh là người kì dị, xấu xa, không cần tồn tại trên đời, người duy nhất có thể tiêu diệt được anh là người kia.....

Natsu Dragneel.

Nhưng..... nhưng... từ sau khi Lạc Lan xuất hiện, ý nghĩ này dường như đã lâu rồi cũng chưa xuất hiện.

Đột nhiên ý thức được điều này điều này làm Zeref có chút ngầy ngời, anh thế này mới nghe rõ Lạc Lan đang nói cái gì.

“Aaaaaa....Zeref!!! Tôi sắp đói chết rồi ~~~ ăn com ~~~.....”

Zeref có chút bất đắc dĩ khe khẽ thở dài, đem com chiều chuẩn bị xong bụng ra ngoài.

**

Sáng sớm hôm sau, Lạc Lan chuẩn bị ra khỏi nhà.

Cô cũng khá để ý chuyện con gấu đen khổng lồ này, nghe nói cũng có trên dưới chục người bị nó giết chết, mấy ngày nay trong thành Akarifa, lời đồn bay đầy trời, mọi người đều rất thận trọng, điều này làm cho Lạc Lan cũng cảm thấy hơi lo lắng.

Cô đang chuẩn bị đi đến thành Akarifa nhưng cũng không an tâm cho lắm.

Ngặt một nỗi, sợ cái gì thì cái đó xuất hiện —

Lạc Lan nhìn bóng đen khổng lồ trước mặt, răng nanh sắc nhọn nồng đậm mùi máu, cô hét lên thật lớn.

Quay lưng lại, ba chân bốn cẳng chạy về nhà!

Cô vốn chưa đi xa, đã bị quái thú đuổi theo, đương nhiên theo bản năng Lạc Lan sẽ chạy về nhà, chạy một hồi cô mới sực nhớ — nếu chạy về nhà, ngôi nhà gỗ nhỏ bé kia chắc chắn sẽ bị con gấu điên này phá nát hết.....

Nghĩ thì nghĩ như thế nhưng bị con gấu này truy đuổi phía sau, Lạc Lan không còn biết phương hướng gì cả, cứ cắm đầu cắm cổ chạy, con gấu khổng lồ đó cũng không buông tha, quyết rượt theo cho bằng được. Cô cảm thấy tiếng rống rất gần, vô cùng sợ hãi.

Cuối thu, thời tiết sáng sớm rất lạnh, hướng chi là trong rừng sâu, đột nhiên Lạc Lan bị chuột rút.

Ngay lúc cô còn hét chạy được nữa thì may mắn thấy Zeref đang ôm bó củi gần đó.

Trời ơi! Cứu tinh!

“Zeref!!! Cứu mạng !!!” Lạc Lan lê cái chân bị chuột rút đến chỗ Zeref, Zeref cũng lập tức thấy con quái thú phía sau Lạc Lan, anh vô cùng bình tĩnh ném bó củi sang một bên, sau đó giơ một tay về phía con gấu — lúc Lạc Lan cảm thấy người này đang chuẩn bị xuất chiêu thì Zeref lại bỗng nhiên ôm đầu, lui về sau một bước.

Má ơi!!! — Lạc Lan chỉ cảm thấy trong lòng mình như có bùn vậy – tên này tái phát bệnh cũ à?! Hắc Thuật Ankhseram của anh cũng coi như là tuyệt chiêu à? Mặc kệ, cứu cái mạng nhỏ của mình trước đã!

Lạc Lan đang lo cho an nguy của mình thì chợt nhìn qua Zeref, dáng người mảnh mẽ vững chãi đứng che cho cô trong lúc cô vấp ngã – cô nhìn Zeref thật lâu, thật lâu, quên cả bỏ chạy.

Lạc Lan trừng lớn mắt.

Cô trừng lớn mắt nhìn khuôn mặt của Zeref, chỉ cảm thấy thân thể Zeref tỏa ra khí lạnh băng giá, làm người ta cực kì không thoải mái.

Con gấu khổng lồ tiến tới rất gần.

Mà một chiêu Zeref cũng không khai triển.

“Mau tránh ra!!!”

Thình lình có một giọng nam hét lên, Lạc Lan theo bản năng ôm chặt Zeref lăn ra chỗ khác, trong lúc lo lắng cô không nghe được giọng nói kia lại nói một cái gì đó, con gấu khổng lồ lướt đôi mắt dữ tợn xác định vị trí của cô, chuẩn bị tấn công một lần nữa.

“Rầm” một tiếng, con gấu khổng lồ ngã xuống đất, theo hướng Lạc Lan nhìn qua, thấy đầu nó bị lồm một 1 lỗ rất lớn, ngay cả hộp sọ cũng bị biến dạng.

...Được...cứu...rồi...sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nguyên nhân không thể xuất ra chiêu thức

Được cứu?!

Cho đến khi nhìn chăm chăm vào đầu của con gấu đen không lồ kia lồm xồm phân nửa, một lúc lâu sau, Lạc Lan mới phục hồi tinh thần, cô phát hiện Zeref đang bị cô gắt gao ôm vào ngực, đôi mắt màu đen sâu thẳm của anh ta vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào cô.

Lạc Lan hút một ngụm khí lạnh vào miệng, theo bản năng đẩy Zeref sang một bên.

Cô bỗng nhiên chậm rãi ý thức được – vừa rồi cũng không giống như Zeref đã phóng chiêu thức cứu bọn họ.....?

“A, cuối cùng cũng đã đuổi tới kịp.”

Ngay chỗ con gấu ngã xuống khi nãy vang đến một câu nói như vậy, giọng nói loáng thoáng kia nghe như là đang từ từ đến gần đây. Lạc Lan thăm dò nhìn lại, xác con gấu ở bên kia, một thiếu niên tóc vàng với áo khoác màu xanh lá nhanh nhẹn vỗ tay một cái, một bên vòng qua xác con gấu đi tới đây.

“Vị tiểu thư này không sao chứ?” Thiếu niên tóc vàng mang theo nụ cười có chút bất cần đời, khom lưng xuống vươn tay ra: “May mà tôi đuổi tới kịp, nếu không đã khiến cho vị tiểu thư xinh đẹp này gặp nguy hiểm rồi, đến lúc đó, tôi thật sự đã gây ra tội ác tày trời.”

Lạc Lan bị một chuỗi nói vòng vo của cậu ta làm cho có chút không biết nên nói gì, cô nói câu cảm ơn, không nhìn tay đang vươn ra của cậu ta, cố gắng kéo căng chân đang đau, hai tay chống lên mặt đất dùng lực một chút, tự mình đứng lên. Cô phui những tro bụi và lá cây khô đang dính ở trên người xuống, quay đầu, thoáng quan tâm nhìn Zeref một chút – anh ấy hình như..... vì cô nhào tới ôm né sang một bên mà bị thương.

Thế này cô mới quay đầu lại, đem tầm mắt tò mò nhìn về người thiếu niên tóc vàng kia: “Cảm ơn anh, anh là.....?”

“Tôi là Loki!” Cậu ta rất soái khí dùng ngón tay cái chỉ về chính mình nói: “Tôi đến từ Hội Pháp Sư Fairy Tail.”

“Hả? Fairy Tail?” Lạc Lan lập lại lời nói của thiếu niên tóc vàng tự xưng là “Loki” kia. Sau đó đột nhiên nhớ tới bảng thông báo được dán ở trong thành Akarifa ngày hôm qua: “A! Anh chính là người ở Công Hội Pháp Sư đến nhận nhiệm vụ đánh dẹp gấu đen?”

“Không sai.”

Lạc Lan nhìn nhìn cái xác to lớn của gấu đen, lại nhìn nhìn Zeref không nói tiếng nào, khác thường cau mày, cô có chút xấu hổ: “Vô... vô cùng cảm ơn anh đã cứu mạng của chúng tôi.....” Cô khó mà nói được một hai câu nào – Bình thường khi đối mặt với ân nhân cứu mạng thì phải làm cái gì bây giờ? Mời anh ta bữa cơm? Lấy thân báo đáp?

Vấn đề là “phiếu cơm” nhà mình còn đang ở bên cạnh trũng mắt, dám nói mới là lạ..... Nhưng nếu mời cậu ta ăn cơm thì – không phải là muốn quăng “phiếu cơm” nhà mình ra chỗ khác sao?

Chắc..... Kiểu gì cũng không xong.

Lạc Lan trái lo phải nghĩ, cuối cùng thật sự không nghĩ được nên làm thế nào mới tốt, sau thời gian tạm dừng thật dài cô có chút xấu hổ cười hi hi: “Việc này..... Ôn cứu mạng không lời nào có thể cảm tạ được hết, về sau có cơ hội tôi nhất định sẽ báo đáp anh!”

Sau khi Loki nghe cô gái này nói thì có chút hoang mang, nhưng cậu cũng không quá để ý, soái khí dùng một tay đang chống nạnh giờ lên: “Không cần để ý việc nhỏ này, với tôi mà nói thì nó cũng chỉ là một nhiệm vụ nhỏ thôi. Vị tiểu thư đáng yêu này, chỉ cần nói cho tôi biết tên của cô là gì thì đủ để biểu đạt lòng biết ơn rồi!”

Lạc Lan cảm giác miệng mình giác có chút giật giật – người này là đang tán tỉnh cô sao?..... Trước mặt Zeref sao?

Tuy rằng rất khó tưởng tượng được người trước mắt mình có quan hệ gì với Zeref không, nhưng hiển nhiên Lạc Lan cũng không thể từ chối ân nhân cứu mạng của mình được – không phải chỉ là tên thôi sao, nói ra cũng không có hại gì.

“Tôi là Lạc Lan, anh ấy là...”

Zeref lại đột nhiên đánh gãy lời cô: “Tôi về trước.”

“Hả?... Ồ..... Được.....” Lạc Lan chỉ kịp sững sờ đáp lại một câu, rồi cùng với Loki nhìn anh ta nhặt củi gỗ đã được buộc lại thành khối lên, yên lặng đi về căn nhà gỗ nhỏ.

“Ahaha..... Thật ngại quá, anh ấy hay như vậy lắm.” Lạc Lan gãi gãi đầu: “Siêu cấp không thích nói chuyện, bình thường tôi nói chuyện với anh ấy mười câu cũng không nhất định trả lời một câu – chắc, xin lỗi, để tôi tự mình.....”

“Không sao đâu.” Thiếu niên tóc vàng biểu tình hoàn toàn không thêm để ý, nháy mắt với cô: “Nói không chừng... là ghen đó.”

Hả? Ghen???

Lạc Lan ở trong lòng trở mặt xem thường, nhìn Loki xoay người đi về phía xác gấu đen kia, không biết từ chỗ nào rút ra một con dao nhỏ chém lên bàn chân của con gấu.

Lúc này Lạc Lan mới vươn tay nhéo nhéo căng chân vẫn còn đau của mình – may mà chỉ là bị chuột rút, nếu như vậy thì vài ngày không thể đi vào thành được rồi.

Nhưng mà, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ma pháp kia của Zeref sao không tự khai triển?

Là do..... cô sao?

Vừa nghĩ đến các loại phim thần tượng buồn nôn kia chỉ có thể xuất hiện trên đài truyền hình nay lại xảy ra trên người mình, Lạc Lan cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, đồng thời cảm thấy mặt mình có chút nóng lên.

— Này, này, này, Lạc Lan, cô đang tự kỷ cái gì vậy chứ, cũng không phải là nộ hôn đầu mà cô đồ mặt cái gì cơ chứ!

Không phải chỉ là hôn người ta thôi sao! Vẫn là phiếu cơm nhà mình thôi, thẹn thùng cái gì chứ!

Nghĩ vậy, Lạc Lan cảm thấy an tâm không ít, cô dừng động tác nắn chân lại – lúc này cảm giác chuột rút đã bớt rồi, tuy rằng vẫn còn chút đau nhưng có vẻ như đã không còn trở ngại gì rồi.

Thời gian cũng chưa đến một phút, Loki đã giải quyết xong ‘bạn’ gấu đen rồi, cậu ta chỉ vào xác gấu đen nhìn Lạc Lan chào hỏi một: “Vừa vặn, đầu gấu này thuộc về cô và anh chàng đó, cầm da gấu vào trong thành phòng chừng có thể bán không được ít tiền.” Cậu nói xong vung tay lên: “Được rồi, tôi cũng đi lấy thù lao của mình đây.”

Khi nghe lời nói của Loki thì cô đang chìm đắm trong “Chân gấu kho tàu”, “Thịt gấu hấp”... Mỹ vị làm Lạc Lan thêm đến nhỏ dãi, đột nhiên cô hoàn hồn lại, ngượng ngùng lại nói lời cảm ơn: “Thật sự cảm ơn anh rất nhiều, tôi cũng chưa làm ra được chuyện báo đáp nào —”

“Báo đáp của cô tôi đã nhận được rồi, Lạc Lan tiểu thư.”

Thiếu niên tóc vàng đi về phía thành Akarifa một đoạn, cậu đưa lưng về phía Lạc Lan phát tay, phần cổ áo lông màu trắng của áo khoác màu xanh lá được tia nắng ban mai chiếu lên giống như cầu vồng mờ ảo.

Lạc Lan cảm giác chính mình bị lừa gạt, cô gãi gãi đầu, quyết định trở về hỏi Zeref một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô đem trọng tâm đặt ở một chân không bị chuột rút, khắp khiêng trở về căn nhà gỗ nhỏ.

Zeref hình như đã hoàn toàn đoán trước cô sẽ quay lại bình thường. Khi Lạc Lan vào nhà thì đã ném tâm tình khó phân biệt được mà nhìn thoáng qua.

“Zeref – rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Lan sẽ không tin là ghen như lời của Loki — ở chung hơn một tháng với Zeref, cô biết anh ấy để ý tới ma pháp nhiều hơn là để ý tới cô. “Ma pháp kia có phải anh đã không triển khai không?”

Quả nhiên, Zeref gật gật đầu, trong hai tròng mắt thâm u màu đen ấy tựa như mơ hồ lóe lên ánh sáng nghiền cứu – biên độ gật đầu của anh ta nhỏ đến mức làm người ta khó có thể phát hiện ra được.

Lạc Lan ngẩn ngơ: “Vì sao?” Kể từ khi gặp lại Zeref cho tới giờ, cô cũng không nhìn thấy ma pháp quý dị kia của anh ta phát ra, hơn nữa mỗi lần phóng ra ma thuật đó bảo đảm đều sẽ mất ý thức —

Zeref không nói lời nào.

Lạc Lan cân nhắc ánh mắt kia giống như... có gì đó... không thích hợp — Đợi chút. Sẽ không thật sự là vì cô mà ma pháp của anh ta không thể triển khai được? Này, cũng đừng có căng như thế được không.

Cô vỗ cái bàn: “Này, này, này, cũng sẽ không phải bởi vì tôi cường hôn anh nên ma pháp anh mới không phóng ra được chứ!”

Zeref không lên tiếng sau một lúc lâu, không có tiếp lời cô: “Ở dưới tình huống không thể xác định được nguyên nhân thật sự, tôi đề nghị.” Vị Pháp sư Bóng tối này nhìn chằm chằm vào cô —

“Thử lại một lần.”

Tác giả có lời muốn nói:

— Tiểu kịch trường —

Loki: Cho tôi thêm nhiều đất diễn hơn đi. Này! Microphone không phải dùng để làm kiếng a! Tôi mạnh mẽ như vậy mà. Này!

Bạn Cửu nào đó: Được rồi anh hai của tôi, hôm nay anh xuất hiện cũng đủ rồi, đi được rồi đấy.

Loki: Tôi nhất định cướp con gái của người đi, để cho người mỗi ngày đều viết tôi!

Bạn Cửu nào đó: Hết hi vọng đi, tiền com của Lạc Lan đang ở kia kìa (chỉ chỉ Zeref)

Loki (ngã): Em gái người! (Khóc chạy vào trong rừng sâu).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cái gọi là...”ăn đậu hủ” lần thứ 2

Vì phối hợp với Zeref làm ‘thí nghiệm’ mà cô bị cảm tức. Cô gái nhỏ ngồi trên ghế đối mặt với ly trà mà ngăn người. Đã hơn hai tiếng rồi mọi chuyện đều không xảy ra, Hắc Thuật Ankhseram phóng ra lúc nào cơ bản không thể xác định được. Nay lại vì thí nghiệm của Zeref mà cô chỉ có thể an phận ở yên một chỗ không thể đi đâu.

Mà người cảm tức cô thì đang ngồi đối diện không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào cô. Vì bất hòa, mà cả hai người đều chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ. Cầm ly trà lên, cô không chút để ý mở miệng nói:

“Vừa rồi tôi thấy có chỗ không thích hợp”.

Cô nghĩ nghĩ, bồi thêm một câu:

“Chính là thân thể của anh lúc đó...”.

Zeref có chút không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng:

“Cái gì không thích hợp?”.

“Tôi cảm thấy...” Lạc Lan nhớ lại nói

“Thân thể của anh có cảm giác âm lãnh, tóm lại là làm cho người ta cảm giác không thoải mái...”

Zeref lập tức đứng dậy, kéo tay cô đặt lên trán của hắn, thân thể tiếp xúc với nhau.

“Người này...”

Lạc Lan nhìn chăm chăm Zeref gần trong gang tấc. Nhìn làn da trắng của anh mà sinh lòng ghen tị. Là một chàng trai, da lại còn trắng hơn cô nữa, lông mi dài mà cong lên, chân mày rậm, đường nét vô cùng rõ ràng, thật sự là rất đẹp trai.

Lạc Lan bỗng nhớ tới ở công ty cô lúc trước cũng có một anh chàng ngoại quốc, lông mi cũng đẹp như vậy...

Nhớ tới thế giới trước của mình, Lạc Lan trong lòng có chút khó chịu. Tuy rằng chỗ nào cũng một mình, nhưng hiển nhiên ở một thế giới xa lạ thì thích ứng chưa tốt lắm.

Càng không thể nói đến thế giới này lại có ma pháp, có kỹ sư, có pháp sư.... cảm thấy không giống nhau cho lắm. Lạc Lan rù mắt xuống, Zeref đưa tay cô trở về, xoay người đi. Thần sắc của anh có chút phức tạp. Lạc Lan thử thăm dò hỏi:

“Tôi... tôi làm sao vậy?”

Zeref nhấp nháy môi:

“Trong thân thể của cô có ma lực...”

“Ồ!”

Anh chống trán:

“Đại khái là hấp thụ Hắc Thuật Ankhseram của tôi nên có lẽ thân thể cô có ma pháp...”

Zeref còn chưa nói hết câu: có điều...hình như...có chút không thuần khiết.

Nguyên nhân là ở anh, nhưng ma lực bên trong lại hỗn loạn, nhưng không có một chút tử khí.

Tử khí cùng với cơ thể này của anh không đồng nhất, bởi vì lúc đầu mới sử dụng lại sử dụng một lực lớn Hắc Thuật Ankhseram cho nên thân thể anh đã bị các nguyên tố hắc ám ăn mòn, nhưng lí trí của anh lại không muốn làm điều ác. Hai phần đối lập, nên thân thể của anh phản bội lại chính mình.

Đối với việc này Zeref không có biện pháp. Nhưng hôm nay tử khí trong thân thể của anh lại bị Lạc Lan hấp thu. Điều này cho thấy.... thân thể anh có thể hồi phục lại bình thường?! Nhưng thân thể của Lạc Lan sẽ như thế nào?

Nếu như nói thân thể của cô hấp thu tử khí, thì cô ấy có thể biến thành thứ gì không, có thể cũng như anh tích lũy đến một thời gian nhất định sẽ bộc phát ra không?

Làm Pháp Sư Bóng Tối, anh đã nghiên cứu nhiều năm như vậy, anh biết ma pháp này không thể phá giải được, mà nay lại có thể được hấp thu như thế. Nhưng mà thời gian ở chung lâu như vậy, anh cảm thấy mình không thể lừa gạt Lạc Lan. Đây là cảm giác mềm lòng sao?

Đối với tâm tư của Zeref, Lạc Lan lại không hề có cảm giác, nghe được mình có ma pháp thì lại vô cùng hưng phấn.

“Ha! Trong thân thể của tôi có ma pháp, tôi hiểu rồi, là anh vô ý triển khai pháp thuật bị tôi hấp thu sao? A! Không phải tôi cũng có thể trở thành pháp sư sao?”

Zeref bị Lạc Lan làm giật mình, vô ý trả lời:

“Lí luận như thế cũng không sai...”

Nhờ Lạc Lan nhắc nhở, vị Pháp Sư Bóng Tối này nghĩ đến một khả năng khác, nếu Lạc Lan có thể tự chủ, tự kiểm soát được tử khí này, thì ma lực có thể sẽ không xuất ra. Nhưng điều này cũng không chắc chắn. Lí luận là vậy, nhưng kết quả có thể sẽ khác. Lạc Lan lại tiếp tục đặt câu hỏi:

“Vậy anh có thể dạy tôi ma pháp không?”

Zeref hoàn toàn không nghĩ Lạc Lan lại hỏi như vậy, thân là Sách Ma pháp của anh thế nhưng lại còn muốn học ma pháp. Điều này làm cho Zeref dở khóc dở cười. Lạc Lan thấy Zeref không đáp ứng cũng không cự tuyệt, có chút nóng vội. Nhưng không nghĩ vừa dứt lời, Zeref hai mắt đột nhiên trầm xuống, lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

“Đến đây!”

Nghe lời Zeref, Lạc Lan nhanh chóng bỏ nhào vào người Zeref, rất là không được tự nhiên trừng mắt nhìn Zeref rồi hờn. Kì thực mà nói, bản thân Lạc Lan không tình nguyện, cho dù lúc trước có bạn trai, nhưng mà cho cô chủ động như vậy cũng rất khó chịu. “Con trai không chủ động thật đáng đánh đòn, cho dù là làm ‘thí nghiệm’.” Lạc Lan khinh bỉ nghĩ.

Cô trừng mắt nhìn gương mặt phóng đại của Zeref, cảm giác như đi vào sâu trong núi rừng. Sau đó, một đôi môi chặt chẽ tiến tới, mang theo một hương vị lạnh lẽo, cô nhẹ nhàng run run một chút.

“Thì ra Zeref triển khai chiêu thức thì trên người sẽ tản ra khí lạnh khiến người ta sợ hãi, nhưng lúc này thì lại không có, nói cách khác cô có thể hấp thụ ma pháp của Zeref.” Lạc Lan lập tức nghĩ. “Ý, như vậy chẳng phải là có thể đưa Zeref đến thành của con người rồi sao?”

Tuy rằng không cần tiếp tục sống ở nơi hoang dã thì cũng rất vui, nhưng cô cũng nghĩ đến một chuyện ‘Vậy thì chẳng phải lúc nào cô cũng phải ở bên cạnh Zeref. Mỗi khi mà anh vô ý triển khai pháp thuật thì cô sẽ phải hôn anh một cái, cái này tính kiêu gì cũng không có lỗi, phần hận hết sức?’

Thừa dịp Zeref không để ý, Lạc Lan hé miệng cắn môi Zeref một cái, khi cô làm xong, đôi phương liền thanh tỉnh, khôi phục thần thái, trông mắt màu đen trong trẻo mở ra. Zeref đầu tiên cảm giác ở môi truyền đến cảm giác đau đớn:

“Cô..... cắn tôi à?”

Người gây hậu quả – Lạc Lan:

“Zeref tôi sai rồi, com... com chiều...”

Zeref liếc cô một cái:

“Tự mình làm!”

“Nè, nè, đừng như vậy, tôi không biết nấu com~~~~”

Lạc Lan như cái đuôi đuôi nhỏ đi theo phía sau Zeref.

“Chắc, tất cả đều là lỗi của tôi, Zeref đại nhân, đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho tôi đi mà!”

Zeref không để ý tới cô, Lạc Lan nhanh chóng vỗ đùi khí phách nói:

“Tôi làm, để tôi làm, ai sợ chứ?”

Nhưng mà..... ở một thế giới xa lạ, đồ dùng bếp núc cũng có chút khác biệt. Hậu quả chính là..... Lạc Lan làm cháy cả nhà bếp, ngay cả căn nhà gỗ cũng bị thiêu.

Zeref đứng cạnh cô bên ngoài căn nhà gỗ. Khuôn mặt hằng năm yên tĩnh như nước nay lại dính vết bẩn cùng vẻ mặt bất đắc dĩ. Lạc Lan nhận thua, cô giờ hai tay lên:

“Được rồi, đừng nhìn tôi, anh muốn tôi làm gì tôi đều đồng ý.”

Zeref trầm mặt một lúc lâu:

“Đi với tôi... Đến thành phố có con người xem một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Từ nông thôn ra thành thị

Lạc Lan trừng mắt nhìn Zeref, lại nhìn thành Akarifa trước mắt. Nhìn Zeref một chút động đậy đều không có, cô suy nghĩ nhanh chóng, thoải mái kéo tay Zeref.

“Ngốc, đứng đó nhìn làm gì? Cùng vào bên trong nào, đi thôi!”

Zeref cũng không cự tuyệt, theo Lạc Lan vào thành, ánh mắt của anh có chút hoảng hốt.

Lần đầu tiên bước lại vào thành của con người, không biết là bao nhiêu năm rồi. Từ lúc thân thể xảy ra vấn đề cho đến nay, Zeref từng thử qua không biết bao nhiêu biện pháp để khôi phục lại bình thường, nhưng cứ thất bại rồi lại thất bại, khiến anh ý thức được một điều, cơ hội vào thành của con người sẽ không được nữa. Anh không nghĩ tới lại có thể được tiếp xúc với con người một lần nữa, nhưng điều đó cũng làm cho anh có cảm giác lo sợ, không biết có còn cơ hội nữa hay không. Vị Pháp Sư Bóng Tối này nhìn chằm chằm vào bước chân của chính mình, bước vào thành những bước đầu tiên, một bước này giống như được hồi sinh lại.

“Anh nghĩ muốn đi đâu chưa?”

Lạc Lan hỏi ý kiến của anh. Một tháng làm việc ở Akarifa cô đã rành đường ở thành trấn, làm hướng dẫn viên cho Zeref cũng rất tự tin, Zeref do dự vài giây, lắc lắc đầu.

“Tim nơi không có người đi!”

“Hả?”

Lạc Lan sững sốt, nhưng lại phản ứng rất nhanh.

“Anh vẫn không chắc chắn sao?”

Quả thật vấn đề này... đã có hai lần kinh nghiệm vẫn không chắc chắn lắm, nếu ở một nơi nhiều người lại khiến Zeref vô ý triển khai pháp thuật, hậu quả thật nghiêm trọng.

Zeref: “Ừ...”

“Zeref thật là biết nghĩ cho người khác ghê nha! Hiền quá đi!”

Lạc Lan tùy tiện cảm thán một câu, liền lôi kéo Zeref tìm nơi thanh tịnh để đi, cô không phát hiện ở phía sau Zeref nghe những lời này hơi hơi mờ to mắt. Thân là Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất trong giới ma pháp, trong truyền thuyết là người tàn nhẫn nhất, tà ác nhất, pháp thuật mạnh nhất, lại lần đầu tiên trong cuộc đời nghe người ta khen là ‘hiền lành’. Anh chẳng qua chỉ sững sốt một chút rồi lại nhìn cảnh sắc xung quanh.

Lạc Lan ở phía trước lôi kéo Zeref, lần đầu tiên đi vào thành cùng với Zeref nên cũng có chút hưng phấn.

“Tôi đưa anh đi một nơi rất tốt.”

Lạc Lan đắc ý.

“Đây là nơi nửa tháng trước tôi phát hiện ra, không có nhiều người, lại rất yên tĩnh, còn có thể nghe nhạc kè nữa!”

Cô cứ một bên liên miên cần nhẩn, một bên kéo Zeref đi tới nhà thờ. Cái gọi là ‘nơi tốt’ kì thực lại là một giáo đường ngay nghĩa trang.

Lạc Lan dừng chân nhìn vào nghĩa trang.

“Chính là nơi này!”

“Hả?”

Vị Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất trong truyền thuyết nhất thời có chút không chắc chắn nơi mà Lạc Lan yêu thích.

“Cô nói ‘nơi tốt’ chính là nghĩa trang này!”

Lạc Lan:

“Đúng vậy.”

Cô bước thẳng đến một nơi dừng chân nho nhỏ trong nghĩa trang, nơi đó có để một cái bàn, xung quanh có hoa, ghế dựa tựa lưng, có hoa văn thời phục cổ làm cho lần đầu tiên Lạc Lan tìm thấy nơi này vô cùng kinh ngạc. Cô ngồi xuống kéo kéo Zeref, Zeref nhìn nghĩa trang rồi hướng tầm mắt nhìn về phía giáo đường to lớn. Quả nhiên như thế, trong thành trấn, chỗ ít người nhất, an toàn nhất, ngoài nghĩa trang ra thì không có nơi nào thích hợp hơn, ở đây nếu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng không ảnh hưởng người khác.

Nghĩ như vậy, Zeref công nhận sự lựa chọn của Lạc Lan, anh ngồi xuống bên cạnh Lạc Lan. Lạc Lan chống cằm, quơ quơ chân.

“Đến chạng vạng, giáo đường sẽ có đàn hát xướng thánh ca.”

Lạc Lan tùm tùm giới thiệu:

“Mấy ngày trước tôi có nghe qua, rất là hay.”

Lạc Lan lại quơ chân, cô sớm đã quen với thói quen trầm mặc của Zeref, lúc này có chút hồi hận, tại sao lúc vào thành không mua một chút đồ ăn vặt, thật là thất sách, thất sách. Xem tình huống là muốn ở cùng với Zeref cả một buổi chiều.

Zeref ngược lại ngoài dự kiến của Lạc Lan mở miệng:

“Cô không phải người của thế giới này, phải không?”

Lạc Lan trừng mắt nhìn giáo đường lớn một lúc lâu, quay đầu nhìn Zeref, động tác có chút cứng nhắc, ánh mắt đối phương thì vô cùng bình tĩnh, không giống như nhìn thấy quái vật. Nhìn Zeref như vậy, Lạc Lan không hiểu sao có chút bình tĩnh.

“Tôi thể hiện rõ ràng quá à?”

Quả thật cũng rất khó phát hiện vấn đề này trên người cô. Ví dụ ban đầu không biết từ đâu xuất hiện bên cạnh Zeref, Lạc Lan còn bối rối không biết phải giải thích thế nào, vì Zeref từ đó cho đến nay không bao giờ nhắc tới vấn đề này. Cô hồi tưởng lại một chút, lúc ở thế giới này, lúc cô ở dưới nước, thậm chí nói ra nghi vấn về màu mắt thay đổi của mình, Zeref hẳn là cũng nghe được, có lẽ là một pháp sư, anh rất nhạy cảm. Lạc Lan bĩu môi:

“Dù sao tôi cũng không biết tại sao lại tới thế giới này, vừa mở mắt ra là thấy anh, còn nói tôi là Sách Ma Pháp, ở thế giới này sau khi tỉnh lại cứ nghĩ nó là một giấc mơ, nhưng thật ra không phải vậy.”

Lạc Lan nhẹ nhàng cười, biểu tình ngược lại rất phóng khoáng.

“Không thể quay về cũng không sao! Dù sao lúc trước cũng là tôi, bây giờ cũng là tôi, có gì khác đâu...”

“Cô...”

Lạc Lan quay đầu hỏi:

“Hừm? Làm sao?”

Zeref như muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc lắc đầu.

Dù sao cũng vẫn là một người, theo phương diện này mà nói, Lạc Lan cũng rất giống anh. Có lẽ anh có chút may mắn, có một người bên cạnh, bất luận là cô ấy có mục đích như thế nào, với anh mà nói đều vô cùng đáng giá, anh sẽ quý trọng sự tồn tại của cô. Nhưng mà anh còn chưa nói hết sự tình với Lạc Lan, Zeref cảm thấy một khắc đều khó có thể mở miệng.

“Đỉnh...đoong...”

Cách đó không xa, tháp chuông báo giờ dòi đi sự chú ý của cô. Cô nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng nên túm lấy tay Zeref.

“Nè, Zeref, anh biết thân thể như thế này có thể duy trì trong bao lâu không?”

“Không, mà...cô nói có ý gì?”

Zeref đang nhìn Lạc Lan ngược lại có thể hiểu được ý nghĩ của cô, Lạc Lan cười hắc hắc, ngón trỏ ngoắc ngoắc Zeref

“Đến hôn tôi một cái, hai lần trước đều là tôi chủ động, lần này đến lượt anh.”

Zeref trong nháy mắt đỏ mặt.

“Tôi... không...”

“Nói nhiều cái gì, mau lại đây hôn một cái!”

Đối mặt với yêu cầu bá đạo của Lạc Lan, Zeref có chút ghen hờn nhìn trần trời, nhưng không thể phủ nhận lời đề nghị này của Lạc Lan có chút đả kích đến anh. Nhớ đến biểu tình lần trước của Lạc Lan khi làm thí nghiệm, Zeref nhất thời có chút cảm giác được sự do dự này của anh vô cùng không đàn ông. Nghĩ thông suốt rồi, Zeref cũng không rồi rấm nữa. Anh vươn bàn tay, nắm lấy cổ tay Lạc Lan, tay còn lại sờ má cô, từ từ tiến đến gần cánh môi hồng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chị gái cái đầu cô ấy...

[Vương quốc Earth-land Fiore năm 784, nhiều bến cảng và thị trấn chậm rãi phát triển]

“Cửa hàng ma pháp..... Cửa hàng ma pháp..... A! Thấy rồi!”

Người con gái tóc đen đi dọc theo bến tàu trong trấn nhỏ, đi trên một đoạn đường thật thật thật dài, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, đang nhìn qua nhìn lại thì thấy biển hiệu ‘cửa hàng ma pháp’ thì hai mắt sáng ngời.

Cô bước nhanh qua đó, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Trên cửa có treo một cái chuông, khi đẩy cửa phát ra âm thanh rất dễ nghe “Đinh—” một tiếng.

“Chào mừng quý khách!” Ông chủ mặc bộ quần áo màu vàng đất, đội cái nón mũi nhọn hình ma pháp đứng ở sau quầy cười tủm tỉm nói: “Cứ tự nhiên xem hàng nhé.”

Người con gái tóc đen cũng nheo ánh mắt lại, đối với ông chủ kia lộ ra một chút mỉm cười. Sau khi đáp lại thì cô bắt đầu ở trong cửa hàng tìm kiếm ‘mục tiêu’ của mình.

“A, cô gái nhỏ cũng là pháp sư sao?” Ông chủ không chịu ngồi yên, nhìn cô từng bước từng bước đi tới đi lui tìm tòi, hỏi: “Muốn mua cái gì nào? Mọi hàng hóa trong kho, trong cửa hàng của chúng tôi đều vô cùng đầy đủ, cô có muốn nhìn một cái không?”

Cuối cùng, sau một loạt tìm kiếm, dường như cũng không tìm được gì đó mà cô mong muốn: “Chú này, ở đây có thăm bay không? Thăm bay chứa ma pháp.”

“Có có.” Ông chủ tươi cười, vén màn cửa đi ra phía sau, âm thanh xuyên qua màn cửa, từ trong đó truyền ra: “Cô gái nhỏ xin chờ một chút, để tôi đi tới kho hàng tìm cho cô.”

“Làm phiền chú rồi—” Người con gái tóc đen đưa tay đặt ở hai bên hai má làm thành dạng cái loa, hướng với người phía trong hô một tiếng, sau đó lập tức thở ra: “Ồ Zeref lạnh lắm kìa, cư nhiên dám không cùng tôi đi vào thành, hừ!”

Người con gái này đúng là Lạc Lan, ước chừng ở gần một năm trước đã xuyên qua đến thế giới gọi là “Earth-land” này.

Trông mắt cô vòng vo chuyện: “Hừ, đợi sau khi tôi mua thăm bay trở về, sẽ để cho anh một mình đi trên đường!”

Lạc Lan chấp tay sau lưng làm mặt quỷ, ở trong lòng YY một phen, sau đó tưởng tượng Zeref bắt đắ dĩ kiểm biểu tình không nói gì, tâm tình Lạc Lan bắt đầu tốt lên ở trong cửa hàng đi tới đi lui thêm một lần nữa.

Khi này quá vội vàng tìm kiếm thăm bay, cô hoàn toàn không có nhìn kỹ trên giá hàng còn có những gì, thừa dịp ông chú đi đến trong kho để lấy hàng thì tranh thủ thời gian một tí, nói không chừng còn có thể phát hiện ra được thứ gì tốt đâu!

Lạc Lan ôm ý nghĩ như vậy, bắt đầu sờ này sờ nọ, chạm vào cái kia, tuy nói đã xuyên qua đến thế giới này đã gần được một năm, nhưng cô đối với những đạo cụ ma pháp này vẫn vô cùng mới mẻ, mỗi lần nhìn thấy đạo cụ ma pháp cô đều nhìn không được muốn kiểm tra, muốn chạm vào từng cái một.

Ngay tại lúc cô đi dạo đến gian hàng thứ hai thì cái chuông gắn ở trên cửa lại một lần nữa vang lên, tiếng vang “ding ling” dễ nghe vang khắp trong cửa hàng.

Ngay sau đó, âm thanh vang lên là của một giọng nữ một tràn ngập hoang mang: “A a..... Không có người sao.....?”

Lạc Lan ở phía sau nghe thấy được một câu như vậy, cô lộ đầu ra: “Ông chủ đang phía sau kho hàng a.” Chẳng qua, cô chỉ muốn nhắc nhở người con gái kia một câu như vậy thôi, lại không nghĩ rằng cô ta đã hoàn toàn đem cô trở thành nhân viên trong cửa hàng.

“A, không phải ở đây có người sao!” Mái tóc vàng sáng lạn thuận theo cử động trên cơ thể cô ta mà đong đưa, hai tay cô ta thì bắt đầu chống nạnh lên: “Có chìa khóa linh tinh nào mạnh không?”

Lạc Lan ngẩn người: “Ách, tôi không.....”

“A, không phải ở đây có sao – sao cậu có thể nói là không biết chứ?”

Cơ mặt Lạc Lan hoàn toàn giật dữ dội – “vị em gái” này cùng với cô nhất định là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau, có cảm giác không được khai thông cho lắm, cô vẫn không nói lời nào thì tốt hơn.

Cô gái tóc vàng vẫn còn đang hưng phấn: “Tiểu Bạch khuyến! Cái này bao nhiêu tiền a?”

Lạc Lan không để ý tới cô ta.

“A a? Người đâu?” Cô gái tóc vàng bước hai ba bước cũng vòng đến phía sau gian hàng số hai – Lạc Lan sớm đã vòng đi đến gian hàng số ba rồi đi – Vào lúc nào đó cô đang muốn oán giận, ông chú đã vén rèm cửa lên, xuất hiện ở phía sau quầy.

Thấy có một cô gái tóc vàng, ông chú rõ ràng sùng sốt một chút, nhưng không hồ danh là người làm ăn buôn bán, ông ấy lập tức lùi ra về mặt đầy tươi cười nói: “Ai nha ai nha, chào mừng vị khách này, cứ tự nhiên mà xem hàng đi ha. Cô gái nhỏ khi này ới, thăm bay của cô tôi đã lấy đến rồi đây –”

Có thể này Lạc Lan mới từ mặt sau ở giá hàng đi ra: “Vâng.” Cô không thèm nhìn ánh mắt của cô gái tóc vàng có chút sùng sờ, đứng ở quầy thanh toán: “Chú đi ra sau thật lâu, hai cháu bị hiểu lầm là nhân viên cửa hàng của chú.”

“Xin lỗi xin lỗi, ha ha...” Ông mở bàn tay ra, lòng bàn tay một cái nhẫn lẳng lẳng nằm ở đó. Ông chú chà xát cái nhẫn kia, một trận ma pháp màu xanh của băng tuyết theo chà xát của ông chú “Oành” xuất hiện ra, theo sau đó là một tấm thảm bay màu xanh lam xuất hiện ngay trước mặt Lạc Lan, cũng ở giữa không trung cao thấp di chuyển.

Ông chú vẫy vẫy tay, kêu Lạc Lan tự mình nhìn xem: “Cô gái đến đây xem đi, vật liệu tuyệt đối vô cùng tốt, tiền nào của nấy, cửa hàng ma pháp của chúng tôi tuyệt đối không bán những vật phẩm hay hàng hóa thấp kém bao giờ cả.”

Lạc Lan vươn tay sờ sờ, là lông dê, sờ lên rất mềm và rất thoải mái.

“Cũng không tệ lắm, bao nhiêu tiền?”

Ông chú mở ra một bàn tay: “Tấm thảm này tuyệt đối thích hợp sử dụng vào mùa hè, lúc ánh nắng sáng sủa như vậy chiếu vào sẽ vô cùng tỏa sáng, khi ngồi ở trên tấm thảm còn có thể cảm thụ được cơn gió mát rượi của mùa hè.....” Ông chú mở miệng nói blablabla, từng đợt từng đợt giới thiệu quảng cáo ừn ực kéo tới.

Bộ dáng Lạc Lan ngược lại là đầy vẻ trấn định, cô đã nghe toàn bộ các cụ thể hóa khái niệm trừu tượng các loại giới thiệu, nhieu mầy một cái, lại sờ sờ lên tấm thảm kia, giờ ba ngón tay lên.

“Ai nha, cô gái nhỏ à, giá này thì tôi sẽ bị lỗ vốn mất!”

Lạc Lan gọi khoe miệng lên: “Cháu có thể đem giá cả của tấm thảm nói ra, chú còn muốn nói đùa cùng với cháu sao?”

Nghe vậy, ông chú rõ ràng ngây ngẩn cả người, mà Lạc Lan đã muốn thu tay lại bắt đầu báo giá: “Như vậy thì cần phải nói ra cách chế tạo tấm thảm.....”

“Chờ chút chờ chút –” Ông chú giờ bốn ngón tay lên: “Cái này cần phải cân nhắc, không thể ít đi!”

Lạc Lan từ từ nhắm hai mắt lại tiếp tục báo giá: “... Về phần chi phí nhân công thôi, đường khâu may như vậy đại khái cũng hết –”

“Được được được! Dựa theo lời của cô gái!”

Lạc Lan VS ông chủ cửa hàng ma pháp, ông chủ hoàn toàn thua trận.

Cô gái tóc vàng ở gần đó trần ngập sùng bái cũng hàm chứa một chút kinh ngạc, ánh mắt chăm chú nhìn theo. Lạc Lan thì vừa lòng lấy qua chiếc nhẫn ông chủ đưa qua, ngẩng đầu bước ra khỏi cửa hàng ma pháp.

Lạc Lan ở ngoài cửa cửa hàng ma pháp, đứng yên đó bình tĩnh suy nghĩ, sờ sờ cằm “Kế tiếp, còn phải làm cái gì nữa đây...” Cô lấy danh sách mang theo trên người mình nhìn lướt qua: “Giống như đã xong hết rồi. A! Trở về đi tìm Zeref đi!”

Lạc Lan hướng về phía ngoài trần nhỏ bước đi, mới vừa đi không được hai bước, phía sau liền truyền đến âm thanh của cô gái tóc vàng khi nãy —

“Đợi chút! Chị gái kia ơi — đợi em với.”

Lạc Lan nhíu mi quay đầu: “???”

“Vừa rồi đã hiểu lầm chị là nhân viên của cửa hàng, thật sự ngại quá!” Cô gái tóc vàng lộ ra biểu tình có lỗi, cảm thấy chính mình thật ngốc, “ha ha” cười một tiếng: “Xin chị đừng để ý tới việc này! Em gọi là Lucy, chị gái, chị gọi là gì?”

Lạc Lan chỉ cảm thấy — mặc kệ cho dù là thế giới nào cũng tốt, nhưng bị một người cùng với mình, tuổi tác cũng không khác biệt lắm gọi là ‘chị’, cho dù thế nào đi nữa cô cũng đều không vực dậy nổi — Sát!..... Chị gái cái đầu cô đó, chị gái mặt đầy máu thì có!!!!

Cô gái tóc vàng tự xưng là “Lucy” kia nhìn biểu tình của cô, bỏ bót có chút xấu hổ đi: “A a..... Không thể nói sao?”

“..... Tôi gọi là Lạc Lan.” Lạc Lan tính không cùng với cô ấy so đo với nhau, “Cô có chuyện gì sao?”

Nghe thấy cô hỏi như vậy, ánh mắt Lucy nhấp nháy hiện lên hai trái tim hồng: “Lạc Lan-chan! Vừa rồi chị thật sự rất đẹp trai! Em muốn đi gặp chị bái sư học nghệ — làm ơn hãy chỉ dạy em cò kè mặc cả (trả giá) đi!!!”

“..... Hà?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lên thuyền tham gia một bữa tiệc

“Lạc Lan-chan! Làm ơn hãy chỉ cho em cách cò kè mặc cả —” Lucy hưng phấn mà lôi kéo tay Lạc Lan lắc qua lắc lại, không nhìn về mặt đầy kinh ngạc của Lạc Lan: “Kỹ năng này thật sự rất táo bạo, thật sùng bái a!”

Lạc Lan bị thổi phồng lên như vậy cũng hơi có một chút lảng lảng, nhưng cô tự nhận chính mình sẽ không dễ dàng bị sắc đẹp của cô gái xinh đẹp này mê hoặc. Lạc Lan rút hai tay đang bị Lucy cầm lấy ra, lúc đang muốn cự tuyệt thì lại nghe đến một trận hét chói tai của nhóm con gái, cùng với những tiếng ồn ào.

Lucy tự nhiên cũng sẽ bị trận âm thanh này hấp dẫn, hai người liếc nhau, theo phương hướng đó thăm dò nhìn lại.

Phía dưới tòa nhà, một đồng lớn con gái vây quanh kiến trúc của một vật không biết tên, nói nhao nhao ồn ào không biết đang quát gọi cái gì, quả thực giống hệt như đoàn fan của ngôi sao Bồng Tử Quốc khi Lạc Lan từng đi công tác.

Cách thật xa thật xa truyền tới âm thanh mặc dù có hơi chút ồn ào, nhưng vẫn có thể nghe ra được như là “Hỏa Long Pháp Sư-sama”, “Pháp sư nổi tiếng”... Chờ một chút, những chữ này.

Lạc Lan ngược lại là sững sờ — “Hỏa Long.....?”, “Pháp Sư???”

Cô bỗng nhiên nhớ tới năm trước, khi vừa tới thế giới này người nào đó bị cô coi như là “phiêu com dài hạn”. Hiện tại giống như ngược lại, người nào đó ra về tự xưng là Pháp Sư Bồng Tử bị cô “nuôi dưỡng” lại.

Tuy nói “giống như” là cô đang dưỡng anh, bất quá toàn bộ về việc nấu nướng đồ ăn gì đó là do anh làm, cô chỉ phụ trách “chi tiêu” mà thôi — Cô cũng không kiêng ăn cái gì, cũng không biết vì sao dạ dày của cô lại bị Zeref nuôi dưỡng thể này, những quán ăn bên ngoài cô hoàn toàn không quen ăn cho lắm.

Nghĩ đến chi tiêu, có thể này Lạc Lan mới phản ứng lại đây — thời gian hẹn với nhà xuất bản cũng sắp đến rồi!

Nhưng Lucy hoàn toàn không có ý muốn buông tha cho cô: “Hỏa Long..... Là người có điều khiển được sức mạnh của lửa mà người ta vẫn đồn đại

sao?! Không ngờ anh ta lại ở trong thị trấn này!” Lucy hưng phấn lôi kéo Lạc Lan bắt đầu leo kéo về hướng kia: “Lạc Lan-chan! Chúng ta đi đến đó nhìn thử đi —”

“Chờ đã!” Lạc Lan đại đa số thời điểm đều là trong trạng thái thần kinh thô, lúc này ngược lại khó có được biểu hiện một tia quyết đoán ra ngoài: “Tôi còn có việc phải làm, xin lỗi vì không thể đi cùng được.”

“Ồi chào.....” Lucy lộ ra đầy mặt thất vọng: “Nhưng là..... Rõ ràng đã nói là Lạc Lan-chan sẽ dạy cho em chặt chém giá cả a.....”

— Ai đã nói với cô như vậy?! Không có người nào nói như vậy với cô hết nha!

Lạc Lan ở trong lòng bùng nổ, hoàn toàn không nghĩ muốn dạy cho người này chặt chém giá cả, cô cười gượng phát phát tay: “Hữu duyên tạm biệt đi.” Thừa dịp Lucy đang do dự rốt cuộc là nên đi theo cô hay vẫn là đi sang bên kia nhìn nhóm người đang bao quanh Hỏa Long, Lạc Lan đã nhanh chóng ôm lấy túi đồ của mình chạy nhanh chóng chạy khỏi đó.

— Hữu duyên tạm biệt?

— Hừ. Đến quý cũng phải chào tạm biệt cô ta.

Sau khi chuyển sang góc đường khác, có thể này Lạc Lan mới nhẹ nhàng thở ra. Cô theo khóa kéo ba-lô lấy ra một tờ giấy – trên đó có viết địa chỉ của nhà xuất bản.

Bởi vì Lạc Lan có tiếng là sẽ không dừng chân ở thị trấn quá lâu. Cho nên, đại khái là cô sẽ báo cho nhà xuất bản biết lộ trình đường đi của mình, lại từ nhà xuất bản cung cấp cho cô địa chỉ của tuyến đường ở trong thị trấn.

Mà này đó bay ở trên đỉnh đầu của Lạc Lan là giấy viết thư mà pháp do dừng chân lại ở thị trấn, từ một người ở trong đây thu mua được.

Cô nhớ kỹ địa chỉ được viết ở trên giấy này, sau một hồi phân biệt nhiều đường, liền tìm được đường đến tòa nhà của nhà xuất bản.

**

Từ nhà xuất bản nộp bản công văn đi ra đã muốn là chuyện của hơn một giờ sau. Lạc Lan ở trước cửa lười biếng đuổi thất lưng.

Cuối tháng không giao bản thảo, đầu tháng đi bộ đến đây thật tổn thất, thật tổn thất a.

Lạc Lan nhớ lại một năm gần đây giống như gặp được thần, ngay cả chính cô cũng không thể nói rõ đây là một loại gặp gỡ như thế nào nữa – Năm trước, sau khi đi theo Zeref từ trong rừng núi chuyển hướng sang thị trấn để phát triển, vì có gì đó mà cô bỗng nhiên ở trên báo thấy được yêu cầu viết bản thảo tin tức.

Đối với thế giới kỳ diệu này mà nói, thời kỳ sách báo phát triển khiến cho Lạc Lan cảm thấy phải duyệt qua các đề tài mà phụ nữ coi trọng khẩu vị và không hoàn toàn đánh lòng nhìn thẳng vào sự thật.

Lúc ấy, sự đóng góp của cô thật sự chỉ là trò đùa dai kiêm chức tâm huyết dâng trào mà thôi – Cô tùy tiện chọn qua đề tài mà ở thế giới thực của cô đã được viết ra, viết bậy viết bạ ra một đoạn văn đầy cầu huyết gửi qua bên phía nhà xuất bản kia.

Sau đó, Lạc Lan mặc danh kỳ diệu liền trúng số đỏ.

Cô dùng thân phận “Thư Linh” ở trong thế giới này làm bút danh của mình, hai chữ này rất nhanh đã ở trong vương quốc Fiore bùng nổ lên.

Lạc Lan đã ở trong trạng thái kinh hãi như thế này 𐄂, sau đó rất nhanh tiếp nhận được sự thật chuyện này – dù sao thì trong bụng cô cũng có đủ loại chuyện thăng thần, cầu huyết độc ác kinh điển làm cho người ta phải như thế này 𐄂. Tất cả câu chuyện đều là ở trong thế giới thực của cô hoặc những tác phẩm cô đã xem ở trên Microblogging từ khi bắt đầu sinh ra.

Tiền đối với phụ nữ mà nói thì cũng giống như cách ăn mặc vậy đó, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng đều chê ít – càng miễn bàn việc này có thể thuận tiện nuôi sống bản thân, có sao mà không làm.

Lạc Lan vốn vì lo lắng về vấn đề mưu sinh mà phát sầu, giờ đây lúc này hoàn toàn hãnh diện. Những lúc không cần phải làm việc, cô liền kéo Zeref đi du lịch khắp mọi nơi.

— Chỉ có một điều duy nhất khiến cô buồn rầu là vì anh ta vẫn còn chứng sợ hãi con người, thường xuyên sẽ không chịu vào thị trấn.

Lạc Lan nhún vai, cô lại xác nhận mỗi một thứ ở trong danh sách mua sắm đều đã ổn thỏa ở trong ba-lô xong, đem dây kéo khóa ba-lô kéo lại.

Được rồi, vậy thì bắt đầu ra khỏi thành truy tìm tổ chức phản bội của tên Zeref đáng ghét kia!

Tâm tình của Lạc Lan tại năm phút suy nghĩ ngây thơ của mình mà cảm thấy vô cùng trầm trọng — Đứng ở trước mặt cô, là người con gái tóc vàng mà một giờ trước cô đã “Hữu duyên tạm biệt” – Lucy.

“A! Lạc Lan-chan!” Lucy đang nhìn tới nhìn lui, trong nháy mắt nhìn thấy cô thì kinh hô la làng lên: “Ai nha – em còn đang suy nghĩ có thể khéo như vậy

không được gấp lại chị! Quà nhiên thật sự gấp lại!”

Lạc Lan đem mặt ăn đầy SHIT của mình giấu ở sau nụ cười xấu hổ: “Quà nhiên thật sự rất..... Hữu duyên Aha ha ha ha.....”

Lucy nhảy lại gần đây, lại đem tay Lạc Lan cầm ở trong tay: “Lạc Lan-chan! Em rút cuộc cũng đã có cơ hội gia nhập vào hội pháp sư mà em vẫn luôn hướng tới rồi!”

Hừm? Hội Pháp Sư?

Không có nghe đến Lucy nhắc tới việc “học chặt chém giá cả” nữa. Lúc này, Lạc Lan cảm thấy tâm tình vô cùng vui sướng, có thể này mới cùng với Lucy hòa vào nói chuyện: “Hội Pháp Sư?”

“Đúng vậy! Em vẫn luôn khao khát được vào Hội Pháp Sư – Fairy Tail! Rút cuộc em cũng đã có cơ hội gia nhập rồi!” Lucy nói nói rồi không biết đang nói, đang nghĩ tới cái gì, biểu tình hưng phấn vô cùng siêu cấp nhảy mất biến đổi thành thần sắc có chút khinh bỉ: “Bất quá trước đó, em phải đi lấy lòng một tên pháp sư ngu ngốc mới được.”

..... Ha? Fairy Tail?

Giống như đã nghe qua ở đâu.....

Chỉ tại trong nháy mắt, cô có chút quen thuộc với nó, mà Lạc Lan cảm thấy đường sống não của mình và cô gái tóc vàng này rõ ràng không cùng tần số. Cô đành phải gật đầu: “Phải không? Vậy thì cô phải cố gắng lên, chúc mừng em có thể được đền bù mong muốn nha.”

Lạc Lan nói xong lời khách sáo, đang chuẩn bị rời đi thì bị Lucy chặn ngang cản lại: “Lạc Lan-chan! Không bằng thì chị đi với em đi – là buổi dạ tiệc ở trên thuyền tối nay! Lạc Lan-chan cũng cùng nhau tối đây đi?”

Lạc Lan vừa định muốn cự tuyệt, đã thấy Lucy môi chẹp chẹp, vừa suy tư vừa nói: “Hurm..... Hội lần này hẳn là rất náo nhiệt đi, còn có thể có rất nhiều đồ ăn ngon, thức uống tuyệt vời, nhất định sẽ vui lắm!”

“Náo nhiệt”, “Ăn ngon”..... Hai từ mấu chốt này lập tức xuyên vào trong đầu Lạc Lan – đối với một người hơn nửa năm cũng chưa từng tiếp xúc với người lạ trong thời gian dài như thế, hơn nữa cũng không hề có bạn bè mà nói, hai điều này quả thực là điểm hấp dẫn vô cùng lớn.

Cô lo lắng nhiều lần, cuối cùng do dự gật đầu: “..... Được rồi, cùng đi với em thử xem.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không thèm chơi với mấy người nữa đâu!

Tối càng đã là lúc chạng vạng.

Hai người được tiếp đón lên thuyền. Lucy đưa cô đến một gian phòng để thay quần áo và trang điểm, Lạc Lan chưa kịp làm gì đã bị lôi đến cửa, trên giường đã để sẵn rất nhiều váy áo.

“Thế nào? Lạc Lan cũng chọn một bộ đi!” Lucy nói xong, tay chống cằm buồn rầu: “Haizzz..... Em cũng muốn ăn mặc thật đẹp.”

Lạc Lan tùy tay cầm lấy một bộ, nhìn nhìn – Chắc..... Ngực lớn thật.....

Cô lên nhìn xem bộ ngực của Lucy đang ngồi buồn rầu kia, đập vào mắt cô là... Má ơi, nói không chừng là cúp E luôn đó?!

Lạc Lan cảm thấy chính mình cũng không nhẫn tâm cúi đầu xem, cô để lại bộ váy trên giường, thì bất chợt nghe Lucy hô một tiếng “Có”, sau đó lao đi lấy một bộ váy nhét vào trong lòng cô.

“Lạc Lan- chan! Chị thử cái này đi — cái này hẳn là rất hợp với chị !”

Cái gì gọi là ‘hắn là’.....?

Trong lòng Lạc Lan có chút nghi ngờ, khi đi thay quần áo thì tâm tình mát sạch không dấu vết. Cô có chút không quen kéo kéo bộ váy dạ hội màu đen — đây là bộ váy dạ hội duy nhất Lucy mang theo bên người, nhưng kiểu cúp ngực lại là điểm nhấn của bộ váy.

Chỗ đó..... Giỡn hả trời?

Lạc Lan đứng trong phòng tắm, mặt không chút thay đổi nhìn vào gương nhéo nhéo bộ ngực của mình, đột nhiên cảm giác như bị ngược vậy.

**

“Lucy-chan, Lạc Lan-san, không cần khách sáo!”

Mặc một cái áo choàng màu tím, áo trong màu trắng hồng, quần màu xanh dương, người đàn ông vừa nói vừa vuốt vuốt tóc — nghe nói anh ta là pháp sư của Fairy Tail.

Bởi vì buổi chiều không có đi theo Lucy vào giúp vui, Lạc Lan lần đầu tiên thấy Hỏa Long thần trong truyền thuyết lớn lên trông thế nào. Nói thật, anh chàng pháp sư này cũng không đẹp trai đến nỗi có thể làm tất cả phụ nữ điên đảo đâu — hẳn chưa có cửa đâu?!

Này đó tía

“Mọi người cứ trò chuyện, tôi.....” Ra ngoài kiếm cái gì ăn đã.....

Những lời này Lạc Lan còn chưa nói xong thì tay đã bị anh chàng pháp sư kia kéo lại: “Ái chà, đừng vội, đi thôi Lạc Lan-san, đến, ngồi xuống đây đi.”

Lạc Lan chỉ cảm thấy bị người đàn ông này nắm tay cảm thấy ghê tởm như bị ốc sên bò lên vậy, cả người đều nổi da gà, cũng không muốn tự mình hủy hoại hình tượng nên tên “Hỏa Long” kia liền buông tay cô ra — cô bị dẫn tới bên cạnh Lucy ngồi xuống.

Cô nhẹ nhàng cau mày, không dấu vết đưa tay ra sau lưng cọ cọ, lại cọ cọ.

..... Cảm giác vô cùng khác biệt so với được Zeref nắm tay.

Lạc Lan cũng không ý thức được chính mình giờ phút này đang so sánh Zeref tốt hơn gấp trăm ngàn lần tên “Hỏa Long” kia, cô nhìn về Lucy cũng đang cố gắng nhẫn nại tên đó.

Tên pháp sư kia dùng ma pháp khiến rượu Cocktail trôi giữa không trung, cũng khiến Lucy há mồm, muốn lấy cách thức ảo diệu này mời cô uống rượu sao?!

Trời ơi là trời, để cô yên ổn ở trong này làm ‘bóng đèn’ thôi không được sao? Đây là tán tỉnh hả?!

Mặt Lạc Lan hiện đầy vạch đen, cô ra bên ngoài xem xét một chút, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp — hồi nãy bên ngoài còn có vài cô gái nói chuyện với nhau rất ồn ào, nhưng bây giờ lại hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người đâu rồi?

Thừa dịp hai người kia chuyện đang không để ý, Lạc Lan cũng muốn chuồn ra ngoài nhưng lại bị động tác kế tiếp của Lucy làm bay mất ý nghĩ trong đầu — cô gái tóc vàng vung tay lên, đánh một lực vào phần rượu Cocktail kia.

“Ngươi muốn gì? Đây là thuật thôi miên à?” Lucy lòng đầy căm phẫn: “Ta đúng là muốn thông qua ngươi gia nhập vào Fairy Tail, nhưng ta cũng không có ý muốn làm người phụ nữ của ngươi!”

Cái gì? ‘Quy tắc ngầm’ trong truyền thuyết!

Lạc Lan lập tức cảm thấy ngứa tay — cô tưởng tượng giờ đem giấy bút ra ghi lại một chút: Đây chính là tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết! Dựa theo việc này, cô có thể viết ra một cô gái bị dùng ‘quy tắc ngầm’...như vậy...như vậy... còn như vậy... như vậy!

Thật là quá kích thích mà!

Về phương diện khác, Lạc Lan rất rõ ràng, chiếc du thuyền này xem ra cũng có vấn đề — có điều việc ấy đối với Lạc Lan mà nói tuyệt đối không thành vấn đề.

Làm Sách ma pháp của Zeref, cô chỉ cần ngoan ngoãn ngủ một giấc, bảo đảm vừa mở mắt ra là có thể thấy Zeref.

Hai người kia đã đến hồi gay cấn, “Hỏa Long thần” vung tay lên:

“Hừ, cũng khó nói.” Hẳn vừa dứt lời, căn phòng nhỏ thoát nhìn như bức tường chợt động, hơn mười tên đàn ông lực lưỡng hoặc ôm hoặc vác các cô gái vẫn còn đang mặc lễ phục kia, Lạc Lan nhìn qua — ngoại trừ hai cô thì các cô gái lên thuyền đều đã bị bắt.

Má ơi, tên này... làm thật hà trời? Không những làm thật mà còn làm quá nữa!!!

“..... Phía trước là Ba Tư rồi, tới lúc đó phải ngoan ngoãn! Hai vị tiểu thư.” Già đàn ông cười khà khà phóng khoáng, tiếp tục nói với Lucy.

Nghe được đoạn đối thoại của hai người, Lạc Lan lúc này mới ý thức được chân tướng — Lucy — cô ấy... rõ ràng bị lừa rồi.

Đều là do Lucy nói cái gì là ăn uống thỏa thích, cô còn chưa ăn được một miếng, lại còn hại thanh danh của cô bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Xét thấy thân phận đặc thù của chính mình, Lạc Lan không chút sợ hãi ngơ ngác hai phút, khi cô tỉnh lại, nóc thuyền đã có 1 lỗ lớn, trước mặt còn tự nhiên xuất hiện thêm người.

Một thiếu niên với mái tóc màu đỏ nhạt cùng với một con... mèo màu xanh?

Đợi chút, mèo có cánh? Con mèo còn có thể dùng cái đuôi cuốn một thiếu nữ bay lên không trung?!

“A, Happy! Còn có Lạc Lan-chan nữa, không thể bỏ quên chị ấy được.” Lucy hô.

Con mèo màu xanh kia chỉ kêu một tiếng “Aizz”, vẫn như cũ cuốn Lucy càng bay càng xa: “Yên tâm, Natsu sẽ để ý đến cô ấy!”

Con mèo đó còn có thể nói chuyện?!

Lạc Lan cảm thấy chính mình cũng rối theo luôn.

Lạc Lan không chút sợ hãi muốn tìm một góc tiếp tục xem, ai mà ngờ cái tên thiếu niên “Natsu” kia lại dựa vào tường ới — say tàu sao? (-_-) Vậy nhà người còn lên đây làm gì!

Lạc Lan yên lặng lui một bước, đang định tìm một góc trốn, tốt nhất còn có thể ngủ một giấc, cô không biết từ khi nào sau lưng cô xuất hiện hai tên một trái một phải bắt được tay cô.

“Vị tiểu thư này, ta khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn đến bên kia nghỉ một lát đi, chúng ta giải quyết xong nên nít ranh kia rồi sẽ cùng người chơi đùa !” Dứt lời còn sờ soạng lưng cô một phen.

Lạc Lan sùng sốt, nháy mắt trong lòng như có lửa thiêu đốt — má nó chứ! Trên lưng truyền đến cảm giác khiến cả người cô run lên, cô tràn ngập phần nộ “Tử”, trên người cô bỗng nhiên có một luồng khí đen vây quanh, giam cầm hai tay của hai tên kia.

Hai tên đó bị hạ gục trong nháy mắt.

Hả? Sao lại thế này nhỉ?

Lạc Lan hoàn toàn không biết là do mình gây ra, chính là đang mờ mịt hết sức, một con sóng to nháy mắt xuất hiện, bất thành linh đẩy nhanh tốc độ chiếc thuyền càng ngày càng xa!

Bởi vì thành linh xảy ra sóng to nên lực đẩy quá mạnh, mọi người trên thuyền hoàn toàn không thể đứng vững, đều ngã đập vào bàn, đương nhiên cũng bao gồm Lạc Lan.

Cô lao đảo chuẩn bị ngã lên người hai tên kia, sau đó sóng lại ập đến thuận thế khiến cô lăn ra phía sau.

Đầu Lạc Lan bị đập mạnh vào cạnh bàn. Không sao! Trước kia cô còn bị ghê hơn!

Cuối cùng, cô chìm trong bóng tối.

**

“Lạc Lan..... Lạc Lan?”

Ý thức dần dần thanh tỉnh, Lạc Lan cảm giác được có người vỗ nhẹ lên mặt cô vài cái, bên tai là một giọng nam quen thuộc — vừa dịu dàng vừa lo lắng.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.....” Tiếng nói kia vang lên cùng với động tác vỗ nhẹ mặt cô hai cái, lại hơi dồn dập: “Lạc Lan? Tỉnh, tỉnh.....”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vừa mới tăng lên đôi lại càng thêm lợi ích...

Edit: Lã Thiên Di

Beta: Moon

“Đau.....” Cái ót lại có cảm giác khó chịu, hơi căng ra khiến cho Lạc Lan phải rên rỉ kêu thành tiếng: “Ba... Mẹ..... Đau.....”

Tiếng làm nũng hô đau phổ biến khiến cho bàn tay vốn đang vỗ nhẹ trên mặt cô lập tức ngừng lại. Lạc Lan cảm giác được nửa người trên của mình bị di chuyển một chút, để tựa vào lồng ngực ấm áp của người nào đó.

“Lạc Lan.....?” Âm thanh quen thuộc kia thử đặt câu hỏi khiến Lạc Lan cau mày. Cô muốn lắc lắc đầu, nhưng lại bị cảm giác đau đón ở ngay ót ngăn cản – Cô bị làm sao vậy?

Đến trong thị trấn nọp bản thảo..... Đi theo Lucy lên thuyền.....

Từng hình ảnh ở trong đầu cô quay tròn đảo lộn đến một màn kia.

Éc! Không sai! Lúc đó xui xẻo bị đụng vào!

Lạc Lan mạnh mẽ mở mắt ra ngồi dậy, kết quả đầu cô đụng vào cái gì đó phát ra “Bình” một tiếng. Cô kêu thảm thiết một tiếng rồi lại ngã ngược trở về, trong ánh mắt lập tức bao bọc một tầng nước mắt.

“.....Au.....”

Âm thanh hàm chứa một chút thống khổ vang lên ở bên tai Lạc Lan, Lạc Lan ôm trán, yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn, thấy – Zeref chính là đang ôm cô, lúc này anh ta đang ôm cầm cau mày đối diện nhìn cô.

— Vừa rồi cô mới đâm vào cằm của Zeref.

A..... Trách không được nó lại cứng như vậy!

Lạc Lan hơn nửa ngày mới đem xúc động rơi nước mắt đè ép trở về, cô rút người lại chui vào trong lòng Zeref, nhớ tới ngày hôm nay bị lừa, bị cười nhạo, còn bị cái bàn đụng vào đầu. Cô bức tức, trong lòng tha dài âm thanh nói “Zeref—”

Nếu Zeref cùng cô đi vào trong thị trấn thì không phải đã không có chuyện này sao!

Nghe một tiếng như thế này, Zeref hiển nhiên hiểu lầm thành chuyện khác, mày cũng nhăn lại không có đứng lên, anh thờ dài:

“Đừng khóc, cô đau ở chỗ nào?”

..... Ế?

Hôm nay thái độ của Zeref sao mà giống như... được hơn chút, không chỉ một chút! Bình thường anh ta cũng rất không quan tâm đến cô.....

Lạc Lan ôm đầu, rất nhanh nghĩ thông suốt ra được nguyên nhân – có lẽ là vì trong thời gian dài như vậy mà cô còn chưa trở về nên anh lo lắng?

Oh My God, Zeref cũng có được một ngày sẽ lo lắng cho cô!

Quả thực không thể không vui mừng!

Lạc Lan ôm trán xoa xoa xong, vươn tay hướng về cái ót sờ đi sờ lại một chút – cô mơ hồ nhớ lại, khi ở trên thuyền đã bị cái bàn ngã lộn ngược hướng về phía mình. Vốn là cô đang muốn chạy trốn, dù sao thì nếu đứng im thì nó sẽ ngã lộn hướng về cái trán của cô a, nhưng cô chỉ vừa mới xoay người lại thì thân tàu đã bị rung động làm cho cô hơi nghiêng người đi.

Lúc cô đang đưa lưng về phía cái bàn kia, kết quả cái bàn đó liền đụng vào ngay trên cái ót của cô.

Ngón tay sờ lên chỗ đau, Lạc Lan hút một ngụm khí lạnh “Hô—”, cô chịu đựng sờ soạng một vòng rồi mới yên lòng.

Hoàn hảo, không có bị trầy hay rách nào cả, chỉ là có hơi sưng lớn lên, cũng rất đau.

Đại khái là trước khi cái ót hết sưng, thì từ đây đến đó cô phải nằm ngủ sấp..... NO!

Về mặt Lạc Lan như đưa đám nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra sau này, khó có được một ngày làm nũng, một tay nắm lấy vạt áo của Zeref.

“..... Đều là lỗi của anh!”

“?” Về mặt Zeref đây về không hiểu.

Lạc Lan nhăn nhúm mặt: “Đều là lỗi của anh vì không theo tôi vào thành!”

Zeref đơn giản chỉ hiện ra vẻ mặt 囧, nhưng cảm giác lúc này vẫn là thuận theo Lạc Lan có vẻ vẫn tốt hơn: “..... Tôi sai rồi.”

Lạc Lan được một tác lại muốn tiến thêm một bước: “VẬY anh sờ tay tôi một chút.”

.....?

Zeref cảm giác có chút không đúng: “Gì?”

“Anh mau sờ!”

Căn cứ theo cách nghĩ có vẻ “tốt” của Lạc Lan, Zeref có chút không được tự nhiên vươn tay, do dự một lúc sau đó sờ tay Lạc Lan một chút.

Sờ tay hẳn là không có việc gì..... đi? Anh nghĩ như thế.

Bị Zeref sờ tay một chút, Lạc Lan trầm mặc từ ba đến năm giây.

“Sờ thất lưng!”

“.....” Zeref dòi tầm mắt, nhanh chóng ở trên lưng Lạc Lan chạm vào một chút.

Lạc Lan bị anh làm cho có chút ngửa, muốn cười nhưng vẫn nhịn xuống, có thể này cô mới trả lời vấn đề mà Zeref hỏi khi nãy:

“Đụng vào cái ót.” Cô khoa tay múa chân ngay chỗ đó một chút, sau đó lại mở miệng: “Nó đã bị sưng lên thành một khối thật lớn.”

Zeref liền chạm vào, thăm dò nhìn vị trí mà cô khoa tay múa chân, cảm giác được tựa như là sưng thành một cục, anh lại chau mày:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Lan không biết nên bắt đầu nói từ đâu, theo bản năng muốn vò đầu, chạm vào chỗ đau, đau cứng đờ người, không tự giác dùng tới giọng điệu thăm dò: “Anh không theo giúp tôi vào trong thành giao bản thảo, tôi đã bị người khác lừa gạt đi lên một con thuyền.....”

Cô blablabla đem chuyện vào thành thẳng cho đến chuyện đầu bị đụng vào bàn nói ra hết một lần, khi nói đến hai gã kia ngã xuống đất hai lần không ngồi dậy nổi, cô lộ ra biểu tình vô cùng nghi hoặc: “Tôi rõ ràng không có làm cái gì, liền nhìn thấy hắn ta té xỉu hai lần, cũng không biết rốt cuộc là vì sao.....”

Lạc Lan nói, nhìn thoáng qua Zeref, hi vọng có thể nhận được đến sự giải thích — loại cảm giác không thể dùng lẽ thường suy đoán sự tình này, có phải sẽ dùng đến lý luận ma pháp để giải thích hay không?

Nhưng Zeref dường như hoàn toàn không nghĩ đến việc muốn giải đáp ý tứ của cô, ngược lại chuyển chú nhìn chăm chăm vào cô.

Dù Lạc Lan vẫn tự giác được da mặt mình so với Zeref có dày hơn một chút nhưng... lúc này cô khó có được cảm giác không được tự nhiên — người này, làm cái gì mà nhìn chăm chăm vào cô như vậy? Cô rõ ràng không có tiết lộ chân tướng vì sao lại kêu anh ta sờ sờ a!

Lạc Lan nhanh chóng mở mang trí óc, tầm mắt của cô bỗng nhiên dừng ở trên ba-lô được đặt ở sang một bên, có lẽ trong lúc cô được “vận chuyển” trở về, Zeref đã cõng ra đặt nó ở sang một bên.

Đúng rồi! Thiếu chút nữa là cô đã quên mất tấm thảm mình mới mua!

Lực chú ý của cô lập tức từ tầm mắt của Zeref dời đi, liếc mòng lói kéo ba-lô lại lấy ra cái nhãn kia: “Zeref! Tôi mới mua được một tấm thảm bay đó!”

“Ừ.” Zeref lên tiếng, theo ý Lạc Lan nhận lấy cái nhãn kia, cũng không thấy anh ta đeo nhãn lên, chỉ thấy một trận ma pháp màu lam “Oành” xuất hiện —

Một tấm thảm bay xuất hiện ở trong hang núi, ở giữa không trung bên cao bên thấp nổi lơ lửng.

“Ừm hừ hừ hừ!” Lúc này Lạc Lan đã quên mất nguyên nhân không thể nằm ngửa ở trên thảm bay: “Như vậy thì buổi tối ngủ ở bên ngoài sẽ không cảm thấy được côn trùng bò ở trên người đi!”

“.....” Zeref yên lặng nghĩ — Kỳ thật ban đầu cũng không có côn trùng nào bò ở trên người cô ấy..... nhỉ?

Nhưng hiển nhiên, thời gian nửa năm đã khiến cho Zeref hiểu ra một chuyện — con gái là một loài sinh vật vô cùng kỳ diệu, trong mười người thì đã có được tám, chín người dễ dàng rơi vào suy nghĩ miên man. Ví dụ như nửa đêm sẽ có côn trùng bò lên người cô ấy..... vân vân và vân vân gì đó.

Anh theo ý Lạc Lan đem thảm bay bố trí ổn thỏa ở bên cạnh đồng lửa cách đó không xa. Hai người sau khi rửa mặt xong, Lạc Lan trước hết nhào đầu vào trên tấm thảm —

“Mẹ ơi! Đau —”

Lạc Lan ôm đầu chỉ vào thảm bay: “Zeref, đi lên!”

Cô đã muốn hoàn toàn quên việc mình mua thảm bay là vì không cho phép Zeref ngồi lên trên đó, bây giờ cô chỉ có thể bắt đắC dĩ trợ mắt nhìn dự tính

ban đầu của mình. Cô nhìn Zeref đem ba-lô nhỏ để lên trên tấm thảm làm gối nằm, cởi áo choàng ra nằm lên trên đó, cuối cùng là nhìn về phía cô.

Lạc Lan hiểu được đây là Zeref hướng về cô ý bảo tin tức “Đã được chuẩn bị ổn thỏa” vui vẻ đánh tiếp.

Ngay cả cá nhân Lạc Lan mà nói, cô đã quen với việc cùng Zeref ngủ cùng nhau. Mùa đông, hai người cùng nhau ôm nhau sưởi ấm, mùa hè – nhiệt độ cơ thể của Zeref vẫn rất thấp, cho dù có là mùa hè oi bức thì ôm vẫn rất thoải mái.

Nhưng suy nghĩ của Zeref như thế nào, Lạc Lan không hề biết. Bất quá nhìn anh cũng không có bất kỳ phản ứng lớn nào, phỏng chừng cũng đã quen với việc này rồi.

Bởi vì cái ót của Lạc Lan không thể bị chạm vào, cô lúc này liền yên tâm thoải mái hướng lên trên người Zeref nằm sắp xuống, buồn bực đem ánh mắt nhắm lại – bởi vì cái gáy của cô bị thương, bây giờ đầu óc bị dồn nén nên đau muốn chết, chính là cần nghỉ ngơi.

Zeref nhắm mắt lại, hô hấp chậm rãi vững vàng xuống dưới.

**

“Zeref?”

“..... Ừ.”

“Ngực của tôi nhỏ sao?”

“.....”

“Tôi đang nói chuyện với anh đấy. Ngực của tôi nhỏ sao?”

“..... Không nhỏ.”

“Tốt lắm. Ngủ ngon Zeref.”

“..... Ngủ ngon.”

Tiểu kịch trường [Chân tướng việc sờ soạng]

Lạc Lan: Anh sờ sờ tôi.

Zeref:?

Lạc Lan: Mau sờ!

Zeref sờ soạng tay Lạc Lan một chút.

[Lạc Lan hiểu ra được một chút, cảm thấy hoàn toàn không chán ghét..... Cảm giác Zeref đụng chạm so với tên Pháp Sư khốn khiếp kia thoải mái hơn rất nhiều.]

Lạc Lan: Sờ thất lưng!

Zeref cảm thấy không tốt lắm:

Lạc Lan: Anh mau sờ!

Zeref bắt đầu đi lại sờ soạng thất lưng Lạc Lan một chút.

[Lạc Lan đỏ mặt, cảm giác cả người đều mềm nhũn ra hết, so với hai tên khốn khiếp xấu xí kia tốt hơn rất nhiều — vì thế liền yên tĩnh.]

Lạc Lan không có nói cho Zeref biết cô bị người khác sờ tay cùng với thất lưng, cô theo bản năng nghĩ — Tuyệt đối không thể để cho Zeref biết được chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Mở ra hình thức “bàn tay vàng”

“Tê liệt, tê liệt, xuất chiêu!” Lạc Lan nhú mào đánh một chiêu vào đàn chim sẽ đang bay trên bầu trời.

Không có gì xảy ra cả.

Hả..... Chẳng lẽ thực hành không đúng?

Lạc Lan nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua, cái cảnh tượng hai tên ở bên người cô ngã xuống, lập tức —

“Chết đi !”.....“Đi tìm chết đi!”.....“A oanh !”.....

Zeref xoay người mặc xong áo choàng, không hiểu chuyện gì nhìn Lạc Lan đang ở ngoài hang động la hét. Cô ấy sau bữa ăn sáng thì lập tức đi làm chuyện khó hiểu đó.

Nếu như bình thường, thời gian sau bữa sáng của Lạc Lan đều dành cho sáng tác — lúc ấy Zeref có thể hưởng thụ một chút sự yên tĩnh, đọc sách một chút.

“... Vì sao cũng không có kết quả nào hết vậy.....” Zeref nghe được Lạc Lan thì thào nói một câu như vậy.

Cái gì mà ‘cũng không có kết quả’.....? Cô ấy rốt cuộc đang làm gì?

Không biết có phải là do cảm nhận được ánh mắt của Zeref hay không, Lạc Lan bỗng nhiên một quay đầu, chột chột nhìn Zeref: “Zeref!”

Zeref cảm giác được có điều gì đó không ổn: “.....”

Lạc Lan hỏi tới: “Ngày hôm qua hai người kia té xỉu rồi cuộc có phải do tôi làm không? Tôi cảm thấy hẳn là có chút liên quan đến tôi?”

Zeref ngẩn người, lập tức phản ứng lại, theo như lời Lạc Lan thì... “Hai người kia”... là ai?

Dựa theo những gì Lạc Lan miêu tả, ý nghĩ của cô không sai — có lẽ là bởi vì trong lúc gấp gáp, cho nên nguyên tố ma pháp vô tình xuất ra ngoài.

Nhìn theo góc độ nào đó, chuyện này có thể rút ra được một kết luận — Lạc Lan quả thật có thể hấp thụ Hắc Thuật Ankhseram của anh, đương nhiên, bao gồm ma lực bên trong.

Không thể nghi ngờ đây là một tin tức tốt – một năm này, cuối cùng thì anh vẫn không nói ra lo lắng trong lòng. Thời gian này, Zeref yên lặng quan sát tình trạng của Lạc Lan, cô dù có hấp thụ ma pháp của anh thì cũng không có biến chứng gì khác thường, ngược lại có thể nghe được cô nửa thật nửa giả oán giận than thở, nói linh tinh cái gì mà “Mỗi lần gần gũi với nhau, thì mùa hè đều luôn mát mẻ.”

Thật ra nói nhảm mà thôi!

Zeref đang suy nghĩ thì cảm giác được Lạc Lan lôi tay hắn quơ quơ.

“Zeref?”

“... Hẳn là có chút liên quan đến cô.”

Vừa trả lời xong, Zeref thấy mắt Lạc Lan lập tức sáng lên, cảm giác như có ngàn ngôi sao bay ra: “Cho nên? Cho nên chỉ là tôi chưa thể khống chế được thôi phải không?! Tôi nhớ rõ lần đầu tiên trong đời tôi hạ được hai người đó, có phải rất ngầu không?”

Zeref chọn một câu để trả lời: “Ừ, cô chưa thể khống chế được.”

“Dạy tôiiiii.” Lạc Lan kích động, nắm tay Zeref, làm một loạt động tác ca ngợi – cô ôm ngực: “Nha! Zeref-sama! Tôi yêu Zeref-sama – nhận tôi làm học trò đi mà!”

Zeref lại nhìn nhìn cô.

Ban đầu anh cảm thấy Lạc Lan đi theo anh hẳn là không sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, nhưng anh luôn đề phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cho dù Lạc Lan mất đi ý thức cũng sẽ tự động quay lại bên người anh, cũng không bảo đảm được Lạc Lan sẽ không chịu thiệt – nhưng lần này... lần này chỉ là đụng vào đầu, vậy nếu có lần sau thì sao?

Vậy thì..... dạy cho cô ấy đi? Có thể tự bảo vệ mình cũng rất tốt.

Vì thế Zeref gật đầu một cái: “Được rồi.”

**

Đối với Pháp sư Bóng tối mạnh nhất thế giới – Zeref mà nói, vốn không có chuyện gì có thể làm khó được anh.

Cho đến khi gặp phải Lạc Lan.

Hóa thân là Sách Ma Pháp của anh vậy mà hoàn toàn không cảm giác được có nguyên tố ma pháp tồn tại.

Muốn vận dụng ma pháp phải bắt đầu từ cơ bản, không lý giải được sự tồn tại nguyên tố ma pháp, tự nhiên sẽ không có khả năng khống chế được chúng. Đối với Lạc Lan không lĩnh ngộ được cơ bản ma pháp, Zeref nghĩ ra một biện pháp.

Có điều, đối với Lạc Lan mà nói chính là biện pháp tồn tại.

Sau giữa trưa, mặt trời trở nên nóng rất, nhưng Lạc Lan đang đứng trên đỉnh thác nước thì hoàn toàn không cảm giác được cái nóng, đối với tiếng gầm rú âm ỉ của thác nước, tiếng nói chuyện dường như bị át đi.

Lạc Lan: “Thật sự muốn làm như vậy?”

Zeref: “Ừ.”

Lạc Lan: “Zeref-sama, anh không thích tôi à?”

Zeref: “.....?”

Lạc Lan: “Với độ cao này mà rơi xuống thì làm gì còn đường sống! Tuyệt đối không có khả năng sống!”

Zeref: “... Tôi kêu cô nhảy xuống hồi nào.”

Lạc Lan ngẩn người: “Vậy...anh đưa tôi lên đỉnh thác nước cao thế này, không muốn tôi nhảy xuống thì muốn tôi làm gì?”

Zeref hỏi: “Cô sợ?”

“.....” Lạc Lan dừng một chút: “Nói thật, có một chút.”

Zeref chỉ chỉ dòng nước đang chảy xiết: “Đứng ở đây, cảm nhận sự tồn tại của nguyên tố thủy, cô càng cảm thấy sợ hãi thì càng dễ dàng bị nguyên tố ma pháp ảnh hưởng.”

Lạc Lan hoài nghi nhìn Zeref: “... Thật hay giả.....?”

Zeref liếc nhìn Lạc Lan: “Cô không tin?”

“Được rồi.” Lạc Lan sờ sờ cằm, nhìn thấy có một dây đá to tự nhiên bắt từ bờ bên này sang bờ bên kia – nếu chỉ đi qua hẳn sẽ không sao. Cô lại nhìn nhìn Zeref, lo lắng nói: “Nếu tôi gặp nguy hiểm anh nhất định phải cứu tôi đó!”

Zeref gật gật đầu.

Lạc Lan hít một hơi thật sâu, bước ra bước đầu tiên.

Cô không sợ nước – nhưng lại sợ độ cao, độ cao của thác nước này, nếu ngã xuống mà không chết thì cũng bị bại liệt!

Lạc Lan thật cẩn thận bước từng bước bởi vì mồm đá dính nước nên rất trơn trượt, nom nớp lo sợ bước từng bước nhỏ, sợ bởi vì trượt chân mà gây ra cái chết thảm kịch.

Đứng phía sau Lạc Lan, Zeref lén lút vung tay lên.

Sương mù màu đen không một tiếng động ngưng tụ với nhau, bay nhanh tới đánh mạnh vào lưng Lạc Lan —

Tiếng thét chói tai của Lạc Lan ở thác nước ồn ào vang vọng khắp núi rừng:

“Zeref chết tiệt, anh gạt tôi — !!”

Rơi xuống

Rơi xuống không phanh.

Ngắn ngủn vài giây, trong đầu Lạc Lan trải qua nhiều cảm xúc – cô rõ ràng một điều, chính Zeref làm cô rơi xuống! Đầu óc trống rỗng của cô khi rơi xuống, ngoài ý thức được việc bị Zeref âm toán thì căn bản không kịp nghĩ ra cái gì khác.

Khung hoảng cực lớn chiếm cứ suy nghĩ trong đầu cô — sẽ chết? Thật sự sẽ chết! Ngã xuống như vậy chắc chắn sẽ chết! Đầu rớt xuống trước hay chân rớt xuống trước?!

Cảnh tượng kinh khủng lóe qua trong đầu Lạc Lan.

Style chết này không có gì mới lạ càng không khó thực hiện — tuyệt đối không cần!!!

Lạc Lan cũng không thể nói rõ lúc ấy cô rốt cuộc suy nghĩ cái gì — có lẽ chỉ là không muốn chết, cũng có lẽ chỉ là sợ hãi — cô chỉ kịp ôm lấy đầu, nhắm mắt!

Cô cảm giác trong thân thể như trào ra một khí lực tức giận, quen thuộc mà âm lãnh, loại cảm giác cảm nhận được khi ở bên cạnh Zeref, lúc cô nhắm mắt lại cái kia nháy mắt tràn đầy thân thể cô.

Lạc Lan cảm giác thế giới bỗng nhiên yên lặng.

Âm thanh gầm rú của thác nước cũng hoàn toàn không nghe thấy.

Cô thử hé mắt — lúc này cô đang lơ lửng giữa không trung, dưới cô cách 10m chính là mặt hồ bốn bề dậy sóng, mặt nước ở dưới như đang vắt ngang qua mấy tầng đá.

Lạc Lan thấy một luồng khí hắc ám mà thân nhiên bao quanh lấy mình, cảm giác như ma pháp “Hắc Ám Diệt Vong” [1] của Zeref vậy. Luồng khí đen này như ngăn cách cô với thế giới này, cô thậm chí bắt đầu suy nghĩ kì quái —

[1] Hắc Ám Diệt Vong: Zeref đã có thể thành thạo mọi loại hắc thuật ngay từ khi còn rất trẻ, và đã mang lại vô vàn con quỷ vào thế giới. Năng lượng phép thuật của Zeref cực kỳ lớn, đến nỗi anh không thể hoàn toàn kiểm soát được nó. Sự mất kiểm soát ma thuật của Zeref dường như đến từ trạng thái cảm xúc của mình. Anh đã tuyên bố rằng khi anh nghĩ đến sự sống, ma thuật của anh sẽ trở nên mất kiểm soát và tự bộc phát ra ngoài một cách ngẫu nhiên giết chết những người xung quanh. Nhưng khi quên đi mọi thứ, anh có thể hoàn toàn kiểm soát được ma thuật của mình, trở thành một Zeref lạnh lùng và tàn nhẫn như truyền thuyết đã kể.

Có khí đen ngăn cách không gian, sức mạnh của cô là vô đối!

Lạc Lan vươn tay, nhưng cô chạm vào cũng chỉ là hư vô. Điều chỉnh tư thế một chút, khiến cô lấy lại bình tĩnh như mặt hồ nước, Lạc Lan nghe bên bờ truyền đến một tiếng kêu.

“Lạc Lan.” Cô nhìn Zeref đang đứng dưới một tàng cây, nhìn chằm chằm cô với hai mắt đen tối mà thâm thúy. Anh nâng tay cô, đôi môi vừa động: “Lại đây.”

[Nội tâm tình hình thực tế của Zeref]

P/s: Mục này nằm trong phần ‘Tác giả có chuyện muốn nói’. Vì Mun không xem kỹ nên cứ tưởng đây là lời tác giả nên “vứt” chúng sang một bên. May mà mình kiểm tra kỹ, không thì mất chuyện vui để xem rồi. Mọi người đọc truyện vui vẻ nha.

Ban đầu hẳn cảm thấy Lạc Lan đi theo anh hẳn là không sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm [Sách của hắn, hắn sẽ bảo vệ], nhưng anh luôn đề phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn [Việc xảy ra ngoài ý muốn, hẳn chán ghét nhất!], cho dù Lạc Lan mất đi ý thức cũng sẽ tự động quay lại bên người anh [Về điểm này, ngược lại khiến hắn rất vừa lòng], cũng không bảo đảm được Lạc Lan sẽ không chịu thiệt – nhưng lần này... lần này chỉ là đụng vào đầu, vậy nếu có lần sau thì sao? [Kẻ nào dám đụng vào Lạc Lan nhất định phải chết]...... Dạy cho cô ấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đến đây hôn cái miệng nhỏ nhắn một tí nào

Zeref hướng tới thác nước vươn tay về phía thiếu nữ đang trôi nổi ở trên mặt hồ —

“Lại đây.”

Ánh mắt Lạc Lan lóe lóe: “Tôi không tới!” Cô quay đầu về hướng ngược lại trôi lênh bênh đi: “Anh cho là dùng loại biện pháp này giúp tôi học ma pháp, tôi sẽ cảm kích anh sao —”

Zeref hơi hơi nhíu nhíu mày, chậm chậm rì rì nói: “Là cô nói muốn học ma pháp .”

Cho dù phải dùng tới bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ cần học xong là được..... Hơn nữa, hiện tại không phải cũng chưa có chuyện gì xảy ra sao?

“Vậy thì anh cũng không thể dùng phương pháp như vậy!” Lạc Lan quay đầu trừng anh: “Nếu như tôi thật sự chết đi thì phải làm sao bây giờ!” Cô càng ngày càng trôi đi xa hơn, âm thanh cũng càng ngày càng nhỏ hơn, điều này làm cho Zeref bỗng nhiên có chút không vui.

Anh vẫn duy trì động tác vươn tay, trên người hiện lên một tầng ánh sáng màu bạc cực nhạt, chỉ nghe đến âm thanh của Lạc Lan từ vườn xa tiến lại gần — “Ồi chào ôi chào ôi chào ôi chào ôi chào ôi chào ôi chào ôi chào?”

Lạc Lan chỉ cảm thấy có một bàn tay vô hình nắm lấy phần eo của cô kéo lại ra phía sau, cô mới trôi nổi không được bao xa, cực nhanh đã bị Zeref kéo trở về vị trí ban đầu!

Tốc độ xẹt qua mặt nước vô cùng nhanh, Lạc Lan khần trương nhắm mắt lại — Tốc độ đâm đầu như lao này trước đây chưa từng có người chết à?! Rốt cuộc Zeref đang làm cái gì a!

Lạc Lan cứ như vậy mà oán thăm, khi cô đang bắt đầu chuẩn bị tư thế ôm đầu bảo vệ đầu. Cô bỗng nhiên bị một lực kéo dừng lại, phía sau lưng nhẹ nhàng hạ ngay trên lồng ngực của Zeref — không cần nhìn cũng biết đó là Zeref, quả thực rất dễ nhận biết, sợi dây chuyền mà anh đang đeo kia ấn vào sau lưng khiến cô khó chịu muốn chết!

“Tôi nói...” Âm thanh của Zeref phía sau tai cô vang lên: “Bảo cô lại đây.”

Trong lòng Lạc Lan đầy căm phẫn, bắt đầu giãy dụa: “Chết tiệt, anh cho rằng tôi là chó sao?! Kêu tôi đến thì tôi phải đến sao!!! Mau thả tôi ra —”

“Lạc Lan.” Zeref cầm lấy hai cổ tay của cô, âm thanh nói ra còn rất bình tĩnh: “Đừng nhúc nhích.”

Lạc Lan dùng lực “Hừ” một tiếng, nghĩ mới vừa rồi bị anh đẩy từ trên thác nước xuống, mồ hôi lạnh dính vào trên quần áo lúc này vẫn còn vô cùng lạnh lẽo, trong lòng hết sức khó chịu —

Cảm giác giống như bị người mà mình tin tưởng nhất phản bội vậy..... Vốn là cô nghĩ đến mình cùng với Zeref chung sống với nhau lâu như vậy, nhưng cũng không nghĩ tới nhanh như vậy mà mình đã bị tát một bạt tai!

Thì cứ coi như là cô muốn học ma pháp đi, nhưng vì sao nhất định phải chọn phương thức khủng bố như vậy a?!

Cô có gốc như vậy sao!!!

..... Chết tiệt, người này thật sự đáng ghét!

Nghĩ nghĩ, trong lòng nguyên bản chẳng qua còn tràn đầy căm phẫn, Lạc Lan cảm giác được uy khuất, nhất thời trong lòng sinh ra ác ý. Cô co rút cánh tay lại, nâng khuỷu tay lên hướng về phía sau đánh đi!

Zeref hoàn toàn không dự đoán được cô sẽ đánh tới tấp như thế này, không hề phòng bị, bị một kích đánh trúng mục tiêu, anh phát ra một tiếng kêu đau đớn sau đó buông một tay ra.

Lạc Lan một bên đá một tay còn lại của anh, một bên xoay người đẩy anh, kết quả không nghĩ tới năng lực khôi phục của Zeref vô cùng tuyệt vời, cú đánh bằng khuỷu tay kia hoàn toàn không đủ để tạo ra thiệt hại cho cơ thể của anh. Zeref liền xoay người Lạc Lan đang đẩy hất lại, đem cái tay đã thoát ra của cô một lần nữa chộp vào trong tay, sau đó tiếp theo liền ấn xuống.

Lạc Lan bị anh “Bẹp” một tiếng đặt tại trên mặt đất.

Cô sừng sốt — bên cạnh nước là một tầng lá khô thật dày. Lạc Lan bị dùng lực nhấn ngã vào trên bụi tóc của cô khiến cô hơi choáng váng, nhưng đợi đến khi cô biết rõ mình đang ở trong trạng thái, tình huống nào thì liền nhanh chóng bắt đầu lộn xộn: “Chết tiệt, anh mau đi xuống ngay cho tôi a a a — !!!”

Zeref đem hai tay cô nhấn giữ lại tại hai bên đầu cô, cả người đè ngồi trên thân thể của cô, khuôn mặt của anh liền cách khuôn mặt cô chỉ hơn có vài cm, bộ dáng tựa hồ như đang muốn mở miệng nói chuyện.

Lạc Lan cảm thấy mình đã bị chọc tức đến mức phải nở nụ cười châm biếm — tay không thể động đậy, chân hiển nhiên không thể gây hại được gì nhiều đến anh —

Nhưng!!!

Cô còn có đầu!!!

Trong lòng hung ác, dùng hết sức phần trên của cơ thể, lấy đầu chuẩn bị va chạm vào đầu Zeref! — Hãy nhìn cho kỹ, nhìn cô lấy đầu làm vũ khí!

Nhưng mà, đau đớn như trong tưởng tượng hoàn toàn không có xuất hiện, vũ khí đầu của cô chỉ va chạm vào một khoảng hư không..... Lạc Lan giãy dụa thất bại hoàn toàn chấm dứt, cô ngã ngược nằm lại trên lớp lá khô, “Hừ hừ” thở phì phò trừng về phía Zeref.

Zeref ung dung nhìn cô.

“Đánh lên sẽ luôn luôn không hiệu quả.” Anh nói, trong giọng nói lại có thể giống như lộ ra vài phần giễu cợt.

“Anh còn dám cười tôi!” Lạc Lan ầm ục một cái rồi lại bắt đầu giãy dụa: “Vô vị vô vị vô vị — anh mau từ trên người tôi đi xuống!!!”

Zeref cúi xuống quan sát nhìn cô: “Cô đang tức giận cái gì?”

Lạc Lan bị anh hỏi một câu như vậy, mặt đầy vạch đen: “Phương thức anh dạy ma pháp cho tôi đều là đang muốn giết tôi, đổi lại nếu như là anh, anh sẽ không tức giận sao?”

Zeref bình tĩnh nói: “Cô không chết.”

Lạc Lan một bên lắc tay với ý đồ thoát khỏi kiểm chế của Zeref, một bên khòe miệng hơi co giật: “Anh ngã từ trên cao xuống thử xem có chết hay không?”

“Lạc Lan.” Zeref bỗng nhiên tới gần thêm một chút, bỗng nhiên trên mặt anh tràn ngập nghiêm túc khiến trong lòng Lạc Lan sinh ra một tia khẩn trương: “Cô là Sách Ma Pháp của tôi, cô sẽ không chết.”

Lạc Lan sững sốt, ngay cả gãy dựa đều đã quên — giống như..... Hình như đúng là như vậy?

Nhưng mà — làm người đã mười tám năm, xuyên qua đến thế giới “không hiểu ra sao này” thì lại biến thành sách ma pháp, chút thay đổi nào cũng đều không có. Ai sẽ ý thức được chuyện này chứ!!!

Zeref thấy cô không nói lời nào, ngừng lại một chút, sau đó lại bổ sung nói: “Chỉ cần linh hồn của tôi bất diệt, cô sẽ vĩnh viễn tồn tại.”

Lạc Lan dở khóc dở cười: “Anh có thể lo lắng cho tâm tình hiện tại của tôi một chút được không?” Cô dùng câu chữ đúng đắn chỉ trích Zeref: “Ví dụ như hiện tại, anh đang ngồi trên người của một người con gái là đang muốn làm gì? Mau đi xuống!”

Cô nói xong lại bắt đầu tránh né — nhưng Zeref, cái người này thoát nhìn cũng không khỏe mạnh, mặc dù cơ ngực rất đẹp nhưng cô thật sự không ngờ khí lực của anh ta lại lớn như vậy! Lạc Lan cảm thấy hai tay mình bị Zeref giữ như thế thì không có cách nào thoát được.

Điều này làm cho cô có chút ảo não, vì thế cô bắt đầu dùng ánh mắt vô cùng độc ác trừng cái người đang ngồi ở trên người cô.

Zeref lo lắng một chút, hỏi: “Vậy cô còn chạy sao?”

“Chạy cái gì chứ, tôi chạy còn chưa được bao xa thì đã bị anh kéo trở lại?” Lạc Lan vô lực thở dài. Sau khi làm cho Zeref hiểu được ý nghĩ, cô thuận theo Zeref mà nghĩ, quả thật đối với cô có lợi mà không có hại, khen ngược cũng giống như là đồng ý rồi. “Không giận anh nữa, mau để tôi đứng lên.”

Zeref nhìn chăm chăm vào mặt của cô, bỗng nhiên khòe miệng vẽ ra độ cong nhọt nhọt.

“Ừ.”

Anh lên tiếng, lại làm một chuyện khiến cho đầu óc Lạc Lan trong nháy mắt bắt kịp được tin tức —

Zeref hôn cô.

Trên môi truyền đến cảm xúc mềm mại khiến cho đầu óc Lạc Lan trống rỗng — ở hai phương diện cô đều có ý thức đây là tình huống hôn môi! Nhưng..... Vì sao.....

Lạc Lan hoàn toàn không có cách nào tiến hành tự hỏi chính mình, chỉ có thể trừng mắt, nhìn đầu của Zeref hơi hơi nghiêng, anh ta vô cùng xinh đẹp giống như bầu trời giữa đêm khuya, chớp lấy đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn cô —

Trong mắt tất cả đều là hình bóng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đến xem thử Pháp Sư chính thống

Xe lửa chạy trên đường ray, phát ra âm thanh “xìch xìch” có tiết tấu. Loại âm thanh theo quy luật khiến cho Lạc Lan ngồi ở bên cạnh cửa sổ xe lửa cảm thấy rất nhàn nhã.

Nhàn nhã đến nỗi một rã rồi đến như thế này.

“Pháp sư a.....” Lạc Lan hí hóp mắt lác lác chân, cô lật qua lật lại quyển Notebook để ở trước mặt mình: “Một pháp sư chính thống rốt cuộc có bộ dáng ra sao?”

Khi cô đi tới thế giới này thì đã chạm mặt vài vị pháp sư liên miên không ngớt, cơ bản mà nói thì không hề có một đáp án chính xác nào cả. Ví dụ như

nửa năm trước cô đã được gặp Loki, trước đó không lâu sau ở bến cảng trong thị trấn gặp phải bọn pháp sư thô lỗ buồn người gọi là “Pháp sư Hỏa Long”, Natsu tóc đỏ nhạt coi như là tới cứu cô lại hoàn toàn ở trạng thái say tàu xe, cô gái pháp sư tóc vàng Lucy vẫn không thấy xuất hiện đâu hết.....

Vậy thì con mèo xanh có cánh biết bay kia có được tính không?

Một đầu Lạc Lan hiện đầy vạch đen, cô quay đầu nhìn về phía Zeref đang ngồi bên cạnh —

..... Cùng với người kia.

Zeref lúc này đang ở ngủ gà ngủ gật, hơi hơi nghiêng đầu, cái ót dường như không có cảm giác an toàn để dựa trên lưng ghế. Anh hơi cau mày tỏ vẻ mình ngủ cũng không được yên ổn.

Hai mắt Lạc Lan nhìn anh, hoàn toàn thờ ơ quay đầu, dùng bút để dưới cằm.

Cô tiếp tục tự hỏi.

Nếu có thể có một danh hiệu hoặc chức vụ nào đó, người kia nhất định sẽ là pháp sư không đáng tin cậy..... Ví dụ tốt nhất chính là chương trình dạy học ma pháp gạt người kia, suýt chút nữa đã đem cô giết chết!

— Cô nghĩ đến mình sẽ bị giết chết.

Lạc Lan vô ý thức vẽ vẽ vòng tròn ở trên quyển Notebook.

Cô sẽ không chết.

Zeref nói, chỉ cần anh tồn tại, cô sẽ không phải chết. Điều này..... Có thể tin sao?

Một quyển sách ma pháp cũng chỉ được như thế này thôi? Bị dính nước bị lửa thiêu, vậy mà cũng không có chút may mắn nào. Cái này rất không khoa học, tuyệt đối không hề có chút khoa học nào!

Nói trở lại, cô là tinh linh của sách ma pháp, vậy thì bản thể của sách ma pháp đâu?

Lạc Lan nghĩ nghĩ, đang muốn đẩy chính cổ áo của mình lên xem thử trên người có dấu vết linh tinh nào không, bỗng nhiên thân thể cứng đờ —

Bởi vì liên quan đến xe lửa rẽ quẹo sang một hướng, Zeref đang ngủ vừa mới đây còn đang dựa vào lưng ghế bị quán tính, chuyển đổi từ dựa đầu trên lưng ghế thuận theo trượt xuống đến trên lưng Lạc Lan.

Lạc Lan cứng ngắc một lát, giật đẩy đầu vai lên.

Zeref bất động.

Lạc Lan lại giật đẩy đầu vai lên.

Zeref vẫn như cũ bất động.

Ngay tại lúc Lạc Lan chuẩn bị giật đầu vai ra lần thứ ba, một nhân viên phục vụ xe lửa đi ngang qua:

“Vị tiểu thư này, có phải cô cảm thấy không được thoải mái không?”

“A, không có không có.” Lạc Lan cảm thấy mắt nhắm nhắm thêm một câu: “Chuyện gì cũng đều không có.....”

Nhân viên phục vụ xe lửa lễ phép cười cười với cô rồi rời đi.

Lạc Lan cảm thấy trong ánh mắt của người nhân viên phục vụ xe lửa kia giống như đang nhìn thấy một sinh vật lạ.

Siêu mắt mặt.....

Vấn đề là một người mắt nhắm còn chưa tỉnh! Cái đầu của Zeref ở phía sau lưng cô run lên ra vẻ không hề nghe thấy – Hừm! Người này tuyệt đối đã tỉnh rồi! Nhìn thấy cô mắt nhắm như vậy mà còn vui vẻ đến vậy?!

Cái người này gần đây rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì a..... Cảm giác như càng ngày càng quái lạ, gần đây số lần quan tâm đến cô cũng càng ngày càng nhiều lên – Không đúng, đây thật ra chính là chuyện tốt đấy chứ.

Lạc Lan phấn hận bĩu môi, di chuyển đầu bút đến hình vừa mới vẽ ra gạch chéo, trang giấy cũng đã bị cô cắt đứt.

Cùng với nụ hôn lần trước.....

Lưng Lạc Lan bị Zeref đè nặng lên làm gối đầu để nằm, nên cô đành phải lấy khuỷu tay chống ở trên bàn. Cô yên lặng nhớ lại chuyện lần trước ở bên

thác nước, bị Zeref đang ngồi ở bên cạnh hôn một cái, cho dù như thế nào cô cũng đều nghĩ không ra —

Zeref rốt cuộc nghĩ như thế nào ?

Cho tới nay, không phải đầu bởi vì muốn tránh cho anh ta phóng thích ra ma pháp “Hắc Thuật Ankhseram” nên mới hôn sao? Hơn nữa việc đó cũng chỉ xảy ra một lần. Sau đó sau này cũng không thấy có xuất hiện tình trạng như vậy nữa.

Chẳng lẽ anh ta thích cô? – Ý tưởng này khiến cho Lạc Lan cảm thấy trái tim mình đập lên nhanh chóng như một điệu múa.

Không thể nào? Nhìn anh ta cũng không giống như vậy a.

Lạc Lan từ từ nhắm hai mắt lại lắc đầu, đem ý nghĩ vớ vẩn này ném đi ra ngoài – Ừm, vẫn nên nghiên cứu về vấn đề pháp sư thì hơn. Cô vừa mới đặt bút trên Notebook, muốn viết ra cái gì đó, cô liền nghe thấy chỗ ngồi gần mình truyền đến đoạn đối thoại như sau —

“Nghe nói sẽ đến trạm Clover đâu.”

“Đúng vậy, làm sao thế?”

“Cuộc họp thường niên của các nhóm trưởng của hội đồng không phải đang được diễn ra ở đó sao?”

“Người nói thì ta mới nhớ tới vụ này, hội pháp sư a. Chúng ta là người thường thật đúng là quá chịu thiệt rồi.”

“Cũng khá đúng thôi. Đặc biệt là hội Fairy Tail kia, nghe nói sức lực phá hoại của những pháp sư trong hội này rất lớn.”

“Đúng không? Vậy thật đúng là đáng sợ. Ha ha... Bất quá, vận khí của chúng ta hẳn là sẽ không phải gặp phải chuyện gì đi.”

“Đương nhiên.”

.....

Hừm.? Cuộc họp mặt thường niên của các nhóm trưởng của hội đồng? Thật sự mang theo cảm giác, phong cách phương tây a.

Clover. Sao? Cũng không biết cuộc họp thường niên này có để cho mọi người vây quanh xem không nhỉ? Ày ya! Quyết định vậy đi! Đi đến đó coi thử một pháp sư chính cống là như thế nào một chút đi!

Lạc Lan kéo Zeref xuống trạm Clover. Thật ra vốn là không có mục đích gì hết – Đối với Lạc Lan, chỉ cần định kỳ giao ra bản thảo để lấy được tiền nhuận bút mà nói, một bên đi du lịch, một bên viết tiểu thuyết chẳng những có thể giúp cô tăng thêm hiểu biết về thế giới này, còn có thể mang đến cho cô linh cảm mới – Nói theo một nhất định chính xác nào đó, còn có thể tìm được cuộc sống riêng của cô ở thế giới này nữa.

Từ sau khi giải quyết vấn đề thân thể xong, Zeref cơ bản chống lại không có gì ý kiến nào, chỉ cần Lạc Lan có thể cam đoan thân thể anh không xảy bất kỳ tình trạng nào, thì cô nói đi chỗ nào liền đi chỗ đó.

Lạc Lan ở trong nhà ga sờ cằm: “Hừm. Cho nên, vẫn không biết cuộc họp thường niên được tổ chức ở chỗ nào.”

“Cuộc họp thường niên?” Zeref quay đầu nhìn cô: “Cuộc họp thường niên của các nhóm trưởng của hội đồng?” Câu hỏi của anh dường như có chút do dự không chắc: “Cô. Muốn đi?”

Trong nháy mắt Lạc Lan có chút kinh ngạc: “Nha? Anh biết rõ à?” Cô lại nghĩ — tuy rằng không thể dựa vào, nhưng tốt xấu gì Zeref cũng là một pháp sư, anh ta biết được chuyện này hẳn cũng không phải là chuyện kỳ quái: “Tôi nghĩ muốn đi tới đó xem thử. Bởi vì chưa được gặp qua pháp chân chính là như thế nào.” Lạc Lan cố ý lơ đãng than thở: “Không biết là do ai đó dùng phương pháp kỳ quái để dạy tôi học ma pháp.”

Zeref liếc mắt nhìn cô một cái, không nói gì.

“..... Thiệt.” Gặp Zeref hoàn toàn không lưu tâm, Lạc Lan cảm giác hoàn toàn không mang theo cảm xúc, cô vung tay: “Tôi đi tìm người hỏi thăm một chút.” Nói xong rồi bỏ chạy hướng về phía phòng lớn cổ vấn đại xe.

Nhưng chờ đến khi cô hỏi rõ được địa điểm cuộc họp thường niên là chỗ nào, khi lẩn lộn trở lại thì tự nhiên không nhìn thấy Zeref đâu hết!

Lạc Lan ghen hờn nhìn trần trời.

Này, người kia. Chạy đi đâu rồi.

Tuy nói xuống xe trước để phòng ngừa vạn nhất, trong vòng ba giờ hẳn là không có vấn đề gì – Nhưng anh ta cũng không thể không nói tiếng nào rồi bỏ chạy đi đâu chứ?

Lạc Lan bối rối cả mặt đều nhăn lại hết đứng lên:

“Hừ! Đồ viên đá chết tiệt! Không nghĩ muốn theo tôi thì cũng không thể không nói một tiếng rồi bỏ chạy chứ... Cái này tôi làm sao biết được chỗ nào đi

tìm anh chứ?” Cô chậm chạp nghĩ nghĩ, chỉ cần cô ngủ một giấc thì có thể trở lại bên người Zeref rồi – đại khái anh ta cũng nghĩ như vậy nhỉ?

Vì thế Lạc Lan một tay lôi kéo cái túi đeo trên vai, một tay chống nạnh, đứng giữa trung gian nói: “Quên đi, tôi tự mình đi đến đó, hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sẽ bị lây bệnh thích thoát y đấy

Khi tới được thị trấn này thì đúng vào giữa trưa, Zeref không nói một tiếng thì đã mất tích ở cái xó nào rồi. Cuối cùng Lạc Lan quyết định một mình đi “thăm hiem” khắp nơi – Trước khi đến nơi đó, phải ưu tiên lấp đầy bụng cái đã.

Lúc này, Lạc Lan mới từ một tiệm cơm nhỏ đi ra, được ăn no đầy đủ đến nỗi cái bụng cũng phải phình lên. Cô sờ sờ lấy bụng của mình, cảm thấy hài lòng nấc cục một tiếng. Dọc theo ngã tư đường thật dài, nhân nhả cất bước đi dạo.

Thị trấn Clover này nhìn sơ qua cũng rất phồn hoa, thị trấn này yên tĩnh đến mức có cảm giác như nó là một mô hình. Hai bên ngã tư đường là những căn nhà lầu, người dân ở trong thị trấn này trên đường đi cũng là một dáng vẻ thoải mái.

Lạc Lan đứng ở một chỗ ngã tư đường.

Ở ngay khu vực ngã tư đường này được xây dựng thành quảng trường kiểu dáng nửa trái banh bóng rổ. Lúc này đây, nhóm tốp năm tốp ba dân cư ở ngay trung tâm quảng trường nói chuyện phiếm, có lẽ họ đều là sau khi ăn xong cơm trưa đi đến đây để tiêu hóa thức ăn.

Cô đi dọc theo từ nhà ga thẳng đến tận ra đường phố này – nhân viên phục vụ xe lửa nói cho cô biết, cuộc họp mặt thường niên của các nhóm trưởng của hội đồng thường được tổ chức ở ngay bên cạnh vật kiến trúc trong thị trấn, cứ đi thẳng đến cuối thì đã có thể thấy rồi.

Nghe nói vật kiến trúc kia rất dễ làm người khác chú ý đến.

Lạc Lan híp mắt, dựa người vào ngay góc tường, lại không tự giác vỗ bụng mình. Vừa mới nhắc đầu lên, ánh mắt của cô lập tức liền bị một cái đầu màu đen nam tính hấp dẫn đi ngang qua, cô vừa định di chuyển, người con trai kia xoay đầu, lộ ra nửa khuôn mặt của mình.

— Không phải a.

Cô lười nhác dựa vào tường, sau khi ăn cơm no nê xong, năng lực suy đoán của đầu óc hoàn toàn bị suy yếu. Vừa mới kiểm chế không thèm nghĩ đến vấn đề này nữa, lúc này nó hoàn toàn chiếm lấy đầu óc của cô.

Cái người kia đang ở chỗ nào vậy?

Zeref. Không phải là một người ra đi không nói một lời từ biệt a.

Có thể là do anh ấy có chuyện gì đó hay không? Không quá khả năng, sau khi xuống trạm Clover cũng là lúc đưa ra quyết định, làm sao có thể vừa đến thì đã xảy ra chuyện gì?

Trong đầu Lạc Lan bỗng nhiên xẹt qua một tia sáng – Chẳng lẽ Zeref không muốn gặp mặt pháp sư chân chính?

Phản xạ hình cung cực kỳ bị thương lúc này mới giật mình hiểu ra: Cũng phải ha! Zeref không phải là pháp sư bóng tối sao? Việc anh không muốn nhìn đến pháp sư bọn họ không phải là một chuyện vô cùng bình thường sao? Biết đâu nói không chừng sẽ bị bao quanh bởi hai mặt thù địch nhau.

Lạc Lan gõ đầu mình một chút – đầu óc ngu như heo! Khi nào thì cô mới có thể thông minh lên được một chút a!

Cái này. Kêu một pháp sư bóng tối cùng với cô đi coi thử pháp sư chính thống, đổi lại ai sẽ vui nổi a! ... Nhưng cũng không thể trách cô, khi cô cùng với Zeref ở chung với nhau trong thời gian đi du lịch cũng không xảy ra chuyện gì quá to lớn, Zeref cơ bản cũng không dùng đến ma pháp, không phản ứng cũng rất là bình thường. Nhỉ?

Aizzz! Khi không mình lại đi làm chuyện ngu xuẩn.

Lạc Lan vỗ cái trán.

Hum. Khi trở về cô nhất định phải xin lỗi Zeref.

Nghỉ ngơi mười phút, cảm giác được bụng không còn căng trướng ra nữa. Có thể này Lạc Lan mới lắc lư, đứng đưa chân tiếp tục bước đi trên con đường đi xem pháp sư chính thống.

Đi dọc đến cuối ngã tư đường đã là chuyện của gần một giờ sau đó.

Lời của nhân viên phục vụ xe lửa đúng y như vậy, cuối đường quả thật có những vật rất dễ làm người khác chú ý đến, như tòa biệt thự tương đương với vật kiến trúc to lớn.

Hơn nữa, người ở quanh đây rất thưa thớt.

Có lộn hay không vậy? Cuộc họp mặt thường niên của các nhóm trưởng của hội đồng làm sao có thể vắng vẻ..... như thế kia? Không phải đã nói là chức nghiệp pháp sư đứng đầu, toàn bộ thành viên đều phân bổ rải rác hết toàn bộ vương quốc gì đó sao!

Vì sao cuộc họp mặt thường niên của các nhóm trưởng của hội đồng không có người đến xem?

Không tuyệt tì nào hết!

Trời à..... Vậy phải làm sao bây giờ? Muốn đến đó xem thì phải làm như thế nào.....?

Nói chung, cô cũng không thể tiến lên gõ cửa nói: “Xin lỗi vì đã quấy rầy, tôi đến đây là để xem ma pháp của các hội trưởng hội pháp sư, liệu có thể phá lệ cho tôi đi vào chứ!” – Như vậy không bị xem trở thành biến thái mới là lạ a!

Lạc Lan cứ áp bức trong lòng, tâm tình khát vọng cùng với khó xử ở trên sườn núi ngồi xỏm xuống.

Sớm biết rằng khó có thể được nhìn thấy như vậy còn không bằng với vừa mới xuống trạm xe đầu. Đã thế, còn chòng chát thêm tội với Zeref nữa, thật sự rất nhiều còn hơn được.

A..... Không thì ở quanh đây vòng vài vòng đi, nhìn thử xem có chỗ nào có thể chui vào được không?

Lạc Lan vỗ đùi, bắt đầu cuộc thám hiểm đau khổ, thất bại kéo dài đến ba giờ chỉ vì với ý đồ nhìn xem thử pháp sư.

**

Ba giờ sau —

Sắc trời dần dần tối xuống.

Lạc Lan về tới vị trí cắm trại lúc ban đầu, lại một lần nữa ngồi xuống dưới. Mặt cô nổi đầy tơ máu nhìn tòa nhà cao lớn kia. Nếu không thì... Coi như xong? Trời đã tối rồi. Trở về nha ga đi tìm Zeref thử xem có ở đó không..... Nếu như không có thì tìm một chỗ nào đó ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại thì có thể nhìn thấy anh ta rồi.

Đến lúc đó nói lời xin lỗi cũng không vấn đề gì!

Nghĩ như vậy, Lạc Lan vừa mới muốn đứng dậy, khoe mắt bỗng nhiên lướt nhanh qua gì đó sáng trưng ở trong rừng cây cách đây không xa mới xẹt qua —

Cái hell gì thế! Có cần phải dọa cho cô như vậy không!

Cô phản ứng cực nhanh, bịt kín miệng mình lại, hít một hơi rồi nằm xuống dưới, lập tức nhìn chăm chăm không chuyển mắt về cái thứ màu trắng kia. Sau đó im lặng không tiếng động đi qua đó, cô chỉ nhìn thấy một người con trai bị quần băng gạc trắng ngay phần bụng, trên tay thì đang cầm cái gì đó giống như cây gậy gỗ, cùng với cô giống nhau xa xa nhìn tòa nhà lớn vô cùng hoành tráng của các hội trưởng pháp sư.

Thứ màu trắng xẹt qua mà Lạc Lan vừa mới thấy chính là băng gạc được quấn ở trên người con trai này.

Người này..... Bị thương? Anh ta bị quần thật nhiều băng gạc như vậy mà lại lộ ra bộ dáng thực vui vẻ, ôi chao, anh ta không được bình thường sao?

Nói đến đây thì anh ta đang làm gì vậy? Cũng giống cô, muốn được nhìn thấy pháp sư chân chính là như thế nào sao? – Nếu đúng là như vậy thì quá tốt rồi! Có thể cùng người ta bày mưu tính kế!

Bất quá cái cây gậy gỗ trên tay anh ta là cái gì vậy? Lạc Lan nhìn chăm chăm vào cái gậy gỗ kia vài lần, tổng cảm thấy có một loại khí tức khiến cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Suy nghĩ..... Muốn sờ thử một chút à.....

Đợi chút! Trong lòng Lạc Lan vang lên hồi chuông cảnh báo – Không đúng? Cái ý nghĩ làm sao có thể xuất hiện ở trong đầu cô được? Chẳng lẽ có cái gì đó kỳ quái? Trong lòng phát bức..... Thật sự không thích tí nào!

Trong lòng cô cân nhắc đắn đo, thấy người con trai kia còn đứng đó dựa vào cây nhìn ngôi nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì. Trong lòng xuất hiện ý

tưởng đi tới đó.

Cũng không chờ đến động tác của Lạc Lan, có một cái gì đó ầm ập vỗ trên bả vai cô, cô sợ tới mức suýt nữa hét to ra một tiếng – may mà lúc này com nước cũng đã ăn xong, đầu óc linh hoạt cũng coi như mau, phản ứng đầu tiên chính là dùng tay che miệng lại.

Cô nhìn lại, thấy một ông lão ăn mặc thật kỳ quái đứng ở phía sau cô, cười tủm tỉm vươn tay lên miệng làm động tác “Chớ có lên tiếng” về phía cô.

..... Chuyện gì xảy ra vậy?

Lạc Lan dùng ánh mắt lộ vẻ vô cùng kỳ quái liếc mắt nhìn ông lão nhỏ bé kia một cái – Ông ấy mặc một bộ quần áo sọc ngang, màu cam và xanh dương xen kẽ lẫn nhau, cùng với cái nón dạng... hai sừng ngược xuống?

Đây là cái nón sừng trâu ngược, không sai đi???

Tầm mắt của cô dò xuống dưới – Trên áo ông lão này còn có một dạng ký hiệu gì đó.....?

Ai tới nói cho cô biết hiện tại có an toàn hay không vậy – Ân nhân cứu mạng của tôi! Ông lão này đang cầm một quyển tập vẽ chân dung!

Cô, sẽ không phải là gặp trúng kẻ biến thái muốn dâm loạn thiếu nữ chứ?!

Lạc Lan phòng bị lấy hai tay che ngực lại, đang chuẩn bị kêu to ra tiếng, lại thấy ông lão kia vươn tay về phía cô làm một động tác “Mau rời đi”, sau đó lập tức hướng về phía Kageyama đi đến.

..... A a?

Không phải là kẻ biến thái nào..... Sao?

Được rồi, một ông lão bé tí tẹo giống như cũng sẽ không làm được cái gì – nhưng vì sao ông lão ấy sẽ xuất hiện ở trong này? Không lẽ ông ấy là hội trưởng pháp sư sao?

Hiệp hội ma pháp..... Tìm kiếm cái lạ!

Lạc Lan quyết định không thèm nhìn đến yêu cầu rời đi của ông lão, cô tìm chỗ nấp ở phía sau cây đại thụ, quyết định xem kịch vui.

Chỉ thấy ông lão kia đưa lưng về phía Kageyama, ngồi xuống trên một tảng đá cách đó không xa, đem chân tập hợp mở ra, sau đó tuôn ra một trận cười to: “Thật đây cảm ô! Gần đây khuynh hướng cảm xúc trong trong ngoài ngoài của pháp sư cũng không sai a, lúc ẩn lúc hiện mà nảy sinh.....”

Này, cứ như vậy mà kiếm ra được lời đạo đầu như thế sao!

Nói đến “Lúc ẩn lúc hiện”..... Thật sự không phải đang nói đến bộ ngực của người con gái sao! Ông lão này đúng là biến thái a!

Tuy rằng về mặt hiện đầy vạch đen, nhưng ngược lại Lạc Lan hoàn toàn bị gọi lên lòng hiếu kỳ — Ông lão này rốt cuộc đang muốn làm gì?

“Không nên không nên, ta phải nhanh chóng tìm được ba người kia mới được!” Ông ta nói, làm bộ như mới nhìn thấy được bộ dáng của Kageyama: “Ai má ơi! Không phải! Không phải như cậu nghĩ đâu!!! Đây cũng là một cách để học tập đấy! – Ta không phải là ông già biến thái nào đâu!”

Lạc Lan đỡ trán – đây không phải chính là không đánh mà đã khai sao? Hoàn toàn không có người nào nói ông biến thái a.....

Hiển nhiên Kageyama cũng bị dọa đến, sau khi anh ta nghe xong lời đạo đầu của Makarov thì dường như buông lỏng cảnh giác xuống: “Cứ coi như ông làm như chính mình cũng trong sáng.....” Quan điểm của anh ngược lại cùng với Lạc Lan không khác nhau mấy, tóm lại đều đối với ông lão này không biết nên nói gì.

“Cái gì đây, hóa ra là một bệnh nhân à!” Makarov hỏi: “Lúc này cậu tới chỗ này để làm gì?”

Kageyama dường như do dự một chút, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Cái này, ông có muốn nghe tôi thổi một khúc không? Bệnh viện cấm những dụng cụ nhạc, không cho tôi chơi nó, cho nên... Tôi chỉ là muốn có một người nghe thử mà thôi!”

Hử? Lạc Lan hơi nhướng mày lên – đây là dạng hành động gì thế? Hơn nữa, thổi cái gì? Cây gậy gỗ trên tay anh ta sao?

Lúc này cô mới nheo mắt lại đánh giá cái thứ khiến cô có cảm giác thoải mái gì đó – Cái thứ kia giống như một cây gậy chống dành cho người già, phần cuối thì giống như rễ cây, ở phía trên phần đỉnh thì là... hình dáng đầu lâu.

Đây là cái món đồ chơi gì thế! Siêu ghê tởm! Cô làm sao có thể đối với cái thứ ghê tởm như vậy sinh ra cảm giác thoải mái a!

Phía bên này, trong đầu Lạc Lan còn chưa có oán thầm xong, phía bên kia, ông lão kia đã đồng ý nghe Kageyama thổi một khúc.

..... Cũng tốt, nghe thử một chút xem đó là âm thanh gì.

Thắng cho đến khi Kageyama cảm lấy cây sáo ghê tởm lên, Lạc Lan mới nhìn thấy trên thân nó được khoét một hàng lỗ. Hử.? Thật sự đúng là cây sáo, nhưng bề ngoài cũng quá khác người rồi đấy. Aiyou. Con người ở thế giới này đều ưa thích nói nhiều vậy sao?

Kageyama nói muốn thổi một điệu hát dân gian, nhưng sững sờ nửa ngày cũng không thấy anh có động tác tiếp theo.

Makarov thúc giục hẳn: “Làm sao vậy! Còn không mau thổi đi? Mau đi!”

Kageyama vẫn bất động.

Makarov bỗng nhiên thở dài, nói: “Ngu ngốc, chẳng có thứ gì thay đổi đâu. Yếu đuối vẫn mãi mãi là yếu đuối thôi, nhưng yếu đuối cũng không phải là một chuyện xấu.” Ngực khí của ông bỗng nhiên nghiêm túc lên, thế nhưng cũng nói ra được một đạo lý lớn: “Con người vốn chính là một sinh vật yếu đuối, cô độc làm cho người ta cảm thấy bất an, cho nên mới cần đồng đội, cho nên một hội mới được thành lập nên. Vì cùng bước đi trên con đường để trở nên mạnh mẽ, mọi người mới có thể tụ tập một chỗ với nhau, cùng nhau giúp đỡ tiến tới trên con đường đó. Kẻ yếu đuối sẽ gặp phải nhiều khó khăn hơn những kẻ khác và mất đi nhiều thời gian hơn để đạt được mục đích, nhưng chỉ cần tin tưởng vào tương lai và phấn đấu vì nó, thì sẽ có một ngày sức mạnh đó sẽ xuất hiện. Có thể càng trở nên mạnh mẽ hơn, cứ vui vẻ mà sống tốt hơn. Vậy thì cần gì phải dựa vào cây sáo đó.”

Makarov chỉ chỉ cây sáo ở trên tay Kageyama.

Không khí của hai người bọn họ trong lúc đó vô cùng chân thật cùng nghiêm túc. Thoạt nhìn làm cho người ta có một loại cảm giác nghiêm nghị tôn kính.

Nhưng cái đầu của Lạc Lan lại cố tình mù mịt – Đây là đang tiến hành cái gì vậy?!

Kageyama đem cây sáo ném đi, cả người cúi ngả xuống phía dưới: “Tôi nhận thua!”

Cái hell gì thế, khi nào thì hai người này đã tiến hành quyết đấu rồi?! Cô hoàn toàn không hiểu được hành động này a —

Ở phía sau, còn có một chuyện làm cho người ta thêm khó hiểu — theo một tiếng “Hội trưởng”, bốn người từ xa xa chạy vội tới, trong đó cư nhiên có đến tận ba người quen!

Trước đó không lâu ở gần bến cảng thị trấn chạm phải cô gái tóc vàng Lucy, Natsu thiếu niên thì gặp được đúng một lần trên tàu, một người thì khi còn ở trong Akarifa cùng nhau làm nhân viên tạp vụ Gray!

Lạc Lan sững sốt sau một lúc lâu, cúi đầu xoa xoa ánh mắt, lại nhìn chăm chú — hai người thiếu niên này chưa hề mặc áo!

Bùng, bùng nổ tin tức. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Đó chính là —

Chẳng lẽ đã bị lây bệnh thích thoát y rồi sao?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Zeref mới không phải là người xấu

Dựa theo lời của Natsu, Lucy cùng Gray, cùng với cô gái tóc đỏ tiến tới xưng hô với ông lão nhỏ con kia, Lạc Lan chiếm được vài tin tức như thế này:

Thứ nhất, ông lão nhỏ con ‘hư hư thực thực’ (mờ ảo) này là một trong những hội trưởng của hội ma pháp.

Thứ hai, Gray không phải bang phái làm thuê bậy bạ, mà là người trong hội pháp sư, cho nên anh ta cũng là một pháp sư.

Thứ ba, khi ở bên cạnh thị trấn Haru-jion, Lucy nghe thấy cậu ta nói về việc gia nhập hội Fairy Tail, cho nên Lucy đã trở thành đồng bạn với Natsu?

Thứ tư, dựa theo từ những điều ở trên, đại khái có thể suy đoán ra — Ông lão nhỏ con này chính là hội trưởng hội Fairy Tail của bọn Natsu.?

Chờ Lạc Lan đem tin tức khổng lồ này tiêu hóa xong, về phía đầu bên kia đã có “triệu chứng” màn diễn đoàn tụ với nhau, trên sân khấu còn có hai người đàn ông khác hoàn toàn không biết tên — người đàn ông mập mạp với kiểu đầu bóng lưỡng cùng với quý ngài tóc vàng đội dạng mũ phù thủy đeo mắt kính đen.

Nhìn xem những thành phần mang đầy tính chất này, một ông mập mạp với kiểu đầu bóng lưỡng cùng với quý ngài tóc vàng đội dạng mũ phù thủy đeo mắt kính đen, cũng chính là một trong số những hội trưởng sao?

Lạc Lan chú ý tới trên người bọn họ đều có những dạng hình xăm kỳ quái — đã ở trong thế giới này sinh hoạt gần được một năm, cho nên tự nhiên cô cũng được nghe nói những pháp sư đều có ký hiệu, hình xăm của hội lên trên người mình.

Như vậy cũng đã hiểu được một phần nào đó, Lạc Lan cảm thấy lúc trước mình đem Gray trở thành thành viên của bang phái cà chớn nào đó, thật sự cũng hơi quá đà.

A.....

Lạc Lan lại vẫn còn đang ngồi xỏm xuống sau cây đại thụ, không làm bất kỳ động tác nào, cô vẫn còn đang chống cằm xuất thần — Cho nên, cái gọi là pháp sư chính thống thật ra chính là một người nào đó tìm kiếm cái lạ, cùng với phong cách đặc biệt độc lập a.....

Tổng cảm thấy lần này kế hoạch đi xem kịch vui cũng không được diễn phổ biến lắm đâu.

Được rồi, quên đi, trở về nhà ga tìm Zeref thử đi.

Lạc Lan tự hỏi nên trấn an Zeref như thế nào, vì cô, trong lúc vô tình đã đắc tội đến anh ấy. Khi cô đang chuẩn bị đứng lên xoa xoa chân bị tê vì đã ngồi quá lâu, thì bên kia xuất hiện một trận âm thanh “Chi chữ” hấp dẫn ánh mắt của cô —

Cây sáo ghê tởm bị Kageyama ném ở một bên trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện vài tia sáng màu tím, giống như một tia chớp nhỏ vụt sáng lên, còn cùng với âm thanh rầu rĩ chứa đựng giọng điệu vô cùng kiêu ngạo:

“Một lũ pháp sư hèn nhát, chúng bây đều là như thế!”

Oh My God! Lại xảy ra thêm chuyện gì nữa vậy???

Tại đây, ngay sau câu nói đó là phía trên bầu trời đêm bỗng nhiên tạo ra một vòng tròn ma pháp thật lớn, ánh sáng màu tím giữa bầu trời cùng với những tia chớp nhấp nháy, đẹp đến dị thường, đặc biệt khiến người ta vô cùng chú ý đến.

Lạc Lan mở to hai mắt ra, không đảo mắt nhìn đến một màn này.

Ha, thật sự nhìn không ra nha, cây sáo không thể ghê tởm hơn được nữa kia căn bản cũng có thể che giấu boss gì đó sao? Một trận ma pháp xinh đẹp như vậy, cũng hơi tàn khốc và khoe khoang đấy!

Ma pháp trên bầu trời tiếp tục phát ra âm thanh buồn bực và kiêu ngạo: “Ta không thể đứng nhìn được nữa! Tự tay ta sẽ đem các ngươi ăn sạch!”

Lạc Lan che mặt — Boss trong cây sáo buồn bực vì đã ở trong đó quá lâu nên sinh ra bất mãn sao? Cái gì không thể đứng nhìn được nữa..... Quá sai lầm rồi đấy! Tự mình đi vào còn than trách ai.....

Hết đường thì lại muốn đi tìm bất mãn!

Giây tiếp theo, những móng vuốt không có căn cứ xuất hiện khiến cho Lạc Lan phải thốt ra một câu “Ôi mẹ ời”. Một boss nào đó từ trên trời giáng xuống với ngoại hình giữa người thì lưng một lỗ, cái đầu thì có ba con mắt!

Vách ngăn của thế giới này lại được mở ra thêm một điều mới, giữa người bị lưng một lỗ thành cái động mà vẫn có thể sống sót khỏe mạnh!

Mọi người vừa mới thiếu chút nữa sẽ trình diễn một màn đoàn tụ với nhau, giờ đây đã tuôn ra những tiếng thét chói tai. Trong đó, câu nói đầu tiên của một người nào đó giống như sấm sét nổ vang dội ở bên tai Lạc Lan!

— “Hóa ra đây chính là con ác quỷ được nói đến trong quyển sách của Zeref, con quái vật kia chính là Lullaby, cũng chính là phép thuật sống! — Phép thuật của Zeref!”

Suýt chút nữa Lạc Lan đã làm theo phản xạ bỏ tay ra khỏi miệng thét lên một tiếng. Ngày hôm nay, cô đã ôm miệng mình đến lần thứ N rồi!

Đợi chút.....

Quyển sách của Zeref.....? Cô không có nghe lầm đó chứ?

Cho nên, vừa rồi cây sáo đó truyền đến cảm giác khiến cô thoải mái chính là vật này sao!? Bà mẹ nó, đây là thân thể của cô [.....] một bộ phận nào đó sao!?

Lạc Lan bị chính ý nghĩ của chính mình tự hỏi tự trả lời, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ ra được từ nào tốt để hình dung, để miêu tả mối liên hệ giữa cô và boss.....

.....Rất đúng với câu tìm kiếm cái lạ.....

Thế giới này quả nhiên có rất nhiều thứ này nọ lạ làm để tìm kiếm!

Lạc Lan cảm thấy hôm nay là hạn chót, cô đã bị F5 (Restart) lại vô số lần, điều này làm sao có thể tiếp thu được a —!

Cái thứ gớm ghiếc như thế kia chính là boss a... Bộ dạng ghê tởm như vậy nhất định là nhân vật phản diện a..... Cho nên cô cũng là nhân vật phản diện sao.....? Nhưng dựa theo lời nói của hội trưởng hội ma pháp bên kia, tên boss gớm ghiếc này chính là ác quỷ trong quyển sách của Zeref.....

Cho nên cô tất nhiên cũng là nhân vật phản diện a!

Này này này! Dựa vào cái gì kia chứ! Rõ ràng cô rất hiền lành và tốt bụng mà!!!

Nhóm vai diễn quần chúng đều tỏ vẻ nghi hoặc:

“..... Phép thuật sống?”

“Zeref? Pháp sư thời cổ đại.....?”

Hai hội trưởng hội ma pháp cô không biết tên lại thiện ý giải đáp thắc mắc: “Pháp sư bóng tối Zeref là pháp sư gian ác nhất trong lịch sử thế giới phép thuật! Không thể tin được đây là vật mấy trăm năm còn sót lại của hắn, nó vẫn còn được tồn tại cho tới bây giờ sao.....”

Oh My God! Pháp sư gian ác nhất trong lịch sử thế giới phép thuật? Là tên ngốc Zeref kia sao!?

Lạc Lan cảm giác cả người chính mình cũng không được tốt lắm.

Lời của những người này nhất định có chỗ nào không đúng! Nhất định đã có gì nhầm lẫn rồi! Cô cùng với Zeref sống cùng nhau trong một năm trời, ngoại trừ ban đầu, anh ta thỉnh thoảng sẽ hiện ra biểu tình u buồn ra ngoài mặt, sau đó cô không hề gặp qua anh ta biểu lộ bất cứ tình cảm nào! Anh ta thích nhất là những động vật nhỏ, bình thường khi nhìn thấy mèo con, chó con, thỏ con thì khuôn mặt của anh tràn đầy ôn nhu. Khi nhìn thấy anh như vậy, các loại thiện cảm của cô dành cho anh đến tận level max có được tính không!!???

Đầu óc của nhóm người này nhất định có vấn đề!

Mà khoan, đợi một chút! Lạc Lan cảm thấy cô vừa mới phần nộ hơi bị sớm rồi, cô giống như đã để sót một từ mấu chốt nào đó, ví dụ như..... “Lịch sử thế giới” cùng với “Mấy trăm năm”.....

Có ý gì?

Zeref nhà cô..... Mấy trăm năm..... Lịch sử thế giới phép thuật.....?

Lạc Lan cảm giác chính mình hôm nay có lẽ sẽ không theo chủ nghĩa “Cả người cảm thấy không được tốt lắm”. Cảm xúc bùng nổ đi ra ngoài, người thiếu niên bộ dạng ngốc nghếch một cách đáng yêu, làn da trắng nõn bóng loáng non mịn, vô cùng đẹp trai tuấn tú xinh đẹp tuyệt trần, quả thực tựa như đóa sen trắng làm có thể là một ông già sống đến tận mấy trăm năm a a a a a a! “”

Là do trùng tên đi?

Nhất định là do trùng tên?

Nhưng..... Phải giải thích làm sao việc cô đối với Zeref – người tự xưng là “Pháp sư bóng tối” kia sinh ra cảm giác rung động cùng thân thiết đây.....

Lạc Lan cảm thấy đầu của mình giống như bị tạt một gáo nước lạnh.

Điều này phải chặt chém ra sao đây.

Có lẽ là thật sự..... Làm không tốt thật sự sẽ là.....

Phía bên đầu kia, những vị pháp sư chính thống đã muốn cùng với boss “Lullaby” đấu chọi với nhau, còn Lạc Lan ở phía bên đầu này vẫn còn đang hoàn toàn chìm đắm trong thế giới rối rắm vô tận của mình. Cô hoàn toàn đem những tiếng động đánh nhau kinh thiên động địa trở thành phong cảnh âm nhạc, phiền chán suy nghĩ đầu đầy mờ mịt.

Còn không có phiền đủ, Lạc Lan bỗng nhiên nghe đến một tiếng kêu thảm thiết vô cùng to lớn. Chờ cô đi qua xem thì ngoại trừ khắp nơi trên mặt đất đầy vết thương, cùng với boss đã không muốn thấy đâu.

Cái này... đã được đối phó xong rồi ư?

Quả nhiên nhiều người có lực lượng vô cùng to lớn – Không đúng! Cái thứ đã biến mất là một trong những bộ phận của cô a!

Suy nghĩ như vậy làm Lạc Lan cảm thấy mình có chút lộn xộn – Lập trường của cô rốt cuộc là như thế nào? Căn bản cô chưa từng làm quá bất kỳ chuyện xấu nào cả..... Zeref hẳn là cũng không có đi..... Nhưng là.....

Cái kia “Lullaby”..... Quả thật đối với thị trấn này tạo ra rất nhiều tổn thất lớn a.....

Làm thế nào mới đáng giận đây!

Nhóm người pháp sư chính thống ở vị trí cách đó không xa Lạc Lan tụ tập lại với nhau. Ở giữa một mảnh tiếng hoan hô nhảy nhót rung động đất trời, Lạc Lan nhìn thấy ở bên ngoài mặt đất cách cô 2m, cây sáo đang nằm ở đó.

“Nó.....” Làm sao có thể không bị đập nát?

Nghĩ vậy này nó, mặc dù ghê tởm nhưng không thể phủ nhận được cảm giác khiến cho cô cảm thấy có chút thân cận, cho dù như thế nào, Lạc Lan cũng đều nghĩ muốn đụng vào nó một chút – Suy cho cùng, có phải cô muốn từ trên người nó xác nhận cái gì đó một chút không nhỉ? Lạc Lan không chú ý tự hỏi chính mình.

Cô nện nện đấm đấm vào hai cái đùi cho bớt tê, đi từ từ đến bên cạnh cây sáo, chậm rãi vươn tay ra —

**

“Kia, kia không phải —” Khóe mắt Gray tựa hồ như quét nhanh sang gì đó, quay đầu vừa thấy một màn như vậy. Dĩ nhiên khiến cậu ta thấy được một người vô cùng quen thuộc: “Lạc Lan!? Khoan đã, đợi một chút! Không nên đụng vào nó — !!!”

Thiếu nữ tóc đen kia một năm trước đã cùng với Gray làm nhân viên nhà hàng quay đầu nhìn anh, ngón tay không chút do dự chạm vào “Lullaby”!

Ở dưới tiếng hô như vậy của Gray, mọi người xung quanh đều chú ý tới người thiếu nữ đang đụng tới “Lullaby” mà Gray gọi là “Lạc Lan” kia. Ở bên trong tiếng kinh hô kia, “Lullaby” đáng lẽ ra đã bị tiêu diệt bỗng nhiên nổ lên một trận ánh sáng màu tím vô cùng đẹp mắt, tia chớp hoàn toàn đánh về phía mi tâm (điểm giữa 2 đầu lông mày) của người thiếu nữ!

Bản thân thiếu nữ dường như cũng đồng dạng kinh ngạc vì tình huống bất chợt xảy ra này, chỉ thấy đồng tử của cô hơi mở to ra, đồng tử màu vàng bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng khác thường. Nhưng mà, khi những người này nhìn về hướng cô thì đã muốn biến mất. Sau khi ánh sáng màu tím hoàn toàn biến mất, thân thể của Lạc Lan lung lay, hướng về phía bên cạnh ngã xuống —

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lựa chọn không phải càng ngày càng nhiều

Edit: Lã Thiên Di

“Mặc dù đã đem người ta về đến đây, nhưng hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.....”

“Vẫn còn luôn mê man đâu.”

“Có phải nguyên nhân có liên quan đến ‘Lullaby’ không? Nhưng vì sao cô ấy muốn đi chạm vào cây sáo kia đâu.....”

“Không phải chuyện xảy ra sau đó hội trưởng đã giải thích rõ rồi sao! Bởi vì ác ma đối với con người vô cùng mê hoặc, mê hoặc a! Natsu à, thái độ (cái nhìn với sự vật hoặc hành động) của cậu rất lơ lửng đấy!”

“Tinh thần và nghị lực của tớ lúc nào cũng tràn đầy ý chí gấp trăm gấp ngàn lần! Erza, cậu không thể oan uổng tớ như vậy, đúng không Happy!?”

“Aizzz!”

Thật ồn ào..... Âm ỹ chết đi được.....

Lạc Lan giật giật thân thể, cảm giác đầu óc căng đau một cách lợi hại, cùng với cảm giác đụng vào đầu khi còn ở bên cạnh thị trấn Hargeon cũng không sai biệt lắm. Ngoại trừ đầu óc căng đau khó chịu ở bên ngoài ra, thân thể cô hoàn toàn không cử động được, khắp tứ chi, một chút sức lực cũng đều không sử dụng được, yếu đến mức thấy thương luôn đấy.

“... Ừm.....” Cô khó chịu thân ngâm ra một tiếng.

Cuộc đối thoại chói tai ồn ào ở bên kia lập tức bị gián đoạn sau khi Lạc Lan phát ra âm thanh.

“... Lạc Lan-chan?” Âm thanh trong trẻo của người thiếu nữ từ xa xa đến gần lại đây, Lạc Lan cảm giác được tay của mình bị kéo lên, rồi bị cầm lấy — Lòng bàn tay ấm áp của đối phương hòa quyện cùng với lòng bàn tay lạnh lẽo của cô tạo thành sự đối lập rõ ràng — Tay cô bị lắc qua lắc lại một cách nhẹ nhàng: “Lạc Lan-chan? Có phải chị đã tỉnh rồi không?”

Lạc Lan nhú mày — đầu thật khó chịu, vô cùng căng đau! Âm thanh trong trẻo gì đó thật ồn ào!

Nhưng mà ánh mắt..... Không mở ra được! Toàn thân đều vô lực hết rồi!

“A! Giống như đã thật sự muốn tỉnh — Erza! Natsu, Gray!” Âm thanh của người thiếu nữ hân hoan nhảy nhót lên: “Mau tới mau tới đây đi!”

Không được! Âm ỹ chết mất!

Lạc Lan bị ép buộc, không còn biện pháp hết hết, cô hết sức mờ mắt ra, trợn tròn lên nhìn: “!!!”

Lucy đang nắm tay cô lại vô cùng không khéo, quay đầu hướng về phía ba người kia kêu bọn họ mau lại đây, hoàn toàn bỏ qua cái nhìn chăm chăm của Lạc Lan.

“A! Thật sự tỉnh!” Theo phía trên đầu Lucy đang ngồi bên cạnh giường là Gray lộ ra nửa đầu, anh hơi nhếch mi lên: “Cảm thấy như thế nào?”

Tại lúc Lạc Lan dùng lực, cổ sức trừng mắt xong mới ý thức được có cái gì đó không đúng — Không phải chỉ cần cô mất đi ý thức thì sẽ tự động trở lại bên người của Zeref sao!? Sao lại thành ra như thế này!? Lần này đã mất đi linh nghiệm sao!!!

Ánh mắt cô nửa nghi ngờ, nửa mờ mịt quét từ trên xuống dưới bốn người, bắt đầu từ đầu đồ nhạ đến đồ rực đến xanh dương cùng với vàng chói lóa một vòng trái đất. Lúc này mới sững sờ mở miệng ra: “..... Ôi chao?”

Phản xạ hình cung đã muốn đi dạo vòng quanh đến tận Thái Bình Dương đi, không đành lòng nhìn thẳng.

“Chị không nhớ rõ sao?” Lucy thân thiết hỏi: “Ồ thị trấn Clover đã xảy ra những chuyện gì.”

Nghe vậy, Lạc Lan nheo mắt lại.

Cô nhớ rõ.

Tại lúc nhóm pháp sư chính thống xử lý xong bản thể của ‘Lullaby’. Cô đã đi đến sờ soạn vào phần đầu của cây sáo ‘Lullaby’.

Cô còn nhớ rõ lúc va chạm trong nháy mắt kia, sự khoái cảm từ đầu ngón tay nhanh chóng lan tràn đến khắp toàn thân, cái loại cảm giác khoan khoái để chịu này giống như đã được ăn no rồi được ngủ một giấc thật dài, cả người đều tràn đầy tinh lực. Nhất định phải tìm ra được từ nào đó để miêu tả mới được. Đại khái giống như, chỉ trong chớp mắt thì đã thanh minh, dường như có cảm giác lực lượng vô cùng mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể.

Cảm giác này tương tự như với lần trước, cái lần mà cô được học cách sử dụng ma pháp như thế nào — Cả người đều tràn ngập cảm giác tự tin cùng với năng lực mạnh mẽ, giống như cái gì cô cũng đều có thể làm được.

Nhưng tất cả mọi chuyện cô không thể nói ra khỏi miệng.

Tuyệt đối không thể — Cô tuyệt đối không thể dễ dàng nói ra mình là sách ma pháp của Zeref, chuyện này tuyệt đối không thể bị bại lộ.

Lạc Lan chớp mắt: “Tôi đây là ở.....?”

“A, nơi này là Magnolia! Trong ký túc xá nữ của thành viên hội pháp sư Fairy Tail!”

“... Hả?”

Bất quá cô chỉ mới có hôn mê một đoạn thời gian thôi mà, làm sao mà đã bị chuyển vị trí thế này — Đã vậy còn rất xa nữa chứ!

Cô cũng không để lại lời nhắn nào, Zeref cũng không biết ra sao, có phải đang rất lo lắng cho cô không —

“Rột rột rột rột rột —”

Âm thanh làm cho người ta phải xấu hổ từ trong bụng Lạc Lan truyền đến, bốn người vây quanh ở bên giường đồng thời sững sờ — Ngược lại, Lạc Lan ngoại trừ bản thân ngoài ý muốn xê dịch người thì còn lại, không có gì không được tự nhiên cả. Cô chống đỡ thân thể mềm nhũn, muốn đứng lên: “Tôi..... Đây là làm sao vậy?”

Cô gái tóc đỏ mặt không chút thay đổi, âm thanh bình tĩnh nói: “Chính là vì cậu đã chạm vào ‘Lullaby’, sau khi chạm vào cây sáo đó thì đã bị rơi vào hôn mê.”

Gray thay đổi sắc mặt nói: “Thật là, rõ ràng tôi đã kêu cô đừng có chạm vào mà!”

Lucy vươn tay hỗ trợ, giúp đỡ cô ngồi lên, để cô dựa vào đầu giường, còn vô cùng thân thiết ở sau lưng cô lót một cái gối, cô ấy một bên vừa làm việc này, một bên vừa nói: “Gray! Cậu sẽ không phải là muốn ‘bỏ đá xuống giếng’ à, Lạc Lan-chan vừa mới tỉnh lại mà!”

Lạc Lan cứ như thể bắt đầu giả ngu: “Hôn mê!? Tôi sao?..... Tôi đã hôn mê trong bao lâu r.....”

“Được ba, bốn ngày rồi.” Natsu xen mồm vô nói: “Lúc đầu ngay cả hô hấp cũng đều rất mỏng manh, bọn này đều nghĩ cậu đã mất mạng rồi. Nhưng vì sao lại như thế được? Rõ ràng bọn này đã tiêu diệt được ‘Lullaby’, khi cậu đụng vào nó, nó lại còn có thể phản ứng ra được ma lực lớn như vậy.”

Nghe vậy, Lucy lập tức hỏi: “Lạc Lan-chan chẳng lẽ cũng là pháp sư sao?”

Lạc Lan lắc đầu: “Tôi không biết. Chuyện mà mọi người nói tôi đụng vào ‘Lullaby’ thì tôi hoàn toàn không có ấn tượng gì hết.” Cô tiếp tục mặt không đổi sắc nói dối: “Cái gì mà là pháp sư. Tôi sao? Một người thường như tôi sao?”

Người con gái tóc đỏ tiếp tục lên tiếng nói chuyện: “Xem ra đúng như lời của hội trưởng. Cô ấy chính là do bị ác ma mê hoặc, cho nên mới hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.”

Lạc Lan nghiêng đầu nhìn về phía cô: “Cậu là?”

Lucy lập tức nhảy ra giải đáp: “Người này chính là pháp sư cấp S của hội chúng tôi, cũng chính là nữ pháp sư mạnh nhất hội, được mọi người biết đến với tên gọi ‘Titania Erza’!”

Lạc Lan theo tính chất phản xạ lại: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. .. Không đúng, cho nên rốt cuộc cô ấy gọi là gì?”

Giới thiệu vô cùng suôn sẻ nhưng duy nhất lại chỉ quên giới thiệu tên, Lucy đỏ mặt lên: “Erza Scarlet.”

Lạc Lan gật đầu — dựa theo kinh nghiệm nhiều năm, dưới ngòi bút sâu sắc, cùng với sự quan sát phán đoán vô cùng tinh tế của cô. Erza hẳn chính là người đứng đầu, là nhân vật trung tâm trong một tổ. Mọi thứ căn bản đều chính là thuộc về hình thức phán đoán, xem ra nếu như có vấn đề gì phải trực tiếp tìm cô xử lý.

“Tôi đây hiện tại.” Lạc Lan thật cẩn thận đem vấn đề này nói ra ngoài: “Mọi người tính đem tôi. dự định làm như thế nào?”

Erza ngược lại là rất trực tiếp liền tiếp nhận nói: “Thân thể của cậu đã khỏe lên được chút nào chưa?”

Lạc Lan mình cảm thụ một chút, thực không cam lòng lắc đầu: “Vẫn có chỗ không được thoải mái.”

“Cậu cần một thời gian dài để khôi phục.” Erza nói: “Là vì chúng tôi đã xử lý mọi chuyện không được ổn thỏa nên đã tạo hành kết quả như vậy, tại lúc ấy, khi cậu chạm vào ‘Lullaby’ lập tức liền mất đi ý thức, tại tình huống kia, chúng tôi không có khả năng bỏ mặc cậu được, bởi vì vậy nên mới đem cậu về hội. Hiện tại dựa theo những lời nói trên, chúng tôi còn không có biện pháp nào để xác định được ‘Lullaby’ có ảnh hưởng gì tới cơ thể cậu hay không. Hơn nữa, cậu còn chưa khôi phục hoàn toàn, tôi đề nghị trước khi cậu hoàn toàn khỏe mạnh thì trước tiên, tạm thời ở lại hội của chúng tôi. Lỡ như thân thể cậu có xảy ra vấn đề gì, thì bất cứ lúc nào cũng bọn tôi có thể thuận tiện xử lý được.”

Vô cùng hợp lý.

Nhưng mà Lạc Lan cũng rất do dự — Đầu tiên, cô còn đang rất lo lắng cho Zeref đi không nói lời từ biệt. Thứ hai, một khi thân thể của cô bị kiểm tra có liên quan đến ‘Lullaby’, cô thân là sách ma pháp của Zeref có phải cứ như vậy mà bị vạch trần? Lỡ như bí mật bị phát hiện ra như lời nói, hậu quả dành cho cô chỉ sợ vô cùng thâm hiểm, nhỉ?

Nhưng về phương diện khác cô cũng rất ngạc nhiên — chính bản thân sau khi hấp thu ‘Lullaby’ sẽ biến thành dạng gì nhỉ? Sẽ vô cùng mạnh mẽ sao? Cái kia, nếu phương tiện đột nhiên mất tác dụng, thì tùy theo thời gian sẽ trở lại bên người Zeref. Ma pháp “Vật phẩm của người sở hữu tự động quay trở về” này theo đạo lý nào kia chứ?

Nếu như nán lại ở hội Fairy Tail này, thì cô không thể từ Zeref nhận được đáp án mà cô đang thắc mắc?

Nếu như nhận lời với Erza mà ở lại chỗ này, thì cô có thể không nắm chắc được bao nhiêu phần trăm bảo vệ sự thật mình chính là một quyền sách ma thuật?

Tìm kiếm chân tướng hay vẫn nên bảo vệ bí mật?

Không có thời gian tự hỏi.

Tại kia, trong nháy mắt, trong đầu Lạc Lan mạnh mẽ xuất hiện vô số ý tưởng, cuối cùng hội tụ thành một chữ —

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nam phụ thứ nhất nào đó lên sàn diễn

Vào một ngày đầy nắng, Lạc Lan lần đầu tiên một mình bước vào trong hội Fairy Tail.

Cảm giác đầu tiên — Ô oa. Siêu nhiều người!

Hai bên trong đại sảnh được để vài cái bàn, sơ bộ phòng chừng có hơn mười hai cái bàn! Còn lại bên trong là quầy bar.

Người đứng ở đằng sau quầy bar là một cô gái tóc màu bạc siêu cấp xinh đẹp, cô ấy mặc một thân váy dài màu hoa hồng đỏ có đính kèm nơ, đôi mắt to tròn màu xanh da trời sáng long lanh nhìn về phía Lạc Lan đang đứng ở hướng cửa ra vào. Bên cạnh cô ấy, ngồi bên ngoài quầy bar là một cô gái với mái tóc màu nâu dài đang cầm một thùng rượu uống ừng ực – Lạc Lan nhìn thấy phần trên của cô ấy chỉ mặc mỗi bikini hai mảnh.

Ha.....? Cái này, trái lại hình như cũng hơi bị lớn quá, nhỉ?

Ngay tại lúc Lạc Lan đang tự hỏi chính mình có nên mở cửa hay không, thì cô gái với mái tóc màu bạc hướng cô vẫy vẫy tay, khuôn mặt tươi cười vô cùng rực rỡ.

A ~ với cô gái siêu đáng yêu và siêu cấp xinh đẹp này, cô thật sự không thể kháng cự được với tươi cười của cô ấy a.....

Lạc Lan bị đối phương nhìn cảm thấy có chút ngượng ngùng, vì thế dựa theo ý của cô ấy rồi đi qua. Lạc Lan chỉ vừa mới bước chưa được vài bước, bên cạnh liền truyền đến một giọng nam

“Ê? Đây không phải là Lạc Lan-chan sao!?” Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người đang hướng về đây, nháy mắt dùng công phu nhanh nhất xuất hiện ngay trước mặt Lạc Lan, còn nắm lấy tay cô: “Này, đúng là đã thật lâu rồi không nhìn thấy cô, hóa ra cô cũng là một pháp sư sao???”

Ê? Đây không phải là người đó sao! Là cái người pháp sư khi còn ở Akarifa đã từng cứu thoát cô khỏi tay “bạn” gấu đen nào đó — Đúng vậy nha! Hóa ra anh ta cũng là thành viên của Fairy Tail!

Lúc này cô mới nhớ tới mình đã từng có một đoạn thời gian như vậy với đương sự. Lạc Lan đối với trí nhớ cùi bắp của mình khinh thường một chút: “A... Không phải.....” Cô cắn môi mình tự hỏi sau một lúc lâu, không xác định trả lời: “Tôi nghĩ mình hẳn là người thường..... Đi?”

Đợi chút! Sao vừa mới gặp mà anh ta đã kêu gọi thân mật như vậy rồi!? Không phải lúc đầu còn gọi cô là “Lạc Lan tiểu thư” sao!?

“Loki, cậu không cần phải dọa cô ấy như vậy.” Cô gái có mái tóc màu bạc tiến đến đây giải vây: “Vị này chính là người mà bốn ngày trước hội trưởng cùng nhóm Natsu mang về từ thị trấn Clover.”

Lạc Lan ở bên cạnh gật đầu: “Chính là như vậy.”

“A a..... Hóa ra cô chính là cái người kia.” Loki buông tay cô ra, lui về phía sau hai bước, hướng về phía cô đánh giá từ trên xuống dưới: “Tôi nghe nói người con gái bị mang về đã hôn mê đến tận ba ngày, hiện tại cô đã không còn có việc gì nữa chứ? Ày ya! Nếu biết người đó chính là Lạc Lan-chan thì tôi nhất định đã đến thăm cô rồi!”

Đối với việc Loki lộ ra biểu tình vô tình thành khẩn, Lạc Lan cười gượng hai tiếng, nói một câu cảm ơn.

Aiyou, không có chuyện gì mà cứ ra vẻ nịnh bợ, đạo tặc phạm pháp gian dân..... Nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không giống như vậy. Quả nhiên vẫn là muốn tán tỉnh cô sao?

“Tớ gọi là Mirajane, cậu có thể kêu tớ là Mira!” Cô gái có mái tóc màu bạc dắt Lạc Lan đến trước quầy bar: “A, đúng rồi, cậu có muốn ăn chút gì đó không?”

“Không cần không cần, cảm ơn cậu.” Lạc Lan vội vàng xua tay – Trước đó, cô đã được Erza chăm sóc mang đến đây ăn rất nhiều thứ rồi, mặc dù bởi vì vài ngày nay chưa có ăn gì nên chỉ có thể ăn được những thức ăn lỏng, nhưng lúc này cô vừa mới ăn xong không được bao lâu, cho nên tuyệt nhiên sẽ không đói.

“Nghe nói, hôm nay là ‘ngày quan trọng’ mà Erza và Natsu sẽ đấu tay đôi với nhau!” Loki cũng cùng lại đây ngồi xuống, anh ta đẩy kính mắt: “Thật đúng là rất đáng chờ mong.”

Lạc Lan có chút khó hiểu: “Hà? Quyết đấu? Không phải mọi người là thành viên trong hội sao? Vì sao.....”

“Hừ, Natsu nếu không quyết đấu thì sẽ mất danh dự đấy, Erza thân là pháp sư cấp S, cho nên sẽ phải đảm nhận vị trí quan trọng và khó khăn nhất.” Loki giải thích nói: “Bất quá, cả một hội này, người mạnh nhất không chỉ riêng mình Erza, ví dụ như tôi cũng không yếu nha!”

Tuy rằng rất không muốn nghĩ về phương hướng của người kia, nhưng thái độ này của Loki rốt cuộc thật sự nghĩ muốn tán tỉnh cô sao.....?

“Cho nên, xem ra hôm nay rất nóng nực?” Lạc Lan hoàn toàn lảng tránh vấn đề này, cô cười tủm tỉm đem ánh mắt dời về phía Mirajane: “Mira-chan, tớ có thể ở nơi này xem bọn họ đấu tay đôi với nhau không?”

“Đương nhiên!” Mirajane vỗ tay một cái, bộ dáng thật cao hứng: “Erza đem cậu tới đây hẳn là cũng có ý này đi?”

“.....” Hoàn toàn không phải đâu?

Sở dĩ hôm nay Erza sẽ cùng đem cô tới hội, nhất định hoàn toàn không hề liên quan đến việc cô ấy cùng với Natsu đấu tay đôi với nhau, những thành viên nữ trong ký túc xá đã muốn đi đâu hết, để cô lại ở một mình thì rất khó có thể chăm sóc cô được.

Bất quá loại chuyện này vẫn không nên nói ra thì tốt hơn.

Lạc Lan gãi gãi đầu: “Hại tớ cũng có chút mong đợi.” Chờ mong mới là lạ! Bất quá trường hợp này cuối cùng vẫn là muốn nói ra.

Mirajane cười, bắt đầu chế nhạo Loki: “Hôm nay làm sao không có mang theo bạn gái theo thể?” Cô ở giữa khoảng không khoa tay múa chân một trận, làm một tư thế ôm lấy nhau.

Lực phòng ngự của Loki rất mạnh, hoàn toàn không hề di chuyển chút nào: “Hôm nay tớ có dự cảm là sẽ nghênh đón một vị khách vô cùng quan trọng!”

.....

Thừa dịp hai người dùng bản lĩnh công phu miệng của mình, Lạc Lan ở một bên chán muốn chết đánh giá một vòng bên trong hội. Tầm mắt cô từ tấm bảng thông báo di chuyển sang phía sau thang lầu – Hử? Thang lầu?

Tầm mắt của cô vẫn nhìn thẳng hướng về trên thang lầu, chuyển tới lầu trên, sau đối đối diện với một ánh mắt vô cùng sắc bén.

Lạc Lan sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống!

“Kia, kia, kia kia kia kia đó –” Đầu ngón tay cô chỉ về phía lầu hai, khiến cho Mirajane cùng với Loki lập tức hướng về phía đó xem.

Đứng ở trên đó là một người con trai, nhìn thấy Lạc Lan đã khiếp sợ, anh ta phát ra tiếng “Xuy” cười một tiếng, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng lãnh khốc.

“A, cái kia, cậu ta là Laxus.” Mirajane nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Cậu ta là cháu trai của hội trưởng, cũng là một trong những pháp sư cấp S mạnh nhất.”

Cả đầu, mặt và cổ Lạc Lan đều đầy vạch đen. Hừ chết người ta..... Điều quan trọng nhất chính là khi anh ta dọa sợ người khác giống như anh ta cảm thấy rất vui vẻ.....

Cười cười cười, cười cái đầu nguoi đấy!

Loki sờ soạng đầu cô một chút, cười: “Người kia, hẳn ta là một người rất là nóng này, đừng tới gần hẳn quá!”

Toàn bộ máu của Lạc Lan đều muốn chảy vào trong khoảng không mất rồi, khi cô muốn hất cái tay của Loki ra thì đối phương đã đem tay rút trở về, trong lòng Lạc Lan như có trăm ngàn con ngựa đề nặng lên – Sờ sờ cái đầu nguoi đấy! Khi nào thì đã nhanh tiến hóa thành giai đoạn thân mật như vậy chứ!

Ngay tại lúc Lạc Lan châm chước đưa cho Loki lời cảnh cáo thì bên ngoài truyền đến một tiếng:

“Bắt đầu rồi — !”

Hai mắt Mirajane sáng lên, nắm lấy Lạc Lan rồi liền lao ra ngoài: “Chúng ta đi ra đó vậy lại xem một chút đi!”

Bên ngoài đã có nhiều người vây quanh thành một vòng tròn, Natsu cùng với Erza ở chính giữa đám người kia, đứng đối diện mặt đối mặt nhau biểu tình của hai người đó vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì cô cùng với hai người này cũng không được tính là rất quen thuộc, Lạc Lan hoàn toàn chính là ở chỗ này góp vui – Ai thắng ai thua đối với cô mà nói hoàn toàn không có liên quan gì hết!

“A a? Cậu cũng đến đây nha?” Lạc Lan cứng đờ, hướng về phía sau nhìn lại – Con mèo màu xanh cô chỉ biết tên là ‘Happy’ kia đang dính vào sau cái ót cô, hỏi cô: “Cậu có muốn cùng với tớ đặt cược không?”

“Hoàn, hoàn toàn không cần, cảm ơn cậu...”

“Đến thôi, đi nào!”

“A, đừng.....”

Từ chối hoàn toàn không có hiệu quả quả, Lạc Lan bị Happy kéo dài tới chỗ rẽ ngay cách vách, người đang ngồi ngay chỗ đó là – cô gái bikini đã từng ngồi ở quầy bar ôm thùng rượu uống.

Ở phía trước cô ấy là một cái thùng nhỏ, nhìn thấy Happy kéo Lạc Lan tới đây, cô ấy cau mày tiếp đón một tiếng: “Cậu cũng muốn đặt cược sao?”

“Tớ muốn đặt cược cho!..... Quả nhiên đặt cược cho Erza vẫn là chắc cú nhất.” Happy nói, liền đưa tiền cho cô ấy, nhân tiện giới thiệu với Lạc Lan một chút: “Cô ấy gọi là Cana. Cậu cũng muốn đặt cược chứ?”

Lạc Lan cứ thế mà lắc đầu.

..... Nó rốt cuộc là lấy tiền từ đâu ra thế?

Khi Lạc Lan cùng với Happy cùng nhau đi ra khỏi chỗ rẽ, hai người Natsu cùng với Erza đã muốn chuẩn bị chiến đấu với nhau, hai người ‘giương cung bạt kiếm’ ở trong không khí khiến cho những người xung quanh vây xem cũng không tự chủ được nín thở lại – Tất nhiên cũng bao gồm cả Lạc Lan.

Nhưng mà..... Ở ngay trước cửa hội ‘giống trống khua chiêng’ như vậy thật sự không xảy ra chuyện gì chứ?

Hội pháp sư chân chính rốt cuộc là tồn tại như thế nào a.....

“Bắt đầu đi!” Cứ như vậy tuyên bố ra một tiếng như thế — cư nhiên cũng chính là hội trưởng của bọn họ tuyên bố nữa chứ!

Nhiều lần xem xét mọi thứ, mỗi ngày đều không ngừng nảy sinh ra chuyện gì mới a..... Pháp sư thật sự, thật sự là.....

Lạc Lan hoàn toàn không tìm thấy từ nào để hình dung đến một vị pháp sư. Cô chỉ nhìn thấy Natsu nắm hai luồng lửa nhắm về phía Erza, sau đó cậu ta vô lý không khí! Erza vùng kiếm lên đánh tan ngọn lửa của Natsu!

Hai người dùng dùng đánh nhau.

Mọi người đang vây xem có thể để ý an toàn một chút có được hay không! Một đoàn lửa, một đoàn kiếm, vân vân và vân vân bay ì xèo khắp nơi, ngay cả Lạc Lan thiếu chút nữa cũng đã gặp tai nạn – Vẫn là nhờ Loki hỗ trợ nên mới không xảy ra chuyện gì.

Ngay tại lúc khi hai người này lại muốn một lần nữa ‘gần gũi, thân mật’ đối đầu với nhau thì một tiếng nổ vang lên “Bụp”, còn mang theo hồi âm, hoàn toàn rất giống với tiếng trống chiêng khiến cho mọi người quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh —

Có một con lớn vô cùng lớn chậm rãi đi tới: “Trận đấu này dừng lại ở đây đi!”

..... Đợi một chút, ếch ư?

Cả người Lạc Lan đều rối loạn lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nam phụ thứ hai cũng lên sàn diễn

Sứ giả ếch tự xưng là “người đưa thư” từ Hội đồng kia, đem Erza mang đi, nghe nói tội danh là vì ‘bắt nguồn từ những sự cố Eisenwald gần đây, nên đã bị liệt kê vào mười một tội danh phá hoại của công’.

Sau khi Erza bị mang đi, toàn thể thành viên hội Fairy Tail trở về trong hội ngôi, không khí bao trùm xung quanh có vẻ như vô cùng u ám.

Lạc Lan chống cằm ngồi ở quầy bar — Sự kiện “Eisenwald”, thật ra chính là lúc trước khi bọn họ ở thị trấn Clover đánh bại ‘Lullaby’ cũng khiến cho mọi chuyện tiêu tan hết.

Mặc dù lúc ấy cô luôn ngồi gần người hay gần người gì đó, nhưng cô nhớ mang máng là bọn họ quả thật có phá hoại tài sản của công thật, không những không nhỏ mà còn rất lớn nữa chứ. Tòa nhà họp mặt giữa các nhóm trưởng của hội đồng lớn như vậy mà cũng đã bị san thành bình địa — Nơi đó giống như hoàn toàn tiến vào trong nửa vòng tròn địa lý. Thực lực phá hoại của nhóm người này rõ ràng vô cùng khủng bố.

Cho nên, cái nơi được gọi là ‘Hội đồng’ kia cứ như vậy đem tội danh gán lên trên đầu của một người con gái thế là xong việc à? Việc này rất trái đạo đức đi?

Nếu như đôi góc độ lo lắng của sự việc sang một hướng khác thì... Hiển nhiên cho dù đúng là bọn họ đã phá hoại một phần nào đó của thị trấn, nhưng nếu ‘Lullaby’ thật sự sẽ mang đến những đau thương không thể cứu vãn lại cho bọn họ thì việc thị trấn bị phá hoại vẫn đỡ việc phải nhìn thấy người nào đó chết đi chứ?

Hội đồng cái gì chứ, rốt cuộc bọn họ đang nghĩ như thế nào vậy.....

Không khí bên trong toàn bộ hội Fairy Tail rất nặng nề. Chỉ có Natsu bị biến thành con tắc kè nhỏ nhốt ở trong cái ly thủy tinh luôn không ngừng ồn ào, ầm ĩ đòi đi ra ngoài. Lạc Lan cảm thấy huyết thái dương của mình đã bị cậu ta làm ồn đến nỗi phải giật giật, cái người này đã vốn không được bình thường thường xuyên ầm ĩ.....

Theo nhiều thành viên Fairy Tail bàn bạc nói chuyện về ý nghĩa của hội đồng trong thế giới ma pháp, một tổ chức như vậy chẳng lẽ không thể phán xét được một chuyện công bằng chính trực sao?

Lạc Lan đối tổ chức này sinh ra nghi ngờ thật lớn.

Ai, chuyện liên quan đến pháp sư bọn họ thật nhiều quá, đúng là đứng ở bên người Zeref vẫn thoải mái hơn..... Lạc Lan nhớ tới rồi tự mình phiền não, nhất thời tự cố tự cấp – Kể sau từ sao sự kiện “Eisenwald”, cho dù cô ngủ bao nhiêu lần cũng không tự mình trở lại bên người Zeref được, điều này có ý nghĩa gì?

Có nghĩa cô chỉ là một hàng hóa hết hạn sử dụng, tiện tay thì vứt đi. Đây không phải chứ, tự làm vậy không thể sống a – ‘Lullaby’ tuyệt đối có vấn đề, mặc dù lúc ấy nhìn như đã bị Erza và Natsu tiêu diệt, nhưng khi cô lại xem đánh giá thì năng lượng trong nó còn không có hoàn toàn biến mất.

Lúc ấy, có lẽ cô đã thật sự bị mê hoặc một phần nào đó – Nếu không, dựa theo cá tính và tính thẩm mỹ của cô mà nói, thì cho dù ‘vách có có dựng đứng’ đi chăng nữa thì cô tuyệt đối không có khả năng đi chạm vào cái thứ ghê tởm như vậy.

Cũng chính lúc cô chạm vào vật đó, ma pháp ‘khi bị mất đi ý thức thì sẽ tự động trở lại bên người Zeref’ liền mất đi hiệu lực.

Hôn mê tròn đến ba ngày, lại còn bị mang về hiệp hội của pháp sư. Tuy nói thời điểm tỉnh lại, cả người đều không có chút sức lực nào, thế nhưng thời gian chỉ mới có một ngày, khí lực trên người cô giống như tất cả đã trở lại. Cũng không biết khi đụng vào ‘Lullaby’, rốt cuộc sau đó có ảnh hưởng nào đến cơ thể của cô không.

Cái này phải nên làm thế nào mới đúng đây.....

“Em nói này, Lạc Lan-chan!” Lucy vung trộm đưng đến bên người Lạc Lan ngồi xuống, lấy tay khuỷu tay chọt chọt vào người cô: “Chúng ta đi thăm dò tình hình đi?”

“Ồi chào? Cái gì.....?”

“Natsu bị nhốt như vậy hẳn là cũng vô cùng khó chịu, chúng ta –” Lucy vừa muốn nói gì, phía bên hội trưởng Fairy Tail bên kia đã muốn nháo loạn thành một đoàn, ông ấy vung một chường ma pháp sóng xung kích (Sóng xung kích: loạt sóng nên có biên độ rộng gây ra do vụ nổ hoặc do chuyển động siêu âm của một vật thể trong một môi trường) đem cái ly đồ bể, con tắc kè bên trong ngã xuống khôi phục lại hình dáng con người lại có thể không phải là Natsu!

Mọi người kinh ngạc la lên: “Macao!?”

Lạc Lan có một loại xúc động che lấp tai lại — Nhóm người này, thật sự quá âm ỹ a.....

“..... Xem ra tên ngốc Natsu kia đã muốn vung trộm hành động trước!” Lucy nắm tay, làm bộ dáng thực không cam lòng: “Chúng ta cũng đi đi! Đi làm chứng cho Erza làm!” Cô ấy chuyển hướng sang đây kéo lấy tay Lạc Lan, cuối đầu xuống đề thấp âm thanh lại: “Lúc ấy chị cũng chứng kiến cảnh tượng đó mà, chúng ta đều có thể đi làm chứng, càng nhiều người thì bọn họ càng tin tưởng hơn, đi thôi!”

“Ồi chào? Tội.....” Lạc Lan vốn đang yên lặng, chính là khi nghe Lucy nói xong những lời đó, cô ngược lại có chút không nói nên lời. Dù sao ý định ban đầu chính là giám thị cô, nhưng quả thật kể từ khi cô tỉnh lại, vẫn đều là do Erza luôn ở bên cạnh chăm sóc cô. Có thể nói cô hoàn toàn đối với Fairy Tail cũng không được thân thiết lắm nhưng cô nợ bọn họ một phần ân tình.

Không phải chỉ là làm chứng sao? Cô không phải là thành viên của Fairy Tail mà chỉ là một người thường, nói giúp thay cho pháp sư hẳn là sẽ tốn rất nhiều sức lực?

“..... Được rồi.” Lạc Lan đáp lại với âm thanh bé tí tí, lập tức che bụng lại, mặt đầy thống khổ kêu lên tiếng: “A, tôi..... Tôi nghĩ muốn nôn.....!”

Lucy đột nhiên bị hành động tinh ranh của Lạc Lan dọa sợ lên, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại đây: “A! Lạc Lan-chan, chị không sao chứ! Tôi, tôi dẫn chị ấy đi gặp bác sĩ –” Cô đỡ người Lạc Lan lên vội vàng cùng với hội trưởng và mọi người chào hỏi, rồi khỏi hội.

Sau khi Lucy nâng Lạc Lan đi đến một khoảng cách nhất định, hai người không hẹn nhau mà cùng khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Lạc Lan-chan, chị cũng thật lợi hại – Em nói này, không chỉ là là cò kè mặc cả, ngay cả hành động cũng rất lợi hại!”

Lạc Lan hoàn toàn không muốn cùng cô ấy thảo luận này đề tài, vung tay lên: “..... Đi thôi.”

“Vâng!”

[Hội đồng chi nhánh tỉnh Fiore]

“Chính là nơi này !”

Lạc Lan theo phương hướng Lucy chỉ nhìn đi qua – Đó là một công trình kiến trúc vô cùng không có khoa học, không biết đã được vận dụng năng lực nào, khiến cho công trình kiến trúc giống như hòn đảo nhỏ kia treo lơ lửng ở trên phần công trình kiến trúc ở dưới.

..... Điều này thật sự rất không khoa học!

Nội tâm Lạc Lan xả hết một hơi như vậy rồi nhanh chóng thay đổi sắc mặt: “Cho nên... Cậu có nghĩ đến việc làm sao chúng ta có thể đi vào không?”

“Trực tiếp..... Đi vào?” Lucy có chút không xác định: “Hội đồng thẩm phán không thể được vào ngồi nghe sao?”

Lạc Lan che mặt: “Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy hẳn là không hề giống như án kiện bình thường, có thể được vào ngồi nghe hay ngồi xem đi? Với lại tôi là một người thường.....”

Cô nói còn chưa xong, Lucy liền lôi kéo cô tiến thẳng, vọt vào một đường trong ‘hội đồng chỉ nhánh tỉnh Fiore’.

Hội đồng ngoại trừ hai người gác cửa bên ngoài ra, thì bên trong là một mảnh trống rỗng. Lucy lôi kéo cô đột phá qua cửa thủ vệ đang canh gác thì liền bị đuổi theo, hai thủ vệ này mặc dù mặc áo giáp nhưng năng lực truy kích thật sự rất tốt. Ở dưới tình huống bất đắc dĩ như vậy, Lucy bỏ tay cô ra:

“Lạc Lan-chan, chị đi vào đó trước đi, em đem bọn họ đối phó xong thì sẽ lập tức đuổi kịp theo chị!” Cô ấy cầm lấy một chìa khóa vàng vung lên cao: “Mở cửa cung hoàng đạo Cự Giải – Cancer!”

Ồi mẹ ơi, đánh nhau kia!

Lạc Lan chỉ do dự trong nháy mắt liền quyết định dựa theo lời Lucy, hướng về phía trước chạy đi — hai người thủ vệ này thoạt nhìn cũng chỉ là thủ vệ bình thường, cầm lấy giáo dài chiến đấu thôi..... Đại khái là Lucy triệu hồi này nọ gì đó ra chiến đấu, thoạt nhìn, Lucy là một pháp sư tinh linh, đối đầu với hai thủ vệ hẳn là không thành vấn đề!

Ngược lại nếu như là cô ra tay, phòng chừng nhất định sẽ bị bại lộ ngay lập tức, hậu quả trực tiếp..... Thì chỉ đại khái là đời này sẽ không còn được nhìn thấy Zeref, vẫn nên chạy trước thì hơn!

Hội đồng nhìn từ bên ngoài vào hoàn toàn chính là một nơi vô cùng to lớn, nhưng sau khi tiến vào trong thì hoàn toàn không thể quay trở về a! Không gian ở bên trong có căn phải siêu bự như vậy không! Cô chỉ mới đi có hai bước mà đã bị lạc đường rồi! Muốn đi ngược theo hướng vừa mới đi vào nhưng có phát hiện ra cảnh vật vô cùng xa lạ!

Chỗ này hoàn toàn chính là địa đạo mà.....

Lạc Lan gan dạ đập đầu vào một góc tường nào đó xúc động rơi nước mắt — cô bị lạc đường a, hoàn toàn không tìm thấy đường để trở về. Lucy nói là sẽ đuổi theo ngay mà giờ đây hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu hết. Ồi cái này phải làm sao bây giờ..... Có phải là cô sẽ bị xem như là một kẻ biến thái không?

Nội tâm trong cô hoàn toàn khóc đầy nước mắt — Zeref, ngược lại anh có suy nghĩ biện pháp đem tôi triệu hồi trở về không vậy!?

Nhưng hiển nhiên khóc đều là vô dụng, hội đồng trống rỗng tùy tiện bước một bước cũng đều vang lên một tiếng vang thật lớn, cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Lạc Lan vịn vào tường, dựa theo đó mà đi. Mặc dù như vậy cũng không có nghĩa là an toàn, nhưng ít nhất thì nó cũng có thể cho cô cảm giác an toàn.

Càng đi chuyển thì mọi thứ càng ngày càng tối, trong lòng Lạc Lan cũng càng bất an.

Cô đi tới một nơi vô cùng kỳ quái, cảm giác giống như đi tới dưới trong lòng đất — Làm sao bây giờ, hoàn toàn không biết nên làm sao..... Phiên tòa ngồi nghe xét xử nhất định không ở dưới này, nhỉ? Phải đi về sao? Nếu trở về lại là một nơi hoàn toàn xa lạ thì biết làm sao được a.....

Lạc Lan nửa do dự nửa mê mang ngừng bước chân, trong nháy mắt cô bỗng nhiên mở to hai mắt ra —

Hình như..... Có gì đó không đúng.....

Từ sau lưng truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến cô biết được không hề ổn chút nào. Lạc Lan trừng mắt lớn lên, sau khi nhiều lần làm trắc nghiệm tâm lý trong lòng, cô mạnh mẽ quay đầu lại nhìn!

Trước hết đối diện mắt cô là một cái khay áo, nhìn lên trên là cổ áo hơi mở rộng ra, lại hướng lên trên nhìn — một người thiếu niên diện mạo tuấn tú, trên gần mắt phải có một biểu tượng kỳ quái, mái tóc màu xanh dương chính là đang yên lặng nhìn chăm chú vào cô.

Người này ở sau cô này giờ sao!? Làm sao có thể im hơi lặng tiếng như vậy chứ!

Lạc Lan theo bản năng thì sẽ há miệng la làng lên, nhưng đã bị người thiếu niên tóc xanh kia một tay che miệng lại, kéo cô vào trong lòng ngực: “Hửm? Nhìn xem ta đã phát hiện ra cái gì đây.....?” Hơi thở của anh ta gần ngay trong gang tấc, điều này làm cho Lạc Lan — người đang bị anh ta dễ sát lại gần kia, nửa người hoàn toàn đơ như khúc gỗ: “Khí tức này..... Là đặc thù của pháp sư bóng tối đầu, ta có thể cảm thấy được.....”

Người thiếu niên tóc xanh một tay che lấy miệng Lạc Lan, một tay còn lại, ngón tay dọc theo khuôn mặt của Lạc Lan nhẹ nhàng trượt xuống, như là đang cảm thụ cái gì đó, theo một đường từ khuôn mặt cô đi lên. Cuối cùng trong lúc đó dừng ở ngay mí mắt (điểm giữa hai đầu lông mày) cô, là chỗ mà lúc trước cô đã hấp thu năng lượng cuối cùng của ‘Lullaby’.

“Cô tốt nhất nên tự mình nói ra — Cô là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Pháp sư bóng tối gian ác nhất trong lịch sử

[Magnolia – Hội đồng chi nhánh tỉnh Fiore]

Sắc trời đã muốn hoàn toàn tối xuống. Tại đây, ai đó vẫn còn ở trong đường hầm uốn lượn sâu tận trong bên trong, Lạc Lan bị đặt ở trên vách tường đường hầm trong một tư thế vô cùng xấu hổ.

Này này này, người này nếu như còn có thể, thì làm ơn phải biết phân biệt phải trái giùm một chút chứ!?

Có người nào sau khi hỏi “Cô là ai?” xong còn muốn đem đối phương hướng trên tường nhấc một cái, còn giơ tay lên che miệng lại không để người khác nói chuyện sao!?

Lạc Lan dùng lực trừng mắt người thiếu niên có mái tóc màu xanh này – Người này mặc một bộ quần áo cũng rất là thân sĩ nhưng tính cách hoàn toàn xấu xa, tồi tệ quá đấy! Hai cổ tay cô hoàn toàn bị chế trụ, miệng cũng bị bịt kín không thể kêu lên được tiếng nào, hoàn toàn bị vấy vào trong hoàn cảnh không được thuận lợi.

Cô bất ngờ nâng đầu gối lên chuẩn bị cho anh ta một cước đủ thâm độc, nhưng chân của cô chỉ vừa mới có động tác như vậy một chút, đối phương bỗng chốc liền dán sát lại đây – Cái này, thân thể của hai người hoàn toàn dính sát vào nhau rồi còn gì! “Sự cố” dùng chân đá hoàn toàn không thể thực hiện được!

“Ánh mắt ngược lại rất có khí thế.” Người thiếu niên mái tóc màu xanh mặc dù cùng với thân thể của người thiếu nữ dính sát vào nhau, thế nhưng nhìn qua cho dù chỉ một chút cũng không hề có chút lúng túng nào. Anh ta rất chậm rãi ung dung nhìn chăm chăm vào Lạc Lan đang phẫn nộ, thân nhiên đưa ra điều kiện: “Nếu cô không la gọi người tới đây thì tôi sẽ để cho cô nói chuyện.”

Gần như ngay lập tức Lạc Lan đã gật đầu.

Có thể nói cũng là tốt lắm rồi! Cái tên chết tiệt cứ như vậy mà đem cô nhấc lên trên tường, cũng quá biến thái rồi đấy!?

Người thiếu niên tóc xanh nhìn chăm chăm vào cô mấy giây, bỗng nhiên buông tay ra lùi lại, cách hai bước nhìn chăm chăm vào cô. Bên môi hơi gọi lên vài tia tia từ.

Căn cứ theo tư tưởng ‘địch bất động cô cũng cũng bất động’, Lạc Lan nương tựa vào vách tường, dùng hết sức lực nhìn chăm chăm lại: “Anh là ai?”

“Cô hẳn là nên nói về vấn đề mà tôi đã hỏi trước.” Người thiếu niên tóc xanh hơi nhếch mi lên, vươn tay lại đây muốn chạm vào tóc cô, bị cô dùng lực đẩy ra. Anh ta nhún vai, ngược lại không hề tiếp tục làm hành vi mất phong độ nào nữa: “Trên người cô có khí tức của ma pháp bóng tối.” Nhắc tới việc này, trong mắt anh ta rõ ràng hiện lên rất nhiều thích thú: “Tôi đối với cô rất có hứng thú.”

Lạc Lan thực cảnh giác trả lời: “Tôi không biết anh đang nói cái gì.” Lưng cô dán vào tường, khóe mắt không dấu vết đảo về hai phía xem xét tình huống – Rốt cuộc bên nào có thể trốn thoát được? Người này..... Ở trong Hội đồng này, nhìn trang phục này chắc cũng không phải là người bình thường, có lẽ..... Anh ta cũng là pháp sư?

Rốt cuộc nên làm cái gì mới đúng đây!?

Nếu như muốn chạy trốn yên ổn không cần dùng đến ma pháp thì hoàn toàn không chạy thoát được đi? Ngay cả một phần thắng cũng không nắm chắc được, cô sẽ không muốn chạy trốn..... Chứ?

Ngược lại, người thiếu niên có mái tóc màu xanh đứng ung dung khoanh tay chờ đợi: “Không cần giả ngu. Đối với cô mà nói, ‘ăn ngay nói thật’ mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất.”

Ăn ngay nói thật cái đầu em gái nhà anh đấy!

Lạc Lan hơi nhấp nháy môi, dưới đáy lòng cô đang giãy dụa rồi rầm rột cuộc có nên chạy trốn hay không, mà thời gian tự hỏi của cô cũng không có được bao nhiêu. Cái người ở trước mặt cô, hai mắt anh ta sáng quắc nhìn cô, nhìn ra được mục đích thật sự của anh ta là muốn biết được liên hệ giữa cô cùng pháp thuật bóng tối? Hay là..... Anh ta căn bản chính là hoài nghi cô chính là một pháp sư bóng tối?

Điều này tuyệt đối không ổn tí nào a..... Nơi này chính là địa bàn của những pháp sư, một khi thừa nhận tuyệt đối không có kết quả tốt đẹp — Quên đi, cô quyết định thà chết cũng không chịu nhận!

“Tôi hoàn toàn không biết anh đang nói cái gì! Anh đem tôi ngăn cản ở lại nơi này rốt cuộc là muốn làm gì!?” Lạc Lan giả vờ mặt đầy chính nghĩa nói — Cô nói dối trắng trợn mặt không đỏ sắc, tim không đập nhanh: “Tôi bắt quá chi là bị lôi kéo tới đây để làm chứng cho Erza mà thôi, tôi – ngay cả một pháp sư cũng không phải!”

“Hừm? Đến làm chứng cho Erza?” Đối phương vừa nhắc nhở, khiến cô nói rõ ràng hơn: “Đem tất cả nói rõ ràng.”

Lạc Lan mới ngốc không như vậy: “Dựa vào cái gì? Ngay cả anh là ai tôi cũng không biết, chỉ có ma quỷ mới để ý tới anh!” Dứt lời cô liền vung tay hướng về phía đối phương, quay người lại rồi đi: “Đừng có ngăn cản đường đi của tôi nữa — Biến thái!”

Tuy nói cô giống như đang khinh thường, vung tay tiêu soái lên rồi đi, nhưng thật ra trong lòng cô có rất nhiều căng thẳng, khẩn trương — Nếu như giả ngu không thành công thì có thể coi như tiêu đời rồi, thế giới này có kỹ thuật, phương tiện nào kiểm tra ra được thân phận của pháp sư bóng tối không!?

Nếu như lời nói kia của cô bị phát hiện ra có phải cô sẽ đi đời nhà ma không, kết cục của việc mở to mắt ra nói dối ước chừng sẽ vô cùng thảm hại nhỉ? Nhưng cho dù trời có sập đi chẳng nữa cô tuyệt đối không thể thừa nhận được! Một khi thừa nhận mọi chuyện cô nhất định sẽ bị mọi người dán danh hiệu là “Quái vật”, “Chuột bạch thí nghiệm”, “Giống loài kỳ quái”.....

Sẽ có hậu quả như thế nào, Lạc Lan hoàn toàn không còn muốn đi tiếp nữa. Cô cố gắng vênh tai hết sức chú ý lắng nghe động tĩnh ở phía sau — một mảnh im lặng, vô cùng tốt!

Tại lúc cô đang âm thầm hô to may mắn vì đã lừa được người kia, thì cánh tay đã bị người từ phía sau chặt chẽ bắt lấy.

“Tôi có cho phép cô rời đi sao?”

Lạc Lan hít một hơi thật sâu, ngay tại cô quay đầu lại, chuẩn bị mượn cơ đem tên kia chửi bới một chút để che giấu bí mật của mình, thì thị giác của cô bỗng nhiên xuất hiện một tầng sương trắng giống hệt như sương mù. Hiện ra đêm tối giống hệt như tivi không còn truyền phát ra tin tức tiết mục nào nữa, chỉ còn lại những bông hoa tuyết trắng xóa mà thôi, bên tai còn hiện ra tiếng vang “Chi chi”.

Lạc Lan chân động — Ô mô, xảy ra chuyện gì thế này!?

Cánh tay bị người thiếu niên có mái tóc màu xanh chế trụ bỗng nhiên khôi phục tự do, Lạc Lan kinh ngạc nhìn chính cánh tay của mình dễ dàng thoát khỏi kiểm chế của đối phương — cũng không phải cô có sức lực lớn nào có thể đẩy ngã đối phương, mà là thân thể của cô..... Thân thể của cô.....

Biến thành nửa trong suốt!?

Oh my God, đang xảy ra chuyện gì thế này a a a — !!!

Hiển nhiên, thiếu niên có mái tóc màu xanh cũng đồng dạng bị sự kiện ‘người sống bỗng chốc hóa thành trong suốt’ này kinh động tới, nhưng ánh mắt của anh ta lại có thể thể có nhiều loại hứng thú kỳ quái.

Thật sự giống như đã chạm phải tới cái gì đó đặc biệt, làm anh cảm thấy hứng thú, đặc biệt giống nhau khát khao sự vật. Cái loại hứng thú này dường như còn ẩn giấu cái gì đó mà Lạc Lan nhìn vào không hiểu cho lắm — Đương nhiên, cô cũng không có cơ hội nhìn rõ.

Ngay cả bản thân Lạc Lan mà nói, thật ra cô vốn cũng không đặc biệt hiểu rõ, giờ phút này trên người cô đang xảy ra chuyện gì. Nhưng mọi cảnh vật trước mắt đột nhiên tối sầm lại rồi đột nhiên sáng trở lại, cô cũng đang nhìn đến cảnh vật hoàn toàn xa lạ đang ở trước mắt mình, cùng với có thể cảm thụ được hết toàn bộ độ ẩm ở đằng sau lưng. Giờ phút này cô đã hiểu.

Đây là bị..... Triệu hồi?

Lạc Lan ngửi thấy được mùi hương mà cô vô cùng quen thuộc — Người ở sau lưng dựa sát vào cái cổ trắng nõn của cô, bất động.

“..... Zeref?”

Lạc Lan muốn xoay người lại nhìn anh — Hơn nữa, hôn mê đã được ba ngày cùng với ngày hôm nay, đã được bốn ngày cô không được nhìn thấy Zeref. Còn không nói đến, lúc trước mỗi ngày cô và anh đều dính sát vào cùng một chỗ, lúc đó còn chưa phát giác ra, trong bốn ngày không nhìn thấy mặt nhau này, trong lòng cảm thấy nhớ vô cùng.

Nhưng mà, cô vừa khẽ động, trên vòng eo liền xuất hiện thêm cái tay thứ hai, hai tay chặt chẽ ôm lấy không cho cô cơ hội để xoay người.

“Cô bị bọn họ mang đi.” Âm thanh trầm thấp xuống, rầu rĩ từ phía sau truyền đến — Quả thật là Zeref, thế nhưng cảm giác thế nào hình như có điểm không đúng lắm?

Lạc Lan gãi gãi đầu, Zeref không hề cho cô động đậy, cô chỉ có thể nhìn cảnh tượng trước mắt: “Tôi..... Ừm... Đại khái thì tôi đã hấp thu ‘Lullaby’.” Nói nói, cô trừng lớn mắt lên, lời từ trong miệng cũng là theo bản năng vừa mới nghĩ ra nói ra: “... Cái kia, sau đó liền coi như là mất đi ý thức, nhưng khi tỉnh lại thì không có trở về bên cạnh anh.....” Cô bỗng nhiên ngừng lại một chút, nhanh chóng cắt đề tài: “Zeref? Phía trước, thành phố đó..... là thành phố Magnolia???”

“.....” Sau lưng trầm mặc hồi lâu: “... Ừ.”

“Anh đến tìm tôi?” Lạc Lan bỗng nhiên có chút không hề nén được tươi cười của mình: “Anh cư nhiên.....” Người này không có cùng cô hôn môi sẽ không ức chế được chính mình mà nổi bạo đó chứ? Cho dù là như thế, anh ta vẫn theo một đường tìm đến đây.

Xa như vậy, nhất định đã rất vất vả rồi.

Nghĩ đến đây, Lạc Lan vốn đang híp mắt, mặt mày đầy hờn hờ ngay lập tức chậm rãi trầm xuống: “Tôi nói này, bọn họ nói anh là..... Pháp sư bóng tối gian ác nhất trong lịch sử thế giới phép thuật gì đó.....” Cô mở to mắt nhìn thẳng vào phía trước: “... Là thật sao?”

Hai tay ở trên thắt lưng Lạc Lan ở vài giây sau đó, chậm rãi rút trở về, ngay sau đó, bả vai của cô bị ấn xoay chuyển lại — Lạc Lan bị xoay một vòng, rốt cuộc y như nguyên được nhìn thấy Zeref.

Bộ dạng của anh ta hoàn toàn là bộ dáng chưa ăn qua khổ lần nào, chính là... biểu tình dường như có chút tối tăm.

Zeref nhìn chăm chú vào sâu ánh mắt của cô, một đôi mắt tối đen tựa hồ như sâu không thấy đáy. Nhìn tốt sau một lúc lâu, anh mới nhẹ giọng trả lời:

“..... Là thật.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không phải là anh thích tôi đấy chứ?

“Bọn họ nói anh là..... Pháp sư bóng tối gian ác nhất trong lịch sử thế giới phép thuật. Là thật sao?”

“..... Là thật.”

**

Đoạn đối thoại vừa rồi của hai người ở trong đầu vô số lần lặp đi lặp lại. Zeref đưa ra đáp án khẳng định lời cô vừa nói ra, khiến cho trong lòng Lạc Lan dù ít hay nhiều cũng không có cảm giác chân thật. Nói đùa nhỉ? Pháp sư bóng tối gian ác nhất, chính là anh ấy với bộ dạng này sao? Làm sao có thể chứ, nếu như nói cô độc ác tàn nhẫn vì đã hấp thu ‘Lullaby’ thì còn có thể chấp nhận được, nhưng Zeref? Anh ấy cùng với hai chữ “Ác độc” tuyệt đối không có khả năng ngang bằng nhau được!

Tuyệt đối không thú vị chút nào!

Bất quá nếu như nghĩ theo một góc độ khác của lời nói trên..... Vì cô đã hấp thu ‘Lullaby’ nên hiện tại cô mới là người giữ danh hiệu “độc ác nhất”? Không đúng không đúng, cô đang suy nghĩ bậy bạ gì vậy kia chứ!

Lạc Lan yên lặng nhìn theo bóng dáng Zeref đang đi ở phía trước cô. Ý nghĩ của cô vẫn còn giống như lần còn ở thị trấn Clover, vô cùng tin tưởng cùng chắc chắn Zeref không phải là người hung ác gì, nhưng.....

Ngay cả bản thân Zeref cũng đã thừa nhận như vậy rồi, phủ nhận của cô còn có ích lợi gì – Cô chỉ là một người từ thế giới khác đến mà thôi, ngay cả con người cũng đều không phải.....

Nhưng...

Nhưng.....

Lạc Lan bỗng nhiên dừng cước bộ lại, Zeref dắt cô đi về phía trước đột nhiên bị nắm lại, anh cũng dừng lại theo.

Anh quay đầu, biểu tình trên mặt mang theo chút nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Lạc Lan dùng lực nắm lấy tay anh: “Zeref mới không phải pháp sư độc ác nhất gì đó!”

Zeref sùng sốt.

“Mặc dù..... Mặc dù tôi không biết vì sao bọn họ lại nói về anh như vậy, nhưng vào thời gian tuổi trẻ, ai cũng đã từng có một lịch sử quá khứ đen tối nhất trong cuộc đời!” Trên tay Lạc Lan dùng một chút lực, đem Zeref túm đến trước mặt mình, một tay còn lại thoải mái vỗ lấy bả vai Zeref an ủi: “Tôi sẽ không kỳ thị anh, anh yên tâm!”

Zeref lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười: “Lạc Lan.....”

“Bầu không khí vừa rồi loạn hết lên rồi, hừ!” Lạc Lan thu hồi cảm xúc lúc nãy lại, đảo mắt, mi nhãn trong lúc đó tất cả đều là ý cười: “Zeref! Tôi thấy anh không phải đang thực lo lắng cho tôi sao?”

Zeref bị cô đột nhiên cất đề tài nói chuyện, cảm thấy chính mình có chút không biết nên nhìn chỗ nào:

“... Đây..... Tôi.....”

Lạc Lan đánh gãy của áp a áp ứng của anh, quơ quơ lấy tay anh tiếp tục nói: “Nói thực ra, tôi còn muốn hướng anh nói lời xin lỗi đầu. Lúc đó, khi còn ở thị trấn Clover tôi đã không ý thức được, là cái kia, nói muốn kéo anh đi theo nhìn thử pháp sư. Là do tôi không tốt, không hiểu được lập trường của anh, thực xin lỗi!”

Zeref bị cô nói một câu như vậy có chút ngoài ý muốn – Nên biết rằng, lúc ấy anh một mình rời đi không phải là vì Lạc Lan nói muốn đi nhìn thử pháp sư, nhưng lời giải thích này dường như rất không được tốt cho lắm. Zeref đắm chìm trong cảm xúc đầy đa dạng, để lộ ra chút biểu tình muốn nói nhưng lại thôi.

Ngược lại Lạc Lan không quá để ý tới, cô tiếp tục tự mình nói tiếp: “Cho nên tôi nói này, chúng ta thật sự cứ như vậy mà tiếp tục đến Magnolia có ổn không?” Cô nhớ trước khi bị Zeref triệu hồi lại đây thì đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhất thời hé ra khuôn mặt nhăn như trái khổ qua đắng: “Chỗ đó có rất nhiều pháp sư a! Anh nên biết rõ, đám người pháp sư này đã giám thị tôi đến bốn ngày, hôm nay còn đem tôi tha đến ‘Hội đồng’ nữa, suýt chút nữa liền. Tôi còn đụng phải cái người ở trong ‘Hội đồng’, anh ta nói trên người tôi có khí tức gì đó của pháp sư bóng tối. Trên người tôi thật sự có khí tức của pháp sư bóng tối sao?”

Zeref lắc đầu.

“Không có việc gì.” Zeref đã nghe cô nói qua một lần sự kiện ở ‘Hội đồng’ gặp người thiếu niên tóc xanh, dựa theo miêu tả của Lạc Lan thì đó hẳn chỉ là ảo ảnh — Ở Magnolia chỉ nán lại mấy đêm thì khẳng định không có vấn đề gì: “Chúng ta sẽ không gặp phải người kia, cô chỉ là vì liên quan tới việc hấp thu ‘Lullaby’, cho nên lúc ấy trên người cô có lẽ chỉ còn sót lại một chút khí tức của phép thuật bóng tối thôi.”

Lạc Lan theo lời nói của Zeref cân nhắc ra được một chút tin tức.

Nói cách khác, hiện tại đã không còn cảm nhận được?

Nhưng vì sao chỉ riêng mỗi mình thiếu niên tóc xanh kia phát hiện ra cô có vấn đề nhỉ? Chẳng lẽ anh ta. Là một pháp sư vô cùng lợi hại?

“Sao? Nếu anh đã nói như vậy, vậy thì hẳn là sẽ không gặp phải nữa.” Lạc Lan đối với Zeref biểu hiện hết sức tín nhiệm. Cô bị Zeref nắm, tiếp tục hướng về phía cửa thành phố Magnolia đi đến.

Nhưng mà, hiển nhiên như vậy Lạc Lan sẽ không an phận, vẫn tiếp tục im lặng chờ người ra đi đến Magnolia. Cô vòng vo chuyển mắt, lại lắc tay của Zeref: “Anh còn chưa có trả lời tôi đó, khi không tìm thấy tôi, anh thực lo lắng sao?”

Không phải trạng thái mặt đối mặt với người đó, trái lại Zeref thực thẳng thắn thừa nhận: “... Ừ. Tìm thật lâu, vị trí của cô vẫn liên tục thay đổi, sau đó lại không cảm giác được di chuyển, mới đi tới được đây.”

Lạc Lan chiếm được đáp án, cảm giác được cả thể xác và tinh thần đều khoan khoái lên hết.

“Tôi vẫn luôn có ý muốn triệu hồi cô, nhưng vẫn đều luôn thất bại.” Ngờ khi Zeref bằng phẳng, chậm rì rì tiếp tục giải thích: “Cô nói mình hấp thu ‘Lullaby’. Thu về được năng lượng vốn có của mình. Tại lúc cô hoàn toàn chưa hấp thu được hết, dĩ nhiên lấy năng lực hiện tại của tôi quả thật không thể triệu hồi cô được. Cho nên, không cần lại.”

Hừm?

Câu cuối cùng mà Zeref nói chỉ mới một nửa, còn chừa hết câu. ‘Không cần lại’ cái gì?

Đã muốn đến đêm tối, bên ngoài thành phố cũng không có đèn, nương tựa vào ánh sáng của những ngôi sao có thể thấy được đường đi cũng không sai. Trừ lần đó ra, ngược lại rất khó lại theo trên người Zeref quan sát được chút gì đó.

Lạc Lan cân nhắc một chút, đi nhanh hai bước, lấy tay đi chạm vào ai cái lỗ tai của Zeref.

Cảm xúc một mảnh nóng ấm – Cái này không phải là nhiệt độ cơ thể bình thường của Zeref.

Trên cơ thể người này hằng năm đều vẫn cứ lạnh băng, độ ấm này chỉ có thể sáng tỏ một vấn đề.

Zeref bị cô bất thành lĩnh sờ như vậy, nhịp chân đang mò đường đi bị kiềm hãm, nhưng anh không có quay đầu.

— Không dám quay đầu đi?

Lạc Lan ở trong lòng cười trộm, trên mặt cũng rất xấu xa lộ ra thần sắc lo lắng: “Ôi trời ơi Zeref, trên người anh làm sao nóng như vậy! Đừng nói với tôi là do gấp rút lên đường nên đã bị bệnh nha!”

Zeref lập tức phủ nhận: “Tôi không sao.”

Lạc Lan: “Hà? Không phải lên cơn sốt sao?”

Zeref: “... Không phải!”

“Vây.....” Lạc Lan lại nhếch mi lên, hỏi: “Anh đây là đang thẹn thùng sao?”

Zeref đột nhiên phanh lại.

Lạc Lan quả thực đã nghĩ đến việc cười to ra tiếng — Người này thật sự rất đáng yêu, không thể không đáng yêu! Lúc trước cũng vậy, bởi vì câu hỏi của cô mà lộ ra khuôn mặt đầy phiền muộn.

Cảm xúc Zeref sẽ thay đổi khiến cho Lạc Lan chậm rãi cảm nhận được vị trí của mình ở trong lòng anh ấy, tổng cảm thấy..... Thực vui về a.

Có vẻ như cô đã thực sự thích người này mất rồi.

Bất quá, sách ma pháp có thể cùng con người ở cùng một chỗ sao? Vẫn là chủ nhân..... Thôi, mặc kệ! Dù sao cô vẫn đều cảm thấy được chính mình là con người bình thường, mấy vấn đề này giao cho Zeref phiền não tính đi.

Sau khi người nào đó đơn phương đưa ra quyết định, không chịu phụ trách trách nhiệm, Lạc Lan buồn cười nhìn thoáng qua cái người còn đang rối rắm, không nhúc nhích gì kia. Cô nghĩ nghĩ biểu hiện gần đây của Zeref — Mặc dù lúc trước, dưới tình huống hoàn toàn tinh táo, anh đã hôn lấy cô, cô cũng thừa nhận phát hiện ra mình cũng không cảm thấy lo lắng cho lắm. Nhưng, rốt cuộc quan hệ giữa hai người bọn họ là gì? Zeref hoàn toàn không có cùng cô xác nhận qua.

Lạc Lan không thích như vậy — Cảm giác ái muội, mập mờ, không rõ ràng hoàn toàn không hề thích hợp với cô.

Cô tránh khỏi tay Zeref đang nắm tay cô ra, trực tiếp lại gần đi qua đó, dán sát ở trên lưng Zeref. Học cách anh lúc trước cũng đã như vậy ôm lấy cô, từ phía sau vòng lấy ôm lấy anh.

“Này, Zeref.” Lạc Lan cười tủm tỉm nhẹ giọng hỏi: “Không phải là anh thích tôi đấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cái gọi là ba lần bị ăn đậu hủ

Lúc còn ở thế giới của mình, Lạc Lan cũng đã từng một lần nói qua chuyện yêu đương.

Tuy rằng lần đó cũng không phải do cô chủ động nói lời tỏ tình, bất quá Lạc Lan vẫn có cảm giác rất thích — Lúc trước, các loại yêu đương mờ ám, theo đuổi tình yêu gì đi đâu đều bị Lạc Lan một mực khảo xét làm cho chúng nó biến thành mây bay.

Cách thức lãng phí thời gian sinh mệnh như vậy, còn không bằng trực tiếp ở cùng một chỗ với nhau, hưởng thụ cảm giác được đắm mình trong bể tình.

Sau khi Lạc Lan đến thế giới này, mở mắt ra, người đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là Zeref — Anh ta toàn bộ từ trên xuống dưới đều giống như ‘nước nguội’ vậy. Dường như ngay cả tính cách cùng cách nói đều không có chủ định, chợt giống như nhìn thấy một người đạo sĩ ‘thanh tâm quả dục’.

Nhưng thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một mặt phức tạp của người này. Ví dụ như lừa cô học ma pháp a, chỉ duy nhất một lần chủ động hôn lấy cô. Nghĩ như vậy, người này hẳn là cũng không phải hoàn toàn vô dục vô cầu thôi.

“Không cho không trả lời — Rốt cuộc là anh là thích hay không thích?”

Lạc Lan đề xuống ý cười, một bên hỏi, một bên vòng lấy thắt lưng của Zeref, kiễng mũi chân lên, lộ đầu ra nhìn mặt sùnn của người này.

Tuy rằng cô thực hùng dũng hỏi ra khỏi miệng, nhưng với tính tình ‘nước nguội’ của Zeref rất có khả năng ở đằng kia một mình thẹn thùng đỏ mặt, không có trả lời cô.

Kế hoạch hành động nhìn trộm thất bại — Lạc Lan vừa mới vừa kiễng chân lên, Zeref thì xuất hiện động tác.

Anh khoát tay, nâng lấy hai tay Lạc Lan đang vòng ở trên lưng anh, nhẹ nhàng kéo ra. Anh xoay người, trong hai mắt tối đen dường như làm nổi bật ánh tinh quang nơi đó, có vẻ như đặc biệt phát sáng. Anh cùng Lạc Lan nhìn nhau vài giây, lập tức làm chuyện giống như vài ngày trước mà anh đã làm —

Zeref mặt nhích lại gần, anh hơi nghiêng đầu, đôi môi ấm áp của anh đụng vào đôi môi của Lạc Lan.

Ai này này! Thực sự rất đáng nói a!

Lạc Lan bị anh một mình chủ động như vậy, cảm giác có chút kinh ngạc, cũng có chút vui mừng, đồng thời trong lòng cô dâng lên ý tưởng muốn đùa dai — Đừng tưởng rằng dùng hành động thay thế cho câu trả lời này thì cô có thể dễ dàng cho qua!

Cô đưa tay vòng lên cổ Zeref, đồng thời vươn đầu lưỡi ở trên môi Zeref liếm một vòng.

Cả người Zeref đều cứng ngắc như máy móc.

Lạc Lan nhẹ buông tay, hơi lùi lại một chút. Ngay cả ý cười trong mắt của cô cũng đều cong lên: “Ha ha ha ha... Nhìn bộ dáng của anh kìa, Zeref rất ngây thơ ! ha ha ha ha –”

Nhưng, chính cái gọi là tươi cười vui vẻ cuối cùng rồi sẽ đau khổ. A không, ‘người báo thù’ đã lập tức tới đây rồi – Cái người mà cô đã dán nhãn “Nước nguội”, “Thanh tâm quả dục” đã dùng lực ôm lấy cô, phương thức trả thù chính là hôn lên môi cô!

Lạc Lan vừa vươn tay đẩy cái người đang cắn miệng một chút, hai tay lập tức đã bị đối phương chế trụ, chặt chẽ nắm lên.

“Um um um!..... Um um.....”

Chính vì kháng nghị, mà đầu lưỡi của Zeref dễ dàng tiến vào dò xét, Lạc Lan trừng lớn hai mắt lên – Cái này, cô chỉ nghĩ muốn hỏi xem thử để xác định quan hệ giữa hai người, như thế nào đột nhiên đã bị ăn đậu hũ thế này! Không thể thuận tiện như vậy!

Lạc Lan lắc lắc tay muốn giãy ra, bị Zeref dùng một lực lớn hơn giam cầm lại, muốn cử động một chút cũng đều không được, cô muốn ngửa đầu ra sau đây ra. Zeref tựa như hoàn toàn nhìn thấu được ý nghĩ của cô, một tay anh giờ lên hướng về cái gáy của cô giữ chặt lại —

Được rồi, cái này thì cô hoàn toàn không thể động đây.

Lạc Lan hoàn toàn không nghĩ tới thuộc tính chiến đấu của Zeref cư nhiên có thể che giấu tốt như vậy. Cái người này bình thường nhìn gốc manh, ngay cả nói chuyện cũng đều chậm rì rì, một khi đã chiến đấu thì hoàn toàn không cho phép người ta cự tuyệt sao!?

Bởi vì Lạc Lan liên tục làm ra các loại động tác nho nhỏ, Zeref ngừng động tác, hơi lùi lại một chút: “Nhắm mắt, ngoan ngoãn một chút.”

Lạc Lan bị anh ôm vào trong ngực nghe được tiếng nói của anh, bỗng nhiên run lên – Âm thanh của người này! Cùng với tiếng nói ôn hòa trong trẻo bình thường hoàn toàn bất đồng. Lúc này, trong âm thanh của Zeref lộ ra ba phần tình dục đầy mê hoặc, điều này làm cho Lạc Lan có cảm giác mạnh mẽ như bị điện giật.

Này.....

Này này này.....

Người này có thể đi diễn kịch a..... Đam mê... Drama cái gì đó.....

— Ý nghĩ đây là nụ hôn ‘thất điên bát đảo’ chính là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Lạc Lan.

**

Bởi vì bị đảo ngược hôn nhẹ một chút, cho nên Zeref mới quang minh chính đại dẫn dắt Lạc Lan – đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo vào thành phố Magnolia. Đợi đến khi Lạc Lan hồi phục lại tinh thần, Zeref đã muốn dẫn cô vào trong khách sạn.

..... Đợi chút, khách sạn!?

Cứ như thế kia, tại đợt bất tri bất giác trong lúc đó — Không đúng! Cô đối với việc một đoạn đường Zeref nắm cô vào trong khách sạn thuê phòng hoàn toàn không nhận thức được!?

Lạc Lan có chút ngạc nhiên nhìn Zeref phi thường tự nhiên cởi áo khoác ra đi vào phòng tắm.

Bởi vì hai người đã kéo dài đến gần một năm ngủ cùng nhau. Cho nên Zeref đối với hình thức “Hai người nên ngủ cùng nhau” đã hoàn toàn đi đến kết luận, nói cách khác —

Người này sẽ ở chung một phòng với cô.....

Oh My God! Như thế nào phá! Thành tựu khi này vừa mới hôn môi xong, bây giờ thì muốn ngủ cùng nhau sao!? Tuy rằng từ trước cho tới nay quả thật đều luôn ngủ cùng nhau, nhưng đó là vì ngủ ngoài trời, trong thời tiết lạnh lẽo nên mới ngủ cùng nhau a! Khi ngủ cùng nhau, Zeref luôn luôn đều không có bất kỳ phản ứng nào a!

Sau khi bị hôn xong, Lạc Lan cảm thấy trạng thái của chính mình phi thường không ổn định. Lúc này, cô đang dằn đặc hoài nghi lát nữa ‘đồng giường cộng chăn’ (ngủ cùng nhau), chẳng hạn cô có thể cứ như vậy đem Zeref đập đổ không.

Này..... Cô vẫn cứ đi đi lại lại trong một gian phòng.....

Lạc Lan quay đầu đi mở cửa, bị tiếng nói trong phòng tắm truyền đến âm thanh ngăn cản — “Lạc Lan? Bớt ngốc lại đi, bên ngoài có khí tức của pháp sư đây.”

A a.....

Này, người này..... Đó đó, người này có thể cảm nhận được vị trí của cô..... !

Nhưng vấn đề ở đây là, chuyện bên ngoài có pháp sư tốt cuộc là thật hay giả đây!

Bởi vì cô không thể phân biệt rõ ràng được Zeref nói chuyện thực hay giả, cũng hoàn toàn không nghĩ đến việc đi ra ngoài tìm kiếm một phen. Lạc Lan đành phải yên phận ở trong phòng ngồi xuống.

Phòng khách sạn được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, ngoài cửa sổ chính là sông Ngân Hà. Bởi vì sắc trời đã tối hoàn toàn nên không thể nhìn được hướng dòng chảy về phía nào, Lạc Lan vô cùng cẩn thận đem rèm cửa kéo lại, ở cái bàn bên cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Phòng không lớn, chính là một căn phòng đôi vô cùng bình thường, có một cái bàn, một cái giường, cộng thêm một căn phòng tắm. Lạc Lan liền lướt qua chỗ rộng lớn đó, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại đảo tới đảo lui, cuối cùng vẫn dừng ở trên cái giường kia.

Nếu như là ở nhà, cái giường này cô nhất định sẽ vô cùng thích, ở trên đầu giường còn có hai cái gối, không thành vấn đề gì, nhưng lúc này... thấy nó ngại ngại sao ấy.....

Lạc Lan đỡ trán.

Xong đời, sao cái đầu của cô hoàn toàn đều suy nghĩ đến chuyện không nên nghĩ chứ, thật sự muốn đâm đầu vào tường chết cho rồi!

Lúc cô đang buồn rầu, Zeref mặc quần áo liền đi ra ngoài. Vì anh đã gội đầu, tóc ướt sũng, đỉnh đầu có mái tóc chồm lên lúc này đã nằm yên xuống, còn có nước đọng ở trên tóc không ngừng chảy xuống.

Zeref đem khăn để ở trên đầu: “Tối phiền cô.”

Lạc Lan hơi nuốt nước miếng cái ực xuống, giống như cả người nóng lên, thở “Hô” ra một tiếng, từ trên ghế đứng lên chạy trốn. Cô cuối đầu dùng tốc độ bình thường chạy vọt vào phòng tắm, đem cửa đóng lại.

Cô ở trong phòng tắm không ngừng cào tường — Không đúng a a a, cái này hoàn toàn không đúng a! Lúc này, khi nghe đến âm thanh của Zeref thì cô làm sao có thể có cảm giác như điện giật được chứ a a a a!!!

Quả nhiên vẫn là nên đợi lát nữa liền đem anh ta đẩy xuống giường..... Không, điều này không phải sẽ khiến cô bị coi như là biến thái sao!? A..... Quyết đoán bỏ trống sẽ không có vấn đề gì đâu, mà cái này đòi hỏi.....

Không được, đây là sai lầm, phải sửa sang lại mới được!

Lạc Lan oán hận lau mặt một phen, đem váy không chút cản trở nào cởi ra ngoài, treo quần áo ở trên móc treo đồ trên cánh cửa, đi về phía bồn tắm lớn.

**

Ngoài cửa, Zeref thực mờ mịt nhìn Lạc Lan chạy vọt vào phòng tắm, đem cửa đóng “Phanh” một tiếng, anh cảm thấy có chút gì đó không thể lý giải.

Hừm..... Nếu như sớm biết cô ấy nghĩ muốn tắm rửa như vậy, thì anh đã nhường cho cô ấy vào trước rồi.

**

Tác giả có lời muốn nói: Nhận được lời bình siêu vui vẻ, cho mọi người xem tiểu kịch trường! ↓↓↓

[Nhân cách của Zeref bị sụp đổ]

“Lạc Lan? Bớt ngốc lại đi, bên ngoài có khí tức của pháp sư đấy.” Zeref một đầu dính đầy xà phòng hướng về phía cửa kêu lên một tiếng. Hừ, đừng tưởng rằng anh không biết người này có ý tưởng muốn vụng trộm chuồn đi ra ngoài =. = Đợi lát nữa anh còn muốn [Bíp —], cùng với [Bíp —] còn có [Bíp —] đâu, muốn hai người ở riêng hai phòng? Không có cửa đâu!

Lạc Lan [che mặt]: Oh My God!!! Cô ở chỗ nào anh ta cũng đều biết hết, hoàn toàn không cho cô cơ hội có được con đường sống a! Đã bị muối đũa quỷ bao quanh còn bị bùn quăng vào mặt nữa..... ! Hihihi! ☹ RZ (độ bóng nhám của bề mặt)

Lời editor: Đừng hỏi mình cái “Bíp” là cái gì, vì mình cũng không biết. Có lẽ vì tác giả muốn để cho hình tượng của bị sụp đổ nên mới cho tiếng “Bíp” vào để phá hoại hình tượng của anh chàng??? Với lại tựa đề của tiểu kịch trường này là “Nhân cách bị sụp đổ” nên các bạn cứ để trí tưởng tượng bay xa đi nhé. ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Anh mới là quả trứng thối

Lạc Lan đứng ở trong phòng tắm nghiêng đầu, vẻ mặt có chút vận vẹo.

Mỗi khi có..... Chuyện thực không ổn xảy ra, trong lòng Lạc Lan có loại cảm giác đau khổ tắc nghẽn cuộn cuộn, có thể khiến cho cô xúc động muốn lấy cái ót đi đập vào trong bức tường.

Hiển nhiên chuyện cô đột nhiên bị Zeref mang đi đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ — Có thể khiến cho tâm tình của cái người dường như không thể chấp chôn này dao động. Điều này làm cho cô cảm thấy thực vui vẻ và sáng khoái, cảm giác này thực không sai chút nào. Nhưng! Mà! Người này hoàn toàn chưa hỏi cô câu nào mà đã theo đuổi rồi!

Nói cách khác, người này dùng hai tay trống trơn đi theo đuổi con gái nhà người ta a!

Cho nên — Cô..... Không, không có quần áo ngủ để mặc a a a !

Lạc Lan ở một bên thờ phỉ phò “Hừ hừ”, một bên hung hăng nắm chặt lấy rèm che của bồn tắm vò nát, nhàu nát lại hết thành một cục. Ban đầu, khi cô còn ở trong ký túc xá nữ của Fairy Tail, thì việc mặc quần áo đều là do Erza đưa sang đây cho cô, cô cũng hoàn toàn không có lo lắng về phương diện này. Nhưng lúc này đây.....

Lạc Lan đem khăn tắm lớn mà khách sạn đã chuẩn bị tốt ở trong phòng tắm cầm ở trong tay, do dự một lát — Cô dùng khăn tắm bao bọc lấy thân thể mình lại, ở bên ngoài thì lấy áo choàng tắm quấn ở bên ngoài.

Như vậy tổng cộng được rồi chứ! Phòng ngủ chính mình đầy ngã anh ta, cũng phòng ngủ chính mình bị đầy ngã [Có lẽ sẽ không?], như vậy thì phải tiến hành phương pháp uy hiếp!

Cuối cùng cô cầm lấy khăn lông đem tóc mình lau khô bớt rồi quấn lên, có thể này mới đi ra khỏi phòng tắm.

Zeref đang ngồi dựa vào đầu giường, cầm lấy quyển sách trong tay đọc, nghe thấy âm thanh thì ngẩng đầu nhìn về phía cô. Thấy Lạc Lan nghiêm trang bao phủ kín đáo từ trong phòng tắm đi ra, hiển nhiên anh có chút khó hiểu đề có thể lý giải được hành vi của cô — Zeref mang theo biểu tình mê mang đã muốn thể hiện hết đầy đủ ý nghĩ của anh.

Lạc Lan vô cùng trấn định ngồi xuống mép giường phía bên kia, đem khăn đang quấn ở trên tóc kéo xuống, bắt đầu lau tóc. Thời gian gần một năm, mái tóc của cô đã dài ra phía sau lưng, tốc độ mái tóc dài ra không ngừng lại rất nhanh.

Đứng ở bên người Zeref, thần kinh Lạc Lan bị siết chặt lại mấy ngày nay rốt cuộc cũng đã thả lỏng được. Đặc biệt là ngày hôm nay — một ngày đặc biệt vô cùng dài.

Hoàn toàn xuất hiện một mối khiến cho Lạc Lan phải ngáp một cái thật lớn, cô qua loa lau chùi mái tóc của mình, đem cái khăn hướng một bên trên ghé dựa xuống sang đó. Liên hướng ở trên giường nằm sắp xuống, trực tiếp thoải mái rên rỉ.

“Lạc Lan?” Zeref nhẹ nhàng hô một tiếng, đem sách ở trong tay để lại ở trên tủ đầu giường, sau đó đem cô kéo đứng lên: “Trước hết đừng ngủ.”

Đầu óc Lạc Lan trống rỗng đi suy nghĩ, nhìn anh: “Làm gì?”

Zeref một tay ôm cô, một tay còn lại vươn một ngón tay lên, ở hai bên trái phải đầu cô nhẹ nhàng đặt xuống, một pháp trận ở trên lòng bàn tay được tạo ra “Xoẹt” một tiếng, hiện ra ánh sáng màu tím bạc vô cùng đẹp mắt.

Hừm.....? Đây là muốn làm gì.....

Đầu óc Lạc Lan tiếp tục trống rỗng đi suy nghĩ, cô vừa định ngẩng đầu lên nhìn cái pháp trận kia thì đã bị Zeref ngăn lại: “Đừng nhúc nhích.”

Cô nghe được từ chỗ mái tóc chưa được lau khô của mình truyền đến âm thanh “tốc tốc” rất nhỏ. Lập tức, mái tóc bởi vì chưa khô mà trên đầu truyền đến cảm giác mát lạnh nay đã hoàn toàn biến mất — Zeref dùng ma pháp giúp cô làm khô tóc đầu.

Lạc Lan cảm khái — ma pháp gì gì đó thật sự rất là tiện lợi, lát nữa nhất định phải yêu cầu Zeref dạy cho cô chiêu này! Ờ.....? Đợi chút.....

Zeref vốn cũng không dùng ma pháp không phải sao..... Lúc này như thế nào.....

“Zeref?” Lạc Lan dùng âm thanh tràn đầy một hỏi: “Anh không sợ bị người khác phát hiện sao? Tùy tiện dùng phép thuật không có chuyện gì chứ?”

Zeref “Ừ” một tiếng, mắt thấy ma pháp trận đã muốn đem đầu dính đầy nước của cô ấy hút hết đi, anh di chuyển ngón trỏ một chút, ma pháp hội tụ lượng nước di chuyển biến đổi thành khoảng không trong không trung. Ban đầu tụ tập lại với nhau hình thành một quả cầu nước lắc lư, bản thân anh thổi nó vào trong phòng tắm: “Khí tức của tôi không dễ dàng bị phát hiện như vậy.” Anh nghĩ nghĩ, lại nói tiếp một câu: “Cô còn không thông hiểu được việc che giấu, người nào hiểu rõ pháp thuật bóng tối mới có thể cảm nhận được nó.”

Hử? Hiểu rõ phép thuật bóng tối.?

Đầu óc Lạc Lan buồn ngủ cùng với sự chuyển động của bánh răng giống như hoàn toàn dừng lại ở đó. Cô chỉ cảm thấy gì đó, hẳn là suy nghĩ về việc gì đó theo trong đầu cô tròn đi.

“Được rồi, ngủ đi.” Zeref đem cô hướng về cái gối đầy đầy, thấy Lạc Lan một đầu ngả hướng về phía cái gối, sau khi thấy cô ôm cọ cọ vài lần, anh rút cuộc nhìn không được nữa hỏi: “... Cô mặc nhiều như vậy ngủ sẽ không cảm thấy khó chịu sao?”

Lạc Lan hoàn toàn không nghe: “..... Hửm? Nói... Cái gì?” Chính cô đang kéo kéo vạt áo, bộ dáng nhìn thế nào cũng không cảm thấy thoải mái.

Zeref yên lặng nhìn Lạc Lan sau khi cọ cọ trên cái gối xong liền không cử động nữa, anh ngậy người một lát, xoay người xuống giường, đem quyển sách vừa mới đặt ở trên tủ đầu giường kia nhìn thế đánh dấu sách chiếm một nửa trên trang giấy sách, khép lại đặt ở trên bàn. Tay anh mon tròn bìa mặt của quyển sách kia, nhìn chăm chăm quyển sách kia một lúc lâu, Zeref xoay người cất bước đi.

Anh đi tới một bên giường nhìn Lạc Lan ngủ say, dùng chân cúi đầu xuống.

Lạc Lan ngủ thật sự yên ổn, đôi đồng tử màu vàng sáng ngời bình thường làm cho người ta cảm thấy ấm áp giờ phút này đã khẽ nhẹ đóng lại, hô hấp vững vàng.

Zeref im lặng đứng đó. Thật lâu sau, vươn tay đi qua, cong lòng bàn tay, nhẹ nhàng chạm lên gương mặt của Lạc Lan. Nhiệt độ cơ thể của anh rất thấp, Lạc Lan vừa mới tỉnh không lâu, trên mặt còn có chút hơi nóng lên, độ ẩm kia có chút không biết thế nào làm ấm lòng người.

“... Ở bên cạnh tôi.” Anh dùng mu bàn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ khuôn mặt của Lạc Lan, thấp giọng nói: “Sẽ không có người nào có thể thương tổn đến em”

**

Chính cái gọi là kế hoạch bình thường đều không thể ngăn cản được biến cố. Lạc Lan cùng với Zeref, hai người vốn là muốn ở ngày hôm sau liền rời đi khỏi thành phố Magnolia, cuộc hành trình này đã bị một sự kiện ngăn chặn lại.

Trước khi rời khỏi thành phố Magnolia, Lạc Lan có thói quen đi đến bưu điện để coi thử xem mình có thư gì không – Đã vậy hết lần này đến lần khác, ngay tại giờ này phút này xuất hiện một nhiệm vụ.

Cô nhận được một bức thư được gửi đến từ nhà xuất bản nói về bản thảo của cô, có một người chỉ đích danh muốn cô hoàn thành truyện dài, chỉ cho ba tháng, thời gian vô cùng gấp gáp. Điều này làm cho Lạc Lan cảm thấy khó khăn: Một bên đi du lịch một bên viết truyện ngắn thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu như là truyện dài như lời nói trên, chính là phải ở một nơi tương đối cố định mới có thể tiện cho việc sáng tác.

Cô cùng với Zeref thương lượng một phen sau, hai người ở thành phố Magnolia thuê nhà ở. Thành phố này lớn đến như vậy, Lạc Lan phải viết tiểu thuyết cũng không có nhu cầu phải ra khỏi cửa, chỉ trụ lại ba tháng thì không thành vấn đề gì.

Sau khi dàn xếp xong xuôi hết, Lạc Lan liền ra khỏi cửa. Cô đi gửi thư hồi âm cho nhà xuất bản — Ngay tại ngã tư đường gần căn nhà vừa mới thuê còn có cả bưu điện, bởi vì khoảng cách rất gần, Zeref cũng không cùng cô đi ra.

Nhưng cô vừa mới ra khỏi cửa như thế này, đã phá hủy chuyện lớn —

“Hửm? Đây không phải con mèo nhỏ mắt vàng đã đào tẩu đây sao!” Người con trai tóc vàng vóc dáng cao to, khuôn mặt mang theo đầy vẻ kiêu ngạo ương ngạnh, ngăn chặn hướng đi của cô. Dưới áo khoác màu đen, trên cổ áo có viền lông vũ màu trắng là thân thể có chút cường tráng, anh ta nhếch mi lên, từ trên cao nhìn xuống Lạc Lan: “Thế nào? Hóa ra cô còn chưa có rời khỏi Magnolia?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Một ngày ăn phải vận cứt chó đến hai lần

Lạc Lan nhìn thấy Luxus, trong nháy mắt liền cảm giác mọi chuyện không ổn.

Bị Luxus phát hiện = bị Fairy Tail phát hiện.

Nhưng hiển nhiên cô không thể ở đây ngồi chờ chết!

“Cái gì mà đào tẩu chứ!” Trong lúc nguy cấp Lạc Lan nảy ra cách đối phó hữu hiệu nhất, cô trừng mắt: “Câu này phải là tôi nói với mấy người chứ, các người ở trong hội pháp sư đem tôi đến ‘Hội đồng’ gì đó đi làm nhân chứng, chỉ vì việc này mà đã đưa đến bao nhiêu phiền toái cho tôi! Cuối cùng còn bị ‘chuyển phát’ đến nơi không biết tên.” Cô kiên trì phô trương tỏ ra có tài, vuốt ngón trở ra, làm trạng thái khiên trách: “Tôi thật vất vả mới tìm được

người mang tôi về Magnolia, anh hoàn toàn không biết xấu hổ mà còn dám nói chuyện với tôi vậy ư!?”

Lạc Lan một phen nói cho hết lời, lập tức ở trong lòng nhẹ nhàng thở ra — Hoàn hảo, sau khi đến thế giới này, viết tiểu thuyết cũng đã được lâu như vậy, ít nhiều gì cũng đã để cho đầu óc cô nhận được sự rèn luyện dồi dào và phong phú đến như vậy. Nói nhiều đây cũng đã đủ giải thích được trong thời gian cô “chạy trốn” rốt cuộc đã ở chỗ nào, nhân tiện còn có thể che dấu được sự tồn tại của Zeref.

Nói như vậy, hẳn là không có bao nhiêu chuyện có thể khiến cho cái ngài pháp sư này hoài nghi đi?

Lexus xoa tay, vẫn là biểu tình từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt màu đen mang theo tia không tin tưởng xem kỹ. Cảnh tượng này khiến cho vết sẹo tia chớp ở trên mắt phải của anh ta vô cùng hung ác.

Lạc Lan bị ánh mắt của anh ta làm cho hoảng sợ, bất an nuốt nước miếng một cái. Không biết vì sao cô cảm thấy bản thân mình một lát nữa tuyệt đối sẽ không có cơ hội lùi bước, nếu lùi một bước thì nhất định sẽ bị xem thường — Cô cố lấy dũng khí duy trì ngón trỏ thẳng tắp dùng để chỉ vào Lexus, đôi mắt màu vàng của cô mở to ra trừng anh ta.

“..... Hừ.” Thật lâu sau, Lexus khề hừ một tiếng sau, đi về phía cô.

Tất cả dũng khí của Lạc Lan ngay tại đây, ngay tại khi cái người này đến gần thì hoàn toàn tiêu hao hết, cô sợ tới mức nhắm hai mắt lại — Ngay tại khi cô đang nhắm hai mắt lại, bả vai của cô cùng Lexus thoáng chạm qua nhau.

“..... Cùng với ta giải thích gì đó cũng vô dụng.” Anh ta bỏ xuống một câu như vậy: “Kẻ yếu không đáng để ta chú ý.”

Yếu..... Kẻ yếu sao!?

Lạc Lan bị kích nắm tay, quay đầu lại: “Anh mới là kẻ yếu, cả nhà anh đều là kẻ yếu, những người ở trong phạm vi 500m tính từ nhà anh đều là kẻ yếu!!!”

Lexus ngừng cước bộ quay đầu, Lạc Lan thấy hơn một nửa sườn mặt của anh ta hiện lên đầy vẻ khinh bỉ: “Cô cũng đem chính mình mắng vào đấy, đồ ngốc.”

Lạc Lan nghẹn họng nhìn trần trời.

Mái tóc màu vàng hơi đẹp mắt một chút kia rất nhanh chóng biến mất ở trước mặt cô, Lạc Lan tức giận đến mức dậm chân — Chết tiệt! Cái tên trùng thối! Chờ đi, chờ cô thu thập được toàn bộ ‘bảy viên ngọc rồng’. Không phải, chờ cô thu được ác ma ác quỷ về trong thân thể, tuyệt đối sẽ đem tên này đánh túi bụi!

Nhưng..... Tính toán này có trót lọt, qua được cửa ải không?

Lạc Lan đứng ở tại chỗ, thở một hơi thật dài ra. Sau khi hoàn toàn tỉnh táo lại, cô cảm thấy hoàn toàn xấu hổ với ý nghĩ vô cùng ấu trĩ của mình — Người kia, làm sao có thể để mọi chuyện đơn giản như vậy cho cô bùng nổ chứ, cách này không được tuyệt vời rồi.....

Lạc Lan ấn chính huyết thái dương của mình xoa xoa.

Nhưng lời nói, câu nói của Lexus thật sự rất dễ khiến cho người ta phẫn nộ. Nếu anh ta cứ tiếp tục dùng khẩu khí, lời nói cuồng vọng kiêu ngạo như vậy thì sẽ kéo thêm thù hận!

Hừm, đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là do cô chủ động khiêu khích trước..... Năng lực tự động kiểm chế chính mình của cô còn phải chờ được tăng thêm.

Sau khi ở tại chỗ này làm mình tỉnh táo lại một phen, Lạc Lan hướng tới đường phố đối diện đi qua — Bru điện ở ngay tại chỗ đó.

Cái này cũng không phải chính là oan gia ngõ hẹp sao, có thể liền như vậy đi vài bước cũng có thể gặp được Lexus. Nói trở về, cô cùng với Zeref đã chọn nơi này, bởi vì vị trí này là khoảng cách chéo với hội Fairy Tail, chẳng lẽ đây lại nào vận mệnh trào phúng nào đó sao?

Bất quá..... Hẳn là sẽ không gặp tình cờ như thế này nữa, một ngày mà ăn đến hai vận cửrt chó, thì cũng không quá kỳ bí ha.

Cứ thế mà ôm ý nghĩ như vậy, sau khi Lạc Lan tự đưa thư hồi âm cho nhà xuất bản thì rất là thoải mái, cô chuẩn bị lên đường trở về “nhà” tạm thời của cô cùng Zeref — Nghĩ vậy, cô có chút đỏ mặt, tim đập nhanh.

Còn trẻ tuổi như vậy liền cùng với con trai ở chung. Mặc dù cũng không có làm gì, nhưng quả nhiên..... Lạc Lan bụm mặt, cảm giác không giống với chính mình lúc trước, lần đầu tiên yêu đương đó cô cũng không thận thủng được như bây giờ.

Cái này chính là “True Love” trong truyền thuyết sao!

Ngay tại lúc Lạc Lan đang ôm lấy mặt, thời điểm cô vừa đi cửa có chút lảng lảng, vận mệnh lại một lần nữa đối với cô bày ra vẻ mặt trào phúng — Đối diện, đi tới trước mặt cô là cô gái với mái tóc màu đỏ mặc áo giáp, cùng với cô nghiêng người đi qua.

“Đợi chút! Bên kia —”

Lạc Lan hoàn toàn không phát hiện vận mệnh đã muốn tấn công một điểm trí mạng. Cô hoàn toàn đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, mắt đốic tai ngơ đi về phía trước, thỉnh linh bị người ở phía sau cầm lấy, cô sợ tới mức kêu “Oa” một tiếng, còn thiếu mỗi việc nhảy dựng lên thời.

Cô vừa quay đầu lại, thốt ra: “..... Ôi mẹ ơi (Umma)!”

“.....? Tớ không phải Umma, tớ là Erza.” Người đang cầm lấy bả vai Lạc Lan đúng là Erza. Erza nghiêm trang nói. Nhìn chăm chăm vào người thiếu nữ trước mắt, nghe nói sau khi cô bị bắt mang đi đến ‘Hội đồng’ thì Lạc Lan đã mất tích, cô nghiêm túc đặt câu hỏi: “Cậu đã ở chỗ nào vậy? Mọi người đều rất lo lắng cho cậu đấy.”

Lạc Lan sững sốt.

Lo lắng.....? Những đám người pháp sư gì đó..... Lo lắng cho cô sao?

Trong lòng Lạc Lan nhất thời nảy lên một cổ cảm giác là lạ, cô trừng mắt nhìn, lộ ra một chút ngưng ngưng tươi cười: “Lucy nói mang tớ đi đến đó cùng giúp cậu làm chứng, cho nên tớ liền đi.....” Cô đem lời vừa mới nói ra đối phó với Laxus lặp lại một lần nữa. Bởi vì cô vẫn còn ở giữa trong trạng thái “được pháp sư lo lắng” làm cho kinh ngạc, giọng điệu của cô nhưng có chút lảng lảng.

“Cậu không sao chứ?” Erza đem hai phần tóc dài ở hai bên má vén ra ở sau tai, cúi đầu thờ dãi: “Một người hay hai người đều đều chỉ biết đi làm bậy, Natsu cũng thế, Lucy cũng vậy, đã vậy còn mang theo cậu.” Erza ngẩng đầu, đối với Lạc Lan lần đầu tiên lộ ra tươi cười: “Bất quá, tớ thực vui về! Cậu tuy không phải là thành viên của hội chúng tớ, nhưng cậu lại lo lắng cho tớ như vậy, tớ cảm thấy vô cùng cao hứng! Nói như vậy, chúng ta chính là bạn bè!”

Erza liên tục biểu đạt cảm xúc cao hứng, mà Lạc Lan cũng quả thật trong nháy mắt theo lời nói của Erza không xác định được tình hình thực tế. Điều này làm cho Lạc Lan cảm thấy có chút giật mình.

Bạn bè.....? Cùng với pháp sư sao?

Này, này này này! Chẳng lẽ lại một lần nữa phát động phong trào tình đoàn kết sao!?

Lạc Lan hoàn toàn không biết phải nói cái gì, Erza lôi kéo tay cô, cười đến thực sung sướng: “Bất quá, còn chưa xác định được thân thể của cậu rốt cuộc có vấn đề gì hay không trước đã, cậu ở cùng một chỗ với tớ có vẻ vẫn tốt hơn!” Erza vừa đỡ cái trán, nghiêng đầu thì thảo tự nói: “A, hỏng rồi, mình còn phải tới Đảo Galuna đem mấy tên gây rắc rối kia trở về nữa, cái này nên làm cái gì bây giờ..... Không có thời gian để mình ghi lại lời nhắn.....”

Lạc Lan hoàn toàn theo không kịp ý nghĩ của Erza, có chút mê mang hỏi: “Erza, làm sao vậy?..... Nếu cậu có việc gì thì cứ đi làm trước đi, không sao cả, tớ sẽ ở lại.....”

“Không được!” Ngữ khí mạnh mẽ cứng rắn của Erza đánh gãy lời cô: “..... Cứ mang cậu đi theo cùng là được rồi! Tớ vô cùng tự tin có thể bảo vệ được cậu!”

“Hả?” Lạc Lan lắc đầu: “Tớ còn có việc a! Này này này — đừng kéo tớ đi a! Erza? Rốt cuộc muốn đi đâu a. Này —”

Tiểu kịch trường [Bộ mặt của vận mệnh trào phúng]

Lạc Lan: Cái gì chứ! Cái gì mà gọi là một ngày ăn phải hai vận cứt chó a! [Khe khẽ râm rì nói nhỏ]

Mỗ Cửu [Cười tùm tùm]: Không, cô nên biết, đây là khuôn mặt trào phúng đến từ tác giả, ta đây chính là “Croteau” của đây đây. [Mary Ellen Croteau]

Lạc Lan: Em gái nguoi đây! Vậy nguoi mau làm cho tôi trở về nhà đi! Thế giới này có thật nhiều pháp sư lung tung rất đáng để tôi buồn nôn đấy!

Mỗ Cửu: Vậy thì Zeref biết làm sao bây giờ?

Lạc Lan [Lập tức do dự]: Này..... Tôi..... Tôi có thể dẫn anh ta, cùng nhau trở về không?

Mỗ Cửu: Cô nói thử xem?

Lạc Lan [Mắt lộ ra ánh sáng nguy hiểm]: Anh ta ở đâu thì tôi ở chỗ đó!

Mỗ Cửu: Nha? Thật không?

Lạc Lan: Nguoi đang hoài nghi cái gì! Tôi đây chính là thích Zeref!

Zeref [Đột nhiên xuất hiện]: Lời thông báo tỏ tình này hãy thu hồi lại đi. =.=

Lạc Lan [Kinh hãi]: Ôi mẹ ơi, anh ở chỗ nào xuất hiện ra vậy — Không đúng! Có làm hay không vậy, làm sao tôi lại luôn là người thông báo ngổ lòi trước!?

Zeref.....[Trong trái tim mới là những lời thật lòng, không biết thẳng thắn thừa nhận chính mình [Rõ ràng thực yêu em] mv]

Lạc Lan [Trùng người nào đó tự xưng là “Croteau”]: ~~~~~

Mồ Cừu [Che miệng cười]: Cái này không phải như cô mong muốn sao =.= Cô ở đâu thì Zeref ở ngay tại chỗ đó ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tỉ tách..... Tỉ tách..... Tỉ tách.....

Những giọt nước vang lên có loại tiết tấu mà đơn điệu này, phảng phất như có ma lực hấp dẫn đến điên người.

Lạc Lan ở trong bóng đêm, bây giờ cái thứ ở trong miệng cô là một đồng vãi bông. Nhìn trạng thái trước mắt của cô bây giờ, hoàn toàn không có khả năng ở trong tình huống này mà đưa ra biện pháp đối phó được.

Cô cố gắng lắc lắc thân thể cùng với giật giạt tay của mình – Động tác gãy dựa này cô đã lặp đi lặp lại đã hơn mười lần rồi, nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi hoàn cảnh khốn khổ trước mắt.

Miệng bị bịt kín, ánh mắt bị che, tay thì bị trói ở sau lưng, trên chân cũng y như vậy bị trói bằng dây thừng.....

Bị “chơi” kiểu buộc chặt? Hay vẫn nên nói là “bị chơi”?

Đã muốn hơn hai mươi bốn giờ Lạc Lan không được chớp mắt, cô cảm giác được chính mình đang đắm chìm trong cảm xúc nôn nóng.

Cô cố gắng hết sức duy trì cân bằng tư thế ngồi của mình, cong hai chân lên, trong lúc đó cô tựa đầu chôn đầu mình vào trong đầu gối, dùng lực hít một hơi thật sâu vào. Bởi vì trong miệng của cô bây giờ đang bị bịt kín cùng với phải duy trì tư thế này trong phạm vi cho phép, gặp phải tình huống lồng ngực bị thiếu không khí, như bị co bóp lại, rất đau và khó chịu. Lạc Lan khó khăn đem không khí từ phổi của mình thở đi ra, lại tập trung suy nghĩ cô hết sức dùng lực gãy dựa thoát khỏi sự trói buộc ở trên tay mình.

Nhưng mà, sợi dây thừng giam chặt trên cổ tay không hề có dấu hiệu buông lỏng.

Thật tuyệt vọng.....

Rốt cuộc là vì cái gì sẽ biến thành như vậy.....!

Lạc Lan ở trong lòng kêu rên như vậy đấy. Tập trung suy nghĩ, nhớ lại ngày hôm qua, sau khi ở bên ngoài chỗ bưu điện bị Erza bắt đi.....

**

“Erza... Erza! Cậu rốt cuộc muốn đem tớ đưa đi đến chỗ nào.....” Cả người Lạc Lan “treo” ở bên cửa sổ xe phép thuật nhìn ra ngoài.

Cảnh tượng ở ngoài cửa sổ đang không ngừng tụt lùi lại phía sau. Từ sau khi Erza điều khiển chiếc xe ra khỏi thị trấn xong thì bắt đầu không ngừng gia tăng tốc độ, lúc này đây chiếc xe đang lướt nhanh chạy ở trên con đường bằng phẳng, cô hoàn toàn không biết rốt cuộc bây giờ đang đi đến chỗ nào.

Nghe được âm thanh của Lạc Lan, Erza đang lái xe ở đằng trước dùng âm thanh rất là bình tĩnh trả lời cô: “Chúng ta đi đem bọn Natsu bắt đem trở về!”

“Hả?” Lạc Lan cảm giác không sao nói rõ được: “Bắt trở về.....? Bọn họ đi đến nơi nào sao?”

Erza nhất thời mím môi, bắt đầu nắm chặt tay lại, tốc độ xe bỗng nhiên như gió bão lại nhanh hơn một chút: “Natsu, Lucy cùng với Happy chạy lên trên lầu hai của hội! Bọn họ đã đem thư ủy thác nhiệm vụ cấp S lấy đi, muốn đi đến đảo Galuna, Gray sau khi biết tin cũng đã đuổi theo ở phía sau.” Cô dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng Gray đến tận bây giờ còn chưa có hồi âm lại, tớ nghĩ hơn phân nửa là tên gốc kia đã gia nhập cùng với Natsu và Lucy bọn họ!”

..... Xem ra Erza rất hiểu tính cách của Gray, hóa ra anh ta là một người rất dễ bị thuyết phục sao?

“Nhiệm vụ cấp S.....” Lạc Lan gãi gãi mặt: “Là một nhiệm vụ khó khăn và phiền phức nhỉ? Cậu mang theo tớ đi như thế này thật sự không có vấn đề gì sao? Nếu không thì tại một thị trấn nào đó cậu có thể đem tớ bỏ xuống ở đó, chính tớ có thể tự mình trở về—”

“Không thể!” Erza kiên quyết chắc như đinh đóng cột: “Tớ không thể lại để cho cậu chỉ có một mình được. Lần trước, khi Lucy tự tiện mang cậu đi đến Hội đồng, tớ đã vô cùng chu đáo, hết sức nhôi nhét, khiến cho cậu ấy hiểu biết được sai lầm của mình rồi.”

Lạc Lan vừa định tiếp tục cùng với cô ấy nói thêm hai ba câu, để xem thử cô ấy có thể đem cô thả ra hay không, thì lại bị câu nói tiếp theo của Erza đè ép trở về: “Cậu yên tâm, thân thể của cậu hẳn là không có chuyện gì, đợi đến khi tớ quan sát hết thì cậu có thể tự do đi lại, từ bây giờ đến trước đó – sẽ do tớ phụ trách bảo vệ cậu!”

..... Này này này, hai người đều là con gái hết mà, Erza nói ra như thế thật sự không thành vấn đề gì sao?

Nhưng mà cô ấy cũng có khí phách ấy chứ, cảm giác so với Natsu, Gray, Loki thì cô có thể tin tưởng Erza nhiều hơn nhỉ?

Bởi vì Erza đã nói đến mức này, Lạc Lan cảm thấy được lập trường của cô ấy đã vô cùng vững chắc. Phòng chừng nếu bây giờ cô kháng nghị thì hoàn toàn không có hiệu quả, chỉ có thể đem những gì muốn nói ra nuốt trở lại vào trong bụng.

Lạc Lan sờ sờ mũi, vụng trộm thở dài.

A..... Thật vất vả chịu đựng được vài ngày mới được một lần nữa trở về bên cạnh Zeref, nhưng cô còn chưa cùng Zeref nán lại chỗ này được bao lâu thì lại bị “xách” đi nữa rồi. Ở lại thị trấn Magnolia dùng chân thật sự là một quyết định vô cùng không sáng suốt a!

Thế nhưng nếu như không đưa bản thảo cho nhà sản xuất thì lại càng không được..... Ô hay nhờ! Cô còn phải đi đưa bản thảo nữa mà, lần này bị túm đi ra ngoài cũng không biết bao lâu nữa mới có thể trở về, bên người cô lại chính là Erza, nên lại càng không thể tùy tiện ngủ để trở về bên cạnh Zeref..... A a a a – Thật phiền phức!

Ngay tại lúc Lạc Lan đang ở trạng thái chui đầu vào trong một góc là lúc Erza điều khiển xe phép thuật đi vào một thị trấn rất ư là quen thuộc.

Lạc Lan hí mắt phân biệt nửa ngày, bỗng nhiên cô sáng tỏ ra một điều – Ôi mẹ ơi, đây không phải là cảng biển của thị trấn Harujion sao!? Làm sao... Làm sao mà lại chạy đến chỗ này chứ???

A đúng rồi, Vừa rồi Erza mới nói nhiệm vụ cấp S kia là muốn đi đến cái gì đó..... Đảo Galuna? Hình như chính là cái tên này đi! Cho nên cô ấy chính là muốn từ cảng biển này ngồi thuyền đi đến đó sao?

..... Chắc, lúc trước cũng chính tại nơi này, tại cảng biển của thị trấn này ra ngoài biển, đã vậy còn bị đập đầu nữa chứ..... Lạc Lan sờ sờ cái ót của mình, cảm thấy trước đó không lâu đã muốn tiêu tan hết vết sưng phù, nhưng vị trí ấy vẫn còn cảm giác đau mơ hồ.

..... Thật gât người.

Cô nghĩ.

**

[Vương quốc Fiore? Vùng biển ngoài thị trấn Harujion]

Gần đến rạng sáng, Lạc Lan ngồi ở trên boong tàu, dựa người vào cột buồm thuyền, nhìn chăm chăm vào thuyền trưởng hải tặc tự mình xuất phát thuyền. Cái ót của hân rơi đầy mồ hôi, nom nớp lo sợ đỡ lấy bánh lái, quay đầu nhìn về Erza đứng ở phía sau hân cách đó không xa.

“Nữ, nữ đại vương!... Ngài tính đi đến hòn đảo đó để làm cái gì?”

Mặt Erza không chút thay đổi, giọng điệu rất là khí phách: “Ít nói nhảm, lo mà cầm bánh lái cho tốt đi.”

Lạc Lan lén lút thở dài.

Chiếc thuyền hải tặc này, rất nhiều chỗ giống hệt như máng ăn của gia súc nhiều lắm, làm cho người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được chỗ nào tốt cả, tùy tiện nói ra một ví dụ đều khiến cho cô không đành lòng nhìn thẳng — Ví dụ như ký hiệu trên lá cờ là một cái nĩa cùng với con dao, ở giữa còn có lòng đỏ trứng cấu tạo thành, chính là mặt trên lòng đỏ trứng của hình vẽ đó bị cạo đến kinh khủng một chút, như vậy cũng chơi được à, lẽ lười lưu manh là chuyện gì a!

Đây hoàn toàn chính là một con thuyền hải tặc cam chịu à, hải tặc trong thế giới này chẳng lẽ đều dễ dàng cam chịu đến như vậy sao?

“Thuyền trưởng hải tặc dễ dàng cam chịu” còn đang nỗ lực đàm phán cùng với Erza: “Làm ơn tha cho chúng tôi đi.” Hân thân là thuyền trưởng mà lúc nào cũng dối tời dối lui, không hề có chút khí phách nào, sau khi nói xong một câu “Không phải như vậy” thì lại dùng miệng cầu xin lặp lại một lần nữa: “Đảo Galuna là hòn đảo bị nguyên rủa, truyền thuyết đều nói rằng hòn đảo kia đều sẽ đem con người biến thành ác quỷ, cũng có thêm sự dày vò đau đớn!”

“Ta không có hứng thú.” Erza nhún mày: “Ta chỉ phải đi truy đuổi những tên làm trái quy định mà thôi! Cho thuyền đi với tốc độ nhanh hơn cho ta!”

“Rất, rất khí phách!!! Mặc kệ cho dù đi đến chỗ nào cũng đều cho chúng tôi đi với ngài đi, nữ vương đại nhân!”

Trên boong tàu, vài tên hải tặc vừa mới bị Erza đánh đến nổi lộn người lập tức vây quanh lại như cây cỏ, quỳ gối ở ngay tại trước mặt Erza... Quỳ trước người con gái với chiếc váy màu xanh ngấn kia, cư nhiên còn bao gồm cả “thuyền trưởng hải tặc dễ dàng cam chịu” hay dối tời dối lui không nói chuyện kia.

Lạc Lan nhìn thẳng lắc đầu, cái này quả thực không còn cách nào khác để nói ra thôi! Tuy nói Erza quả thật là có loại khí chất của một nữ vương cai trị, nhưng nhóm người này cũng không cần phải làm đến mức vậy chứ?..... Nguyên nhân đại khái là do ở lại trên biển quá lâu không có gặp mặt phụ nữ sao? Không thể nào, không phải vừa rồi bọn họ còn cập bến ở bến cảng kia thôi sao, nếu như không gặp phải Erza thì sẽ không có được cơ hội được bắt cóc hải tặc đâu.

Nói đến đây, người thường cũng không thể tùy tiện liền bắt cóc được thuyền hải tặc đi? Quả nhiên Erza rất có khí phách.

Thuyền ở trong màn đêm đen tối nhanh chóng đi về phía trước, không bao lâu liền thấy hình dáng của hòn đảo Galuna.

“Lạc Lan, sắp đến rồi.” Erza nghiêng đầu nói với cô: “Sau khi lên đảo nhất định cậu phải đi theo sau tớ, có như vậy thì tớ mới có thể thuận tiện đưa ra ký hiệu cho cậu và ứng phó được tình huống.”

“Được.” Lạc Lan chỉ có thể gật đầu.

“Oa a — Mau nhìn!!!” Mấy hải tặc chỉ vào bên cạnh đảo Galuna xuất hiện đợt sóng to trào dâng lên, bọn họ đều sợ hãi kêu lên: “Kia, đó là cái gì!? Quả nhiên thật sự có ác ma a a a —”

“Àm ỹ chết đi được!” Erza đi đến bên cạnh mép thuyền, cau mày chặt lại: “Đây là..... Tinh linh của Lucy?”

Lạc Lan đang hăng say nhìn về phía trước, bỗng nhiên nghe được một câu như thế, sùng sốt một chút: “Hả? Cậu nói đây chính là tinh linh.....?” Cô vừa vặn còn muốn nói thêm trước đó không lâu, khi còn ở trên thuyền từ bến cảng Harujion đi ra biển, có một con sóng lớn khai phá đánh vào thuyền, di chuyển thuyền từ trên biển về lại thị trấn Harujion, chẳng lẽ lúc đó đầu sỏ hại cô bị đập đầu, bị đụng vào cái ót chính là..... Lucy???

Bà nội cha nó!

“Chuẩn bị lên bờ!” Càng tới gần Đảo Galuna, sắc mặt của Erza càng ngày càng khó coi, cô ấy lộ ra khuôn mặt lạnh như băng, khi khoảng cách từ trên thuyền đã thấy rõ được cảnh vật trên đảo, Erza vươn tay nắm lấy Lạc Lan, sau đó đem cô xách lên tay cùng với thân thể trong lúc đó bị kẹp chặt lại: “Đi thôi!”

Lạc Lan hít một hơi đồ vào hết trong miệng, mặt của cô hướng về phía dưới bị giữ chặt xen lẫn vào trong dòng nước biển, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh nước biển tối đen như mực, bên tai là âm thanh của những con sóng nhỏ đập vào trên hòn đảo. Trong lúc ấy, hít vào trong mũi đều tràn ngập hương vị mặn chát của biển.

Này, này, này, này, vẫn còn xa như vậy a a a a, mà còn phải bơi ở trong biển nữa a a a a —

Trong đầu vừa bị cảm xúc hoảng sợ nhồi nhét vào, Lạc Lan còn chưa kịp ngẩng đầu lên xác nhận khoảng cách của các cô, liền cảm giác được Erza nhẹ nhàng rơi xuống, nước biển tối đen như mực càng ngày càng hướng gần đến cô!

“A —.....?” Lạc Lan mở miệng ra mà sợ hãi kêu ra một tiếng còn chưa có ồa lên, liền hóa thành âm điệu nghi hoặc, run rẩy mà lộ ra âm thanh, âm cuối còn mang theo nghi hoặc mà mê mang.

Erza đem cô ổn định lại thật tốt rồi buông ra, Lạc Lan lui lại vài bước, có chút kinh ngạc nhìn bãi cát dưới chân mình: “..... Ôi chao?” Thật sự đúng là từ nơi xa như vậy bơi đến lên bờ?

Điều này thật không khoa học a!

Chẳng lẽ pháp sư không hề đúng như cô suy nghĩ, hình tượng ôn nhu vừa yếu đuối vừa mạnh mẽ, trên vai đảm nhiệm rất nhiều trọng trách, thường xuyên bị cảm, phải khoác áo choàng thật dày, cầm quyền sách họ khan sao!?

Mặc dù Zeref rất khỏe mạnh, gần một năm rồi chưa thấy anh ta sinh bệnh một lần nào, nhưng cũng hoàn toàn không cảm thấy được anh ấy là người mạnh mẽ, cứ như vậy nhảy đi đánh người a!

..... Quả nhiên là do Erza là một pháp sư rất mạnh sao?

Lạc Lan nhẹ nhàng vỗ mặt nhắc nhở chính mình, nghe nói đây là “Hòn đảo bị nguyên rủa”, muốn ngăn chặn lại tinh thần chuẩn bị phần khởi hăng hái của mình. Cô nghe theo những gì Erza phân phó, gắt gao đi ở phía sau Erza, bởi vì hòn đảo này nhìn sơ qua quả thật rất âm trầm. Lạc Lan sinh ra một loại cảm giác “Một khi bị rớt lại ở phía sau thì thật sự có chuyện không tốt xảy ra”.

Erza đi dọc theo bãi biển một đoạn, bỗng nhiên quay đầu hướng về phía cô làm động “Dừng lại”, sau đó là hướng về phía trước chạy vài bước nhảy lầy đà!

Erza tiến đi về phía trước hoàn toàn không nhìn thấy Lạc Lan ở phía sau nhìn xem trước mặt rộng mở, mắt sáng lấp lánh. Cô nhìn thấy Erza nhảy đi qua “keng” một tiếng, ở giữa không trung giờ kiểm, sau đó là một tiếng chém “Sát” hạ xuống!

Một con gi đó rất kỳ quái được trang điểm..... Một con chuột to lớn bị Erza đánh cho một kích KO, cút sang một bên, bàn chân bắt động.

“Ồi mẹ ơi, Erza mạnh như vậy! Chỉ trong một giây thì đã hạ được nó rồi..... Nhưng, con chuột to lớn như vậy xuất hiện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy! Quái vật sao!?” Lạc Lan tự mình tìm tảng đá nào đó ngồi xuống rồi tìm hiểu, chỉ thăm dò được phân nửa nội dung của cuộc chiến. Cô cảm thấy thể

giới này thật rất không thể tưởng tượng nổi, thật là, mỗi ngày đều tại nơi hạn cuối của cô sinh ra những điều mới mẻ: “Erza rất trâu bò, quả nhiên là pháp sư cấp S, thật sự rất lợi hại a.”

“Erza-chan!.....” Được Erza cứu chính là Lucy, người đã cùng với Natsu tự ý chạy đến trên đảo này chấp hành nhiệm vụ cấp S. Ban đầu, cô ấy còn có cảm giác hưng phấn vì mình đã được cứu, lập tức ý thức được mọi chuyện không ổn, mặt bắt đầu đều đen lên hết một nửa.

Chắc chắn chắc, rất đáng thương Thế nhưng thật sự dám phá luật của hội, làm như vậy quả thật là muốn bị trừng phạt một cách hung ác rồi.

Lạc Lan nhìn thấy biểu tình của Erza quá mức đông cứng, lạnh như băng, cô không tự chủ được run cầm cập lên — Khi khuôn mặt nghiêm túc của Erza xuất hiện cũng thật quá đáng sợ đi, ngay cả ánh mắt cũng quá sắc bén!

“Lucy. Cậu hẳn là biết vì sao tớ lại ở nơi này rồi đi.” Erza đề nặng tiếng nói lại, thái độ vô cùng nghiêm túc.

“Cậu... là tới đưa bọn tớ trở về... phải không~~~~?” Lucy xoa xoa tay, mặt đầy tươi cười, tha dài âm điệu không thể nghi ngờ chính là nửa lưu manh, đáng tiếc.....

Dựa theo biểu tình của Erza cùng với “hiện trường án mạng” thì bầu không khí xung quanh đã muốn bắt đầu hoàn toàn tê ngắt đi rồi. Trạng thái nửa lưu manh của Lucy thất bại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu sáng vào lều trại, Lạc Lan xoa xoa hai mắt muốn mở không lên của mình, cô hận không thể lấy hai cây gậy chống vào mắt, mở banh mắt ra.

Không thể ngủ, tuyệt đối không thể ngủ..... Nếu mà ngủ một cái thì cô sẽ tự động quay trở lại bên người Zeref! Lạc Lan một lần, lại một lần tự nhắc nhở chính mình.

“Nếu mệt quá thì ngủ một lát đi, Lạc Lan.” Lucy cũng bị Erza trói cuốn gói mang về thôn, cô ấy ngẩng đầu chờ Lạc Lan đáp lời, thấy Lạc Lan lắc đầu, Lucy thờ dài, hỏi: “Nói cho em biết đi, khi ở Hội đồng, chị đã gặp chuyện gì? Em tìm chị rất lâu, cuối cùng lại bị thù vạ đuổi ra ngoài.”

Cô bé này còn có thể ngốc hơn nữa không?! Lạc Lan vừa dụi mắt vừa trả lời: “Tôi cũng không biết xảy chuyện gì, tự nhiên lại bị đưa ra ngoài thành.” Tuy rằng đang rối, nhưng Lạc Lan vẫn nhớ rõ mình nên lấy cớ gì để nói qua loa chuyện này.

“Hả? Bên trong Hội đồng còn có các loại cơ quan cạm bẫy nữa à?” Lucy thì thầm: “Ai, hèn chi em nghe Erza nói..... Thật ngại quá, xin lỗi chị, lúc ấy cái gì cũng không biết, lại lòi chị đi làm chuyện ngu xuẩn, còn hại chị cũng bị bắt tới đây.....”

Lucy đối mặt với Erza mặt lạnh cũng có chút kính sợ — có lẽ đối với người mới như cô ấy, Erza với tư cách là thành viên cấp S của hiệp hội cũng hơi đáng sợ.

“Tôi nói, cô cũng đừng lo lắng quá.” Lạc Lan lấy một cái chén, uống ngụm nước lạnh nâng cao tinh thần: “Erza đưa cô tới đây, có lẽ là muốn giúp cô thôi.”

Lucy đối với kết luận chắc chắn của cô tỏ vẻ ngạc nhiên: “Sao chị biết? Biểu cảm vừa nãy của Erza rất đáng sợ.....”

“Trên đường đi tôi thấy được là cô ấy rất lo lắng cho cô...” Lạc Lan nói, vừa mới uống nước xong vừa vặn nuốt cổ họng chuẩn bị blablabla bắt đầu bài giảng thì Erza đến.

Erza ngồi xuống, nhìn Lạc Lan liếc mắt một cái: “Không cần nói lời dư thừa.”

Lạc Lan nhất thời ghen hống, cô gãi gãi mặt: “Vừa nãy... tôi đi ra ngoài hưởng ứng thiên nhiên vậy gọi một chút vậy.....”

Lucy nghi hoặc nhìn chăm chú, Erza nhẹ nhàng vuốt cằm xem như đồng ý — trên đường đến Đảo Galuna, hai người đã dùng loại động tác này biểu đạt với nhau.

Lạc Lan nhún vai, xốc mạnh đi ra ngoài.

Bởi vì ngôi làng ban đêm đã bị phá hủy — nguyên nhân cụ thể thì Lạc Lan cũng không rõ — nhóm thôn dân chuyển đến ban đầu chỉ là vật tư và máy móc, hàng tích trữ. Lúc này ở bên ngoài, cứ cách vài lều trại có tốp năm tốp ba tụ tập, Lạc Lan gọi một em nhỏ tóc ngắn lại chỗ nào có thể ‘giải quyết nhu cầu’ một chút không, nhìn theo hướng em ấy chỉ một căn phòng nhỏ.

Giải quyết xong Lạc Lan đến cái ao nhỏ rửa mặt. Từ ngày hôm qua ở Magnolia bị Erza xách đến hòn đảo bị nguyên rửa này, đã được một ngày rồi cô không được chớp mắt.

Lạc Lan chỉ sợ một khi nhắm mắt sẽ bị quay trở về, từ nay về sau sẽ không còn yên bình, pháp sư ở thế giới này nhiều lắm. Một mình cô, khi thân phận bại lộ thì còn chưa tính đến nhưng nếu như thân phận của Zeref bị bại lộ thì nhất định hai người sẽ cùng nhau bị xé xác, nói không chừng có thể đến mức phải giờ chiều khóc lóc cầu xin ra.

Ráng đi Lạc Lan! Mi làm được mà!

Cô tự khích lệ bản thân, hắt nước lạnh lên mặt cho tỉnh, bỗng nhiên cô nghe thấy thanh âm kỳ quái, ngay lập tức cảm giác thất lưng của mình bị ai đó lôi đi —

Toàn bộ tầm nhìn liền thay đổi hoàn toàn!

Khoảng cách càng ngày càng xa — ý thức được điều này, Lạc Lan chưa kịp nghĩ thì miệng đã chuẩn bị thét chói tai, cũng không nghĩ đến hành động của cô bị người ta nhìn thấu, vừa mới mở miệng, một tay của người kia đưa lên...

Kêu cứu — thất bại, miệng bị che.

Giãy dụa — không có hiệu quả, người nọ quá mạnh, giữ eo của cô mà dùng lực mạnh quá vậy, làm cô không thể thở nổi.

Đánh lại — Really? Giữa không trung? Tuy rằng năng lực vật lý công kích cùng sức chiến đấu của Lạc Lan đáng buồn đều là con số âm, lại không dám tùy ý dùng ma pháp, lúc này mà có làm gì thì tất cả đều là gãi ngứa mà thôi.

Lạc Lan tự nhiên bị bắt cóc. Hơn nữa — người dân địa phương đang tụ tập ở nơi sát mép vùng biên giới, nói cách khác, lúc này cô bị bắt đi hoàn toàn không có ai thấy!!!

**

Lạc Lan bị ném vào một hang động sâu giữa núi rừng âm u, không có lấy một chút ánh sáng.

Phản ứng đầu tiên là đảo mắt nhìn một vòng xung quanh — nhưng mà xung quanh không có ai, một con ma còn không có. Đang chuẩn bị làm cái gì đó Lạc Lan lập tức ngậy cả người: “.....Hả?”

“Đang tìm cái gì?”

Nghe được giọng nam càng ngày càng gần tới trước mặt, điều này làm cho Lạc Lan nháy mắt cảnh giác — Nơi đây vốn tràn ngập không khí kì lạ, rõ ràng là bị bắt đến đây, cứ ngỡ là động trống, nhưng thanh âm này lại cổ quái truyền đến càng gần hơn?!

Lạc Lan quay đầu, hai mắt màu vàng như co rút lại —

Một gương mặt đeo mặt nạ quỷ thỉnh linh xuất hiện, phía trên mặt nạ lộ hai mắt màu đen.

“Má ơi! —” Lạc Lan phản xạ tính đứng dậy bước đi, nhưng giống như lần trước, hành động nào của cô cũng bị người này nhìn thấu, tay cô vừa mới duỗi ra thì đã bị người đó bắt lại.

“Im lặng.” Dưới lớp ‘Mặt nạ thần bí’ đó là giọng nam âm hơi trầm, quả thật Lạc Lan cảm thấy nghe hơi quen tai. Xét cho cùng, cô cũng đâu có tiếp xúc nhiều người lắm đâu, âm thanh như vậy cũng coi như là đặc sắc, ngay lập tức Lạc Lan liền nhận ra người này là ai. Cô mở to mắt: “Là người!”

Là người thiếu niên tóc xanh ở Hội đồng chi nhánh thuộc tỉnh Fiore!

Mặt nạ chỉ che nửa khuôn mặt, lộ ra con mắt màu đen ẩn chứa sự trào phúng, khoe miệng cong lên nhìn thế nào cũng có vẻ không có ý tốt: “A?! Ta còn quên chưa nói. Có điều, ta với người ngươi gặp lúc trước không phải là một.”

Hả??? Anh ta đang nói cái gì vậy?.....

Dường như anh nhìn ra Lạc Lan không hiểu nên “hào tâm” bổ sung thêm một câu: “Ta là bản thể.”

— A... Nói cách khác, như lúc Zeref dỗ cô, có nói cho cô biết: Có lẽ khi ở Hội đồng cô gặp được người kỳ lạ này bước đi không có tiếng động này, thật ra chính là ảo ảnh.....?

Lạc Lan đối với phần ảo ảnh gì đó của anh ta, một chút nhận thức cũng đều không có, người trước mặt cũng hoàn toàn không có gì hứng thú. Cô chỉ cảm thấy bức mình: “..... Anh là cái gì có liên quan gì đến tôi? Anh tự tiện bắt tôi tới đây để làm gì?”

Thiếu niên tóc lam tháo mặt nạ, anh liếc cô một cái: “Ta đã nói, ta rất có hứng thú với ngươi.”

Người này nói chuyện sao chỉ nói một nửa vậy?! Rõ ràng là cảm thấy hứng thú đối với Hắc Ma pháp trên người cô thì có?

Tuy rằng rất muốn ra về khinh bỉ, nhưng Lạc Lan hiển nhiên không có lá gan này — nơi này đến cả một người có thể giúp cô cũng không hề có, vẫn là quán cái miệng của mình cho tốt.

Vì thế Lạc Lan vô cùng thành khẩn: “..... Anh hứng thú với tôi ở chỗ nào? Để tôi sửa.”

“.....” Thiếu niên tóc xanh liếc cô một cái, bỗng nhiên nhanh tay, bắt lấy hai cánh tay cô bẻ ra đằng sau, hoàn toàn bỏ qua sự sợ hãi của cô, nhanh chóng trói hai tay cô vào cột ở đằng sau, không chỉ như vậy, hai mắt cô cũng bị bịt kín: “Người ở đây đợi một lát đi.”

“Nè! Anh không thể như vậy được! Tôi – Ừm...urm...urm...” Chưa kịp kháng nghị hết câu thì miệng của cô đã bị nhét vải, chửi bậy bây giờ hóa thành nước nỏ nhỏ trong miệng.

Thiếu niên kia trước khi đi còn ném một câu khiến Lạc Lan ngoan ngoãn dừng giấy dựa —

“Ta cũng không biết nơi này có chắc chắn không nữa, lỡ mà nó sập thì... Vì cái mạng nhỏ của người mà suy nghĩ đi, ta sẽ quay lại — người tốt nhất im lặng một chút cho ta.”

**

Kết quả là... biến thành như bây giờ.....

Trong bóng đêm hoàn toàn không nhận ra được thời gian đang trôi qua, không gian vô cùng yên ắng đến nỗi Lạc Lan có thể rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập cùng với tiếng giọt nước nhỏ giọt liên tục trong hang.

Bởi vì bị tên kia đưa vào tình thế như thế này, đã vậy còn bị trói nữa chứ, những phức tạp mệt mỏi ban đầu của Lạc Lan hoàn toàn trở thành hư không.

Thần kinh căng thẳng lúc này giờ chỉ còn phiền chán — bị che mắt không thể nhìn chỉ có thể dùng tai nghe tiếng giọt nước tóc tách đơn điệu khiến tâm tình của cô không tự chủ được nóng nảy lên.

Thực hiển nhiên, nguyên nhân bởi vì bóng tối đem đến cảm giác sợ hãi đến cho con người.

Vải bó bịt miệng đã sớm bị cô dùng đầu lưỡi khéo léo đẩy ra, góm muốn chết. Nhưng cho dù miệng đạt được tự do, Lạc Lan vẫn không kêu cứu.

Không phải cô sợ lời hù dọa của tên kia, mà cô sợ chính là một khi kêu cứu, lại bị tên kia nhét vải vào miệng thêm lần nữa thì xui lắm đấy.

Lạc Lan tháo không được dây trói ở tay, đành phải đem hai chân đầu gối nhấc lên, với ý định đem miếng vải đang che mắt cô tháo xuống.

Lúc cô đang vận dụng vô vàn tư thế kì lạ để mở trói thì cảm giác giống như không xa truyền đến tiếng nói chuyện với nhau.

“Jellal-Sama, người đích thân xuất hiện ở đây, một khi bị phát hiện thì tôi sẽ gặp phiền phức.”

“Không còn cách nào khác, không phải sao, phần thể ảo ảnh ở Hội đồng có việc cần phải xử lý.”

“..... Vậy, còn cô gái kia... Người tính sử dụng cô ta như thế nào?”

Câu này vừa hỏi xong đột nhiên yên tĩnh một lúc lâu, dường như cái người tên ‘Jellal’ kia cũng đang tự hỏi bản thân. Sau một lúc lâu, âm thanh của anh ta lại vang lên thêm một lần nữa:

“Người nói xem, khi ở cùng một người mà cảm nhận được Hắc Ma Pháp lúc có lúc không, nguyên nhân là gì?”

“Ồ...Cái này.....”

“..... Quên đi. Chờ sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc, người đem ma pháp của cô ta khai phá ra đi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Edit: Mun Sana

Beta: Lã Thiên Di

Sau khi đoạn đối thoại chấm dứt, cách đó không xa, rõ ràng có tiếng bước chân vang lên càng ngày càng gần.

Bởi vì mất đi thị giác, thính giác đặc biệt nhạy bén của mình, lo sợ cùng nghi hoặc làm cho trái tim của cô đập lên thành thịch.

Người đó dừng lại trước mặt cô.

Ánh mắt bị mảnh vải che đi bỗng nhiên được tháo xuống, mặc dù ánh sáng trong động không tốt lắm nhưng Lạc Lan cau mày, hí mắt thích ứng vài giây mới nhìn rõ đứng mặt người ở trước mặt cô.

Người trước trối gò cô đem đến đây sau lại giờ giọng uy hiếp — cũng chính là người nói chuyện lúc này — “Jellal”.

Hắn ngồi xuống, nhìn thẳng Lạc Lan:

“Nghe được chúng ta nói gì sao?” Hắn vỗ nhẹ hai má Lạc Lan: “Người rất thông minh, không la to.”

Lạc Lan cau mày, tránh sự đụng chạm của hắn.

Cô bỗng nhiên ý thức được — căn cứ vào cuộc đối thoại của hai người khi nãy, người này chính là bản thể, đang xuất hiện ở chỗ này. Hơn nữa còn không thể tự tiện xuất hiện trước mặt những người khác được.....?

Như vậy, lúc đầu cô vẫn cho rằng hắn đã rời khỏi đây, nhưng thực ra người này không thể ở nơi này tùy ý đi lại — Nói cách khác, có khả năng anh ta không thể đi xa khỏi nơi này, cũng có khả năng căn bản là chưa từng rời khỏi đây.

Tính quan sát cô sao? !

Lạc Lan cảm thấy một óc khi đầu trí với người này, suy nghĩ nữa thì cô sẽ điên mất, cô quyết định không vòng vo nữa, giả ngu nói: “Ừ, có nghe, anh gọi là Jellal?” Cô dùng hết sức ngồi dậy, nói: “Rất hân hạnh được quen biết anh, tôi là Lạc Lan.”

“.....” Jellal hạ mắt, nhìn không ra được hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, cũng không trả lời.

Lạc Lan tiếp tục dùng giọng điệu ôn hòa nhất có thể: “VẬY... cái gọi là Hắc Ma pháp rốt cuộc là gì? Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi.....”

Jellal vừa nhắc mắt, đôi mắt đen sâu thẳm làm cô hốt hoảng: “Lần trước khi ở ‘Hội đồng’, người vì cái gì sẽ đột nhiên biến mất như vậy?”

Ôi mẹ ơi, xong rồi, vấn đề này.....! Lạc Lan đã từng nghĩ tới nên lừa những pháp sư hội Fairy Tail như thế nào, nhưng lại không nghĩ tới kho đối mặt với người này thì nên bịa ra lý do gì.

..... Quên đi, cái bình cũng đã vỡ quăng ngã rồi, cứ tiếp tục giả ngu như thế này tiếp đi!

Đáy lòng Lạc Lan kinh hoàng một cái, nhưng cô cố gắng hết sức bình tĩnh. Cô trừng mắt, lộ ra vẻ ‘ngây thơ vô số tội’: “..... Chuyện đó không phải do anh làm sao? Tôi còn sợ anh giết tôi rồi quăng tôi đến vùng hoang vu sơn cốc nào chứ!”

Jellal hí mắt lại, hiển nhiên không tin lời cô nói.

Nhưng mà bởi vì Lạc Lan vẫn một bộ dạng ‘tôi không biết gì cả’ — Tuy biết rõ cô ta giả ngu, Jellal cũng có hơi khó mở miệng, giống như đối mặt với một con nhím vậy, khiến hắn không thể nào xuống tay.

“... Đến lúc đó, đem ma pháp của người khai phá ra thì mọi chuyện sẽ được giải đáp.” Jellal đứng lên, quyết định không cùng Lạc Lan chơi trò giả ngu nữa. Hắn trên cao nhìn xuống cô, tung cuối cùng một câu: “Sao? Người cứ một mực không chịu nói?”

Lạc Lan cảm giác vừa điên tiết vừa ghen khuấy — Tên này sao dai quá vậy?!

“Vì sao anh cứ khẳng định tôi có vấn đề? Tôi rõ ràng bình thường mà—”

“Nếu bình thường như người nói...” Jellal ngắt lời của cô, hạ thấp người, đưa mặt đến gần Lạc Lan, nhếch khóe miệng: “... Vậy tại sao người lại hốt hoảng?”

“Tôi nào có!” Trong nháy mắt, tim Lạc Lan đập nhanh hơn so với bình thường, nhưng vẫn kiên trì phủ nhận: “Tào lao, giờ tôi nói gì anh cũng không chịu, không đối nghịch với tôi thì anh không chịu nổi sao? Đừng nói với tôi là anh xem trọng tôi nên dùng cách này gây sự chú ý nha!!! Anh đùa quá mức rồi đấy!”

Lời vừa thốt ra Lạc Lan liền hối hận, sự thật chứng minh, không có cái ngu nào như cái ngu nào..., câu nói của cô thậm chí có thể nói hoàn toàn phản tác dụng —

Jellal nhanh tay nắm cầm cô, ánh mắt hắn lộ ra vẻ nguy hiểm.

“Xem trọng người?..... À!!!” Mặt Jellal cách mặt cô vài cm, vẻ mặt của hắn khiến Lạc Lan cảm nhận sắp có gì đó không ổn: “Nếu người cho là như

vậy thì cứ như vậy đi.”

Vừa dứt lời, mặt Jellal tiến lại gần, khoảng cách vài cm kia bị xóa bỏ, môi chạm vào nhau.

Hoàn toàn không ngờ rằng đối phương vì câu nói điên rồ lúc nãy của cô mà giờ lại làm chuyện điên rồ hơn này, Lạc Lan khiếp sợ ngửa đầu, tay chân đều bị trói, cô ráng chống cự mím môi, cuối cùng tấn công bản năng – vũ khí đầu đá tấn công!

Lúc này tuyệt chiêu hệ vật lý cuối cùng của cô ngược lại công kích đúng chỗ, cái đầu của Jellal trong nháy mắt bị Lạc Lan đánh trúng, Lạc Lan mệt mỏi cả người đều co rụt lại.

Jellal bị cô đánh lén lui lại mấy bước, che miệng trừng lớn mắt: “Ngươi... ngươi đó...!” Quái lạ, sao hắn lại có cảm giác..... thỏa mãn?

Hả? Lạc Lan không thể tự mình xoa được cái đầu của mình, đành phải chịu đựng, lại phát hiện giọng nói Jellal hình như có gì đó không đúng.

Cái người này, nào còn biết tìm đường về hay không vậy!/? Tấn công hắn mà hắn còn tỏ ra vui sướng???

“Ngươi quả nhiên!.....” Jellal nhanh nhẹn vác cô ra bên ngoài.

Quả nhiên cái gì a a a — ! ! !

Lạc Lan liều mạng giãy dụa: “Ngươi là đồ thói tha! Không biết xấu hổ! Buông ra! Buông ra! “Buông!!! —” Suốt cả một ngày không dám ngủ đủ khiến cảm xúc cô thất thường, lúc này cuối cùng bộc phát, muốn bùng cháy, cô vừa giãy dụa vừa mắng: “Tôi có bạn trai rồi! Mau buông tay! Nếu không ta kiện anh tội xâm phạm a a a... Tôi mách bạn trai ta a a a...”

“..... Chậc.” Jellal không biết từ đâu lôi ra một mảnh khăn lớn, nhét vào miệng Lạc Lan: “Ngươi ồn quá!!!”

Tiếng chửi bậy của Lạc Lan bị bịt chặt, chỉ còn thân thể đang giãy dụa kháng nghị — loại phản kháng này đối với Jellal mà nói không là gì cả. Hắn vừa lòng đeo mặt nạ lên, mang theo Lạc Lan vẫn còn đang giãy dụa đi đến trung tâm di tích.

Cô gái này, dựa vào cảm giác hắn mới cảm nhận được..... Nếu đúng như hắn suy nghĩ, vậy thì.....

Khỏe miệng Jellal gọi lên độ cong nguy hiểm — Quả thật rất hữu ích!

**

[Trung tâm di tích Đảo Galuna]

Không gian không một bóng người yên tĩnh đến gai người, thậm chí bởi vì có quá nhiều lỗ hổng mà từ đó sinh ra hơi thở bất thường.

Ánh sáng màu tím.

Một khối băng khổng lồ.

Cái bóng đen trong khối băng.

Lạc Lan ánh mắt mở to — cảm giác này! Ác... Ác Quỷ? Đây là phong ấn sao? Phong ấn bên trong khối băng?

Không được! Jellal tại sao lại đưa cô đến đây?! Chẳng lẽ việc cô có thể thu hồi ác quỷ đã bị bại lộ rồi sao? — Không có khả năng! Vì sao Jellal.....

Má ơi, bị hắn đụng môi một chút đã xảy ra chuyện?! Nghĩ đến đây, cả người Lạc Lan cứng lại. Hắn ta..... đưa cô tới đây để làm gì?.....

“Ngươi đang đoán vì sao ta đưa ngươi đến đây phải không?” Jellal vung tay lên, dây thừng trên chân Lạc Lan biến mất, hắn cởi áo choàng, khoác lên bà vai Lạc Lan, đẩy cô về phía khối băng có ác quỷ đang bị phong ấn kia, rồi đi qua: “Ban đầu ta còn hơi nghi ngờ về khí Hắc Ma pháp trên người ngươi rất cuộc là sao, nhưng hình như.....”

“Bị ngươi hấp thu hoàn toàn?” Jellal ấn cô lên lên khối băng: “Khi hôn vào môi của ngươi, có một ma lực thật mạnh mẽ tuôn trào ra — khí tức của Hắc Ma Pháp vô cùng rõ ràng, cùng với khí tức của ác quỷ Deliora gần như là đồng nhất.”

“Ta hỏi lại một lần nữa...Ngươi là ai?”

Âm thanh của Jellal mang theo cảm giác áp bức kì lạ, quanh quẩn bên trong động, Lạc Lan đối diện Jellal, đồng tử co rút, tự nhiên cơ thể phát run.

Làm sao đây?

Làm sao đây..... Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây?

Giấu cũng không được nữa rồi... Cũng đã bị phát hiện..... Bị phát hiện rồi cô sẽ như thế nào?

— Zeref sẽ thế nào? !

Trong đầu Lạc nhanh chóng suy nghĩ lời giải thích, nhưng một mối cùng không khí lạnh như băng trong động đường như làm giảm chỉ số IQ của cô xuống mức âm.

“Tôi.....” Mối cô run lên, đầu óc vốn trống rỗng bỗng nhiên như muốn vỡ toạc ra, như một con xé rách đau dữ dội, trong đầu cô hiện lên vô số cảnh tượng vụn vỡ, cứ như những mảnh hồn mang chưa được sắp xếp lại—

Quá nhiều năng lượng..... Trong thân thể cô có cái gì đó mạnh mẽ đang kêu gào muốn đi ra.....

Thật là khó chịu!... Đau quá!.....

Tuyệt vọng.....

Hủy diệt.....

Lạc Lan dùng sức nhắm mắt lại, vung đầu: “Không được!!!”

Gần như lúc cô sắp mất đi lí trí, khối băng phía sau bỗng nhiên tỏa ra vầng ánh sáng màu bạc, khối băng chứa ác quỷ như đang hòa tan thành một thể, sau lại vỡ tan ra, trong nháy mắt hóa thành trăm ngàn hạt ánh sáng nhỏ, nhập vào đầu Lạc Lan!

Lạc Lan ngậy ra như phồng.

..... Gì thế này?

Hoàn toàn không tiếp xúc với bản thể của ác quỷ, thế mà lại có liên kết với khối băng này..... Đây là.....

Chẳng lẽ là....giống lần trước...“Lullaby”...cũng bị cô hấp thu?!

Nhưng tại sao lúc này cô không mất đi ý thức? !

Lạc Lan chậm rãi mở mắt, ánh mắt của cô nhìn lại Jellal.

Trong mắt hắn tràn đầy cuồng nhiệt.

Giờ phút này Lạc Lan không muốn phản ứng lại những hành động của Jellal, ánh mắt mang theo hàm ý ‘không biết làm sao’, yên lặng nhìn phía sau Jellal, ngay lối vào động.

Một người áo đen tóc đen, cùng với chiếc áo choàng trắng từng nhiều lần cứu cô.

Lạc Lan nhìn người kia ở nơi cửa hang động, môi run run, cuối cùng phun ra một chữ: “Ze.....”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Lã Thiên Di

Sau khi Ác Quỷ Deliora bị hấp thu vào trong thân thể Lạc Lan, cô hoàn toàn mất đi chống đỡ, cứ như thế mà ngã ngồi xuống mặt đất.

Cô vừa mới mở miệng ra nói chuyện thì ngay lập tức liền hối hận— Tự vả vào miệng mình mấy cái, cái gì mà kêu Zeref này, Zeref nọ kia chứ!

Chuyện tới nước này cũng không thể dùng lý do “Là do đang gọi tên của Jellal” [1] để qua cửa ải này được— Cái tên Jellal này, tuyệt đối không có cách nào có thể qua mặt được anh ta! Anh ta rất thông minh và cũng rất nhạy cảm, cho dù chỉ là một cái chớp mắt thì anh ta đã nhận ra được ý nghĩ trong lòng của người khác.

[1] Lý do ở đoạn này: Vì vấn đề đồng âm bên tiếng Trung. Tên của Zeref khi dịch ra tiếng trung là ‘Kiệt Nhĩ Phu’. Còn tên của Jellal khi dịch ra là ‘Kiệt Lạp Ngươi’. Vì khi Lạc Lan gọi tên Zeref thì chỉ nói ra 1 chữ ‘Kiệt’, chưa nói hết tên tiếng Trung của Zeref. Cũng có thể hiểu nhầm là khi đọc tên của Zeref thì Lạc Lan chỉ mới nói ra chữ “Ze...” nên mọi người cứ hiểu với lý do là đồng âm, vì âm “Ze” & “Je” phát âm giống nhau. Cũng vì điều đó nên tạm thời thân phận của Zeref chưa hoàn toàn bị bại lộ.

Rất nguy hiểm.

Nên dùng lý do gì để dàn xếp vụ việc này đây!? Quả nhiên chỉ có thể dùng “cái phương pháp” kia sao – Đặt cho Zeref một cái tên giả!

Lúc tâm trí Lạc Lan đang giằng giũa đầu đá lẫn nhau, thì trong nháy mắt, trong đầu Lạc Lan chỉ hiện lên một cái tên. Mà ngay tại hướng cửa động, Zeref đang bắt đầu hướng về phía này chạy đến, còn về phần Lạc Lan thì cô thì vẫn y như trước bị Jellal giam giữ ở trong ngục.

“Thả ra! Anh mau buông tôi ra! Ở trước mặt bạn trai người khác mà anh đang làm cái gì vậy chứ!?” Lạc Lan một bên giãy dụa, một bên với ý đồ dùng ánh mắt bày tỏ bản thân đang tìm cách yểm trợ cho Zeref: “Jack — Jackal thân ái! Cứu em!!!”

Thực xin lỗi! Zeref!!! Tôi chỉ có thể nghĩ ra một tên như vậy thôi.

Bản thân Zeref lại ra về không có bị chuyện này làm cho bối rối, anh chậm rãi cất bước đi lại gần đây.

“Bạn trai?” Người ở phía sau Lạc Lan nghe được như vậy thì mở miệng nói: “Trước đó ta còn nghĩ là do người bịa đặt ra, không nghĩ tới thực sự có một người như vậy – Đã vậy còn đuổi theo tới tận nơi này.”

“Anh thật sự thiếu lễ phép đấy!” Lạc Lan tiếp tục giãy dụa: “Mau thả tôi ra!”

Jellal ngược lại không nhúc nhích tí nào: “Bạn trai của người cũng không biểu hiện ra cái gì hết nha? Hay là do mọi chuyện không phải như người nói –”

“... Không phải bạn gái.” Trong giọng nói của Zeref lại có thể toát ra cương quyết, ít khi thấy anh được như vậy lắm “Cô ấy là người của ta.”

— Ờ?

Tuyên, tuyên bố quyền sở hữu!? Hơn nữa lần này là nói “Cô ấy là người của ta” Mà không phải “Cô ấy là đồ vật này nọ của ta”. Sao?

“A, thật không.” Jellal dường như đối với chuyện này hoàn toàn không thêm đề ý: “Xem ra chỉ có thể khiến cho người buông tay cô ấy rồi.”

Lạc Lan nghe vậy, một luồng lửa từ trong lòng bùng cháy lên, há mồm hướng về phía cánh tay của Jellal dùng lực cắn — “Buông tay cho cái đầu của anh đấy!” Thừa dịp Jellal ăn đau, trong nháy mắt buông tay ra. Mặc dù hai tay cô còn bị trói ở sau lưng, còn không điều khiển được thăng bằng của cơ thể, nhưng cô vẫn còn có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Zeref, chân vừa chạy miệng vừa “bắn thuốc nổ”: “Thật sự trên đời còn có người như vậy sao? Chẳng lẽ không muốn chữa lại khuôn mặt để đi nhìn người à? Cường đoạt phụ nữ a a a —”

Sau khi rống xong hết một câu, Lạc Lan cũng vừa vọt tới nơi, một đầu tiến vào trong lòng Zeref, cô ngẩng mặt thúc giục: “Zer. Jackal! Mau cho còi trói cho em sau đó cùng nhau chạy trốn đi!” Đã qua hơn một ngày một đêm, nhất định thân thể của Zeref ở một thời khắc nào đó sẽ bỗng nhiên bộc phát sức mạnh ra ngoài — Tốt nhất nên giết chết luôn tên này đi!

Trong một lúc, Jellal không kiểm tra kỹ càng bị Lạc Lan thành công đánh lén, hắn đã muốn có chút tức giận: “Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!” Hắn giơ một tay không bị thương lên hướng về phía Zeref đang ôm Lạc Lan: “Các người.”

Nhưng vào lúc này, ló vào hang động truyền đến âm thanh của người thứ tư —

“A —! Tìm được rồi!!! Erza! Lucy! Lạc Lan ở trong này — A A? Người là ai vậy?”

Người đột nhiên xông vào hang động chính là Natsu — Pháp sư của hội Fairy Tail. Sau khi cậu ta tỏ ra vẻ ngạc nhiên đối với sự xuất hiện của Zeref, giờ phút này đã bị cái động trống rỗng hấp dẫn hết lực chú ý, cậu ta kinh ngạc hô to một tiếng: “Ồi trời!!!! Ác Quỷ Deliora không... không... không thấy đâu hết —!?”

Mất thấy người khác đến đây, ban đầu Lạc Lan còn muốn cứ như thế này khiến cho thân thể Zeref bộc phát sức mạnh giết chết Jellal. Bây giờ, xem ra kế hoạch độc ác này không có cách nào có thể thực hiện được rồi. Sau khi Zeref còi trói cho cô, cô trực tiếp nhảy lên ôm lấy cổ Zeref, hướng tới miệng của anh ta hôn một cái!

“Anh yêu! Em rốt cuộc cũng đã đợi được anh!” Lạc Lan đau khổ, cường bức đem cái thứ gọi là thẹn thùng giấu sâu dưới tới tận đáy lòng, ở trước mặt mọi người biểu diễn kịch vui. Lập tức liền kéo Zeref lui về phía sau Natsu, trở tay chỉ về hướng giữa động cáo trạng: “Natsu! Bên trong có người đeo mặt nạ, là hắn đã đem tôi tới chỗ này!”

Natsu không hiểu ra sao hết: “Hả? Người đeo mặt nạ?”

Cậu ta cùng với Lạc Lan cùng nhau quay đầu nhìn về chỗ mà cô chỉ — chỗ đó trống tuếch, ngay cả một bóng người cũng đều không có!

“..... Ờ? Vừa nãy mới rõ ràng.” Lạc Lan đột nhiên nhớ tới trước đó đã từng nghe qua cuộc đối thoại của Jellal và một người khác — Việc hắn có mặt ở đây chẳng lẽ..... Thật sự không thể cho ai biết sao!?

Được rồi, xem như là đã không thấy Jellal đâu, trong bóng tối Lạc Lan nghe được một âm thanh khác vang lên: “Đây là... Đã xảy ra chuyện gì? Deliora đâu —!?”

Ồi chao? Đồng lõa của Jellal sao?

Lạc Lan lấy lại bình tĩnh, hướng về nơi phát ra âm thanh kia nhìn lại, vừa hay cô thấy được tên kỳ quái lưng còng xuống, đeo mặt nạ vung tay lên ném một quả cầu trắng: “..... Trước đó đã cho người đi tìm kiếm Deliora! Khắc khắc khắc —”

Điều cười biến thái như thế, quả nhiên là cùng nhóm với cái tên Jellal kia!

Lạc Lan vừa mới ở trong lòng cảm thán xong như thế, Natsu ở trạng thái ‘việc nhân đức không nhường ai’ vọt đi lên, cùng với cái tên đeo mặt nạ kia đánh nhau.

“Zeref, không đứng, Jackal, trước hết chúng ra rời khỏi nơi này trước đi!” Lạc Lan vội kéo ống tay áo của Zeref, nhỏ tiếng nói chuyện với anh, nhưng Zeref lại đối với việc Natsu cùng với tên mặt nạ đánh nhau kia không hề di chuyển tầm mắt, cả người cũng không nhúc nhích.

Có thể này Lạc Lan mới cảm giác được Zeref dường như có chút không đúng .

Nhìn không thấy vẻ mặt của anh khiến Lạc Lan có cảm giác phi thường không tốt, cô ôm lấy cánh tay của Zeref, vô cùng lo lắng: “... Anh làm sao vậy!?” Cô vươn một tay còn lại đem mặt của Zeref quay về hướng cô —

Đồng tử Zeref co rút nhanh lại, trong mắt hàm chứa một mảnh trong suốt.

Lạc Lan cảm thấy chính mình giống như bị sét đánh — Trời ạ, anh ấy đang khóc. Vì cái gì!?

Editor: Nếu như ai có theo dõi Fairy Tail thì sẽ biết Zeref khóc vì cái gì. Nếu những ai chưa biết thì hãy NHẤN VÀO ĐÂY để xem lại quá khứ của Zeref.

Cô bị cái thứ gọi là ‘mạc danh kỳ diệu’ đưa tới hòn đảo này, ‘mạc danh kỳ diệu’ bị bắt đến đây, ‘mạc danh kỳ diệu’ hấp thu Ác Quỷ Deliora bị đóng băng — Cô còn không biết rốt cuộc anh ta đang khóc là vì cái gì a a a a!!!!

Dù sao cũng không có khả năng là bị cái tên ‘Jackal’ này kích thích tới mức ấy chứ, nhỉ? Thế giới này tuyệt đối không có khả năng là không có thịt bằm, cũng không có cái gì là thuyền Titanic bình an trở về, phải không ta!?

Không,..... Mặc kệ! Lạc Lan dùng một quyền đánh về phía đầu của Zeref: “Anh mau trở lại giống người bình thường ngay cho tôi! Hoàn hồn ngay! Mau dẫn tôi rời đi nơi này!!!”

Zeref bị Lạc Lan dùng một đánh vào đầu, lập tức khôi phục lại tinh thần, rất kinh ngạc trừng mắt nhìn cô: “..... Cô.....”

“Đi nhanh đi!” Trong giọng Lạc Lan không tự giác mang theo chút cầu xin: “Anh cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì đâu — Ác Quỷ Deliora bị đóng băng kia chui vào trong đầu tôi!!!”

“Cô nói..... Cái gì?”

Lạc Lan phút chốc quay đầu lại, thoáng chốc ánh mắt đều trừng thẳng vào cô — Bên kia cách đó không xa có Gray, Erza cùng với Lucy, người vừa mới mở miệng nói chuyện, hai mắt cũng y như vậy mở to ra nhìn chăm chăm vào cô chính là Gray.

Lạc Lan mở miệng ra — Không xong! Nhất thời kích động mà cô đã đem những lời không nên nói, nói ra hết rồi nhất!!

Cô hoàn toàn không biết loại tình huống này nên cãi như thế nào mới là tốt. Hiển nhiên, lời vừa mới nói ra rất lớn, bọn họ đều đã nghe thấy không sót một chữ nào!

“Cô nói mình..... Hấp thu Ác Quỷ Deliora?” Động tác của Gray cực nhanh, Lạc Lan chỉ cảm thấy trong nháy mắt, anh ta đã vọt thẳng đến ngay trước mặt mình, cổ áo lập tức bị Gray nắm kéo lên: “Sur phụ tôi — Cô cũng đem Uru hấp thu!?”

Ồi chào?

Lạc Lan lúng ta lúng túng: “Tôi không có hấp thu người... đi.....”

Gray túm lấy áo của cô trừng lớn mắt, biểu tình nghĩ muốn rống to nhưng lại không thể: “Sur phụ tôi... Chính là khối băng đã phong ấn Deliora —”

“Ồi chào!?” Lạc Lan xua tay: “Tôi, tôi làm sao mà biết sẽ xảy ra loại chuyện này!”

Erza vỗ vai Gray: “Gray! Cậu bình tĩnh lại một chút! Trước hết, buông Lạc Lan ra đi.”

Sau khi Gray ngắt ngang thả tay ra, vị pháp sư tóc đỏ Erza này dùng ngữ điệu bi thương hoài cảm tuôn ra một câu, khiến Lạc Lan bị quấy rối hơn nửa đời người —

“Lạc Lan cùng với sur phụ của cậu kết hợp lại thành một, không phải điều này đã nói lên việc — Sur phụ của cậu sẽ ở trong thân thể của Lạc Lan vĩnh viễn sống sót sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Cô, cô đang nói cái gì?”

Một âm thanh mang theo giọng điệu không dám tin truyền đến về phía Erza và bọn họ, đánh gãy không khí có vẻ kỳ quái của bọn họ trong lúc đó – nhất là một trong hai bạn trẻ Lạc Lan và Gray.

“Cô nói ai cùng..... Uru kết hợp lại thành một.....?”

Người đến là một người con trai với mái tóc màu bạc ngắn, cả người anh ta là một thân áo màu xanh đậm đã bị rách toạt tả. Nhìn qua giống như đã phải trải qua một cuộc chiến vô cùng đau khổ, anh ta phải dựa người vào tường tự mình diu đi, trừng to hai mắt nhìn chăm chăm về phương hướng bên này.

Ôi mẹ ơi sao lại xuất hiện thêm một người nữa vậy!?

Lạc Lan bị người xa lạ đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, lắp bắp phản bác: “Ai, ai cùng với sư phụ của cậu ta hợp thể chứ... Kết hợp lại thành một..... Cũng tại Erza hết! Cậu đừng nói bừa chứ.....”

Erza nghiêm trang lên nói: “Sao thế, tớ có nói sai gì sao?”

Lạc Lan ghen sau một lúc lâu: “..... Mặc dù cũng không sai.....” Nhưng cứ như vậy quang minh chính đại nói ra, thật sự không thành vấn đề gì sao! Rất dễ hấp dẫn người khác mò đến đây đó!

Khỏe miệng Lạc Lan hơi run rẩy một tí, cảm thấy tình hình trước mắt đã không còn thích hợp nữa. Không phải chỉ từ mỗi mình Gray cô mới cảm giác được không khí có chút kỳ quái, ngay cả từ chỗ người con trai xa lạ vừa mới xuất hiện kia cũng đều khiến cô cảm thấy có chút không ổn.

Cô liếc nhìn Gray vẫn cúi đầu không nói ra lời nào, cùng với người con trai tóc bạc đang dựa vào tường để làm điểm tựa. Cô ở một bên vụng trộm nắm lấy tay Zeref, không dấu vết đem Zeref giấu vào phía sau lưng cô.

Người con trai quần áo rách toạt tả kia nhìn có chút cổ quái, với bộ dáng và vẻ mặt đầy âm trầm kia, nhìn thấy thật đáng sợ.....

Còn Zeref nữa! Từ lúc mới bắt đầu anh ta vẫn đều lên cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Ngay thời khắc quan trọng tốt xấu gì cũng có chút tác dụng! Quay trở lại vấn đề chính, rốt cuộc khi này anh ta vì cái gì sẽ khóc thành ra như vậy chứ!!!

Cho nên vào giờ phút này – Cần phải dời đi lực chú ý của bọn họ!

Lạc Lan hạ quyết tâm, ngón tay giơ lên chỉ vào trong động: “Rốt cuộc mọi người có muốn đi giúp Natsu hay không vậy? Mặc dù người bắt tôi đến đây đã không thấy đâu, nhưng bên trong động còn có một người đàn ông đeo mặt nạ kỳ quái...” Cô nghe được bên trong truyền đến một tiếng kêu đau của Natsu: “Natsu giống như đang lâm vào cuộc chiến đầy gian khổ đấy?”

“Nói cũng phải!” Hình như lúc này Erza mới ý thức được chuyện đang xảy ra. Cô nắm hai tay lại đi về hướng kia: “Đề tớ đi nhìn thử!” Lời cô vừa nói xong thì liền chạy ngay vào sâu trong động.

Lucy thấy thế, cười gượng gạo: “Tớ... Tớ cũng cùng đi với Erza đi giúp đỡ Natsu!” Nói xong Lucy liền quay đầu chạy theo Erza.

Đệt! Đồng chí Lucy này! Cô ấy lại có thể dám để cô ở lại một mình hy sinh, chiến đấu anh dũng như thế này đấy!

Này, cái này chẳng phải là muốn.....

“Tôi, tôi sẽ không đi cùng đâu ha ha ha..... Gray, một lát nữa có gì anh hãy nói với Erza là tôi còn có việc cần phải làm, nên trở về Magnolia trước –” Mặc dù loại lý do này thật sự “kém chất lượng”, nhưng ở trước tình huống hiện tại, đầu óc Lạc Lan có thể nhớ tới việc giải thích cũng là may lắm rồi. Cô nhanh chóng tóm Zeref đi ra ngoài.

Ngay tại lúc cô đi ngang qua chỗ của Gray, cô tay Lạc Lan bị Gray chế trụ lại h: “... Ở lại chỗ này!”

“Ồi chào?”

“Tôi nói, ở lại chỗ này!” Gray nói, đem Lạc Lan lôi kéo trở lại: “Trước khi mọi chuyện kết thúc thì trước hết ở lại chỗ này cho tôi!”

Mặt Lạc Lan liền đỏ lên hết — Bởi vì đã không được ngủ nên cô vẫn đang cố gắng kiềm chế lại tính tình, giờ đây đã bị một câu mệnh lệnh của Gray kích thích, làm cho phát nổ, cô dùng lực tránh thoát khỏi tay của Gray: “Anh cảm thấy là mình có đủ tư cách để ra lệnh cho tôi sao!? Đột nhiên ‘mặc danh kỳ diệu’ bị các người đưa tới nơi này, rốt cuộc các người có biết đã đưa đến bao nhiêu rắc rối cho tôi không!!!” Lạc Lan dừng lại hít một hơi thật sâu, lại nói tiếp: “Tôi phải trở về! Làm phiền mọi người không cần phải đem tôi tiến vào những chuyện ly kỳ nữa! Thử lỗi vì không thể đi cùng!!!”

Nhưng Gray lại nắm lấy cổ tay Lạc Lan thêm một lần nữa, ánh mắt âm trầm: “Chuyện đã đến nước này mà cô còn muốn nói mình là người thường sao? Không chỉ riêng mỗi sự kiện Lullaby! Ngay cả Deliora cũng đều bị cô hấp thu — Thân thể của cô không hề bình thường! Cô tuyệt đối không có khả năng là người thường!” Âm thanh của anh ta trong phút chốc đột nhiên tăng âm lượng, giống như sét đánh ngang tai vậy: “Lạc Lan, thật ra cô chính là một pháp sư đúng không!?”

..... Há?

Lạc Lan nhăn mi lại: “Thật đáng ghét! Thân phận của tôi, tôi rất cuộc là cái gì không hề có quan hệ gì tới anh hết, đúng không? Buông tay!” Cô dùng lực vẩy tay Gray ra, nhưng không nghĩ rằng bị câu tiếp theo của đối phương làm cho hoảng sợ, dừng động tác một chút —

“... Nếu như cô thật sự là pháp sư thì hãy gia nhập với chúng tôi đi!”

Gia nhập..... Fairy Tail?

Này, người này đang nói cái gì vậy — Cô rõ ràng là... sách phép thuật của Pháp sư bóng tối đấy! Cùng với pháp sư ánh sáng, kẻ thù không đội trời chung với pháp sư bóng tối, gia nhập vào đó sao!!!

Những người ở trong hội phép thuật này rốt cuộc bị cái gì vậy? Một đám đầu..... Chẳng lẽ nói trở thành bạn tốt thì chính là phải khiến cho cô gia nhập với bọn họ sao..... Đám người pháp sư này hình như đều điên hết rồi ấy nhỉ? Bọn họ hiện giờ đang suy nghĩ bậy bạ gì thế không biết!

Đừng có làm cho cô hỗn loạn như vậy chứ!

Ngay tại Lạc Lan lúc dùng hết sức lực, vắt hết óc ra để suy nghĩ tình huống hỗn loạn này, bỗng nhiên Zeref – người bị nắm lấy vẫn không có động tĩnh gì giờ đây bắt đầu động đậy — Anh vươn tay trái bắt lấy tay Gray đang nắm lấy cổ tay Lạc Lan, rồi rút tay phải bị Lạc Lan nắm lấy ra. Sau đó chế trụ lấy tay cô bị Gray nắm giữ, khẽ nhẹ nhàng kiên định, đem tay cô rút ra ngoài.

Zeref vòng ôm lấy, đưa cô vào trong lòng: “..... Cô ấy sẽ không gia nhập Fairy Tail.”

Ể?

Zeref sao lại có thể.....

Gray trừng mắt: “Anh là ai?”

Zeref trầm mặc nhìn lại.

Bởi vì động tác đột ngột của Zeref nên Lạc Lan còn phản ứng hơi chậm, bất quá bởi vì vấn đề vô cùng kích thích này nên Lạc Lan theo phản xạ, vòng ôm lấy thắt lưng của Zeref: “Anh ấy gọi Jackal, là bạn trai của tôi!”

Không khí đối chọi gay gắt ngay lập tức, hoàn toàn bị vấn đề này đánh vỡ, ngay cả người con trai tóc bạc đang bị “bỏ rơi” ở một bên, đều có chút ngây ngẩn, lặp lại thêm một lần nữa “..... Jack... al.....”

Lạc Lan tức giận đến nổi trên mặt đều đỏ ửng lên hết, cô vẫn tiếp tục duy trì không lùi bước: “Cười cái quái gì! Jackal, cái tên này không phải rất tuần tú sao!!!” Tuy nói là đang phân bác, nhưng trong giọng nói căn bản không có chút lo lắng nào — Ngay cả Zeref đang ôm cô, bởi vì vậy mà phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy.

“Theo những gì cô ấy nói, tôi mới là người có đủ tư cách để thay cô ấy quyết định tất cả mọi chuyện.” Zeref dùng ôn hòa giọng điệu chậm rãi nói: “Cho dù như thế nào đi chăng nữa, cô ấy cũng sẽ không gia nhập hội của mấy người, các người hết hy vọng đi.”

Tuyệt... vời..... Quá đẹp trai!!!

Gray cắn răng một cái: “Anh nói cái gì.....! Anh biết rõ cơ thể của cô ấy —”

“Cơ thể của Lạc Lan đã có tôi chăm sóc, không cần các người phải lo lắng.” Zeref đánh gãy lời Gray, ngữ điệu vẫn bằng phẳng như cũ: “Lạc Lan không phải pháp sư, tôi mới là pháp sư.”

Lạc Lan cứng đờ lại rồi — Zeref, cái tên ngốc này! Cô đã tiêu tốn hết bao nhiêu tâm tư yểm trợ giúp anh ta, anh ta cứ như thế, khẽ nhẹ như mây bay đem chuyện mình là pháp sư vạch trần ra ngoài như vậy đấy!

Cô trừng mắt nhìn nửa ngày trời, cuối cùng vẫn phải quay đầu, thở dài — Chuyện đã tới nước này cũng chỉ có thể tin tưởng Zeref, nếu anh ấy đã đem chuyện của mình nói ra, hẳn là có tính toán của riêng anh.

“..... Pháp sư?” Gray nhìn qua, nhưng cũng không thể nào tin tưởng được lời nói của Zeref: “Là thành viên của hiệp hội nào?”

Mặt Zeref không chút thay đổi nói: “Không liên gì tới cậu.”

“Anh!”

Không khí tranh chấp, đấu đá lẫn nhau lại xuất hiện thêm một lần nữa, cũng giống như khi nãy, lại bị đánh gãy thêm một lần nữa — Cùng với tiếng đánh nhau ở sâu trong động, truyền đến tiếng vang “Đùng đùng đùng đùng” vô cùng lớn. Ngay cả vị trí trên đỉnh đầu của mấy người bọn họ, đều bắt đầu có những hòn đá từ nhỏ đến lớn lần lượt rơi xuống!

Di tích bị lắc lư, rung chuyển chỉ có thể chứng minh được một điều —

Nơi này muốn sụp đổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Edit: Lã Thiên Di

Đi theo sau những pháp sư Fairy Tail, tay Lạc Lan đang bị Zeref nắm lấy, không tự giác nắm thật chặt lại.

Tuy nói đã thuận lợi từ trong di tích trốn thoát ra ngoài, nhưng hiển nhiên không có kẻ đeo mặt nạ từ cuộc chiến của Natsu và Erza đi theo ra ngoài, điều này khiến bọn họ vô cùng khó chịu — Cái tên đeo mặt nạ đã thừa dịp di tích bị sụp đổ chạy trốn ra ngoài, cho dù thế nào cũng không tìm thấy tung tích của đối phương.

Xét thấy, về phía bên ấy, phần di tích về “Deliora đột nhiên vô cớ mất tích”, cùng với kẻ địch không bị đánh bại mà đã chạy trốn. Lúc này đây, Natsu, Lucy cùng với Gray bị Erza “áp giải” trở về ngôi làng trên đảo Galuna.

Khi biết được nguyên nhân chân chính việc ác quỷ Deliora đột nhiên biến mất — Lạc Lan, người đã hấp thu ác quỷ Deliora cũng y như vậy, bị Erza ra lệnh cưỡng chế cùng nhau đồng hành trở về làng.

Tất nhiên, “người dân vô tội” Zeref cũng phải đồng hành cùng nhau lên đường.

Giờ phút này Lạc Lan chỉ cảm thấy vô cùng hối hận — Cái miệng của cô sao lại có thể nóng vội như vậy kia chứ! Cứ như nước đổ từ trên mái nhà xuống, đem chuyện mình đã hấp thu ác quỷ nói hết ra ngoài. Fairy Tail tìm cô để gây phiền toái thì còn chưa tính, nếu bọn họ tìm hiểu nguồn gốc về thân phận của Zeref thì có thể sẽ nắm được những thông tin không hay cho lắm.

Nên làm cái gì bây giờ?

Phải nên dùng lý do gì thì chuyện này mới có thể hoàn toàn qua được cửa ải?

Lạc Lan cúi đầu nhấp nháy miệng, cảm thấy cả người mình đều không tốt lên tí nào.

Nhận thấy được động tác nhỏ trên tay Lạc Lan, Zeref hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Lạc Lan theo phản xạ ngẩng đầu nhìn về nhóm pháp sư đi ở phía trước, khi nhận thấy việc hai người nói nhỏ với nhau hẳn là sẽ không bị đối phương phát hiện, cô mở miệng ra khẽ nói: “Tôi đang suy nghĩ. Phải nên dùng lý do gì thì mới có thể giải thích được việc tôi đã hấp thu Ác Quỷ, chuyện này không chỉ xảy ra mới một lần. Chuyện lần trước, về ‘Lullaby’ bây giờ cũng chưa hoàn toàn.”

Cô không nói được nữa, cau mày cắn môi, khuôn mặt hiện lên đầy vẻ đau khổ.

“.....” Zeref không có lập tức trả lời, anh nắm lấy tay Lạc Lan đi theo phía sau đội ngũ, đi được một đoạn thì bỗng nhiên Zeref làm một hành động bất ngờ, anh nâng tay còn lên lại đặt trên đỉnh đầu Lạc Lan nhẹ nhàng xoa lấy: “Đừng lo lắng, cứ giao hết cho tôi.”

Một câu đề thấp này của Zeref có vẻ giống như mây bay gió thoảng, nhưng trong lời bình tĩnh đó của anh, khiến Lạc Lan sinh ra một loại cảm giác “Trong lòng người này chắc chắn đã dự tính hết rồi”.

Cảm giác giống như..... một lời hứa hẹn.

Lạc Lan cảm thấy chính mình chỉ mới vì một câu nói như vậy của Zeref mà đã sững sốt đến vậy — Khi nào thì bắt đầu, hóa ra người này cũng có thể khiến cho cô cảm thấy vô cùng tin tưởng.

Cô neho mắt nhớ lại một chút — đại khái cũng không phải bởi vì Zeref bỗng nhiên trở nên tin cậy, mà là trước kia cô có vẻ “Rất đáng tin cậy”.

Rõ ràng đã khiến cho Zeref trở thành phiếu com dài hạn, vậy mà bắt đầu từ phần sau trở đi chính cô đã trở thành phiếu com dài hạn.

Là vì cô... Rất hơn người đi, dù sao một phần cũng là do cô quá lo lắng về việc mình có phải sẽ tạo ra nhiều phiền toái cho người khác hay không!? Cho nên..... Cô đã không tự giác được, tự mình cố gắng lên nhiều hơn nữa, bởi vì nguyên nhân như thế, cho nên mới xảy ra chuyện người anh hùng Zeref không có đất để dựng võ.....?

Lạc Lan yên lặng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Zeref. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào Zeref, nhìn thẳng vào ý nghĩ thật sự trong lòng mình — Cái này, vì cô đã xuyên qua vào thế giới khác, nên mới được tặng kèm theo “vị chủ nhân” vô cùng tiện nghi, có năng lực vượt qua cả dự đoán đơn giản ban đầu của cô.

Cho nên..... Cô có thể dựa vào người đó..... Sao?

**

Mục đích thật sự của Natsu và Lucy khi từ lâu hai của hội trộm lấy nhiệm vụ cấp S, chính là muốn giải trừ lời nguyền cho người dân trên đảo Galuna. Nhưng cho dù ác quỷ Deliora có chết đi thì cũng không liên quan gì tới việc người dân trên đảo Galuna sẽ trở lại bình thường cả.

Sau khi về tới trong thôn, khi bọn Erza vội vàng đi giải quyết vấn đề cho người dân trong thôn thì Lạc Lan đã không chống cự lại được cơn buồn ngủ nữa, cứ thế mà ôm lấy cánh tay Zeref ngủ ngon lành.

Khi Lạc Lan ngã đầu tựa vào cánh tay Zeref lần thứ n thì cái người được xưng là Pháp Sư Bóng Tối – nhân vật tàn ác nhất trong lịch sử phép thuật khe khẽ thờ dài. Anh vươn tay nâng đầu Lạc Lan lên, dời khỏi vị trí cánh tay của mình bị làm thành cái gối nằm, anh nhẹ nhàng làm động tác đem nửa người của Lạc Lan di chuyển, hơi ôm lấy cô vào trong lòng.

Nguyên nhân đại khái có lẽ là vì Lạc Lan đã thật sự quá mệt mỏi, nên khi thân thể bị di chuyển cô cũng không hề tỉnh lại. Cô cuộn mình lại, mặt dính sát vào bụng Zeref cọ tới cọ lui, khẽ nhếch miệng ngủ say.

Zeref cúi mặt nhìn chăm chăm vào dung nhan đang ngủ say của Lạc Lan một lát, bỗng nhiên anh vươn một ngón tay đâm chọc chọc vào gương mặt của Lạc Lan. Tất nhiên, Lạc Lan – người đang ở trong trạng thái ngủ say như chết sẽ không bởi vì loại trình độ quấy rối này mà tỉnh lại, ngược lại, Zeref cứ nhìn ngón tay của mình ngây ngẩn cả người — Anh hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ làm ra loại hành động này.

Không kìm nén được tình cảm..... Sao?

Zeref buông tay xuống, nhìn về phía ở thôn trang, nơi vài pháp sư Fairy Tail đang đứng ở đó. Ánh mắt của anh dừng lại trên người cậu thiếu niên đeo khăn quàng cổ màu trắng có sọc ô vuông kia.

Anh đã từng cho rằng thứ sinh mệnh thâm thương này sẽ có ngày phải kết thúc. Chẳng tới tận bây giờ anh vẫn đều luôn ôm hy vọng chờ người thiếu niên này đến để kết thúc sinh mạng của anh — Nhưng lòng ngực anh, hoàn toàn ngoài ý muốn xuất hiện một thứ gì đó....

Dù thế nào đi chăng nữa, Zeref cũng không nghĩ tới sẽ có một người như vậy, một con người, một sinh mệnh được anh tạo ra có thể cùng với anh tiếp xúc gần gũi và thân mật như vậy.

Nhân sinh héo khô vốn có đã được truyền sinh khí tươi mới vào. Nếu không có Lạc Lan như trong lời nói, anh đã từ bỏ hết tất cả mọi thứ, không sinh ra lý do tiếp thế giới này. Khi nào thì ý nghĩ ban đầu, mong muốn cầu được chết đi đã biến mất?

Cái cảm giác, tâm tình đau buồn đến cực hạn bởi vì bị ai đó cướp mất đi vật quý báu khi nào thì đã bắt đầu xuất hiện trở lại?

Bởi vì trong lòng có người này sao!? Loại tâm tình này đã thật lâu rồi đều không có xuất hiện.

Khi nhìn thấy Natsu, ý nghĩ tuyệt vọng muốn chết không biết đã bao lâu rồi cứ luẩn quẩn ở trong suy nghĩ của anh, giờ đây đã hoàn toàn bị anh bóp chết — Hóa ra anh đã sớm buông tha cho ý nghĩ “Cứ như vậy chết đi” của mình rồi.

Nước mắt của anh rơi xuống lúc đó không giống với số lần anh rơi nước mắt vì bao nhiêu sinh mạng đã bị cướp đi. Lúc này đây, chỉ bởi vì sự tồn tại của Lạc Lan, sự tồn tại của cô ấy đã khiến cho anh cảm động, cùng với —

Niềm vui sướng đơn giản.

Zeref lại đem tầm mắt di chuyển vào trên mặt của người trong lòng. Đôi mắt màu vàng sáng rực rỡ như ánh mặt trời của Lạc Lan giờ phút này đã nhắm chặt lại, ngũ quan ngủ say của cô có vẻ dịu dàng, có vẻ vô cùng thả lỏng.

“Tôi nhất định sẽ không để bất kỳ người nào mang em đi.” Zeref dùng âm thanh cực kỳ nhỏ nói, nhẹ nhàng xoa lấy đôi môi hơi nhếch lên của Lạc Lan, sau đó liền chậm rãi cúi xuống —

**

Nhiệm vụ cấp S phá hủy mặt trăng ở đảo Galuna, sau khi lớp màng phép thuật bao bọc quanh hòn đảo được Natsu và Erza hợp lực phá hủy xong, mọi thứ đã trở về đúng như ban đầu. Nhóm pháp sư Fairy Tail cùng với Zeref ôm Lạc Lan ngồi ở trên thuyền hải tặc.

Toàn bộ thành viên của “thuyền trưởng hải tặc dễ dàng cam chịu” thật sự đã đem mình trở thành thủ hạ của Erza. Trong lúc bọn họ đi hoàn thành nhiệm vụ, đám người này vẫn nhổ neo, chờ đợi ở một nơi gần đây.

Zeref ở trên boong tàu tìm một nơi ngồi xuống, Lạc Lan thì được anh thận trọng ôm ở trong ngực, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng đều không có — Có nhiều điều muốn nói với cô ấy đã không còn thấy bóng dáng đâu, chỉ bằng bây giờ hãy nói Lạc Lan đã thật sự mệt tới chết rồi, một ngày một đêm đã không được chợp mắt, lúc này đã ngủ thật trầm.

Zeref hí hóp mắt nhìn về phía chân trời nơi xa xa.

Gió êm sóng lặng, biển xanh trời xanh. Thuyền hải tặc vững vàng lướt ở trên mặt biển.

Bỗng dưng, một chút bóng râm che mắt tầm mắt của Zeref — Anh nghiêng đầu nhìn đi qua, người được mệnh danh là “Người phụ nữ mạnh nhất Fairy Tail – Erza The Titania” lúc này đang ở trên cao nhìn xuống, một đầu tóc đỏ tung bay trong gió.

“Tôi chỉ từ chỗ miệng Gray và bọn họ nghe được một chút chuyện vụn vặt.” Trên mặt Erza tràn ngập nghiêm túc nói: “Tôi cần một lời giải thích hoàn chỉnh.”

Zeref lạnh nhạt nhìn lại hai mắt của “Người phụ nữ mạnh nhất Fairy Tail – Erza The Titania”. Sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng nhấc một ngón tay lên, một pháp trận phép thuật cực nhỏ được tạo ra ở trên đầu ngón tay của anh, chỉ thấy màu tím dạng bột phấn rơi vào trên mặt Lạc Lan.

Vốn bởi vì âm thanh của Erza mà Lạc Lan nhíu mày lại, nay giờ đã được buông lỏng, ngủ càng thêm trầm.

Erza chờ sau khi anh ta làm xong hết mọi việc thì mới đặt câu hỏi: “Vì sao phải dùng phép thuật giấc ngủ trên người cô ấy?”

Hiển nhiên thái độ của Zeref tương đối ngay thẳng: “... Những lời nói tiếp theo tôi nói ra, phải giữ bí mật với cô ấy.”

Erza hơi nhếch mí, vẫn ung dung thông thả, khoanh tay lại chờ.

Zeref cúi đầu, anh đem vài sợi tóc đen rơi rải rác ở trên gương mặt của Lạc Lan vén vào sau lỗ tai cô, hết sợi này đến sợi khác yên ổn về sau một chỗ, lúc này anh mới không chút hoang mang mở miệng nói: “Quả thật như cô suy đoán, Lạc Lan không phải người thường. Thật ra cô ấy..... chỉ là một thực thể tâm linh.”

“..... Thực thể tâm linh?”

Zeref gật đầu: “Lạc Lan chính là ‘thực thể tâm linh’ của một Pháp Sư Bóng Tối đang cố gắng sửa chữa sai lầm của mình – Xin đừng truy cứu ra tên người kia, nguyên nhân bởi vì có liên quan đến bị nguyên tố của pháp thuật bóng tối xâm nhập vào cơ thể, cơ thể thật sự của cô ấy đã tan biến từ rất lâu rồi. Nhưng bản thân Lạc Lan cũng không ý thức được mình chính là ‘thực thể tâm linh’, vẫn luôn cho rằng mình chính là người thường.”

Erza cau mày tự hỏi một lát. “Vì cái gì sẽ trở thành như vậy?”

“Chấp niệm.” Zeref ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt của Erza: “Cô hẳn là biết ý nghĩa tồn tại thật sự của việc ‘thực thể tâm linh’ đi? Bởi vì cơ thể của mình đã mạnh mẽ ám chỉ cho phép, cô ấy đã quên hết toàn bộ về thân thể của mình. Một khi cô ấy đem chuyện này nhớ lại, ngay cả tôi cũng không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra — Có lẽ, sẽ cứ như vậy mà biến mất cũng không chừng.”

Erza hiển nhiên không có bỏ qua vấn đề quan trọng nhất, cô trực tiếp hỏi thẳng: “Vậy anh là ai? Nghe nói anh đã tự nhận mình chính là một pháp sư?”

Hiển nhiên khí thế áp bức người của Erza cũng không hề tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào tới Zeref. “Tôi đã từng là một người bạn của vị Pháp Sư Bóng Tối kia.”

Erza cũng không bỏ qua một chữ rất quan trọng: “..... Từng?”

“.....” Zeref cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lạc Lan: “Tôi cũng đã từng là Pháp Sư Bóng Tối, bây giờ bởi vì vị Pháp Sư Bóng Tối kia cùng với Lạc Lan hiện tại, tôi đã lại quay về với ánh sáng.”

Erza cũng không có lập tức trả lời, cô đang phán đoán tính chân thật của người tự xưng là Pháp Sư Bóng Tối đã quay trở về với ánh sáng này — Nếu thật sự đúng như những gì anh ta nói, như vậy thì việc Lạc Lan có thể hấp thu ‘Lullaby’ cùng với ‘Deliora’ thì nên giải thích ra sao đây?

Cô phải đem chuyện này hỏi ra cho bằng được.

“Ý nghĩa tồn tại thật sự của thực thể tâm linh – Lạc Lan chính là — ‘Xua tan những vật thuộc về bóng tối’.” Zeref dừng một chút, hỏi lại: “Thế này, có phải đã được giải thích ra không?”

Dường như đáp án hoàn mỹ này đã thành công thuyết phục được Erza, cô suy tư một chút rồi gật đầu: “Tôi đã biết.” Cô xoay người hết sức đang muốn rời đi, bỗng nhiên giống nhau như nhớ tới gì đó, quay đầu lại:

“Tên của anh là?”

Zeref mỉm cười, không chút sợ hãi: “Jackal.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Lạc Lan chỉ cảm thấy mắt mình đang không ngừng tròn tròn lên, tất cả mọi cảnh vật gần bên mình đều hoàn toàn thay đổi hết.

Cô trừng mắt nhìn trần nhà được một lúc, sau đó bắt đầu nghiêng đầu, tầm mắt cũng theo đó mà di chuyển — Giấy dán tường màu xanh da trời, bên cửa sổ được đặt một cái bàn, trên lưng ghế là cái áo khoác màu vàng nhạt của cô, bên cạnh bàn học là một kệ sách chật kín những quyển sách trên đó.....

Cảnh sắc ngoài cửa sổ bây giờ đã là ánh chiều tà, Mặc dù trong phòng có vẻ mờ tối, nhưng cô vẫn có thể theo cảnh vật tương đối xa lạ này tìm được đồ vật này nọ thuộc về cô.

Nói cách khác..... Nơi này chính là nhà mới của cô và Zeref mới chuyển vào cách đây không lâu!?

Trong phút chốc, Lạc Lan bỗng nhiên ngồi bật dậy, tầm mắt vừa khéo nhìn về phía Zeref vừa mới đẩy cửa đi vào: “Zeref!”

Sau khi Zeref nhìn thấy Lạc Lan tỉnh lại, biểu tình trên mặt rõ ràng có chút lo lắng xuống: “..... Rốt cuộc cô cũng đã tỉnh.” Anh đi đến bên giường, đứng cạnh đó: “Cảm giác thế nào?”

Lạc Lan ôm chần hít sâu một hơi, sau khi được ngủ no thì mặt tràn đầy tinh thần:

“Đôi bụng!”

Zeref nhìn Lạc Lan xốc chẫn, ngồi ở bên giường mang đôi dép lê bằng nhung đã mua trước đó. Trên mặt anh hiện lên một chút ý cười.

Âm thanh bao tử đánh trống kêu vang kháng nghị căn bản làm cho người ta không thể bỏ qua, Lạc Lan nghi hoặc ngược đầu lên: “Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Hon một ngày.”

“..... Ôi chào!” Lạc Lan kinh ngạc: “Erza đồng ý để cho anh mang tôi trở về sao???”

Zeref khẽ gật đầu: “Cô đã quên tôi đã nói gì rồi sao?”

Hừm.....? Anh ta đã nói?

Lạc Lan mê mang lê lét dép nhung đi tới hai bước, bỗng nhiên nhẹ nhàng “A” một tiếng — Nghĩ tới, ở trên đảo Galuna, anh ta đã nói ‘Đừng lo lắng, cứ giao hết cho tôi.’

Làm sao đây, một người đáng tin cậy như vậy thật sự rất dễ làm cho trái tim người ta động tâm.....

Không tốt không tốt, cô cảm thấy rất hí hửng — Lạc Lan thu hồi vẻ mặt tươi cười ngây ngô của mình, bước nhanh hai bước đi lên: “Zeref, rốt cuộc anh đã nói như thế nào với Erza vậy? Nói cho tôi biết với!”

“..... Không được, nếu nói ra thì cô sẽ lỡ miệng nói ra hết.”

“Ôi chào ~~~~ Làm sao có thể như vậy!?”

“Cô chỉ cần tiếp tục kiên trì nói mình là người thường là được rồi.”

“..... Không cần phải giữ kín miệng như vậy chứ, nói đi mà ~~~~”

“Không.”

**

Bởi vì cho dù có làm nhiều đợt tấn công làm nũng đi chăng nữa, cũng đều hoàn toàn thất bại. Lạc Lan ăn xong rồi com chiều, vì còn giận dỗi nên cô không thèm dọn bàn đem chén bát đi rửa, cứ thế trực tiếp đi về phòng — Ai biết Zeref không chịu nói cho cô biết là anh đã dùng dạng cơ gì để qua mặt bọn họ!

Bất quá..... Dựa vào việc Zeref có thể thuận lợi đem cô trở về từ “vị giám thị” Erza kia, thì có thể chứng minh được một điều, cái cơ mà Zeref đưa ra hoàn toàn rất có sức thuyết phục. Nếu không, với tính cách và lập trường vô cùng vững chắc của Erza, cùng với đám người pháp sư kia, thì làm sao có thể yên tâm thả người khi biết cô đã hấp thu tới tận hai Ác Quỷ.

..... Thật sự rất không bình thường.

“Đồ Zeref khốn kiếp!” Để cho hả giận, cô đã nhỏ giọng mắng Zeref một câu, sau đó tự vỗ lấy hai gò má mình.

Đã được ngủ no nê rồi, nên đi làm!

Thời gian trong vòng ba tháng hoàn thành truyện dài đã bị lược bớt mấy ngày, càng miễn bàn, số ngày mà cô bị Erza mạnh mẽ cưỡng ép đưa đi đến đảo Galuna chính là ba ngày.

Ba ngày a!!! Phải biết rằng tiền ở thế giới này phải tự tay chi tiêu a!

Lạc Lan cắn cán bút, căn cứ vào yêu cầu của bản thảo, cần phải tập trung chú ý đến đoạn mở đầu — Dựa theo yêu cầu cụ thể này, cô ở trên trang giấy viết xuống vài ý cơ bản, sau khi liệt kê một vài chi tiết tí mĩ xong, cô lại bắt đầu bổ sung thêm vài thuộc tính, về ngoài của nhân vật.

Khi bị Erza “bắt cóc”, dọc trên đường đi, cô đã sớm nghĩ ra được cốt truyện tiểu thuyết lần này nên viết là gì, cho nên phần lớn về dàn ý coi như có vẻ được thuận lợi.

Lạc Lan vui đầu viết như điên một hồi, lại ngẩng đầu lên nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, bây giờ đã là một mảnh đen tối.

A, hình như đã khuya lắm rồi.

Lạc Lan xoa ánh mắt, lắc lắc cái tay mỏi nhừ vì liên tục viết đi viết lại, chống bàn đứng lên.

Bên ngoài ngoài trừ đèn đường ở dưới mái hiên, thì ngay cả một tia sáng cũng đều không có — Đã gần đến nửa đêm, gần như toàn bộ thị trấn Magnolia đều rơi vào giấc ngủ say nồng.

Cô lười biếng duỗi eo, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái khăn sạch, tính đi tắm một cái rồi ngủ.

Bên ngoài phòng là một mảnh yên tĩnh. Lạc Lan đứng ở trước cửa phòng nghiêng đầu, đứng lại mấy giây — Một chút âm thanh trong phòng Zeref cũng đều không có.

Đang ngủ sao.....?

Lạc Lan bĩu môi lên, hắt đầu đi vào phòng tắm.

Nhưng, sau khi Lạc Lan ngâm mình, tắm rửa được gần một giờ xong, không biết có phải là ma xui quỷ khiến hay không mà cô đã quay lại mở cửa phòng Zeref ra.

Nhất định là đầu óc cô đã bị hỏng rồi.

Lạc Lan đem hết mọi việc đổ lỗi hết cho bồn tắm, chỉ vì ngâm mình quá lâu nên đầu óc mới không được tỉnh táo, cô ló đầu vào thăm dò nhìn —

Trong phòng Zeref tối đen một mảnh, trên giường có phần hơi gồ lên biểu thị chủ nhân căn phòng giờ phút này đang yên ổn ngủ.

Không biết vì sao, Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra một hơi, thả cái khăn trên đầu đang hút nước ra, rón rén đi đến bên cạnh đầu giường, ngồi xuống dưới.

Sau khi ánh mắt đã thích ứng được với bóng tối trong phòng, Lạc Lan có thể nương theo ánh trăng bên ngoài cửa sổ nhìn thấy Zeref đang nằm nghiêng trên giường. Cô chống cằm, yên lặng nhìn vào khuôn mặt của cái người tự xưng là Pháp Sư Bóng Tối này.

Cứ coi như là xuyên không đến một thế giới khác, cô cũng chưa từng nhìn thấy ai có dung mạo ‘kẻ nửa cân người tám lạng’ (Ý nói hai bên bằng nhau) như thế này — Đương nhiên, đối tượng đều toàn là nam giới.

Làn da của người này vừa trắng lại vừa mịn, lông mi thật dày ánh ra một tầng bóng râm, ngũ quan nhu hòa dịu dàng khiến cho cả người anh ta hiện ra có vẻ vô cùng nho nhã, tựa như người từ trong bức tranh bước ra vậy.

Tuy nói cách hành văn khi viết tiểu thuyết đã được tinh luyện không ít, nhưng Lạc Lan cảm thấy khi mình đứng đối diện nói chuyện với Zeref thì từ ngữ có chút nghèo nàn. Cho dù như thế nào đi chăng nữa, cũng không tìm được từ ngữ thích hợp nào để hình dung anh ta.

Nói tóm lại, tìm từ ngữ để tóm lại chính là người thật đẹp mắt.

Lạc Lan nhấp mí mắt, không kìm nén nổi nữa bắt đầu vờn tay ra, muốn kiểm tra thử mặt Zeref. Khoảng cách từ bàn tay cô đến khuôn mặt của Zeref còn còn cách có một ngón tay, khi cô muốn đụng vào khuôn mặt của đối phương thì bỗng nhiên Zeref mở mắt ra!

Lạc Lan bị hoảng sợ, theo bản năng lùi về phía sau, nguyên nhân bởi vì ngồi chồm hổm mà hai chân cô đã có chút tê rần, giờ đây hai chân đã trở thành trở ngại lớn nhất dành cho cô — khiến cho phần mông của cô đã bị đập xuống nền nhà.

“Đau!” Cô cau mày nghiêm mặt nghiêng thân thể, xoa xoa phần mông bị ngã đập xuống, nhưng giây tiếp theo, bàn tay đang xoa xoa mông của cô đã bị

người nào đó nắm lại, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng cô —

Cả người Lạc Lan đều nằm lên trên người Zeref.

“Mời gọi đầu?” Zeref vươn tay lại đây dò xét, tại mái tóc của cô sờ sờ, đầu ngón tay của anh so với nhiệt độ cơ thể người bình thường rất thấp, nên khi anh vừa đụng vào liền khiến cho đầu óc vừa mới tắm xong tỏa ra hơi nóng vô cùng thoải mái.

Cô hơi hơi nheo lại mắt: “..... Ừm”

Biết Lạc Lan nhất định không có lau khô tóc đằng hoàng, Zeref lại dùng phép thuật chuyên dụng làm khô nhanh tóc. Trong giây lát, tóc Lạc Lan từ ẩm ướt đổi thành khô ráo, cảm giác sạch sẽ sáng khoái khiến cho Lạc Lan cảm thấy vô cùng sung sướng. Ngay lập tức liền ở trong lòng tha thứ cho Zeref vì đã chê bai cái miệng nói nhiều của cô.

Cô đem cái khăn vốn quấn ở trên tóc lấy xuống treo trên đầu giường, sau đó hướng về bên người Zeref ngồi xuống, bắt đầu xoa bóp cánh tay: “Mát-xa đi, tay có chút đau.”

Zeref chưa bao giờ đối với “sự nghiệp” của cô phát biểu bất cứ quan điểm nào, Lạc Lan vô cùng có thức tự tiếp nhận sự chăm sóc của “máy mát-xa sống”. Động tác của anh có thể nói chính là thuần thực, vừa nhìn là biết ngay bình thường Lạc Lan rất hay “bóc lột sức lao động” của anh.

Lực đạo Zeref sử dụng rất vừa phải, sau khi nhấn nhu một lúc, Lạc Lan cảm thấy toàn thân đều thả lỏng hết xuống dưới, chỉ khi ấn tới huyết vị thì nhẹ nhàng hừ hừ hai tiếng.

Thoải mái, sắp ngủ.....

Lạc Lan một bên mơ mơ màng màng nghĩ, một bên tự phi nhỏ chính mình — Khiến cho chủ nhân trên danh nghĩa của mình vừa bảo vệ, nấu cơm, mát-xa, hầu hạ cho mình, thì cứ tính việc cô kiếm lại thật nhiều tiền để nuôi anh ta hình như không còn cách gì có thể nói nổi nữa a.

Quạ quạ — Cô tuyệt đối sẽ bị trời phạt mất!

Cho nên vẫn là nói nên chạy nhanh trở về phòng mình đi.....

Lạc Lan chà xát mặt, bỗng dưng rút tay về.

“Lạc Lan?”

Nghe được âm thanh có chút nghi hoặc của Zeref, Lạc Lan di chuyển tới mép giường, đem dép lê của mình kéo lại đây rồi mang vào, đứng lên quay đầu lại nói: “Aha ha ~ buồn ngủ quá, tôi trở về phòng ngủ đây!” Cô vỗ vỗ tay phải vừa mới được mát-xa xong, vừa lễ lười làm mặt quỷ: “Cảm ơn chủ nhân.”

Ném một câu trên chộc như vậy làm câu kết thúc, Lạc Lan nghĩ muốn chuồn đi nhưng lại bị Zeref nhanh chóng đuổi người vươn tay qua nắm kéo lại.

..... Ế? Zeref muốn làm gì?

Lạc Lan nghĩ muốn quay đầu lại nhìn xem Zeref còn có chuyện gì muốn nói. Lực đạo kéo cổ tay cô ra lại phía sau, khiến cô đứng không vững ngã ngồi ở trên giường Zeref.

Không đợi Lạc Lan có ý nghĩ gì, Lồng ngực của Zeref liền dính sát vào ngay sau lưng cô.

Khi ngồi ở trên giường, Zeref vẫn thường xuyên luôn cời trần, về điều này Lạc Lan đã sớm biết. Giờ này phút này, cơ thể hai người trong lúc đó chỉ còn cách nhau một lớp áo ngủ mỏng manh, nhiệt độ hơi cao trên cơ thể cô còn chưa giảm xuống khiến cho vị trí của cô và Zeref đang kề sát nhau, cùng với một lớp áo ngủ mỏng manh ma sát thân thể, có vẻ vô cùng ái muội.

“Sao, làm sao vậy.....?”

Lạc Lan buộc chặt thân thể, tỏ rõ cô hiển nhiên đã biết rõ mà còn cố hỏi, mà trên bả vai ở bên phải có gì đó đang không ngừng cọ xát, khiến cho Lạc Lan hơi khe khẽ hít một hơi thật sâu vào.

Zeref đang..... Hôn bả vai của cô?

Sớm biết như thế thì cô đã không mặc áo ngủ có cổ áo rộng như vậy rồi!!!

Lạc Lan chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, trong đầu còn sót lại chút ý nghĩ giờ đây đã mềm nhũn ra thành keo hồ hết rồi. Động tác của Zeref khiến cho toàn bộ lực chú ý của cô đều tập trung ở vị trí này, cũng đang bởi vì như thế, khi bả vai truyền đến cảm giác nhẹ nhàng mát vào, toàn thân Lạc Lan không thể khống chế, nhẹ nhàng run rẩy lên.

Cô có thể cảm nhận được rõ ràng độ nóng vốn đã có chút thoáng biến mất, giờ đây lại vì chuyện này mà tăng cao. Vì thế cô liền theo bản năng tách hai tay Zeref đang ôm ở bên hông cô ra.

Hiển nhiên Zeref không tính để cho cô trốn như vậy, tay trái anh ôm lấy thắt lưng Lạc Lan, tay phải cầm lấy phần tóc dính ở trên gò má vén ra sau tai cô.

Đôi môi vốn đang nhẹ nhàng mút lấy vai phải cô, đã bắt đầu chuyển lên trên tai phải cô. Đôi môi hé ra rồi ngậm lại, lời nói chuyện trong lúc đó mang theo hơi theo hơi thở ấm áp, toàn bộ đều phun ở trên tai phải của Lạc Lan —

“... Đừng trốn.”

Lại bị “Cái loại này thanh âm” của Zeref đánh bại hoàn toàn, Lạc Lan chỉ cảm thấy phía bên tai phải của mình bắt đầu như bị điện giật, cảm giác tê dại nhanh chóng lan tràn trong khắp cơ thể.

..... Trốn..... trốn cái gì, cả người cô đều mềm nhũn hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Từ trước đến nay, Lạc Lan chưa từng nghĩ đến chính mình rồi cũng sẽ có một ngày như vậy — Cho dù có cùng với người khác phải quang minh chính đại ở chung một chỗ, đến nửa đêm vẫn ở lại phòng của đối phương, hay là giống như bây giờ, bị tay của người nào đó ôm chặt lấy thắt lưng..... Âm thanh tai phải bị mút vào mang theo hơi thở ấm ướt nóng bỏng, hô hấp của người kia phả vào trên nửa mặt phải cô, lại thêm một trận run rẩy bám lấy.

— Đơn giản chỉ vì người nọ là Zeref.

Người thiếu niên sáng sủa, xinh đẹp tuyệt trần này trong ngày thường, toàn thân từ trên xuống dưới đều là không phát ra sắc thái cảm dục nào. Lúc đầu, sau khi quen biết nhau, điều này làm cho Lạc Lan cảm thấy anh ta cùng với tình yêu gần như đã chết duyên.

Lần đầu tiên gặp nhau, ấn tượng ban đầu luôn giữ vai trò chủ đạo, giờ đây Lạc Lan hoàn toàn đều bị bầu không khí này “cuốn theo chiều gió”.

Đây là lần đầu tiên bản thân cô cảm nhận được cái cảm giác gọi là “Trái tim đều phải theo miệng nhảy ra” —

“Ze... Zeref.....”

Lạc Lan vừa mới mở miệng ra, cô liền bởi vì âm thanh của mình mà run rẩy, âm thanh lộ ra tình dục khiến trái tim có phản hồi đập nhanh. Thời gian ở giữa đêm khuya, bị một người đàn ông ở trong chính căn phòng của anh ta, ôm vào trong ngực với tư thế như vậy, hơn nữa, sau khi bị hôn cô còn phát ra âm thanh mềm yếu như thế, thật sự quá mức nguy hiểm — Lạc Lan có thể cảm nhận rõ ràng được khoang ngực trái tim của mình đang đập nhanh lên, cùng với dòng máu lưu động, không hiểu ra sao càng ngày càng nhanh.

Điều này làm cho đầu óc của cô càng thêm rối loạn.

Còn về phía Zeref, sau khi Lạc Lan hô tên của anh xong, động tác đang mút, liếm lấy vành tai của cô hơi dừng một chút. Lạc Lan dường như là theo bản năng quay đầu nhìn anh — Lúc này, khi Zeref làm ra loại sự tình này sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Muốn nhìn.

Muốn biết vị trí của cô trong lòng người này được đặt ở đâu, muốn biết bởi vì có liên quan đến cô thì vẻ mặt sẽ thay đổi như thế nào.

Loại dục vọng này dường như đang xâm nhập vào trong xương cốt, khiến cô cảm thấy sa vào thứ tình cảm này có bao nhiêu cảm xúc không ổn, đồng thời nó lại càng thêm hấp dẫn cô.

Tay Zeref vòng bên hông cô hơi có chút buông lỏng ra, điều này làm cho Lạc Lan thuận lợi đối diện với hai mắt anh. Zeref hơi cúi mi mắt, tròng mắt màu đen xinh đẹp bây giờ so với ngày thường có một chút dụ hoặc cùng với tình dục biếng nhác, dường như không đầy đem tầm mắt của cô chặt chẽ bắt lấy.

Trong nháy mắt, khi hai tầm mắt đối diện nhau, Lạc Lan chưa thể hình dung ra được trong lòng rốt cuộc là có cảm giác như thế nào thì Zeref đã hôn lên môi cô.

Dường như bị không khí ái muội của hai người trong lúc đó quán quanh, Lạc Lan chậm rãi nhắm lại mắt.

Cũng bởi vì nhắm hai mắt lại, Lạc Lan miễn cảm, cảm nhận được nơi mềm mại của đối phương. Nhiệt độ đôi môi không tầm thường ấy ngậm lấy môi cô, dẫn theo một chút lực đạo nhẹ nhàng mút lấy, sau đó lại hơi rời khỏi, trở thành khe liếm đầu lưỡi môi trên của Lạc Lan. Động tác tràn ngập mê hoặc kia khiến cho cô không tự chủ được nhẹ nhàng thở gấp ra một hơi.

Từ đôi môi hơi mở ra của cô, lưỡi Zeref mang theo tia không cho phép từ chối, mạnh mẽ dò xét đi vào. Miệng người nào đó bỗng nhiên xuất hiện độ ẩm của người khác, Lạc Lan đã bị kinh sợ, phụt chút mở hai mắt lùi về phía sau.

.....!

Ý thức được chính mình đã bị hôn mà còn ngồi đó ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, thật sự khiến cho Lạc Lan xấu hổ đến mức không thể kiềm chế lại được. Cô mơ hồ đoán được nếu cứ tiếp tục để cho Zeref tiếp tục hành động như vậy, thì tối nay, ở trong này, cô sẽ bị “ăn” sạch sẽ!

Động tác tiếp theo của Zeref đã hoàn toàn chứng minh, anh đối với cử động của Lạc Lan hoàn toàn thấy rõ.

Lạc Lan vừa muốn chuẩn bị lại lại thì đã bị tay của Zeref ôm lấy thắt lưng ôm hướng về trên giường — Lạc Lan chỉ cảm thấy hoa mắt, lập tức, mặt Zeref liền xuất hiện phía trên cô cách đó không xa.

Zeref cảm lấy tóc mái vụn vặt của cô đẩy ra hai bên, không có tình huống đặc biệt nào có thể lãng phí biểu tình bây giờ của anh. Giờ phút này, anh hơi gọi khóe miệng lên tiết lộ tâm tình của anh:

“Đừng trốn.” Anh lặp lại, khẽ nhẹ gọi tên cô: “Lac Lan.....”

Cái loại âm thanh lại khơi mào phản ứng dị thường của Lạc Lan, lại xuất hiện thêm lần nữa. Gần như bị lời nỉ non, nửa âm cuối của anh mê hoặc lấy. Điều này làm cho Lạc Lan bị anh đặt dưới thân, lại thêm một lần nữa, hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái mất đi khả năng tự hồi.

Rõ ràng, Zeref cũng không tính cho cô có cơ hội tự hỏi chính mình.

Zeref lại một lần nữa cuối xuống — Đôi môi hai người lại trùng hợp ở cùng một chỗ, có cảm giác vô cùng tốt đẹp, thế cho nên, cho dù là Zeref hay Lạc Lan thì hơi thở của bọn họ có chút không ổn. Lạc Lan theo bản năng hơi vươn tay ra khê đẩy bả vai Zeref nhưng lại bị đối phương nắm lấy từ khuỷu tay, theo một đường vuốt nhẹ lên trên, cuối cùng nắm lấy cổ tay, dùng lực đạo không cho phép cô cự tuyệt đặt ở trên giường.

Tu thế bị mười đầu ngón tay nắm lấy khiến cho hô hấp của Lạc Lan bị kiềm hãm, gần như sắp vứt bỏ lý trí. Nhưng phản búng chợt truyền đến cảm giác mát mát làm cho cô thu hồi thần trí sực chút nữa đã vứt bỏ trở về.

Chiếc áo ngủ nhẹ nhàng bị vén lên trên, lộ ra vòng eo nhỏ trắng như tuyết. Tại đây, trong căn phòng mờ tối, bầu không khí kiêu diễm ái muội như thế, đôi lại càng hiện ra sức cám dỗ, quyến rũ, lôi cuốn khó có thể nói rõ ra được.

Tay Zeref theo chiếc áo ngũ được vén lên bắt đầu dò xét. Da thịt mềm mại tinh tế kia của Lạc Lan, Zeref cũng đã đích thân mình cảm nhận được kể từ lần đầu tiên quen biết cô. Ngón tay cái của anh trong lúc đó đã nhẹ nhàng vuốt ve bụng Lạc Lan. Động tác vô cùng thân mật mà mang theo cảm giác kích tình, nhất thời kích thích Lạc Lan khiến cô vặn vẹo thất lúng.

Cho dù chi là một chút ma sát cũng đều giống như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, càng miễn bàn hơn là động tác vịn vẹo thắt lưng của cô đủ để dẫn dắt dục vọng đi ra — Không chỉ Zeref, ngay cả hô hấp của Lạc Lan đều trở nên gấp gáp lên.

Zeref hít lại mắt, hô hấp trong lúc đó lộ vẻ thích thú với mùi hương trên người. Mùi hương sữa tắm ở trên người cô ấy cùng với mùi hương ở trên người của anh giống hệt nhau, hơi thở của hai người trong lúc đó gần như hòa quyện vào nhau. Nhưng Zeref lại có tình từ giữa mùi hương sữa tắm kia nhận ra được mùi thơm cơ thể độc nhất vô nhị chỉ thuộc về riêng mỗi mình Lạc Lan, loại mùi hương như khắc sâu vào linh hồn này gần như có lực hấp dẫn đến chết người. Khiến anh có loại xúc động muốn “độc chiếm”,

Không chỉ riêng hương vị, sinh mệnh, còn có trên tinh thần..... Trên thể xác..... Đều muốn độc chiếm.

Zeref càng thêm xâm nhập, hôn, cùng với bàn tay đang vuốt ve phần bụng dưới lớp áo ngủ khiến cho Lạc Lan hừ nhẹ ra tiếng, trong âm thanh của cô lộ ra tràn đầy khao khát. Zeref thuận lợi tiếp thu được tin tức này, tay đang vuốt ve thắt lưng Lạc Lan thoáng đi lên, phần eo bàn tay (khoảng cách giữa ngón cái và ngón trỏ) kẹp lấy vạt áo ngủ của Lạc Lan, đầu ngón tay thì lại từ phía trên phần rốn nhẹ nhàng vẽ vòng xung quanh. Việc này làm cho động tác che giấu ý tứ thích thú của người khác càng thêm nồng đậm hơn. Cảnh này khiến cho Lạc Lan lại một lần nữa không tự giác được chính mình, bắt đầu vẩn vơ thất lung.

Sau khi đem áo ngủ của Lạc Lan vén lên một nửa, lộ ra phần bụng trắng nõn không tí vết thì thân thể của Zeref liền áp sát vào cô không chút kè hờ. Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương giờ phút này đang tản ra hương vị cấm dục, nhiệt độ đó đủ để thiêu cháy tinh thần và trí tuệ của cô.

Môi lưỡi quấn quít lấy nhau, khoảng cách, hô hấp của hai người trong lúc đó đều là hương vị của lẫn nhau, hết sức triền miên.

Bàn tay Zeref bao phủ lên trên phần hông trái mềm mại của cô, nhẹ nhàng khẽ vuốt ve nó, phảng phất như có một loại ma lực trôi chảy cô, làm cho cô càng muốn nhiều hơn nữa. Mỗi Zeref không biết từ khi nào đã di chuyển sang nơi khác, lại một lần nữa ở bên tai cô, kêu gọi tên cô, lộ ra mê hoặc căn bản khiến cho Lạc Lan không thể kháng cự với âm thanh mê hoặc cùng với những nụ hôn lướt nhất hạ xuống trên người cô.

Hết sức ôn nhu.

Đôi môi lại một lần nữa lấy lại được tự do. Vốn là trong lúc đó, đôi môi bị lấp kín, gần gũi với nhau khiến cho bản thân Lạc Lan đều có thể nghe được âm thanh khẽ ngậm nga đây xấu hổ, làm người ta phải đỏ mặt, tim đập dồn dập của mình. Zeref ở trên người cô chậm rãi vuốt ve, khe khẽ mân mê khiến cho cô, ngay cả căn môi lại cũng đều làm không được. Âm thanh ngậm nga này, ngay cả bản thân cô cũng đều cảm thấy nó rất xấu hổ, cùng với âm thanh Zeref thấp giọng khẽ gọi tên cô giống như đang soạn ra một ca khúc dẫn dắt ra dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

Zeref hôn một đường từ trên xuống dưới, lúc mút lấy xương quai xanh của Lạc Lan thì cũng chính là lúc tay Zeref đã bắt đầu tách hai chân Lạc Lan ra, hướng xuống dưới dò xét Lạc Lan đã không còn sức đề từ chối.....

Khi bị Zeref mò mẫm xuống phần dưới, trong nháy mắt, tâm trí Lạc Lan đã trở về vị trí cũ.

Cô cảm thấy dù chỉ một chút cũng không thể ức chế sự hoảng hốt – thân thể phản ứng theo bản năng đều bị Zeref kêu gọi lên. Một điều xa lạ với tên gọi là “dục vọng” khiến cho Lạc Lan phản ứng theo bản năng, làm cô cảm thấy vô cùng khản trương cùng sợ hãi.

Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận từ chỗ sâu nhất dưới đáy lòng cô, thật ra còn có vài phần mong chờ.....

Muốn được anh ăn luôn – Thì là... Chi là cô đã khinh địch như vậy đây.....

Không được! Trong đầu Lạc Lan hiện ra một tia kháng cự cuối cùng khiến cho đầu óc cô chợt tỉnh táo lại, nguyên nhân vốn là do phần dưới bị Zeref chạm vào nên khiến thân thể cô xụi lơ vô lực, mà cũng bởi vì điều này mà một tia kháng cự mạnh mẽ đã được sinh ra. Cô hành động bất ngờ, dùng lực đẩy Zeref ra, tuôn ra một câu: “Jackal — !!!”

Zeref chính là đang vươn tay sang đây, cái tay đang muốn đem người cô xoay trở lại nhất thời cứng đờ. Bầu không khí vốn là đang vô cùng ái muội như có như không bị cái xung hô vô cùng lồi thối đó của Lạc Lan đem nó đánh gãy. Anh vô cùng ngạc nhiên, hơn nữa cảm thấy dở khóc dở cười khi nhìn thấy mặt Lạc Lan đỏ lên, nghiêm mặt chạy ra bên ngoài, lấp bắp ném lại một câu “Tôi, tôi tôi trở về phòng.” Sau dùng lực mở cửa ra.

Thẳng cho đến khi cửa phòng xuất hiện một tiếng “Phanh”, cùng với phòng cách vách ngay sau đó cũng có một tiếng “Phanh” vang lên. Lúc này Zeref mới ôm trán thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiếp xúc có thể đạt được độ ẩm hơi cao khiến cho Zeref cảm thấy có chút không được tự nhiên — Đã bao nhiêu lâu rồi anh không được cảm thụ qua loại nhiệt độ hiện rõ ham muốn khát vọng này.

Nhớ lại khi trên mặt Lạc Lan mất tự nhiên xuất hiện vết ửng đỏ khắp mặt, khóe miệng Zeref liền không tự giác xuất hiện một độ cung vô cùng rõ ràng —

Ngay cả chính bản thân anh cũng đều không phát hiện ra, độ cong ấy có tên là “sùng nịch”.

**

Lưng Lạc Lan để dựa sát vào cửa phòng, cô đang không ngừng thở hổn hển, hai chân như mềm nhũn ra căn bản khiến cho cô không thể trụ nổi được thân thể còn còn khí lực nào của mình.

Cô dựa lưng sát vào tường, chậm rãi ngồi xuống đất.

Phần bụng dưới có cảm giác trống rỗng khiến cô không thể hiểu nổi, cùng với chính giữa hai chân trong lúc đó đã ẩm ướt khiến cho cô cảm thấy xấu hổ không có cách nào có thể kìm nén lại được. Lần đầu tiên trong cuộc đời nếm thử mùi vị của tình dục mà chính thân thể cô lại có hành vi đào tẩu khỏi dục vọng, nên đầu óc cô mới kịp thời xuất hiện trạng thái thanh tỉnh. Hiện tại, Lạc Lan đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái bình thường đối với tình huống hiện tại mà nói, vẫn còn quá mức khó khăn.

Đôi môi bởi vì bị Zeref liên tục hôn, mút lấy mà có một loại cảm giác hơi căng nở ra. Lạc Lan vươn tay nhẹ nhàng chạm vào môi dưới của mình, phần đó truyền đến một chút đau đớn khiến cho Lạc Lan nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra ở trong phòng Zeref.

Không thể tưởng được người kia, Zeref, cư nhiên cũng sẽ có..... một mặt như vậy.....

Lạc Lan lấp bắp kinh hãi, dùng lực lắc đầu.

Đồ ngốc! Không nên tùy tiện nhớ lại cảnh xuân như vậy chứ!!!

Như là muốn quyết tâm đem một màn kiều diễm, khung cảnh đầy ái muội trên đuối ra khỏi đầu. Lạc Lan vỗ vào hai má mình phát ra một tiếng “bach”, đỡ lấy cánh cửa, bắt đầu khởi động thân thể vẫn có chút yếu ớt vô lực của mình đi về phía trước vài bước, hướng về trên giường nằm xuống, không hề di chuyển chút nào.

Thật lâu sau, cô buồn bực ở trong chốn mền phát ra âm thanh căm giận —

“Zeref là đồ vô lại!”

Tiểu kịch trường bán mạnh

Zeref: Tôi đã sớm muốn hỏi, cái tên “Jackal” kia rốt cuộc là như thế nào?

Lạc Lan [Ánh mắt dao động]: Tôi có thể không nói sao?

Zeref: Không thể.

Lạc Lan [Ánh mắt tiếp tục dao động]: Bỏ qua một lần đi, tôi sẽ càng chủ động hôn anh nhiều hơn nữa.

Zeref: Không.

Lạc Lan [(./\) thăm mắng ‘Phần dân’]: Là như vậy, blablabla.....[← đem tất cả nói ra hết một lần]

Zeref:.....

Lạc Lan [Bị ánh mắt của người nào đó dọa đến, nước mắt bắt đầu chảy ra]: Lúc ấy, trong đầu tôi thật sự chỉ có hai chữ này thôi — quạ quạ quạ — Không cần phải trừng tôi như vậy mà —

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

[Vài ngày sau, ở quán cà phê nào đó trong thị trấn Magnolia]

Lạc Lan xoa bóp phần thịt cánh tay phải đã bắt đầu đau nhức lên, sau đó thở một hơi thật dài ra. Cô dùng tay trái chống cằm, tay phải cầm bút theo thói quen bắt đầu xoay bút vài vòng.

Khoảng cách giữa cô và Zeref thiếu chút nữa đã trở thành khói lửa mù mịt, đạn bay vèo vèo cùng với sự kiện “nào đó” đã trôi qua được mấy ngày. Trong đoạn thời gian gần đây, Lạc Lan hầu như ngày nào, khi nhìn thấy mặt của Zeref cũng đều không kiềm chế được bắt đầu đỏ lên. Bởi vậy, gần như mỗi ngày cô đều chạy ra ngoài đi lon ton đầu đó.

Chỉ khi đến giờ cơm chiều thì mới gặp mặt nhau, hơn nữa sau khi ăn xong cơm chiều thì cô liền lập tức trở về phòng, tự nhốt mình trong đó — Về việc cô có hành vi, thái độ như vậy, tên gốc Zeref kia dường như cũng không có phản ứng nào lớn.

Tên gốc Zeref kia hoàn toàn không quan tâm đến thái độ của cô gì hết!!!

Lạc Lan cau mày, kìm chế ham muốn muốn nện tay xuống mặt bàn.

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng.

..... Cũng đang bởi vì xảy ra chuyện như thế, cô mới có thể ở thị trấn Magnolia phát hiện ra một nơi tốt như vậy — cũng chính là tiệm cà phê mà cô đang ngồi.

Bên trong gian nhà tiệm cà phê này, ở hai bên hàng lang đều có trang trí những chậu cây, như vậy có thể nhìn ra được quán cà phê này chỉ mới khai trương không được bao lâu. Trang trí trong tiệm và bàn ghế trong đây đều hoàn toàn mới, hũ cà phê mới tinh, bộ tách cà phê cũng mới tinh. Cùng với hầu như mọi không gian trong cửa tiệm đều tràn ngập hương vị của cà phê, hoàn toàn hấp dẫn được Lạc Lan ngay từ đầu vốn chỉ là có ý nghĩ đi ngang qua đây dạo chơi.

Đương nhiên, nguyên nhân khiến cho Lạc Lan thích nơi này không chỉ có một. Hương vị cà phê trong cửa tiệm này vô cùng đặc biệt, khiến cho cô chỉ mới uống một ngụm mà đã cảm thấy thích thú rồi.

Cửa tiệm cà phê vừa mới khai trương này quả thực có thể nói chính là hoàn mỹ! Chỉ có một thứ duy nhất không tuyệt chính là.....

Nơi này cách với hội Fairy Tail rất gần! Chỉ cách có nửa con phố mà thôi! Mỗi ngày từ nhà đi đến tiệm cà phê cùng với trên đường đi về nhà đều phải đi ngang qua cửa hiệp hội kia. Điều này làm cho Lạc Lan cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng sự yêu thích của Lạc Lan dành cho tiệm cà phê này đã muốn hoàn toàn vượt qua cảm giác không được tự nhiên mà các thành viên Fairy Tail đã mang đến. Cứ coi như vị trí cửa tiệm này rất đáng để gào to, nhưng Lạc Lan vẫn cứ thích đến.

Từ sau khi phát hiện được cửa tiệm cà phê này, Lạc Lan đã sửa thói quen ngủ trễ của mình, mỗi ngày dậy sớm rời giường chạy đến nơi này. Bầu không khí ở đây so với ở trong nhà đôi lại có thể khiến cho cô có cảm giác yên tĩnh.

Lạc Lan biết rất rõ, ở nhà hoàn toàn không có cảm giác yên tĩnh như đường cùng, chính là vì tên gốc Zeref kia.

Nhưng cho dù mỗi ngày có chạy ra ngoài, chỉ cần không đem lực chú ý, tập trung ở trang giấy và chữ viết, thì trăm phần trăm cô sẽ lại suy nghĩ về chuyện của Zeref.

Cái đó, tối hôm đó, anh ta cứ như vậy liền [Bíp—] như vậy [Bíp —] sau đó còn như vậy như vậy [Bíp —] Cô, thật sự..... Thật sự rất.....!

Đáng giận!

Mặc dù cô cảm thấy vô cùng rối rắm, nhưng vấn đề quan trọng nhất ở đây chính là cô đã tự đem mình đi dâng tới cửa. Sau khi bình an vượt qua mỗi

khủng hoảng đã xảy ra ở trên đảo Galuna, cô bỗng nhiên ngoài ý muốn phát hiện ra Zeref khiến cho cô có cảm giác đáng tin cậy, điều này làm cho việc cô quen biết về Zeref trước kia hoàn toàn bị đảo lộn hết. Khi nhận biết được một con người hoàn toàn mới của Zeref thì việc muốn đi tìm hiểu những chuyện về anh cũng là một chuyện hết sức bình thường thôi!

Nhưng.....

Nhớ tới những chuyện đã xảy ra vào tối ngày hôm đó. Mặt Lạc Lan liền “Tạch” một tiếng, lại đỏ lên nữa.

Quả nhiên vẫn rất đáng giận a!!!

Quạ quạ quạ! Lại suy nghĩ về tên khốn Zeref này! Đồ Zeref ngốc! Cô thật sự không có thuốc nào có thể cứu được chính mình!

Lạc Lan ở một bên trong lòng kêu thảm, một bên dùng sức nắm lấy tóc mình — Cô hoàn toàn quên mất chính mình đang dùng một cây kẹp nhỏ kẹp lấy tóc mái, và thế là mái tóc này đã bị chính cô làm rối loạn.

Lạc Lan ở một bên khinh bỉ chính mình, một bên hung hăng, nóng nảy đem phần tóc đã làm rối loạn chải lại gọn gàng. Trong lúc đó, cô đã lơ đãng ngẩng đầu lên, chạm mắt với với một ánh mắt dữ tợn và sắc bén.

Sau một lúc, cô mới chậm chạp phản ứng phát ra một tiếng “A” — Chính mình cư nhiên bị dọa đến phát ra âm thanh không tiền đồ như vậy!

Lạc Lan gần như là đâm vào tầm mắt kia, sau đó liền theo bản năng xoay đầu sang một bên, nhưng chính mình phản ứng quá khích khiến cho cô cảm thấy vô cùng mất mặt — Cái tên Laxus kia có lẽ cũng đã nghe thấy?

Cô nghiêm trang, làm bộ như đang nghiên cứu hoa văn trên cái ghế ở đầu hành lang khác, khoe mắt Laxus thoáng liếc qua đôi mắt màu vàng kim kia một chút, điều này khiến cô nhẹ nhàng thở ra.

..... Rời khỏi rồi.

Cho nên người này chỉ là đang đi ngang qua đây mà thôi? Đi ra ngoài làm nhiệm vụ?

..... Cô làm sao có thể xui xẻo như vậy chứ, hết lần này tới lần khác đều chạm mặt nhau. Quay trở lại vấn đề chính, anh ta làm gì mà nhìn về phía cô như vậy chứ???

Ê? Kỳ quái! Cô làm sao có thể sợ anh ta như vậy.?

Lạc Lan gãi gãi mặt, nội tâm cảm thấy rất là hoang mang — Là vì ánh mắt sao? Hay vấn đề vẫn là do khí chất? Tóm lại, kể từ lần đầu tiên ở trong hội Fairy Tail nhìn thấy người đàn ông này thì cô chính là bị dọa đến, sau đó ở ngoài bưu điện nhìn thấy cũng là bị dọa đến, bây giờ lại.

A!!! Khi nhìn đến loại ánh mắt hung ác này của Laxus thì cô có cảm giác anh ta lập tức sẽ xông tới đây đem cô bóp chết.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng kia, Lạc Lan liền cảm thấy dạ dày mình có chút đau đau.

“..... Làm ơn cho thêm một phần bánh ngọt và trà ở đây!” Về mặt cô đau khổ hướng trong tiệm hô một tiếng, sau khi nghe nhân viên cửa hàng đáp lại thì cô lại tiếp tục chà xát mặt.

Có loại cảm giác bị dồn ép thì khẳng định không thể tự nói ra, vẫn là nên ăn chút đồ ngọt khiến cho tâm tình tốt lên đi.

Lạc Lan nghĩ như vậy, ánh mắt không tự chủ được nhẹ nhàng lướt qua phương hướng Laxus đã rời đi.

Nghe nói người kia là cháu trai của hội trưởng Fairy Tail? Có lẽ là do thân là một pháp sư cấp S, cho nên mới hung hãn như vậy? Tính cách. Tuyệt đối không tốt đi?

Ngay cả một ánh mắt tùy tiện của Laxus cũng đều có thể dọa con nít khóc, mà ngài hội trưởng kia cũng thật là, có phải là do quá bận rộn xử lý những chuyện trong hiệp hội nên không có thời gian quan tâm đến trẻ nhỏ? A a? Lại nói tiếp. Cha mẹ của anh ta đều đã qua đời rồi sao? Lúc trước khi Loki và Mirajane giới thiệu sơ qua, hình như cũng không thấy có nói đến việc này.

“Vị tiểu thư này, trà và bánh ngọt của cô đây.”

Đột nhiên bị nhân viên cửa hàng đánh gãy suy nghĩ, Lạc Lan hoàn hồn lại, một bên cô nói cảm ơn, một bên gãi gãi sau đầu.

Không tốt, không thể tin được cô lại đang nghiên cứu về cái người dễ hù chết người khác này, làm gì có thời gian rồi đến vậy a! Lạc Lan dùng nĩa lấy một khối bánh ngọt nhỏ cho vào miệng, thờ dài thỏa mãn —

Không chỉ cà phê, ngay cả bánh ngọt ở chỗ này cũng đều ăn rất ngon a.

**

Ngay từ đầu, Lạc Lan chỉ nghĩ đến sẽ trải qua cuộc sống nhàn nhã, thanh thoi cho đến ngày hoàn thành tiểu thuyết. Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, khi

đi ngang qua Fairy Tail thì cô hoàn toàn bị kinh sợ —

Thật... thật nhiều cây gây gộc đâm thẳng vào trong tòa nhà hiệp hội. Tòa nhà ba tầng hội Fairy Tail vốn ngăn nắp, gọn gàng, ấm áp được bảo dưỡng theo từng ngày, giờ đây đã bị những cây gây gộc to lớn chọc thủng, khiến tòa nhà có một bộ dáng vô cùng thê thảm, tả tơi.

Cái này... Hẳn không phải là cái “ám chi” gì đó nhì.....? Chẳng qua chỉ đơn giản là trả thù nên mới thành ra như vậy?

..... Hình như cũng không quá thần kì rồi?

Lạc Lan có cảm giác chính mình có lẽ nên xem kỹ thực lực của Fairy Tail thêm một lần nữa — Không phải đã nói là có vài người pháp sư cấp S rất lợi hại sao? Làm sao hàng ổ của bọn họ bị phá hủy một cách tùy tiện như vậy.....

..... Quên đi, cái gọi là sự tò mò sẽ giết chết con mèo. Chuyện không liên quan tới mình không nên quan nhiều đến vậy, việc đi giao bản thảo vẫn quan trọng hơn!

Nghĩ như vậy, Lạc Lan vừa mới quay người lại tính rời đi, đã bị ai đó kêu lại —

“Ồ mô? Đây không phải là Lạc Lan sao!” Lạc Lan quay đầu lại, thấy một chị gái xinh tươi với mái tóc màu bạc đang đi về hướng cô, một bên khoát tay chào hỏi: “Gần đây cũng không nhìn thấy em đến hội dạo chơi đâu..... A, lại nói tiếp, ngay từ ngày kia em đã bắt đầu không có tới đây nữa.”

Lạc Lan khéo léo tránh né vấn đề hiệp hội đã bị phá hủy của đối phương: “A, gần đây em có chút bận rộn, cho nên.....” Cô có chút xấu hổ, không biết nên tiếp tục đề tài này như thế nào nữa — Cô vốn chỉ là một người ngoài, nên sẽ không có tư cách hỏi đến chuyện đã xảy ra ở hiệp hội bọn họ. Ý muốn nói, người ta có thể còn nghĩ đến chuyện che giấu việc này, không thể nói cho người ngoài biết, nhưng trong lời nói của Mirajane, cô làm sao có cảm giác được tinh thần sa sút của cô ấy kia chứ. Quả nhiên vẫn nên an ủi một chút, có được không nhì?

“Cái kia.....”

Lạc Lan vừa mới mở miệng, Mirajane liền cười đánh gãy lời của cô: “Xin đừng để ý đến những gì đã thấy trong ngày hôm nay, sau vài ngày quán rượu của hội của được sửa chữa lại. Chị có thể mời Lạc Lan đến đây chơi không?”

“A, đương nhiên không thành vấn đề.” Lạc Lan hoàn toàn đồng ý — Lúc này, con gái nhà người ta đang gặp rắc rối, ngay cả nói cũng không nói nổi câu nào. Cho dù quan hệ cũng không thân thiết lắm nhưng ít ra cũng phải khiến cho người ta có cảm giác như ‘đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi’, cũng không thể làm chuyện xát muối lên vết thương của người khác. “Mặc dù em không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chị Mira cũng phấn khởi tinh thần lên nhé!”

Để lại câu nói cổ vũ như vậy, Lạc Lan cười tủm tỉm vẫy tay với Mirajane, rồi xoay người chạy đến tiệm coffee.

Bất luận là Lạc Lan hay Mirajane cũng đều không có chú ý tới, ngay chỗ góc đường có một bóng mờ trong đó, đôi mắt của người đó lộ ra chút đăm chiêu, gắt gao nhìn bóng lưng của người thiếu nữ tóc đen.

**

Lạc Lan ở trong tiệm cà phê viết truyện, lại thêm một ngày bình yên trôi qua — Ở nơi có hương thơm đậm đà của cà phê vây quanh, quả nhiên hiệu suất làm việc tăng lên rất nhiều, tiến độ làm việc được tăng lên rất nhanh.

Lạc Lan đem những bản thảo đã được viết tốt, cẩn thận thu gom lại, bỏ vào trong túi đeo quai cô luôn mang theo bên mình. Sau khi đem giấy bút thu dọn xong hết, cô liền cùng với nhân viên cửa hàng nói lời tạm biệt rồi rời khỏi tiệm cà phê —

Lúc trước, vào một ngày nào đó, nhân viên cửa hàng cảm thấy tò mò cô đang viết cái gì ở trên bản thảo nên đã nhìn lén, sau đó liền xin chữ ký của cô, thân phận đã hoàn toàn bị bại lộ. Mặc dù cô cảm thấy rất là ㄟ, nhưng điều này cũng khiến cho Lạc Lan cùng với chủ tiệm cà phê và nhân viên cửa tiệm này càng ngày càng quen biết nhau hơn. Sau khi yêu cầu đối phương hỗ trợ che giấu bí mật xong, Lạc Lan yên tâm thoải mái ở dưới lực lượng hỗ trợ mạnh mẽ của “Fan hâm mộ” chiếm lấy vị trí hành lang ở tiệm cà phê — Vị trí đó gần như đã trở thành chỗ ngồi chuyên dụng của Lạc Lan.

Magnolia đã muốn chìm vào trong bóng đêm, từng nhà truyền đến mùi thơm của đồ ăn khiến cho bao tử tham ăn của Lạc Lan hô lớn “Đồ ăn! Mau chiến đấu đi!”. Nhưng mà khi trở về sẽ phải đối mặt với Zeref, điều này lại khiến cho cô cảm thấy rất là rối rắm.

Lạc Lan một hơi hít sâu, lập tức sùng sốt —

Hương vị này..... Loại cảm giác thoải mái này..... Hương vị khiến cho cô không thể kiềm chế được mình, càng muốn đến gần hơn nữa.....

Cảm giác khi thu hồi Lullaby cùng với Deliora giống nhau như đúc!

— Là một vật sở hữu nào đó của cô sao!?

Lạc Lan gần như theo phản xạ, tính chuyển hướng về nơi đó, hướng về nơi khiến cô cảm nhận được hương vị vô cùng hấp dẫn kia, bất quá cô chỉ chạy ra khỏi thành có một lát thôi. Mà ngay tại phía sau thân thể cô, có một bóng đen xuất hiện ở dưới cửa thành, nhìn thấy mục tiêu chạy ra thành, hần hơi nghiêng đầu do dự một lát, “chặc” một tiếng. Vừa quay đầu lại hướng tới nơi nào đó nhảy đi, chỉ mới hai ba bước đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Chương 39

Lạc Lan đuổi theo mùi vị khiến cô thấy vô cùng đáng chú ý kia. Vừa mới ra khỏi thị trấn thì bắt đầu chạy một mạch về phía Bắc.

Sắc trời đã muốn hoàn toàn tối sầm xuống dưới. Sau khi chạy ra thật xa khỏi thị trấn, cuối cùng Lạc Lan cảm giác được sự tĩnh lặng như có điểm không thích hợp — Tuy nói luồng hương vị này rất quen thuộc, cùng với Lullaby và Deliora mà cô đã thu hồi là cảm giác giống hệt nhau. Nhưng cô đã đuổi theo từ thị trấn ra đến tận đây, ra đến tận nơi xa như vậy, ngay cả một mục tiêu cơ bản cô muốn tìm kiếm đều không nhìn thấy đâu?

Trong phút chốc, Lạc Lan dừng bước chân lại.

Hình như..... Có chỗ nào đó không đúng.....?

Bên ngoài thị trấn, cho dù là ở trên đường lớn thì cũng phải là một nơi nối liền với nó thì mới có thể lấp đặt đèn đường. Mà lúc này, kể từ khi ra khỏi thị trấn đuổi theo luồng hương vị kia, thì bước chân cô đã muốn lệch khỏi quỹ đạo một khoảng cách rất dài, bốn phía gần như không có chút ánh sáng nào.

Trong lòng Lạc Lan nổi lên điểm khả nghi — Lại nói tiếp, ở bên trong thị trấn thì làm sao có thể đột nhiên xuất hiện khí tức của Pháp Sư Bóng Tối? Mặc dù không nhìn thấy rõ tình huống ở xung quanh, nhưng Lạc Lan vẫn dựa theo bản năng ở tại chỗ xoay người chuyển hướng, nhìn chăm chú vào rừng cây bao bọc xung quanh mình — Ngoại trừ trong bóng tối thỉnh thoảng nghe được vài tiếng côn trùng kêu vang, thì hầu như một vòng ở xung quanh cô không hề có bất cứ động tĩnh nào.

Cô vẫn còn cảm nhận được khí tức của Hắc Ma Pháp vẫn còn tồn tại ở phía Bắc. Mùi vị khiến cô cảm thấy bị mê hoặc, muốn lại gần đó hơn nữa.

Này, sao lại có thể không nói cho cô biết đây là cạm bẫy không có tốt lành nào kia chứ! Khi dễ người sao!? Ý nghĩ đơn giản đã thương người không thể xuất hiện a! Nói đi, nơi này là chỗ nào vậy hả!?

Bởi vì ở tại chỗ này đi tới đi lui không chỉ một vòng, Lạc Lan bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng xung quanh đều giống nhau. Hình như cô đã không thể nhận biết được rốt cuộc mình đang đi đâu.

Oh Shit... Không thể tin được cô lại đang lạc đường.....

Lạc Lan quả thực đã nghĩ đến việc cho mình một đám vào trên đầu..... Cô lại nhìn bốn phía xung quanh thêm một lần nữa, giờ tay phải lên vuốt mặt mình từ trên xuống dưới.

Một phép thuật bằng màu xanh lam nhỏ ở lòng bàn tay cô xuất hiện, sau khi phát ra một ánh sáng màu xanh xinh đẹp xong, có một quả cầu nhỏ di chuyển ở trên khoảng không, vào giữa lòng bàn tay cô — Kể từ sau khi thu hồi Deliora về trong cơ thể, vào những lúc cô sử dụng phép thuật thì pháp trận lúc nào cũng đều xuất hiện một chút ánh sáng màu xanh lam, giống với màu sắc khối băng đã phong ấn Deliora.

Cho nên cô đã thật sự đem sự phụ của Gray – Uru đem hấp thu vào trong cơ thể sao?

Từ chỗ này, cô bắt đầu ý thức được mình đang miên man suy nghĩ những chuyện không ra vào đầu hết, Lạc Lan rung mình một cái.

..... Khi nào thì cô mới có thể bỏ được tật xấu cho dù ở bất cứ nơi nào cũng có thể suy nghĩ miên man.....

“..... Tự nhiên khi không chạy đến nơi này, mình đúng là ngu ngốc...” Lạc Lan ở một bên thở dài, một bên tự mình khinh bỉ. Muốn sử dụng một chút ánh sáng tỏa ra từ quả cầu nhỏ trong lòng bàn tay cô chiếu sáng xung quanh. Với mong muốn từ giữa nơi này tìm ra được một chút dấu vết, từ đó dựa vào điều này mà bắt đầu phán đoán mình rốt cuộc từ chỗ nào đến được đây.

Nhưng khi cô vừa mới triệu hồi phép thuật ánh sáng từ quả cầu kia thì trong nháy mắt cảm giác được có điều gì đó không ổn — ma pháp ánh sáng mới chiếu ra từ quả cầu thì cô nhìn thấy được “ánh mắt” ở trước mắt cách đó không xa.

Thời điểm ánh mắt cô đối diện với “ánh mắt” kia, Lạc Lan chỉ cảm thấy cái ốt của mình đột nhiên bị đánh thật mạnh, nhưng điều kỳ lạ hơn chính là cô không cảm thấy choáng váng. Ý thức, liếc mắt được tại một phút kia hình như cô đã ngã vào bên trong một mớ hỗn độn.

Mềm nhũn, cảm giác nhẹ nhàng như bay trần ngập vào trong óc cô, thật giống như đang sa vào rừng hoa vậy. Cô không thể khống chế được sinh ra một loại cảm giác nhẹ nhàng, chậm rãi rơi xuống dưới, phẳng phất như đứng từ một nơi thật cao rồi từ từ chậm chạp rơi xuống dưới.

Lúc cô hoàn toàn không ý thức được tình huống hiện tại của mình. Lạc Lan hơi khê động – cô bắt đầu bước đi chậm rãi, từng bước một đi đến về phía trước —

Khi ý thức được chính mình thì thời gian dường như đã bắt đầu sáng lên. Trong phút chốc Lạc Lan kinh sợ, dùng hai chân đã lộ ra cảm giác đau đớn và nặng nề của mình —

Ôi mẹ ơi đây là chỗ nào!?

Chỗ cô đang đứng hình như là..... Khe đá linh tinh gì đó, hơn nữa còn là dưới khe đá bị nứt.....!?

Đây là đang phát động phong trào kỳ quái gì vậy!?

Lạc Lan ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, hai bên vách khe đá tựa như đường chân trời đâm xuyên thẳng vào trên bầu trời. Nhìn sơ thì nó cũng cao cỡ bốn, năm tòa nhà cao tầng vậy.

Mặt cô đầy kinh ngạc hướng về phía trước nhìn, lại hướng về phía sau nhìn. Hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc chính mình làm sao có thể chạy loạn đến nơi này — Vẫn là ở trong trạng thái hoàn toàn không có ý thức.

Lạc Lan sờ sờ cái trán, cô nhớ lại nửa ngày trước. Rốt cuộc nhớ được vào giây phút thanh tỉnh cuối cùng của cô, cô đã nhìn thấy một màn kia — Một màn kia chỉ đến “ánh mắt” đột nhiên xuất hiện đó!

Là bị cái đó làm ra thành như vậy sao?

Ấn tượng của cô đối với cái đó đã vô cùng mơ hồ. Đã không thể miêu tả ra được cái “Ánh mắt” đó rốt cuộc có hình dáng như thế nào, nhưng lúc ấy cô đã theo bản năng xung hô với cái đó với tính chất tượng trưng.

Thật sự không xong.

Lạc Lan từ trong cơ thể cảm nhận sự suy đoán của mình. Đại khái, cô có lẽ đã đi được một đêm rồi, trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đã không thể phán đoán được nữa, bản thân ở nơi nào cũng không hề biết. Dựa theo tình hình bây giờ, không ở bên cạnh Zeref, cô có thể đưa ra kết luận là mình đã bị ai đó khống chế ý thức, rồi mới đi đến nơi này — Cô đã hấp thu năng lượng của Ác Quỷ về trong cơ thể đã được một thời gian, nói cách khác, nếu mất đi ý thức thì cô trực tiếp sẽ tự động quay trở về bên người Zeref.

Quả thực gay go như chưa từng được gay go rồi

Đây hoàn toàn là một cái bẫy!

Lạc Lan ở đây đưa ra kết luận, trước tiên cứ xoay người hướng về phía kia chạy trước đi rồi tính — Ở lại trong hang động này, khiến cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Khí tức của Hắc Ma Pháp đem cô từ trong thị trấn Magnolia dẫn ra đây đã hoàn toàn biến mất không thấy. Hiển nhiên, giờ phút này Lạc Lan cũng đã muốn hoàn toàn không thêm bận tâm đến vấn đề về Hắc Ma Pháp. Cô chạy càng ngày càng nhanh, lúc mắt nhìn thấy sẽ chạy đến được cửa hang là hang —

“A, như vậy không được đâu.” Một bóng đen đã ở trước cửa hang chặn đường cô lại, trong âm thanh hình như còn mang theo một chút sung sướng: “Quả nhiên Hắc Ma Pháp không thể hoàn toàn mê hoặc được trái tim của người đâu.”

Lạc Lan ở một bên khẩn cấp phanh lại, chân mày bắt đầu cau chặt lại: “Cái âm thanh này!?”

“Hửm? Nhận ra được rồi sao?” Đối phương hướng về phía trước đi tới vài bước, từ trong bóng râm hiện ra nửa sườn mặt — Mái tóc màu xanh cùng với một nửa mặt nạ vô cùng quen mắt kia, không thể nói rõ ràng được đây chính là hiện thực —

“Jell..... Jellal!?”

Lạc Lan phản xạ lui một bước lại. “Là người giờ trò quỷ???”

“Không cần phải nói khó nghe như vậy.” Jellal lộ một chút bóng râm ra ngoài, nửa khuôn mặt dưới mặt nạ mang theo một chút tươi cười cổ quái: “Người hẳn là còn nhớ rõ lời ta nói lúc trước đi? — Ta đối với người rất có hứng thú a.”

“Chị khinh!” Lạc Lan hiện ra một biểu cảm vô cùng hung dữ phô trương ra ngoài: “Người đem ta tới nơi này muốn làm gì? Đồ đâm loạn điên cuồng!”

Jellal như có như không nhún vai.

Lạc Lan hít một hơi thật sâu: “Người rốt cuộc đối với điểm nào của ta sinh ra hứng thú? Ta nghĩ người hẳn là cũng nhớ rõ lời ta nói đi? Người đối với điểm nào của ta sinh ra hứng thú? Ta sẽ sửa a!”

“Thân thể của người.....” Động tác hơi nheo mắt lại của Jellal càng hiện ra vài phần không có ý tốt. Hắn lại hướng về phía Lạc Lan bước đến, từng bước một đi lại gần: “Thân thể này của người tràn ngập năng lượng của Hắc Ma Pháp, hãy cho ta sử dụng nó đi —”

Tuy rằng cô rất muốn áp dụng chính sách “Tuyệt đối không được dùng đến Hắc Ma Pháp”, thế nhưng nếu ở chỗ này bị Jellal bắt đi thì xảy ra chuyện gì,

Lạc Lan cũng không thể hoàn toàn tưởng tượng ra được. Cô thật hoài nghi khi bị người này bắt trở về, ngay cả việc muốn mất đi ý thức cũng đều rất khó.

Nhưng nếu như sử dụng đến Hắc Ma Pháp thì không phải đã hoàn toàn lật đổ câu nói “Tôi chỉ là một con người bình thường” của cô sao? Nhưng lỡ như bị nắm lấy thì ngay cả đường sống lui về phía sau một bước cũng đều không có!

Lạc Lan cắn môi dưới, trong đầu hiện lên hai loại ý tưởng “sử dụng phép thuật” cùng với “không sử dụng phép thuật” đang đối chọi nhau. Mắt thấy tay Jellal sắp đụng đến chính mình, thì bỗng nhiên có một tiếng la chứa đầy không kiên nhẫn ở phía trên đỉnh đầu vang ầm lên —

“Này! Ai bên kia —”

Ngay tại lúc Lạc Lan cả kinh, lúc ngẩng đầu lên là lúc chỉ nghe được phát ra một tiếng “Chặc”. Tay mang theo lực đạo vô cùng lớn, không chút thương hoa tiếc ngọc nào nắm lấy bả vai cô.

Nhưng mà lực đạo kia chỉ tồn tại trong nháy mắt. Sau khi có một đường hào quang vàng óng ánh xẹt qua, Jellal vốn đứng ở vị trí đó đã không còn nhìn thấy đâu.

Lạc Lan chỉ cảm thấy sự tình xảy ra quá nhanh, thế cho nên sau khi không nhìn thấy Jellal đâu, rốt cuộc cô mới ý thức được mình đã nhìn thấy cái gì — Người đứng ở phía trên khe núi kia, cùng với một đường hào quang vàng óng đã không còn phát ra màu sắc bền như lúc đầu nữa.

Là Laxus!

Sau khi ý thức được mình an toàn, lúc này Lạc Lan mới lao đảo lui về sau hai bước, dựa người vào trên vách đá mới chống đỡ được cơ thể của mình — Lúc đầu, ở dưới tình huống mất đi thần trí rồi đi đi lại lại trong một đêm như vậy, cơ thể sẽ không ở trong trạng thái tốt nhất, hai đùi cô gần như giống như nước, nặng nề đổ xuống dưới.

Lạc Lan không có ngẩng đầu, cô hoàn toàn không biết Laxus xuống dưới bằng cách nào — Cô còn đang đắm chìm trong suy nghĩ sống sót sau tai nạn cùng với không sử dụng phép thuật, Lạc Lan ở trong lòng thở ra một hơi.

Thẳng cho đến khi Laxus đứng ở trước mặt Lạc Lan, bây giờ cô còn đang cúi đầu, không có ý muốn ngẩng đầu lên — Ôi mẹ ơi, nên đối mặt với tên siêu cấp khủng bố này như thế nào đây!

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm ở chung với người như thế a!

Làm sao mới được bây giờ!!!

“Nữ nhân.” Tên siêu cấp khủng bố mở miệng dùng giọng điệu siêu cấp hung ác nói với cô. Cảm giác giống như đang tra khảo phạm nhân vậy đó: “Cô ở nơi này làm gì?”

Lạc Lan theo bản năng co rụt cổ lại: “... Tôi không biết.....”

“Hả?” Cái tên siêu cấp khủng bố nào đó lại tiếp tục dùng cách nói chuyện hung ác hù chết người khác này nói chuyện: “Không biết là có ý gì?”

“Tôi tôi tôi tôi tôi tôi..... Tôi hôm qua cảm nhận được khí tức của Hắc Ma Pháp, cho nên đã đuổi theo ra khỏi thị trấn, sau đó rồi nhìn thấy một cái ‘Ánh mắt’ rồi mất đi ý thức. Lúc tỉnh táo lại thì đã xuất hiện ở chỗ này rồi, còn có người kỳ quái muốn bắt cóc tôi nữa —” Nói ra một hơi thật dài ra xong Lạc Lan mới ý thức được, dưới khí chất có thể nói là hung hãn và man rợ của Laxus, cô hình như cũng đã quá mức thành thật chủ động đem mọi chuyện đã trải qua đều nói hết ra ngoài: “Hình như..... Chính là như vậy.....?”

Một bên không khỏi có chút lo lắng nói, Lạc Lan ở một bên vụng trộm liếc mắt nhìn Laxus. Lại không nghĩ rằng đối phương vẫn còn đang nhìn chăm chăm vào cô. Sau khi ánh mắt đối diện với nhau, chân mày Laxus lập tức nhíu lại, vẻ mặt của anh ta càng ngày càng hung ác lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ánh mắt của Laxus khiến cho Lạc Lan nhớ tới một người.

Nhớ lại khi còn ở trung học, trong năm ấy có ba người bạn học nam học cái xấu trong xã hội. Có một ngày, khi cô đi ra cửa phòng học để đi đường vòng để tìm giáo viên dạy học, vừa vặn thì thấy ba người bạn học đó dùng giấy báo để bọc thứ gì đó không biết, cứ như vậy mà quăng thẳng vào hướng ngoài cửa.

Sau khi phát giác được có người bên cạnh. Ba người bạn học nam đó nghiêng mặt trừng nhìn cô một cái, trong ánh mắt của bọn họ tràn đầy sát khí như

hung thần.

Bởi vì một ánh mắt kia, ngay lúc ấy đã khiến cho trái tim nhỏ bé của Lạc Lan liên run sợ trong mấy ngày liền. Bây giờ nhớ lại, đối với Lạc Lan mà nói, sau khi sự sợ hãi lặp đi lặp lại nhiều lần, hình tượng Laxus trong mắt Lạc Lan gần như giống hệt như cảnh tượng cô đã trùng hợp gặp phải đám thiếu niên bất lương năm ấy.

Mắt thấy biểu tình của Laxus giống như càng ngày càng làm cho người ta có cảm giác không ổn, Lạc Lan không khỏi ở trong lòng phát điên: Này, phải làm sao thì mới tốt được đây!? A! Không bằng khiến cho Laxus quăng ném cô ở chỗ này, khi cô vừa ngất đi thì có thể tự động quay trở về —

“Cái kia.....”

“Người đã bị Pháp sư bóng tối theo dõi, ý của người chính là như vậy đi?”

Lạc Lan vừa mới mở lời nói ra khỏi miệng thì đã bị câu hỏi với giọng điệu không hề tốt của Laxus đánh gãy, cô có chút do dự gật đầu. Muốn nói là bị quan sát..... Hình như cũng không sai biệt lắm cũng chính là ý này nhỉ?

“Cái kia, vô cùng cảm tạ anh vừa mới cứu giúp!” Cô khoát tay áo, một bên cười gượng, một bên đưa ra yêu cầu vừa mới nghĩ đến, nói ra khỏi miệng: “Aha ha ha... Anh, anh không cần phải xen vào việc của tôi, tôi có thể tự mình tìm đường trở về.....”

“..... Chậc.” Laxus phát ra âm thanh có cảm giác như là đang bắt mẫn, anh ở từ trên cao liếc xuống Lạc Lan: “Nếu như tên kia chỉ là tạm thời rút lui trong một thời gian nhất định thì sao?”

“.....” Bị biến thành lời nhắc nhở như vậy, Lạc Lan trầm mặc — Quả thật, chính cô cũng không cách nào phán đoán được thời gian tên kia sẽ tới tìm cơ thêm một lần nữa, vẫn nên là ngủ nhanh hơn bình thường một chút?

... Tổng cảm thấy đã có quá nhiều chuyện xảy ra trên người mình, cô đã có chút không tin vào vận khí của mình.....

Lạc Lan lại vụng trộm ngắm liếc Laxus một cái — kết quả của lần thứ hai trộm ngắm lại bị đối phương nắm được, ngay cả tư thế của anh ta cũng chưa hề thay đổi.

Nói thử xem, người này muốn dây dưa với cô để làm cái gì đây? Vốn là việc anh ta ra tay cứu cô, người thường nhìn thấy thì cũng đã thấy nó rất kỳ quái rồi, cứu người xong rồi mà còn chưa rời đi. Cảm giác hoàn toàn không hợp với tác phong của anh ta tí nào hết?

Lạc Lan thật cẩn thận mở miệng: “Cho nên.....?”

Không nghĩ tới Laxus bị câu hỏi của cô làm cho tức giận: “Cô, cái con nhóc này! Cô muốn ở chỗ này chờ người bắt đi nữa sao?!!!”

Lạc Lan bị âm thanh vang dội như vậy giáo huấn, có chút không biết nên làm sao, cô gãi gãi đầu, có chút xấu hổ trả lời: “Chẳng lẽ..... Anh là đang muốn nói đến việc đem tôi đến nơi an toàn sao?”

Laxus trừng mắt không nói lời nào.

Ồi chao? Cái này tính là..... Ngầm thừa nhận? Đợi chút, trong những lời đồn đãi về Laxus, không phải nói anh ta rất xấu xa sao? Làm sao mà ngay cả tác phong cũng đều có điểm không giống a..... Đây thật sự chính là Laxus sao?

Gặp Lạc Lan vẫn không hé răng, Laxus rốt cuộc không kiềm chế được tính tình nữa: “Không đi thì tùy cô!” Anh đè nén dục vọng muốn triệu hồi sét để đánh chết cái người ngu xuẩn, ngốc nghếch đang ở trước mắt mình, quay người lại liền chuẩn bị rời đi —

Nhưng mà, một lực cản vô cùng nhỏ bé khiến anh dời lực chú ý của mình.

Góc áo bị người nào đó kéo lấy.

Laxus quay đầu, liền chuẩn bị dùng ánh mắt không kiên nhẫn nhìn Lạc Lan, nhưng ánh vào trong mi mắt chính là biểu tình vô cùng ngượng ngùng của Lạc Lan —

“Cái kia, hình như tôi không thể không chế được thân thể của mình, vì đã đi lại được một đêm, cho nên hiện tại đã muốn..... đi không được nữa.”

Laxus: “.....”

**

Lạc Lan đang đứng ở trong một trạng thái khóc không ra nước mắt.

Tuy nói hình tượng của Laxus ở trong cảm nhận của cô đã muốn có nghịch chuyển, đã muốn không có cảm giác phản từ bất lương nào trong đó, nhưng — một người đàn ông bình thường sẽ đối đãi như vậy với một người con gái yếu đuối sao?!

Tầm mắt Lạc Lan có thể nhìn tới được áo khoác màu đen của Laxus. Bởi vì sợ ngã xuống nên cô phải hoàn toàn nắm lấy quần áo của người này. Đầu gối, bên hông bị tay Laxus ổn định nắm lấy, nơi không thoải mái nhất chính là phần bụng —

“Tôi nói này, Lexus.....? Anh vẫn là nên để tôi tự mình đi trên đường đi.....” Thật là khó chịu.....

Lexus hơi nghiêng đầu: “Hừm? Dám cả gan nói dối ta sao?”

Lạc Lan ngừng một chút, lập tức sửa miệng: “Cái gì tôi cũng đều không có nói!” Không quá hai giây, bởi vì tư thế bị Lexus khiêng trên vai thật sự quá mức khó chịu cho phép, Lạc Lan ngập ngừng oán giận: “Cứ nhất định phải dùng loại tư thế này sao... Siêu khó chịu a.....”

“A? Bỏn đại gia đã có lòng từ bi giúp đỡ người, người cư nhiên còn dám có nhiều yêu cầu như vậy?” Lexus gần như bắt được oán giận của Lạc Lan. “Đôi tư thế, không phải cũng không được! Nếu như chịu làm người phụ nữ của ta thì ta sẽ suy nghĩ lại — Ha ha ha ha ha!”

..... Cười cái đầu anh!

..... Làm người phụ nữ cái đầu anh!

..... Làm ra dạng vui đùa gì vậy cơ chứ! Đồ thô lỗ!

— Tuy rằng cô rất muốn nổi trận linh đình như vậy, nhưng hiện tại, hiển nhiên Lạc Lan còn đang phải “ôm đù” người ta, nên chỉ có thể ở trong đầu chửi rủa, chiến đấu với Lexus trong tâm trí mình.

Chíp chíp..... Khó chịu chết đi được! Tốt xấu gì cũng phải cho người ta nghỉ ngơi một chút chứ.....

Ngay tại lúc Lạc Lan ở trong lòng chảy nước mắt đến một trăm lẻ một lần, cô giống như nghe được một tiếng vang “Ầm” nhỏ ở phía trước Lexus. Kế tiếp, trong nháy mắt, cô đã được y như ước nguyện, Lexus thô bạo đè cô xuống.

Phản mông chạm đất đụng phải chính giữa một khối đá, Lạc Lan đau đến mức nhe răng trợn mắt. Một bên xoa xoa, một bên nhìn về phía Lexus —

Anh ta đang đối diện với một bóng mờ trong quả cầu phép thuật nói chuyện:

“Hà? Hiệp hội đang gặp nguy hiểm—?”

[Làm ơn, Lexus, cậu sẽ trở lại chứ.....]

— A a? Đây là âm thanh của Mira.....?

“Đây rõ ràng là do lão già kia tự mình tìm lấy rắc rối? Ha ha ha ha — Cái đó và ta ngay cả một xu cũng đều không có bất kỳ quan hệ nào, bản thân các người tự mình lo lấy đi!”

[Lexus! Ngươi!]

— A, đây hình như là âm thanh của cô gái mặc biniki hay uống thùng rượu lớn đây mà!

“Chẳng lẽ không đúng sao? Đây vốn chính là do ông già tự mình khơi mào chiến đấu, dựa vào cái gì mà muốn chúng ta phải chống đỡ hộ cho ông ta chứ?”

Oa..... Nói cho cùng cũng đã quá trốn rồi đấy! Lạc Lan không khỏi có chút oán giận — Người này không phải là cháu trai của hội trưởng sao? Hoàn toàn không tôn trọng người già gì hết, việc này thật sự không có vấn đề gì sao???

Trong quả cầu phép thuật lại truyền đến âm thanh của Mirajane —

[Lucy cô ấy..... Là đồng bạn của chúng ta, cô ấy đang bị theo dõi a!]

“Hà? Người đó à?” Lexus hơi nhếch chân mày lên: “A, là cái người mới kia à? Người đi nói cho cô ta biết, nếu làm người phụ nữ của ta thì không biết chừng ta sẽ đi cứu cô ta thoát khỏi vạ này!”

Cầm của Lạc Lan cũng đã không thể chịu nổi bắt đầu rơi xuống — Người này là đang thiếu phụ nữ bên cạnh sao??? Vừa mới đây, anh ta cũng nói nếu chịu làm người phụ nữ của anh ta thì đôi tư thế cũng không thành vấn đề.....

[Ngươi..... người này!!!]

Lexus hoàn toàn thờ ơ đối với thái độ tức giận của người ở trong quả cầu phép thuật: “Này này, đây là thái độ cầu xin giúp đỡ sao? Nếu không thì nhanh làm cho ông già rút lui để ta lên làm hội trưởng thì được rồi —”

Không hề đoán trước được, quả cầu phép thuật với một tiếng “Véo”, hoàn toàn biến mất ở giữa không trung.

Lạc Lan một bên xoa căng chân, một bên lộ đầu ra nhìn về phía Lexus: “Như vậy thật sự có được không? Ngày hôm qua, tôi nhìn thấy bộ dáng hiệp hội của các người..... Thật sự đã bị đánh nát vô cùng thê thảm a.....”

“Hừ!” Laxus bước hai ba bước tới, túm lấy cổ áo của Lạc Lan: “Ngươi biết cái gì!”

Cô hoàn toàn không biết Laxus đang tức giận cái gì, hiển nhiên Lạc Lan có chút mờ mịt, cũng không biết vì sao cô chính là cảm thấy Laxus cũng không phải thật sự đối với cô phát hỏa. Cô vỗ tay tay đôi phương đang nín chặt cổ áo cô: “Anh không phải là muốn đưa tôi đến nơi an toàn sao?..... Không bằng dứt khoát liền nhau nhau trở về Magnolia đi?”

“Cô, con nhóc này, lại có thể dám ‘được một tác lại muốn tiến lên một thước!’” Laxus bỏ tay cô ra, sửa tư thế chế trụ lấy đầu của cô, anh bỗng nhiên cúi đầu xuống khiến cho mặt của hai người vô cùng gần sát nhau: “Ta khuyên ngươi nên biết lúc thức thòi, đừng có khoa tay múa chân với ta!”

Trong đầu Lạc Lan hiện ra tia sáng: “Tôi nói này, anh sẽ không phải là đang..... Giận dữ đấy chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ là Laxus, ngay cả Lạc Lan – người đã hỏi ra câu hỏi này cũng có chút biểu tình kinh ngạc. Cô ở một bên xua tay, một bên với ý đồ tự cứu lấy chính mình: “Tôi nói đùa! Tôi tuyệt đối là đang nói đùa! Một đêm không ngủ khiến đầu óc tôi mất đi ánh sáng, anh hãy tha thứ cho tôi đi!”

Laxus buông lỏng tay, ngược lại lại nhấc phần phía sau áo của cô lên, xách đứng lên. Chiều cao của hai người quá mức chênh lệch, khiến cho Lạc Lan quả thực giống như con gà bị Laxus dẫn theo treo ở giữa không trung.

Lạc Lan sợ hãi lại phát một tiếng “Chít” thêm một lần nữa — Lúc này đã hoàn toàn không phải là lúc quan tâm đến vấn đề có mất mặt hay không, cô che mặt lại: “Tôi thật sự biết sai rồi, xin lỗi — !!!”

Lạc Lan cảm thấy tư thế bị nhấc lên trong phút chốc lại thay đổi, bụng lại thêm một lần nữa va chạm với xương cốt cứng rắn ở trên vai Laxus — Laxus lại đem cô khiêng đến trên vai..... thêm một lần nữa.

Lạc Lan lại tiến vào trạng thái khóc không ra nước mắt thêm một lần nữa.

A a, kết quả vẫn chính là kiểu cũ a..... A, thật sự thật là khó chịu a.....

**

Tuy rằng Laxus thực hung dữ khiến cô không nên khoa tay múa chân với anh ta, nhưng cuối cùng, người này vẫn nghe theo đề nghị của cô, đem cô mang về Magnolia.

Hiển nhiên, bên ngoài tòa thành thị trấn này thoạt nhìn này rất cao.

Khoảng cách ở Magnolia còn khoảng trên sườn núi còn một phần nữa, Lạc Lan chỉ vào ở phần biển ở bên cảng Magnolia xuất hiện cái gì đó kỳ quái: “Cái kia, cái này nọ đó giống như..... Không phải thuyền chứ?”

Vấn đề này Lạc Lan cũng không có nhận được câu trả lời.

Lúc này, Laxus cũng đồng dạng nhìn chăm chăm vào phương hướng cô chỉ, hai hàng lông mày trong lúc đó có nếp nhăn thật sâu. Bên sườn mặt lúc này, ngược lại không có lộ ra biểu cảm hung ác, nhưng trong mắt có chút không kiên nhẫn cùng với bất mãn tiết lộ tâm tình bây giờ của anh ta.

Lạc Lan nhìn cái thứ ở trên mặt biển, nhìn giống như tòa thành thật lớn gì đó, gãi gãi mặt.

Thoạt nhìn chính là cái kia này nọ đang công kích Fairy Tail ?

Nghĩ muốn kể lại tình huống hoàn toàn không biết một cách kỹ càng, nhưng nhìn qua bộ dáng giống như thực trâu bò a.....

Nói trở về, trước đó, những người ở trong hiệp hội nói Lucy bị người theo dõi? Người em gái tóc vàng kia, cũng không biết hiện tại cô ấy ra sao rồi — Tuy rằng quan hệ cũng không phải đặc biệt sâu sắc, nhưng Lạc Lan vẫn hơi có chút lo lắng.

Lạc Lan nghiêng đầu ngắm Laxus một cái — Pháp sư Fairy Tail, thật sự không có trở ngại nào sao?

Bị Lạc Lan làm các loại ngắm trộm, trong phút chốc Laxus quay đầu liếc cô một cái, tiếp tục mang cô khiêng đến trên vai. Không nói một tiếng tiếp tục xuất phát đi tới Magnolia.

Lạc Lan một bên túm lấy áo khoác của Laxus, một bên ở trong nội tâm khóc đầy mặt.

Quả nhiên vẫn chỉ có Zeref là sẽ công cô thật tốt — !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Thình thoảng trong thị trấn Magnolia truyền ra tiếng nổ vang, dường như tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Trong lòng Lạc Lan không khỏi “Lộp bộp” một tiếng — Zeref, hẳn là không có việc gì chứ nhỉ? Tuy rằng không biết anh ấy có đi ra ngoài tìm cô hay không, mà nếu như không có đi ra ngoài tìm cô, thì ở trong nhà lỡ tay làm tổn thương người khác..... Không, không có khả năng, cái tên ngốc kia nếu không giúp ích được gì thì cũng có năng lực tự bảo vệ chính mình, hẳn là sẽ không đơn giản chết một cách lãng xẹt như vậy được!

Thật sự sẽ không sao..... chứ?

Lạc Lan túm áo khoác Laxus rồi rầm hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định quấy rầy cái vị sau khi vào thành đã đi hướng về tòa thành hình như đã muốn cố định ở trên mặt biển một chút — Laxus — Mục tiêu của tòa thành kia, hình như hiệp hội Fairy Tail đang ở ngay trước mặt nó.

Người này, đại khái có lẽ chính là đi đến đó, tính đem cái tòa thành kia giải quyết một lần luôn à?

Cô vỗ vỗ Laxus: “Tôi nói này..... Laxus? Đến đây là được rồi, tôi có thể tự mình tìm được nơi an toàn, sẽ không tiếp tục đem đến phiền toái cho anh nữa!”

Laxus nhìn qua, hoàn toàn không để ý đến lời nói của cô, chỉ là ngang tàng liếc cô một cái, trong ánh mắt chứa đựng tin tức bảo Lạc Lan “câm miệng”, khiến cô giật mình một cái — Đừng có nói với cô là người này tính đem cô đến đó để cùng chiến đấu à!? Cô là “người thường” kia mà!

“Ê!? Laxus! Còn có..... Lạc Lan???” Các người làm sao có thể ở chỗ này — Cùng với tư thế của hai người là.....?”

Mặt Lạc Lan liền đỏ lên — Đây, chàng trai trẻ, anh có cần phải phun ra một hơi như vậy không kia chứ!

Cái dạng như bột nặn này nếu bị người khác thấy, quả thực không hay ho gì hết! Cô chịu đựng lồng ngực như muốn vỡ tung ra, ngẩng đầu lên hướng về chỗ đó nhìn lại — là Loki!

Tuy bị anh ta nói ra hết như vậy, nhưng đối với Lạc Lan mà nói. Giờ phút này, khi Loki xuất hiện quả thực tựa như thiên sứ giáng trần.

Lạc Lan gian nan duy trì tư thế ngẩng đầu, hướng về Loki vươn một tay ra: “Loki! Cứu tinh! Đây Laxus, tôi đi theo Loki nhất định rất an toàn, để tôi xuống dưới đi.....”

Laxus ngăn chặn chân cô đang giầy dựa lộn xộn, quay đầu nhìn về phía Loki: “Cho dù có rơi vào thế bất lợi, ngay cả hiệp hội cũng đều bị người khác đập thành cái dạng này, thật sự quá vinh quang đây!”

Lạc Lan đang giầy dựa một chút, liền ngừng lại — Hóa ra, khi còn ở ngoài thành, trên sườn núi, Laxus trầm mặc cùng với thể hiện ra biểu tình đó chính là ý này sao!?

Cái gì chứ..... Khi Mira truyền tin tức, anh ta đã nói chuyện vô cùng khó nghe, bây giờ có thể nói rốt cuộc anh ta vẫn để ở trong lòng nha! Laxus mượn cơ hội đem cô về Magnolia để chạy đến đây, lúc này khi nhìn đến hiệp hội bị phá thành cho tan tành như vậy, cuối cùng anh vẫn không vui a.....

“Chúng ta —” Về mặt Loki đầy khó khăn và tự trách, ánh mắt cũng có chút âm đạm: “Bọn họ bắt Lucy!”

“Hả?” Lạc Lan ở đầu bên này cũng cố gắng tách tay Laxus ra, một bên vừa kinh ngạc vừa ngẩng đầu: “Vì sao bắt cô ấy?”

Loki: “Cô ấy chính là đại tiểu thư của gia đình tài phiệt Heartfilla — Lucy Heartfilla, cha cô ấy ủy thác cho hội Phantom đem cô ấy mang về nhà — Chính là như vậy.”

Lạc Lan thực kinh ngạc: “Gi? Chỉ vì vậy? Mà đã đem hội của các người biến thành như vậy?”

“... Vốn là do quan hệ giữa chúng tôi và hội Phantom.....”

“Laxus! Tốt xấu gì thì cũng đi cứu Lucy trước đi!” Lạc Lan tiếp tục đẩy tay anh ta: “Tốt xấu gì thì cô ấy cũng là đồng bạn của các người, cũng là bạn bè với tôi!”

“Hả?” Laxus nhếch một mi cao lên: “Nói cái quái gì thế, ta muốn nhiều phụ nữ như vậy để làm gì?”

Mặc dù vô cùng không muốn tự mình đi hỏi anh ta, những lời rốt cuộc là có ý gì nhưng.....

“Anh có thể tìm cô ấy làm người phụ nữ của anh — Tôi có thể nói như vậy sao?”

Laxus dứt khoát bác bỏ: “Không thể.”

“Loại sự tình này anh có thể bàn bạc thật tốt với tôi một chút không vậy?” Lạc Lan dùng lực đẩy bả vai anh ta, cô tính đem chân đã thủ sẵn tư thế đập

“bịch” một cái: “Nói đến, ngọn nguồn của chuyện này anh tính khi nào mới đưa ra quyết định!”

Vừa dứt lời, toàn bộ tầm mắt của Lạc Lan đều bị quay cuộn cuộn, bị Laxus ôm lấy vai, chân thì bị bế lên —

Bốn bề yên yên tĩnh tĩnh đôi thành kiểu ôm công chúa.....

Laxus: “Không phải muốn đòi tư thế sao? Hiện tại đã quyết định rồi đấy.”

Loki ở một bên xem hoàn toàn ngây người: “.....Các người..... Vào lúc này thật sự không có vấn đề gì sao?”

Lạc Lan vừa thẹn vừa giận đẩy Laxus ra, hướng về phía dưới nhảy xuống — Lúc này cũng không có bị ngăn cản cho nên cô đã hạ cánh thực thành công: “Đừng có giỡn!!!” Hình tượng của người này cùng với vẻ hung thần lúc đầu lại có thể khác nhiều đến như vậy sao!?

Cô quyết định không quan tâm đến Laxus nữa, vòng qua anh ta chạy đến bên người Loki.

“Cho nên đã biết được vị trí sao? — Tôi đi theo thì không có sao chứ?”

“Sẽ rất nguy hiểm, cô —” Loki nhìn cô ngừng lại một chút, ánh mắt lóe ra: “Cô chỉ là một người thường, vẫn chỉ nên đi đến nơi an toàn là được rồi!”

..... Ế? Người thường?

Sau khi Zeref giải thích “không biết như thế nào đó” với bọn họ, những người trong Fairy Tail thật sự thừa nhận cô là người thường sao?

“Cái kia, quả nhiên vẫn nên nhờ Laxus hỗ trợ đi!” Lạc Lan túm lấy Loki, cùng nhau hướng về phía Laxus nhìn lại, nhưng đối phương lại hoàn toàn không có ý tứ muốn giúp. Laxus hướng về bọn họ quăng cho cái ánh mắt không có chút cảm tình nào, hừ lạnh một tiếng, sau đó hướng về nơi đã sớm đặt ra mục tiêu — Đi đến tòa thành ở trên mặt biển, chỉ để lại một câu như thế này:

“Bồn đại gia cũng không có hứng thú tham gia trò chơi giải cứu người!”

Lạc Lan bị phốt lờ nhẹ nhàng thờ ra, cô lại túm lấy Loki: “Người thường thì có biện pháp của người thường, việc cứu người này không thể chậm trễ được a —”

Quả thật không có thời gian lại chần chờ đi xuống. Hiển nhiên, Loki biết lúc này cũng không thể mặc kệ, đem Lạc Lan bỏ lại đây một mình được. đành phải gạt đầu một cái: “Vậy cô đi theo tôi!”

**

Loki mang theo Lạc Lan đứng ở bên ngoài một kho hàng.

“Nếu Lucy chạy đến, cô hãy lập tức mang cô ấy đi theo chạy trốn, đã biết rồi chứ?”

Lạc Lan gật đầu, trong lúc đó trong ngõ nhỏ có bóng mờ, cô núp mình vào trong cánh cửa kho hàng đối diện hai căn phòng. Gần như ngay tại khi cô giấu mình vào bóng râm, không có quay đầu lại thì trong nháy mắt, cô chỉ thấy một người đàn ông mặc quần áo màu xanh, tóc đen đem Lucy từ trên lỗ hổng đỉnh nhà kho nhảy đi ra ngoài.

Loki giờ tay lên, một chùm sáng màu vàng kim đánh về phía người đàn ông kia.

Người đàn ông kia đem Lucy hướng về phía nóc nhà bên cạnh ném đi, sau đó liền cùng với Loki đánh nhau.

Lạc Lan nhìn nóc nhà cao gần bằng hai ba tầng lầu — Cái này thì làm sao cô có thể mang Lucy chạy trốn a? Dùng phép thuật băng dẫn cô ấy lại đây? Không có khả năng làm được tốt đi — !

Ngay tại lúc cô đang chần chờ thì trong nháy mắt, không biết như thế nào thì động tác của Loki đột nhiên tạm dừng, bị người đàn ông kia nắm lấy sơ hở, tiếp theo liền đánh vào kho hàng!

Xong đời!

Lạc Lan ý thức được chính mình mất đi cơ hội tốt nhất để đi cứu người, cái này, xem ra Lucy cũng không được may mắn rồi — Cô lại bị người đàn ông kia nắm ở trong tay, nhìn qua cảm thấy tình hình này làm cho người ta phải vô cùng lo lắng.

Làm thế nào mới tốt đây..... Nhìn ra nơi này không chỉ có mỗi mình người đàn ông tóc đen kia, trong kho hàng phóng chừng còn có kẻ địch. Bên ngoài ngoài trừ âm thanh chiến đấu ở trên nóc nhà, bên trong cũng truyền đến vài tiếng nổ.....

Đi vào trong có gắng chiến đấu hết sức? Phản thắng có hay không cô cũng đều không biết — Chạy trốn? Thực có lỗi với lương tâm của chính mình a!

Cứ không xuất hiện như thế này đi — Lựa chọn chủ đề này đi!!!

Nhưng là..... Nhớ tới lúc trước, khi cô đang phải vật vã chạy khỏi con gấu đen thì người cứu cô chính là Loki — Nói như thế nào thì người ta cũng là

ân nhân cứu mạng a! Bỏ mặc ân nhân cứu mạng, một mình đi chạy trốn thì cả đời này lương tâm cô đều sẽ luôn cảm thấy bất an a!

Lạc Lan cắn răng một cái — Quyết định liều mạng!

Sau khi từ cửa chính kho hàng vọt vào, ngay lập tức Lạc Lan liền nhìn thấy vết thương vật vã ở trên người Loki, đưa lưng về phía cô chính một nam một nữ, chính là đang mạnh mẽ giữ vững tư thế đứng lên.

Cái quái gì thế, hai đánh một, có còn biết cái gì gọi là xấu hổ không vậy!?

Người đàn ông kiêu đầu bóng lờng duỗi tay ra: “Ma âm bom —”

Loki bị hấn công kích lập tức ôm lỗ tai lại, kêu một tiếng lên, Lạc Lan co rụt cổ lại, tâm lý vốn vừa mới xây dựng xong liền không đủ ý chí. Ý nghĩ dựa vào việc không làm cho lương tâm của mình phải thất vọng liền vọt vào trong não làm cô tỉnh ngộ, nhất thời có điểm dao động — Bộ dáng nhìn qua thật sự rất đau, nhưng lúc này nếu cô không đi thì càng thêm không có nghĩa khí a!

Mất thấy người phụ nữ có cái mũ kỳ quái chuẩn bị giơ tay lên công kích, Lạc Lan co rụt cổ lại, liền phóng đi về phía trước: “Mau dừng tay — !” Nếu tiếp tục đánh, Loki sẽ chết mất!

Có lẽ bởi vì lực chú ý đều ở trên người Loki, khi Lạc Lan xuất hiện thì khiến cho một nam, một nữ cùng với người đàn ông tóc đen xuyên thấu qua đỉnh lỗ hổng trên nóc nhà kho đều có chút kinh ngạc.

“Hừm? Mục tiêu vốn coi trọng ngược lại lại tự mình xuất hiện —” Người đàn ông tóc đen thích thú nhìn hai đồng bạn của mình tiến gần đến Lạc Lan: “Tránh được một kiếp không phải rất tốt sao, cứ nhiên lại tự mình đưa đến tận cửa.”

Mất thấy Lạc Lan xuất ra kỳ bất ý hành động nào sẽ thành công thông qua hai người kia. Người đàn ông với kiêu đầu bóng lờng ngay tại thời khắc này phản ứng lại, xoay người vươn tay cản lại —

Bỗng nhiên có một hiện tượng lạ xảy ra! Ở đây, tất cả mọi người đều không ngờ — bao gồm cả Lạc Lan — Đáng lý ra cô đã bị người đàn ông với kiêu đầu bóng lờng vươn tay nắm lấy phần eo, bỗng nhiên bị một trận bóp méo! Trước mắt bao người, phần eo của Lạc Lan như bị sóng điện quấy nhiễu, chớp mắt một cái liền sản sinh ra một nửa trong suốt!

Tay của người đàn ông với kiêu đầu bóng cứ như vậy thẳng tắp theo phần eo của Lạc Lan xuyên đi qua —

Hắn kinh hãi: “Cái gì? !”

Cùng thời gian, người phụ nữ mang mũ công kích cũng xuất hiện phép thuật trên đỉnh đầu, công kích xuyên thấu qua Loki:

“Gương ma pháp — vạn kính viễn thị !”

“Đừng tới đây — Lạc Lan!”

Lạc Lan thầm nghĩ muốn đem Loki dưới dự tấn công đẩy ra ngoài, cuối cùng cô dùng lực ở dưới chân một chút, xông đến. Dem Loki tuy rằng một thân đầy thương tích lại bởi vì hành động của cô mà lộ ra đầy mặt lo lắng, đem phép thuật kia rời khỏi phạm vi tác dụng —

Nhưng hiển nhiên, ý tưởng của Lạc Lan quá ngây thơ rồi.

Cô cho rằng “phạm vi của phép thuật” cũng không chỉ đơn giản là diện tích phép thuật được phân chia ra. Loki khi bị cô đẩy dời đi cũng không có thuận lợi rời khỏi phạm vi phép thuật đang công kích, việc cô nhào đầu về phía trước đẩy, khiến Loki ngã về phía sau, trong nháy mắt đụng vào mặt gương ở phía trên. Bởi vì Loki đụng vào mặt kính, trọng lượng cơ thể của Lạc Lan ở trước không có phản tác dụng lực bắn lên, mà là theo mặt kính rồi xuống phía dưới.

Hai người đều không có nghĩ đến, tư thế bất động sau cùng thật sự quá mức ngoài dự đoán của mọi người.

Cả người Lạc Lan đều nắm úp sấp vào trên người Loki ngạc nhiên trừng mắt, cùng với Loki cũng y như vậy kinh ngạc trừng mắt nhìn cô — Trên môi có cảm giác đau đớn cùng với mùi máu tươi đủ để cho thấy tất cả.

Cô nhào vào trong lòng Loki, đã vậy còn ăn đậu hủ của người ta nữa, lúc này còn tự làm bậy không thể sống sót — Môi đụng đến mức đỏ máu!

Lạc Lan đẩy mạnh Loki ra, che miệng ngã về hướng bên cạnh: “Xin. Thực xin lỗi —”

Loki cùng với cô duy trì độn tác y như nhau, mặt vẫn như cũ đầy ngạc nhiên: “Đây là cái gì. Phép thuật.”

Lạc Lan đột nhiên nhớ tới ở khi còn ở trên đảo Galuna, Zeref đã nói qua, vẫn đều bị “tinh thần hay quên” của cô nói ra — “... Khi hôn môi của cô, có một ma lực rất lớn tuôn ra ngoài đầu.”

Cô che miệng trừng lớn mắt — Không, không thể nào. A này, đừng có cầu huyết như vậy mà!!!

Đừng có nói với cô là ai cũng đều có thể hút lấy ma lực của cô a!!!

Ngay tại lúc Lạc Lan hoàn toàn không biết nên giải thích chuyện ‘một người bình thường cùng với người khác phải hôn mỗi nhau có thể cung cấp ma lực’ như thế nào, vẫn bị hai người không chú ý, thì bỗng nhiên toàn bộ “Vạn kính viễn thị” đều bị đập vỡ!

Lạc Lan phản xạ tính quay đầu nhìn lại.

Tóc đen, mắt đen, cùng với tiếng nói trong sáng ôn hòa — Người cứu tinh thật sự của cô ở trong mảnh vỡ của gương tỏa sáng loe lóe vươn tay hướng về phía cô nói:

“Tôi tới để đón em về nhà, Lạc Lan.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Kể từ sau khi ở lại thị trấn Magnolia, Lạc Lan cảm thấy chính mình không có được bất kỳ ngày nào may mắn cả.

Đầu tiên là bị Erza ép buộc đi đến Galuna để cùng làm nhiệm vụ, mới đây thì bị khí tức của Hắc Ma Pháp mê hoặc tâm trí dẫn đi ra ngoài, suýt chút nữa thì đã bị Jellal bắt cóc, đằng này còn phải nhờ đến sự cứu giúp của Laxus. Trải qua những chuyện đặc sắc ngoài dự tính, liên tiếp nối tiếp nhau xảy ra, cho dù như thế nào thì cô đều cảm thấy chính mình đang ở trong tình trạng không được hay ho cho lắm!

Cùng với lúc này, tuy rằng đã được Zeref mang về nhà, nhưng cô có cảm giác đây cũng không phải là một chuyện tốt gì.

Lạc Lan vụng trộm nhìn thoáng qua Zeref đã đem cái khóa được khóa mở ra, rồi đóng nó lại. Lúc này anh không hề nói bất kỳ câu nào, khoanh tay đứng dựa vào tường, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Loại không khí ngưng đọng này khiến Lạc Lan cảm thấy không được dễ chịu.

Cô nghiêng đầu nghe tiếng nổ vang “Bùm bùm bùm oành oành oành” ở bên ngoài cùng với cảnh tượng bốn bề yên tĩnh lúc này ở trong phòng, hai trạng thái một nổi một lặng hoàn toàn đối lập — Hai loại âm thanh này vào giờ phút này tuyệt đối không có sự trầm mặc đến mức dọa người như của Zeref. Cô có chút bất an tìm đề tài nói chuyện: “Cái kia..... Tình huống hiện tại của chúng ta, ở trong nhà thật sự không có vấn đề nào sao?”

Zere gần như là lập tức đưa ra đáp án: “Có kết giới.”

“À..... Lợi hại như vậy.” Lạc Lan nín thở nhưng không có lời đáp lại, cô ngẩng nhìn Zeref một cái, nhưng không nhìn ra được biểu tình vui vẻ hay giận dữ nào của anh cả. Cảm thấy không còn biện pháp nào khác, cô ôm đầu tìm cách mở miệng trước: “..... Zeref, anh đang tức giận sao?”

“Em nói thử đi?”

..... Nói không nên lời a! Zeref, cái người này bình thường vốn cũng chỉ có biểu cảm “mặt không chút thay đổi” là cái thứ nhất, “mặt lúc nào cũng u buồn” là cái thứ hai! Vào lúc vui vẻ có thể có được một nụ cười nhợt nhạt cũng đã vô cùng khó khăn rồi, biểu cảm giận dữ..... Hình như cũng chưa từng gặp qua.....

Bất quá dựa theo bầu không khí bây giờ, hẳn là đang giận cô?

Nhưng..... Vì sao a?

Lạc Lan vô ý thức sờ vào phần da môi đã bị rách, trên môi truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô phải hút một ngụm khí ngụm lạnh. Thấy thế, Zeref vốn đang trầm mặc bỗng nhiên khẽ thở dài, anh từ một bên lấy thuốc để ở trong hộp ra, hướng về chỗ ghế sofa Lạc Lan đang ngồi, ngồi xuống:

“Ngồi gần lại đây, bôi thuốc.”

“A, được.” Lạc Lan nghe lời ngồi lại gần một chút. Cô nhìn Zeref loay hoay lấy thuốc ở trong lọ ra, sau đó dùng dùng bông đã được dính thuốc, bôi lên miệng vết thương của cô.

Trong nháy mắt, khi miếng bông chạm lên miệng vết thương, đau đớn vùn vụt ở miệng vết thương xuất hiện, Lạc Lan ăn đau, theo bản năng ngửa đầu về phía sau — Cái ót dựa vào trong tay Zeref đã sớm đưa ra phía đầu cô.

Lạc Lan vừa nhấc mắt, lộ ra một ánh mắt kinh ngạc, chỉ thấy khuôn mặt của Zeref phóng đại ở trước mắt cô — Vết xước trên môi cùng với thuốc bôi vết thương va chạm vào nhau, càng kích thích cảm giác đau đớn của người khác!

Đây là một ‘nụ hôn’ trộn lẫn thuốc rửa vết thương vô cùng đau đớn — Có lẽ..... Cho dù có nói là ‘hôn’ cũng chẳng thỏa đáng được gì.

“Đau!” Âm thanh kháng nghị hô đau của Lạc Lan chỉ kịp hô lên có nửa âm tiết, nửa âm còn lại đều phải nuốt hết vào trong miệng. Zeref ở ngay miệng vết thương của cô dùng lực cắn, cô chỉ cảm thấy trước khi đụng đến miệng vết thương thì mùi máu tươi lại tràn ngập vào trong khoang miệng cô một lần nữa, cơn đau khiến cho thân thể lại run rẩy thêm một lần nữa.

Đau đến mức nước mắt cũng phải chảy ra!

Nhưng mà động tác kế tiếp của Zeref khiến cho cô vốn muốn chửi ra khỏi miệng, toàn bộ đều nuốt trở về. Tay Lạc Lan đang muốn đẩy Zeref ra cũng bởi vì bàn tay anh đang để ở phần eo cô mà dừng lại bất động —

Zeref đem đầu cô nhấn về trong ngực của anh một cái, nhắm mắt khi đầu Lạc Lan dựa vào trong ngực Zeref, cô nghe thấy được tiếng thở dài nặng nề từ lồng ngực anh truyền đến. Môi bị Zeref cắn nát truyền đến cảm xúc vuốt ve mềm mại, ngón tay Zeref ở vết thương trên cánh môi cô cẩn thận xoa lấy, độ mạnh yếu kia liền giống như người làm vết thương nặng thêm không phải là anh vậy.

Cứ coi như được anh dịu dàng vuốt ve, nhưng vết thương ở trên môi đã muốn sưng lên, cảm giác đau căng trương rất không dễ chịu.

Zeref đây là.....

Lạc Lan có chút không chắc được thái độ của anh. Chính là cô đang cân nhắc nên làm cái gì bây giờ, thì tay của Zeref liền để ở trên đầu cô xoa xoa: “Thực xin lỗi.”

..... Hả?

Lúc này sao lại nói chuyện xin lỗi ở đây???

Lạc Lan bị hành vi của Zeref biến thành không hiểu ra sao, cô không hiểu gì hết hỏi Zeref: “Rốt cuộc anh làm sao vậy? Vì sao lại xin lỗi?”

Zeref không trả lời.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Lạc Lan cảm thấy lần này Zeref không trả lời có chút kỳ lạ, nhìn cũng không giống như là đang cam chịu, mi vừa nhíu, cô có chút tức giận: “Anh không nói thì em làm sao biết mình đã làm sai chỗ nào?”

Zeref lập tức ung dung hỏi lại: “Em làm sai ở chỗ nào?”

Lạc Lan giật mình, dừng lại một chút.

What the.....! Thằng nhãi này đủ xấu xa đấy! Chung quy cô cảm thấy nước cờ này thật sự khó có thể ứng phó được —

Cô nhíu mắt lại, nửa trêu chọc nói: “Anh ghen tị?”

Zeref chậm rãi lắc đầu.

“Là vì em không lo miệng thương ở phần môi bị rách sao?”

Zeref vẫn như cũ, lắc đầu.

“Là vì do ngày hôm qua em không về nhà sao? Nhưng việc đó em có lý do mà!”

Zeref vẫn như cũ, lắc đầu: “... Tôi biết.”

Nhớ tới, quả thật Zeref có thể cảm nhận được vị trí của cô, cứ như vậy một lúc sau, Lạc Lan chậm nửa nhịp vỗ đùi: “Đúng vậy! Rõ ràng anh có thể cảm nhận được vị trí của em, vì sao không đến cứu em!?”

“Ừ. Chính là điều này.” Ngoài dự đoán của mọi người, Zeref trả lời tiếp vấn đề của cô, anh duỗi cánh tay ra, đem cô kéo vào lồng ngực mình thật chặt. Tay anh vòng qua thắt lưng của cô, đan vào nhau, nắm thật chặt lại. Lạc Lan có thể cảm nhận rõ ràng được hơi thở của Zeref phun ở hõm vai cô, có chút ngứa.

Lạc Lan bỗng nhiên ý thức được anh xin lỗi cô vì chuyện gì, chỉ một thoáng, cô cảm thấy trái tim của mình đập có chút nhanh — Chẳng lẽ, nguyên nhân chính là vì anh không có đi cứu cô nên anh mới xin lỗi cô sao?

Chính là suy đoán như thế, Zeref nhanh chóng giải thích tiếp:

“Khả năng có thể cảm giác được vị trí của em bị khí tức của phép thuật nào đó cản trở, cho nên không có tìm được nơi ở của em trước tiên. Thực xin lỗi.”

Cho nên anh cũng không phải là đang tức giận, mà là đang..... Tự trách? Bởi vì không thể tìm được cô đúng lúc mà buồn bực?

Lạc Lan vô ý thức nhấp nháy môi. Sau khi bị chính động tác mím môi của mình kích thích đến miệng vết thương mà hút một ngụm khí lạnh, cô bắt đầu

nói về những chuyện xảy ra từ ngày hôm qua, khi cô ở trong thị trấn cảm giác được khí tức của Hắc Ma Pháp, đem tất cả những gì cô nhớ kể ra hết cho Zeref nghe.

“..... Cho nên, cái tên Jellal kia muốn đem em bắt đi là vì hắn có thể hấp thụ được ma lực ở trên người em?” Lạc Lan cảm thấy chính mình ở trước mặt Zeref nhắc tới chuyện này có cảm giác rất không được tự nhiên: “Vừa mới..... Em đã không cẩn thận đụng đến môi Loki, hình như anh ta cũng phát hiện ra khi hôn môi có thể hấp thụ được ma lực.....” Cô có chút ưu sầu: “Làm sao mới được đây..... Quay lại vấn đề chính, rốt cuộc anh đã giải thích về em như thế nào với những pháp sư của Fairy Tail vậy?”

Zeref chính là đang vuốt ve tóc cô, động tác hơi dừng lại một chút, thật sau vẫn giải thích ra: “Tôi nói em chính là ‘thực thể tâm linh’ của một Pháp Sư Bóng Tối đã qua đời, nói em không biết chính mình chính là ‘thực thể tâm linh’, bởi vì do bản thể của em đã để lại nguyện vọng như vậy. Cho nên em cũng sẽ hấp thụ những vật thể có năng lượng liên quan đến Hắc Ma Pháp, những ma lực đó cũng sẽ tồn tại ở trong cơ thể. Một khi biết chính mình là ‘thực thể tâm linh’ có lẽ sẽ biến mất mãi mãi, cho nên nhờ bọn họ hỗ trợ giữ bí mật này — Cơ bản chính là như vậy.”

Lạc Lan tư duy theo lý do mà Zeref đã đưa ra, xoay chuyển một vòng, nhất thời vô cùng kinh sợ — Cách nói này thật sự rất khéo! Đứng ở góc độ lo lắng của những pháp sư trong hội Fairy Tail, nếu bọn tin lý do giải thích này của Zeref, nếu bọn Erza đem cô trở thành bạn bè, thì tất nhiên bọn họ sẽ giúp Zeref giữ bí mật này. Mà Zeref — người kia đã suy nghĩ ra được lý do để giải thích thân phận của cô, đồng thời cũng thay chính anh tìm được lời giải thích về thân phận của anh một cách thích hợp.

Tin tưởng anh vì anh đã tìm được một lời giải thích nào đó về thân phận của anh, tới một mức độ nào đó còn đủ để làm tăng độ tin tưởng về thân phận của cô!

Lạc Lan đẩy đẩy Zeref, khiến cho anh nâng đầu của mình đang cúi sâu vào hõm vai cô. “..... Em nói anh đó, trước kia có phải anh cũng đã suy nghĩ về chuyện này rồi không?” Đôi mắt màu vàng kim của Lạc Lan được ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, thoát nhìn có vẻ cực kỳ sáng lấp lánh. Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy giống như bầu trời đêm khuya của Zeref nói: “Có phải anh đã sớm nghĩ phải làm thế nào mới có thể sinh hoạt được trong thế giới của con người không?”

Zeref yên lặng gật đầu.

Kể từ sau khi Lạc Lan xuất hiện ở bên cạnh anh, ý nghĩ “Ồ trong thế giới này biến mất” cũng đã cách anh đi thật xa. Mặc dù bản chất thật sự của Lạc Lan là sách phép thuật của anh, nhưng anh cũng không có khả năng khiến cho một cô gái bình thường như Lạc Lan rời xa khỏi sinh hoạt của con người. Ngay sau khi phát hiện ra thân thể bạo phát sức mạnh có thể bởi vì một nụ hôn của Lạc Lan mà giải quyết được mọi chuyện, anh cũng đã bắt đầu tự hỏi

Tự hỏi phải làm như thế nào mới có thể khiến cho anh cùng cô quang minh chính đại sinh hoạt ở trong thế giới con người.

Rốt cuộc thân phận con người bình thường không có khả năng bảo vệ bí mật một cách ôn hòa được, phải như thế nào mới không bại lộ được thân phận thật sự được — Anh cũng phải thay Lạc Lan làm ra một thân phận thích hợp để che giấu, phải nên đưa ra một lý do nào mới có thể tránh né được vấn đề về thân phận thật sự của hai người.

Zeref nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu vàng chớp động của Lạc Lan, nhẹ nhàng thở ra.

Tuy rằng rất khó, nhưng rốt cuộc vẫn làm được — Những người pháp sư thuộc hội Fairy Tail dường như đã muốn tin từng lý do đã được giải thích ra kia của anh. Thân phận của Lạc Lan tạm thời không có xảy ra vấn đề không yên lòng nào, nhưng tên pháp sư đã ba lần bốn lượt có ý đồ đem Lạc Lan bắt trong tay kia.....

Trong mắt Zeref hiện lên một chút sát ý — Gần như ngay lập tức, anh liền ý thức được cái gì là hận thấu xương. Vì anh vẫn còn quý trọng sinh mệnh của mình, nên anh sẽ nhìn thật kỹ người đáng quý nhất trong lòng mình, nhưng cũng sẽ có ý nghĩ muốn diệt trừ đối phương vì đã dám mơ ước đến người của anh!

Trong nháy mắt, nội tâm của anh xuất hiện dao động thật lớn — Như vậy, vì sao anh lại quý trọng sinh mệnh của mình..... Vì sao..... Vì sao.....

Lạc Lan áp chế tâm tình, không có chú tới Zeref đang hỗn loạn — Ánh sáng chiếu ngược vào sau lưng anh, biểu tình của anh được giấu ở trong bóng râm, căn bản không thể phát hiện ra được chỗ nào không ổn. Nhiều lần, bởi vì cô mà Zeref đã phải yên lặng nỗ lực trả giá ở nhiều nơi như vậy, khiến cô cảm thấy cảm động, cũng bởi vì mấy ngày trước chính mình đã làm ra hành vi chạy trốn khỏi anh mà cảm thấy có một chút mâu thuẫn. Nhiều loại tâm tình mâu thuẫn, cuối cùng khiến cho cô đem tay vòng ra sau thắt lưng của Zeref, học động tác của anh đưa tay đan xen vào nhau:

“Còn đang suy nghĩ về chuyện của tên Jellal kia sao? Thì..... Dù sao thì cũng đã không xảy ra chuyện gì.” Lạc Lan dựa sát vào cổ của Zeref cọ cọ, nhiệt độ thấp ở trên người anh khiến cô cảm thấy rất là thoải mái, sau khi than thở một tiếng xong, cô lại mở miệng: “Dù sao thì em cũng đã trở lại an toàn, lần tới em nhất định sẽ ngoan ngoãn ở lại trong thị trấn, sẽ không chạy lung tung nữa, có được không?”

Zeref sờ đầu cô: “..... Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Đối với Lạc Lan mà nói, sự kiện hội Phantom “quậy phá” ở trong thị trấn Magnolia cuối cùng đã kết thúc trong ánh sáng màu vàng bao phủ quanh đó.

Đứng ở trong kết giới cùng với Zeref, Lạc Lan lại cảm giác ánh sáng màu vàng chiếu rọi Magnolia đó vô cùng ấm áp.

Sau khi cuộc chiến kết thúc, mọi pháp sư trong hội Fairy Tail lập tức đem tinh thần và sức lực vào xây dựng lại hội. Khi bọn họ bắt đầu xây dựng, Lạc Lan có đến theo giúp bọn họ một vài lần, nhìn nhóm người pháp sư bận rộn, cô cũng sẽ không biết xấu hổ mà đi quấy rầy bọn họ. Mất thấy bọn họ đã xây dựng hiệp hội lại được một phần, thế này cô mới do dự đi đến đó một lần.

Lexus cứu cô, cô còn không có chính thức nói lời cảm ơn đâu. Mặc khác, về phía Loki, hình như cô cũng thiếu một lời giải thích với anh ta.

Khi mới đi đến bên ngoài quán rượu tạm thời của Fairy Tail, Lạc Lan liền nhìn thấy một cô có mái tóc màu xanh đang lén lút nhìn vào bên trong, không biết ló đầu ra nhìn cái gì. Cảm giác giống như vô cùng tập trung nhìn vào bên trong quán rượu, miệng thì nói nhỏ lắm lắm, ngay cả khi khi Lạc Lan đi đến đứng phía ở phía sau cô ấy, cô ấy cũng chưa ý thức được sự hiện diện của Lạc Lan.

Lạc Lan nheo ánh mắt lại, theo góc độ nhìn chăm chăm của cô ấy nhìn qua — Lúc này, người ngồi ở bên cạnh quầy bar chính là Gray, anh ta đang cùng với Mirajane đứng ở sau quầy bar trò chuyện, thỉnh thoảng còn lộ ra giọng cười rất thoải mái, cảm giác như là đang nói về một câu chuyện rất vui vẻ.

Cô gái này đến tìm Gray có chuyện gì thế? A, chẳng lẽ chính là thăm mền.?

Lạc Lan vỗ vai cô gái tóc xanh kia, một bên mặc niệm “Em gái, chị chỉ có thể giúp em đến đây thôi”, đồng thời vươn tay lên: “Gray — Ở đây có người tìm. Ô oa!”

Trong nháy mắt, lúc nghe đến tiếng Lạc Lan hô tên Gray xong, cô gái tóc xanh kia giống như “chim sợ cành cong”, trong phút chốc cô ấy liền vùng tay lên, vùng hai ba lần thì đã không thấy tăm hơi đâu, giống như vừa mới đánh nhau con gà xong —

“Ể? Lạc Lan?” Gray thấy cô ngược lại là vô cùng vui vẻ, bước lên hai ba bước đem cô mang vào bên trong: “Cô chạy đến đây thật sự vô cùng ngạc nhiên đấy, có chuyện gì sao?”

..... Này, này, thái độ này cô cảm thấy nó thân thiết một cách dị thường đấy.

Quả nhiên, nguyên nhân là vì cô đã đem sự phụ đã hóa thành băng của anh ta đem hấp thu vào người sao.?

Lạc Lan gãi gãi đầu: “Ừm. Cái kia, Lexus có ở đây không?”

Cô vừa mới ngồi xuống ở bên cạnh quầy bar, lời vừa ra khỏi miệng, toàn đại sảnh liền trở nên yên tĩnh thành một mảnh.

Ể? Không khí này.

Mirajane có chút kinh ngạc che miệng: “Lạc Lan đến đây đã là một chuyện vô cùng ngạc nhiên rồi, nhưng lại còn tìm đến Lexus — Tớ nhớ rõ lần đầu tiên khi nhìn thấy tên đó, không phải cậu đã bị tên đó dọa cho hoảng sợ sao?”

Gray đâm chọt vào một câu: “Còn có loại chuyện này sao?”

Mirajane gật đầu.

Lạc Lan cũng không có cách nào khác để phủ nhận — quả thật đã có một sự kiện như vậy.

Bất quá, Lexus thực rõ ràng chính là một kẻ có thuộc tính kiêu ngạo. Mặc dù miệng luôn nói ra những lời không tốt đẹp, ở ngoài mặt cũng là biểu hiện không nói theo lý lẽ, nhưng cô thấy anh ta cũng không có làm ra chuyện gì xấu hết. Nhì?

Ít nhất, ở trong mắt Lạc Lan chính là nhìn thấy như vậy.

“Tớ cảm thấy con người của Lexus cũng không tệ lắm.” Cô cười meo meo nói rồi nhìn ra sau mình, Lạc Lan nhìn một vòng xung quanh: “..... Anh ta không ở đây?”

Hiển nhiên, mọi người đều bị lời nói của Lạc Lan làm cho sợ ngây người — “Con người cũng không tệ lắm!?” Cái tên Lexus người gặp người ghét đó sao???

Ngay cả Mirajane có vẻ tương đối vẫn rất tự nhiên, phải mất nửa ngày mới từ trong những lời này của Lạc Lan phục hồi lại tinh thần: “A ha, cậu ta đi nhận một nhiệm vụ rồi, hiện tại rất “không khéo” để có thể có mặt ở đây được.”

Mirajane nói một câu này, hiển nhiên cũng đều nói ra tiếng lòng của dân chúng pháp sư — Lexus cùng với cô gái này rốt cuộc làm sao có thể ở chung với nhau? Rất kỳ quái! Lúc này, Lexus không có mặt ở đây thật sự rất đáng tiếc!

Lạc Lan hiển nhiên từ bên trong câu “không khéo” kia nghe ra được ‘ý ở ngoài lời’, cười có chút gian trá: “Ày ya, Mira đây là đang thẳng thắn dò hỏi tin

tức sao?”

Mirajane cười tủm tỉm: “Hừm? Có phải hay không vậy?”

“Ngày này” Gray buông tay đầu tiên: “Thật sự nhìn không ra, hóa ra Mira cũng sẽ có một mặt phúc hắc như vậy a?”

Lạc Lan đối với kết luận của Gray hết sức đồng ý. Chẳng qua cô em gái này có thể không bày ra bộ mặt “Hai người nhất định có điều mờ ám”, tươi cười như hoa như vậy ngược lại khiến cho Lạc Lan cảm thấy không có chút bối rối nào — Vốn dĩ cô cùng với Laxus cũng không có bất kỳ mờ ám nào.

Lúc ấy, anh ta nói làm người phụ nữ gì đó, chỉ là cách nói đùa không được tốt thôi.

“Như vậy, nhờ Mira giúp tớ chuyển lời đi.” Lạc Lan nắm tay lại: “Vì thấy mọi người bận rộn xây dựng lại hiệp hội nên vẫn chưa có chính thức nói lời cảm ơn, chuyện lúc trước thật sự đã giúp đỡ rất nhiều, vô cùng cảm ơn anh. — Nhờ Mira cứ chuyển lời như vậy với anh ta đi.”

“..... A, không thành vấn đề.” Mirajane hiển nhiên không có từ chuyện Laxus “giúp người” liên hệ đến cái gì, cô cứ thế mà gật đầu. “Laxus lại có thể sẽ giúp đỡ cái gì sao.....”

“Ha ha, hội giúp người làm niềm vui không phải rất tốt sao.” Lạc Lan vung tay lên: “Tớ nợ anh ta một cái nhân tình đâu..... A đúng rồi, Loki có ở đây sao?”

“A, người Lạc Lan muốn tìm hôm này đều không có ở đây đâu. Để bồi thường, tớ sẽ cung cấp một tin tình báo rất thú vị đi!” Mirajane hướng tới Lucy đang ở một bên đang cùng với Natsu tranh luận cái gì đó, vẫy tay với cô ấy: “Lucy, lại đây một chút được không?”

Hiển nhiên, khi vừa bước vào quán rượu hơn nửa Lucy còn đưa lưng về phía quầy bar nên không có phát hiện sự tồn tại của Lạc Lan, khi Mirajane bắt chuyện, cô mới quay đầu và bây giờ nhìn thấy Lạc Lan: “Oa, là Lạc Lan!”

Lucy lập tức chạy tới: “Như thế nào? Như thế nào? Hôm nay Lạc Lan cũng sẽ xuất hiện ở trong hiệp hội của chúng ta? Thật sự là một phát hiện lớn!”

“Quá cường điệu rồi đó. Sự kiện lần trước, nghe nói em đã bị người khác bắt đi. Bởi vì lo lắng nên chị đã cùng với Loki cùng nhau đi hành động đâu.” Lạc Lan cười khoát tay áo: “Em không sao chứ?”

“Đương nhiên!” Lucy tràn đầy tinh thần vỗ bộ ngực. “Chuyện của chị, em có từ chỗ Loki — A không, là nghe Leo nói.”

..... Há?

Lạc Lan cảm giác rất là quái lạ: “... Loki? Leo?” Đột nhiên đổi tên là đang triển khai cái gì vậy?

[Thật lâu sau—]

“Ồi chào!” Lạc Lan há hốc mồm: “Tinh linh? Loki?”

“Cho nên mới nói, cậu ấy là tinh linh chòm sao Sư Tử, gọi là Leo.....”

Lạc Lan cảm thấy biểu tình lúc này của mình nhất định chính là 囧: “A, loại sự tình này, rất thử thách năng lực tiếp thu của chị. Một năm trước nếu nói cho chị biết việc này nhất định chị cảm thấy ngày đêm rất là lẫn lộn.....”

Lucy lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Ồi chào? Một năm trước.....?”

“Lại nói tiếp, ngược lại thật sự rất khéo a, cuộc gặp mặt giữa chị và hiệp hội của bọn em—” Lạc Lan lắc lắc chân, đem chuyện lúc trước được Loki cứu ra nói, cười cảm khái: “Lúc trước là Loki, ‘Lullaby’ thì là em, Erza, Natsu, cùng Gray, mấy ngày hôm trước là Laxus. Lại nói tiếp, chị thật sự gặp tai nạn về thể chất a.....” Cô nói xong mới ý thức được sai lầm: “Không đúng, không đúng, lại nói sai tên nữa rồi, phải là thích ứng tốt với mọi hoàn cảnh a.”

“Cũng phải ha.” Lucy le lưỡi ra: “Khi mới bắt đầu em cũng nói sai tên, ha ha ha.”

Lạc Lan chống cằm: “Kia thật đúng là, loại tình huống này khẳng định không thể quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của anh ta a, chị thấy vẫn là nên đợi lần sau lại đến đi.” Cô đột nhiên nhớ vừa nãy mới nhìn thấy có một cô gái tóc màu xanh ở bên ngoài:

“Tôi nói này Gray, vừa nãy—”

“Lạc Lan! Tôi có chuyện muốn nói—”

Quay đầu thì liền nhìn thấy Gray và cô cùng nhau mở miệng, khiến cô ngẩn ngơ, hiển nhiên đối phương cũng sững sốt giống y như cô: “Đúng lúc quá.” Gray nói: “Xem ra cô cũng có chuyện muốn nói với tôi, đến đây nói chuyện đi.”

Bởi vì bị Gray phân trần (Phân trần: Trình bày đầu đuôi một việc để thanh minh) nên cô đã được lời đi từ trong quán rượu Fairy Tail đi ra ngoài. Ở phía sau, Lạc Lan nghe được mèo xanh của Natsu uốn lưỡi nói như thế này “Có một chân thôi ~~~~”, cô cảm thấy rất là 囧.

Gray tóm cô, trực tiếp đi tới bên cạnh kênh đào [1] rồi liền buông tay ra: TouLouseArticle (5)

Kênh đào là một con sông được đào bởi sức người tại một nơi vốn không có dòng chảy, có thể để tàu thuyền qua lại. Độ sâu của kênh đào phải đủ để khiến cho tàu thuyền xuôi ngược dễ dàng không chờ ngại. Khi đào kênh thường gặp phải những địa hình cao thấp không bằng phẳng, thế là dòng chảy của kênh đào cũng tùy theo độ cao thấp của địa hình mà phân thành nhiều đoạn, tại giữa mỗi hai đoạn kênh đều có xây dựng một đợt chắn thuyền, đập chắn thuyền phân tách dòng sông thành những bậc thềm cao thấp khác nhau. Trước khi tàu thuyền đi vào những đoạn kênh khác nhau ấy phải đóng đập chắn ngay sau khi tàu thuyền vào kênh đào, liên đó đổ thêm nước hoặc rút bớt nước trong lòng kênh khiến mức nước tăng lên hay giảm xuống bằng với đoạn kênh tiếp theo, sau đó lại mở đập chắn đoạn kênh tiếp theo để cho tàu thuyền tiếp tục tiến lên phía trước. Đây chính là tác dụng của đập chắn thuyền, một kế quan trọng của kênh đào.

Kênh đào thường nối liền hai cảng quan trọng hoặc nối liền các khu vực trong thành phố. Kênh đào lớn còn có thể nối liền hai đại dương với nhau, ví dụ như kênh đào Xuyên nối liền Địa Trung Hải và Hồng Hải; kênh đào Panama nối liền Thái Bình Dương; kênh đào Kinh Hoàng – công trình thủy lợi vĩ đại thời cổ đại của Trung Quốc, phía Bắc từ Bắc Kinh, phía Nam đến Hàng Châu chảy qua Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô, Triết Giang. Nó được bắt đầu đào từ thế kỷ V sau Công Nguyên, có vai trò vô cùng to lớn trong việc phát triển kinh tế Nam Bắc Trung Quốc.

Nguồn tin: Bách khoa tri thức thiếu nhi

“Cô muốn nói cái gì? Cô nói trước đi.”

Lạc Lan gãi gãi mặt, trực giác nói cho cô biết, lời cô muốn nói với Gray và lời Gray muốn nói với cô nhất định ở một cấp bậc khác nhau.

“Tôi chỉ muốn nói, cái đó, khi tôi đến đây thì nhìn thấy có một cô gái đang đứng ở bên ngoài, bộ dáng giống như đang tìm anh.” Sau khi nói ra những lời này, bỗng nhiên Lạc Lan cảm thấy sau lưng chợt lạnh, có cảm giác như bị ai đó nhìn chằm chằm khiến cô quay đầu lại — Ngã tư sau lưng cô hoàn toàn trống rỗng, ngay cả một bóng người cũng đều không có

“... Ngược lại tôi không hề nhìn thấy một bóng ai hết nga? Tôi nói này, cô đang làm gì thế?”

Lạc Lan quay người lại lắc đầu: “Không có gì.” Cùng theo đi lên, hỏi: “Cho nên anh muốn tìm tôi để nói về chuyện gì vậy?”

“..... Là chuyện về sự phụ tôi.”

Tôi rồi! Quả nhiên là chuyện này!

Gray nhìn Lạc Lan đi đến trước mặt anh, anh cúi đầu, dường như đang kiểm chế điều gì đó: “Từ sau sự kiện trên đảo Galuna tôi liền không có cơ hội để hỏi cô. Cô, lúc ấy, quả thật đã đem sự phụ tôi — từ phong ấn có Deliora cùng Uru cùng nhau hấp thu vào trong cơ thể rồi sao?”

“..... Tuy tôi hoàn toàn không biết nên giải thích hiện tượng này ra làm sao, nhưng...” Lạc Lan gãi gãi đầu: “Hình như cách nói như vậy cũng không sai cho lắm”

Gray nhìn chằm chằm vào hai mắt của Lạc Lan, cùng với màu sắc trong mắt có một chút ánh sáng kỳ lạ, anh đột nhiên vươn tay, đem Lạc Lan ôm vào trong lòng, âm thanh có chút lớn, ngữ điệu cũng không ổn: “... Nói cách khác, tôi có thể cho rằng Uru đã sống lại sao!”

Cảm giác của người này đối với sự phụ có tính ý lại vô cùng mạnh mẽ a..... Bất quá quả thật, hiện tại cô có thể sử dụng phép thuật bằng thì cũng không hề sai a, cho nên Gray nghĩ như vậy cũng ok đi.....?

Lạc Lan một bên cảm khái, một bên thử nghiệm tính an ủi vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Được rồi được rồi, tôi nghĩ cho là vậy thì cũng có thể, thay thế sự phụ cho anh một cái ôm cổ vũ thì tôi còn có thể làm được a!”

Gray lập tức đem cô đẩy ra: “..... Xin lỗi.”

“Không có việc gì.” Lạc Lan lại một lần nữa cảm giác được lưng chợt lạnh, như mũi nhọn đâm vào lưng khiến cô lại quay đầu thêm một lần nữa — Vẫn như cũ là ngã tư đường trống rỗng.

Quả nhiên chính là có người đang nhìn..... Nhì?

Kỳ quái.

**

Có một ngày nhìn thấy hội Fairy Tail đã được xây dựng xong, tiểu thuyết của Lạc Lan cũng đã hoàn thành được một phần ba.

Tin tức cô ở Magnolia tạm thời dừng chân không biết như thế nào đã bị người ở trong nhà xuất tiết tiết được, cư nhiên gửi một lại đây một tấm thiệp mời — Nói là biên tập viên Yarar muốn nhìn thấy mặt cô một lần, để tiến hành trao đổi công việc xuất bản quyền sách mới.

Biên tập viên..... Sao?

Lạc Lan biết đại khái là sau khi tác phẩm của cô hoàn thành xong thì sẽ có biên tập viên thay cô hoàn thành hết công việc còn lại, nhưng gặp mặt cái gì đó..... Quả thật cô còn chưa chào hỏi từ tế qua một lần nào.

Sau khi tính toán tiến độ của tiểu thuyết chắc là sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì. Lạc Lan viết thư hồi âm lại cho nhà xuất bản, đồng ý gặp mặt cùng với biên tập viên.

Bởi vì cô còn đang trong giai đoạn sáng tác, thời gian, địa điểm gặp mặt đều căn cứ theo hành trình của cô mà sắp xếp, cũng chính là — Biên tập viên sẽ tới thành phố Magnolia để cùng cô gặp mặt.

[Vĩ thế —]

Sáng sớm vào lúc chín giờ, cô chào hỏi với Zeref xong rồi ra khỏi cửa.

Địa điểm gặp mặt đã hẹn là quán cà phê mà cô thường hay đến — Cô đã hoàn toàn gần như mê mẩn cửa hàng cà phê đó cùng với đồ ngọt. Sau khi gặp mặt cũng có thể trực tiếp ở đây để viết truyện đến chập tối, tiện lợi đến cực điểm.

Khi cô sắp đi đến ở ngã tư đường, nơi có hội Fairy Tail cùng với tiệm cà phê đó thì bỗng nhiên, từ phía sau gây truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn. Cùng với cảm giác con đau từng con kia, ngay cả âm thanh Lạc Lan cũng chưa kịp phát ra, trước mắt liền tối sầm đi —

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Đối với Milliana mà nói, thứ đáng yêu nhất trên thế giới ngoại trừ đồng đội, chị Erza ở bên ngoài, còn lại thì chính là những thứ gì đó liên quan tới mèo!

Loại động vật đáng yêu như thế, lông tơ mềm mại, bé con nằm cào cào còn có thể phát ra âm thanh “xoẹt xoẹt”, Milliana đối với chúng nó quả thực căn bản không có bất cứ sức chống cự nào — Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là phải có tinh thần và trái tim sôi nổi như mèo!

Nhưng Jellal-sama lại ra lệnh đem một cô gái tên là “Lạc Lan” đưa về ‘Tháp thiên đường’ này.....

Milliana phồng miêng lên, thành công đem thiếu nữ tóc đen về đến trong phòng Milliana, rồi đem cô ấy ném lên trên giường. Thiếu nữ tóc đen tên là “Lạc Lan” trong lúc vô thức, đã vô ý phát ra một tiếng kêu rên, phần nửa người lồm vào trên giường, lông mày dài nhô nhú lại, bộ dáng dường như vô cùng không thoải mái.

..... Không thoải mái là đương nhiên. [MEOW]

Milliana nhìn hai tay hai chân thiếu nữ tóc đen đều bị cô dùng dây trói lại ra phía sau — Đây là do Jellal-sama đặc biệt phân phó MEOW! Nói là trước khi cô gái này mất đi ý thức nhất định phải dùng phép thuật trói buộc cô ấy lại. Trên thực tế, bởi vì đối với nhiệm vụ nhỏ không đáng để bụng này, Milliana thiếu chút nữa liền đem phân phó đặc biệt này quên mất. Trong nháy mắt, khi ra tay cô mới đột nhiên nhớ ra trước tiên phải dùng dây trói phép thuật, khi đánh cô gái này hôn mê đồng thời cô mới ‘cái khó ló cái khôn’ (lúc nguy cấp chợt nảy ra cách đối phó hữu hiệu), không chuyên tâm quảng ra phép thuật dây trói.

Cứ tưởng rằng cuộc đánh lén đầy sơ hở chông chát này sẽ bị xoay chuyển, nhưng xem ra, dựa theo biểu hiện người thiếu nữ bị dây trói cột lấy tay và chân rồi trực tiếp ngã xuống đất..... Cô gái này yếu đến mức ngoài ý muốn đấy chứ! Mục tiêu bây giờ của Jellal-sama là người bình thường không hơn không kém?..... Không đúng, người thường làm sao có thể khiến cho Jellal-sama đưa ra yêu cầu đặc thù như vậy được!

Nhưng trên người của thiếu nữ này ngay cả một chút dao động phép thuật cũng đều không có à? Jellal-sama sai cô đem một người bình thường trở về làm cái gì nha?

Hừm..... Ý tưởng của người kia quả nhiên không thể lý giải nổi [MEOW]

Milliana ngồi xổm bên cạnh giường mình — Mái tóc của cô gái này thật dài, lông mi thanh thoát rung động hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt của Milliana:

Mái tóc của thiếu nữ vừa đen lại vừa dài, vừa mềm mại vừa có độ sáng bóng, giống như loại tơ lụa màu đen thượng hạng — Một vật phẩm vô cùng xa xỉ như thế này, từ nhỏ đến lớn Milliana đều rất ít được thấy. Cô ấy mặc một bộ váy đơn giản màu trắng, ở làn váy có hoa văn đơn giản màu xanh lam vô cùng xinh đẹp, bởi vì liên quan đến tư thế nằm nên khiến bộ váy bố sát người cô ấy, giờ đây trên người cô lộ ra một đường cong cực kỳ mê người.

Thiếu nữ bởi vì bị tập kích ở phía sau đầu nên có cảm giác đau đớn và hô hấp không được thoải mái. Mặc dù ở trong trạng thái hôn mê, khuôn mặt vẫn lộ ra vẻ tái nhợt và vài phần bất ổn tượng trưng cho nỗi cảm yếu ớt.

Ý, ngoài ý muốn nhìn thật tốt [MEOW]! Nghĩ siêu muốn kiểm tra một chút [MEOW]!

Ngay tại lúc Milliana yên lặng nghĩ, khi cô không kiểm được lòng mình, muốn vươn móng vuốt đụng vào người thiếu nữ một chút, ở ngoài phòng truyền

đến âm thanh của Wally:

“Này, Milliana! Đi thôi — Đi gặp người đã từng là đồng đội của chúng ta thôi!”

Hành động của Milliana bị đánh gãy, cô sững sốt rồi đứng lên trong phút chốc, bỗng đi vòng vèo, đối với thiếu nữ tóc đen lại dùng phép thuật trói buộc thêm một lần nữa — Sợi dây vốn chỉ trói trụ một vòng trên hai tay hai chân thiếu nữ giờ đây đã vòng thêm một lớp dây trói nữa, đem cô cột cố định ở trên giường.

Trước khi mang cô ấy đưa cho Jellal-sama, Milliana tạm thời phải giam giữ cô ấy thật kỹ mới được — Phải có tinh thần, có tinh thần [MEOW]

Cô ra khỏi phòng, tùy tiện vẩy tay gọi một người đến: “Đi nói cho Jellal-sama biết, nhiệm vụ mà ngài giao cho Milliana đã hoàn thành [MEOW]”

Milliana nhìn người nọ một bên trả lời một bên khom người chào, hướng về phía tầng trên ‘tháp thiên đường’ chạy tới. Cô vừa lòng gật đầu, lập tức chạy hướng tới đồng đội đang chờ cô ở một bên —

Người đã từng là đồng đội của mọi người, chị Erza! [MEOW]

**

Lúc Lạc Lan tỉnh táo lại, toàn thân đều tràn ngập cảm giác không khoẻ, đặc biệt là ở ngay phần gáy, cơn đau nhức có thể nói là như bị hành hạ này khó có thể bỏ qua. Như có ý định ngăn cản cô tỉnh táo lại.

Trong lúc đó, hít thở được mùi hương vô cùng xa lạ khiến Lạc Lan cảm thấy hoảng sợ ngay trong nháy mắt.

Đây là ở đâu?! Không gian hoàn toàn không biết tên — Cô cũng không có hành động thiếu suy nghĩ nào, vẫn duy trì tư thế trợn mắt đánh giá cảnh tượng đang ở ngay trước mắt mình.

Đây là một gian phòng hoàn toàn được bao phủ trong bóng tối, tấm rèm cửa bằng vải nhung thật dày che giấu ánh sáng lẽ ra nên chiếu vào ngay cửa sổ. Cơ thể cô đang được nằm nghiêng ở trên giường, hai tay đang bị trói ở ngay sau lưng, hai chân thì truyền đến cảm giác gò bó khiến cô hoàn toàn nắm bắt được tình hình hiện tại của mình, mọi tự do hoạt động của cô đang bị hạn chế. Nửa người bị đè ở dưới ngay nệm của cô đã hoàn toàn rơi vào cảm giác tê dại — Xem ra cô đã duy trì tư thế này tương đối cũng đã khá lâu rồi.

Lạc Lan cân nhắc vài giây rồi mới phản ứng được chính mình rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì —

Cô rõ ràng là..... Không phải là đang muốn đi gặp biên tập viên sao?

Chờ, chờ đã! Vì sao khi cô bị đánh ngất, mất đi ý thức, lúc mở mắt ra lại không có mặt ở nơi quen thuộc kia chứ!? Phép thuật tự động trở về của Zeref làm sao có thể không xảy ra — Không, không có khả năng mất đi hiệu lực và tác dụng được! Cô cũng không có thu hồi quyền sách phép thuật gì thuộc về Zeref hết a!

Cô thử xoay cổ tay, trên hai cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô không thể tiếp tục giãy dụa nữa — buộc cũng hơi bị chặt quá rồi đây! Dây trói cổ tay cô không biết rốt cuộc được làm từ chất liệu gì, rõ ràng cũng không phải là dạng dây thông thường, nhất là khi giãy dụa, sau cảm giác đau đớn chính là cơn đau rất như lửa thiêu.

Lạc Lan cân nhắc — Sau là lần thứ hai bị đối đãi như vậy kể từ sự kiện trên đảo Galuna, trên thực tế cô cũng đã đoán được lần này, người ép buộc cô đến nơi này là ai.

Xem ra cô cùng Zeref đều đã suy nghĩ quá mức lạc quan rồi, nghĩ chỉ cần ở lại trong thị trấn thành phố Magnolia thì sẽ không phải gặp phải nguy hiểm nào, nhưng xem ra, bọn họ đều đã lầm rồi. Lúc này nghĩ đến, Lạc Lan cũng không tránh khỏi việc hoài nghi cuộc gặp gỡ với biên tập viên cũng chỉ là một âm mưu.....

Người này rốt cuộc nghĩ muốn cái gì vậy?!

Năng lực trên người cô sao? Nhưng dựa theo cuộc gặp mặt lần đầu tiên ở trong ‘Hội đồng’, xét về điểm này, người đàn ông đó không phải là thành viên của hội đồng quản lý trật tự trong thế giới phép thuật sao?

Người như vậy nhưng lại muốn có được năng lực của cô? Vì sao?

Lạc Lan không thể tưởng tượng được đáp án, cô chuyển động đầu rất nhỏ, khóe mắt đảo qua xung quanh phòng khi này không nhìn thấy được phía sau — Ngay cả một bóng người cũng đều không có, căn phòng yên tĩnh đến một cách đáng sợ. Thậm chí Lạc Lan chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, từng chút từng chút một hòa hoãn xuống dưới.

Cô đã bắt đầu chậm rãi bình tĩnh lại sau lúc ban đầu tỉnh lại còn mang theo kinh hoàng.

Lần trước, sau khi cô bị Jellal dụ ra khỏi thị trấn Magnolia rồi được Laxus cứu về xong, Zeref cũng đã từng nói qua, nguyên nhân anh không thể tới cứu cô là do cảm giác của anh bị phép thuật của người nào đó ngăn chặn, quá nhiều. Như vậy, lúc này..... Cũng là giống nhau?

Chờ đợi được cứu viện tới giúp xem ra cũng chỉ giống như một trò đùa.

Lạc Lan quyết định nghe theo suy nghĩ của mình, từ hoàn cảnh hiện tại trốn khỏi nơi này.

Trong phòng yên tĩnh đến mức cho dù ngay cả một cây kim rơi xuống cũng đều có thể nghe thấy, ngoại trừ tiếng hít thở cực kỳ nhẹ của cô, ngoài ra không hề có khí tức nào khác. Lạc Lan yên lòng, cố gắng giãy dụa khỏi tư thế nằm nghiêng cực kỳ khó chịu đến mức cực điểm này.

Thân thể tê dại đã tạo ra một trở ngại thật lớn dành cho cô. Cô chỉ có thể nằm úp sấp xuống giường đầu tiên, sau khi bên phải hơi nghiêng người đủ để bản thân có thể tự vận động xong, cô chậm rãi nâng thân thể dậy.

Lạc Lan nửa quỳ ở trên giường, quay đầu nhìn tay và chân đang bị trói lại của mình — Quấn ở trên chính là một cái gì đó có màu cam, nguyên nhân đại khái là vì có phép thuật nên nó mới buộc chặt lấy hai cổ tay của cô.

..... Phần chân không xong rồi.

Nếu không có người ở đây, vậy thì dùng phép thuật để giải quyết vấn đề bị trói này là được rồi.

Cô dựng thẳng ngón trỏ lên, hướng tới dây trói sử dụng một chút phép thuật bằng để đạt được mục đích nho nhỏ của mình. Nhưng mà, mong muốn hiệu quả mà cô mong đợi không có xuất hiện —

Phép thuật của cô không thể sử dụng được!

Không có khả năng a! Chẳng lẽ đã bị Jellal hấp thụ hết?

Lạc Lan hoảng sợ liếm môi — Không có sủng, cũng không có cảm giác sau khi bị hôn môi, thân thể cũng y như vậy không hề có bất cứ trạng thái dị thường nào..... Cái gì cũng chưa phát sinh sao?

Lạc Lan bỗng nhiên tỉnh ngộ — chẳng lẽ nói nguyên nhân chính là do cái dây trói dạng ống dẫn màu cam này sao?

Lại nói tiếp, khi bị cô bị công kích, dường như cảm giác được có cái gì đó bò lên trên tay mình! Chẳng lẽ chính thứ này khiến cho cô không sử dụng được phép thuật? — A! Liên vì như vậy, cho nên việc dẫn truyền phép thuật mất đi hiệu lực?

Phép thuật không thể sử dụng được, vậy thì có thể sử dụng phương pháp vật lý học tổng nó ra ngoài là được rồi chứ? Nhưng làm ơn đừng nói với cô là cái thứ này chỉ có thể mở ra do chính chủ nhân của nó!

Lạc Lan duỗi thẳng thắt lưng lên, ở trong phòng nhìn xung quanh, tìm kiếm thử xem có được vật gì sắc bén có thể cắt đứt được cái ống này không. Hiển nhiên, căn phòng sạch sẽ đến mức quá đáng này khiến cho cô có điểm thất vọng, nhưng mà, khi ánh mắt của cô dừng tại ngay ngăn tủ song song ở bên cạnh, trong lòng Lạc Lan dâng lên vài phần hy vọng — Nói không chừng, ở chỗ đó sẽ có được thứ mà cô đang tìm kiếm!

Cô vận vẹo thân thể, ngồi xuống, sau đó lần hai ba lần hướng về bên cạnh góc giường — Chỉ cần nhảy qua là đến nơi rồi!!

Cô chỉ mới nhích cái cổ lại gần, bên cạnh ngăn tủ truyền đến một âm thanh tràn ngập cân nhắc: “Như thế nào? Vẫn còn suy nghĩ đến việc chạy trốn?”

Tiếng nói tràn ngập ác ý bốn cột, dường như đang tuyên bố rõ ràng cho dù anh ta có đứng ở bên kia cũng có thể quan sát được chuyện thực của sự việc.

Lạc Lan trong phút chốc di chuyển đầu qua: “..... Jell, Jellal !?”

“A.” Một cái chớp mắt lướt qua, âm thanh cười lạnh, kèm theo tiếng bước chân, anh ta đang đứng ở bên giường, ung dung nhìn Lạc Lan từ phía trước di chuyển lui người về phía sau. “Cô có vẻ rất sợ tôi?”

..... Những lời này không phải rất là vô nghĩa sao? Một người bình thường làm sao có thể nghĩ đến việc bắt cóc người khác chỉ để hấp thụ năng lực của người khác, như thể thì ai có thể không sợ chứ?

Trong nháy mắt nghĩ đến cảnh tượng “Bị ép khô”, “Người chết nhồi bông”. Loại từ này khiến cả người Lạc Lan không khỏi giật mình một cái, cô càng lui nhanh hơn — Trên thực tế, loại bản năng này không hề giúp cô được bất cứ việc nào, cho dù có từ bên mép giường kia ngã xuống, giống như đều sẽ bị ngăn cản lại.

Jellal làm sao có thể dễ dàng thả cô đi — Mắt anh lạnh lùng nhìn về phía sau cô, khi cô gần như lui về gần bên hông giường, anh bỗng nhiên cúi xuống duỗi tay ra. Năm lấy sợi dây đang trói cổ chân Lạc Lan, nắm hướng về phía mình kéo lại —

Làn váy trắng, họa tiết màu xanh lam ở dưới động tác của anh đã bị cuốn lên lên tới tận đầu gối Lạc Lan, Lạc Lan sợ hãi kêu một tiếng. Hiển nhiên cũng bởi vì là do váy đột nhiên bị vuốt cao lên mà cả người cô cứng đờ!

Sau khi Jellal đem cô kéo đến trước mặt mình xong, để phòng ngừa cô giãy dụa đá đập lung tung, nên anh đã dùng một chân đặt lên đầu gối của cô, một tay nắm lấy hai cổ tay cô, thoải mái đặt tại một chỗ ở trên đỉnh đầu cô, một tay còn lại thì chế trụ lấy cằm của cô:

“Cũng sai biệt lắm nên vứt bỏ ý nghĩ đó đi rồi chứ?”

Chương 45

“Cũng sai biệt lắm nên vứt bỏ ý nghĩ đó đi rồi chứ?”

Tay Jellal cầm lấy cảm Lạc Lan, giọng điệu nghiền ngẫm cùng với ánh mắt lạnh như băng có lẽ đang khiến cho cô cảm thấy sợ hãi đi? Từ trên tay truyền đến trận run rẩy thấp thoáng qua khiến Jellal rất vừa lòng. Bởi vì chạm vào lòng tự tôn và say mê điên cuồng khiến hắn có cảm giác vô cùng hưng phấn.

Kể từ khi ở ‘Hội đồng chi nhánh thuộc tỉnh Fiore’ trong thành phố Magnolia, nhìn thấy Lạc Lan thì hắn đã bắt đầu hoài nghi, thậm chí hắn còn đến đảo Galuna để xác nhận lại mọi việc, thậm chí còn phát hiện ra trên người cô gái này còn có thể hấp thụ được phép thuật, cũng vì điều này nên hắn đã bố trí để đem cô tới ‘Tháp Thiên Đường’…… Không nói đến trong quá trình tiến hành có rất nhiều lần tự nhiên bị đâm ngang, hắn vốn chỉ là muốn phân biệt khí tức ‘Hắc Ma Pháp’ lúc ẩn lúc hiện của cô gái này thôi, rõ ràng hắn đã phải hao phí thời gian của mình rất nhiều.

Muốn gì đó cuối cùng cũng đã tới tay, chẳng qua……

“Trong từ điển của tôi không hề có hai chữ ‘vứt bỏ!’” Lạc Lan một bên giãy dụa, một bên hung hăng trừng mắt nhìn Jellal: “Đem tôi trở lại như vậy thì còn gì là đàn ông nữa chứ! Có ngon thì đem tôi thả ra đánh với tôi một trận, nếu anh thắng thì tôi liền nghe theo lời của anh!”

“Hửm?” Jellal nhíu mày: “Làm sao mà đánh đây? Cô chỉ là ‘một người thường’, vậy mà lại muốn đánh nhau với một pháp sư là tôi sao?”

Lạc Lan lập tức nghẹn lời — Quả thật, cô nhưng là đã đem công bố mình là người thường, hiển nhiên ba chữ ‘một người thường’ kia Jellal nhấn trọng âm rất mạnh khiến cô hiểu rất rõ đây chỉ là một câu trào phúng, nhưng……

Hiện tại đã không phải là lúc có nên giữ vững lập trường vấn đề mình có phải là người thường hay không! Trực giác của Lạc Lan cho biết nếu không nhanh chóng nói cái gì đó thì có thể sẽ thật sự bị Jellal [Bíp —], [Bíp —] cùng với [Bíp —]!

Tuy rằng có cảm giác đại khái sẽ không thành công, nhưng vẫn phải lừa dối cái người trước mắt có ánh mắt thoát nhìn vô cùng đáng sợ này cái đã.

“Vậy……” Lạc Lan do do dự dự: “... Anh không dùng phép thuật thì thế nào?”

Jellal lạnh lùng liếc cô một cái, lập tức kéo hai cổ tay đang bị trói của cô, đem cô đi ra khỏi căn phòng — Phương thức đối đãi vô cùng thô bạo này khiến Lạc Lan theo bản năng cảm giác được sợ hãi, điều này làm cho cô bắt đầu giãy dụa sau khi bị lôi xuống giường.

Điểm phản kháng ấy đối với Jellal mà nói căn bản nhỏ bé không đáng kể, Lạc Lan chỉ có thể trở mắt nhìn hai bên cảnh tượng một đường thụt lui lại, cuối cùng cô bị kéo dài tới một nơi giống như một phòng thí nghiệm — Căn phòng có dụng cụ phép thuật mà cô nhìn xem không hiểu, cùng với trong góc phòng, trên bàn chứa đầy những dụng cụ và chất lỏng không biết tên.

Lạc Lan chỉ kịp nhìn tới những thứ này nọ, thì đã bị Jella túm lấy tóc xoay một vòng — Giữa phòng có một vật trong suốt, hình dạng giống như đồng hồ cát, chỉ là phía trên chỉ có một nửa vòng tròn, đường kính ước chừng khoảng gần 2m được treo ở phía trên vật trong suốt đó, khiến cho cả người Lạc Lan có cảm giác không được tốt lắm.

“Đây chính thứ chuyên biệt chỉ vì cô mà được tạo ra, nhìn thử đi, vừa lòng chứ?”

Khoảng cách âm thanh tràn ngập ác ý của Jellal vô cùng gần, truyền đến phía bên trái, Lạc Lan không khỏi mở to mắt — Riêng biệt vì cô mà tạo ra……?

“Anh muốn làm gì!”

“Là năng lượng của cô.” Âm thanh của hắn ta giống như cơn gió lạnh băng từ giữa khu vực sâu tối nhất truyền ra, đâm vào người khiến ta phải đau buốt: “Dựa theo phân tích bình thường nhất, máu của cô chính là năng lượng.”

“.....Ếc! Anh muốn làm quỷ hút máu sao!!!” Lạc Lan kịch liệt vùng lên từ chối, nhưng vẫn như cũ không thể trốn khỏi vận mệnh bị treo lên phía trên nửa dụng cụ kia. Mắt cá chân của cô bị người ép buộc kéo đi, trở thành trên đùi chính là bị phép thuật công kích một cách nhanh chóng.

Dưới sự kinh hãi đó, Lạc Lan phát ra một tiếng thét chói tai vô cùng ngắn ngủi, trên đùi chợt truyền đến cảm giác nóng rát đau đớn cùng với cảm giác chất lỏng chảy xuống, chứng thực dự cảm không rõ ràng của cô: “Anh — lấy máu của tôi!”

“.....” Jellal hiển nhiên đã bắt đầu không định trả lời câu hỏi của cô, hắn trầm mặc, tầm mắt dừng ở mũi chân cô đang nhỏ từng giọt máu vào trong lọ. Sau khi hiểu rõ năng lượng chuyển hoá lên xuống, biến thành dạng năng lượng thuần khiết.

Đến lúc này, Jellal đã xác định được việc hắn nghĩ là chính xác. Sau khi nhìn một tia năng lượng phép thuật màu đen chuyển thành màu xanh da trời, hắn

lộ ra một nụ cười vô cùng điên cuồng.

Tiếng mắng của Lạc Lan không tạo thành bất cứ dao động nào trên tâm trạng của Jellal, hắn ta căn bản đối với năng lượng của ‘Hắc Ma Pháp’ vô cùng sùng bái đến mức cuồng nhiệt, khiến hắn ta chuyển chú đến mức không thèm di chuyển ánh mắt.

Jellal ở một bên ngồi xuống, tồn tại của hắn khiến Lạc Lan càng bất an hơn nữa — Cái này sẽ không phải là ngồi chờ bổ thêm một đao chứ?

Hai tay bị treo lên cao dưới tác dụng của lực lôi kéo khiến cô đau đớn không thôi, miệng vết thương trên hai chân càng khiến cho cô càng thêm sợ hãi. Với tư cách là một tâm linh của sách phép thuật, sau khi năng lượng máu của bản thân được chảy hết, không biết cô sẽ bị biến thành bộ dáng gì nữa?

Zeref đã nói qua, chỉ cần anh ấy còn sống, linh hồn của cô sẽ mãi bất diệt, nhưng anh ấy cũng không nói gì đến việc sau khi năng lượng bị cướp đi sẽ xảy ra chuyện gì!

Sẽ biến mất như vậy sao?

Sợ hãi cùng bất an chiếm cứ lấy đầu óc của Lạc Lan, cô hoàn toàn dao động, đắm chìm ở trong cảm xúc tiêu cực, ngay cả hành động giãy dụa cũng đều không có.

“..... Hừm? Cam chịu số phận sao?” Jellal đối kết quả này rất vừa lòng — Lạc Lan không giãy dụa, hắn có giảm đi không ít công sức. Xong việc này, chuyện sở hữu được năng lực chỉ còn là chuyện sớm muộn thôi, hiện tại hắn chỉ lo lắng một vấn đề —

Là thứ duy nhất thắng thường cướp đi, vẫn là lưu lại để thưởng thức?

Theo thời gian trôi qua, Lạc Lan mất máu càng ngày càng nhiều, mỗi khi máu sắp cô đọng là lúc, Jellal sẽ đến tấn công thêm một lần nữa.

Miệng vết thương trên toàn thân không ngừng ăn mòn lí trí của Lạc Lan, chiếc váy màu trắng đã sớm bị nhuộm thành một màu đỏ sẫm. Ở dưới sự tấn công của phép thuật nên trên da cô hiện ra mấy đường vết nứt thật dài, làm cho sắc mặt cô trắng bệch vì mất máu quá nhiều, thế nhưng lại phác thảo ra một cảm giác vui sướng khi ngược đãi người khác.

Mất thấy máu chảy dọc theo mũi chân của thiếu nữ càng ngày càng ít, bỗng nhiên Jellal đứng lên, đi đến bên cạnh Lạc Lan đang bị treo lên. Cô bây giờ đã buông xuống nét mặt nghiêm túc, về mặt, ánh sáng sáng ngời trong ánh mắt cô lúc trước mà hắn đã từng được tiếp xúc qua, giờ đây đã muốn biến mất hoàn toàn, đôi mắt màu vàng đỏ âm ảm thất thần mất đi tiêu cực.

Jellal yên lặng nhìn chằm chằm Lạc Lan trong vài giây, trong lòng bỗng nhiên khẽ động — Quả nhiên vẫn nên giữ lại để chậm rãi thưởng thức đi, năng lượng thân bí như vậy không thể đem nó đi nghiên cứu tốt thật sự rất đáng tiếc.

Hắn đem Lạc Lan thả xuống dưới, ngồi ở cuối ôm lấy. Lúc này, thiếu nữ đã muốn hoàn toàn mất đi sức lực cử động vẫn không buông tha cho ý thức muốn kháng cự lại, hai cổ tay bị trói lại đẩy vào bờ vai hắn, nhưng lại rất nhẹ nhàng, căn bản không có chút khí lực nào.

“... Cút.....”

Jellal cúi đầu, mắt lạnh nhìn đôi môi run rẩy trắng bệch của cô chỉ lại phun ra một tiếng. Không biết vì sao bỗng nhiên hắn nhớ tới cái hôn thử kia ở trên đảo Galuna.

Vốn chỉ là xuất phát từ ác ý trêu đùa muốn thử hôn một chút, nhưng lại mang đến tính phán đoán quan trọng cùng với rung động ở một mức độ nhất định — Lúc ấy, lúc tiếp xúc lên trên cánh môi đó, nó đã mang đến năng lượng tinh khiết khiến cho khí tức ‘Hắc Ma Pháp’ của hắn được phát động lên..... Sau khi hòa hợp vào trong cơ thể hắn khiến nó tăng thêm vài phần vui thích, cái loại lực lượng mạnh mẽ tinh khiết này có thể khiến cho mỗi một người tôn trọng ‘Hắc Ma Pháp’ phải say mê trong đó.

Trong lòng bỗng nhiên toát ra một âm thanh.

Nếu không chỉ đơn giản là hôn đâu?

— Nếu không chỉ đơn giản là hôn môi thì có thể xuất hiện hiệu lực và tác dụng như vậy sao?

Ánh mắt Jellal lóe lóe, hắn cúi đầu đem đôi môi của thiếu nữ chưa nói ra lời kháng cự đem nuốt vào trong miệng. Hắn có thể cảm nhận được loại lực lượng khiến hắn trầm mê, từ bên đôi môi của đối phương không ngừng cuộn cuộn nhấp nháy lấy — Giống như lúc trước đã từng được cảm thụ như vậy.

Mùi máu tươi trên người Lạc Lan dường như khơi dậy dục vọng nào đó của hắn — Không ngừng muốn cắn nuốt năng lượng đó.

**

Sau khi cô hoảng sợ vì bị tên kia hôn xong, Lạc Lan liền cảm giác được không ổn. Trước khi bị Jellal mang về lại trong phòng, loại bất an này càng nhanh chóng càng xuất hiện và mạnh mẽ hơn.

Triệu chứng mất máu nghiêm trọng bắt đầu xuất hiện, chỉ cần động tác của cô hơi lớn hơn một chút, thì trước mắt liền thành một màu đen, toàn bộ tầm nhìn nhìn thật giống như đang không ngừng xoay tròn.

Điều này làm cho cảm giác vô lực trên người cô càng hiện ta rõ ràng.

Loại cảm giác này rất không ổn — Nhưng điều đáng mừng là, Jellal cũng không có gạt bỏ sự tồn tại của cô.

Tuy rằng hân hạnh của mạng sống của cô giữ lại với nguyên nhân không ngoài dự đoán chính là “nghiên cứu”, “mở rộng phát triển trong thời gian dài” này nọ. Nhưng trong nháy mắt, khi Jellal từ trên cái thứ đó đưa cô xuống dưới, cô thể nhưng có chút an tâm.

— Ít nhất sẽ không biến mất.

Vừa rồi, trước khi tỉnh táo lại thì Lạc Lan đã bị đặt ở trên giường ngủ — đã xong sao? Cho dù biết rất không có khả năng nhưng cô lại vẫn theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngay sau đó, thân thể bỗng nhiên truyền đến cảm xúc phát lạnh kỳ quái cùng với cảm xúc đau đớn như lửa thiêu khiến cô chợt thanh tỉnh!

Cô mở to hai mắt ra nhìn, phải sau một lúc lâu cô mới ý thức được tên quý tộc xanh kia đang làm cái gì — Hắn đang nằm ở trên người cô, chính là đang liếm miệng vết thương của cô sau lớp quần áo bị xé rách một lỗ.

Thật xứng đáng với danh hiệu “Quý hút máu” —

Lần này thật sự phải chết ở trong này rồi. Lạc Lan tuyệt vọng nghĩ, nhưng cô không có khí lực lại tiếp tục giãy dụa đi xuống, vị trí ngay miệng vết thương có một hồi lạnh, một hồi nóng. Tầm nhìn bắt đầu biến thành từng màu đen, hình ảnh miệng Jellal dính máu đáng sợ đến mức không nói nên lời.

Dường như linh hồn từ bên trong dâng lên cảm giác buồn ngủ khiến Lạc Lan càng ngày càng phát ra tuyệt vọng. Cô ngây ngẩn nhìn mục tiêu Jellal dần dần đi xuống, hình như là năng lượng trong máu đã không còn có thể thỏa mãn được hắn. Trong lúc đó, tay hắn bắt đầu hướng về hai chân của cô.

— Hắn đang làm cái gì? Hắn muốn làm cái gì?

Giống như sự truyền động của bánh răng, năng lực tự hồi của Lạc Lan đã muốn không theo kịp cảnh tượng mà cô nhìn thấy. Cho dù trong lòng có kêu la đến tận mấy trăm lần tên kia cũng sẽ không dừng lại — Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lạc Lan vẫn ôm tia hi vọng cuối cùng đôi môi run rẩy nhấp nháy cho dù không thể phát ra âm thanh nào, lại vẫn có thể từ theo khẩu hình miệng nhận biết được tên người mà cô đang kêu gọi —

[Zeref]

Một câu không thể hô ra khỏi miệng kia đột nhiên khiến thân thể Lạc Lan sinh ra một cỗ lực lượng — cái loại “đánh trống reo hò” này từ khắp tứ chi đến tận xương cốt dường như đang nghênh đón một cái gì đó rất quan trọng. Giống như một sự sống cực kỳ quan trọng —

Lạc Lan dường như ý thức được cái gì.

Ngay tại một cái chớp mắt kia, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng xé gió từ xa vurun tới gần, càng lúc càng lớn, giây tiếp theo, cửa sổ bị lớp vải nhưng thật dày che lại kia liền truyền đến một tiếng “Phanh” thật lớn!

Cả mặt vách tường bị đập bẽ thành một khoảng không thật lớn, ánh sáng bên ngoài thoáng chốc chiếu xuyên qua vào trong gian phòng, ánh sáng mạnh mẽ bất thành linh xuất hiện khiến Lạc Lan hơi choáng váng — Hiển nhiên, đồng thời cũng ngăn chặn Jellal ở trên người cô đang muốn làm gì thì làm.

Trước vách tường bị đập bẽ thành khoảng không có một người đang đứng đó, bởi vì ngược ánh sáng nên căn bản không thể thấy rõ diện mạo của người đó. Nhưng cho dù có là Lạc Lan, người đang bị mất máu đến mức nghiêm trọng cũng đều có thể cảm giác ra được, từ phương hướng của người kia truyền đến một khí thế rất mạnh.

Đó là một loại đáng sợ, bao hàm sự tức giận, sát ý đến ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Quay trở về với Zeref, đó vẫn đều luôn là một sự tồn tại đặc biệt của Lạc Lan.

Có lẽ khi cô ý thức được mình chính là sách phép thuật thì trước đó anh cũng đã bắt đầu để ý, để ý sự tồn tại vô cùng đặc biệt này. Không thể phủ nhận anh đã từng ôm ý nghĩ cùng đồng hành với cô ấy để nghiên cứu cùng quan sát, nhưng khi cả hai sống chung với nhau trong thời gian dài, khi Zeref biết rõ tầm quan trọng của Lạc Lan. Ý nghĩ ‘Cô là sách phép thuật của anh, đương nhiên phải luôn đi theo bên cạnh anh’ này anh vốn luôn ôm trong đầu sớm đã biến chất.

Địa vị của Lạc Lan ở trong cảm nhận của anh sớm đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vật thuộc về chính mình càng ngày càng liên hệ chặt chẽ, ở sâu tận trong gốc rễ thay đổi cõi lòng của anh. Anh đã bắt đầu bỏ ý nghĩ ‘cầu được chết’ sang một bên, lần đầu tiên trong cuộc đời, anh bắt đầu có ý nghĩ muốn bảo vệ một người đặc biệt nào đó, bắt đầu muốn hòa nhập với con người, bắt đầu để ý nhất cử nhất động của một người nào đó.....

Ngay cả khi có thể thuận lợi giải thích ra một lí do để lần trốn về thân phận của anh — thì về phần của cô cũng đã được âm thầm giữ kín.

Vào giờ phút này, đối với Zeref mà nói, Lạc Lan sớm trở thành sự tồn đặc biệt đối với anh. Chỉ cần lặng lẽ bảo vệ Lạc Lan, cùng nhau sinh hoạt ở trong thế giới này, chính mình có thể có được một thiên đường như vậy, thì thời kỳ kết thúc sinh mạng của anh tuyệt đối sẽ không đến.

Vốn là, quả thực anh đã nghĩ như vậy.

— Trước đó, khi nghe đến âm thanh kêu khóc của Lạc Lan.....

Nhưng hết lần này tới lần khác, lại có kẻ có ý đồ, cố tình làm tổn thương đến thứ thuộc về anh, hẳn ta có thể bình an sống sót thì quả là một chuyện quá kỳ tích rồi đây.

Zeref tự mình đánh bẻ vách tường, bước một bước đầu tiên vào bên trong.

Từ lúc đập vỡ mặt tường này thành khoảng không, anh cũng đã nhìn thấy được trong phòng rốt cuộc là có cảnh tượng như thế nào — Người mà anh quý trọng nhất, cả người đều bị thương, nhìn theo góc độ nghiêng thì trên mặt cô đã tái nhợt như tờ giấy, đã không thể tìm thấy một phần huyết sắc nào. Mà nhìn từ phương hướng này của anh thì lại thấy đôi đồng tử màu vàng đã âm đạm vô thần, cùng với thần thái sáng ngời ảm áp của ngày thường dù chỉ một ít đã không còn thấy đâu.

Trên người cô mặc một bộ váy màu trắng với hoa văn màu xanh lam, đó là bộ váy mà cô vừa mới mua vào mấy ngày hôm trước. Sáng sớm khi ra khỏi cửa, bộ váy nhẹ nhàng, sạch sẽ, khoan khoái vào lúc này đã tẩm đầy những vết máu loang lổ. Trong lúc đó, những đường rách của bộ váy để lộ ra những miếng vết thương vừa lớn lại vừa sâu, giờ phút này vẫn còn đang rướm rướm máu.

Trong phòng lộ ra mùi máu tươi cực kỳ dày đặc — Tất cả đều là máu của Lạc Lan.

Ánh sáng theo lỗ hồng mở rộng ở trên vách tường, chiếu sáng xuyên vào trên người Lạc Lan, nhưng lại giống như có ảo giác là ánh sáng đang xuyên thấu qua người cô — Không! Không phải ảo giác! Ánh sáng chiếu rọi trên thân thể Lạc Lan có một hình dáng nhợt nhạt buộc vòng xung quanh, sự sống của cô đã muốn bị ảnh hưởng hoàn toàn —

「Bản thể của cô đang dần tiêu tan.」

Nhận thấy được điều này khiến cho năng lực tự kiểm chế bản thân của Zeref trong nháy mắt buông lỏng, anh loáng thoáng có thể nghe được âm thanh căng dây của dây đàn đại biểu cho lý trí của mình.

Tầm mắt của anh di chuyển đến một người khác đang ở trong căn phòng này.

Người đàn ông mặc bộ quần áo màu xanh lam đang nằm ở trên người Lạc Lan, một đầu mái tóc màu xanh kia Zeref cũng không thấy lạ — Cuộc gặp mặt ở trên đảo Galuna anh vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Một tay của tên đó bây giờ đang nắm lấy thắt lưng của Lạc Lan, một tay còn lại đã ở dưới váy rách nát của Lạc Lan đi vào.....

Kia, trong nháy mắt, Zeref chỉ cảm thấy âm thanh trên toàn thể giới đều tiêu thất, chỉ còn duy nhất mỗi mình âm thanh của dây đàn bị đứt kia —

「Hủy diệt đi — !」

Lâu ngày kìm nén, nay ma lực mạnh mẽ từ trong thân thể đã bắt đầu bộc phát ra, điên cuồng hấp thu ma lực ở xung quanh, bị anh đè nén thành những khí màu đen dày đặc. Năng lượng dâng lên như hồ nước sâu trong ngực tối, quán quanh ngoài cơ thể anh gào thét, xoay tròn.....

Zeref thấy trong mắt tên pháp sư Jellal kia hiện lên dao động cùng kinh ngạc, động tác kế tiếp của hắn chính là tóm lấy người thiếu nữ tóc đen che chắn trước người mình.

Dưới động tác thô bạo như vậy Lạc Lan vẫn như cũ, không hề có bất kỳ phản ứng nào, hai tròng mắt màu vàng đó gần như đóng lại hết một nửa, thân thể đã muốn bắt đầu tỏa ra vàng sáng mờ mờ. Đến lúc này, Jellal mới chú ý tới thân thể của Lạc Lan xảy ra khác thường, khiến hắn không thể không kinh ngạc mở to hai mắt ra.

Hành động này của Jellal chỉ khiến cho phần nộ ở trong mắt Zeref càng thêm rực cháy, khí chất ôn hòa trong trẻo trong ngày thường đã bị sự lãnh khốc này thay thế. Đôi mắt vốn tĩnh lặng như tầng băng trời kia trong nháy mắt chuyển thành màu đỏ, có vẻ vô cùng tàn bạo.

“... Sự tham lam dục vọng của ngươi phải trả một cái giá thật đắt!”

Mặc dù đã lâu lắm rồi không có sử dụng Hắc Ma Pháp đến cấp độ này, nhưng Zeref vẫn như cũ tỉnh táo nhận ra được sự khác biệt về trình độ của hai người — Sự bình tĩnh kiềm chế đã ở dưới con thịnh nộ một đi không trở lại, anh chỉ vung tay lên, ma lực tụ lại ở xung quanh người Zeref chột hiện

đánh về phía tên pháp sư tóc xanh kia!

— Hẳn không sợ sẽ làm cô gái này bị thương? Trong đầu Jellal chỉ kịp hiện lên một phản nghị hoặc như vậy, rồi liền theo bản năng dùng phép thuật phòng ngự để làm cho đòn công kích của đối phương mất đi tác dụng.

Trong nháy mắt phép thuật được tạo ra chặn ở trước người hắn, hắn có thể nhìn được rõ ràng, một chương có thể nói là vô cùng khủng bố đó bay nhanh đến rồi xuyên thấu qua thân thể của thiếu nữ, trực tiếp đánh trúng phép thuật phòng ngự ở trước người mà hắn vừa mới tạo ra!

Mặc dù đã làm ra lớp phòng ngự, nhưng Jellal đã đánh giá sai thực lực của đối phương, công kích nhìn như tùy ý này của đối phương khiến cho lực phòng ngự của hắn bị đánh bay toàn bộ, hung hăng đánh vào phía sau vách tường — Hẳn chỉ vừa mới hấp thu lực lượng trên người Lạc Lan cũng không được tính là nhiều lắm, nên chịu thiệt cũng là theo lẽ thường.

Ngũ tạng lực phủ chịu lực công kích đầy đau đớn khiến cho Jellal ho nhẹ ra mùi máu thuộc về chính mình. Nhưng dù vậy, hắn vẫn cũ không buông tay đang kiềm chế Lạc Lan ra — Jellal theo bản năng ý thức được, sự tồn tại của Lạc Lan đối với tên pháp sư kia có ảnh hưởng.

Sát ý cường liệt của đối phương khiến Jellal vô cùng nôn nóng — Hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được một chương kia lộ ra khí tức của Hắc Ma Pháp cùng với ma lực hấp thụ trên người Lạc Lan hoàn toàn giống nhau.

Người này, không có khả năng chỉ đơn giản là pháp sư.

Đòn tấn công của người kia không hề tạo ra bất kỳ tổn thương nào đối với Lạc Lan.

Hắn là chủ nhân của năng lượng này — Rõ ràng là Pháp Sư Bóng Tối cực kỳ cường đại!

Nhận thức được điều này khiến cho Jellal tìm về được một chút lý trí hưng phấn: Thiếu niên tóc đen chưa từng mở miệng này rõ ràng chính là tới cứu Lạc Lan, mà chính mình, còn có “sứ mệnh” quan trọng hơn cần phải làm!

“Không cứu cô ta trước sao?” Jellal trước hết lau vết máu trên khóe miệng — Vết máu kia đã muốn không thể phân biệt được rõ ràng là của Lạc Lan hay của chính hắn, mặc dù là ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng Jellal lại bởi vì vậy mà càng thêm bình tĩnh: “Ta nói này, năng lượng trong cơ thể cô gái này giống như sắp hoàn toàn biến mất đâu.” Hẳn hiểu rõ, biết chỉ cần lợi dụng Lạc Lan, chỉ cần dùng ngôn ngữ có thể khiến cho đối phương dễ dàng chán động.

Bởi vì đối tượng là Lạc Lan — Nguyên nhân chính là vì Lạc Lan, Zeref ngay cả một tia do dự cũng đều không thỏa hiệp ngay, một chương thứ hai của anh đánh úp về phía mặt tên pháp sư tóc xanh, cũng đã mất đi sát ý.

Jellal vô cùng thức thời, chuyển biến tốt thế này phải biết nắm bắt hãy thu thời cơ trào tương đương chuẩn, ngay tại Zeref nhếch môi cất bước lại đây, hắn nhẹ buông tay, hướng về phía sau lui một bước —

Zeref đem Lạc Lan ôm vào trong ngực, lại ngẩng đầu hướng về nơi đó, bóng dáng của tên pháp sư tóc xanh đã hoàn toàn biến mất ở trong phòng. Khi xác nhận đối phương đã rời khỏi. Đầu tiên, Zeref nâng cái ót của Lạc Lan lên trước, cúi đầu đem đôi môi của mình in vào đôi môi của Lạc Lan.

Chỉ có một mình Zeref mới có thể cảm nhận được, cảm nhận được nụ hôn đó tràn ngập khủng hoảng cùng bất an.

Nếu không được nói —

Nếu như đã muốn không nói được.....

Lần đầu tiên trong cuộc đời Zeref được nắm giữ loại tâm tình mang tên là “lo âu” này. Lúc anh không thể kiềm chế được là lúc anh có thể cảm nhận được dục vọng muốn đem cả thế giới này phá hủy hết toàn bộ. Anh thấy năng lượng vốn có của Lạc Lan đang chậm rãi trở về trong cơ thể, từng chút, từng chút một quay trở về với cơ thể, dưới lòng bàn tay đã có thể đụng chạm vào thực thể, cảm giác này đã trấn an anh một cách hiệu quả.

「Chấm dứt việc phá hủy thế giới」

Khí tức thô bạo trên người Zeref dần dần biến mất. Năng lượng liên tục không ngừng cung cấp vào cơ thể Lạc Lan, khiến cô ít nhiều gì cũng đã khôi phục lại được ý thức. Sau khi ý thức được thanh tỉnh, điều mà cô nhìn thấy đầu tiên chính là trong đôi mắt của Zeref từ nỗi sợ hãi biến thành bình yên — Ngay cả khi màu sắc hai mắt anh thay đổi cũng đều không khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cánh tay Zeref ôm lấy cô đôi lại càng thêm chặt hơn.

Sau khi sự tồn tại của bản thể đã hoàn toàn được củng cố lại vững chắc, Lạc Lan đẩy đẩy Zeref. Kết thúc nụ hôn với lý do đơn giản là truyền lại ma lực, một tay cô nắm lấy vạt áo của Zeref, một tay chỉ hướng ngoài cửa:

“Ma lực của em, lấy nó lại đi.”

Zeref trầm mặc vòng ôm lấy vai của cô. Tuy Lạc Lan có thể sử dụng ma lực chẳng qua chính là do anh một tay chế tạo ra, chỉ đơn giản là một phần nhỏ không đáng kể, nhưng chỉ cần cô muốn —

“Được.”

Căn bản anh không cần Lạc Lan chỉ đường, đối với Zeref mà nói, tại đây, trong phạm vi nhỏ bé có thể cảm nhận được ma lực của mình là một chuyện vô cùng dễ dàng. Sau khi trực tiếp hướng về nơi đó đá văng cửa ra, trên mặt đất có một đường máu loang lổ cùng với sự dao động của ma lực, anh có thể cảm nhận được trước đó Lạc Lan đã bị tước đoạt đi ma lực ở chính tại phòng thí nghiệm kia.

Hiển nhiên, tên Jellal kia sẽ không ngu xuẩn vì sự hấp dẫn của ma lực mà lại đối nghịch với anh. Lúc này, trong phòng thí nghiệm không hề có một bóng người, im lặng tới mức gần như khiến người ta hít thở không thông.

Lạc Lan đã không muốn nhìn đến chỗ này nữa, gất gao ôm lấy cổ anh, mặt chôn sâu vào trên vai anh. Dáng vẻ ngoan ngoãn mà im lặng cùng với nhiệt độ cơ thể lạnh băng khiến cho Zeref cảm thấy luống cuống không thôi.

Loại cảm giác tâm tình tiêu cực đầy xa lạ này, vẫn liên tục ở lại trong cơ thể sinh sôi nảy nở. Giữa hai tròng mắt màu đỏ của anh từ giữa trong cơ thể Lạc Lan đoạt lấy đi năng lượng, từ giữa ma lực màu đen biến thành ma lực màu xanh tinh khiết đã nói rõ vừa mới đây thôi, Lạc Lan gần như sẽ thật sự biến mất.

Nếu không nghe được lời nói kia.

Nếu như anh không nghe đến được một tiếng rên rỉ kia.....

Điều này khiến cho Zeref gần như không thể khống chế được ý niệm trong đầu muốn hủy diệt hết toàn bộ thế giới, nhưng anh đã áp chế nó lại chỉ vì người anh đang ôm trong lòng. Zeref giơ tay lên, làm một động tác vuốt nhẹ nhàng, lọ chứa đựng ma lực kia của Lạc Lan toàn bộ đều nhập vào trong cơ thể của cô.

Năng lượng đều đã trở lại, những miệng vết thương lớn nhỏ ở ngoài da đều đồng thời khép lại, chỉ để lại một đường vết sáng thật dài. Nhưng, bởi vì triệu chứng mất máu nghiêm trọng vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp lên, tứ chi của Lạc Lan vẫn mềm nhũn vô lực ra như cũ. Cô cọ cọ vào hõm vai của Lạc Lan, âm thanh đưa ra yêu cầu giống như thờ dài: “Về nhà đi.”

Zeref nhưng không có theo ý Lạc Lan. “Tại trước đó, tôi —”

“Về nhà.” Từ trong hõm vai truyền ra âm thanh mơ hồ có chút run rẩy.

Zeref nhếch đường nét đôi môi hàm chứa hàn khí lạnh như băng, anh cau mày được một lúc lâu, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp: “Ừ.”

Tại đây, từ giữa ‘tháp thiên đường’, tầng dưới cùng không ngừng truyền đến âm thanh chiến đấu kịch liệt mà lại phát ra tiếng nổ âm vang che giấu bớt âm thanh có chút không thích hợp của Zeref — Âm thanh kia so với bình thường đã được chính bản thân người đó áp chế để không hiện ra sự độc ác, tàn bạo của mình.

**

Đối với Lạc Lan mà nói, ký ức dọc đường đi từ ‘tháp thiên đường’ về nhà đã muốn hoàn toàn mơ hồ, tựa như chỉ qua một cái chớp mắt như vậy đó. Nhưng cũng có loại cảm giác đã ôm cổ Zeref nghỉ ngơi trong thời gian dài.

Sau khi Zeref vỗ nhẹ vai cùng để cô xuống, Lạc Lan mới đem mặt vẫn đề sát ở vai Zeref nâng lên —

Ánh mắt sưng lên.

Lạc Lan xoa xoa ánh mắt, sau khi đứng vững trên nền, cô bước đi hướng về phòng của mình, hai chân như nhũn ra khiến cô chỉ có thể nhờ vào sự giúp đỡ của bờ tường để diu người mình đi — Có thể nói, sau khi trải qua giờ phút tàn khốc này, cô thậm chí muốn ngóc trong phòng một mình.

Ngay cả Zeref, Lạc Lan cũng không muốn để cho anh ấy nhìn thấy tình trạng của cô lúc này..... Tình trạng mớ meo như vậy a.....

Ngay tại lúc Lạc Lan chỉ vừa mới bước hai bước, Zeref kể từ khi vào cửa không có bất kỳ động tác tác bỗng nhiên vươn tay, cầm lấy bả vai Lạc Lan lật trở lại!

Lạc Lan thẳng cho đến khi bị dùng lực ấn vào trên vách tường mới phát ra một âm thanh kêu rên nặng nề, lập tức liền phải ngêngh đón nụ hôn tàn sát bừa bãi của người nào đó. Khi môi đụng nhau, đôi phương không chút lưu tình nào cắn lấy khiến cô phải giãy giụa: “Zeref!..... Buông ra — A..... Ừm.....”

Trong lúc đó, trong lúc đang giãy dụa, cô đã phải đối diện với tầm mắt của Zeref, giữa đôi mắt đen trong trẻo ôn hòa trước sau như một giờ phút này vẫn là một mảnh màu đỏ. Trước kia, tâm tình ôm ý nghĩ “Bởi vì người đó là Zeref cho nên không có gì phải e ngại” này đã bị một vùng màu đỏ lộ ra lộ khí tàn bạo làm cô dao động.

Lần đầu tiên, ngay tại đây, dưới ánh nhìn chăm chú với người này Lạc Lan cảm thấy sợ hãi.

Sự giãy dụa của cô đổi lại càng khiến cho Zeref càng thêm dùng sức áp chế.

Lạc Lan bị Zeref cầm lấy bả vai trở mặt lại, cho dù vị trí bị kiềm chế được buông lỏng ra vẫn như cũ là một mảnh đau buốt. Cổ cô lập tức đã bị chế trụ ở trên tường, không thể động đậy.

Âm thanh Lạc Lan bắt đầu phát ra run rẩy: “Ze..... Zeref? Anh muốn..... Làm cái gì.....”

Trả lời cô chính là tiếng vật liệu may mặc bị xé “Xoẹt” ra cùng với động tác mạnh mẽ đem hai chân của cô tách ra —

[Tiểu kịch trường: Tháp Thiên Đường]

Zeref[ôm Lạc Lan đã muốn hôn mê] lạnh lùng: Người rốt cuộc nghĩ ở trong này làm cái gì? !

Jellal: Tòa ‘Tháp Thiên Đường’ này được tạo ra là vì muốn phục sinh lại vị Pháp Sư Bóng Tối Zeref mạnh nhất lịch sử!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Cho dù có kết nối, đoán trước được điều có lẽ sẽ xảy ra, nhưng Lạc Lan đối với chuyện đang xảy ra ở trên người mình vẫn cảm thấy thật không thể nào tin nổi.

— Đặc biệt, đối tượng mà cô đang phải đối mặt chính là Zeref, người mà cô vẫn luôn nhận định là người bảo vệ của mình.

Buổi sáng, trước khi cô ra khỏi cửa thì đã mặc một bộ đầm màu trắng, nhưng đồng thời nó cũng đã bị Jellal tấn công đến mức hoàn toàn thay đổi nhân dạng.

Tay Zeref để ở trên cổ cô truyền đến một độ ấm không thể nào tưởng tượng nổi. Lạc Lan đã không còn dư lại bao nhiêu năng lượng để phán đoán được hành vi của Zeref, sau giây truyền đến độ nóng cùng với một mảnh ẩm ướt quá mức, bởi vì lẽ đó nên cô đã phải giãy dụa và khăn trương đến mức phải chảy cả mồ hôi — Có lẽ, còn có mồ hôi của anh ấy.

Lạc Lan trở tay chạm đến bàn tay Zeref đang để ở sau gáy cô gỡ ra. Nhưng, bởi vì một lượng máu lớn của cô sau khi bị Jellal cướp đoạt đi nên thân thể cô có vẻ tự nhiên vô cùng yếu đuối, không thể dời tay Zeref ra khỏi cổ mình được.

“... Ze..... Zeref?” Cô cố cựa tay anh ra: “Buông tay a —”

Vừa dứt lời, tay cô giống như bị hai khối nam châm dính chặt lại vào cùng một chỗ, ma lực màu đen đỏ gần như sâu nặng giống như sự trói buộc đem hai cổ tay của cô khóa vào sợi xích ma thuật ấy.

Tay Zeref vốn để sẵn ở cổ cô nhẹ nhàng buông tay, ngược lại đem cổ tay cô chậm rãi kéo cao lên. Sức lực anh dùng gần như muốn đem cổ tay cô bóp nát, không cho cô bất kỳ ý tứ cự tuyệt nào.

Lạc Lan không thể nhúc nhích, sau khi nhiệt độ ở phần gáy dời đi, phần gáy bị che đổ mồ hôi ẩm ướt khi tiếp xúc với không khí nổi lên cảm giác lạnh lạnh khiến thân thể cô bỗng nhiên co rúm lại một chút. Sau khi phần gáy được tự do, Lạc Lan lập tức quay đầu lại, âm thanh cô nhẹ khẽ gọi tên Zeref ngay cả cô cũng khó phát hiện ra phần cầu xin.

Tuy rằng bối rối, nhưng Lạc Lan ít nhiều gì cũng có thể đoán được Zeref giờ phút này không thể tự động điều khiển được hành vi của bản thân, hiển nhiên là do sự kiện khi này mà anh vừa mới chứng kiến được ở Tháp Thiên Đường. Chỉ là cách đối đãi như đường cùng, không ôn nhu này khiến Lạc Lan căn bản không thể nghĩ ra được nguyên do —

Mới đây, khi còn ở Tháp Thiên Đường rõ ràng anh ấy đã muốn bình tĩnh trở lại, bây giờ hai người đều đã muốn về tới nhà..... Thái độ khác thường của Zeref vẫn là lúc sau khi về tới nhà lại biểu hiện ra ngoài, chẳng lẽ sau khi trở về cô đã làm chuyện gì đó chọc giận đến anh..... sao?

Zeref người kia..... Trạng thái bình thường cùng với trạng thái nổi giận lôi đình cũng..... khác biệt nhiều lắm!

Mặc dù, căn bản cô không thể hiểu được Zeref vì sao lại tức giận. Lạc Lan vẫn có ý muốn trấn an cảm xúc đang không được bình thường của Zeref.

Nhưng cách làm này hiển nhiên hiệu quả đạt được lại rất nhỏ.

Cái vị Pháp Sư Bóng Tối này giống như một con rồng đang ngủ say bị quấy rầy. Bị vây vào dưới loại trạng thái này hiển nhiên Zeref không thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

Lạc Lan giống như một chú mèo đã bị làm cho hoảng sợ, thoáng nhấc lưng lên một chút, từ đó hiện ra vết máu loang lổ trên lưng Lạc Lan, vì Jellal muốn lấy năng lượng ở trong máu cô nên hẳn đã tạo ra những vết thương sâu dài nhìn có vẻ phá lệ ghê người — Điều này làm cho cảm xúc của Zeref càng thêm không được ổn định.

— Đây là trách nhiệm của anh.

Không được người nào bảo vệ thật tốt, lại khiến cho cô nhận đến những vết thương nghiêm trọng gần như phải tan biến.

「Không thể tha thứ dễ dàng như thế được — Cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng không thể dễ dàng tha thứ.....」

Hô hấp trong lúc đó ngừng được mùi máu thoang thoang khiến Zeref không thể khống chế được, hướng tới một phương hướng khác mãnh liệt đi.

Cũng không phải chỉ vì nhìn thấy Lạc Lan bị thương mà anh mới nảy sinh ra con phần nổi, càng thêm mãnh liệt là anh căn bản không thể chế ngự được con bất an. Nỗi sợ hãi khi nhìn thấy linh hồn phảng phất như xuyên thấu kia, khiến Zeref quên mất niềm tin mà anh vẫn luôn giữ ở trong lòng

Người con gái này, vừa mới đây ngay tại đó, ở trước mắt anh — Chỉ còn sót một chút nữa.....

「Tôi muốn cảm nhận sự tồn tại của em..... Muốn cảm nhận sự tồn tại của em..... nhiều hơn thế nữa.」

Zeref hít hai mắt màu đỏ lại, nhiệt độ lòng bàn tay anh cùng với nhiệt độ cơ thể lạnh lạnh của Lạc Lan vì mất máu quá nhiều, hình thành nên sự tương phản mạnh mẽ khiến cô căng thẳng phản xạ lại vào vị trí vừa mới được anh chạm vào.

Xác nhận người này thật sự tồn tại..... Xác nhận cô thật sự bình yên vô sự.....

Ôm ý nghĩ như vậy, ngón tay Zeref tiến nhanh đến một đường vết thương nhỏ dài ở trên người Lạc Lan — Mặc dù giờ phút này đã không còn chảy máu, nhưng rõ ràng, đường vết thương kia cần phải đợi trong một thời gian dài mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Cũng y như vậy, Lạc Lan — người giờ đây đang bị vây quanh trong hỗn loạn, cố tình bỏ qua một phần vô cùng quan trọng — Giờ phút này, bên trong động tác của Zeref hoàn toàn mang theo ý đồ thừa nhận quan hệ.

Lạc Lan căn bản không có ý thức được Zeref chỉ là đang kiểm tra thân thể của cô có được tốt hay không. Hoặc nên nói..... anh lại đang xác nhận thêm một lần nữa cô còn có thể biến ra năng lượng nữa hay không, cùng với khả năng có thể tan biến.

— Đây chính là thời gian dài như vậy đấy, khó có thể có được người thân thiết gần gũi với anh trong thời gian dài như lúc này.....

「Không bao giờ có thể mất đi nữa —」

Nhưng Lạc Lan cũng không có nhận thấy được tình cảm đang đè nén của Zeref. Cô không ngừng giãy dụa ngược lại đưa tới việc Zeref đối với động tác này vô cùng bất mãn.

Nguyên nhân bởi vì anh bất an mà dựng lên hành động kích thích khiến cho người thiếu nữ kịch liệt phản kháng, động tác giãy dụa không ngừng của cô tạo thành trở ngại cho Zeref. Nhưng cô càng giãy dụa, càng khiến cho Zeref cảm thấy không thể tự khống chế được nóng nảy.

Mùi máu trên người Lạc Lan làm cho người ta căn bản không thể bỏ qua khiến cho ký ức hoàn chỉnh của Zeref chợt hiện lên rồi kết thúc. Hắc ám mấy trăm năm trước lại một lần nữa bao phủ xuống —

Trạng thái khôi phục như mấy trăm năm trước, Zeref không có tiếp thụ với bất kỳ sự đối nghịch nào. Động tác của người gọi là Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất lịch sử càng có vẻ thêm bá đạo cùng kịch liệt.

「... Không cho phép kháng cự..... Không cho phép kháng cự dù ở bất kỳ hình thức nào.....」

Sự bất mãn của anh giống như hòn đá rơi vào trong hồ tạo thành những gợn sóng, một vòng lại một vòng, càng thêm mạnh mẽ. Mất thấy người thiếu nữ dần dần kiệt sức mà không hề giãy dụa nữa, khóe miệng Zeref gọi lên một chút độ cong tàn khốc rồi lại thỏa mãn ngay cả chính anh cũng đều không ý thức được. Động tác của anh rất nhẹ nhàng và nhu hòa, nhưng cả người phát ra khí tức tối tăm lại dẫn dắt ra sự hoảng sợ sâu nhất ở trong đáy lòng Lạc Lan.

Cho dù là bị lấy máu cũng được, sót chút nữa bị biến thành nguồn năng lượng hoàn toàn tan biến cũng được, hay là sự đối đãi phạm pháp gì đó, Lạc Lan còn có thể đủ khả năng khống chế được cảm xúc của chính mình — Bởi vì, dù sao họ cũng đều là người ngoài.

Trải qua cuộc gặp mặt đầy đáng sợ như vậy thì cô còn thể ôm một chút hi vọng — Cô tin tưởng, Zeref nhất định sẽ đến.

Người bảo vệ duy nhất ở trong mắt cô lại làm ra chuyện như vậy..... Đã làm ra những hành vi quá đáng, làm tổn hại đến tâm nguyện của cô, Lạc Lan chỉ cảm thấy lớp phòng ngự cuối cùng của mình được gây dựng nên bị đập phá một cách không thương tiếc.

Điều đáng buồn ở đây chính là hành vi của đối phương, chỉ đơn giản là lướt qua nhưng lại khiến cô không thể suy nghĩ được bất kỳ điều gì. Nước mắt ngập lên, nhưng trái lại cô đã dừng cả người đang run rẩy của mình, mạnh mẽ cắn môi dưới, không phát ra một chút âm thanh nào.

Trong thân thể suy yếu căn bản không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để biểu đạt. Lạc Lan tựa đầu để ở trên vách tường, trong hô hấp không thể nào thông thuận ngừng được một ít mùi máu cực nhạt thuộc về chính mình.

Không nghĩ muốn tỏ ra yếu kém

Cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng không nghĩ muốn tỏ ra yếu kém.

Ban đầu, sau khi về nhà, Lạc Lan dự định sẽ ở một mình tự mình điều chỉnh lại tâm trạng, liền không nghĩ muốn đem sự sợ hãi cùng với yếu đuối của mình cho người này nhìn thấy, càng trọng yếu hơn là không muốn để người này lo lắng — Ý nghĩ không muốn khiến người khác lo lắng này sớm đã biến mất sau khi cha mẹ cô qua đời, sau đó ở sâu tận trong gốc rễ cô đắm vào..... Cho dù Zeref xuất phát từ loại tâm tình nào làm ra loại hành động này..... Cô đều chán ghét điều này, dường như chỉ cảm thấy sự đau khổ này đang thương hại chính mình.

Zeref không khống chế được ngoài ý muốn dừng lại.

Tất cả dường như khôi phục lại trạng thái như lúc ban đầu, chỉ ngoại trừ trên người truyền đến đau đớn làm cho người ta không phủ nhận cô vừa mới trải qua chuyện gì. Thân thể vốn dính sát vào lưng cô chợt cứng đờ, trong lúc đó ở bên tai, cô nghe được tiếng hít thở của Zeref cùng với hai cổ tay bị trói chặt bởi xiềng xích bỗng nhiên cùng nhau ngưng đọng lại —

“Lạc... Lan.....?” Trong âm thanh của Zeref có khiếp sợ cùng bối rối, dường như vừa mới ý thức được anh rốt cuộc đã làm ra chuyện gì.

Kim hãm trên người dần dần mất hẳn, cô từ trên vách tường chậm rãi trượt xuống, một lần nữa đã được Zeref tiếp đỡ trên tay — Không xong rồi..... Lúc này cô nên dùng loại biểu tình gì để đối mặt với người này bây giờ.....?

Chỉ có trời mới biết bao nhiêu lâu..... Đã bao nhiêu lâu rồi cô không ở trước mặt người khác chảy nước mắt.....

Cô không có quay đầu, cuối cùng sức lực đều được dùng để khống chế âm thanh muốn khóc của cô, nhưng tay của đối phương cầm lấy khuôn mặt của cô nhẹ nhàng đem nó quay lại. Lòng bàn tay của anh cọ xát lấy nước mắt ngưng đọng ở trên mặt cô.

Lạc Lan không biết ngay lúc đó chính mình rốt cuộc đã có biểu tình như thế nào, cô chỉ nhớ rõ khi đó, hai tròng mắt đỏ như máu của Zeref đã muốn rời đi, khôi phục lại là hai tròng mắt màu đen trong suốt bỗng chốc trợn to lên, sắc mặt thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi.

Tay Zeref run rẩy nâng mặt cô lên, rồi lại rụt trở về.

Sau khi đứng thẳng người, bất động hồi lâu, anh trầm mặc cuối xuống đem cô ôm lấy, bước nhanh đi vào phòng tắm. Sau khi đem bồn tắm đổ đầy nước ấm vào xong, Zeref kéo khăn tắm tạm thời bọc lấy người cô xuống, đem cô bế đi vào.

Hơi nước bốc lên từ trong bồn tắm khiến đầu óc Lạc Lan căng đau, khi rửa sạch thân thể, mỗi một lần đụng vào đều lộ ra vẻ thật cẩn thận, động tác mềm nhẹ không thể nào tưởng tượng nổi khiến cô cẩn rằng nhắm chặt hai mắt lại, bên trong hai mắt sưng lên lại vẫn như cũ tràn ra nước mắt, không có dấu hiệu dừng lại.

Động tác của đối phương ở trong trạng thái trầm mặc lâu dài bỗng nhiên ngừng lại, bị hơi nóng gần giống như là hơi nóng lòng bàn tay nhuộm lấy. Tay anh lại đặt lên trên mặt cô thêm một lần nữa.

“... Thực xin lỗi, tôi.....” Zeref ý thức được căn bản không thể giải thích được hành vi của mình, anh dừng lại một chút, lại mở miệng thêm một lần nữa: “Đừng khóc.”

Lạc Lan im lặng lắng nghe từng câu từng chữ của Zeref gần như là lời sám hối.

“... Loại cảm giác suyết chút nữa mất đi gì đó quan trọng nhất, đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được.....” Dường như đang sắp xếp lại ngôn ngữ cho thật tốt, Zeref lại mở miệng: “Kể từ sau khi phát hiện ra thân thể phát bạo cùng với bị thể giới xua đuổi, nỗi thứ một bị mang đi..... Những sinh mệnh mà tôi quý trọng đều bắt đầu gia tăng lên để rồi tôi phải đeo trên lưng những tội lỗi và nghiệp chướng, cũng làm cho tôi không thể không chế được chính mình, bắt đầu phủ nhận ý nghĩa về sự tồn tại của mình. Hầu như mỗi một ngày tôi đều không ngừng suy nghĩ muốn được giải thoát..... Ở trong một cuộc sống như vậy, em đã xuất hiện.....”

“Khi tôi không ý thức được, em liền biến thành một sự tồn tại quan trọng đối với tôi. Hôm nay, khi nhìn thấy nét mặt của em suyết một chút nữa tan biến, tôi.....”

Zeref nói, vươn tay che một nửa mặt mình lại — Chỉ cần nghĩ ngay đến cảnh tượng lúc đó, cái loại đáng sợ này..... Cảm giác thân thể lại muốn phát bạo đang ở giữa trong lòng anh kêu gào, anh không thể dừng nói ra, đem cảm xúc không nên có này nhanh chóng đè nén xuống.

“..... Làm sách ma pháp của tôi, là vật thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi đã đồng ý cùng chung sống với em — Đây là lời hứa hẹn đơn phương của tôi..... Đã từng nói qua lời thề son sắt, hôm nay suyết chút nữa đã bị phá bỏ. Vào lúc đó, khi nhìn thấy sự tồn tại của thân thể em không được ổn định, lần đầu tiên tôi có cảm giác sợ hãi.”

「Chỉ khi cảm thụ được sự tồn tại của em, tôi không còn nghĩ đến sự bất an như vậy nữa.....」

Chợt cảm thấy âm thanh mơ hồ như linh hồn từ sâu tận bên trong tỏa ra, điều này làm cho Lạc Lan cảm thấy trái tim đang đập nhanh lên — Đây là..... tiếng lòng của Zeref?

Loại cảm giác này không từng chỉ xảy ra có một lần, sau khi vừa mới bước vào cửa..... Hình như cũng đã từng nghe thấy qua?..... Là vì cùng chung ma lực với anh cho nên có thể nghe được tiếng trái tim anh đang đập?

Cho nên..... Âm thanh mơ hồ lúc trước mà cô nghe được, tất cả đều là tiếng lòng của Zeref sao?

Đối phương mang theo sợ hãi, bất an cùng hối hận, tình cảm không hề kìm nén, giữ lại, ở mỗi một âm tiết đều tiến vào trong đầu của cô, bỗng nhiên trong lòng của Lạc Lan khẽ động — Chẳng lẽ nói, lúc ấy ở Tháp Thiên Đường, sở dĩ Zeref sẽ xuất hiện đúng lúc ở trước mặt cô, cũng bởi vì nghe được âm thanh của cô.....?

Người này không thể không không chế được.....

Cũng chỉ là bởi vì sợ hãi mất đi cô, cho nên mới dùng phương thức như vậy.....

Lúc này Lạc Lan mới hiểu ra được — Vừa mới đây, Zeref làm những động tác cẩn thận như vậy, mỗi một lần đụng vào miệng vết thương của cô, là vì..... Sợ cô sẽ biến mất cho nên mới bắt an?

Cảm giác được đối phương lại một lần nữa nhẹ nhàng nói ra câu “Thực xin lỗi”, sau đó đưa tay nhẹ nhàng để lên trên cổ cô — Chỗ đó bị anh không khống chế được chính mình mà ấn chặt lấy, hiện ra dấu vết màu đỏ ửng còn chưa có rút đi.

“... Không cần lại khóc.”

Nghe được lời nói gần như là lời sám hối này của anh, bỗng nhiên Lạc Lan thở thật dài. Ở dưới tình huống Zeref không khống chế được chính mình, đây là lần đầu tiên cô làm ra loại động tác lớn mật đến như vậy.

Cô vươn tay bao bọc lấy tay Zeref đang đặt tại sau gáy cô, hơi hơi nghiêng người một tí, một tay còn lại thì xoa mặt Zeref — Nhìn sơ qua, dường như anh hết sức kinh ngạc với động tác bất chợt như thế này của cô.

“Em ở ngay tại đây, không có biến mất.” Trong âm thanh của cô có chút khàn khàn không dễ phát hiện ra sự thỏa hiệp trong đó: “Có anh ở đây, em sẽ không biến mất.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Trời xanh trong vắt, ngay cả một đám mây cũng đều không có.

Bầu trời giống như một viên ngọc bích đã được trải qua quá trình mài dũa, tinh khiết mà mỹ lệ.

Lạc Lan theo thói quen cắn cắn bút. Lúc này cả người cô cũng không ở trong trạng thái tập trung, đang đối mặt với đồng bản thảo tầng tầng lớp lớp thật dày, ngăn ngáng người.

Cô đối với thái độ có thể nói là khác thường này của chính mình đã không còn biện pháp gì để giải quyết, tâm tư hoàn toàn không có thể hiện lên trên những con chữ, căn bản lực chú ý không thể nào tập trung được — Cho dù có ở trong tiệm coffee mà cô thích nhất, ngửi được mùi hương siêu cấp của cây cà phê cũng không giúp cô khởi động được bất kỳ tư tưởng có ích nào.

..... Cả người cũng không được tốt lắm.

Lạc Lan cau mày, đem bài văn trước đó đọc lại một lần nữa, thật vất vả mới có được một dòng ý nghĩ, lại bị người ngồi đối diện chỉ hơi khẽ động làm cho rối lên.

Đầu sỏ gây nên chuyện a a a..... Cực kỳ đáng giận a — !!!

Lạc Lan đem cây bút thả xuống dưới, “Ba” một tiếng: “Ze · ref · !”

Người thiếu niên đối diện mặc bộ trang phục màu đen, ngay từ đầu chỉ trầm mặc thoáng nhìn qua cô, trong tầm mắt mang kèm theo một tia nghi hoặc hoàn toàn thay thế cho lời ăn tiếng nói.

“Em nói này, có anh ở đây em hoàn toàn không thể viết ra được bất kỳ chữ nào hết.” Lạc Lan đem chiếc dép trên chân đá rớt xuống, đuổi qua dẫm lên đầu gối của Zeref: “Ngay cả một chữ cũng đều không ra nổi, thật phiền não a!” Cô tròn mắt nhìn: “Đều là lỗi của anh!”

Trên mặt của vị Pháp Sư Bóng Tối này tuy rằng vẫn không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng lại rất tốt tính lên tiếng: “..... Ừ, là lỗi của anh.”

Lạc Lan cảm thấy loại bày tỏ như đánh một cú vào bông vải này thật sự rất là tệ, hết nói nổi rồi!

Nhưng khi Zeref muốn đi theo cô, cô cũng hoàn toàn không có lý do gì để cự tuyệt — Người liên tiếp luôn bị bắt đi là cô, lọt vào mắt xanh của những cuộc đối đầu tàn bạo cũng là cô, ngay cả bản thể cũng không thể duy trì được năng lượng suốt chút nữa chết ngay tại chỗ cũng là cô.

Ngay cả một chút lập trường để từ chối cô cũng đều không có.

..... Thật sự tệ hết chỗ nói rồi.

Lạc Lan thở dài, khi chính mình đang chìm đắm trong hối hận không thể tự mình kiềm chế, Zeref lại vươn tay cầm lấy mắt cá chân của cô, dùng ngón trỏ vẽ một đường ở lòng bàn chân của cô!

Cô “A” một tiếng, phát ra tiếng kêu sợ hãi hơi bị nhỏ nhỏ, dẫn tới mọi người trong tiệm cà phê đều hướng về phía bàn của bọn họ nhìn lại — Bởi vì Zeref nói thân thể của cô còn chưa có tốt lên hoàn toàn, không cho phép cô ngồi ở bên ngoài đây gió, lúc này bọn họ là đang ngồi ở trong quán dựa sát vào cửa sổ.

Mặt Lạc Lan đỏ lên, nhỏ tiếng mắng một câu “Than bunn”, trong phút chốc liền đem chân rút trở về —

Không nghĩ tới tên Zeref này cư nhiên cũng sẽ ngang nhiên đi tán tỉnh người khác..... Khốn kiếp a !

Thật ra khi đến trong tiệm, cô chỉ mới vừa ngồi xuống thì đã bị chủ cửa tiệm trêu chọc, nói cô lần đầu tiên trong thời gian lâu như vậy mới đem bạn trai đến đây, không coi trọng và vân vân gì đó..... Cái người kia, cái người tên là Zeref kia cũng liền thân nhiên tiếp nhận sự trêu chọc kia, trực tiếp gạt đầu coi như thừa nhận, làm cô nhất thời nghẹn giọng không nói ra được lời nào.....

Cô xoay qua nghiêm mặt, lại liếc mắt trừng Zeref một cái, đối phương hơi hột, căn bản không đem ánh mắt “lợi hại” của cô để vào trong lòng.

“.....” Lạc Lan bị coi nhẹ có cảm giác giống như khinh khí cầu bị nhả hơi. Cô lại cầm bút xoay xoay ở trong tay, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào Zeref.

Sau khi trở về từ Tháp Thiên Đường, người kia bắt đầu ‘nhắm mắt theo đuôi’ cô, cô đi đến đâu Zeref đều đi theo sau đó. Ngay từ đầu, Lạc Lan đối với cảm giác này vẫn là vô cùng ‘thụ sủng nhược kinh’, kể từ khi hai người [Bíp —], cô có thể cảm nhận được rõ ràng địa vị của chính mình ở trong lòng Zeref tăng lên không chỉ một chút.

Đương nhiên, việc này cũng cùng với việc cô liên tục bị bắt cóc nhất định có quan hệ với nhau.

Zeref cứ như vậy đi theo cô, thực hiện nhiệm vụ chính là đang bảo vệ cô —

Này cũng thật là xứng đáng với danh hiệu là người bảo vệ a.

Nói không cảm động tuyệt đối là không có khả năng, nhưng lúc này, rõ ràng Zeref đối với công việc của cô sinh ra không ít ảnh hưởng nhỏ. Chỉ cần người này còn ở bên cạnh, Lạc Lan liền không có biện pháp để có thể tập trung suy nghĩ — Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính là bởi vì nghĩ đến Zeref cho nên mới không thể tập trung tinh thần đâu! Hừ!

Zeref ở dưới tầm mắt của cô bình tĩnh, tự nhiên đưa tay lật một trang sách qua, giống như tìm được một cái gì đó khiến anh cảm thấy hứng thú không thôi, anh rút tờ giấy trắng trong chồng giấy ở trước mặt cô, bắt đầu ở trên tờ giấy ghi chép cái gì đó.

..... Ê?

Cho tới bây giờ Lạc Lan cũng chỉ luôn gặp qua Zeref đọc sách, chưa từng thấy anh viết một chút gì đó. Lúc này nhìn thấy được hành vi không giống như thường ngày của Zeref, cô vươn cổ tới bắt đầu nhìn chằm chằm vào tờ giấy ở trước mặt Zeref —

Theo ngòi bút chảy ra một chuỗi chú văn ma pháp mà cô nhìn thấy hoàn toàn không hiểu gì hết, điều này làm cho Lạc Lan có chút nổi giận.

Lại nói tiếp, thân là sách phép thuật của Zeref, mà cô lại xem không hiểu được lúc này Zeref đang viết cái gì?

Lạc Lan lại một lần nữa cắn cán bút, trong lòng rồi rầm đến tột đỉnh: Ngay từ đầu, cô bởi vì sự tồn tại của Zeref mà không thể tập trung suy nghĩ được, nhưng Zeref lại hoàn toàn hiển nhiên không vì sự tồn tại của cô mà bị ảnh hưởng — Không công bằng!

Bất quá.....

Quả nhiên người đàn ông khi nghiêm túc nhìn thật sự rất đẹp trai a.....

Tầm mắt Lạc Lan mang theo sự thương thức dừng ở trên mặt Zeref mà ngay cả chính cô cũng không hề phát hiện ra — Hôn phần nửa phần mặt tuấn tú sáng bóng của thiếu niên có đường cong có thể nói là gần như hoàn mỹ, giữa hai tròng mắt thăm thẳm hiện ra sự chuyên chú và bình tĩnh, bên cạnh hai má có vài sợi tóc đen ngắn nắp làm khuôn mặt anh hiện ra mấy phần nhu hòa.

Chíp chíp chíp..... Cho dù xem bao nhiêu lần cô đều cảm thấy con trai khi lớn lên có được vẻ đẹp hoàn mỹ như vậy thật sự không có vấn đề gì sao!

Lạc Lan đang nhìn Zeref công tác, cửa tiệm truyền đến một tiếng kêu đánh gãy ý nghĩ của cô —

“Ế? Lạc Lan?” Thiếu nữ tóc vàng mặc bộ quần áo vẫn như cũ có thể đem dáng người nóng bỏng hoàn mỹ của cô ôm sát lấy, cô hướng về phía Lạc Lan lộ ra biểu tình vui vẻ: “Thật khéo!”

Lạc Lan lễ phép vẫy tay về phía cô xem như đáp lại, Zeref đang vui đầu viết cái gì đó ngẩng đầu liếc mắt một cái, không có biểu tình gì lại tiếp tục đem lực chú ý để lại vào quyển sách trên tay.

Lucy mang theo một em gái nhỏ tóc ngắn lạ mặt đi tới: “Em nói này, mấy ngày hôm trước, chị không sao chứ?”

“.....?” Mặt Lạc Lan đầy nghi hoặc.

Lucy nhất thời che miệng, vụng trộm chỉ chỉ Zeref: “Trước đó, ‘bạn trai’ của chị cùng chúng em đi tới Tháp Thiên Đường, nghe nói chị cũng đã bị đưa tới chỗ ấy..... Đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Lan ngược lại không nghĩ tới, ở nơi cô không biết tên đó đã xảy ra chuyện như vậy, cô nghiêng đầu nhìn Zeref, cô gãi đầu rồi trả lời: “Chính chị cũng không biết nữa, lúc tỉnh lại thì đã thấy mình ở nhà rồi.”

..... Sur cô khi nói dối đều phải thành tình.

“Như vậy à.” Lucy buông lỏng tay: “Động tác của ‘bạn trai’ nhà chị quá nhanh, bắt quá chị không việc gì thì quá tốt rồi — Aizzz, ở Tháp Thiên Đường đã xảy ra chuyện rất dọa người.” Lucy lộ ra biểu tình “Thật sự hoàn toàn không muốn nhớ lại chuyện này.”

“Ha ha, cảm ơn em đã quan tâm.” Lạc Lan chỉ về người bồi bàn đứng ở bên cạnh chờ đã lâu: “Hai người ngồi đi, đừng để cho bồi bàn chờ lâu.”

“Ừ.” Mắt thấy Lucy sẽ xoay người rời khỏi, bỗng nhiên cô ấy mạnh mẽ chuyển đầu, nhìn chăm chăm vào xấp bản thảo trên mỗi góc lộ ra nửa chữ kí tên: “Này, này này này này — Đây không phải là chữ kí tên của Thư Linh sao?!”

— Không xong!

Lạc Lan một bên thầm mắng thói quen của chính mình, vô ý thức ở trên bản nháp kí tên, một bên có ý đồ không dấu vết đem trang giấy đã kí tên được một nửa đem trở về: “..... Em nhìn lầm rồi, tuyệt đối đã nhìn lầm rồi!”

Hiển nhiên Lucy lại vô cùng kiên trì, cô kéo cái tay mà Lạc Lan đang làm động tác che lại, đem tờ giấy kia rút đi ra — “Quả nhiên là chữ kí của Thư Linh!!!”

Ánh mắt của người em gái tóc vàng nào đó bỗng nhiên lóe sáng lên, trong nháy mắt hướng về phía Lạc Lan: “Chẳng lẽ chị chính là cái vị Thư Linh sama kia sao?!”

Cái phần ‘sama’ bỗng nhiên ở phía sau là chuyện gì xảy ra a.....

Lạc Lan đỡ trán.

Lucy lấy đi tờ giấy mà ở trên đó còn có đoạn nháp mà cô đang viết, chỉ cần là người sáng suốt hay xem qua tiểu thuyết của cô thì có thể nhìn ra được văn phong đó đồng nhất với nhau. Đổi lại đừng nói thêm về việc thứ này sẽ được giao lại cho nhà xuất bản, hiện tại phủ nhận có thể có thể được trong sạch, nhưng quay trở lại việc nếu tiểu thuyết được xuất bản thì sẽ bị nhận ra ngay, căn bản không phải là cử chỉ sáng suốt nhất.

“..... Ừ, chị hình như chính là người đó.” Lạc Lan vừa dứt lời, mắt thấy Lucy che mặt, chuẩn bị hét chói tai, cô chạy nhanh làm ra động tác “Đừng có lên tiếng”: “Đừng đừng đừng — đừng có la làng lên!”

Lucy bay nhanh trả lời: “Trừ phi chị cho em chữ kí!”

“..... Chị kí.”

**

Lạc Lan thật vất vả nắm lấy Zeref chạy khỏi “hiện trường” tiệm cà phê, cuối cùng tránh được cái người có thể nói là náo loạn — Lucy đang “điên cuồng bùng nổ vượt quá giới hạn”, cô có chút uể oải: “..... Mất một ngày, ngay cả một chữ cũng chưa hề viết được..... Quạ quạ quạ!”

Zeref vừa mới viết gì đó trên giấy hiển nhiên cũng không có hoàn thành, lúc này tờ giấy kẹp giữa bên trong quyển sách chỉ lộ ra một góc, bên trên mơ hồ có thể nhìn ra được phủ văn ma pháp có hình dạng quỷ dị, không biết nó có tác dụng như thế nào — Từ sau khi Lucy phát hiện ra bút danh của Lạc Lan xong, anh liền không thể tiếp tục viết tiếp.

Ngược lại anh không phải đặc biệt chú ý tới, chỉ cần trước đó anh hoàn thành xong “cái kia” thì vẫn có thể đi theo Lạc Lan không có vấn đề gì.

Lạc Lan mới kéo Zeref đi ra khỏi tiệm cà phê không được bao lâu, lại một lần nữa liền nghe được âm thanh vang lên của Lucy —

“Chị Lạc Lan! Qua vài ngày nữa là lễ hội Fantasia, chị có muốn cùng Jackal nhà chị đến Fairy Tail để vui chơi không a ~~~?”

A a.....?

Lễ hội Fantasia? Giống như..... Có cảm giác rất thú vị a!

Kể từ khi xuyên qua đến thế giới khác, phần lớn thời gian Lạc Lan đều ở lại ở bên ngoài thị trấn, cho nên đối với tính chất văn hóa vùng miền ở nơi này cảm thấy rất hứng thú — Lại nói như thế nào thì cũng là thế giới khác a! Khẳng định sẽ có rất nhiều món ăn ngon và trò chơi thú vị a!

Cô lập tức nắm lấy tay của Zeref: “Ze ~ ref ~ Zeref chủ nhân ~ Tham gia cùng với em đi? Cùng nhau đi đến đó với em nha?”

Chỉ khi có gì đó cần cầu xin với anh, Lạc Lan mới dùng loại xưng hô “Zeref chủ nhân” này — Zeref đối với điều này hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng.

Anh thở dài: “... Cũng có thể, bất quá —”

“Phải cho anh đi theo’ thôi.” Lạc Lan học giọng điệu của anh, bắt chước nói ra một câu, lộ ra vẻ mặt cười hi hi: “Thì liền cùng nhau đi thôi, vốn là em muốn lôi kéo anh cùng nhau đi chơi mà!” Cô nói, rồi vẫy tay với Lucy ở đằng sau:

“Đã biết — Bọn chị sẽ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Vì tiến hành tổ chức lễ hội Fantasia, toàn bộ thị trấn Magnolia đều thay đổi phong cách. Vì để thị trấn có nhiều điểm hấp dẫn hơn nữa, mọi người dân đều quét vôi tường, đổi mới về bề ngoài của tòa nhà, từng tòa nhà càng có thêm nhiều những lá cờ đầy màu sắc.

Một chuỗi dài bong bóng nhiều màu, vòng hoa cùng những lớp vải đỏ thẫm được làm thành những nơ bướm từ chính bàn tay của hội thương mại — Đương nhiên, cũng có những nhóm người dân tự mình làm ra — Tô điểm cho những mái hiên trên tòa nhà cùng với mặt tiền cửa hàng bên cạnh, nhiều loại bong bóng cầu vòng hoặc những quả bong bóng to hơn có những đốm nhỏ hình sao, có vẻ phá lệ có sức sống.

Cả thị trấn tràn ngập không khí của ngày hội.

Đối với người từ thế giới khác đến, chưa bao giờ tham dự lễ hội Fantasia mà nói. Toàn bộ mọi thứ xung quanh, ngay cả hàng xóm bình thường thường xuyên gặp mặt, Lạc Lan đều cảm thấy tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Khi cô lôi kéo Zeref ra khỏi cửa thậm chí còn cùng với bác gái ở tại cách vách nhà cô nói chuyện — Đương nhiên, ánh mắt bà tám nhìn “cặp đôi” của các bác ấy có hơi cổ quái một tí.

Mặc dù khi ra khỏi cửa gặp chuyện hơi bị náo nhiệt như thế, cô cảm thấy có chút 困, nhưng chút tí tạo không chút che giấu này đối với thu hoạch của Lạc Lan có chút kích thích.

Sau khi nhận lời mời của Lucy, cô còn có ý tìm hiểu một chút với cái gọi là gặt hái lịch sử, không chỉ có một năm lao động làm việc mà còn được tha hồ vui chơi hết mình. Trong lúc đó, Fairy Tail cũng sẽ vì lễ hội Fantasia mà tổ chức “Miss Fairy Tail Contest” để chúc mừng.

Lễ hội Fantasia sẽ có một đêm tương đối sôi nổi, cùng nhau vui chơi hết mình.

Kéo Zeref, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, cuối cùng đứng ở trước tiệm kem, hiển nhiên Lạc Lan đã lộ ra thuộc tính ăn hàng của mình. Cô nhìn vào bên trong, có đủ loại kem cùng đủ loại màu sắc có vẻ vô cùng tuyệt vời —

“Ông chủ, lấy cho cháu một phần kem chocolate!” Cô chỉ chỉ đắm đắm vào tủ kính thủy tinh, chỉ vào tủ đông chứa kem vị chocolate.

“Được thôi!”

Ly thủy tinh chứa kem chocolate cùng với chiếc muỗng nhỏ được đưa tới trong tay Lạc Lan. Thiếu nữ tóc đen một bên cười trộm, một bên đem phần kem chocolate nhét vào trong tay Zeref.

Vị Pháp Sư Bóng Tối này sừng sốt một chút, sau đó biểu tình có chút dờ khóc dờ cười vô cùng tốt để lấy lòng Lạc Lan.

Cô đùa giỡn đẩy đẩy Zeref: “Ha ha mau cầm lấy đi.”

Zeref bị cô quán lấy không có biện pháp, đành phải cầm lấy thìa múc một muỗng cho vào miệng.

“Ăn ngon không?”

“..... Ngọt.”

“Rất ngọt, em sẽ hiểu ý là mùi vị ăn không được tốt đấy.” Lạc Lan cười tủm tỉm vừa xoay đầu: “Ông chủ, lại cho cháu thêm một phần trà xanh.”

— Hoàn toàn chính là một trò đùa dai.

Đương nhiên, Zeref rất rõ là Lạc Lan đang đùa giỡn, trêu chọc anh — Cũng không có ác ý gì, cũng sẽ không thật sự chọc anh giận, chính là mỗi khi bắt ngờ, không kịp quay về khu vực phòng thủ đều bị Lạc Lan đánh lén một chút, khi đó anh chỉ cần có chút dờ khóc dờ cười là được.

Hành vi thực hiện những trò đùa dai này là sau khi Lạc Lan trở về từ Tháp Thiên Đường mới bộc phát ra ngoài. Cho dù nhìn theo góc độ nào, thì tội danh “đầu sỏ gây nên chuyện” này Zeref càng không biết nói gì hơn.

Lạc Lan đang cầm ly kem trà xanh xoay người lại, về mặt cảm thấy mỹ mãn — Toàn bộ quá trình Lạc Lan trêu chọc Zeref ông chủ đều nhìn thấy hết, còn tặng thêm cho cô một viên kem.

Thân thể đã hoàn toàn được tu dưỡng tốt, Lạc Lan cao hứng phần chần chéo Zeref xuất phát tới quầy hàng tiếp theo — Đạo quanh mua một đồng hồ này nọ, Zeref đã chơi một vài trò chơi bắn súng, anh miễn cưỡng bắn hoàn toàn không chính xác. Sau khi chính cô ép buộc ‘phiếu com nhà mình’ đến mức vô cùng vui vẻ, thì Lạc Lan đụng vào một người con trai có mái tóc màu xanh lá cây nhạt thật dài.

“A, thực xin lỗi.” Đối phương thực thân sĩ, hạ thấp người xuống: “Cô không có việc gì chứ?”

Lạc Lan lắc đầu, chú ý tới trên mu bàn tay của người đàn ông này có một hình xăm màu xanh lá cây — Cùng với nhóm pháp sư Fairy Tail cũng không tính là người xa lạ nên Lạc Lan lập tức liền nhận ra ngay.

Người đàn ông này cũng là pháp sư hội Fairy Tail sao?

..... Trước đó hoàn toàn không nhìn thấy qua a.

Nhìn cô lắc đầu, người đàn ông kia lộ ra vẻ mặt “đã hiểu rõ”, gật đầu một cái coi như nói lời tạm biệt, hướng tới chỗ có một nam một nữ, rồi ba người bọn họ tiến hành cuộc nói chuyện ngắn ngủi với nhau rồi rời khỏi đây.

Gặp Lạc Lan vẫn nhìn phương hướng ba người kia đã rời khỏi, bỗng nhiên Zeref lôi kéo tay cô, xoay mặt cô lại, không để cô tiếp tục nhìn chằm chằm vào phương hướng kia nữa: “Không phải Fairy Tail đã mời đến xem thi đấu sao?”

A a, biểu hiện này của Zeref chính là..... Ghen tị sao?

Chíp chíp chíp..... Dục vọng chiếm hữu mạnh như vậy cũng không thành vấn đề gì sao, thiếu niên Zeref!

Lạc Lan cười tủm tỉm gật đầu một cái: “Nghe nói chính là cuộc thi tuyển chọn sắc đẹp, cực kỳ mong đợi!” Cô bắt tay bắt đầu giới thiệu cho Zeref nghe về những pháp sư nữ trong Fairy Tail: “Nghe nói cuộc thi sắc đẹp hình như giải thưởng lên tới 500.000 Jewels lận đó.”

Chính là khi nói chuyện, hai người chuyển hướng đi tới Fairy Tail ở ngã tư đường.

Lúc này trước cửa hội Fairy Tail, đầu người đều chật cứng với nhau, liếc mắt nhìn đi nhìn lại vẫn chính là một mảnh đông nghẹt —

“Ồ oa..... Giống như hoàn toàn không thể chen đi vào được rồi.....” Lạc Lan nhón đầu mũi chân hướng vào bên trong nhìn thử, mọi người làm lễ hội Fantasia đến đây vậy xem một hàng dài ở trước cửa, thật sự rất kỳ cục — !

Cô chính là đang bắt tay nghĩ biện pháp đi vào, bên cạnh liền truyền đến một tiếng kêu: “Lạc Lan, Jackal, hai người tới vừa đúng lúc!” Gray một thân áo khoác màu tím vẫy tay với bọn họ: “Cửa chính không thể vào được đâu, theo bọn này đi đến đây đi!”

Gray vừa đi vừa giới thiệu cho cô và Zeref một pháp sư tóc đen có vóc dáng cao gầy: “Đây là Warren Rocko, am hiểu về thuật Telepathy — Thần giao cách cảm” Đồng thời cũng hướng về phía đối phương giải thích thân phận của hai người bọn họ.

Sau khi thuận lợi đi vào trong Fairy Tail, Gray mang bọn họ đi tới một cái bàn rồi ngồi xuống, mà Warren Rocko thì lại đi bắt chuyện đi tìm người quen. Ngoại trừ Gray mang theo Lạc Lan cùng Zeref tiến vào hiệp hội, ngồi cùng bàn còn có Natsu và em trai của Mirajane — Elfman, người mà cô đã từng được giới thiệu qua một lần.

Gray vừa ngồi xuống thì mặt liền mềm nhũn: “Nhiều người quá, thật sự như vừa mới chết đi vậy..”

Lạc Lan liếc hần một cái: “Này này này, ở trước mặt khách mà lại nói về hiệp hội của mình như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?”

Gray nhún vai một cái, ngón tay chỉ hai người bên cạnh: “Nếu không thì cô hỏi hai người bọn họ thử đi?”

Ngài Elfman nghiêm trang nói một câu: “Hừ! Một người đàn ông sẽ nghiêm túc ngồi!”

..... 囧.

Cùng Mirajane hình như là hai kiểu dáng khác nhau.

Chính là khi cô đang cảm thán như vậy, trên sân khấu truyền đến tiếng người chủ trì nói giới thiệu liên tiếp, sau đó ngừng lại, lập tức tấm màn trên sân khấu được kéo ra —

“Xin cho phép tôi được giới thiệu tới các bạn thí sinh đầu tiên, Cana Alberona!”

A, là cô gái hay cầm thùng rượu để uống! Chỉ thấy cô ấy dùng phép thuật với những lá bài, nháy mắt liền biến thành một thân gọi cảm với bộ đồ bơi trên người. Cùng với thí sinh thứ hai, nghe nói là thành viên mới gia nhập — Juvia Lockser, cũng y như vậy thay bộ quần áo trên người thành bộ đồ bơi.

Không biết như thế nào.... Lạc Lan cảm thấy vị này thành viên mới đứng ở trên sân khấu, ánh mắt của cô ấy có chút không được thân thiện cho lắm.

Giống như..... Ở nơi nào đó cô cũng đã cảm thụ được loại ánh mắt này?

Suy nghĩ nửa ngày cũng không rút ra được kết luận nào, Lạc Lan quyết định buông tha việc tự hỏi chính mình, tiếp tục hướng mắt về phía sân khấu — Thí sinh dự thi tiếp theo là Mirajane, tiết mục biểu diễn của cô ấy..... Giống như một trò xiếc nhỏ, phép thuật “biến đổi khuôn mặt” khiến mọi người được mở rộng tầm mắt. Đừng nói Lạc Lan không nói ra được câu nào, ngay cả Zeref khi nhìn xem tiết mục biểu diễn của Mirajane đều có chút sững sờ — Khuôn mặt của hai người bọn họ cũng xuất hiện tại tiết mục biểu diễn của Mirajane.

Lạc Lan cảm giác một ký tự 冢 đã không còn đủ để hình dung tâm tình bây giờ của cô.

Thí sinh dự thi tiếp theo là Erza, cô ấy đã đem toàn bộ không khí đáng đến cao trào! Phép thuật của cô ấy dễ dàng biến ra một thân trang phục..... Loli Gothic.....

Cầm Lạc Lan đều muốn rút ra đến tận bản, Gray ở bên cạnh thì cười “ha ha”, vươn tay nắm lấy bả vai của cô: “Này, Lạc Lan! Cô có còn nhớ rõ không, tôi đã được quen biết với cô khi còn làm bồi bàn, cô chính là ăn mặc như vậy để làm việc, ha ha ha —”

Lạc Lan cảm giác được nhiệt độ không khí của Zeref đang ngồi ở bên cạnh đột nhiên thấp xuống, khóe miệng Lạc Lan vừa nhếch lên, thì cô liền dùng lực đạp mạnh lên chân Gray. Khi cô đạp mạnh lên chân của cậu ta thì cậu ta liền “Ngao —” lên một tiếng, đồng thời, ngay lập tức Lạc Lan cảm nhận được có một ánh mắt muốn giết người dừng ở trên người cô.

Ôi mẹ ơi, rốt cuộc là ai đang nhìn cô!? Nghĩ tới — cảm giác này tuyệt đối chính là khi cô chạy tới Fairy Tail để tìm Laxus cùng Leo nhưng kết quả cuối cùng thì lại nói chuyện với Gray thì xuất hiện, khi cô và Gray ở chung thì ánh mắt muốn giết người đó liền đi theo cô!

Lạc Lan chau mày, đầu bắt đầu cảm nhận ánh mắt đó đang ở đâu, nhìn xung quanh nửa ngày thì cảm thấy đại khái có người ở sau tấm màn nhìn cô. Ngay tại lúc cô nhìn sang đó, tầm mắt kia bỗng nhiên biến mất trong nháy mắt.

.....?

Tìm kiếm thất bại, lúc này Lạc Lan mới đem lực tập trung ở sân khấu một lần nữa. Lúc này, tiết mục biểu diễn của Erza đã muốn kết thúc, hai nữ pháp sư biểu diễn sau Erza cũng đã biểu diễn xong tiết mục của mình. Người dẫn chương trình thông báo thí sinh dự thi cuối cùng — Người đó chính là Lucy.

Chỉ thấy Lucy đứng ở trên sân khấu lấy ra hai quả cầu, đang chuẩn bị biểu diễn tiết mục khiêu vũ cùng với hai tinh linh sao của cô ấy. Một âm thanh không thuộc về người dẫn chương trình, cho dù nghe như thế nào cũng không thấy hài hòa vang lên —

“Thí sinh dự thi thứ tám —” Một người phụ nữ mặc một bộ váy màu xanh lá được hiện đại hóa, cầm một cây quạt màu đỏ viền lông, từ phía sau khán đài chậm rãi đi ra: “Nếu mọi người nói đến tiên nữ thì người đó chính là tôi. Nếu mọi người nói đến sắc đẹp thì người đó là tôi. Đúng vậy! Tất cả đều nói về tôi! Cho nên, người chiến thắng cuộc thi này chính là tôi — Evergreen!”

Cô đem cây quạt thu lại. “Được rồi, cuộc thi tuyển chọn sắc đẹp nhằm chán sẽ kết thúc tại đây!”

Mọi người, dân chúng pháp sư đều chỉ vào bọn họ, không nói nên lời.

Còn lại thì Lạc Lan nhẹ nhàng mà “A” một tiếng — Người này cô vừa mới gặp qua, không phải là đồng đội của người đàn ông tóc xanh mà cô đụng phải sao?..... Cô ấy giống như hoàn toàn không được hoan nghênh cho lắm? Đồng đội cùng hiệp hội nhìn thấy cô ấy sao đều làm ra biểu tình khó có thể tin được như vậy chứ?

Lạc Lan không hiểu ra sao nhìn nhìn Zeref — Đôi phương nhận thấy được ánh mắt của cô, sau đó liền hướng về cô chuyển tâm làm một ánh mắt tràn ngập trấn an.

Nhưng mà, hiển nhiên người được trấn an một cách thuận lợi chỉ có mỗi mình Lạc Lan — Gần như mọi người ở đây đều bị vị nữ pháp sư tự xưng là “Evergreen” kia dùng một ánh mắt hóa đá Lucy, dọa mọi người chạy trốn hết.

Tấm màn trên sân khấu đều bị đốt đi, sáu bức tượng ở phía sau tấm màn trông rất sống động — Sáu nữ pháp sư vừa mới tham gia cuộc thi đều bị hóa đá hết!

Lạc Lan thật cẩn thận hỏi: “..... Chúng ta... Cũng nên đi thôi?”

Trên cơ bản, Zeref không hề có ý kiến gì hết — Lạc Lan ở đâu thì anh ở ngay tại chỗ đó. Lạc Lan đã có thể đứng dậy, muốn xoay người dùng hết sức chạy ra ngoài, thì một ánh sáng vàng kim hiện lên, dừng ở trên sân khấu. Bóng dáng của Laxus, người được Lạc Lan giữ vững chủ quyền là “người tốt” ở trong ánh sáng vàng kim xuất hiện —

“A! Lũ ngốc Fairy Tail — Lễ hội thực sự bây giờ mới chính thức bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Lạc Lan khoanh tay đứng ở cổng chính hội Fairy Tail.

Cùng với người đang đứng đối diện tôi, chính là phiếu com dài hạn nhà cô — Zeref.

Cô cau mày, đảo ngoáy lỗ tai: “..... Anh có thể lặp lại nguyên nhân không thể đi ra thêm một lần nữa không?”

Zeref im lặng sau một lúc lâu, ngoan ngoãn lặp lại: “Mặt trên viết ‘Những người trên 80 tuổi, hoặc trong trạng thái hóa đá không thể đi qua’.”

Lạc Lan: “..... Anh là tượng đá.”

Zeref: “..... Lạc Lan...”

Lạc Lan: “... Vậy hiện tại nên làm sao mới được đây? Ông · lão?”

Khóe miệng Zeref run rẩy: “Tuổi của sách phép thuật cùng tôi tồn tại giống nhau về thời gian.”

“Anh anh anh.....” Lạc Lan kinh hãi: “Anh cư nhiên cũng sẽ cùng với em cãi nhau —” Cô vội vàng ngừng câu chuyện, lấy tay gạt Zeref qua một bên: “Mau tránh ra!”

Hai người chạy né sang một bên, chỉ thấy phần lớn pháp sư hội Fairy Tail từ cửa lớn xông ra ngoài, tầm nhìn chỉ còn lại đám bụi mù ở trong.

Lạc Lan ngo ngắc nhìn phương hướng nhóm pháp sư biến mất, từ sau cửa lớn trở về bên trong. Cô nhìn chăm chăm vào “bức tường” trong suốt ngăn cách Zeref đang ở bên trong không thể ra được, Zeref cũng yên lặng nhìn cô.

..... Cô hoàn toàn chưa từng nghe qua người kia nhắc tới tuổi tác của mình a! Thời hạn sử dụng của phiếu com dài hạn này cũng hơi bị dài quá rồi đấy? Vượt hơn 80 tuổi! Ôi trời! Đây là cái thể loại khái niệm gì vậy —

Giữa lúc hai người đang trầm mặc đứng đối diện nhau, lúc cảm xúc ngưng đọng, cảm thấy bị nghẹn không biết nên nói gì, thì cũng là lúc Gray nhanh chóng chạy vọt ra ngoài, đi theo phía sau chính là ông lão hội trưởng bé tí của Fairy Tail.

“Hai người như thế nào còn ở lại đây???” Hai hàng lông mày Gray nhanh chóng nhăn lại: “Nhanh đi đến nơi an toàn để tạm thời dừng chân đi — Hôm nay ở trong thị trấn Magnolia cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì!”

Mặt Lạc Lan không chút thay đổi nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy a, nhưng là do người này không ra được.” Cô vừa nói vừa vương ngón tay chỉ về hướng Zeref, ông lão hội trưởng với kiểu đầu hói chính giữa kia liền “Phanh” một tiếng, kinh thiên động địa đụng vào “bức tường”.

Gray: “Trời đất! Ông già, ông làm sao vậy —”

Vị hội trưởng sama này, cơ bản Lạc Lan chưa từng có cơ hội tiếp xúc qua, đang dán hai tay lên “bức tường”, chỉ còn mỗi khuôn mặt cũng đề sát lên trên đó: “Có, có một bức tường vô hình ngăn cách —”

“Hả?” Gray đi vòng vèo, cùng Lạc Lan giống nhau đứng ở trước mặt hội trưởng: “Vô lý, tôi đâu nhìn thấy có một bức tường nào ở đây đâu?” Cậu ta vươn tay nắm bả vai hội trưởng Makarov ra đằng trước, cố gắng kéo ra nửa ngày, ông lão đều bị cậu ta túm đến nổi nghẹn, đỏ bừng cả mặt.

..... Đối xử thô lỗ như vậy với một ông lão thật sự không có vấn đề gì sao?

Bất quá Lạc Lan nhìn xem rồi đi qua, vỗ tay Gray: “Mau buông tay, cho dù ông lão không thể đi ra cũng không thể bị cậu giết chết a! Cậu không thấy những chữ được viết ở trên đó sao?”

Có như vậy hai người mới ngẩng đầu lên nhìn.

Hội trưởng Makarov chỉ vào mấy ký tự màu tím ở trên đó: “Đây là — Enchantment của Fried?! Laxus cư nhiên sai bảo Fried dùng loại này phép thuật

kết giới này để dừng chân ta — !!!”

Gray đầy mặt mồ mịt: “Enchantment?”

Ông lão hội trưởng này ngay lập tức liền phổ biến môn học cho chúng tôi- Cái gọi là Enchantment — Chính là một loại kết giới, là một hình thái ma thuật ở trên không, dùng để giữ chân những người đi lạc và dùng để phân chia, dựng nên các đường phân cách. Nó dùng để ngăn chặn những người không liên quan, những người ở quanh hội. Những người ở trong Enchantment đều phải tuân theo những điều luật ghi trên đó, và nếu không tuân theo thì việc đi tiếp hay thoát khỏi là điều không thể.

Gray phiên chán năm gãi đầu: “Vậy trên đó viết những gì?”

“Những người trên 80 tuổi, hoặc trong trạng thái hóa đá không thể đi qua”, điều thứ nhất chính là nhằm vào ông già ta đây —” Hội trưởng Makarov nện tay lên “bức tường”, vô cùng đau đớn: “Lexus, thẳng nhóc hồn xược kia!!!”

Lạc Lan: “.....”

Zeref: “.....”

Lạc Lan hướng đầu tới Zeref, đồng tình nhìn thoáng qua: “Hóa ra anh xem như lỡ tay bị người ta làm bị thương, đầu gối có đau không?”

Zeref đầy mặt không hiểu: “.....?”

Gray vận vẹo đầu: “Jackal! Cậu vì sao lại —” Gray ngẩng đầu nhìn mấy ký tự kia, chân chờ hỏi: “..... Cậu là tượng đá sao?”

..... Cư nhiên cùng với vấn đề cô hỏi lúc trước không sai biệt lắm, thật sự rất ấn ý nha!

Zeref chau mày, lộ ra vẻ mặt đã bỏ bót có chút không được vui: “Dù sao tốt xấu gì thì tôi cũng là một pháp sư đấy.”

Tuy rằng không đem lời nói ra rõ ràng, mà những lời mà anh vừa nói cũng kết thúc điều không nên xuất hiện gì đó, nhưng tất nhiên, ba người ở gần cửa đều nghe hiểu được —

Lạc Lan biết Zeref đã từng đưa ra một lời “giải thích” với pháp sư Fairy Tail, nói anh là Pháp Sư Bóng Tối đã trở về với ánh sáng. Lúc anh nói một câu như thế này, cũng liền có ý nghĩa — Bề ngoài của anh có thể dùng cho việc anh đã “từng” là Pháp Sư Bóng Tối ra giải thích.

Thật kỳ diệu a.....

Hội trưởng Makarov đã muốn hiểu được, cũng không tính tiếp tục truy vấn chuyện này nữa. Gray nắm chặt quyền: “Thứ này không thể bị tổn hại gì sao ông già!”

Hội trưởng Makarov lắc đầu: “Luật của Enchantment là tuyệt đối.”

Dường như Gray cũng hiểu được không còn cách nào có thể làm, cậu ta cắn răng một cái: “Một khi đã như vậy vậy thì chuyện này sẽ do tự mình chúng ta tự đi giải quyết! Tôi sẽ không thể hiện bất cứ một lòng khoan dung nào, cho dù Lexus có là cháu trai của ngài!” Để lại như vậy một câu, Gray mang theo sắc mặt thực đáng sợ chạy đi mất.

Ba người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Lạc Lan vẫn là người đánh vỡ cục diện bế tắc này, cô “Chặc” một tiếng, bước đi một vòng xung quanh Zeref, kiêu ngạo mà lại quang minh chính đại từ “bức tường” trong suốt đi xuyên qua xuyên lại. “Vậy thì làm sao được đây, anh không ra được, chúng ta muốn đi cũng không xong.” Cô thăm dò, nhìn xung quanh trong căn phòng, nói ra một câu vui đùa không ảnh hưởng đến cục diện bây giờ: “..... Nếu không thì quay lại ngồi một lát? Em còn có thể ngồi giải mã ký tự ~”

Zeref nghe xong lời này, lại không có gì phản ứng, Lạc Lan chỉ cảm thấy bộ dáng của anh dường như không phải là thực vui vẻ, nhìn chăm chăm từng câu chữ trên “bức tường”, ánh mắt có chút tối tăm.

..... Chẳng lẽ thật sự giống y như lời hội trưởng Makarov nói, luật của Enchantment là tuyệt đối?

Lạc Lan bĩu môi — Nói gì đi nữa, cái tên Lexus kia làm sao lại đột nhiên đến đây làm ra chuyện như vậy? Lần trước rõ ràng nhanh chóng tìm cách giúp cô, cứu cô trở về, thoát khỏi tay tên Jellal kia.....

Lexus vui vẻ trợ giúp người như thế nào đột nhiên liền khơi xướng Fairy Tail chiến đấu với nhau?

..... Không nghĩ ra được.

Một bên, hội trưởng Makarov lộ ra vẻ mặt uể oải tự trách mình, một bên Reedus đang trốn tránh ở một góc, bởi vì sợ hãi nên không đi ra ngoài chiến đấu cùng với nhóm pháp sư ở ngoài thị trấn. Về mặt hội trưởng đây cô đơn khiến Lạc Lan cảm thấy có chút không đành lòng, khi cô đang muốn mở miệng nói chút gì đó, bên trong quán rượu liền truyền ra một tiếng kêu —

“..... A — !!!! Laxus đâu rồi!?” Việc đầu tiên Natsu muốn làm sau khi tỉnh dậy chính là đi tìm Laxus để chiến đấu, nhưng lại phát hiện bên trong quán rượu ngoại trừ tượng đá và một số người thì còn lại không thấy đâu: “Chờ chút, làm sao mà ngay cả một bóng người cũng đều không thấy đâu!?”

Lạc Lan thoáng nhìn qua vẻ mặt của hội trưởng bỗng nhiên biến đổi, nhìn Natsu thật giống như nhìn thấy một tia hy vọng, ông chỉ tay ra cửa: “Đi thôi Natsu, lễ hội đã bắt đầu rồi đây! Laxus đang ở đâu đó quanh đây! Hãy đánh bại hắn đi!”

Natsu lập tức bật dậy như được đốt lửa lên: “Ngao – Tuân lệnh!!!” Nói xong liền chạy về phía cửa.

..... Người kia hoàn toàn là cây bắp thịt a...

Lạc Lan còn chưa có cảm thán xong, chỉ thấy Natsu “Phanh” một tiếng, ngã quỵ ở nơi đó giống y như hồi nãy – “Bức tường” vô hình kia tiến hành cùng với Natsu tiếp xúc thân mật một cách hoàn mỹ.

Ôi mẹ ơi, người kia chẳng lẽ cũng ở ngoài tuổi 80 sao??? Hoặc nên nói thật ra cậu ta cũng là tượng đá???

Hiển nhiên tất cả mọi người đều nghĩ phun ra những lời như vậy, nhưng “bức tường” kia bỗng nhiên xuất hiện một hàng chữ hấp dẫn ánh mắt mọi người – Tường thuật trực tiếp cuộc chiến đấu của Fairy Tail, ba người pháp sư ở ngay thị trấn bắt đầu cuộc ác chiến với nhau!

Bản tin chiến sự này liền xuất hiện tên của người chiến thắng.

Điều này đối với Lạc Lan và Zeref, những người không liên quan mà nói thì không hề cảm thấy đau khổ nhưng dường như nó lại khiến hội trưởng và Natsu cảm thấy vô cùng tức điên lên – Cái này cũng không thể trách họ được, chỉ có thể nhìn đồng đội tàn sát lẫn nhau, nói như vậy bọn họ phải chịu nỗi khổ sở đến tột cùng đi?

Nói tiếp, vì sao Natsu không thể ra ngoài được?

Lạc Lan rất hiếu kỳ, ở trước cửa đi lại hai bước, vươn tay chạm đến “bức tường” kia, lại chỉ có thể chạm vào không khí.

“Kỳ diệu a.....” Lạc Lan sờ cằm: “Bức tường’ này không chỉ nhằm vào mọi người trong Fairy Tail mà được thiết lập lên, cái này, Jackal nhà tôi thật sự chỉ nằm thôi mà cũng bị trúng đạn đấy.”

Nói đến đây, cô vẫn không thể lý giải được lý do Laxus khơi mào nội chiến với đồng đội của mình – Chẳng lẽ có bí mật gì đó không thể nói ra sao?

Tin tức chiến sự mới không ngừng thông báo lên khiến cho hội trưởng cùng Natsu bộ nhốt trong quán rượu càng nôn nóng hơn. Mắt nhìn thấy pháp sư Reedus vừa mới được phái đi kêu viện binh cũng đã ngã xuống, chú mèo xanh ở bên người Natsu gấp gấp đến mức kêu oa oa lên —

“Reedus bị — xử lý! Làm sao có thể được a?! Không thể đi cầu cứu được viện binh a!”

Lạc Lan thật sự nhìn không nổi nữa rồi, cô hiếu kỳ đặt câu hỏi: “Cái kia..... Laxus thực sự xấu xa đến vậy sao? Biến thành hạt cát gì đó..... Có thể chỉ là đang đùa với mọi người thôi, chứ nhỉ?”

“Ô? Cứ như vậy mà tin tưởng ta —”

Lạc Lan bị âm thanh đột nhiên xuất hiện phía sau hù dọa, cô lập tức xoay người lui về phía sau hai bước, sau đó ngẩng đầu lên, chỉ thấy Laxus giống như hư không đứng ở trước mặt mọi người: “Như thế nào? Vẫn còn nhớ đến việc được ta cứu một lần sao?”

Natsu chỉ vào hư thể kia: “Laxus nguoi — Ảo ảnh!?”

Ánh mắt Laxus dời về phía Natsu: “Natsu, Nguoi không ngoài dạo chơi sao?”

Natsu phát điên: “Nếu có thể đi ra ngoài thì ta còn ở lại chỗ này làm gì, làm như ta khờ lắm đấy?”

Miệt thị trong ánh mắt của Laxus hiển nhiên giống như một đám nặng nề vào Natsu. Khiến Lạc Lan cảm thấy kinh ngạc chính là người kia, ngay cả ông nội của mình mà cũng muốn đả kích:

“Như thế nào? Nhìn những đứa trẻ hỗn xược nhà mình tự giết lẫn nhau có cảm giác như thế nào? Natsu lẫn Erza đều không thể tham chiến được, thì ta nghĩ rằng không ai trong đó có thể ngăn chặn được Rajinshuu cả, phải không nhỉ?” Trên mặt của Laxus lộ ra vẻ kiêu ngạo cùng với tươi cười cuồng vọng: “Có muốn đầu hàng không? Ông già.”

Thừa dịp ba người kia đầu khẩu nồng nặc mùi thuốc súng, Lạc Lan đi đến bên người Zeref, đề thấp thanh âm hỏi: “..... Nói bây giờ chúng ta nên làm sao mới được đây? Thật sự chỉ đứng ở tại nơi này trắng cho đến khi bọn họ đánh xong?”

Zeref khe khẽ thở dài: “Chiều theo thực lực của tôi hiện tại.....” Anh chỉ có thể đề thấp âm lượng lại, lắc đầu.

Thật sự đúng là không thể ra được a? Lạc Lan đứng một chỗ, ngồi xổm bên cạnh cửa, cùng Zeref nhìn về hướng bên đó xem ba người kia đầu khẩu nồng nặc mùi thuốc súng. Cho đến khi ảo ảnh của Laxus biến mất, cô bỗng nhiên có cảm giác chính mình đã cân nhắc ra được điểm gì đó.

Laxus người kia, sẽ không phải là đang giận dữ đâu chứ?

Cô bắt đầu tự động bỏ não — Bởi vì tâm tư ông nội nhà mình đều đặt toàn bộ hết lên hiệp hội, không có thời gian để quan tâm đến anh ta, cho nên người thiếu niên kiêu ngạo này bày ra vở kịch kinh điển này, muốn tranh thủ được sự chú ý của hội trưởng Makarov?

Giống như chính là có cảm giác như vậy, nhưng là..... Hừm... Đường như lại có chỗ nào đó không được đúng.

Nhìn Thiết Long Gazille ở đầu bên kia cũng không thể ra được, ba người pháp sư đã muốn hoàn toàn phát nổ, Lạc Lan gãi gãi đầu, trong lòng hơi tràn ra sự đồng tình — Lại nói tiếp, Erza cùng Lucy đều háo thành tượng đá, căn cứ theo việc Laxus vừa mới đây không chiếm được đường nên liền đến đây quấy rối, tình thân gia đình này vẫn sớm nên giải quyết là được rồi?

Vì thế cô lấy khuỷu tay chọt chọt vào Zeref, nhỏ tiếng đưa ra đề nghị: “..... Em hẳn là có thể tự do ở ngoài thị trấn đi lại chứ? Nếu không thì giúp bọn họ giải quyết một chút?”

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường]

Mỗ Cửu: Aiyou, tên đàn ông (♂) đã ngoài 80 tuổi a. Người được ăn đậu hủ non mềm của con gái ta cảm thấy hài lòng chứ?

Zeref: Tương đương hài lòng.

Lạc Lan: Holy shit! Anh rốt cuộc bao nhiêu tuổi?!

Zeref:..... [← _ ← Chết cũng không nói]

Mỗ Cửu: Có muốn mẹ vụng trộm nói cho con biết không?

Lạc Lan: Muốn chứ!

Zeref[yên lặng xắn tay áo lên]:Chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Đề nghị của Lạc Lan hầu như đã bị bốn chữ của Zeref bác bỏ:

“Ở lại nơi này.”

“Nhưng là.....” Cô phồng miêng lên, có một chút không tình nguyện.

Lúc trước cô đã được nghe chuyện này từ chỗ Gray — Cái tên Jellal vẫn mơ ước năng lượng từ trên người cô hình như đã mất tích từ chỗ tảng băng trên ‘Tháp Thiên Đường’. Nói chung thì người này đã không còn xuất hiện ở đây nữa, có lẽ tám chín phần chính là đang chết đuối ở vùng biển nào đó cũng không chừng.

Theo lý thuyết, thì người luôn đem cô bắt đi không hề thấy xuất hiện. Cứ coi như là Zeref bởi vì lo lắng cho cô nên mới nhắm mắt theo đuôi như thế này, nhưng bây giờ cũng không nên hạn chế hành động của cô nữa chứ?

Lạc Lan đối với điều này có chút bất mãn.

Bất quá..... Đối với cô mà nói, lúc này Zeref cũng không thể từ quán rượu Fairy Tail đi ra ngoài được, cho nên hiện tại Zeref chính là một con hổ giấy [Ting—]

Ánh mắt Lạc Lan dừng ở trên những bức tượng đá trên sân khấu đảo qua đảo lại. Đường như nhìn ra được tâm tư của cô, Zeref lại một lần nữa lên tiếng cảnh cáo: “..... Đừng đi ra ngoài.”

Nhưng hiển nhiên, Lạc Lan cảm thấy ngồi ngốc ở trong quán rượu không phù hợp với phong cách của cô — Đối chiếu theo suy nghĩ của cô, Laxus tuyệt đối chính là một đứa trẻ kiêu ngạo, miêng thì nói những lời độc địa nhưng nhân cách con người thì lại không xấu, nói cho cùng không biết rốt cuộc là vì cái gì sẽ khơi mào cho nhóm pháp sư Fairy Tail xảy ra nội chiến như thế này.

Lại nói tiếp, sự tình lần trước..... Nói là muốn tìm Laxus để nói lời cảm ơn, kết quả sau đó chỉ vì cái vụ ‘Tháp Thiên Đường’ kia mà không giải quyết được chuyện gì. Nếu không thể trực tiếp đi tìm Laxus, thì có thể đi nhìn gì đó một chút có được không.....?

Có thể tưởng tượng với ý nghĩ, YY cùng với sự thật luôn luôn có một sự chênh lệch rất lớn. Thì cứ coi như cô muốn đi tìm Laxus để hỏi rốt cuộc vì sao lại muốn làm cho Fairy Tail xảy ra nội chiến, nhưng lúc này cô căn bản không biết anh ta đang ở đâu, muốn tìm cũng hoàn toàn không biết nên tìm ở đâu.

Lạc Lan cân nhắc trong chốc lát, tuy rằng cảm giác đi tìm Laxus hẳn là không có vấn đề gì quá lớn, cô cũng không phải là thành viên của Fairy Tail, căn bản thì Laxus cũng không cần phải tìm cô để gây phiền phức, nhất định sẽ không có chuyện Zeref cần phải lo lắng đến vấn đề an toàn của cô. Vấn đề lớn nhất ở đây chính là cô cứ vậy không có mục đích gì đi tìm người ta, bài biên soạn này cũng hơi kỳ quặc đấy – Cho nên vẫn là nên đi giúp cho nhóm pháp sư này một phen đi, dù sao thì ở lại chỗ này đầu óc cũng không được làm gì, vậy thì còn không bằng đi giúp bọn họ ra khỏi thị trấn.

Cô không phải là thành viên của Fairy Tail, nội chiến trong hội cùng với cô tuyệt đối không có liên quan gì với nhau!

Nghĩ như vậy, Lạc Lan càng thêm kiên định với ý nghĩa muốn chuồn êm ra ngoài.

Chẳng qua hình như Zeref đã phát hiện ra tâm tình rục rịch của cô, có thể nói là tầm mắt gấp rút vẫn dừng ở trên người cô. Thật vất vả thừa dịp Zeref bị tiếng vang bên cạnh hấp dẫn tầm mắt, đầu anh hơi di chuyển sang một bên, trong phút chốc, Lạc Lan liền nhảy ra khỏi cửa quán rượu.

“—— !” Hiển nhiên, Zeref không hề bất ngờ với hành vi của cô, chính là anh rõ ràng không vui: “Lạc Lan, trở về.”

Vị trí Lạc Lan nắm bắt vô cùng tốt, cô gần như đứng dính sát vào ‘bức tường’, vuốt tay hướng Zeref xin lỗi: “Ày ya, anh xem nhóm bạn bè của em đều thành ra như vậy, ngay cả chút chuyện nhỏ em cũng không thể làm sao?” Cô dùng động tác chỉ chỉ vào Erza và Lucy ở trên bục sân khấu.

“... Lấy có.” Zeref hoàn toàn nhìn thấu cô.

Rõ ràng, Zeref hiểu rất rõ tình cảm qua lại của Lạc Lan cùng với Erza và Lucy, tình bạn của họ không có tốt đến mức để khiến cô áy vì hai người kia mà lấy thân mạo hiểm. Nói trắng ra thì chính là do Lạc Lan hiếu kỳ, nếu không thì thật đúng là không có gì có thể đả động người kia.

Sự quan tâm của Lạc Lan quá mạnh mẽ, có thể nói Zeref chính là rất đau đầu về vấn đề này. Nhưng đối với Zeref vào lúc này, phải tuân thủ theo luật của phép thuật mà nói, anh không có biện pháp với việc tự do đi lại ra vào của Lạc Lan.

Lạc Lan bị Zeref vạch trần tâm tư cũng không xấu hổ, cô thoải mái cười: “Đừng nóng giận mà, em chỉ đi giúp bọn họ đi kêu viện binh, cam đoan sẽ không gặp phải bất cứ chuyện không may gì.” Cô vẫy tay với Zeref, quay đầu hướng về hướng ngoài thị trấn chạy đi.

**

Người dân thị trấn Magnolia đối với việc Fairy Tail nội chiến có thể nói là căn bản không hề phát hiện. Lạc Lan chạy một đường đến thẳng cửa thành liền thấy nhóm người dân đang ngồi uống trà, nói chuyện phiếm với nhau, khi gặp pháp sư hội Fairy Tail lại có thể còn cười tùm tùm chào đón.

Lạc Lan chỉ cảm thấy đại khái những người dân ở trong thị trấn Magnolia, phần lớn đều đã bị thành viên nhóm pháp sư hội Fairy Tail tu luyện dây thần kinh đến level 99. Có thể nói là cho dù tòa tháp có bị sụp đổ thì phỏng chừng mọi người trong thị trấn này vẫn còn có thể vô cùng tự nhiên tụ tập lại xem đi?

Cô vuốt mặt một chút.

Con đường trước mặt duy nhất nối thẳng ra cửa thành đã bị thuật thức phép thuật ‘Enchantment’ chặn lại, hai người pháp sư bên trong đang cố gắng chiến đấu, Lạc Lan đứng đối diện ngay tại đây không biết nên làm cái gì – Nhất định phải đổi sang đi đường khác, cái này được rồi, vậy thì chỉ có thể đi đường nhỏ!

Chậc..... Vừa nãy cô mới nghe được là muốn đi đến đâu để tìm người trợ giúp? Cái gì đó, tới khu rừng phía Đông để tìm ai? Trời đất, dù sao khu rừng bên kia bình thường cũng đâu có người, đến đó là muốn tìm ai vậy chứ!

Cô đi vòng vèo một đoạn đường, từ cửa tòa nhà nhỏ hẹp đó đi vào trong, vòng ra cửa sau đi đến một ngã tư đường khác, chỉ cần ở ngoài phạm vi thuật thức tìm được ngõ nhỏ khác lại đi trở về là được – A, chính là chỗ đó!

Một đường đi Lạc Lan chạy chậm lại, không chút nghĩ ngợi liền vùi đầu vào trong con hẻm nhỏ, kết quả ngoài ý muốn gặp được bi kịch —

“Oa ha ha ha ha ha – Vào khoảng thời gian này, phép thuật điều khiển thật sự rất có ích – Ha Hả!”

Bởi vì đầu Lạc Lan đụng vào lưng Gray, cô cũng chưa kịp kêu lên, liền thấy phương hướng Gray đang đứng đối mặt có một pháp sư mặc trang phục áo giáp, anh ta lè lưỡi chỉ vào cô:

“Từ đâu thì xuất hiện một con nhóc kỳ quái, mau cút khỏi đây!!!”

Mặt Lạc Lan đầy vẻ 囧: “Các người đây là.....”

“Mau lui lại sau! Đây là thành viên đội hộ vệ của Laxus – ‘Đội Rajjinsuu!’” Gray duỗi tay ra đem cô che chắn ở phía sau: “Cô mau đi đến nơi an toàn đi!”

“Nhưng mà.....” Cô muốn đi qua a.....

Hiển nhiên lời nói của cô hoàn toàn không được hai người đang chiến đấu kia để vào mắt. Một bàn tay của Gray thẳng hướng đem cô lùi về phía sau vài bước mới đứng vững người được, Lạc Lan gãi gãi đầu, khi rời khỏi con hẻm nhỏ kia cô càng hướng về phía xung quanh nhìn nhìn – Đằng trước chính là vài tòa nhà xếp liền nhau, hoàn toàn không có con hẻm nào khác, đầu này đang chiến đấu, đầu bên kia cũng đang chiến đấu.....

Tất cả đều không yên ổn được sao!?

Khi Lạc Lan đem tầm mắt quay lại đây, thì bỗng nhiên nhìn thấy trên đỉnh đầu có N hình nhân nào bay vút qua, đem cô hù dọa thì không nói đến, nhưng ngay cả Gray cũng bị đám hình nhân kia làm cho không có biện pháp nào khác – Cậu ta cũng bị bắt tuân theo mệnh lệnh của ‘Enchantment’, trước khi cuộc chiến đấu kết thúc sẽ không có biện pháp sử dụng phép thuật.

Gray hoàn toàn bị vây kín trong trạng thái bị động chỉ có không ngừng tránh né công kích của đám N hình nhân kia. Trong một chớp mắt, cậu ta nhảy vọt lên trên không trung, thân thể cậu ta bỗng nhiên ngừng lại —

“Cẩn thận — !!!” Lạc Lan theo bản năng đuổi tay ra, dưới tình huống cấp bách, trước mặt bàn tay liền khởi động một trận ma pháp nhỏ, Một tầng băng màu xanh thật dày đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Gray, chắn đi công kích của đám hình nhân.

— Xong đời! Không nghĩ đến là sẽ như vậy!!!

“..... A?” Bixlow lập tức dừng lại, hung tợn nhìn chăm chú vào trên người Lạc Lan: “Làm cái gì?! Pháp sư từ đâu đến – là thành viên mới của hội sao? Chưa từng thấy mặt a!”

Hai tay Lạc Lan lập tức liền để ở trước ngực làm một dấu X: “Tôi không phải là thành viên của Fairy Tail! Làm ơn đừng để ý tới tôi — !!!”

Hiển nhiên, đối phương không dễ dàng buông tha cho cô: “Quấy rầy ta hưởng thụ cuộc chiến của mình chính là cô đi?”

Mặt Lạc Lan đầy máu (hiện tượng máu dồn lên não): “Tôi cùng Gray là bạn bè, không nghĩ nhiều nên liền ra tay a! Không tin thì anh hỏi cậu ta đi —”

Hai người cùng nhau nhìn về phía Gray, cái người này bây giờ cư nhiên lại không nhìn đến trạng thái chiến đấu trong điều kiện eo hẹp này, trong tay còn nắm chặt khối băng vụn, về mặt long lanh đầy ưu thương [←__← thị giác của Lạc Lan].

Đại ca à, bây giờ anh nên biểu hiện chút khản trương có được hay không vậy?!

Thời khắc mấu chốt thì anh lại ngồi đó vuốt khối xích băng vụn, vậy thì anh có muốn chết trước không rồi hăng tít? – Mặc dù anh không thể sử dụng phép thuật, nhưng có muốn trực tiếp bỏ quyền thi đấu hay không a!!!

Lạc Lan quyết định không không để ý tới hai người pháp sư này nữa, trực tiếp mạnh mẽ đột phá. Trong nháy mắt cô bước đi, kẻ địch Bixlow trực tiếp đi đến đây đánh lén, đem Gray người đã đi vào cõi tiên hạ ngục.

**

[Gray ngã xuống. Cùng lúc đó thời gian ở Fairy Tail]

Bản tin chiến đấu mới nhất: Bixlow VS Gray, Bixlow chiến thắng.

Hội trưởng: Nani!?! (Cái gì!?)

Natsu: Ha ha! Cái tên Gray nát bét kia – Bilow thật sự rất mạnh a, giống như đã bị hấn đánh một trận tã toi!

Gazille: Hừ, không có tinh thần.

Zeref:[Mặt đầy vẻ tối tăm]

**

“Có muốn một người anh không đáng tin cậy như thế hay không!!!” Ngay cả khi Lạc Lan đi qua nhìn thử Gray có trở ngại nào không cũng chưa kịp tới, phía sau, cái người thuộc đội hộ vệ Rajinsuu đã lẻ lười ra vọt về hướng cô —

“Còn có thời gian quan tâm đến hắn, còn không bằng lo lắng cho chính mình một chút đi!!!”

Trong nháy mắt, Lạc Lan chỉ cố gắng kìm nén một tiếng thét chói tai, cô quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa la làng: “Đừng đi theo tôi nha... Làm cái gì mà lại đuổi theo tôi a a a — !!!”

“Vấn đề ngu ngốc như vậy mà cô cũng hỏi à?” Bixlow một bên đuổi theo cô một bên mặt lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi: “Mau khiến cho ta hưởng thụ một chút khoái lạc của cuộc chiến đấu đi — Đừng chạy!”

Cái quái gì thế, cô kêu ngừng chạy thì cô cũng phải ngừng chạy sao? Coi cô là đồ ngốc sao!

Lạc Lan chạy trốn nhanh hơn, ý nghĩ ngay từ đầu vốn là muốn đến khu rừng phía Đông để tìm người trợ giúp đã hoàn toàn bị cô ném ra khỏi đầu. Lúc này bị đuổi theo khắp nơi, cô hoàn toàn không chú ý tới một chuyện thật —

Cô cứ như vậy ở trong thị trấn xông pha về hướng Tây, cư nhiên không có gặp một bất kì thuật ‘Enchantment’ nào!

Nhưng Lạc Lan không có chú ý tới, Bixlow vẫn truy đuổi theo ở phía sau lại chú ý tới — Là một thành viên của đội hộ vệ Rajjinsuu, hẳn có thể nhìn thấu được năng lực linh hồn của người khác, người thiếu nữ bị hắn truy đuổi khắp thị trấn này, linh hồn của cô có vẻ phi thường cổ quái, mà cô ta cũng không làm cho thuật ‘Enchantment’ của Fried phát động lên một cái vấn đề cái nào —

Cô cũng không phải một pháp sư bình thường, hoặc cũng có thể nhận định trực tiếp, cô cũng không phải là một con người.....?

Thuật thức của Fried chủ yếu đều nhằm vào những “người” phần lớn đơn vị là pháp sư, mà cái con nhóc kia căn bản là nằm ngoài phạm vi tác dụng thuật thức của Fried.....

Cô ta không có khả năng là một con người bình thường!

Điều này khiến cho Bixlow cảm thấy càng thêm hưng phấn, mục tiêu của hắn cư nhiên là một sự khiêu chiến rất mạnh mẽ, thể nghiệm chiến đấu rất sáng khoái. Đồng thời hắn cũng cảm thấy hứng thú đối với linh hồn kỳ lạ có được năng lực mạnh mẽ như vậy —

Cô nàng linh hồn này rất thú vị, vừa rồi một tay tạo hình ra ma pháp hệ băng, thể nhưng có thể ngăn chặn được đòn công kích nhóm bảo bối của hắn. Không biết khi trưởng thành thì sẽ loại năng lực nào!

Bixlow liếm khòe miệng, triệu hồi đến nhóm búp bê bảo bối của hắn, hướng tới phương hướng Lạc Lan chạy trốn, gắt gao đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Lạc Lan bị tên pháp sư kỳ quái đội chiếc mặt nạ bằng giáp sắt truy đuổi — giữa cái đó và bây giờ nói ‘tốt lắm’ không giống nhau a! Tên pháp sư biến thái này muốn quây đến khi nào nữa vậy??? Cô cũng không phải là thành viên của Fairy Tail, cô còn không có bất kỳ lợi thế nào để đánh bại ai, ở đó còn bày đặt truy đuổi người khác, truy truy cái đầu nhà người!

Lúc này cô mới ý thức được, tự cho là chính bản thân mình cùng với nội chiến của Fairy Tail sẽ không có vấn đề gì xảy ra đâu nên cứ yên tâm mà chạy, giờ ngẫm lại hành vi này thật sự không hề sáng suốt. Lạc Lan vừa chạy vừa phi nhỏ tên biến thái đã đi theo cô từ chỗ kia đến tận bây giờ, cô tính chạy trở về quán rượu Fairy Tail, nơi đó chắc chắn là an toàn, nhưng tên kia giống như đã thấy rõ ý nghĩ của cô. Khi cô đang muốn về hội Fairy Tail nằm trên con phố kia, bỗng nhiên có hình nhân xuất hiện phá hỏng con đường cô đang muốn chạy đến.

“Tên đáng ghét chết tiệt kia! Người là cái đồ biến thái! Làm cái quái gì mà lại đuổi theo tôi hoài thế!?” Cô quay đầu chửi bới tên pháp sư ở phía sau một trận, vừa chạy vừa nhìn xung quanh — Căn cứ theo con đường này thì cứ tiếp tục đi thẳng một vòng lớn thì cô sẽ chạy ra được khỏi thị trấn như đã định từ trước! Hoặc cô nên đi tìm nơi nào đó để xử lý tên biến thái này!

Tên pháp sư “biến thái” cư nhiên còn rất sĩ diện, ở phía sau lên tiếng kháng nghị: “Cái gì mà biến thái!! Tên của ta là Bixlow — Vừa mới khi này, cô đã quấy rầy trận chiến giữa ta và Gray, là do cô chạy tới nên cô phải thay hắn chơi đùa với ta không phải là điều nên làm sao!?”

Lạc Lan biết vậy nên đầy mặt huyết (hiện tượng máu dồn lên não) — đây là cái kiểu logic thần thánh gì vậy!

Cô hoàn toàn không có hứng thú lại cùng với người này đấu khẩu với nhau, thay vào đó còn không bằng giữ lại khí lực để chạy thêm vài bước nữa..... Xét cho cùng, bản thân cô, cô tự mình hiểu lấy — Dựa theo con người của cô thì cơ bản sẽ không vận động, từ trước đến nay không thêm rèn luyện thể lực mà nói, đã chạy lâu trong một thời gian như vậy thì dường như lúc này đây cô đã không còn một tí máu nào.

Chân mệt mỏi quá!!!

Bị đuổi theo đã lâu, Lạc Lan vô cùng phát điên chột lóe qua ý tưởng: Đem hắn “thù tiêu” đi — Người này chắc sẽ cho là cô cùng với Gray giống nhau, chỉ dùng đến pháp thuật hệ băng? Vậy thì cô đem năng lượng của Lullaby ra để đánh ngã hắn đi!..... Chính là cô chưa từng dùng qua, không biết hiệu quả có thể sẽ vô cùng đáng ngạc nhiên hay không, quả nhiên vẫn nên tìm nơi nào đó không có người dân a —

Mặt đối mặt đánh bừa sợ không phân thắng, đánh lén thì càng có thể nắm chắc được phần thắng trong tay đi?

Nhưng là.....

Lạc Lan nhìn con đường chật kín người, cảm thấy vô cùng tàn bạo. Chính là vì lễ hội Fantasia, người dân trong thị trấn này gần như đã hoàn toàn bị

“công tác thường ngày” của Fairy Tail bởi dường thành đây thần kinh thép rồi. Bọn họ thấy cô bị người đuổi theo, lại có còn thể tưởng rằng bọn họ đang chuẩn bị cho hoạt động nào đó —

Mệt mỏi quá... Cô có cảm giác sẽ không lại yêu thích việc này nữa đâu.....

Ngay tại lúc Lạc Lan thiếu chút nữa phải bắt buộc cuồng bạo (điên cuồng), cô nhìn thấy phía trước có một tòa giáo hội vô cùng hoa lệ và hoành tráng! Vào thời gian lễ hội Fantasia diễn ra, trong giáo hội sẽ không có bất kỳ người nào đi!

Nếu không phải cô đang chạy trốn, cô tuyệt đối muốn chống nạnh hướng lên trời cười to ba tiếng, tỏ vẻ sung sướng không thể lấy bất kỳ ngôn ngữ nào để diễn tả cảm giác này.

Bởi vì thấy được hi vọng như ánh sáng bình minh, hai chân Lạc Lan vốn đã muốn đau nhức và mệt mỏi giờ đây đã có khí lực trở lại! Cô chạy tới cánh cửa giáo hội đang được rộng mở kia —

Tiếng bước chân hỗn loạn đánh vỡ sự yên tĩnh trong giáo hội.

Đáng lý ra giáo hội giờ phút này vốn không nên có người bây giờ lại có khách ngồi đó. Người kia ngồi trước bàn thờ, trên những bậc thang thật dài, bởi vì ánh sáng sau lưng người đó quá chói nên thậm chí đối phương là nam hay nữ Lạc Lan cũng không hề rõ.

Trong nháy mắt, Lạc Lan vì nhìn đến bên trong giáo hội có người ở nên đã bắt đầu dừng bước chân lại ngay, cô thờ hồn hèn bước thêm hai bước nữa rồi mới dừng bàn chân mình lại —

Có người! Làm sao tấn công bây giờ, lúc này lại đi vòng vèo thật sự rất là.....

Cô lập tức quay đầu lại nhìn, Bixlow đuổi theo phía sau một bên phát ra tiếng cười vang như sấm, một bên bắt đầu bước tiến vào: “... Thế nào, dự định tụt chui đầu vào lưới sao?”

Lạc Lan tức giận đến mức muốn nghĩ đến việc đâm chân: “Người làm ơn có thể để yên cho ta được không!? Các người không phải đang nội chiến sao — Nói tụt chui đầu vào lưới là ý gì kia chứ!!!”

Vị pháp sư biến thái mặt được che một nửa này đã đuổi theo cô cũng đã rất lâu, nhưng chỉ là do đáng vẻ tươi cười đáng đánh đòn kia làm cho Lạc Lan cảm thấy vô cùng chướng mắt. “..... Laxus.” Bixlow không có quan tâm đến Lạc Lan đang nói nhảm, tầm mắt liền lướt qua người ở phía sau lưng Lạc Lan, ngả ngón (không nghiêm túc) vẩy tay với người ở phía sau cô: “Không nghĩ qua là sẽ chạy vào được đây, ta lập tức liền đem người này tống ra ngoài.”

Lạc Lan lập tức xoay cổ lại, cô vừa quay đầu lại thì liền nhìn thấy một đầu màu vàng óng ánh của Laxus, cô phát ra âm thanh vô cùng vui mừng: “Laxus!!! Đây là người quen của anh sao!?” Phản ứng đầu tiên của cô chính là — Gặp được cứu tinh!

Oh yeah baby, làm việc vững chãi không mạo hiểm, toàn bộ đã không uống phí sức lực a!

Lúc này Lạc Lan mới cảm giác được đụng phải tên biến thái này cũng không sai, tốt xấu gì cũng bởi vì hần nên cô mới chạy đến giáo hội, mới có thể tìm được nhân vật mấu chốt Laxus.

Laxus đáp lại tương đương thật lạnh nhạt, hần thoáng nhìn về hướng Bixlow ở phía sau Lạc Lan, trong giọng nói lộ ra vẻ không vui: “Bixlow, người không lo ở khu vực của mình phụ trách công việc, mà đi đuổi theo một người ngoài chạy đến nơi này làm gì?”

Bixlow chỉ vào Lạc Lan: “Khi tôi cùng với Gray đang chiến đấu thì người này nhảy ra giúp đỡ Gray —” Hần nói, lộ ra tươi cười thêm nhỏ dãi: “Hơn nữa... Linh hồn của cô ta có chút thú vị, tôi cảm thấy rất có hứng thú.”

Lạc Lan duỗi tay ra: “Chậm lại cái đã! Đó là do nhìn thấy thấy bạn bè của mình gặp nguy hiểm nên mới làm ra hành vi phản xạ như vậy, tôi vốn chỉ là đi ngang qua mà thôi!” Cô mặt không đỏ, tim không đập nhanh bắt đầu bề cong sự thật về sự xuất hiện của mình ở nơi Bixlow cùng Gray chiến đấu, một mặt dùng ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn Laxus, lại không nghĩ rằng hần ta sẽ nói ra một câu không đầu không đuôi —

“..... Cho nên nói, cô đứng về phía Fairy Tail?” Laxus trực tiếp đem cô phán tội, hai tay để lên đầu gối bắt đầu đứng lên, “Bixlow, người đi làm chuyện nên làm của mình đi, cô ta sẽ do ta ‘giải quyết’.”

“... Nhưng mà.....” Trong phút chốc, Bixlow hơi duy trì do dự, nhưng rất nhanh hần liền thỏa hiệp: “Tôi đã biết.” Hình như căn bản chính là tuân theo mệnh lệnh của Laxus, Bixlow rất nhanh liền rời khỏi giáo hội.

Lạc Lan tròn mắt, há hốc mồm.

Mỗi nguy cơ khủng hoảng cũ đã được giải quyết không sai, nhưng về mỗi nguy cơ khủng hoảng mới — Thật sự rất nguy hiểm a! “Giải quyết” ở đây là chỉ ý tứ gì vậy! Tên này muốn làm gì???

Mất thấy Laxus từng bước từng bước một đi tới, Lạc Lan lui về phía sau vài bước, bắt đầu dựa sát vào phía sau hai cây cột hình trụ lớn trốn tránh: “Chờ chút! Tôi chỉ là một thiếu nữ yếu đuối, tay trái gà không chặt, như vậy mà anh cũng muốn hạ độc thủ sao!?”

Cô từng bước lui về phía sau, Laxus cư nhiên vốn không hề lại gần đây. Hần ngừng lại ở nơi đó cách xa cô khoảng vài mét, ánh mắt lạnh lẽo giống như

tàng băng. Laxus một mặt không hề thay đổi đứng ở nơi đó, cũng không có dấu hiệu muốn động thủ.

Lạc Lan lộ ra biểu tình có chút nghi hoặc, thì lại nghe người này nói ra một câu không đầu không đuôi như thế này —

“Ngay cả cô cũng không đồng ý với cách làm của ta sao?”

Hả?

Dường như Lạc Lan nghe được Laxus cần rằng nói ra một câu như vậy, trong đầu bỗng nhiên có chút ánh sáng chợt lóe qua — Này này này, cái đó và suy đoán ban đầu của cô có phải có mối liên hệ với nhau không?

Bởi vì trước đây hội trưởng Makarov chỉ một lòng một dạ lo vùi đầu vào vấn đề của hiệp hội, không có thời gian quan tâm chăm sóc đến thời thơ ấu thuần khiết và tâm tư của Laxus. Tâm tình vốn hoàn hảo của người thiếu niên đã luôn luôn bị sự lạnh nhạt này bóp méo, cho nên lúc này mới muốn làm ra chút chuyện kinh thiên động địa để được sự quan tâm của hội trưởng?

Tự quyết định bỏ sung toàn bộ câu chuyện tự biên tự diễn của mình vào não. Bỗng nhiên Lạc Lan cảm thấy Laxus cũng rất đáng thương, nhưng tính cách của người này hiển nhiên chính là sẽ không nhận ý tốt của người khác một cách dễ dàng như vậy, đồng cảm gì đó càng không có khả năng, tuyệt đối chỉ mang lại kết quả ngược trở lại thôi.

Vậy thì phải làm sao mới được?

Lạc Lan đem câu nói kia của Laxus yên lặng suy nghĩ một lần — “Không đồng ý với cách làm của anh ta?” Là chỉ trước đó cô đã ra tay trợ giúp Gray sao, cho nên anh ta mới cảm thấy cô đứng về phía Fairy Tail, vì thấy bọn họ chống đỡ hết nỗi nên anh ta mới nghĩ là cô giúp đỡ cho cuộc chiến của họ đi?

“..... Trước hết, để tôi nói về một chút lập trường của mình.” Lạc Lan giờ hai tay lên tỏ vẻ chính mình là ‘thật tâm thành ý’ nói, bắt đầu nói ra những lời như sau: “Tôi đối với chuyện nội bộ bên trong hiệp hội của anh, dù xảy ra bất cứ chuyện nhỏ nào tôi căn bản không hề cảm thấy có bất kỳ hứng thú nào, bất quá cho dù là anh, Erza, Lucy hay là Gray, mọi người đều là bạn bè của tôi.”

Laxus cau mày, khí tức lãnh khốc vòng quanh thân người Laxus càng phát ra mãnh liệt, mà trên mặt hằn rõ ràng chính là phiến phẫn, thể hiện tâm tình giờ phút này của hắn có bao nhiêu không xong.

Lạc Lan rồi rầm một chút, vẫn là quyết định đem sự thật nói ra: “Tôi là do ‘mặc danh kỳ diệu’ xuất hiện ở trong thế giới này, trước thời gian gặp được các người, tôi... vẫn đều không có bất kỳ người bạn nào. Mà sau khi ở lại thị trấn Magnolia, các người bắt đầu kết giao với tôi, từ đó tôi đã bắt đầu có bạn bè ở trên thế giới này — Cho dù bên trong các người có là ai, tôi cũng không hi vọng nhìn thấy bạn bè của mình bị tổn thương. Trước đó, khi tôi ra tay trợ giúp Gray cũng chính là bởi vì nguyên nhân này.” Cô dừng lại một chút, bổ sung nói: “Lấy lập trường của tôi ra xem, thì căn bản, tôi không cần thiết phải phủ nhận cách làm của anh, bởi vì — đã nhận định anh là bạn bè của tôi, cũng không cần phải lời ra lập trường này nọ ra để phán quyết.”

“Hừ —” Laxus phát ra âm thanh cười nhạt, vẻ mặt hằn đầy vẻ không kiên nhẫn cùng với không cho là đúng: “Bạn bè? A, cô sẽ không tự cao cho rằng ta sẽ cần đến loại bạn bè hay đồng đội này đó đi!”

Lạc Lan liền chống nạnh, cũng học hần ‘hừ’ một tiếng: “Chuyện tôi đem anh trở thành bạn bè của mình cũng không cần đến sự đồng ý của anh! Từ lần trước anh đã đem tôi cứu ra, đưa tôi về Magnolia, thì kể từ lần đó anh đã là bạn của tôi, thế thì sao? Anh có ý kiến?”

Một luồng điện của Laxus trực tiếp đập bệ nền nhà dưới chân Lạc Lan.

Lạc Lan thực cũng khó ngăn người, lập tức đem tiếng kêu sợ hãi nuốt vào trong bụng, nhắc cảm lên: “Như vậy đòi hỏi cần phải có sự đồng cảm đi? Như vậy đi, chúng ta đánh cược là được rồi, nếu tôi thua, thì tôi sẽ đưa hai tay hai chân của mình ra để giúp đỡ anh, suy cho cùng thì sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ anh, thế nào! Nhưng nếu như anh thua, anh liền ngoan ngoãn thừa nhận anh chính là bạn của tôi.”

Hình như Laxus không nghĩ tới là gan của Lạc Lan sẽ lớn đến như vậy, lúc này còn có thể dám cùng hắn đưa ra đánh đố, hắn nheo mắt lại, vết sẹo ngay mắt phải của hắn phụ trợ thêm phần âm trầm và nguy hiểm của Laxus: “Nhưng thật ra lại rất có can đảm, chỉ là...” Hắn bỗng nhiên bắt đầu bước chân lên, khoảng cách vài mét bị kéo gần ngay trong nháy mắt, Laxus từ trên cao nhìn xuống, trừng mắt với Lạc Lan, ánh mắt có vài phần hung ác, vài phần còn lại chính là khinh thường: “Cô dựa vào cái gì?”

Lạc Lan dùng sức trừng trở lại, dùng thủ đoạn khích tướng: “Dựa vào việc tôi sẽ thắng!”

Nghe được câu này của cô, xem ra Laxus chỉ có thể nói “Ngây thơ đại đột.” Sau lời nói đó, thì hắn tuôn ra một trận cười to bao hàm châm chọc —

“Cùng cô chơi đùa cũng không phải không thể, nói — đánh cược là gì?”

Trông mắt Lạc Lan vừa chuyển, phi thường có thứ tự nói ra đánh cược:

“Không phải là anh muốn chức hội trưởng Fairy Tail sao? Liền đánh cược, anh có thể ngồi lên vị trí này hay không?”

Tìm kiếm với từ khoá: Nhận edit truyện theo yêu cầu! Nhận edit truyện theo yêu cầu 40 phút trước Bạc Tử Tuyết Gray, Eros Lanson Ngày tham gia: 06.02.2016, 17:32

Chương 53

Edit: Lã Thiên Di

Thật ra, căn bản Laxus thật không ngờ được trong thời điểm này rồi mà còn có người đến đây phá rối — Cái cô gái kia, sau khi nói xong đánh cược thì tự quyết định ngồi xuống vị trí khi nãy hấn ngồi, cứ ở yên đó mà ngồi ngốc.

Chắc.....

Rõ ràng hấn hấn là nên đem cô ta giải quyết đi! Cho dù có là trực tiếp giết cô ta cũng tốt, đánh cho tàn phế rồi ném ra ngoài cũng tốt..... Mức độ thấp nhất thì đuổi ra ngoài cũng tốt! Cuối cùng tại sao hết lần này tới lần khác lại đi đánh cược a!?

Cô gái này là đồ ngu ngốc sao?

Laxus nhú mày lại, bởi vì lúc này không vui mà nhú lại càng nhanh, đổi lại mặt mũi của hấn trong lúc đó lộ ra một vẻ hung ác. Hấn híp mắt lại, liếc cái người đang ngồi vắt ngang chân ở bậc thang kia — Cái liếc mắt này bình thường tuyệt đối sẽ dọa trẻ con khóc ầm lên, nhưng dùng nó ở trên người nữ nhân này thì lại không có bất kỳ tác dụng nào.

Cô thậm chí còn cười tủm tỉm hướng hấn vẫy tay khi thế.

..... Lá gan nữ nhân này có phải là lớn đến mức rụng rớt rồi hay không?

Sau khi phát động nội chiến, Laxus liền càng thêm phiền lòng, không hiểu vì sao càng ngày nóng nảy hơn. Cái gì mà đánh cược hấn có thể ngồi lên ghế chức hội trưởng Fairy Tail hay không!? Vị trí này vốn nên thuộc về hấn!

Đem Fairy Tail trở thành hiệp hội mạnh nhất, là một hội không để cho bất kỳ kẻ nào có thể khi dễ! — Người đang giữ chức hội trưởng, ông nội của hấn... Makarov căn bản không làm được!

Nếu làm không được thì không nên chiếm vị trí hội trưởng! Rõ ràng hấn có thể làm cho hội trở nên mạnh mẽ —

Nghĩ đến chỉ cần chức vị hội trưởng đến được trong tay thì hấn có thể làm theo ý mình cải tạo hiệp hội này, khiến nó trở thành sự tồn tại mà mọi người không thể cảm nhận được. Trong lòng Laxus nóng nảy, dường như có thể bị đủ loại khát khao này áp chế vài phần.

“Ai.....” Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài khiến cho Laxus nguy hiểm nheo mắt lại — Cái nữ nhân lại làm sao nữa vậy!? Đã cho cô ta ở lại thì không thể ngậm mồm ngậm miệng đến cuối cùng được sao!

Hấn quay đầu hung hăng trừng mắt người đang ngồi trên bậc thang, nhưng đối phương lại nhìn thẳng vào cửa ra vào giáo hội, mơ hồ có thể nghe thấy được cô đang nói thầm: “..... Ai, vốn còn thực chờ mong cuộc diễu hành vào buổi tối..... Lúc này đều đã đến đây, tuyệt đối không thể nhìn thấy rồi..... Thật đáng tiếc.....”

Chỉ đơn giản một câu nói như vậy, khiến cho biểu tình của Laxus buông lỏng chỉ trong một chớp.

Không biết vì sao hấn lại nhớ lại về mình trước kia — Về mình khi còn nhỏ, đã có một niềm khát khao mãnh liệt về hội, điều này khiến cho tâm tình của hấn trầm lên.

“Ai~~~~” Phía sau lại truyền đến một tiếng thở dài so với tiếng thở dài trước còn lớn hơn, chỉ nghe thấy nữ nhân kia nói ra một câu không đầu không đuôi như thế này: “Tôi nói này Laxus, rốt cuộc anh vì sao phải đối nghịch với hội trưởng vậy?”

Vấn đề này hấn tuyệt đối sẽ không nghĩ muốn trả lời — Đặc biệt nhất là với một người ngoài.

Từ cửa giáo hội truyền đến tiếng bước chân làm cho Lạc Lan xóa tan ý nghĩ muốn quán quít Laxus để tiếp tục đưa ra câu hỏi, đột nhiên bị đánh gãy, cùng Laxus không hẹn mà cùng quay đầu nhìn —

Chiều cao quen thuộc, thân hình quen thuộc, trang phục quen thuộc..... Cùng với vẻ mặt hoàn toàn không quen biết.....

Lạc Lan che mặt — là Zeref!

Chờ chút! Người này làm sao có thể đi ra khỏi quán rượu được! Không phải đã bị thuật thức ngăn chặn sao!? Chẳng lẽ..... Bên kia đã không có việc gì nữa rồi?

Ý nghĩ này khiến cho Lạc Lan lựa chọn bỏ qua vẻ mặt rõ ràng đang trộn lẫn vẻ tối tăm cùng với không vui vẻ kia của Zeref: “A Laxus! Đây là người yêu của tôi, tên là Jackal.....” Tâm tình cô vô cùng bi tráng đem tên giả mà mình đã đặt cho Zeref nói ra, trong lòng phi nhỏ chính mình vạn phần — Lúc trước nào cô teo dứ lăm nên mới lấy một cái tên không ra gì thế này! Lúc này cô cũng chỉ có thể xấu hổ: “... Anh ấy chỉ là tới tìm tôi ha ha ha ha..... Để cho anh ấy ở trong này cùng với tôi cũng tốt, làm ơn, cái gì khác chúng tôi cũng sẽ không làm!”

Laxus ở bên kia ném một tiếng “Chắc” thể hiện tâm tình đầy bất mãn của mình, nhưng ra vẻ không có ý muốn động thủ.

Mà Zeref cư nhiên ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn Laxus, lập tức đi về hướng cô, đứng ở trước mặt cô. Một người đứng một người ngồi, loại cao độ chênh lệch này khiến cho Lạc Lan cảm thấy sắc mặt Zeref có điểm đáng sợ.

Sau khi xác định Laxus hẳn là sẽ không làm gì xong, Lạc Lan yên tâm nhìn chăm chăm Zeref đang ở trước mặt cô.

Không cần nghĩ cũng biết, Zeref nhất định tức giận bởi vì cô đã ném anh ở quán rượu bỏ chạy lấy người. Lúc này khi tìm được cô thì việc đầu tiên nhất định là tính sổ.

Lạc Lan xoa xoa tay: “..... Em biết sai rồi! Khi trở về thì anh muốn phạt em thế nào cũng được! Trước hết nói cho em biết đi, mọi người ở quán rượu không có việc gì chứ?” Cô vụng trộm vươn tay nắm lấy áo choàng Zeref, bán manh làm nũng cầu xin tha thứ: “Ai nha — thân ái — đừng nóng giận nữa mà.”

Mặt Zeref không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào cô. Sau một lúc lâu, bỗng nhiên nâng tay lên, cong tay hung hăng nắm lấy ót của cô: “Không có lần sau.”

Lạc Lan ôm ót, lúc này Zeref thật sự rất không vui a, cư nhiên hạ thủ hung hãn với cô — Sau khi cô nhỏ tiếng “Vâng”, ngấm nhìn sắc mặt Zeref đã không còn âm trầm như vậy nữa, lúc này mới có gan nắm lấy áo choàng anh lại đây, khiến cho anh ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

Biểu tình Zeref trở lại bình thường, nhưng khi nói chuyện thì ánh mắt của Laxus vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ ở bên này: “Mọi người trong quán rượu không có việc gì, bao gồm cả những người hóa đá.”

Dường như Zeref cũng không nghĩ muốn giải thích nhiều, nhưng mấy câu nói đó đủ để làm cho Laxus tức giận — Thuật thức đã được giải, đám người Erza bị biến thành tượng đá cũng đã trở lại bình thường, điều này nói rõ kế hoạch của Laxus đã bị thất bại một nửa.

Vốn phải dựa vào điều này để uy toàn bộ thành viên và hội trưởng. Cứ tiếp tục như vậy, nguyên nhân phát động nội chiến Fairy Tail đã không còn nữa.

Đợi chút!!!..... Vì sao cô có cảm giác Zeref đang khiêu khích Laxus? Mặc dù lời nói thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng ánh mắt của hai người bọn họ.....

Tầm mắt của Lạc Lan đảo qua người đàn ông nhà mình cùng Laxus trong lúc đó. Sau khi cảm nhận được đầy đủ tầm mắt Laxus phát ra càng ngày càng đậm sự điên cuồng và tức giận, cô mạnh mẽ vươn tay, cầm lấy gương mặt của Zeref chuyển qua đây, cũng không biết suy nghĩ chuyển như thế nào, lời kháng nghị rất là trôi chảy liền đi ra:

“Không cho nhìn người khác, em sẽ ghen!”

Laxus: “.....”

Zeref: “.....”

Không nói đến về mặt Laxus lộ về đây “Cô đi ăn — shit đi”, về mặt của Zeref cũng là về mặt quái dị không đủ khả năng để chống cự. Mặc dù Lạc Lan cảm giác rằng hôm nay có vẻ không quản được miệng mình — vừa rồi cô mới đưa ra đánh cược với Laxus chính là không quản được miệng mình — nhưng nếu có thể đem không khí kỳ quái của hai người này đánh vỡ thì đây chính là một biện pháp tuyệt vời!

Lạc Lan đã không nghĩ muốn nói ra những lời nhảm nhí, tìm cách phá vỡ bầu không khí. Về mặt Lạc Lan cười đến mức tự nhiên như không có chuyện gì, cô vừa muốn nói gì đó, cửa giáo hội bỗng nhiên xuất hiện một người, lại một nữa hấp dẫn ánh mắt của ba người đang ở trong giáo hội.

“..... Ờ?” Ánh mắt Lạc Lan trống rỗng nhìn đi qua, sau khi có ý đem tầm mắt biến thành mờ nhạt xong, cô cảm thấy thân hình của người này dường như có chút quen thuộc.

Người đến là một người mà Lạc Lan hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy qua, anh ta che mặt mình lại, đeo vô số pháp trượng hình dạng kỳ quái sau lưng mình, ăn mặc kỳ quái thì đừng nói đến. Từ xa nhìn đi qua, chỉ ngoại trừ ánh mắt và làn da thì lộ ra bên ngoài, còn những gì còn lại trên thân thể đều dùng những phương thức khác nhau bao bọc lại thật kỹ.

..... Hình như cô có cảm giác anh ta giống như đang tuyên bố “Tôi không thể bị người khác trông thấy”.....?

“A? Rốt cuộc đã đến đây rồi sao — Mystogan!” Laxus cười lạnh: “Không nghĩ tới người cũng sẽ gia nhập vào trò chơi này nga?”

Ôi trời đất, chỉ trong một thoáng mà ý chí chiến đấu đã đến Level Max là sao? Dựa theo phản ứng của Laxus để phỏng đoán thì nói không chừng cái người có tên “Mystogan” không được hay lắm này cũng là pháp sư rất mạnh thuộc cấp S..... Nếu như nói như vậy, thì anh ta cũng là thành viên của Fairy Tail sao?

Lạc Lan đối với cuộc chiến đấu của hai người kia hoàn toàn vô cảm, cô nắm lấy áo choàng của Zeref đang ngồi bên kia, anh cũng hoàn toàn không có hứng thú gì với cuộc đối đầu phép thuật của họ, cô lên tiếng lặng lẽ nói: “Thuật thức ở trong quán rượu rốt cuộc làm sao có thể hóa giải vậy?”

Điều Zeref làm đầu tiên chính là mím môi, lộ ra ánh mắt có chút bất mãn nhìn cô — người này, không thể tin được lòng dạ hẹp lại hời ngoài ý muốn! Lạc Lan không thể không giơ lên hai tay làm trạng thái đầu hàng, lại một lần nữa lộ ra nụ cười bán manh lấy lòng người ta, có thể này mới khiến Zeref mở miệng ra một cách thuận lợi.

Anh đem chuyện xảy ra ở trong sân quán rượu Fairy Tail nói ra. Hóa ra Erza là người đầu tiên được giải thoát khỏi phép thuật bị hóa thành tượng đá, cô lập tức liền ra khỏi quán rượu, dường như đã tìm được người đã thi triển phép thuật hóa thành tượng đá, sau khi đem cô ta đánh bại thì chị em phụ nữ ở trên sân khấu đều khôi phục lại nguyên dạng. Mà Levy, người am hiểu sâu về bùa phép nhất đã hóa giải toàn bộ bùa phép bao trùm toàn bộ trong quán rượu.

Rất mạnh mẽ!

Lạc Lan có cảm giác có thể dùng loại văn tự ma pháp này để khắc chế văn tự ma pháp không thể lại “đẹp trai” hơn được nữa, cô túm lấy tay áo Zeref đang ngồi ở một bên, dùng ánh mắt lạnh nhìn anh: “Em, em không phải là sách phép thuật sao? Em cũng có thể sử dụng văn tự phép thuật chứ??”

Dường như Zeref bị cô chọc cười, vươn tay đặt lên trên đầu Lạc Lan, nhẹ nhàng xoa lấy, khóe miệng hiện lên một độ cong cực kỳ mỏng.

Không đợi Zeref đáp lại Lạc Lan, ở đầu bên kia, Laxus cùng Mystogan đang vô cùng khoái chí so chiêu với nhau. Hai người Erza và Natsu sau khi tới nơi, thì Natsu liền la lên, khiến hai người bên trong đang gây chiến đồng thời dừng đánh!

Natsu: “Laxus! Cùng với ta đánh một trận đi — !!!”

Erza: “Ồi chào? Mystogan! Các người.....”

Mystogan vừa mới cùng Laxus so chiêu hiện ra về vô cùng thành thạo, không biết làm sao bỗng nhiên quay đầu lại. Dường như hoàn toàn không nghĩ tới muốn bị hai người ở phía sau nhìn thấy, bả vai bỗng nhiên co rút lại.

Lạc Lan mới vừa ở trong lòng thâm kêu không tốt – Mystogan, thực hiện nhiên bởi vì sự xuất hiện của Erza cùng Natsu mà phân tâm. Nếu như bị Laxus bắt được điểm này.....

Ý nghĩ này của cô còn chưa kịp làm ra phán đoán nào, chỉ thấy Laxus cười lạnh nói lại đây một câu “Có sơ hở”, ánh sáng dòng điện sáng ngời chợt lóe — Mystogan bị Laxus đánh lên thành công!

Theo ánh sáng dòng điện màu vàng kim nhạt dần đi, Lạc Lan chỉ quan tâm đến hướng đi của mấy người kia chợt nhìn thấy người đứng bên kia thì đồng tử trong nháy mắt liền co rút một cách nhanh chóng! — Hóa ra cảm giác kỳ quái vừa rồi chính là vì điều này!

Căn phòng đen tối, vật chứa đầy máu, cùng với sự đau đớn thống khổ ở trên da thịt lại xuất hiện thêm một lần nữa..... Cuộc tra tấn như địa ngục ở Tháp Thiên Đường đó lại xuất hiện ở trong đầu cô.

Lạc Lan mở to mắt, mạnh mẽ che miệng mình lại, tự hồ như chỉ có làm như vậy thì cô mới thể áp chế cảm giác không khỏe đi xuống. Zeref vốn đang ngồi ở bên cạnh cô cũng phản ứng gần giống như vậy — khi nhìn đến diện mạo thực sự của người kia, trong nháy mắt anh liền đứng lên, tiến lên một bước dùng thân thể mình che chắn ở trước mặt Lạc Lan!

Người kia..... Cái người tên là “Mystogan” kia, không phải là Jellal sao!? Ngay cả hình xăm ngay mắt phải, không phải đều giống nhau như đúc sao!?

Bởi vì đã bị cuộc gặp mặt của Jellal mà cô đã bị tổn thương gần như đến mức thâm, Lạc Lan chỉ cảm thấy cuộc sinh hoạt bình yên của mình, cũng xem như là vừa mới tua sửa lại tinh thần thật tốt lại căng thẳng thêm một lần nữa. Từng ở trên Tháp Thiên Đường..... người đàn ông mang theo ác ý cùng với dính đầy máu tươi của cô, mỗi một lần tiếp xúc đều giống như ác mộng không thể xóa tan được. Lại khiến cho cảm xúc của cô bị ảnh hưởng thật lớn —

Mystogan hiển nhiên cũng áp chế cảm xúc tương đối bối rối của mình, “diện mạo thực sự” của anh ta rõ ràng khiến cho hai người con gái ở đây gặp sự đã kích khác nhau. Mà Natsu, người cũng đã trải qua trận chiến ác liệt ở Tháp Thiên Đường cảm thấy khiếp sợ không biết nên nói một lời nào.

“Tôi không phải là người mà các người quen biết kia.” Người con trai tóc xanh bị nghi ngờ chỉ nói ra hai câu giải thích cơ bản: “Tôi không phải là Jellal.” Dường như cảm giác được lời giải thích của mình ở dưới khuôn mặt giống hệt “người kia” căn bản không có sức thuyết phục, anh chỉ lộ ra biểu tình phức tạp mà lại có chút bất đắc dĩ cùng với một câu “Xin lỗi”, rồi liền biến mất.

Sau khi người kia biến mất, lúc này Zeref mới quay đầu lại nhìn về Lạc Lan được anh che chở ở phía sau — Cô dường như đang phát run lên, trên mặt hiện ra yếu ớt, có thể nhìn thấy rõ không sót một chút nào.

Trên mặt vị Pháp Sư Bóng Tối vĩ đại này khó có xuất hiện được vài phản ứng lại.

Mặc dù là Zeref cũng không có cách nào phán đoán được ý nghĩ bây giờ của Lạc Lan. Lúc ấy vì không chế được chính mình mà đã làm ra một chuyện không có khả năng được tha thứ, cho dù cuối cùng anh đã được tha thứ — Zeref lập tức liền xoay người, quỳ một gối xuống ở bên người Lạc Lan, vươn tay ôm lấy cô:

“Không phải hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Thật ra, căn bản Laxus thật không ngờ được trong thời điểm này rồi mà còn có người đến đây phá rối — Cái cô gái kia, sau khi nói xong đánh cược thì tự quyết định ngồi xuống vị trí khi nãy hắn ngồi, cứ ở yên đó mà ngồi ngốc.

Chắc.....

Rõ ràng hắn hẳn là nên đem cô ta giải quyết đi! Cho dù có là trực tiếp giết cô ta cũng tốt, đánh cho tàn phế rồi ném ra ngoài cũng tốt..... Mức độ thấp nhất thì đuổi ra ngoài cũng tốt! Cuối cùng tại sao hết lần này tới lần khác lại đi đánh cược a!?

Cô gái này là đồ ngu ngốc sao?

Laxus nhú mày lại, bởi vì lúc này không vui mà nhú mày càng nhanh, đổi lại mặt mũi của hắn trong lúc đó lộ ra một vẻ hung ác. Hắn híp mắt lại, liếc cái người đang ngồi vắt ngang chân ở bậc thang kia — Cái liếc mắt này bình thường tuyệt đối sẽ dọa trẻ con khóc ầm lên, nhưng dùng nó ở trên người nữ nhân này thì lại không có bất kỳ tác dụng nào.

Cô thậm chí còn cười tủm tỉm hướng hắn vẫy tay khí thế.

..... Lá gan nữ nhân này có phải là lớn đến mức rụng rớt rồi hay không?

Sau khi phát động nội chiến, Laxus liền càng thêm phiền lòng, không hiểu vì sao càng ngày nóng nảy hơn. Cái gì mà đánh cược hắn có thể ngồi lên ghế chức hội trưởng Fairy Tail hay không!? Vị trí này vốn nên thuộc về hắn!

Đem Fairy Tail trở thành hiệp hội mạnh nhất, là một hội không để cho bất kỳ kẻ nào có thể khi dễ! — Người đang giữ chức hội trưởng, ông nội của hắn... Makarov căn bản không làm được!

Nếu làm không được thì không nên chiếm vị trí hội trưởng! Rõ ràng hắn có thể làm cho hội trở nên mạnh mẽ —

Nghĩ đến chỉ cần chức vị hội trưởng đến được trong tay thì hắn có thể làm theo ý mình cải tạo hiệp hội này, khiến nó trở thành sự tồn tại mà mọi người không thể cảm nhận được. Trong lòng Laxus nóng nảy, dường như có thể bị đủ loại khát khao này áp chế vài phần.

“Ai.....” Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài khiến cho Laxus nguy hiểm nheo mắt lại — Cái nữ nhân lại làm sao nữa vậy!? Đã cho cô ta ở lại thì không thể ngậm mồm ngậm miệng đến cuối cùng được sao!

Hắn quay đầu hung hăng trừng mắt người đang ngồi trên bậc thang, nhưng đối phương lại nhìn thẳng vào cửa ra vào giáo hội, mơ hồ có thể nghe thấy được cô đang nói thầm “..... Ai, vốn còn thực chờ mong cuộc diễu hành vào buổi tối..... Lúc này đều đã đến đây, tuyệt đối không thể nhìn thấy rồi..... Thật đáng tiếc.....”

Chỉ đơn giản một câu nói như vậy, khiến cho biểu tình của Laxus buông lỏng chỉ trong một chớp.

Không biết vì sao hắn lại nhớ lại về mình trước kia — Về mình khi còn nhỏ, đã có một niềm khát khao mãnh liệt về hội, điều này khiến cho tâm tình của hắn trầm lên.

“Ai ~~~~” Phía sau lại truyền đến một tiếng thở dài so với tiếng thở dài trước còn lớn hơn, chỉ nghe thấy nữ nhân kia nói ra một câu không đầu không đuôi như thế này: “Tôi nói này Laxus, rốt cuộc anh vì sao phải đối nghịch với hội trưởng vậy?”

Vấn đề này hẳn tuyệt đối sẽ không nghĩ muốn trả lời — Đặc biệt nhất là với một người ngoài.

Từ cửa giáo hội truyền đến tiếng bước chân làm cho Lạc Lan xóa tan ý nghĩ muốn quán quít Laxus để tiếp tục đưa ra câu hỏi, đột nhiên bị đánh gãy, cô cùng Laxus không hẹn mà cùng quay đầu nhìn —

Chiều cao quen thuộc, thân hình quen thuộc, trang phục quen thuộc..... Cùng với vẻ mặt hoàn toàn không quen biết.....

Lạc Lan che mặt — là Zeref!

Chờ chút! Người này làm sao có thể đi ra khỏi quán rượu được! Không phải đã bị thuật thức ngăn chặn sao!? Chẳng lẽ..... Bên kia đã không có việc gì nữa rồi?

Ý nghĩ này khiến cho Lạc Lan lựa chọn bỏ qua vẻ mặt rõ ràng đang trộn lẫn vẻ tối tăm cùng với không vui vẻ kia của Zeref: “A Laxus! Đây là người yêu của tôi, tên là Jackal.....” Tâm tình cô vô cùng bị tráng đem tên giả mà mình đã đặt cho Zeref nói ra, trong lòng phi nhỏ chính mình vạn phần — Lúc trước nào cô teo dứ lăm lăm nên mới lấy một cái tên không ra gì thế này! Lúc này cô cũng chỉ có thể xấu hổ: “... Anh ấy chỉ là tới tìm tôi ha ha ha ha..... Để cho anh ấy ở trong này cùng với tôi cũng tốt, làm ơn, cái gì khác chúng tôi cũng sẽ không làm!”

Laxus ở bên kia ném một tiếng “Chắc” thể hiện tâm tình đầy bất mãn của mình, nhưng ra vẻ không có ý muốn động thủ.

Mà Zeref cư nhiên ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn Laxus, lập tức đi về hướng cô, đứng ở trước mặt cô. Một người đứng một người ngồi, loại cao độ chênh lệch này khiến cho Lạc Lan cảm thấy sắc mặt Zeref có điểm đáng sợ.

Sau khi xác định Laxus hẳn là sẽ không làm gì xong, Lạc Lan yên tâm nhìn chăm chăm Zeref đang ở trước mặt cô.

Không cần nghĩ cũng biết, Zeref nhất định tức giận bởi vì cô đã ném anh ở quán rượu bỏ chạy lấy người. Lúc này khi tìm được cô thì việc đầu tiên nhất định là tính sổ.

Lạc Lan xoa xoa tay: “..... Em biết sai rồi! Khi trở về thì anh muốn phạt em thế nào cũng được! Trước hết nói cho em biết đi, mọi người ở quán rượu không có việc gì chứ?” Cô vụng trộm vươn tay nắm lấy áo choàng Zeref, bán manh làm nũng cầu xin tha thứ: “Ai nha — thân ái — đừng nóng giận nữa mà.”

Mặt Zeref không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào cô. Sau một lúc lâu, bỗng nhiên nâng tay lên, cong tay hung hăng nắm lấy ót của cô: “Không có lần sau.”

Lạc Lan ôm ót, lúc này Zeref thật sự rất không vui a, cư nhiên hạ thủ hung hãn với cô — Sau khi cô nhỏ tiếng “Vâng”, ngẩng nhìn sắc mặt Zeref đã không còn âm trầm như vậy nữa, lúc này mới có gan nắm lấy áo choàng anh lại đây, khiến cho anh ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

Biểu tình Zeref trở lại bình thường, nhưng khi nói chuyện thì ánh mắt của Laxus vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ ở bên này: “Mọi người trong quán rượu không có việc gì, bao gồm cả những người hóa đá.”

Dường như Zeref cũng không nghĩ muốn giải thích nhiều, nhưng mấy câu nói đó đủ để làm cho Laxus tức giận — Thuật thức đã được giải, đám người Erza bị biến thành tượng đá cũng đã trở lại bình thường, điều này nói rõ kế hoạch của Laxus đã bị thất bại một nửa.

Vốn phải dựa vào điều này để uy toàn bộ thành viên và hội trưởng. Cứ tiếp tục như vậy, nguyên nhân phát động nội chiến Fairy Tail đã không còn nữa.

Đợi chút!!!..... Vì sao cô có cảm giác Zeref đang khiêu khích Laxus? Mặc dù lời nói thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng ánh mắt của hai người bọn họ.....

Tầm mắt của Lạc Lan đảo qua người đàn ông nhà mình cùng Laxus trong lúc đó. Sau khi cảm nhận được đầy đủ tầm mắt Laxus phát ra càng ngày càng đậm sự điên cuồng và tức giận, cô mạnh mẽ vươn tay, cầm lấy gương mặt của Zeref chuyển qua đây, cũng không biết suy nghĩ chuyển như thế nào, lời kháng nghị rất là trôi chảy liền đi ra:

“Không cho nhìn người khác, em sẽ ghen!”

Laxus: “.....”

Zeref: “.....”

Không nói đến về mặt Laxus lộ về đây “Cô đi ăn — shit đi”, về mặt của Zeref cũng là về mặt quái dị không đủ khả năng để chống cự. Mặc dù Lạc Lan cảm giác rằng hôm nay có vẻ không quản được miệng mình — vừa rồi cô mới đưa ra đánh cược với Laxus chính là không quản được miệng mình — nhưng nếu có thể đem không khí kỳ quái của hai người này đánh vỡ thì đây chính là một biện pháp tuyệt vời!

Lạc Lan đã không nghĩ muốn nói ra những lời nhảm nhí, tìm cách phá vỡ bầu không khí. Về mặt Lạc Lan cười đến mức tự nhiên như không có chuyện gì, cô vừa muốn nói gì đó, cửa giáo hội bỗng nhiên xuất hiện một người, lại một nữa hấp dẫn ánh mắt của ba người đang ở trong giáo hội.

“..... Ờ?” Ánh mắt Lạc Lan trống rỗng nhìn đi qua, sau khi có ý đem tầm mắt biến thành mờ nhạt xong, cô cảm thấy thân hình của người này dường như có chút quen thuộc.

Người đến là một người mà Lạc Lan hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy qua, anh ta che mặt mình lại, đeo vô số pháp trượng hình dạng kỳ quái sau lưng mình, ăn mặc kỳ quái thì đừng nói đến. Từ xa nhìn đi qua, chỉ ngoại trừ ánh mắt và làn da thì lộ ra bên ngoài, còn những gì còn lại trên thân thể đều dùng những phương thức khác nhau bao bọc lại thật kỹ.

..... Hình như cô có cảm giác anh ta giống như đang tuyên bố “Tôi không thể bị người khác trông thấy”.....?

“A? Rốt cuộc đã đến đây rồi sao — Mystogan!” Laxus cười lạnh: “Không nghĩ tới người cũng sẽ gia nhập vào trò chơi này nga?”

Ôi trời đất, chỉ trong một thoáng mà ý chí chiến đấu đã đến Level Max là sao? Dựa theo phản ứng của Laxus để phỏng đoán thì nói không chừng cái người có tên “Mystogan” không được hay lắm này cũng là pháp sư rất mạnh thuộc cấp S..... Nếu như nói như vậy, thì anh ta cũng là thành viên của Fairy Tail sao?

Lạc Lan đối với cuộc chiến đấu của hai người kia hoàn toàn vô cảm, cô nắm lấy áo choàng của Zeref đang ngồi bên kia, anh cũng hoàn toàn không có hứng thú gì với cuộc đối đầu phép thuật của họ, cô lên tiếng lặng lẽ nói: “Thuật thức ở trong quán rượu rốt cuộc làm sao có thể hóa giải vậy?”

Điều Zeref làm đầu tiên chính là mím môi, lộ ra ánh mắt có chút bất mãn nhìn cô — người này, không thể tin được lòng dạ hẹp lại hời ngoài ý muốn! Lạc Lan không thể không giơ lên hai tay làm trạng thái đầu hàng, lại một lần nữa lộ ra nụ cười bán manh lấy lòng người ta, có thể này mới khiến Zeref mở miệng ra một cách thuận lợi.

Anh đem chuyện xảy ra ở trong sân quán rượu Fairy Tail nói ra. Hóa ra Erza là người đầu tiên được giải thoát khỏi phép thuật bị hóa thành tượng đá, cô lập tức liền ra khỏi quán rượu, dường như đã tìm được người đã thi triển phép thuật hóa thành tượng đá, sau khi đem cô ta đánh bại thì chị em phụ nữ ở trên sân khấu đều khôi phục lại nguyên dạng. Mà Levy, người am hiểu sâu về bùa phép nhất đã hóa giải toàn bộ bùa phép bao trùm toàn bộ trong quán rượu.

Rất mạnh mẽ!

Lạc Lan có cảm giác có thể dùng loại văn tự ma pháp này để khắc chế văn tự ma pháp không thể lại “đẹp trai” hơn được nữa, cô túm lấy tay áo Zeref đang ngồi ở một bên, dùng ánh mắt lạnh nhìn anh: “Em, em không phải là sách phép thuật sao? Em cũng có thể sử dụng văn tự phép thuật chứ??”

Dường như Zeref bị cô chọc cười, vươn tay đặt lên trên đầu Lạc Lan, nhẹ nhàng xoa lấy, khóe miệng hiện lên một độ cong cực kỳ mỏng.

Không đợi Zeref đáp lại Lạc Lan, ở đầu bên kia, Laxus cùng Mystogan đang vô cùng khoái chí so chiêu với nhau. Hai người Erza và Natsu sau khi tới nơi, thì Natsu liền la lên, khiến hai người bên trong đang gây chiến đồng thời dừng đánh!

Natsu: “Laxus! Cùng với ta đánh một trận đi — !!!”

Erza: “Ồi chào? Mystogan! Các người.....”

Mystogan vừa mới cùng Laxus so chiêu hiện ra về vô cùng thành thạo, không biết làm sao bỗng nhiên quay đầu lại. Dường như hoàn toàn không nghĩ tới muốn bị hai người ở phía sau nhìn thấy, bả vai bỗng nhiên co rút lại.

Lạc Lan mới vừa ở trong lòng thâm kêu không tốt – Mystogan, thực hiển nhiên bởi vì sự xuất hiện của Erza cùng Natsu mà phân tâm. Nếu như bị Laxus bắt được điểm này.....

Ý nghĩ này của cô còn chưa kịp làm ra phán đoán nào, chỉ thấy Laxus cười lạnh nói lại đây một câu “Có sơ hở”, ánh sáng dòng điện sáng ngời chọt lóe — Mystogan bị Laxus đánh lên thành công!

Theo ánh sáng dòng điện màu vàng kim nhạt dần đi, Lạc Lan chỉ quan tâm đến hướng đi của mấy người kia chọt nhìn thấy người đứng bên kia thì đồng tử trong nháy mắt liền co rút một cách nhanh chóng! — Hóa ra cảm giác kỳ quái vừa rồi chính là vì điều này!

Căn phòng đen tối, vật chứa đầy máu, cùng với sự đau đớn thống khổ ở trên da thịt lại xuất hiện thêm một lần nữa..... Cuộc tra tấn như địa ngục ở Tháp Thiên Đường đó lại xuất hiện ở trong đầu cô.

Lạc Lan mở to mắt, mạnh mẽ che miệng mình lại, tự hồ như chỉ có làm như vậy thì cô mới thể áp chế cảm giác không khỏe đi xuống. Zeref vốn đang ngồi ở bên cạnh cô cũng phản ứng gần giống như vậy — khi nhìn đến diện mạo thực sự của người kia, trong nháy mắt anh liền đứng lên, tiến lên một bước dùng thân thể mình che chắn ở trước mặt Lạc Lan!

Người kia..... Cái người tên là “Mystogan” kia, không phải là Jellal sao!? Ngay cả hình xăm ngay mắt phải, không phải đều giống nhau như đúc sao!?

Bởi vì đã bị cuộc gặp mặt của Jellal mà cô đã bị tổn thương gần như đến mức thâm, Lạc Lan chỉ cảm thấy cuộc sinh hoạt bình yên của mình, cũng xem như là vừa mới tua sửa lại tinh thần thật tốt lại căng thẳng thêm một lần nữa. Từng ở trên Tháp Thiên Đường..... người đàn ông mang theo ác ý cùng với dính đầy máu tươi của cô, mỗi một lần tiếp xúc đều giống như ác mộng không thể xóa tan được. Lại khiến cho cảm xúc của cô bị ảnh hưởng thật lớn —

Mystogan hiển nhiên cũng áp chế cảm xúc tương đối bối rối của mình, “diện mạo thực sự” của anh ta rõ ràng khiến cho hai người con gái ở đây gặp sự đã kích khác nhau. Mà Natsu, người cũng đã trải qua trận chiến ác liệt ở Tháp Thiên Đường cảm thấy khiếp sợ không biết nên nói một lời nào.

“Tôi không phải là người mà các người quen biết kia.” Người con trai tóc xanh bị nghi ngờ chỉ nói ra hai câu giải thích cơ bản: “Tôi không phải là Jellal.” Dường như cảm giác được lời giải thích của mình ở dưới khuôn mặt giống hệt “người kia” căn bản không có sức thuyết phục, anh chỉ lộ ra biểu tình phức tạp mà lại có chút bất đắc dĩ cùng với một câu “Xin lỗi”, rồi liền biến mất.

Sau khi người kia biến mất, lúc này Zeref mới quay đầu lại nhìn về Lạc Lan được anh che chở ở phía sau — Cô dường như đang phát run lên, trên mặt hiện ra yếu ớt, có thể nhìn thấy rõ không sót một chút nào.

Trên mặt vị Pháp Sư Bóng Tối vĩ đại này khó có xuất hiện được vài phản ứng lại.

Mặc dù là Zeref cũng không có cách nào phán đoán được ý nghĩ bây giờ của Lạc Lan. Lúc ấy vì không chế được chính mình mà đã làm ra một chuyện không có khả năng được tha thứ, cho dù cuối cùng anh đã được tha thứ — Zeref lập tức liền xoay người, quỳ một gối xuống ở bên người Lạc Lan, vươn tay ôm lấy cô:

“Không phải hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Zeref ôm lấy Lạc Lan trong lòng, trên thực tế, giờ phút này anh không biết nên làm sao — Căn bản anh không phải là người có kinh nghiệm an ủi, nên đành phải ôm lấy Lạc Lan, một lần, lại rồi một lần nữa khẽ vuốt đầu cô, thấp giọng lặp lại ba chữ “Không sao đâu”.

Không phải hấn ta. Không phải Jellal.

Tuy nói bộ dáng của người này cùng với Jellal giống nhau như đúc, nhưng bản chất khí tức mà pháp lại không giống nhau — Mystogan cùng Jellal quả thật không phải là cùng một người.

Zeref rất rõ ràng: Nếu cảm xúc của Lạc Lan không phải đang trong giai đoạn cực kỳ không ổn định mà nói, tất nhiên cũng sẽ có thể cảm nhận được điểm này.

Lạc Lan nhưng không có khiến cho anh phải lúng túng lâu lắm, cô nắm lấy vạt áo của Zeref nghiêng đầu đi, sau khi phát hiện bóng dáng của người không khác gì ác mộng kia đã không còn ở trong giáo hội. Cô nghiêng đầu hướng về phía anh, cẩn thận lộ ra một nụ cười: “... Vâng, đã để cho anh phải lo lắng. Em không sao.”

Zeref không có ý nghĩ buông cô ra, Lạc Lan cũng liền yên tâm thoải mái vui đùa trong lòng phiếu com nhà mình. Một bên cố gắng an ủi sự kiện khi này kích thích dây thần kinh của cô, một bên dõi đi lực chú ý để xem nào nhiệt.

Đầu bên kia, Laxus đã cho luồng điện giật xong một người, rồi lại cho luồng điện tiếp theo giật người còn lại. Đây, để cho anh ta đánh khí thế như mây bay nước chảy lưu loát sinh động như thế là thật sự muốn cho anh ta lên làm hội trưởng Fairy Tail sao?

Bất quá lại nói tiếp, cuộc đánh cược mà cô đã nói với anh ta chỉ là kế sách thích nghi tạm thời thôi, lúc ấy là do cô thật sự sợ hãi cái câu “Giải quyết” kia nên mới thuận tiện đưa ra lời đánh cược như vậy. Trên thực tế, khi lời nói vừa ra khỏi miệng, cô hoàn toàn không nghĩ tới Laxus đáp ứng như vậy, nếu như thắng thì cô và anh ta sẽ xem như là bạn bè, nhưng nếu như thua cuộc thì.....

「Nếu tôi thua, thì tôi sẽ đưa hai tay hai chân của mình ra để giúp đỡ anh, suy cho cùng thì sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ anh.」

Khi nói ra cuộc đánh cược này, xem ra đã đánh trúng vào tâm tư của Laxus. Không phải chỉ bằng nói ra một câu “cảm ư” nhẹ nhàng như vậy là xong chuyện. Xem ra Lạc Lan căn bản không thể cùng một người giao ước để trở thành quan hệ ngang hàng được.

Trước đó, khi còn ở trong quán rượu Fairy Tail cô đã từng suy đoán qua. Sở dĩ Laxus muốn phát động cho “Fairy Tail nội chiến” là vì anh ta muốn được sự chú ý của ông nội nhà mình. Mà khi đó, cô hiển nhiên cũng hiểu được suy đoán của mình dường như có gì đó không đúng, hiện tại xem ra quả thật là như thế.

Không nghĩ tới Laxus so với trong cảm nhận của cô còn kiêu ngạo hơn thế. Người này trên thực tế chính là muốn “Được chú ý đến”..... Đi?

Lạc Lan ở Zeref trong lòng cọ cọ, nghĩ muốn đổi một tư thế khác để thoải mái hơn. Không nghĩ tới cô chỉ vừa mới làm hai động tác thì đã bị Zeref chế trụ thắt lưng, nâng đầu lên liền nhìn thấy trên mặt anh có một chút đỏ ửng: “... Đừng lộn xộn.....”

“.....” Lạc Lan ghen hòng nhìn trần trời không nói nên lời.

Này này này, thiếu niên Zeref! Ở đầu bên kia người ta đang chiến đấu kịch liệt, ở đầu bên này thì anh lại đang [Bíp —], như vậy có được không chứ?

Mặt Lạc Lan đầy máu (hiện tượng máu dồn lên não), mặt hiện lên vẻ ㄟ ㄟ lộn xộn mở lời vào đề tài: “Chúng ta ở trong này nhìn xem thì sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Zeref “Ừ” một tiếng, nâng tay lên sờ sờ khuôn mặt của cô, lại một lần nữa đem tầm mắt chuyển về phương hướng ba người đang chiến đấu kia. Lạc Lan cũng theo tầm mắt của anh nhìn qua.

Lúc này tuy rằng Natsu đã muốn bị đập toi bởi rất nhiều lần, nhưng khí thế vẫn như cũ không thua gì Laxus đánh vài đòn trở lại, hai người kia ầu ầu đang rất là hưng phấn.

Lạc Lan đối với loại phương thức chiến đấu dã man như mà nói, ngay cả một chút yêu thích cũng đều không có, cô thờ dãi: “Quả nhiên phép thuật vẫn tự về bữa phép có vẻ vẫn là tao nhã hơn, em thật sự không thể học sao?”

“Có thể học.” Zeref thuận tay ôm lấy mái tóc dài được cột lên của cô, vô ý thức cuốn một lọn lên trên ngón tay: “Chỉ là do hiện tại em có thể dùng phép thuật mạnh hơn rất nhiều so với bữa phép, vì sao lại đối với cái kia sinh ra hứng thú?”

Cũng đúng ha, vì sao cô lại cố tình sinh ra hứng thú với cái kia?

“... Đại khái là vì có cảm giác rất an toàn?” Lạc Lan dùng tay chỉ về những người đang ở trong cuộc chiến đấu, Laxus cùng Natsu — thậm chí ngay cả Erza cũng đã hồi phục đang tham gia chiến đấu: “Anh xem, anh có thể tưởng tượng khi em giống như bọn họ tham gia cận chiến sao?”

Zeref đem cô nhìn từ đầu đến chân quét hết một lần, không thể tin được lại khẳng định câu hỏi của cô: “Quả thật, thân thể của em quá yếu.”

..... 囧!!!

Tuy nói đây là sự thật, nhưng tốt xấu gì cũng nên chừa lại một chút mặt mũi cho cô chứ, như vậy cũng không được sao! Cứ như vậy nói trắng ra sẽ không sợ cô thương tâm sao Zeref-kun!!!

Lạc Lan then quá thành giận, nắm lấy phần thịt trên lưng Zeref nhéo vài cái — đối phương như không đau không ngứa, hoàn toàn không hề cử động. Lạc Lan tức giận đến mức ngứa ngáy phải nghiêng răng — Ông lão chính là một ông lão! Ngay cả da cũng đều dày hơn cả thanh niên tuổi trẻ!

Zeref đối với hành vi tức giận vụn vặt này của cô không hề để ý chút nào, thái độ hoàn toàn thả lỏng không hề phản kháng. Ngược lại, bỗng nhiên Erza la lên một câu “Mất xích ma thuật”, đã hoàn toàn đem lực chú ý của cô dời sang đó.

Trong âm thanh của Laxus là cuồng vọng mang theo đặc ý khác thường: “Đừng vậy! Không ai có thể chạm vào quả cầu đó dù chỉ là một ngón tay, đem tất cả mọi thứ trở thành cung điện lỗi của ta — ha ha ha ha !”

Lạc Lan đối với những danh từ này không có cách nào hiểu được, vừa hỏi Zeref thì mới hiểu được cái gọi là ‘Hall of Thunder’, ‘Mất xích ma thuật’. Rốt cuộc Laxus muốn làm gì kia chứ.....

Ôi mẹ ơi, tất cả ‘Mất xích ma thuật’ sẽ hủy diệt toàn bộ thị trấn???

Lạc Lan ngạc nhiên nhìn chằm chằm Zeref vì cô mà giải thích. Vì thế cho nên đã khiến cho Zeref hiểu sai là cô đang lo lắng cho sự an toàn của bọn họ, mở miệng trấn an cô: “Chúng ta sẽ không có việc gì.”

Lạc Lan mở miệng ra nhảm tổng hợp lại mọi thứ, trong phút chốc đẩy Zeref đứng lên — “Ôi mẹ ơi, bản thảo của tôi!!!”

Cái tên Laxus này cứ nhiên muốn hủy cả thị trấn! Vậy mà cô còn ngồi đây ngốc, cùng hắn đưa ra đánh cược!? Mãi cô mới mua được một cái máy tính a!!!

Đầu bên kia, Zeref đã muốn thay đổi áo giáp thành ‘Ba Vương Điện Giáp’ (Giáp chống sét tối cao), so qua vài chiêu với Zeref. Lúc này, cô có vẻ đã quyết định không muốn cùng Laxus đấu võ miệng nữa mà chạy ra ngoài — cô ấy muốn phá đi ‘Mất xích ma thuật’ đang bao bọc ở phía trên thị trấn.

Lạc Lan thấy thế, đem Zeref túm lên: “Mau đứng lên theo em đi ra ngoài!” Lạc Lan lập tức dùng một tay lôi kéo Zeref, cũng nhanh chóng phóng ra ngoài.

Một kích đánh lui Natsu, Laxus hiển nhiên cũng chưa từng quan tâm đến hai người ngoài luôn đứng ngoài quan sát, nhưng Lạc Lan chỉ vừa mới cử động được một động tác, hắn lập tức liền cho một dòng điện chém tới dưới chân cô: “... Cô là nghĩ muốn nhúng tay vào cuộc chiến tranh nội chiến của Fairy Tail sao? Hừm?”

Hắn không dự đoán được là sẽ nhìn tới người con gái đó đang làm ra đủ mọi loại dáng tươi cười cùng với nghiêng đầu kia. Biểu tình trên mặt Laxus giống như đang muốn giết người:

“Anh như thế này là đang cưỡng ép người khác đấy, anh không biết là sinh mệnh bản thảo viết tay của tôi so với cuộc đánh cược giữa anh và tôi cũng giống nhau, là bị cưỡng ép sao!!!”

Nếu không phải là do thời gian không đủ, Lạc Lan là nghĩ chắc chắn trước tiên sẽ dùng một cước dẫm nát lên trên khuôn mặt đáng để tức giận kia rồi nói sau, nhưng lúc này cùng với Laxus so đo thì nhất định cũng chỉ vô dụng mà thôi — Lúc này cô mới chú ý đến trên những bậc thang trong giáo hội đang có màn hình đếm ngược thời gian ‘Hall of Thunder’ khởi động tấn công.

Ôi trời đất ơi! Cô thật sự đúng là có một sự phản xạ vòng cung ngay cả khắp thiên hạ đệ nhất cũng không thể giải thích được!!!

“Natsu cố gắng lên! Tớ đi giúp Erza phá hủy ‘Mất xích ma thuật’ —” Để lại một câu kêu gọi như vậy, nghe Natsu ở bên kia “Ừ!” một tiếng trở về, Lạc Lan mới cùng Zeref cùng nhau chạy ra khỏi giáo hội.

Hai người bọn họ một đường đuổi theo Erza đã chạy ra ngoài được một khoảng cách, khi cô rút cuộc cũng đã dừng lại vì đã đuổi tới kịp bên người Erza: “Erza! Bọn này đến để hỗ trợ —”

Erza nhìn đến Lạc Lan cùng Zeref đuổi theo sau, cảm thấy ngoài ý muốn: “Các cậu..... Không phải là thành viên của hiệp hội chúng ta, lại có thể làm ra chuyện đưa tay ra giúp đỡ như thế này, tớ thật sự.....”

Lạc Lan vỗ tay một cái: “Vâng vâng vâng, vì cảm xúc buồn chán nên liền tình ngộ đi, không chỉ bởi vì chúng ta là bạn bè nên tớ mới giúp cậu — mạng sống cội nguồn của tớ đều nằm ở nhà hết đây!” Trên mặt cô có chút cảm giận: “Tuy rằng năng lực có hạn, có khả năng cũng không thể giúp gì được nhiều, thế nhưng góp thêm một phần sức lực thì thêm một phần hi vọng thôi!”

Bởi vì nghĩ đến Laxus muốn hủy diệt toàn bộ Magnolia nên Lạc Lan sẽ rất bức bối, cho nên lúc này đây giọng điệu của cô thật sự không hề tốt cho lắm. Erza nhưng không có so đo này nọ, cô lộ ra một chút mỉm cười, sử dụng phép thuật đối áp giáp xong, Erza bắt đầu triệu hồi vũ khí của cô —

“Đây tuyệt đối không phải là cuộc chiến đấu vì chính tôi — Đây là vì bảo vệ cho toàn bộ thị trấn Magnolia. Kiểm soát! Hãy ban cho tôi sức mạnh!”

Nhiều hình dạng kiểm soát khác nhau xuất hiện ở vòng quanh thân thể Erza. Cô còn đang không ngừng triệu hồi vũ khí, đồng thời chỉ vào ‘Mắt xích ma thuật’ đang trôi nổi ở trên phía Nam thị trấn: “Tôi sẽ thử phá hủy ‘Mắt xích ma thuật’ ở phía Nam—”

Lạc Lan cùng Zeref liếc nhau, Lạc Lan nhìn một vòng mấy trăm ‘Mắt xích ma thuật’ ở phía trên thị trấn, có chút rối rắm: “Tuy rằng thực anh đừng chạy đến đây, nhưng là rốt cuộc có thể phá hủy được bao nhiêu chứ, tớ.....”

Về mặt Zeref đây chăm chú nói: “... Nếu lo lắng đến việc những quả cầu đó sẽ tự động đánh trả những phép thuật chạm vào nó, thì em chỉ phá hủy một cái thôi.”

Khóe miệng Lạc Lan khóe giật giật vài: “..... Đều đã lúc này mà anh còn nói em như vậy sao?”

Zeref thật sâu sắc liếc nhìn cô một cái: “Nghe lời.”

Ánh mắt kia của Zeref hoàn toàn có tác dụng trấn tĩnh người khác, Lạc Lan lập tức phản ứng lại đây — Bên cạnh hai người bọn họ còn có Erza, dựa vào thân phận lúc này của cô cùng Zeref, vẫn nên lựa chọn không la lên mới là quyết định sáng suốt.

Cần phải phá hủy hết toàn bộ ‘Mắt xích ma thuật’ nhiều không ngớt này, nói thử xem, vận mệnh chết đi sẽ không có được sao!!!

Nhưng vào lúc này, Erza đang không ngừng triệu hồi vũ khí bỗng nhiên lộ ra biểu tình ngoài ý muốn: “..... Warren... Rocko... Sao?”

Warren? Rocko?

Tên người này hình như cô đã được nghe qua — A, đây không phải là người mà trước đó Gray đã giới thiệu qua với cô sao? Còn nhớ rõ hình như là nói cái gì am hiểu về thuật thần giao cách cảm.....?

Zeref hiển nhiên rất rõ ràng Lạc Lan không biết thuật “Telepathy” là cái gì, một chút thông tin giáo dục khai thông ở bên phía hiệp hội trước đó cũng chưa kịp hoàn thành —

“Tôi sẽ phụ trách hai trăm ‘Mắt xích ma thuật’ ở phía Bắc, mọi người hãy xử lý những quả còn lại trung tâm phía Nam, đem tất cả những quả cầu đó phá hủy hết đi!” Erza hướng về phía Lạc Lan và Zeref gật đầu một cái: “Cũng cầu xin sự giúp đỡ của hai người!”

Zeref cùng Lạc Lan không hẹn mà cùng nhau gật đầu một cái.

Nhìn ánh sáng phép thuật màu tím vô cùng xinh đẹp và loe mắt ở trên người Zeref xuất hiện, Lạc Lan hít một hơi thật sâu, cũng đem phần ma lực trong thân thể thuộc về ma pháp hệ băng huy động lên, chỉ hướng về quả cầu ‘Mắt xích ma thuật’ gần nhất ở phía Nam.

Cùng với Erza đã phát động toàn bộ vũ khí tấn công về phía những quả cầu ở phía Bắc, mà Zeref cùng Lạc Lan đã cùng ở cùng thời gian như vậy phát động tấn công — Ánh sáng phép thuật màu tím cùng màu xanh cùng nhau bắn về phía quả cầu ‘Mắt xích phép thuật’ ở phía Nam!

Tại kia, trong nháy mắt, Lạc Lan thấy có vô số chùm tia sáng với những màu sắc khác nhau theo các ngã đường trong thị trấn dâng lên giữa bầu trời, đánh về phía một vòng ‘Mắt xích ma thuật’ đang vây quanh ở trên thị trấn Magnolia, ánh sáng vô cùng chói mắt.

Toàn bộ ‘Mắt xích ma thuật’ đã bị nhóm pháp sư phá hủy hết toàn bộ!

Ánh sáng màu vàng xinh đẹp từ những mảnh vụn của quả cầu chiết xạ ra ánh sáng, đều theo từ trên trời nhẹ nhàng lay động xuống dưới, trông rất đẹp mắt. Lạc Lan còn chưa kịp cảm khái, tác dụng phụ của việc đã dùng phép thuật đánh vào quả cầu đã theo những mảnh vụn đó liên tục xuất hiện.

Ánh sáng dòng điện màu vàng từ trên trời giáng xuống —

Bởi vì ‘Hall of Thunder’ là phép thuật hệ điện, tác dụng phụ của việc đã dùng phép thuật chạm vào nó tất nhiên phép thuật đánh trả lại cũng là phép thuật cùng loại. Lạc Lan nhìn dòng điện màu vàng kia trong nháy mắt liền đánh xuống, còn chưa kịp dùng tay chặn đi, cô chỉ thấy dòng điện màu vàng đó ở đỉnh đầu của cô bị đứt đoạn, như bị cái gì đó hấp thụ như bình thường, dung hợp cùng với luồng điện ở trên đỉnh đầu Zeref, lập tức liền hung hăng đánh xuống.

“! ! !” Lạc Lan đã bị kinh hách không nhỏ: “Anh — điều này làm sao sẽ!?”

Một bên, Erza đã phá hủy hai trăm ‘Mắt xích ma thuật’ nên đã bị phép thuật đánh trả, giày vò đến mức kêu la lên vì đau đớn, nhưng Zeref thì lại chỉ kêu rên một tiếng, yên lặng tiếp nhận phản tác dụng phụ của hai người.

Ánh sáng dòng điện màu vàng chỉ lướt qua trong một chớp mắt, Lạc Lan lập tức liền vươn tay ôm lấy tay Zeref: “Anh không có việc gì chứ!? Rốt cuộc là vì sao —”

“Bởi vì em là của anh...” Sách ma pháp.

Zeref ho nhẹ một tiếng, tuy rằng trên mặt không có biểu lộ ra, nhưng hai phần tác dụng phụ đánh trả kia vẫn tạo thành ảnh hưởng nhất định cho anh. Anh cũng không có đem ba chữ cuối cùng nói ra, nhưng hiển nhiên Lạc Lan hoàn toàn có thể tiếp thu được ý tứ trong lời nói của anh.

Bởi vì là sách ma pháp của Zeref, đó là lý do vì sao cô cần phải nhận lấy một đòn kia, cũng vì điều đó mà nó đã quay về hết lên trên người chủ nhân Zeref đi.

Zeref nhìn Erza quỳ rạp xuống ở nơi bên cạnh cũng không có động tĩnh gì, hướng Lạc Lan lắc đầu — Erza cũng không có nhìn thấy một màn này.

Lạc Lan cắn cắn môi.

Nhìn xem mặt Zeref đây về tự nhiên, anh đương nhiên sẽ không cùng cô so đo này đó — Có lẽ lúc đầu, Zeref đã có thể đoán được trước hết toàn bộ kết quả này, nhưng cái gì anh cũng đều không nói, cô muốn làm gì thì anh đều giúp đỡ cô làm cái này.....

Người ôn nhu như vậy là thiếu com dài hạn của cô, thật sự quá tốt!!!

Lạc Lan vừa cảm động lại vừa hạnh phúc vươn tay ôm lấy anh, trực tiếp liền ôm lấy Zeref ngồi ở trên mặt đất, la làng lên: “Yêu anh đến chết mất! [Ting —]”

Tác giả có lời muốn nói:

– Tiểu kịch trường: Bộ não hoạt động –

Lạc Lan: Yêu anh đến chết mất! [Ting —]

[Trong đầu Zeref ngân vang lên vô tận tiếng nói: ‘Yêu anh đến chết mất’ ‘Yêu anh đến chết mất’ ‘Yêu anh đến chết mất’ x N lần]

Zeref[Chăm chú nhìn]: Em lặp lại lần nữa.

Lạc Lan: Gì? Em vừa mới nói gì?

Zeref[Ngây thơ nói]: ‘Yêu em đến chết mất!’

Lạc Lan: Ôi trời ơi, không thể tin được anh đang tỏ tình với em! Không thể tin được đang tỏ tình với em! Em nghĩ cả đời anh cũng sẽ không được nghe anh nói lời tỏ tình!

Zeref:.....

Lạc Lan [Hướng về phía Erza, Gray, Lucy, Laxus, Mirajane kêu ối ối]: Người kia nhà tớ cư nhiên nói lời tỏ tình với tớ!!!

Chúng [Khinh bỉ]: Tiến triển của cậu chỉ mới được nhiều đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Laxus phát động cuộc chiến tranh nội bộ Fairy Tail, cứ ‘hữu kinh vô hiểm’ [1] như vậy mà trôi qua.

[1] Hữu kinh vô hiểm – 有惊无险. Giải thích: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

Sau khi phá hủy một vòng ‘Mắt xích ma thuật’ ở trên thị trấn Magnolia, phá vỡ kế hoạch ‘Hall of Thunder’ của Laxus, Lạc Lan nâng đỡ Erza đi theo phía sau Zeref, ba người cùng nhau đi trở về giáo hội để nhìn tình huống ở đó.

Thời điểm khi về tới giáo hội, chỉ thấy tòa nhà kiến trúc vĩ đại, bao la, hùng vĩ, hoa lệ của giáo hội đã muốn bị tàn phá gần hết, sàn nhà bên trong giáo hội bị lật tung hết lên, mái hiên thì bị thủng vài lỗ, cùng với cửa sổ bằng thủy tinh bị đập nát. Tòa nhà giáo hội bị tàn phá không thương tiếc dường như không tiếng động lên án sự “tàn bạo” của Natsu cùng Laxus.

Trên thực tế, lúc ba người bọn họ quay trở lại nơi này, cuộc chiến đấu của Laxus cùng Natsu cũng chỉ vừa mới chấm dứt. Dựa theo vết thương ở trên người Gazille để quả quyết thì cuộc chiến này hoàn toàn đánh liên tiếp đến N lần, không hề tri hoãn. Lúc này, Laxus bị sự kỳ tích của Natsu đánh ngã lộn ngược lên trên nóc nhà, tựa hồ đã muốn lâm vào trạng thái vô ý thức ngất ngùi.

☹.....

“Ôi mẹ ơi..... Lực phá hoại của Laxus cùng Natsu cũng quá lớn rồi đấy.....” Tầm mắt của Lạc Lan quét một vòng ở những nơi bị tàn phá trong giáo

hội, đột nhiên cô có cảm giác những công trình kiến trúc ở trong thị trấn Magnolia này đã bị ngược đãi một cách tàn bạo: “Bình thường khi các cậu đánh nhau..... Cũng là kết quả như vậy sao?”

Erza nghiêm trang nhìn mặt Lạc Lan xuất hiện đầy biểu cảm 囧 囧.“..... Thật ra, bọn tớ đã cố gắng kìm chế không dùng hết sức mình.”

—Này, ai sẽ tin cậu chứ!

Erza thờ dãi: “Sau khi bọn này đi, đã xảy ra chuyện gì — Levy, cậu hãy nói những gì cậu vừa thấy một cách đơn giản nhất.....”

“Erza!” Levy với dáng người nhỏ bé che miệng với đôi mắt đầy nước mắt chạy về đây: “Hội trưởng, ông ấy..... Hội trưởng, ông ấy—”

**

Ở lễ hội Fantasia xảy ra loại chuyện này, thật sự rất khó có thể tìm được từ để hình dung ra tâm tình được bây giờ.

Lạc Lan ra lệnh cưỡng chế cho Zeref ngồi ở bên cạnh mình, ở một bên trong quán rượu Fairy Tail, chính là hết lần này đến lần khác xem xét trên người Zeref có vết thương nào hay không — Sau khi đã trải qua hai lần điện giật, xung quanh trên người Zeref đều có một chút vết thương nho nhỏ.

Cô hỏi nượn Mirajane hộp thuốc chữa bệnh, mang một chậu nước đến, lúc này cô đang xử lý miệng vết thương cho anh.

Phải ở chỗ này xử lý miệng vết thương cho Zeref thật ra cũng không được tự nhiên cho lắm, nhưng lại không thể từ chối ý tốt của đám người Erza..... Nói tóm lại, bởi vì đã giúp đỡ cho hội Fairy Tail, cho nên, lại một lần nữa bị yêu cầu ở lại trong quán rượu đến tận buổi tối để cùng nhau đi điều hành — nghe nói hội trưởng cũng sẽ tham gia?

Bất quá, ông lão nhỏ bé tí kia, thân thể đã bị như vậy rồi mà còn bận tâm đến việc giặt hái của lễ hội Fantasia, phải nên hỏi ông ấy có khỏe mạnh hay không.

Lúc này, nhóm người Fairy Tail tụ tập ở trong quán rượu đều có chút suy sụp, cũng còi vì trên người bọn họ đều có những mức độ vết thương khác nhau — Mà hội trưởng kính yêu của bọn họ, vài giờ trước, ngài hội trưởng ở trong tầm mắt của Lạc Lan còn có tinh thần lớn tiếng ồn ào, nghe nói bệnh tình nguy kịch đã được cứu trở về, tạm thời bảo toàn được tính mạng.

Mặc dù vì thế mà cảm thấy cao hứng, nhưng nguyên nhân tạo thành bệnh tình nguy kịch cho hội trưởng thì trong lòng tất cả của mọi người đều biết — Chỉ sợ cũng là vì cuộc chiến tranh nội bộ Fairy Tail, khiến cho hội trưởng — người luôn trân trọng bọn họ, muốn cho bọn họ phải luôn đoàn kết với nhau đã phải phát bệnh rồi ngã xuống.

Lạc Lan đem khăn mặt trong tay mình gấp lại làm đôi, thật cẩn thận xử lý những vết thương trên người Zeref — Bản thân Zeref ra vẻ như không đau không ngứa, không hề lộ ra bất cứ biểu tình nào. Chẳng qua, khi nghĩ đến nguyên nhân của vết thương này, bởi vì giúp cô chịu đựng tác dụng phụ của ma pháp, cô cũng rất là rối rắm.

“... Nói đi, vì sao lúc này đáng lẽ ra em phải nên bị tổn thương lại bị đổ hết lên trên người anh vậy?” Từ đầu đến cuối Lạc Lan có chút nghĩ không ra được điểm này: “Lần trước ở..... Rõ ràng.....”

— Ở trên ‘Tháp Thiên Đường’, rõ ràng những tổn thương đó hoàn toàn là do cô nhận lấy hết mà?

Vô cùng rõ ràng hiểu Lạc Lan đang nói đến cái gì, Zeref dùng một tay còn lại vỗ sau lưng cô: “Muốn em phải ở trong tầm mắt của tôi.”

Đầu tiên, Lạc Lan lộ ra biểu tình giật mình, sau đó lập tức bùng tỉnh —

Chính là vì vậy, cho nên gần đây Zeref mới luôn đi theo cô, không để cô rời khỏi tầm mắt của anh?

Lạc Lan đem bông băng dính máu thả xuống, bịt mặt lại, miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng — Zeref này thật là..... Hành động trưởng thành, chín chắn đầy tin cậy chính là một người đàn ông dịu dàng..... Lúc đầu rõ ràng chính là một người thiếu niên mặt than mà thôi..... Tuy rằng hiện tại cũng là mặt than, nhưng tốt xấu gì thì thái độ đối với cô rất là dịu dàng.

Những người nói anh ấy là Pháp Sư Bóng Tối độc ác nhất trong lịch sử thì đều đi chết hết đi!

Cô lấy nước thuốc ở trong hộp thuốc, đem nó bôi lên những vết thương lớn nhỏ lộ ở bên ngoài làn da của Zeref xử lý hết một lần. Lúc gần như vừa xử lý xong hết miệng vết thương của Zeref, một trận âm thanh không hài hòa từ chỗ cửa ra vào truyền đến —

“Hóa ra chính là người!”

“... Người còn có mặt mũi để tới gặp hội trưởng sao!”

“Chúng ta không tiếp nhận người đâu — Mau rời khỏi đây đi!”

Cô dùng cả năm giác quan của mình để đánh cược là người đó nhất định là Laxus!

Ôm ý nghĩ tình nghịch như vậy, Lạc Lan nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trên đầu người nào đó quần đầy băng vải, trên mặt thì dán băng dính, tên ngốc đó

đang khoác áo choàng màu đen của mình, bên cạnh phần lông của áo choàng còn lưu lại một chút dấu vết cháy đen — Đó là dấu vết bị ma pháp công kích khi ở tại cuộc chiến trong giáo hội.

Sau khi xử lý xong vết thương thì việc đầu tiên anh ta làm chính là đến xem ông nội của mình. Sao?

Lạc Lan chậm rãi đem thuốc cùng băng vải để lại vào hộp thuốc. Sau khi đem này nọ sửa sang lại thật tốt, bên kia Laxus cũng đã được cho phép đi vào trong phòng y tế nhìn ông nội của anh ta.

Cô nhìn Laxus bước vào trong phòng, thờ dài thật nặng nề — Tội gì thôi, ngay từ đầu, chỉ để muốn được sự thừa nhận của ông, cũng không nên dùng biện pháp như vậy, không phải sao?

Khiến thị trấn Magnolia bị phá hủy, làm cho hội Fairy Tail tự giết lẫn nhau, muốn cho hiệp hội trở thành bình địa. Không có bạn bè ở nơi đó, hơn nữa càng thêm không có người đặt quan hệ bạn bè với anh ta.

Hoàn toàn không biết đạo đức của người này vào lúc ấy có nghĩ tới hậu quả của việc liều lĩnh khơi mào cuộc chiến tranh nội bộ của hiệp hội hay không.

Cô cầm chậu nước lên chuẩn bị đem đi đổ, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Zeref. Hai trông mắt màu đen hết sức tĩnh mịch của đối phương thẳng tắp nhìn vào trong ánh mắt của cô, ngược lại dọa cô hoảng sợ: “Sao, làm sao vậy?”

“Em đang suy nghĩ cái gì?”

Lạc Lan nghĩ nghĩ, chậm rãi lại đem chậu nước để lại trên bàn: “... Em suy nghĩ Laxus đúng là một tên ngu ngốc, thì cứ coi là anh ta thành công, dùng vũ lực cướp lấy vị trí hội trưởng, nhưng cũng không có người thật tâm phục tùng hẳn, thì chỗ này vẫn là Fairy Tail sao? Tính chất căn bản đã bị thay đổi không phải sao? Không thể nghĩ ra được điểm này, người này thật sự đúng là một tên ngu ngốc.”

Lạc Lan còn đang đắm chìm ở trong trạng thái cảm khái của mình, không hề phát hiện ra Zeref ở một bên đang nhếch miệng lên, đường cong nơi khóe miệng lộ rõ vẻ không vui. Sau khi đường dây thần kinh của người nào đó cảm khái thông suốt hết thì liền trôi chảy cầm lấy chậu nước lên: “Em đi đem nước đổ đây, cuộc điều hành buổi tối ngày hôm nay vẫn được cử hành a, siêu mong đợi!”

**

Vì thế.....

**

[Ban đêm · Cuộc điều hành được bắt đầu sau năm phút ở thị trấn Magnolia]

Không đông người mới là lạ a! Erza là kẻ đại lừa đảo a!!!

Mặt Lạc Lan đầy vẻ cố chấp có thể nói là “cuộn trào mãnh liệt” nơi đám đông, hoàn toàn hối hận sao không lấy sợi dây đem mình cột ở cùng một chỗ với Zeref!

Cái này được lắm. Đã lạc nhau rồi còn đâu.

Ở trong đám người chen lấn xô đẩy đi qua, chân còn bị giẫm lên đến N lần, cuối cùng Lạc Lan buông tha cho hành vi tìm kiếm Zeref. Trên thực tế, vẫn nên chờ Zeref tìm đến cô mới là biện pháp tốt nhất nhỉ? Anh ấy có thể cảm nhận được phương hướng và vị trí của cô, chỉ cần tìm nơi ít người chờ là được.

Sau khi đưa ra quyết định, Lạc Lan bắt đầu đi lui về phía con hẻm nhỏ ở bên cạnh ngã tư đường — Thật sự rất nhiều người, ngay cả việc chuyển người cũng đều tương đối khá khó khăn.

Lạc Lan đang cố gắng thoát khỏi đám người thì lại bị giẫm vài cái lên chân. Sau khi đôi giày bị giẫm đến mức suýt chút nữa đã bị rút lại phía sau, cuối cùng cũng đã từ giữa dòng người “đang trào mãnh liệt” rời khỏi. Không nghĩ tới, có một người vô cùng mập mạp ở bên trái cô, khi nhìn thấy Erza ở trên xe kết hoa biến đổi trang phục, bỗng nhiên lên tinh thần, bắt đầu nhấc một tay lên hoan hô. Tên đó hoàn toàn không chú ý tới một động tác như vậy của mình khiến cho người con gái ở phía sau không thể đứng vững, ngã về phía sau!

Oh – My – God!!!

Này, đôi trang phục cũng không hề đúng thời điểm chút nào — ! Cô thật sự đã bị người kia hại chết a a a!

Ngay tại lúc Lạc Lan bắt đầu nhắm mắt lại để chấp nhận việc khi ngã xuống móng sẽ rất đau, phía sau bỗng nhiên có một đôi tay vững chắc duỗi tới, nâng thân thể của cô lên —

“..... Ôi chào?” Lạc Lan ổn định thân thể mình, nhìn lại: “Ách. Laxus?”

“Như thế nào?” Ngực khí của Laxus vẫn như cũ, thực hung ác, nhưng có thể cảm giác được rõ ràng, so với lời đối thoại không hề tốt đẹp ở giáo hội đã biến mất vô tung: “Nhìn thấy ta thì dùng dạng biểu tình gì thế? Hử?”

Lạc Lan “Hừ” một tiếng — Cô còn không quên buổi chiều này là ai muốn hủy diệt “sinh mệnh đứa con” của cô đầu từ đâu: “Ai kêu anh suyết chút nữa liền làm ra sự tình không thể tha thứ chứ, hiện tại có thể cùng nói chuyện với anh đã muốn thực không sai rồi!”

Lexus trừng mắt. “Cô, nữ nhân này!”

Tuy nói ánh mắt là thực hung ác, không sai, bất quá đã có thể cảm giác được trên người anh ta đã không còn loại khí tức thô bạo cùng nóng nảy nữa — Ngoài ý muốn có thể làm cho làm cho người ta cảm thấy an tâm, muốn ở chung với anh.....

“Cho nên...” Lạc Lan thở dài: “Nghe nói anh đã bị..... Xoá tên ra khỏi hội a.”

Lexus “Hừm” một tiếng: “Cô, nữ nhân này, không thể nói chút gì đó dễ nghe được sao?”

Lạc Lan hướng về phía anh làm mặt quỷ.

“Tôi cảm thấy ông nội anh làm như vậy rất đúng, vừa vặn có thể cho anh — tên tiểu quỷ không rành thế sự đi ra ngoài học hỏi, rút thêm kinh nghiệm, ông ấy hẳn là chưa hề nói đến việc anh không thể quay trở lại?” Cô buông tay: “Có một ông nội như vậy, thật đúng là khiến cho người ta hâm mộ.”

Cô hoàn toàn không biết, những lời này đã giẫm vào giữa tử huyệt của Lexus.

Lexus đã bị ‘ghi chú’ rõ ràng là cháu trai của hội trưởng hiệp hội phép thuật, từ nhỏ đã bị đủ loại người đối đãi mang theo thành kiến, làm một chuyện gì cũng đều không thể được công nhận là ‘công bằng chính trực’, hẳn đã sớm phiền chán với danh hiệu là ‘cháu trai của hội trưởng’. Lúc này bị Lạc Lan nói như vậy, tính nóng nảy lập tức liền dâng trào lên.

“Cô biết rõ cái gì chứ —”

Âm thanh gầm nhẹ của hán vang lên, sau khi nhìn thấy biểu tình của Lạc Lan thì bị nghẹn tức thì. Khi buổi chiều hôm nay được hiểu biết thêm về ánh mắt giết người kia của cô, Lexus lại nhìn thấy Lạc Lan nhìn về phía bên kia — Cô chính là nhìn chăm chăm vào đàn xe hoa điều hành được lóe lên với ánh sáng đẹp mắt nhờ hiệu quả của ma pháp, nhưng dường như, ánh mắt của cô cũng không hề dừng ở trên đó, mà là dừng ở một nơi xa xôi nào đó, trên nửa sườn mặt lộ ra một chút khao khát cùng cô đơn.

Cô là đang..... Nhớ đến người nào đó sao?

Trong lòng Lexus vừa xuất hiện ra nghi hoặc như vậy, liền nghe thấy Lạc Lan mở miệng nói như vậy: “Tôi nói này, thời điểm có trưởng bối coi chừng, chăm nom, chiếu cố anh thì anh liền nên thẳng thắn quý trọng nó thật tốt đi.”

“Hừm!!!” Lexus căn bản không tính nghe cô giảng dạy: “Lại tiếp tục cố gắng thì đều bị cho rằng đó chỉ là điều nên làm, ra ngoài thì đều bị mọi người để ý bởi vì có một ông nội làm hội trưởng hiệp hội pháp thuật, loại quan tâm chăm sóc này cho dù có là thiên tài cũng chẳng cần!”

Lạc Lan đem mặt chuyển hướng về phía Lexus, ngừng lại một chút rồi nói: “Có một người ông đối với anh tốt như vậy, mà anh còn muốn ghét bỏ loại ánh sáng bảy sắc cầu vồng như vậy sao? Ngược lại, tôi còn cho rằng ánh sáng này sẽ lại càng làm cho anh thêm trưởng thành, anh cái tên ngu ngốc này, tôi thì.....” Cô chậm rãi nói ra, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: “Thật sự rất hâm mộ anh, bởi vì những thứ hiện tại anh có được..... Tôi đều đã muốn mất hết rồi.”

Lexus ngây ngẩn cả người.

“Khi tôi được hơn mười tuổi thì ba mẹ đều đã qua đời bởi vì sự số ngoài ý muốn.” Lạc Lan lộ ra một chút tươi cười, chậm rãi nhìn về hướng xe hoa đã muốn đi xa: “Bậc trưởng bối trong nhà, cũng đều đã qua đời hết..... Cứ như vậy cô đơn một mình cũng đã được lâu lắm rồi, muốn có được ánh sáng cầu vồng đó, căn bản cũng đều không thể chiếm được. Đối với bây giờ, anh còn có ông nội của mình, cùng với rất nhiều người ở trong hội có muốn quan hệ ràng buộc với anh, tôi thật vô cùng hâm mộ anh đấy.”

Lạc Lan nói, hướng về hán chớp mắt: “Bất quá hiện tại cũng rất tốt, tôi cũng đã không còn một mình, cho nên sẽ không hâm mộ các người đâu.” Cô nói xong, thăm dò nhìn phương hướng phía xe hoa.

Chỉ thấy mỗi thành viên trong hội Fairy Tail ở phía đầu xe hoa bên kia đều bỗng nhiên không hẹn mà đứng thẳng người lên, giơ tay lên, làm một hình dáng ngón trỏ chỉ hướng lên trời —

Lạc Lan biết động tác ký hiệu bằng tay mang ý nghĩa như thế nào. Lúc trước, sau khi Lexus rời khỏi Fairy Tail, ngài hội trưởng đã dẫn dắt cho cả hội Fairy Tail tập một động tác tay này, ký hiệu bằng tay này — là một dấu tay đặc biệt chỉ để cho Lexus nhìn thấy.

Cô hơi hơi nghiêng đầu, ngắm nhìn Lexus ở một bên, biểu hiện đầu tiên của hán là sững sốt, trong ánh mắt trọn to ấy có sự chấn động, hiển nhiên đã bị làm cho cảm động rồi.

Tốt lắm tốt lắm.

Lạc Lan cười tủm tỉm nhẹ nhàng gật đầu — Buổi chiều, cả hội Fairy Tail còn sợ ký hiệu tay này Lexus sẽ không nhìn thấy, nhưng ngài hội trưởng lại vô cùng chắc chắn nói là Lexus nhất định sẽ đến xem lễ hội Fantasia.

Sự thật quả nhiên đúng là như thế.

Ở sâu bên trong nội tâm của Laxus, hiệp hội cùng với đồng đội vẫn luôn thủy chung giữ lấy một phần quan trọng nhất trái tim Laxus.

“Như vậy.” Sau khi Lạc Lan đợi cho đội ngũ điều hành tiếp tục đi về phía trước bắt đầu đi tiếp, vô cùng thân mật vỗ cánh tay của Laxus: “Đi ra ngoài rèn luyện hay gì đó cũng nên cố gắng lên nha! Tôi chán ghét nhất việc đưa tiền gì đấy, thứ lỗi cho tôi vì không thể cùng đi—”

“Này! Nữ nhân!” Laxus đem bọc hành lý ném ra sau lưng, đứng ở trước mặt Lạc Lan, thoáng cúi người xuống: “Tuy rằng cô thất hứa, bắt quá, ngược lại ta cảm thấy cứ như vậy để cho cô thắng cũng không sai.”

Ồi mẹ ời, người này đã thông suốt rồi!!!

Lạc Lan có cảm giác, có thể khiến cho Laxus kiêu ngạo nói ra những lời như vậy thì chính mình thật sự rất giỏi: “Thật sao? Cho nên chúng ta chính là bạn bè sao?”

Laxus chep chep miệng một cái, trên mặt hiện ra sự kiêu ngạo cho dù có đến tám trăm năm cũng đều không biến. Hắn vươn tay đem cả đầu tóc Lạc Lan làm loạn hết lên, giọng điệu không thể kiêu ngạo hơn được nữa nói: “Không biết nữa – vậy thì không bằng cô nên lo lắng thay đổi chút lời đề nghị đi!”

Nói xong, Laxus vung tay liền cười lớn, xoay người đi vào con hẻm tối.

“Anh anh anh anh—” Lạc Lan thở hổn hển, dùng một tay chỉ vào phương hướng Laxus biến mất. Một tay Lạc Lan vừa mới đem đầu tóc vuốt thẳng lại, liền nhìn thấy bên cạnh cô đã có người nào đó lặng lẽ đứng đó, nhìn chằm chằm xem xét cô.

Cô vô cùng cứng ngắc quay đầu lại: “..... A nha... Zeref.....”

Đêm đó, kết cục của người nào đó các bạn cũng đều có thể nghĩ đến, bởi vì người nào đó đã bị Pháp Sư Bóng Tối hung ác nhất trong lịch sử “Trùng phạt” ở trên giường. Thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau, sinh vật sở hữu ma pháp nào đó vẫn chưa thể rời giường.

Tác giả có lời muốn nói:

— Tiểu kịch trường ‘Cuộc chiến trí não’ —

Địa điểm: Nhà

Thời gian: Giữa trưa ngày hôm sau — sau lễ hội Fantasia.

Nhân vật: Người nào đó không thể rời giường và người bạn trai hung ác nhất trong lịch sử

Sự kiện: Món ăn.

Người nào đó:..... Chân cũng đều không thể đứng dậy.

Người bạn trai: Đúng lúc chỗ nào của em cũng đều không thể hoạt động được, ở nhà làm việc đi.

Người nào đó:..... Em hận anh chết đi được!

Người bạn trai [Thờ dãi]: Hôm nay em cũng không nghĩ muốn làm việc đúng không tương?

Người nào đó: A! Không cần! Anh đồ trứng thối — Ưm um a..... Đừng quậy nữa, em còn rất là đói bụng.....

Người bạn trai [Ting-]: Để anh đến đút em ăn no.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

[Ở quán cà phê nào đó ở thị trấn Magnolia]

“Rốt cuộc cũng đã hoàn thành!!!”

Lạc Lan ôm thật một xấp bản thảo thật dày hoan hô nhảy nhót — Trên thực tế, cô đã vì đóng bản thảo này phấn đấu thật lâu. Bởi vì trong nhà cô có người bạn trai độc ác nào đó đề trên giường, dày vò cô đến tận sáng hôm sau, thời gian để viết văn thì lại bị rút ngắn lại rất nhiều.

Lúc ban đầu, thời gian cô đã định ra căn bản không thể tiến hành theo đúng thời gian quy định. Sau khi trở về từ sau lễ hội Fantasia, lấy đêm lễ hội Fantasia đó để phân chia giới hạn, có thể nói Zeref đã biểu hiện thành công sự độc ác đó, vì anh đã đem năng suất của cô đổi mới đến điểm thấp nhất.

Phải nên biết rằng, buổi tối cô không thể nào sờ tới được cái bàn học kia a — Phần lớn thời gian đều đã bị anh bắt buộc, nắm quăng lên trên giường, với lý do vô cùng tuyệt vời là “Sức khỏe của cơ thể rất quan trọng, không thể thức khuya”. Nhưng khi cô bị nắm quăng lên trên giường thì hậu quả cuối cùng chính là bị ăn luôn, như vậy mà cũng đẩy à!!!

Hậu quả của việc bị “Áp bức” chính là ngày hôm sau, cho dù đã ngủ thẳng đến tận giữa trưa nhưng cũng không thể rời giường được, cho dù ban ngày có đi đến quán cà phê ngồi thì cũng không nào thể tập trung tinh thần được — Hai tinh thần của cô bị vùi dập trong sự tan rã ra, mà hiển nhiên, kẻ đầu sỏ Zeref gây ra mọi chuyện thấy cô ở chỗ nào thì liền đi theo đến chỗ ấy!

Ở trong tình huống thời gian định ra, lại một lần nữa bị rút ngắn. Loại tình huống gạt người này cuối cùng cũng có chuyển biến tốt đẹp — rốt cuộc Lạc Lan cũng đã có thể ở trong quán cà phê này, cho dù có bị Zeref có mặt ở bên cạnh thì cũng có thể tập trung được tinh thần.

Nhưng mà, hành vi thức đêm vào buổi tối để viết văn vẫn bị lọt vào gờ giới nghiêm như cũ. Thì cứ coi như cô đã kháng nghị đủ mọi thể loại, nhưng Zeref vẫn kiên trì hành vi cũ làm ném cô quăng lên giường để “Nghỉ ngơi”.

Bị ép bức phải rơi vào đường cùng, Lạc Lan cuối cùng phải bắt buộc chính mình ở ban ngày phải đem tất cả hỏa lực ra khai hỏa. May mắn thay, cuối cùng cô cũng không trễ hẹn thời gian đã được định ra, nói chung thì cô cũng đã hoàn thành xong hết trong khoảng thời gian gấp rút này!

“... Hoàn thành ?” Zeref ngồi ở bên cạnh cô, nhìn thoáng qua đây thăm dò: “Vẫn là có thể làm được rồi.”

— Nói cái gì vậy chứ!!!

Lạc Lan tức giận đến mức nghiêng răng, vươn tay qua nhéo lấy phần thịt trên lưng Zeref: “Không nên hỏi hột như thế để nói những lời này! Rốt cuộc là vì ai nên em mới không tập trung được tinh thần!?”

Về mặt Zeref đầy vẻ vân đạm phong khinh.

Khó hiểu..... Cũng không có cảm giác đạt được thành tựu.

Lạc Lan trở mình xem thường, đem Zeref đẩy tiến tới quây tính tiền. Sau khi ở tại đây kiểm tra lại hết toàn bộ, chỉnh sửa lại bản thảo, cô cùng với Zeref đi một đường đến bưu điện.

Sau khi đem bản thảo gửi xong, cô híp mắt, lười biếng duỗi lưng — Bây giờ đã gần tối rồi, bầu trời lúc ban đầu còn trong vắt có màu xanh tinh khiết chậm rãi mang theo một tia sáng mờ.

“Mệt chết” Lạc Lan bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hai mắt tỏa ánh sáng tím trụ Zeref: “Em nói này, nếu ngày mai thời tiết còn tốt như vậy, chúng ta liền đi ra ngoài dạo chơi vùng ngoại ô đi!”

Zeref nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Em thức dậy nổi sao?”

“.....” Mặt Lạc Lan đầy máu: “Điều này còn không phải tùy thuộc vào anh nữa mà, không phải sao!? Ấy ya, đừng đối xử với em như vậy mà — Anh yêu, anh yêu ~~~ Anh · yêu · !!!”

.....

Vì thế lại trải qua một đêm [Bíp -] như thế.....

.....

Lạc Lan nằm úp trên thảm bay, cô đang vươn tay để lướt ở dưới nước sông. Lúc này thảm bay của cô nhẹ nhàng bay trên con sông nhỏ ấy, nước sông mang đến mùi hương mát lạnh khiến cho cô có cảm giác vô cùng thoải mái.

Cô quay đầu nhìn bạn phiếu com nhà mình ở bên bờ — Tên kia vừa mới đem đồ dùng nhà bếp ra để lên trên giá gỗ đã được đốt lửa lên, nhìn sơ qua động tác thế nhưng dù chỉ một chút mập mờ cũng không hề mới lạ.

..... Nói như thế này, kỹ năng của bếp núc Zeref, trước khi phát hiện ra chỉ cần hôn cô thì có thể hấp thu được ma pháp vô ý thức phóng xuất ra hãm hại nhiều sinh mệnh sống kia. Nếu như không phải cô kháng nghị một cách mạnh mẽ như lời nói, thì người này căn bản có lẽ vẫn dựa vào thể giới tự nhiên để sinh tồn đi?

Sau khi hơi bị bắt buộc đồng ý phụ trách thức ăn của hai người [thực phẩm chín], lúc này tài năng của Zeref mới có thể được khai thác một cách vô tận. Xét thấy tài nấu ăn của người này mạnh hơn cô gấp trăm lần, cùng với xuất phát từ quan hệ của hai người mà suy tính — Ở một góc độ nào đó mà nói, đời này Zeref nghĩ muốn thoát khỏi danh hiệu đầu bếp hẳn là không có khả năng.

Nhận thấy được tầm mắt của cô, Zeref đang bắt tay chuẩn bị công việc thì ngừng lại, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ như có như không: “..... Nếu vẫn cứ như vậy nhìn anh thì cả nường sẽ không có nữa.”

Mặt Lạc Lan nhả lại: “Nhìn xem mà cũng không cho, keo kiệt!”

Cô đem lực chú ý dời đến trên mặt sông, chuyên chú nhìn chăm chăm động tĩnh ở đầu sông — Đối với việc ăn hàng hóa mà nói, thức ăn ngon chính là sự mê hoặc mạnh nhất.

Lạc Lan vẫn không nhúc nhích, lui ở bên cạnh thăm bay nằm hơn nửa ngày, rốt cuộc nhìn thấy trong sông có một con cá bơi ngang qua, sau đó lập tức vươn tay!

“Tạch” một tiếng, từ phía trước lòng bàn tay của cô xuất hiện một trận ma pháp, con cá đang ở một vòng trong dòng nước đều bắt đầu kết thành khối băng.

Lạc Lan cười tùm tùm đưa tay luôn vào trong nước, vớt lấy khối băng kia, tiện tay đặt ở trên thăm bay — Ở phía sau thăm bay đã có ba khối băng gần giống như nhau, bên trong đều là con mồi mà cô dùng phép thuật hệ băng bắt được.

Quả nhiên có ma pháp thật sự rất tiện lợi!

Bấm tay đếm khẩu vị ăn uống của hai người, Lạc Lan lại bắt thêm hai con cá, có thể này mới vô cùng nhân nhả đem chiến lợi phẩm quay trở về bờ sông. Còn chưa tới vị trí nơi Zeref ở, cô liền trực tiếp nhảy xuống thăm bay, dẫm ở trên đá nhuyễn. Một bên lòng bàn chân dẫm ở trên tảng đá khiến cho cô có cảm giác ngứa, cười ra một tiếng, một bên dẫn tám thăm bay xuống đến trước mặt Zeref.

Sau khi đem khối băng từ trên thăm gom lại xuống dưới, Lạc Lan cười hi hi giải khai pháp thuật hệ băng. Năm con cá bơi bị một trận đóng băng, lúc này còn có chút cứng, biên độ gãy dựa nhảy lên cũng không mạnh mẽ.

“Giao cho anh.” Lạc Lan nói xong, không nhìn biểu tình Zeref có chút không nói gì, chính cô trở lại bờ sông nhảy nhót trên những viên đá sỏi nhuyễn để nghịch nước.

Động tác của Zeref vẫn rất là siêu cấp nhanh, Lạc Lan chỉ cảm thấy chơi đùa không được lâu thì đã bị anh kêu trở về.

Cô lui quay về ở bên cạnh Zeref ngồi xuống. Mùi cá nướng có năng lực dụ dỗ Lạc Lan, nhưng gần như ngay tại lúc cô vừa mới giải quyết xong con cá thứ nhất, Zeref ở bên cạnh cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Lạc Lan bị anh làm cho hoảng sợ: “..... Zeref?”

“... Năng lượng ma pháp.” Tầm mắt Zeref hướng tới chỗ một đoạn sông ở phương hướng bên kia: “Phương hướng kia, giống như có người đang chiến đấu.....?”

Mặt Lạc Lan đầy vẻ mất hứng: “Không thể nào?”

“Không để ý tới là được rồi.”

..... Nhân tố quyết định có đôi khi không phải là phốt lờ thì mới được a, Zeref thiếu niên!

Chính là lúc Lạc Lan giờ con cá thứ hai cắn một cái, từ phía rừng rậm bỗng nhiên có người nhảy ra, một đám người bao vây lấy cô cùng với Zeref..... Cho dù nhìn như thế nào đi chăng nữa thì đều giống như thành viên của tổ chức phạm tội.

Lạc Lan đã muốn vô lực mắng áo choàng trùm đầu màu hồng của bọn họ — Thân là một người đàn ông, rốt cuộc xuất phát từ tinh thần nào mà lại đem cái thứ như thế mặc ở trên người mình? Đã vậy còn không chỉ có một người làm như vậy!

Phẩm cấp của nhóm người này thật sự đúng là đáng để buồn rầu..... Được rồi, phỏng chừng cũng đã không mạnh mẽ được như trong tưởng tượng.....

Tuy rằng, hai người trong lúc đó không có một mối liên hệ nhất định nào, nhưng hiển nhiên, suy tính của Lạc Lan là chính xác — Cô vừa cắn cá vừa thường thức “Tư thế oai hùng” của phiếu com nhà mình.

Chỉ một mình Zeref thiếu niên mà đã đánh ngã được cả một đám người.

“Rất đẹp trai —” Nếu không sẽ không huyết sáo, Lạc Lan nhất định sẽ nhảy lên thật cao “... Nếu nói thì những người này rốt cuộc là đang làm gì?”

Lạc Lan cắn xong một ngụm cá cuối cùng, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt tên nào đó còn có vẻ là còn chút ý thức, cô dùng ngón tay dính dầu mỡ đầm đầm chọt chọt lên trên mặt người nọ: “Này này, còn tỉnh chứ? Các người là ai? Vì sao muốn tấn công chúng tôi?”

“Hừm! các người, những người sinh hoạt tại giữa ngoài ánh sáng thì biết cái gì!” Về mặt người nọ bị dính một lớp bóng loáng, miệng còn có sức lực để nổ pháo: “Lần này nhất định chúng ta sẽ hoàn toàn đánh bại các người —”

..... Cảm giác giống như đã bị xem trở thành người nào đó?

Lạc Lan quay đầu xem xét Zeref: “..... Nên làm sao bây giờ?” Lạc Lan vừa mới dứt lời, một tiếng nổ mạnh cực kỳ lớn vang lên. Ở nơi địa phương xa xa bỗng nhiên có một cột sáng màu trắng tỏa ra ánh sáng lóng lánh, xung quanh cột sáng cũng theo nó mà xuất hiện, đảo lộn thành màu đen giống như

những xúc tu hay gì đó.

“Ô oa..... Đó là cái gì a?” Lạc Lan bị cái cột sáng màu trắng ở thẳng hướng đường chân trời kia làm cho hoảng sợ, lập tức dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn xúc tu ở xung quanh cột sáng kia: “Cái thứ màu đen bao xung quanh đó giống như đang sống vậy, thật đáng ghét.”

Zeref hướng tới phương hướng nơi có mấy chùm tia sáng kia nhìn vài giây, sau khi trầm ngâm vài giây thì anh vươn tay về phía Lạc Lan: “Lại đây, chúng ta đi đến đó nhìn đi.”

Lạc Lan chần chờ một lát, lăm bắm một câu: “Thật sự đúng là phá hư không khí...”, rồi lập tức cầm lấy tay Zeref.

Hai người ngồi trên thảm bay rồi khỏi bờ sông, hướng về phía cột sáng kia bay đi.

Làm thảm bay lên nơi cao nhất, có thể này hai người mới phát hiện ra cách một đoạn khu vực ở đầu vùng biển đều có ánh sáng của ma pháp thỉnh thoảng nhấp nháy lên. Lạc Lan xuất hiện biểu tình 囧 囧, cảm khái một câu: “..... Chúng ta chọn chỗ tốt thật nha.”

Ngay cả quét sạch quan hệ Zeref cũng đều đã học xong: “Là do em tìm chỗ đấy chứ.”

Lạc Lan ôm ngực: “..... Sao anh lại có thể nói như vậy!”

Phía dưới bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng ngọn lửa, nhất thời hấp dẫn tầm mắt của hai người.

Lạc Lan nhìn ngọn lửa loang quanh ở trên đó rồi biến mất vô tung, cảm giác một chút loại dư vị này: “..... Em dùng 5 Jewel đánh cược với anh người đó là Natsu!”

Zeref liếc cô một cái: “Không muốn đánh cược với em”

Lạc Lan lại ôm ngực: “Ngay cả 5 Jewel anh cũng không chịu cùng cá cược với em sao! Anh còn là người sao???”

Zeref liền nói ra hai chữ để làm câu trả lời cho cô: “... Cơm chiều.”

Ngay cả đầu gối của cô cũng đều phải đau nhức hết lên..... A này, anh không thể dùng cách này để đả kích người khác được!

Zeref không nhìn cô ở một bên kêu rên “rủi rít”, dẫn dắt thảm bay bay về hướng nơi có cột sáng.

Không biết có phải là vì liên quan đến việc hai người “Làm việc trên cao” hay không, khi Zeref cùng Lạc Lan đi đến gần cột sáng kia thì cũng không có bất kỳ kẻ nào nhảy ra ngăn cản. Hai người ở ngay vị trí cột sáng đó thuận lợi chạm đất.

Zeref giờ tay làm dấu hiệu “Dừng lên tiếng” với cô, nắm tay cô chậm rãi đi vào trong trong son động của cột sáng đó. Trong lúc đó, ở trong hang động tổng có ba người, hai trong ba người đều là “Người quen”-

Lạc Lan có cảm giác đời này cô cũng sẽ không bao giờ quay trở lại đây — A này, người đứng ở chỗ cây cột đó làm thế nào lại có một bộ dáng y hệt như Jellal vậy chứ!? Đây là Mystogan hay vẫn là Jellal hay người này là bào thai sinh ba của hai người kia!?

Cô hít một hơi thật sâu, bắt buộc chính mình đem tầm mắt từ trên người người con trai tóc xanh dời đi. Lúc cô đang muốn nghiên cứu người đang ở cửa ra vào nhìn coi bọn họ là người như thế nào, để mở miệng nói chuyện, cô liền cảm giác được trên người Zeref đang nắm tay cô, bỗng nhiên xuất hiện ra khí tức dị thường khiến cho người ta sợ hãi —

“Jellal.”

— Từ trên người Zeref truyền đến khí tức cùng với lần trước ở bên trong Tháp Thiên Đường giống hệt nhau. Ký ức mà cô đã muốn làm cho nó mờ nhạt đi, cảm thấy cũng không sai biệt lắm.

Zeref tức giận — bởi vì người kia là Jellal.

Sự nhận biết này khiến cho thân thể Lạc Lan không thể nghe theo sự điều khiển của mình nữa, bắt đầu run lẩy bẩy lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Tuy rằng có một khoảng cách nhất định với ba người ở trong kia, nhưng Lạc Lan vẫn như cũ có thể nhìn thấy rõ ràng, ngoài ra, cái người đang nhìn coi kia không được tính vào danh sách. Jellal cùng với Erza giằng co qua lại, khí tức của hai người bọn họ trong lúc đó hình như có chút không được thích

hợp cho lắm — Bao gồm cả cô cùng với Zeref đang đứng hướng mặt về phía Jellal, cũng có chút không thích hợp.

Trước ngực hắn chợt hiện lên một ánh sáng ma pháp trận màu tím. Nguyên nhân bởi vì khuất bóng và khoảng cách từ đây đến đó, biểu tình trên mặt hắn có vẻ có chút mơ hồ.

Sau khi ở lễ hội Fantasia nhìn thấy Mystogan thì cô đã bị dọa đến. Thật ra, Lạc Lan cũng đã nghiêm túc suy nghĩ đến, nếu Jellal không chết, nếu như sau này gặp lại hắn ta..... Thì cô nên làm cái gì bây giờ.

Đối với cô mà nói, mục đích của Jellal chỉ đơn giản là vì muốn có được ma lực ở trên người cô. Lúc ấy, sự kiện xảy ra ở trên ‘Tháp Thiên Đường’ đã để lại tâm lý bóng ma đối với cô. Càng không thể nói đến, bởi vì sự kiện đó mà Zeref vẫn còn đang tức giận — Đôi mắt đỏ như máu kia của Zeref, Lạc Lan tuyệt đối không nghĩ đến việc muốn nhìn lại.

Mặc dù Lạc Lan không có chán ghét Jellal, cũng không thích nhìn thấy hắn chết ở trong sự kiện ‘Tháp Thiên Đường’ kia. Coi như người này đã có thể sống sót, Lạc Lan cũng không nguyện ý để mình hoặc Zeref dính dáng đến người kia nữa.

Chỉ là đơn thuần không nghĩ muốn lại nhìn thấy Zeref hóa mà thôi.

Lạc Lan nắm chặt tay Zeref lại, điều này làm cho Zeref xoay qua nhìn cô. Ánh mắt của anh vẫn như cũ là một màu đen trong suốt, nhìn chăm chú vào trong đôi mắt của cô hiện rõ lên sự lo lắng.

Lạc Lan lắc đầu, nắm lấy anh lui về phía sau.

Tuy rằng bị hành vi của Lạc Lan khiến cho anh có chút nghi hoặc, nhưng Zeref không có rút tay ra. Nhưng ở đầu bên kia, trong sơn động chật hẹp này nhanh chóng truyền đến một tiếng kêu khiến hai người đồng thời quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông luôn ở tại phía sau tảng đá rình coi, không biết từ khi nào đã muốn lên đến ở phía sau Jellal, ở bên cạnh ma pháp trận thật lớn kia. Mà Erza còn lại thì đang quỳ ở trên mặt đất, túm lấy cổ áo Jellal — đầu cúi xuống hướng về phía sau cổ Jellal, bộ dáng của hắn dường như không có bất kỳ phản ứng nào.

Lạc Lan cùng Zeref nhìn nhau liếc mắt một cái, sau khi chớp mắt do dự một cái, Lạc Lan lôi kéo Zeref đi vào.

Người đàn ông mái tóc màu đỏ thẫm phát hiện hai người bọn họ xuất hiện, hiện ra biểu tình có chút kinh ngạc, lại có chút tức giận: “Hai người các người là ai? Ta không có nghe thấy tin tức tình báo của Angel nói có hai người như vậy!”

Erza thì dường như căn bản không có quay đầu lại nhìn sự xuất hiện của hai người bọn họ, cô nắm lấy cổ áo của Jellal rống lên một chút: “Tớ không chấp nhận! Tớ không thể chấp nhận để cậu chết như thế này được!! Cậu là tội phạm nguy hiểm của toàn bộ thế giới này!!! Cậu phải nhớ lại mọi thứ! Cậu không ra đi mà không nhớ lại một chút gì như vậy được!! Chỉ ít thì cậu cũng phải nhớ được rằng cậu đã làm những ai bị thương, đã thương tổn đến bao nhiêu người rồi —”

Quên..... ? Ý nói là Jellal căn bản không hề nhớ rõ chuyện đã xảy ra ở trên ‘Tháp Thiên Đường’ sao???

Trong đầu Lạc Lan vốn nghĩ đến việc chuộc lỗi với cô là để cho Zeref đánh hắn một chút a, chính cô cũng đến đánh hắn một chút [Bíp —] rồi lại [Bíp —]. Toàn bộ kế hoạch gì đó đều không thể được thực hiện sao?

Đối với một người mất đi ký ức, cứ coi như là trút ra để cho hả giận thì căn bản cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào sao?

Ở dưới lời trách cứ của Erza, trên mặt Jellal xuất hiện một tia ngoài ý muốn. Nhưng lời nói của Erza lại còn chưa có nói xong, cô vươn tay chỉ ngược về phía Lạc Lan: “Những lỗi lầm mà cậu đã đối xử với cô gái kia, cậu cũng phải trả lại hết ngay cho tớ!!!”

Lạc Lan bị Erza chỉ ngược về đây có chút không biết nên làm sao — cô còn tưởng rằng Erza hoàn toàn không ý thức được việc bọn họ đã đến đây rồi đâu. Trừ lần đó ra, Jellal theo phương hướng ngón tay Erza chỉ hướng về phía cô nhìn qua, ánh mắt nhìn qua cũng không biết nên làm thế nào. Nhưng mà, cô hít một hơi thật sâu, đẩy động tác Zeref đang ngăn cô lại ở phía lưng anh, nhận lấy tầm mắt của đối phương nhìn đi qua —

“Erza nói không sai!” Lạc Lan trừng mắt: “Cứ như vậy thì làm sao tôi có thể xuống tay với anh được!? Đem tất cả ‘chuyện tốt’ mà anh đã làm, đều suy nghĩ ra và nhớ lại hết cho tôi, có như vậy thì tôi mới có thể yên tâm thoải mái đem anh đánh đến chết!”

Sau khi nói ra một câu như vậy xong, Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra — đáy lòng tự nhiên thăng hoa, xuất hiện cảm giác thoải mái, thật giống như đã vượt qua được khoảng cách vốn không thể vượt qua được.

Cô vốn nghĩ rằng những lời mình muốn nói như thế này, có thể cả đời này cũng không có khả năng có thể nói ra. Cũng không nghĩ đến chuyện xảy ra ở ‘Tháp Thiên Đường’ đã tạo thành thương tổn đến tâm lý của cô, lại bị một phần bên ngoài địa hình này bắt đầu tiến hành hóa giải..... Lạc Lan hiểu rất rõ ràng, cái đó và Zeref cùng với người bên kia — Erza luôn vẫn cho rằng cô là bạn tốt của mình có mối liên hệ trực tiếp với nhau.

Cô luôn cảm thấy tính cách luôn xằng bậy của Erza, cư nhiên cũng sẽ có lúc đáng tin đến như vậy.

Nhưng bầu không khí này không duy trì được lâu lắm, ma pháp trận màu tím cực lớn ở ngoài cột sáng dần dần hoàn thành, ma pháp trận nhỏ ở trước ngực Jellal chậm rãi hình thành. Bởi vì liên quan đến ma pháp trận ở trước ngực, sức mạnh của Jellal dường như cũng đang không ngừng bị lấy đi.

Ngay tại giờ phút này, một người đàn ông mặc áo khoác, mái tóc dài được chải ngược ra đằng sau xuất hiện — Trên mặt của hắn có mấy đường hoa văn đường thẳng kỳ quái, chong một cây trượng có đầu lâu, chậm rãi đi tới đây: “Tất cả những chuyện này là sao đây?” Tầm mắt của hắn dạo quanh một vòng, dừng ở trên người Zeref cùng Lạc Lan: “Bọn họ là ai?”

“Brain!” Người đàn ông có mái tóc màu đỏ thẫm dường như có chút lo lắng, nhưng có thể nhìn ra được, sau khi hắn nhìn thấy người tới là ai thì cũng có chút hơi thả lỏng: “Hai người đó là ai cũng được! Người mau nhìn —”

Người đàn ông được gọi là “Brain” ngẩng đầu lên, nhìn lên ma pháp trận thật lớn kia. Âm thanh của hắn đủ để tất cả mọi người ở đây nghe thấy được: “Một vòng tròn phép thuật tự hủy diệt.”

Người đàn ông tóc đỏ thẫm ngay lập tức liền tỏ cáo: “Là Jellal đã tạo ra nó! Thật vất vả mới tìm thấy được Nirvana, cứ thế này chúng ta chỉ có thể đứng nhìn Nirvana bị phá hủy — Điều này không hề tuyệt tì nào!!!”

“Bình tĩnh, Cobra.” Sau khi Brain thoải mái nói ra việc mình đã từng làm việc ở trung tâm nghiên cứu pháp thuật cùng với việc hắn đã dạy cho Jellal pháp trận vòng tròn hủy diệt, hắn hướng tới gần chỗ vòng tròn phép thuật to lớn kia vươn tay lên — Vòng tròn ma pháp màu tím kia trong nháy mắt ở dưới tay hắn liền thay đổi, từng mảnh biến đổi màu, vỡ tan rã ra thành bột phấn! Brain _claims_ Nirvana

“Ta có thể vô hiệu hóa vòng tròn ma pháp một cách dễ dàng, Jellal sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào đối với Nirvana.” Hắn như thế nói, dường như vô cùng hưởng thụ vẻ mặt kinh ngạc của Erza, lập tức vươn tay lên: “Hãy thức tỉnh đi, Nirvana!”

Theo lời nói của hắn, mặt đất bắt đầu xuất hiện những khe nứt, dường như có cái gì đó từ dưới lòng đất nhô đầu lên. Mặt đất chấn động thật lớn khiến Lạc Lan lập tức lấy thăng bay ra, lôi kéo Zeref lên trên thăng bay.

“Erza —” Lạc Lan nắm lấy thanh điều khiển hướng bay, hướng về phương hướng của Erza. Đúng lúc đem Erza đã muốn không đứng vững trên mặt đất sắp sụp đổ lên trên thăng bay.

Erza được thành công cứu lên thăng bay tự nhiên còn lôi kéo thêm một người — Jellal.

Lạc Lan không biết là nên bởi vì Erza cứu người này mà cảm thấy bối rối, hay vẫn nên là cứu được thêm nhiều người mà cảm thấy may mắn. Nhưng giờ phút đây, điều này cũng không quan trọng cho lắm.

Điều khiển tám thăng bay lên trên cao thì có thể từ nơi này quan sát rõ được nơi đó, có thể này bốn người mới phát hiện ra phần di tích Nirvana vốn ở trên mặt đất nay đã trở thành đỉnh chóp trên cao, mà bản thân Nirvana. Dường như có thể di chuyển gì đó —

Lạc Lan nắm tám thăng bay về xuống bên cạnh nhìn xem: “... Không khí mang theo cảm giác khó chịu trời sinh làm người ta cảm thấy không được thoải mái, cái này gọi là Nirvana.”

Erza nhanh chóng nhui mày lại: “Chính xác — Quay trở về vấn đề chính, vì sao hai người các cậu lại ở chỗ này?”

Lạc Lan nhúc nhích: “Bởi vì xin phép nghỉ công tác một thời gian, cho nên tớ mới cùng anh ấy ra ngoài dạo chơi. Không nghĩ đến là sẽ bị người vây quanh công kích, sau đó lại thấy có một cột sáng to lớn kia, cho nên mới đến gần đây xem xét tình huống.”

“Thì ra là thế.” Erza dừng một chút, hỏi: “Các cậu có thể gia nhập cùng với chúng tớ không? Giống như lần nội chiến Fairy Tail trước đó, cho hiệp hội của chúng tớ mượn sức mạnh —”

“..... Hả?” Lạc Lan ngược lại hoàn toàn không có hứng thú gì với việc này, thẳng thắn mà nói, cô cùng với Zeref cũng không phải là thành viên của hội Fairy Tail, cuộc viện trợ từ bên ngoài này căn bản không hề có lợi, lỡ như bởi vì như vậy mà bị thương, không phải là đã cố hết sức không đi lấy lòng người khác sao? Cô vừa định mở miệng từ chối, chỉ thấy phía dưới Nirvana bỗng nhiên di chuyển: “Ồ oa — tự nhiên di chuyển lên!... Nói đi, cái này thật đáng ghét. Giống như con nhện vậy đó.”

Zeref đem hai mắt của cô che lại: “Đừng nhìn.” Anh cầm lấy tám thăng bay di chuyển, chỉ thị cho tám thăng bay đến gần Nirvana. Theo sau đó là dừng lại ở phía trên phần di tích Nirvana, trong lúc đó, anh hướng về phía Erza cùng Jellal khá là vô tình, mở miệng nói ra: “Đi xuống.”

“..... Ôi chao?” Ánh mắt Lạc Lan bị che lấy, có chút không rõ lý do vì sao.

Sau khi đem hai người kia đuổi xuống thăm, bởi vì Zeref đã che ánh mắt Lạc Lan lại rồi, cho nên anh không hề cố kỵ, lộ ra ánh mắt tương đối lãnh khốc — mục tiêu hiển nhiên là Jellal: “Hãy nghe thật kỹ những lời ta nói, mặc dù hiện tại Lạc Lan không cùng người so đo, nhưng cũng không có nghĩa là ta cũng đồng ý với cách thực hiện của cô ấy.”

Zeref vươn tay nắm lấy cổ áo của Jellal: “Ân oán cá nhân, dù sớm hay muộn thì ta cũng sẽ tìm người thanh toán!”

Lúc trước Erza cũng là người bị hại ở trong sự kiện ‘Tháp Thiên Đường’, tất nhiên cũng sẽ từ miệng đồng đội của mình biết rõ Lạc Lan bởi vì Jellal mà gặp chuyện gì Đối với điều này, cô căn bản không hề có lập trường để mở miệng.

Mặc dù Jellal mất đi ký ức, đối với điều này cảm thấy tương đối khá là mù mịt, nhưng hiển nhiên cũng hiểu được đây là bởi vì hắn mà tạo thành. Hắn nghiêng đi mặt, buông ánh mắt xuống học ra một câu “Thực xin lỗi”.

Biểu tình của Zeref không hề thay đổi, tay nắm lấy cổ áo Jellal lại buông ra — trong động tác vung tay kia có thể cảm thụ được anh vô cùng tức giận. Anh

liếc mắt nhìn Erza một cái: “Cuộc chiến của các người không hề liên quan gì đến với chúng tôi, xin lỗi vì không thể đi cùng.”

Nói xong, Zeref lại điều khiển tám thảm bay lên cao thêm một lần nữa.

Sau khi rời xa khỏi Nirvana, lúc này Zeref mới buông tay đang che mắt Lạc Lan ra — Kể từ khi bắt đầu thì cô vẫn tương đối an phận được anh ôm ôm vào trong ngực.

Sau khi bị buông ra, Lạc Lan chỉ cảm thấy ánh mắt là một mảnh mơ hồ, sau khi chậm rãi xoa nhẹ vài cái thì mới thấy rõ sự vật. Sau khi tầm mắt của cô đã trở nên rõ ràng thì việc trước tiên cô làm là hướng về phía Zeref thề lười, làm mặt quỷ.

“... Như vậy thật sự có tốt hay không? Không hỗ trợ hay gì đó cho bọn họ hết à.” Tuy rằng Lạc Lan vốn cũng muốn tự mình đưa ra lời từ chối, nhưng có lẽ là do lời diễn đạt của Zeref thật sự có chút không lưu tình. Lúc này cô lại có chút rối rắm.

Zeref lộ ra biểu tình có chút bất đắc dĩ: “Nếu không từ chối, anh đoán sau khi sự kiện lần này kết thúc thì bọn họ sẽ mời anh vào hiệp hội của bọn họ, có lẽ còn có bao gồm cả em. Như vậy cũng không có việc gì sao?”

Lạc Lan ngạc nhiên: “Thật hay giả?”

Zeref đối với việc hỏi ngược lại này của cô cũng không phủ nhận, đưa mắt xa xa nhìn về giữa trung tâm Nirvana. Lạc Lan thấy anh không trả lời, cũng chỉ có thể nghiêng đầu theo ánh mắt của anh nhìn đi qua — không chỉ có giữa chỗ Nirvana, ngay cả một vòng bên ngoài đều lóe ra một ánh sáng hào quang của một trận ma pháp. Mặc dù rất rõ ràng là các nhóm pháp sư đang chiến đấu ở nơi đó, nhưng hiệu quả của ánh sáng đẹp mắt kia ở bên trong ánh hoàng hôn làm tăng thêm vẻ đẹp để, lộng lẫy và tráng lệ.

“Anh là Pháp Sư Bóng Tối (Hắc Pháp Sư), mà em..... Là sách ma pháp của anh.” Zeref bỗng nhiên mở miệng nói: “Anh không phản đối việc em cùng với những người thuộc về ánh sáng này kết bạn với nhau, nhưng cuối cùng, anh không có khả năng cùng bọn họ đi chung trên một con đường.”

— Đó là lần đầu tiên Lạc Lan nhìn thấy trên mặt Zeref có vẻ kiên định lại hiện ra biểu tình có chút phiến muộn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

“..... Vô cùng cảm ơn ngài đã chiếu cố trong thời gian qua.” Sau khi đem một hộp bánh ngọt tự làm [← được sản xuất từ bàn tay của Zeref] đưa cho ông chủ cho thuê nhà xong, Lạc Lan mỉm cười hơi nghiêng người đi, đã đối thoại xong với ông chủ cho thuê nhà trong lúc đó.

Nguyên bản chính là bởi vì tiếp nhận một nhiệm vụ dài hạn cho nên mới thể nán lại Magnolia trong một thời gian, nay bản thảo đã được gửi đi. Trên cơ bản mà nói thì đã không còn lý do gì để cô và Zeref tiếp tục ở lại thị trấn Magnolia nữa.

Càng miễn bản là thị trấn này có một hiệp hội pháp thuật chính tông vô cùng nổi danh — Mấy ngày trước đây, khi đi du lịch thì gặp phải hiệp hội pháp sư ánh sáng cùng với hiệp hội pháp sư hắc ám đối kháng với nhau, Zeref liền xác định rõ bày tỏ thái độ của mình ra: Anh không nghĩ muốn cô cùng với nhóm pháp sư chính nghĩa có bất kỳ tiếp xúc nào nữa.

Bây giờ, đối với Lạc Lan mà nói, địa vị của Zeref ở trong cảm nhận của cô mà nói thì chính là càng ngày càng cao hơn những người khác. Tuy rằng trong lúc đó cô cùng Zeref cũng đã xảy ra chuyện không vui, nhưng cho dù xuất phát từ góc độ khía cạnh nào mà nói, Lạc Lan cảm thấy chính mình cũng không hề có biện pháp để tức giận với người này, cho dù đã xảy ra chuyện [Bíp –] thì cũng đều như nhau.

Lại nói tiếp, ở trong thị trấn này một thời gian mà đã xảy ra không ít sự tình.

Sau khi Lạc Lan cùng với ông chủ cho thuê nhà nói lời tạm biệt xong. Cô liền đi lên lầu về tới căn phòng đã thuê trong ba tháng – Zeref đã muốn đem hành lý thu dọn lại hết rồi, thuận tiện chờ cô.

Về tới Fairy Tail bên kia, Lạc Lan cũng đã sớm tiến hành nói lời tạm biệt, mặc dù mọi người đều tỏ vẻ vô cùng không muốn, nhưng bất quá cô cũng nhận được rất nhiều lời chúc phúc.

Thời điểm đẩy cửa đi vào, Zeref đang đứng ở bên cạnh cửa sổ, nghe được tiếng vang thì liền quay đầu: “Bên ngoài đang mưa.”

Lạc Lan thề lười: “Nếu không đi thì kéo dài thời gian, ở lại đây thêm ngày nữa.” Cô đi đến bên người Zeref, cũng thăm dò nhìn ngoài cửa sổ: “Mưa không lớn lắm, chúng ta đi thôi.”

Mặc dù nói việc ngày mưa đi ra ngoài thì cũng cần đề ý gì nhiều, cần phải ở tại đây, trong thời tiết âm trầm này từ trong nhà đi ra ngoài vẫn là kẻ sách mà cô không hề thích cho lắm. Lạc Lan chỉ có thể đem hi vọng gửi gắm khi mình đã rời khỏi thị trấn, thì loại mưa dầm chết tiệt này có thể sẽ hơi chuyển tốt lên.

Nhưng mà, tăng hi vọng này của cô nhưng không thể thực hiện được.

Cùng với..... Lạc Lan hoàn toàn không thể nào hiểu được vì sao chỉ sau một trận cuồng phong mà đã thổi quét tất cả mọi thứ bên cạnh đều biến mất.

Người dân, tòa nhà, thị trấn..... Thậm chí ngay cả Zeref ở bên cạnh cô cũng đều không thấy — !?

Lạc Lan cảm thấy cái miệng đang há ra vì kinh ngạc của mình có thể nhét được cả một quả trứng vịt vào.

Bốn phía xung quanh là một mảnh trụi lủi, không có một ngọn cỏ, cảm giác này khiến trong lòng Lạc Lan càng ngày càng bất an. Thị trấn..... Đã đi đâu mất rồi? Zeref cũng.....

Cô từ trên mặt đất đứng lên — vừa mới nhảy khỏi cơn cuồng phong điên cuồng kia thì căn bản cô không thể đứng vững được, quỳ rạp trên mặt đất, cũng chính vì như thế mà cô phải thể hiện bản lĩnh “mất thần” của mình. Khi cô lại ngẩng đầu lên thì toàn bộ thế giới đều thay đổi.

Nỗi bất an trong lòng Lạc Lan càng ngày càng tăng lên, cô cảm thấy bộ nhớ dung lượng trong não của mình đã không còn đủ để dùng. Tuy rằng cả ngày cô đều động não ra đủ loại chuyện có khả năng có thể xảy ra, nhưng đụng phải tình huống kỳ như vậy, cô căn bản không thể dùng bất cứ một loại lý luận nào để giải thích việc này.

— Bình tĩnh một chút! Tốt xấu gì thì cô cũng là người từ thế giới khác xuyên không tới được đây! Cứ như vậy tiếp tục hoang mang lo sợ cũng không giải quyết được bất cứ sự tình nào hết!

Lạc Lan vỗ hai gò má của mình, tạm thời ổn định lại suy nghĩ của mình.

Có thể này cô mới chú ý tới mới vừa rồi trời còn đang mưa tí ta tí tách, giờ phút này đã hoàn toàn ngừng lại, ngay cả một giọt nước trên mặt đất cũng đều không thấy. Lạc Lan ngẩn người, trực giác hướng lên trên trời nhìn lại — bầu trời vốn đang âm u giờ phút này giống như đang bị cái gì đó hút vào bên trong, hình thành thành một trạng thái lốc xoáy vô cùng lớn và u ám, chính là đang càng không ngừng cuốn lấy và di chuyển.

Đây là.....

Lạc Lan theo bản năng cảm giác được lốc xoáy kia chính là “Đầu sỏ gây nên chuyện”— Đừng nói với cô là thứ này đã đem tất cả mọi thứ trên mặt đất hút vào vào nha! Mà nếu quả là như vậy..... Vì sao cô không có bị hút vào đó?

Đừng có nói với cô là lại liên quan đến việc cô là sách ma pháp nha!

Ngay tại lúc cô đang ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thì phía sau truyền đến tiếng bước chân khiến cô bị hù dọa —

“Anh... Là.....”

Lạc Lan vừa quay đầu lại thì đã bị người tới làm cho kinh sợ, tự động lui về sau hai bước – Người đang đứng trước mặt cô là một người đàn ông với mái tóc màu xanh treo đầy quyền trượng sau lưng, trong tay còn đang cầm một cây, một thân mặc trang phục đó chính là Mystogan, người mà cô đã từng nhìn thấy một lần ở trong cuộc nội chiến của Fairy Tail.Lucy_meets_Mystogan

Hãy coi người trong hình là Lạc Lan nhé, vì hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa ~~~

Dưới tình huống như vậy, thấy một cô gái bởi vì đã từng nhìn thấy diện mạo của mình mà bộc lộ ra cảm xúc sợ, Mystogan hiển nhiên cũng cảm thấy rất là ngoài ý muốn — Điều này lại có liên quan đến Jellal nữa đi?

Bất quá vào lúc này..... Cô gái này dường như đã biết hẳn không phải là Jellal, chẳng qua chỉ là lộ ra biểu tình kinh ngạc mà thôi. Ngoài ra, cô gái này ngoài ý muốn rất là bình tĩnh, sau khi cô nhìn thấy chính hắn xuất hiện thì chỉ hơi mím môi lại, lập tức chỉ vào lốc xoáy cực lớn ở trên bầu trời hỏi hắn:

“Mọi người đều bị hút vào sao?”

..... Ngược lại ngoài ý muốn hiểu biết tình huống, xem ra cô gái này thực thông minh. Mystogan gật đầu, lấy ra một cái bình nhỏ, khiến cho cô nuốt vào một viên, sau đó vung pháp trượng lên: “Không còn nhiều thời gian để giải thích việc này, ăn cái này vào thì có thể cho cô sử dụng dụng được ma pháp ở ‘Bên kia’, để tôi đưa cô đi lên đó!”

Cô gái kia cũng không nói gì nhiều, đơn giản chỉ là gật đầu một cái liền vút tằm mắt sang một bên. Mystogan suy đoán rằng, có lẽ cô đối với việc hắn có vẻ bề ngoài giống hệt như Jellal thì không hề thích nói, bất quá, vào lúc này nhiều lời thì cũng đều lãng phí thời gian. Sau khi hắn đem cô gái kia đưa đến Edolas thì mới nhớ đến —

Ngay cả tên gọi của cô là gì hắn cũng đều chưa hỏi.

**

Trái ngược lại với Mystogan, người vẫn còn đang ở Earth-land cố gắng hết sức tìm kiếm “người sống sót”, tình huống bây giờ của Lạc Lan cũng chẳng tốt lên được bao nhiêu.....

“..... Anh lặp lại lần nữa?” Tuy rằng đã tương đối chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng Lạc Lan vẫn như cũ, thật không ngờ sẽ bị Mystogan đưa tới một thế giới có “hòn đảo” nổi lơ lửng trên bầu trời, và hình dáng hòn đảo không đồng nhất với nhau. Cùng với tình huống đang xảy ra ở trước mắt này, cho dù vách đá có dựng đứng đi chăng nữa thì cô cũng không thể nào tưởng tượng được. Một lần nữa, cô lại cảm thấy dung lượng bộ nhớ trong não của cô đã không còn đủ nữa: “Anh vừa mới nói cái gì?”

Hình dáng của người đang ở trước mặt cô cùng với phiếu com nhà cô gần như không hề có gì khác, thế nhưng chỉ có khí chất cùng với giọng điệu nói chuyện cùng với phiếu com nhà cô có sự khác nhau rất lớn: “Bổn thiếu gia đối với em nhất kiến chung tình, đến đây, cùng với bổn thiếu gia về nhà kết hôn đi!”

Lạc Lan: “.....” Nhất định là do phương thức vận chuyển của Mystogan không đúng, hoặc, hoặc là..... Là do phương thức của cô không đúng.....

Cô rất là mờ mịt nhìn xung quanh một vòng — đám người vây xem ở xung quanh không hề có dấu hiệu giảm xuống mà lại có dấu hiệu gia tăng lên, bọn họ đang chỉ trỏ cô cùng với người đang bị cô ngồi đè ở dưới thân. Cuối cùng tầm mắt của Lạc Lan cũng đã quay lại nhìn người đang bị cô ngồi đè ở dưới thân, nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của người kia khiến cô cảm thấy vô cùng quen thuộc, đôi mắt đen đỏ còn xuất hiện một mảnh ngập nước hồng hồng.

..... Không, đây nhất định là ảo giác của cô..... Zeref mới không có khả năng sẽ xuất hiện biểu tình như vậy.....

Người này không có khả năng là Zeref!

Lạc Lan che giấu sự sốt ruột, đưa tay lên vuốt mặt, chống đỡ hai bên trái phải trên mặt đất đứng lên: “... Thật sự xin lỗi! Vừa rồi tôi không cẩn thận nên mới trượt chân rơi từ trên xuống dưới, anh không bị thương ở chỗ nào chứ?”

Mọi người xung quanh, bao gồm cả người con trai tóc đen vừa mới ngồi dậy ở trước mặt không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cô — nơi này là quảng trường, diện tích chu vi bốn phía căn bản không hề có bất kỳ tòa nhà nào. Cứ coi như xung quanh quảng trường có một vòng tòa nhà đi chăng nữa thì cũng không vượt quá hai tầng lầu, mà cô gái lại còn nói “Trượt chân rơi từ trên xuống dưới”.....

Ai mà tin chứ.

Người con trai tóc đen cũng lộ ra một chút tươi cười — lúc này khiến cho khuôn mặt của hắn thêm vài phần ưu nhã: “Chẳng lẽ là bởi vì cách thức yêu cầu của tôi khiến cho vị tiểu thư đáng yêu này bị sợ hãi? Vậy thì thật xin lỗi cô.” Hắn đứng dậy, thoải mái đem khí chất quý tộc trên người mình kiềm hãm lại, ngay cả cách xưng hô là “Bổn thiếu gia” đều bị hắn đổi thành “Tôi”, nhất cử nhất động của hắn đều có thể nhìn ra được hắn là một người được bồi dưỡng văn hóa đạo đức vô cùng tốt.

..... Người này tuyệt đối không phải là Zeref!

Mặc dù bình thường Zeref luôn đối xử với mọi người đều ôn hòa lễ phép, nhưng loại này..... Loại nhất cử nhất động này đều tương đối khá là “Tinh tế”, đã có thể cảm giác được đây hoàn toàn không phải phong cách của người kia.

Nhưng là vì sao hắn ta sẽ có bộ dạng giống hệt như Zeref.....?

Lạc Lan theo bản năng nghĩ tới Mystogan — người kia không phải cũng có bộ dạng giống hệt như tên Jellal kia sao?

Có đôi khi có một bộ não sâu xa cũng thực là may mắn, Lạc Lan lập tức đem những manh mối không rõ ràng ghép lại với nhau — Ở trên bầu trời này, thế giới ở bên trong lỗ xoáy đại khái giống một chiếc “gương”, song song cùng nhau tồn tại? Cho nên bên kia có người này thì bên này cũng có người đó? Mystogan..... Mystogan chẳng lẽ người từ thế giới này qua sao?

Nói cách khác, chuyện đã xảy ra vào lúc này có khả năng cũng không phải là do cô mơ mộng hão huyền, mà là do chuyện này thật sự tồn tại..... Chỉ là do người ở trước mặt cô, cũng không phải là phiếu com khi thì ngốc manh, khi thì u buồn, khi thì khí phách nhà cô.

Vậy thì còn dính dáng tới hắn làm gì nữa, bỏ chạy lấy người đi rồi tính tiếp tiếp! Cô còn muốn đi tìm phiếu com nhà cô đâu!

“Thực xin lỗi, tôi còn có việc gấp —” Vừa tung ra tin tức muốn đi, đột nhiên Lạc Lan lại bị tên kia kéo tay lại, mặt mang theo thâm tình hướng tới trước mặt cô:

“Dù sao đi nữa thì hãy cho hai bên một cơ hội đi.” Hắn bỗng nhiên đề thấp âm thanh, sự chuyên chú dừng ở ánh mắt của cô như vậy, trong nháy mắt cực kỳ giống hệt như Zeref: “Làm ơn hãy đến nhà của tôi uống một chén trà chiều đi.”

.....

Xét theo ban đầu, Lạc Lan chính là thua ở dưới tay “cái loại âm thanh” này của Zeref. Lúc này cô cũng đã bị âm thanh đồng nhất này lừa dối, chờ tới lúc cô kịp phản ứng lại thì chính mình đã muốn đứng ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

“.....” Lạc Lan đối với việc tự kỷ của chính hắn và thuộc tính “âm thanh không” của mình, cảm thấy tương đối bất đắc dĩ, nhưng đều đã chạy đến trong nhà của người ta rồi, lập tức rời đi thì dường như không được tốt cho lắm.

Khi người con trai ấy dẫn cô vào tới cửa chính, hơn nữa đồng thời còn giới thiệu một cách sơ lược thì mới phản ứng lại đây: “A, xem ra tôi thật sự đã thất lễ rồi, tôi còn chưa tự mình giới thiệu đi?” Hắn hành lễ theo lễ nghi quý tộc: “Tôi gọi là Zeref, Zeref?.....”

Bởi vì nghe được nửa câu đầu mà cô đã bị chấn động thật sâu vào trong não. Nửa câu sau hẳn nói gì, Lạc Lan căn bản không có nghe lọt vào lỗ tai, dòng họ vô cùng dài lang thang kia bị cô trực tiếp bỏ qua.

Lạc Lan chỉ cảm thấy đầu óc của cô đều bùng nổ hết rồi — Zeref? Người này cũng gọi là Zeref?

Sau khi nhận thấy được ánh mắt của Lạc Lan có điểm không quá thích hợp, “Zeref” Có chút thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

Làm sao vậy!?— Được rồi, cô cũng không biết chính mình rốt cuộc nên hình dung cảm giác lúc này ra làm sao nữa, tóm lại chính là là lạ Lạc Lan áp ủ nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể im lặng lắc đầu.

Người tên “Zeref” này dường như là một người rất giàu có và có địa vị cao quý. Nhà của hắn đứng là một căn biệt thự tương đối to lớn, đều có người hầu và quản gia ở trong nhà. Lúc này ánh sáng dừng lại ở trước cửa, hiện rõ bên trong còn có thật nhiều người hầu bận rộn nhiều việc đi tới đi lui, khuôn mặt cũng không hề lặp lại.

Lạc Lan chú ý tới — cho dù là người hầu nào, thời điểm đi ngang qua, bọn họ đều không có bất kỳ dấu vết nào ngấm liếc cô một cái. Ánh mắt hình như có chút. Là lạ.

Vị “Zeref” này đưa quản gia tới, để cho hắn chuẩn bị, một chút nữa sẽ mang Lạc Lan lên trên lầu. Lạc Lan chú ý tới — lầu một phòng khách nhà hắn dường như đang tiến hành một hoạt động tương tự như tụ họp. Vị này nhìn sơ qua, hoàn toàn chính là một tên công tử, không cần tiến triển lên sao?

“Đứng rồi, vị tiểu thư đáng yêu này.” Sau khi bị người mang đi tiến vào trong căn phòng này, Lạc Lan bị hắn dẫn đến ngồi xuống bên cạnh bàn: “Tôi có thể may mắn được biết đến quý danh của cô không?”

..... Không cần dùng khuôn mặt của Zeref nói loại lời nói này, nổi hết cả da gà lên rồi.

Lạc Lan lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên: “Gọi tôi là Lạc Lan là được rồi.”

“Zeref” đối với tên của cô bày tỏ một phen tán thưởng, làm cho Lạc Lan cảm thấy may mắn chính là, người này nói không ngừng nghỉ, khen ngợi sự ưu việt của quản gia — sau đó là ngừng hẳn.

Một bình trà, hai ly trà, một khay điểm tâm sấy khô, từng cái đều được đặt ở trên bàn tròn nhỏ, có vẻ tương đối tinh xảo.

“Zeref” ở phía đối diện cô ngồi xuống, sau khi cảm ẩm trà rót một ly cho mình xong, hắn đẩy ẩm trà lại rót cho cô một ly.

Lạc Lan: “.....?” Hình như có cái gì đó không đúng.

Đối phương buông ẩm trà xuống, gơ ly trà lên, tràn đầy hi vọng nhìn cô: “Mời dùng.”

Lạc Lan đành phải cầm lấy ly trà, nhấp một ngụm — vị trà Hương Thảo tỏa lên khá là dày đặc, nhưng cô chỉ là khiến cho trà Hương Thảo dính ẩm ướt lên trên môi mình mà thôi.

Thấy thế, “Zeref” dường như vô cùng cao hứng, hắn đưa ly trà lên miệng mình uống sạch xong, lập tức đem ly trà để xuống. Đứng dậy vòng đến đây dùng một tay ôm lấy Lạc Lan vào trong lòng mình: “Như thế nào? Trên người không khí lực đi!”

Mặt Lạc Lan đầy vạch đen — quả nhiên chính là như thế này sao!!!

Trách không được người nữ giúp việc sẽ dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái như vậy nhìn chằm chằm vào cô. Trách không được người này lại châm trà cho chính mình trước — hóa ra chính là tính toán đem cô lừa gạt để [Bóp —] sao!?

Toàn thân Lạc Lan “đáng lẽ ra” lúc này nên vô lực, sau nửa ngày bị tên chết tiệt làm cho xuất hiện vài vạch đen, cô đã dùng một chương đánh lên trên mặt “Zeref” này. Lúc đó, khoảng cách của cô cùng với người này chỉ đếm được vài cen-ti-mét (cm).

“Cư nhiên dám dùng khuôn mặt của Zeref nhà ta làm ra loại sự tình này!?” Giữa trán Lạc Lan phát ra tín hiệu đến N lần — “Ta đây đặc biệt chán ghét bị người khác bắt buộc! Người đi chết đi!!!”

Người thiếu nữ tóc đen với một đôi mắt màu vàng sáng ngời lóe ra ánh lửa. Một tay nắm lại — một quyền hướng về phía trước, “Xoẹt” một tiếng liền xuất hiện một ma pháp trận màu lam, cũng nhanh chóng kết thành một tầng băng thật dày.

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của đối phương, Lạc Lan nắm một quyền bên tay phải lại, hung hăng đánh về phía bên sườn mặt của người — choáng váng chảy máu mũi, ngất xỉu rồi.

“..... Tên khốn vô dụng!” Lạc Lan mắng chửi hắn một ngụm, chạy hai ba bước tới bên cửa sổ, đem cửa sổ mở ra. Lại dùng ma pháp hệ băng tạo hình, làm thành cầu thang băng nổi thông lên trên nóc nhà.

Sau khi đứng ở trên nóc nhà xong, lúc này Lạc Lan mới nhìn thấy cách đó không xa có một tòa thành thật lớn — “Woa. Tương đối to lớn thôi, mà nói tòa thành kia dùng để làm gì vậy? Cho vua ở sao?” Lạc Lan vuốt cằm thì thảo tự nói, bỗng nhiên nghe được trong phòng phía dưới truyền đến một trận hỗn loạn, không nhìn được là lỗi ra.

Người trong nhà tên khốn khiếp này phát hiện ra hắn bị đánh hôn mê sao?

“Tự làm tự chịu — nói tiếp, nơi ở của người này gần tòa thành đến như vậy, bộ dòng họ của hắn ta là hoàng thân quốc thích sao?” Lạc Lan làm bộ đáng không sao cả liếc mắt xem thường. Khi đang chuẩn bị thay đổi địa phương, cô lại dựng cầu thang bằng để quay trở lại trên mặt đất, chỉ thấy có một con mèo màu xanh cầm một người không thể nói rõ là quen thuộc bay đi —

“Gajeel!” Tuy rằng bình thường cùng với người này cũng không nói được nhiều với nhau, nhưng lúc này đây phải cố gắng tìm người quen, không hơn :
“Rốt cuộc thế giới này — đã xảy ra chuyện gì!?”

Sau khi Gajeel nhìn thấy cô thì lộ ra biểu tình có chút kinh ngạc: “Cô làm sao cũng —” Hắn khiến cho mèo xanh Happy bay về phía cô: “Mọi người đều biến thành khối Lacrima!” Ngón tay hắn chỉ về nơi xa xôi có hòn đảo trôi lơ lửng: “Mystogan nói dùng đòn công kích của một Dragon Slayer lên nó thì có thể đem mọi người khôi phục lại nguyên trạng!” Lacrima-Capitale_Royale-Exaltia

Ánh mắt Lạc Lan sáng lên: “Thật sự sao? Vậy thì tôi đây cũng đến hỗ trợ!”

Happy bám lấy quần áo sau lưng Gajeel run rẩy, mở miệng nói: “Cái kia..... Tớ chỉ có thể mang theo một người.....”

Lạc Lan nhướn mi lên: “Tớ cũng không tính để cho cậu hỗ trợ đâu.” Cô hí hóp nhìn hòn đảo trôi lơ lửng ở nơi xa xôi kia: “Được rồi, liền thử xem tớ có thể đi đến được chỗ đó không là được rồi.”

Cô khá tùy ý khép hai bàn tay lại với nhau, lập tức hướng về phía hòn đảo trôi lơ lửng kia chạy tới — Gajeel cùng Happy hoảng sợ, nhìn kỹ lại thì mới phát ra dưới chân của Lạc Lan, mỗi bước chân đều là găm lên trên tầng băng. Bởi vì liên quan đến việc không chế năng lượng ma pháp rất tốt, mỗi lần như vậy thì cô chỉ cần dùng sức triệu hồi hai khối băng tương ứng với vị trí tạm thời cần đứng lên là được.

Nhưng điều này cũng không tránh khỏi..... Rất kinh người!

Loại lực không chế với độ chính xác cao như thế này, tuy rằng Gajeel cũng đủ khả năng làm được, nhưng cảm giác vẫn có chút mơ hồ — Đặc biệt là ở tại đây, trên độ cao như thế này.....

Trái ngược lại với Happy là thô thần kinh, nó vung cái đuôi: “Thật là lợi hại – tớ cũng muốn cố gắng!” Nói xong, nó cố gắng mang theo Gajeel, cùng phương hướng cô đang đi bay theo—

Chỗ đó, có tất cả những người bạn và đồng đội của bọn họ!

Thời điểm đáp xuống ở trên hòn đảo đang trôi lơ lửng kia, Lạc Lan đã muốn có chút mất hết sức lực, khoảng cách quá xa vẫn khiến cho cô có chút cạn kiệt. Bất quá thân thể của cô vẫn còn đây — Zeref đã từng nói qua, nếu ma lực của cô hao hết, cô sẽ không thể duy trì được sự sống của cơ thể mà sẽ chuyển biến thành dạng năng lượng thể.

Sau khi nhẹ nhàng thở ra, cô hí hóp nhìn ma thủy tinh to lớn ở trước mắt — Thật, thật lớn a..... Bất quá, nghe theo ý kiến của Gajeel, thì toàn bộ pháp sư đều biến thành khối Lacrima? Khối thủy tinh kia sẽ lớn như vậy, ước chừng sẽ vô cùng nặng và dày.

Nghĩ đến lúc này Zeref bị biến thành một trong những khối Lacrima thì cô liền có cảm giác nôn nóng, sốt ruột!

Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng cô tổng cảm thấy dường như có một âm mưu gì đó rất là to lớn..... Lạc Lan nhìn xung quanh một phen — Gajeel đâu?

Một đầu khác bên khối Lacrima truyền đến tiếng tiến công âm ỉ, ngay lập tức liền hấp dẫn sự chú ý của Lạc Lan. Cô lập tức chạy tới một đầu khác, chỉ thấy Happy đang mang theo Gajeel cùng một con..... Thấy như thế nào thì cũng đều giống như con báo nhân thú màu đen đang chiến đấu.Gajeel_vs._Pantherlily

“Gajeel người này!” Lạc Lan giậm chân một cái, rống với hắn: “Trước hết đem mọi người biến trở về đây đi —”

“Cô nữ nhân âm ỉ chết người này!!!” Gajeel cũng rống trở về: “Không phát hiện ra ta đang ứng phó với kẻ này sao!?”

“Vớ vẩn!” Lạc Lan bạo thô nói: “Cái này thật sự vô cùng phiền toái!”

Không biết nguyên nhân có phải là do cuộc chiến đấu bị quấy rầy nên cảm thấy khó chịu hay không, chỉ thấy tên nhân thú báo màu đen trực tiếp huy động kiếm hướng về phía cô chém — đương nhiên là đòn công kích xuyên thấu qua thân thể của cô, nện trên khối nham thạch ở phía sau cô.

Khoảng cách hơi chênh lệch với khối Lacrima một chút!

Lạc Lan thấy dấu vết của đòn công kích kia, trái tim suýt chút nữa đã bị dọa cho ngừng đập — Gajeel nói chỉ có đòn công kích của một Dragon Slayer thì mới có thể đủ để coi bỏ trạng thái đóng băng của khối Lacrima. Nói cách khác, những đòn công kích chỉ tạo thành những đòn hủy hoại đơn giản?

Vì thế cô gợn chân lên: “Xoẹt! Tên nhân thú khốn kiếp! Gazille — !!!” Mặt mày cô đầy xám tro bởi vì đòn công kích của tên kia, cô từ giữa trong cát đá chui ra ngoài: “Đem mọi người biến trở về mau, tên này để đó cho tôi đối phó!”

Mặt Gajeel đầy vẻ hoài nghi:“..... Cô?”

Lạc Lan mặc kệ hấn dùng dạng ánh mắt gì đó xem chính mình, cô đem một lực lượng khác ở trong cơ thể mình điều động đi ra — Tuy rằng bởi vì vừa mới trải qua một lần cạn kiệt sức lực, như vậy hội tụ lực lượng có vẻ có chút miễn cưỡng, nhưng cô vẫn có thể làm được!

Với lại bình thường cô hay quen dùng ma pháp hệ băng, bị ánh sáng khác nhau vờn quanh ở trên thân thể cô. Đó là ma lực màu tím sậm trộn lẫn màu đen, đại biểu cho sự tồn tại của ‘Lullaby’.

Gajeel thấy thế lập tức từ trên chiến trường rút lui khỏi đây — tuy rằng còn rất muốn lại cùng với tên kia tiếp tục chiến đấu, nhưng lúc này đem tất cả nhóm pháp sư biến trở về nguyên trạng mới là điều quan trọng nhất. Huống chi, cô gái sử dụng ma pháp đó có loại cảm giác áp bách một cách kỳ quái.

Đối trọng chiến đấu với Gajeel mặc dù đối với việc hấn rời khỏi cuộc chiến đấu cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng người thiếu nữ di chuyển ở trên đảo nhìn qua thì chỉ là một người bình thường, bỗng nhiên phát ra một cảm giác áp bách người khác một cách mạnh mẽ như vậy. Đây là điều khiến cho hấn bất ngờ.

— Phải hủy diệt cái ma pháp trận kia!

Nhưng ma pháp của Lạc Lan cũng đã chuẩn bị xong — Bởi vì chưa từng có cơ hội sử dụng qua lực lượng của ‘Lullaby’, cho nên bản thân cô cũng không biết rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì. “Ăn chiêu này đi!”

Ma pháp trận ở phía trước theo một câu khê nhẹ nói của Lạc Lan mà hội tụ lại thành một quả cầu ma pháp có ánh sáng màu tím sậm, bên trong trộn lẫn với tia chớp màu đen, nhìn qua thì vô cùng có lực uy hiếp — quả cầu ma pháp lấy tốc độ cực nhanh bay về phía tên nhân thú kia.

“..... Cứ như vậy?” Nhân thú thoải mái nhìn quả cầu kia ở trong không trung dao động mạnh mẽ, trên mặt lộ ra một chút châm chọc.

Lạc Lan nhướn mi lên: “Người đoán?”

Khi cô vừa dứt lời thì quả cầu ma pháp liền thay đổi quỹ đạo bay, nhanh chóng bay vòng vào nên ở trên lưng tên nhân thú kia — Không có nổ mạnh, không có bất cứ mất thương nào có thể thấy được thương tổn, hai mắt tên kia nhắm lại, trực tiếp rớt đi xuống.

..... Cái này thật đúng là thôi miên sao!!!

Không hề đổi mới chút nào!

“Ôi mẹ ời, không thể để cho hấn ngã xuống như vậy được —” Lạc Lan ôm Happy ở một bên xem nháo nhiệt qua đây: “Cậu đi đem hấn nhặt trở về đây, mau!”

Mèo xanh Happy ủy khuất “a” một tiếng, giương cánh bay về phía dưới.

Có thể này Lạc Lan mới nhẹ nhàng thở ra xoa xoa ánh mắt — mệt mỏi quá, lúc này mới là thật sự cạn kiệt sức lực. Tay cô mơ hồ đều có chút trong suốt, bất quá giống như không đến mức phải biến mất.

Lạc Lan thế này mới quay đầu lại nhìn “Thành quả” của Gajeel.

Toàn bộ các pháp sư đều khôi phục lại nguyên trạng !

Mắt Lạc Lan ở bên trong các pháp sư với vẻ mặt ‘không hiểu ra sao’ tìm được phiếu com nhà cô. Vô cùng cao hứng vội vàng chạy qua đó, cùng sử dụng tay chân nhảy lên trên người anh: “..... Quá tốt! Tìm được anh rồi!”

“Đây là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì.....?” Sau khi Zeref nhìn đến cô xong dường như cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi anh nhìn thấy một thân đầy chật vật của Lạc Lan, ngay lập tức liền lộ ra tinh thần không vui: “Làm sao lại bị thương?” Anh thở dài, chà xát tro bụi trên mặt cô, nhũn mảy: “Em cũng quá dễ dàng bị thương.”

Đây không phải là bị thương mà, phải sửa lại là chỉ bị dính đầy cát bụi toàn thân mà thôi!!!

Lạc Lan vừa định giải thích gì đó, Zeref liền ném ra một câu như vậy: “Tuy rằng không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều Lạc Lan à — sau khi trở về, tiến hành đặc huấn đi.”

Lạc Lan: “.....”

Đây là thái độ với đôi ân nhân cứu mạng của mình sao!? Sớm biết thế cô đã không đi cứu người này rồi! [Ngã xuống]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

“Thật sự muốn đặc huấn?”

“Đúng.”

“Vây..... Đi chỗ nào đặc huấn?”

“Đến nơi không có người.”

“Nơi không có người là chỗ nào?”

“.....”

Hồi N lần vẫn không chiếm được đáp án, Lạc Lan lấy tay che miệng lại ngáp một cái thật lớn.

Cô hoàn toàn không biết phải gọi cái nơi hoàn toàn không có người là chỉ nơi nào..... Giờ phút này hai người đã một trước một sau ra khỏi Magnolia, lần này là thật sự thuận lợi rời khỏi thị trấn này.

Cùng với lần trước khác nhau, đó là một ngày nắng.

Đối với Lạc Lan mà nói, một đợt vòng vèo, hành vi chạy đến thế giới kia cứu người được đánh đồng như sấm sét mưa to đã được giải quyết — Tuy nói mới đầu quả thật cô cảm thấy bị đối xử như “Toàn thế giới chỉ có một mình cô là dư thừa” hù dọa đến, bắt quá sau đó nhìn thấy được Mystogan cũng coi như là biến thành..... Cảm giác tìm được tổ chức.

Sau khi giải phóng cho toàn bộ pháp sư Fairy Tail, toàn bộ trường hợp đều một lần nữa rơi vào hỗn loạn, ở dưới sự giải thích của Gajeel, hầu như tất cả mọi người đều gia nhập chiến đấu với Quân đội của Quốc Vương — Trở lại tòa thành trên đại lục đều là do những chú mèo nhìn như là đồng loại của Happy dẫn đi.

Làm hành vi quan sát nhìn hai người một tổ, Lạc Lan cùng Zeref thấy Gajeel cùng nhân thú đại chiến kinh thiên động địa — nhân thú được Happy cứu trở về sau không được bao lâu liền tỉnh lại. Vừa tỉnh dậy, người đầu tiên mà nó tìm không phải là Lạc Lan đã cho nó một đòn hôn mê mà là Gajeel.

..... Đây là có bao nhiêu đại thù hận a.....

Bởi vì mọi người cũng ăn viên thuốc không biết tên do Gajeel mang đến [Mystogan cung cấp], nhóm pháp sư đã có thể sử dụng pháp thuật thì làm sao có thể bị bại bởi Vương Quốc Quân! Cho dù thân mình Lạc Lan cùng Zeref ở một nơi cách rất xa trên hòn đảo trôi lơ lửng thì cũng đều có thể thấy đủ mọi ánh sáng mà pháp hoa mỹ. Cô có cảm giác tình hình chiến đấu ở bên đó tương đối phản kích.

Gajeel cùng nhân thú đánh nhau, chỉ trong chớp lát liền không thấy bóng dáng đâu hết, sau khi không nhìn thấy hai người bọn họ được bao lâu, thần khí liền xuất hiện — bỗng nhiên cả người bạn học Zeref nhà cô liền xuất hiện ánh sáng màu vàng. Theo trong ánh mắt của anh xuất hiện chút ngoài ý muốn, Lạc Lan thấy thân thể của chính mình cũng y như vậy xuất hiện một ánh sáng vàng kim.

Làm cho người ta cảm thấy sự tình càng ngoài ý muốn xảy ra chính là — hai người bọn họ đều giống như mất đi trọng lực, bay thẳng lên trên trời. Cứ như vậy khẽ động một chút, Zeref lập tức liền nắm qua đem cô ôm vào trong lòng, lực đạo trên tay còn rất nặng.

Lúc ấy, Lạc Lan nhớ tới trước đó đã chạm mặt với “Zeref” ở thế giới này, cô đang ở trong quá trình cân nhắc không ngừng lên cao ở trong chốc lát, cuối cùng quyết định vẫn không nên nói cho Zeref biết sự thật “đau đớn thêm thẳm” này..... Ví dụ nói thế giới này có một sắc ma, có bộ dạng giống hệt như anh ấy chính là hoàng thân quốc thích hay linh tinh gì đó.....

Trở lại thế giới ban đầu, sự việc xảy ra giống như chỉ một cái chớp mắt.

Toàn bộ thị trấn đều khôi phục lại nguyên trạng, sắc trời vẫn như cũ là âm trầm, thế nhưng mưa cũng không ít đi.

Bởi vì cả người Lạc Lan đều đầy bụi đất, hành trình vốn nên rời khỏi thị trấn Magnolia cũng bị hoãn lại. Mà chuyện phi thường khó có được, Zeref cư nhiên làm cho cuộc hành trình vốn không có mục tiêu này mà cố định ra mục đích cần làm ra.

— cách viết và tên gọi của địa danh này là: đặc huấn.

Tuy rằng không phải đặc biệt tương nhớ, thừa nhận sự thật mà Zeref đã nói là cô quá yếu. Bất quá, sau khi trải qua và hiểu biết thêm về vài pháp sư có thực lực vô cùng man rợ kia, Lạc Lan cảm thấy nếu chính mình lại đối phó với kiểu người như vậy nữa, phòng chừng..... cô sẽ bị tiêu diệt, ngay cả một mẩu vụn cũng không còn dư lại chút nào.

Cho nên khi Zeref đem cô đi đặc huấn gì đó, cô vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Zeref dẫn cô đi đến bên cạnh bến cảng, thuê một con thuyền nhỏ, mục đích đến là hòn đảo kia, tên hòn đảo kia..... rất kỳ quái nhưng cũng thực khi phách —

Đảo Tenrou.

Từ lúc bắt đầu theo ngòi trên thuyền đến đảo Tenrou, có lẽ thời gian dùng đến là nửa ngày. Lúc Lạc Lan cùng Zeref đi lên đảo Tenrou thì sắc trời đã gần chập tối.

Hòn đảo tên là Tenrou này, nhìn qua thì là một hòn đảo nhỏ siêu kỳ quái, trung tâm của hòn đảo này là một góc cây đại thụ vô cùng dài và to lớn, thoát nhìn tương đối có cảm giác thú vị.

Hiển nhiên, đây không phải lần đầu tiên Zeref đến trên hòn đảo này, thậm chí anh còn theo khuôn mẫu giới thiệu với Lạc Lan một câu: “Cây đại thụ kia gọi là Thiên Lang (Tenrou).” [1]

[1] Tenrou (Thiên Lang): Tiếng Kanji gọi là đảo ‘sói thiêng’, cũng là hai kí tự đầu tiên của sao ‘Thiên Lang’.

..... Đây, điều này thực khả nghi, siêu khả nghi!

Lạc Lan nhú mắt lại, túm lấy áo choàng của Zeref: “Vì sao muốn tới nơi này vậy chứ?”

“Nơi này.” Zeref quay đầu, trong đầu ánh mắt đều là một mảnh thâm u: “Không có người.”

Lạc Lan bị ánh mắt kia của anh khiến cho rùng mình một cái — người này thật sự đem cô đến nơi này để đặc huấn sao? Giống như..... Giống như có chỗ nào không được đúng.....

Vì sao khi anh nói ba chữ “Không có người” thì phải muốn cẩn trọng âm kia chứ! Vì sao cô tổng cảm giác người này vô cùng không có ý tốt kia chứ!

Lạc Lan yên lặng buông tay đang nắm áo choàng Zeref ra, vừa định quay đầu nhìn xem chiếc thuyền đưa bọn họ tới rồi đi, thì đã bị Zeref chặn ngang đem cổ tay kéo về bên trong hướng khu rừng rậm rạp kia —

“Ze... Zeref?” Lạc Lan chụp tay anh: “Em biết rồi, để em tự mình đi!”

Zeref cũng không quay đầu lại: “Không được.”

Về mặt Lạc Lan hiện lên trạng thái 囧, lại kháng nghị vài câu, nhưng Zeref làm bộ đáng mắt diệc tai ngo, cái gì cũng không chịu nghe lọt lỗ tai..... Cô hoàn toàn không có cách.

Tạm thời liền nghe lời Zeref đi..... Anh cũng sẽ không làm tổn thương đến cô.

Lạc Lan có chút bất đắc dĩ bị Zeref ở trước mặt mình túm đi một hồi lâu ở trong rừng rậm, cuối cùng bị anh kéo vào trong một sơn động. Miệng cô hơi run rẩy một chút, ở trong sơn động đi hai bước — hang động này cũng không phải đặc biệt vô cùng sâu, nhìn qua cũng không có dấu vết của bất kỳ sinh vật nào để lại, địa phương này hoàn toàn chính là bị bỏ hoang.

Sau khi cô quay đầu nhìn vào hang động rồi ngoảnh lại, thì nhìn thấy Zeref đang bận việc. Lúc này, ở trước mặt anh có vài dụng cụ thủy tinh đang được phân tán rải rác, tựa hồ như đang điều động phân phối cảm giác gì đó.

..... Nói trở về, anh ấy là từ nơi nào lấy ra được mấy thứ dụng cụ đó? Dọc theo đường đi, cô hoàn toàn không nhìn thấy anh từ nơi nào lấy nó ra có được không! Bên trong bọc hành lý đã được thu xếp cũng chỉ có quần áo của hai người thôi, như vậy được rồi chứ!

Lạc Lan yên lặng ở trước mặt Zeref ngồi xuống dưới: “Anh đang làm gì? Không phải nói đến đây để đặc huấn sao.....”

Chỉ thấy Zeref đem tất cả những chất lỏng không biết tên ở trong chai lọ đổ trộn vào hết cùng với nhau. Thành phẩm cuối cùng chính là chất lỏng mà màu sắc tương đối quý dị.

Đây là trò xiếc gì vậy..... Thật... Màu sắc thật quái dị.....

Không đợi Lạc Lan cảm khái xong, Zeref tự mình làm một loạt hành động kỳ quái kể từ khi lên đảo cho tới nay. Phiếu com nhà cô lại có thêm động tác mới.

Ngón tay Zeref khẽ nhẹ di chuyển, ba ánh sáng vòng xoắn lớn nhỏ màu tím bạc trong phút chốc liền xuất hiện ở xung quanh hai người, nhất thời chiếu sáng xung quanh có chút mờ tối bên trong hang động. Ánh mắt Lạc Lan lập tức bị ánh sáng xinh đẹp kia hấp dẫn đi qua, nhưng cô vừa mới đem lực chú ý dời đi, gì đó ở trong tay Zeref cũng đã làm đi làm lại xong hết rồi. Anh đem đồ đựng dụng cụ thủy tinh đặt ở trước mặt lắc lắc, chất lỏng có màu sắc quý dị ở bên trong cũng lung lay theo. Sau khi đã đóng đưa đều ra hết, Lạc Lan trở mắt nhìn Zeref thiếu niên.....

Uống một hơi cạn sạch!?

Ôi mẹ ơi, thứ đó uống vào thì sẽ không có chuyện gì chứ Năm? Đại ca đây là muốn làm gì a!!!

Lạc Lan bị Zeref làm cho hoảng sợ, hiện tại cô căn bản không chắc rốt cuộc Zeref đã điều phối ra cái gì, chẳng qua tổng màu sắc của cái thứ đó làm cho cô có cảm giác không tốt lắm. Lúc này bị Zeref đưa lên miệng uống..... cô cảm thấy thật là khủng khiếp!

Nhưng cô còn chưa có rồi rắm xong, chỉ thấy Zeref dùng một tay kéo cô ôm vào trong lòng, môi liền bị bao phủ lên!

Ánh mắt Lạc Lan đều trừng thẳng — bên trong mang theo hương vị cay đắng, chất lỏng lạnh lẽo theo miệng Zeref rót đi vào, ngay lập tức cô không phản ứng tới được nên đã nuốt vào miệng vài ngụm!

Nguy hiểm quá!

Trách không được người này lại sợ cô đào tẩu, hóa ra là muốn cho cô uống cái thứ gì đó khủng bố như vậy!!!

Nhưng rốt cuộc thứ kia..... Được dùng để làm gì?!

Nghi hoặc của Lạc Lan ngay lập tức đã nhận được giải đáp — cô vô cùng tinh tường cảm giác được, căn bản khi chất lỏng cay đắng này vừa mới trượt xuống yết hầu thì liền lập tức “Dung nhập” vào trong thân thể của nàng..... Lạc Lan hoàn toàn không cách nào hình dung ra được đó là loại cảm giác gì, thật giống như sau khi cái loại này chất lỏng này xâm nhập vào trong thân thể cô, nó bắt đầu đem thứ gì đó bài trừ ra khỏi cơ thể. Hai loại lực lượng ở trong thân thể lập tức hình thành xu hướng đối kháng lẫn nhau.

Zeref nhẹ nhàng nâng cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai mắt của cô.

Lạc Lan cau mày: “Anh cho em uống cái gì —” Lời nói còn chưa dứt, cô liền cảm giác được hai bên lực lượng yếu ớt ở trong thân thể bị bài trừ ra khỏi thân thể!

Đó là nhất thường có thể nhìn thấy được, cô đang phóng thích làn sóng hắc ám “Tử” của Zeref ra khỏi thân thể thì nhìn thấy có rất nhiều làn sương mù màu đen xuất hiện. Khí tức của sương mù kia cùng với lúc cô và Zeref hôn môi cùng với lúc [Bíp —] thì cảm giác không khác chút nào, cái loại khí tức âm lãnh này cô tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Lạc Lan nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn vòng sương mù kia từ trong son động theo một đường tràn ngập đi ra ngoài. Dựa vào cường độ ánh sáng của ba vòng ma pháp màu tím bạc kia, cô mơ hồ có thể thấy được xuyên qua một vòng thực vật, toàn bộ gần như đều héo rũ.

Thật, thật đáng sợ.....

Zeref cũng đồng dạng nhìn kia làn sương mù màu đen nhẹ nhàng bay ra ngoài giết chết phần lớn thực vật ở trước cửa son động, anh nhìn qua giống như là đang nhẹ nhàng thở ra. Bỗng nhiên anh vươn tay lại đây, bắt đầu cởi quần áo của Lạc Lan xuống.

Mặt Lạc Lan bỗng chốc liền đỏ lên: “Zeref? Đây, lúc này có phải vẫn còn quá sớm hay không.....”

Zeref lộ ra ánh mắt giống như có điểm dở khóc dở cười, nhưng động tác trên tay cũng không dừng lại. Vạt áo trước của Lạc Lan gần như đã bị anh cởi ra hết, tay anh theo xương quai xanh vỗ nhẹ tới chính giữa ngực liền dừng lại.

Lạc Lan cúi đầu nhìn xem tay của người nào đó trước ngực mình, cô cảm thấy có loại dự cảm không được tốt — “Rốt cuộc anh muốn làm gì???”

Vòng quanh thân thể Zeref bỗng nhiên xuất hiện ma lực màu tím bạc, cuối cùng ngưng tụ ở đầu ngón tay của anh. Tay của anh chỉ ở chính giữa trước ngực Lạc Lan “vẽ” lên trên một ký hiệu —

Ma lực màu tím bạc kia của anh lại tương đối thần kỳ hòa hợp vào trong làn da của Lạc Lan, cuối cùng hình thành ra một màu đen, hình dạng ký hiệu của chú văn có chút kỳ quái.

Sau khi làm xong hết thấy, Zeref nhẹ nhàng thở ra.

“Bởi vì cùng anh..... ở cùng một chỗ, sở dĩ thân thể của anh nên bạo phát làn sóng hắc ám ‘tử khí’ đều bị em hấp thu.” Khi Zeref nhắc tới chuyện “Ở cùng một chỗ” thì hình như vẫn có chút ngưng ngừng. “Làn sóng hắc ám không tốt đối với thân thể của em, cho nên theo định kỳ phải được bài trừ, nếu ở nơi có nhiều người.....”

Ánh mắt hai người không hẹn mà cùng dừng một vòng trên đám thực vật ở trước cửa son động.

Lạc Lan bị Zeref đem cởi bỏ quần áo liền kéo lên cao một chút, che khuất vị trí quan trọng. Cô chỉ vào ký hiệu chú văn ở trước ngực cô: “Vậy cái này?”

Không hỏi thì còn không sao, khi vừa mới hỏi xuống, thì trong lúc nhất thời Zeref liền lộ ra bình biểu tình có chút bướng. Sau khi đầu ngón tay của anh ở tại trên dấu ấn ký màu đen kia miêu tả lại, rốt cuộc kìm nén ra một câu như vậy: “... Không thể có người nào lại trên thân thể của em đặt được lực lượng.....”

Nghe vậy, một màn trước đây ở trong quán cà phê nhìn thấy người này dường như đang nghiên cứu cái gì đó, bỗng nhiên nhảy vào trong đầu Lạc Lan.

Cô hơi ngạc nhiên, chỉ thấy Zeref lại một lần nữa cúi xuống, không nhẹ không nặng cắn vào trên xương quai xanh của cô một chút. Đầu ngón tay vốn chỉ ở trên tại dấu ấn ký phủ vằn màu đen kia miêu tả cũng dời xuống một đường, vén quần áo cô vừa mới kéo lên cao ra, hướng vào trong tìm kiếm.

“Lực lượng của em chỉ có thể thuộc về mình anh.”

Mặt Lạc Lan đầy máu (hiện tượng máu dồn lên não) — Đây, cho nên đó là lý do anh muốn [Bíp —] sao!

Chương 60

Ở trên đảo Tenrou sinh hoạt, cuộc đặc huấn cứ như vậy bắt đầu được kéo dài. Điều duy nhất Lạc Lan không thích ứng được đó chính là vấn đề đi ngủ — Ban đầu bởi vì liên quan đến công việc nên cô và Zeref mới ở lại trong thị trấn gần bốn tháng, việc ngủ ở trên chiếc giường êm ái có mùi hương dễ chịu cũng đã trở thành thói quen của cô. Lúc này đột nhiên thay đổi hoàn cảnh, nhất thời cô không thể thích ứng được, liền ví dụ như.....

Nhờ phúc của Zeref, vấn đề mất ngủ ngược lại không có xuất hiện. Chính là vào thời gian buổi sáng, thời điểm cô mở to hai mắt ra, Lạc Lan căn bản không hề phản ứng chính mình đang ở đâu.

Trái lại Zeref đã muốn rời giường, anh đang đứng ở cửa hang động kiểm tra những cây thực vật đã mất đi sức sống bởi vì ngày hôm qua cô đã phóng thích từ khí.

Lạc Lan cùng đi qua, chỉ nhìn liếc mắt một cái rồi không khỏi táp lười một cái — ngay cả cây đại thụ đều héo rũ, uy lực vô cùng mạnh mẽ đấy. Cô đứng nhìn cửa hang động quét một vòng, tối hôm qua từ khí đã được phóng thích ra khỏi thân thể cô rồi liên tục lan tràn ra tới tận trong rừng rậm, làn sóng ma pháp đó đã “Hành hạ vô số thực vật đến chết”.

☹.....

Zeref nhìn thấy cô cau mày, anh vươn tay lại đây nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô: “Em đang suy nghĩ cái gì?”

Lạc Lan bắt tay vào nhau, bắt đầu lộ ra biểu tình tự hỏi: “..... Em đang suy nghĩ, ‘từ khí’ với em sẽ có nhiều ảnh hưởng? Ngày hôm qua không phải đã nói là sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng không tốt nào đối với cơ thể em sao?”

“Đó là suy luận.” Zeref ngồi xuống, nhìn chăm chú vào một gốc cây cỏ ở bên chân, tay anh chỉ vừa mới vươn qua đó, còn chưa có chạm tới phần nào trên cây, nó liền hóa thành bột phấn, tan rã vào trong không khí: “Sự tồn tại của em không hề có bất kỳ quy tắc nào, nhưng em đã có thân thể, gánh vác lấy loại năng lượng này đối với em tất nhiên sẽ sinh ra ảnh hưởng”

Quả thật nghĩ như vậy cũng không sai. Lạc Lan nghiêng đầu nhìn một vòng những cây cối đã khô héo thành màu đen. Đầu óc tu bổ một chút, lỡ như ‘từ khí’ tích lũy ở trong thân thể của mình đạt đến trình độ nhất định và bùng nổ như lời nói.....

Trong đầu cô nghĩ đến việc chính mình sẽ có bộ dạng khô héo biến thành màu đen, không khỏi rung mình một cái.

“Đừng nghĩ nhiều, đi ăn sáng đi.” Zeref cũng không quay đầu lại, chỉ vào trên đồng lửa có một cái nồi nhỏ ở bên cạnh hang động.

“Tuân lệnh!”

Bởi vì còn phải đặc huấn, cho nên sau khi Lạc Lan vội vàng giải quyết xong bữa sáng thì đã bị Zeref đưa đến một khu đất trống tương đối bằng phẳng và rộng rãi.

Không có khu vực thác nước và cái gì đó nguy hiểm — điều này làm cho Lạc Lan hơi yên tâm một chút.

Zeref hoàn toàn không nói những lời vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề nội dung chính: “Hiện tại em có thể dùng ma.....”

“Đợi chút!!!” Lạc Lan ở trước ngực làm một thủ thế “dấu X”: “Trước hãy nói cho tốt! Lần này anh sẽ không ‘vô thanh vô tức’ ở sau lưng ở lưng em giờ thủ đoạn nham hiểm nữa chứ?”

Cô thể nhưng thật sự mang thù, sự tình lần trước Zeref đem cô đẩy từ trên thác nước xuống, cô còn ghi chép vào trong sổ sách đấy!

“..... Lạc Lan.” Zeref lộ ra biểu tình có chút bất đắc dĩ: “Nơi này có chỗ nào khiến trong lòng em sinh ra bất an?”

Lạc Lan nhắc nhở: “À anh, đúng vậy! Chính là anh!” Cô trừng mắt: “Anh sẽ cam đoan là mình sẽ không giờ trò ở sau lưng em!”

Zeref bị cách chọn lọc từ ngữ của cô biến thành có chút dở khóc dở cười, chỉ phải gật đầu. “... Anh cam đoan.”

Lạc Lan nghiêng đầu quan sát anh hồi lâu, có thể này mới đem tay làm trạng thái dấu X thu trở về: “Anh tiếp tục.”

Một chút biện pháp gây khó dễ cho cô, Zeref cũng đều không có, chỉ phải tiếp tục lời nói mới vừa nói ra khi nãy: “Hiện tại em có thể sử dụng ngoại trừ ma pháp hệ băng, còn có chính là trước đó đã thu hồi ma pháp ‘Lullaby’ cùng ‘Deliora’?”

Lạc Lan gật đầu.

“Em có nghĩ tới thật ra đây cũng không phải lực lượng chân chính của em sao?” Zeref cân nhắc, nói ra một phen như thế này: “Trừ việc em quen dùng ma pháp hệ băng ra, cho dù là ‘Lullaby’ hay vẫn là ‘Deliora’ đều là được thu nhận sử dụng ở trong quyển sách ma pháp của Zeref. Em có thể sử dụng chúng, nhưng chút này đó cũng không phải là lực lượng chân chính của em. Em có nghĩ tới không?”

Lạc Lan yên lặng lắc đầu.

Nghiêm khắc mà nói tiếp, cô căn bản không phải là người của thế giới, ma pháp gì đó đối với một người thường như cô, không hiểu rõ đầu đuôi gì hết mà nói thì thật sự rất là xa lạ. Cho dù là lý luận hay thực tiễn, toàn bộ cô đều không có tiếp xúc qua, được nhìn thấy nhiều nhất chính là ở trong tiểu thuyết, trong phim ảnh. Bất quá, suy đoán thì cũng biết đó đều là đặc biệt.

Nói như vậy, chính mình có thể dùng ma pháp gì đó, hiện tại ngẫm lại, thật đúng là không có cảm giác chân thật gì hết.

..... Xuyên qua, biến thành sách ma pháp của một pháp sư thật ra cũng đã đủ kỳ quái lắm rồi.

Đợi chút! Cái gọi là “Chân chính lực lượng” theo như lời Zeref nói, chẳng lẽ.....

“Chân chính lực lượng là nói em có thể từ trên người anh đặt được ma lực sao?” Lạc Lan lộ ra biểu tình rất khó lý giải: “..... Hẳn là không phải như vậy... Ừ?”

“Cũng có thể như vậy lý giải.” Zeref trầm ngâm hai giây: “Vừa rồi anh đã nói quá... Loại tình huống này của em căn bản không hề có bất kỳ quy tắc nào.” Anh liếc nhìn cô một cái, giờ tay lên đến — ma lực màu lam vốn thuận theo, thuộc về trên người Lạc Lan lập tức hội tụ ở trên tay anh: “Anh có thể tùy ý sử dụng ma lực của em, anh nghĩ em cũng có thể sử dụng ma lực của anh.”

Tại đây, sau khi Lạc Lan đã trải qua nhiều sự kiện, thời kỳ hạn cuối như vậy, giờ phút này đã muốn thực bình tĩnh, cô hỏi lại: “Quan hệ nghiêm ngặt của chúng ta trong lúc đó mà nói có thể định vị ở trên mối quan hệ ‘Chủ tớ’ ư? Sách ma pháp có thể sử dụng ma lực của chủ nhân sao?”

Khóe miệng Zeref hơi cong lên. “Cho nên anh muốn em thử xem.”

Lạc Lan bấu môi một cái: “Được rồi.”

Gần đây Zeref tươi cười có vẻ càng ngày càng nhiều. So sánh với lúc ban đầu khi nhận thức anh, lúc này trên mặt anh sẽ xuất hiện nhiều biểu tình so với thời điểm kia rất nhiều.

Quả nhiên thân thể không động đậy thì liền phóng thích ma pháp “Tử”, điều này đối với anh cũng ảnh hưởng rất lớn đi. Zeref thiếu niên cũng không dễ dàng gì a.

Lạc Lan cúi đầu nhìn nhìn chính mình quán ở trước mặt hai tay.

Ý Zeref muốn nói là có thể, nhẹ nhàng nói ra một câu “Thử xem” như vậy, rốt cuộc muốn làm như thế nào — Cô căn bản không hề được dạy hệ thống kiến thức cơ bản, một người thường như cô làm sao có thể biết a?

Nhưng mà trình độ học vấn của Lạc Lan rất thông minh. Lần này, cô sẽ không dễ dàng nói ra chuyện mình không thể làm được ra khỏi miệng đâu n!

..... Ờ?

Lạc Lan đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Lúc đầu khi cô được học cách sử dụng ma pháp, kỳ thực cũng chưa có hấp thu ‘Lullaby’. Nói cách khác, ma pháp mà cô sử dụng vào lúc ấy, trên thực tế chính là hấp thu từ trên người Zeref ra — Đương nhiên, lúc ấy tuy rằng mối quan hệ của hai người còn chưa phải là người yêu, nhưng vì ức chế sự bộc phát ở trên thân thể Zeref, cũng đã hôn qua rất nhiều lần.

Lúc này trong thân thể cô hẳn là có rất nhiều lực lượng của Zeref đi?

Lạc Lan cau mày nhíu mày lại, bắt đầu cảm thụ tình trạng ma lực ở trong cơ thể — Bởi vì chưa từng có làm qua loại sự tình này, cho nên cô vẫn là lần đầu tiên theo trong cơ thể cảm giác đến, ngoại trừ ma lực màu lam mà chính mình quen sử dụng, còn có một ma lực màu đen tối như mực khác nữa .

Đó là một loại ma lực có khí tức vô cùng mạnh mẽ, lại bởi vì cô quên mất nên nó vẫn lảng lạng nằm đó, từng chút, từng chút một tích tụ đến ngày hôm nay.

Ồi mẹ ơi, cô thật sự là đồ ngốc đến mức tắc nghẽn!

Nếu sớm biết, phát hiện ra trong thân thể mình còn có một loại lực lượng như vậy. Trước đó sẽ không bị người nào đó ở thế giới kia khiến cho chật vật như vậy, đã vậy còn bị Zeref giằng dụa!

Bất quá, lúc này mục tiêu của Lạc Lan thế nhưng không chỉ có tìm đến được sự tồn tại của một cỗ lực lượng trong thân thể cô.

Lạc Lan thử cảm giác của chính mình chìm vào trong ma lực màu đen kia, theo loại khí tức này tìm kiếm ngọn nguồn của ma lực. Ý tưởng của cô thật ra rất đơn giản: Ở dưới tình huống cho phép, muốn sử dụng được lực lượng của chủ nhân, chỉ cần tìm được “Chốt mở” tương ứng là được.

Mà cái gọi là “Chốt mở”, tất nhiên chính là khí tức ma lực ở trong thân thể cô cùng với khí tức ma lực trăm phần trăm trên người Zeref dung hợp lại với nhau.

Kể từ lúc cô bắt đầu tìm kiếm cảm giác ma lực ở trong thân thể cô thì vẫn luôn nhắm mắt lại — như vậy có thể đổi lại, khiến cho cô càng thêm chuyên chú về tình huống ở trong cơ thể mình. Cũng đang bởi vì như thế, cô đã bỏ lỡ mình cùng với Zeref thành công “nối tiếp” cái kia chỉ trong một chớp mắt.

Khi Zeref nhìn thấy trên người Lạc Lan xuất hiện ma lực màu tím thuộc về trên người anh, anh chỉ biết Lạc Lan thành công tìm được phương pháp. Màu tím bạc xuất hiện ở trên người cô càng ngày càng chói mắt, Zeref thấy trên cơ thể của chính mình cũng xuất hiện ánh sáng màu tím bạc y như vậy.

Hai thân thể bất đồng được thuận lợi nối tiếp ở cùng nhau. Anh cùng Lạc Lan tuy rằng không có đụng vào đối phương, nhưng ma lực ở nơi không nhìn thấy địa phương lại thành công dung hợp — Rõ ràng Zeref cảm giác được sự biến hóa này.

Anh có chút vừa lòng gật đầu một cái.

Tuy rằng không nghĩ muốn thừa nhận, nhưng trên người Lạc Lan bởi vì ham muốn gì đó rất nhiều của anh, ngày hôm qua sau khi đem năng lượng mà cô đã gánh vác đều bài trừ ra hết, anh đã dùng chú văn đem mạng lưới ma lực không bình thường phong ấn kín lại hết — Cứ như vậy sẽ không sẽ có người nào có thể cưỡng ép đoạt lấy đi ma lực của cô.

Nhưng như vậy còn chưa đủ.

Nếu Lạc Lan có thể tìm được phương pháp chính xác xây đến, dùng ma lực ở trên người anh thì tốt rồi. Anh tuy rằng bởi vì ý chí của mình mà không thể tự do sử dụng ma lực, nhưng Lạc Lan có thể.

Một khi cô có thể làm được điều này.....

Suy nghĩ của Zeref bị sự tình kế tiếp phát sinh kéo lại —

Một thứ thật to lớn, ma pháp trận màu tím bạc ở dưới chân anh cùng Lạc Lan triển khai, bao trùm khắp chỗ trống. Chú văn dày đặc ở trên ma pháp trận khiến Zeref có chút kinh ngạc hơi mờ to mắt.

Trong nháy mắt khi ma pháp trận xuất hiện, Lạc Lan đứng ở giữa trung tâm ma pháp trận lướt nhẹ lên đến đây —

Zeref căn bản không có thời gian để đi nghiên cứu ma pháp trận to lớn dị thường này. Ở trước mặt anh, Lạc Lan dường như mất đi ý thức khi ma pháp trận xuất hiện, giờ phút này trong ánh mắt màu vàng của cô đều là một mảnh mù mịt.

Ánh sáng trên người cô không ngừng phát sáng lên, ánh sáng phát ra càng ngày càng chói mắt làm cho người ta khó có thể nhìn thẳng được.

Ngay tại lúc anh dời tầm mắt để tránh đi ánh sáng quá mức chói mắt kia. Zeref nghe được âm thanh của Zeref — cái loại âm thanh này dường như cách ở một khoảng cách cực xa, hoặc như là xuyên thấu qua chướng ngại vật truyền tới, âm thanh bình thường nghe thấy có vẻ dị thường mơ hồ. Cô ấy thấp giọng nỉ non vài từ căn bản Zeref không thể nghe rõ.

Phảng phất như thời gian đã trôi qua rất dài, trên thực tế một màn này lại chỉ gần gũi hơn mười giây thì ngưng hẳn, Lạc Lan đã thanh tỉnh trở lại.

Cô hiển nhiên đối với việc chính mình vừa mới mất đi ý thức hòa toàn không biết gì cả, đang ở tại chỗ cau mày đánh giá chính mình — Cô vốn bởi vì cuộc đặc huấn mà thay đổi thành trang phục vận động, giờ lúc này đã không thấy đâu, trở thành một thân váy trắng đen hoa lệ, ống tay áo dài tới dưới cổ tay, làn váy nhưng lại ở trên đầu gối, giữa trán không biết khi nào thì cũng có một thứ gì đó rườm rà, đồ trang sức màu vàng kim đẹp đến dị thường.

Một thân trang phục hoa mỹ làm nền, cô giống như một sinh linh được triệu hồi từ thế giới khác đến đây.

Làm cái gì —?

Cuối cùng Lạc Lan sờ hết đồ trang sức ở trên trán, sau khi xác định cảm giác nặng trĩu kia thật sự là vàng kim. Cô đem ánh mắt nghi hoặc hướng về Zeref ở một bên, ánh mắt anh cũng tương đối kinh ngạc nhìn chăm chú vào cô. Cô quyết định nhảy qua bộ phận tự hỏi của mình, trực tiếp hỏi nhân sĩ biết tình tiết sự kiện:

“..... Em đã làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Mãi cho đến khi chính thức bắt đầu cuộc đặc huấn, Lạc Lan mới hiểu được vì sao Zeref đưa cô đến hòn đảo Tenrou này.

Cô đưa tay lên tập trung chùm ánh sáng ma lực lại, biến hóa thành một thanh kiếm, hướng tới ma thú hung tợn không biết tên đang nhào đầu về phía cô, vùng kiếm xuống một cách lưu loát. Ma thú lọt vào công kích ngay lập tức bị một không gian nhỏ vặn vẹo bám dính, lập tức biến mất vô tung.

Mà đến ngay sau đó chính là từ một góc độ khác, cô gian xảo tấn công được thêm một ma thú nữa. Dưới chân Lạc Lan sử dụng lực giẫm để nhảy lên, trờ tay nhắm ngay vào tên ma thú đang làm động tác xiết chặt tay kia. Theo động tác trên tay của cô, không khí xung quanh ma thú xuất hiện một trận ma pháp dao động, giống như có một bàn tay vô hình đem ma thú nhéo vào trong tay, không chút lưu tình nào dùng lực bóp lấy. Tên ma thú kia cũng giống như những tên ma thú trước đó biến mất.

Lạc Lan nhẹ nhàng rơi xuống đất, không đợi cô kịp thở và nghỉ ngơi một chút. Ba tên ma thú tiếp theo lại xông về phía cô!

Bất quá, sau khi bắt đầu đặc huấn ở mấy ngày liền, cô đối với loại tiết tấu nhanh chóng này mà liên tục này tương đương với thời gian lâu dài cũng đã quá quen rồi. Đứng lên ứng phó cũng có vẻ có chút thuận buồm xuôi gió.

Cô lui về sau hai bước, đem hai tay áp sát trước ngực mình — Lạc Lan hít một hơi thật sâu, sau khi ma pháp dao động cực mạnh, trong lúc đó, hai tay cô đang ở trước ngực xuất hiện một quả cầu ma lực vô cùng lớn. Quả cầu ma lực từ khoảng không đó lay động, phát sáng ra một tia màu tím bạc. Lúc trước, Lạc Lan cũng hội tụ cao độ ma lực ở hai tay như thế này nên mới có thể sử dụng chúng, cô ở giữa trung tâm giống như dòng nước gọn, giống như đang nhộn nhịp, trong phút chốc liên tục ra một vòng. Ánh sáng màu tím bạc bao phủ lấy toàn bộ ma thú ở bên trong, bọn chúng đều bắt đầu bùng nổ —

Chúng nó gây nên dây chuyền phát nổ với thành tựu là “Chiến trường”, làm cho mỗi góc nào đó ở trên đảo Tenrou đầy rẫy những cảnh hoang tàn.

Lạc Lan ở vị trí trung tâm khi dây chuyền phát nổ mạnh, nhưng không có vì nguyên nhân này mà bị bất kỳ thương tích nào. Cũng không có bởi vì sự phát nổ mạnh này mà dính đầy bụi đất giống như ở “Thế giới kia”, cái lúc khi cô bị biến thành mặt mày xám tro ấy.

Bụi mù tán bót đi, dường như không còn ma thú nào tấn công lại đây. Lại quan sát trong chốc lát, nắm được yêu cầu của cuộc đặc huấn hôm nay xong, có thể này Lạc Lan mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô thu hồi lại “Lớp màng” nhặt ở xung quanh thân thể gần như không thấy kia — Đây là yêu cầu của Zeref, ở trạng thái chiến đấu này thì cô phải duy trì một tầng lớp giống như vòng bảo hộ gì đó.

Lại nói tiếp, Zeref hình như hiểu khá rõ làm như thế để làm cô mạnh hơn trong cuộc đặc huấn này, ngay cả ma thú chạy tấn công về phía cô không biết từ nơi nào ra cũng là do anh triệu hồi đến. Cảm giác khi tấn công vào mục tiêu không được chân thật, nhưng sau khi cô công kích trúng mục tiêu xong thì lại có cảm giác “Đánh trúng mục tiêu”.

Lạc Lan đưa mắt lại nhìn, sân chơi vừa mới được xem như là nơi đặc huấn, nhìn một mảnh xung quanh đã bị phá hủy cũng không sai biệt lắm. Tuy rằng đã cố gắng hết sức công kích, cố gắng làm cho mục tiêu trúng đích một cách hoàn mỹ nhất, nhưng vào thời điểm khi các ma thú ở trong phạm vi tiến hành công kích, sử dụng ma pháp trong phạm vi lớn vẫn không thể tránh được hủy hoại môi trường gần đây.

Chính là vì nguyên nhân như vậy, Zeref mới đem cô đưa lên đảo Tenrou. Tuy nói lúc ấy anh chỉ suy đoán Lạc Lan có thể sử dụng được ma lực ở trên người anh — với tư cách là một Pháp Sư Bóng Tối ưu đẳng, mặc dù bởi vì nguyên nhân Zeref không thể đem chính ma pháp của mình, lấy uy lực lớn nhất biến đổi thành mức độ có thể thi triển ra được, nhưng ma lực trên người anh quá mạnh mẽ, quả thật không có người nào đuổi kịp.

Giả thiết như Lạc Lan đồ vật thuộc về quyền sở hữu của mình, cũng có thể sử dụng được ma lực trên người anh mà nói. Lúc đó thực sự tương đối nghịch thiên.

Hiển nhiên giả thiết của Zeref là chính xác. Sau khi ma lực của anh cùng Lạc Lan thành công dung hợp xong, Lạc Lan ở dưới sự cho phép của anh, sử dụng ma lực ở trong cơ thể anh, phóng thích ra được ma pháp có uy lực vô cùng khủng bố.

Nếu chỉ là tại trên đại lục tùy ý tìm một nơi hẻo lánh tiến hành đặc huấn như lời nói, căn bản khó có thể cam đoan sẽ có người qua đường đi ngang qua làm ảnh hưởng đến quá trình đặc huấn, bởi vì vậy mà có lọt vào hay không.

Đảo Tenrou là hòn đảo không người cách nơi ở của bọn họ nhất, là một sự lựa chọn tốt nhất.

Zeref ở một đầu khác ngồi dựa vào cây đại thụ. Anh nhìn qua giống như vừa mới đem sách ở trong tay khép lại, cũng hướng về phương hướng của Lạc Lan nhìn lại đây.

Lạc Lan cười tủm tỉm lại gần qua đó. Trước hết ôm lấy anh, ở trên mặt anh hôn một ngụm thật lớn, sau đó hướng về bên cạnh anh ngồi xuống: “..... A a a, mệt chết.”

Cuộc đặc huấn như vậy đã duy trì liên tục liên tục được một thời gian. Bất kể cho dù là cường hóa thân thể hay là áp dụng vào việc sử dụng ma pháp, biểu hiện của Lạc Lan có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Zeref là người chỉ đạo đặc huấn. Tuy nói là anh vẫn đều luôn ở bên cạnh đọc sách, nhưng ma thú là do anh triệu hồi đến, hiển nhiên cũng hiểu rất rõ biểu

hiện của Lạc Lan là như thế nào.

Anh nâng tay lên sờ đầu Lạc Lan Động tác này đối với anh mà nói tương đối là thuận tay .

Thời điểm vừa mới nhìn cô từ phía trước đi tới, trên thực tế Zeref vẫn có một chút không thích ứng được, một thân quần áo và trang sức này của cô cùng với trang phục thường ngày có phong cách khác nhau rất lớn. Cuộc chiến đấu đặc huấn kết thúc ngắn gọn khiến cô hiện ra một trạng thái tương đối khá là thả lỏng, trang phục vô cùng thanh nhã cùng với dáng vẻ đi dạo mà đến khiến cho Zeref có một loại ảo giác “Lạc Lan thăng cấp thành sinh vật thần bí nào đó được triệu hồi lên”.

Đương nhiên, trên cơ bản, loại ảo giác này chỉ cần Lạc Lan mở miệng ra một cái liền phá hư, liền ví dụ như hiện tại.

“Ze — ref! Anh đang ngăn người suy nghĩ cái gì vậy?” Lạc Lan híp mắt theo dõi anh, vẻ mặt đầy hoài nghi: “Nhanh, đừng nghĩ đến chuyện không trong sáng nữa.”

Khóe miệng Zeref không khỏi nhếch lên — Không biết là do bởi vì thật sự đã ở một mình trong thời gian hay không, rõ ràng thân thể không khống chế được trước đó cũng đụng vào người của cô ấy, nhưng hiển nhiên điều này đã bị anh phân loại thành “Cố tình gây sự”, mà biểu hiện của Lạc Lan làm cho anh có cảm giác nhưng là “Đáng yêu”.

Lúc ban đầu, anh luôn bởi vì không được tự nhiên, khi đối mặt với Lạc Lan đa số đều ở trạng thái trầm mặc, nhưng sau khi thích ứng thì dường như cũng không có chỗ nào không xa cách nhau. Càng miễn bàn quan hệ hiện tại của anh cùng Lạc Lan đã muốn thăng cấp trở thành người yêu.

Này nếu như đổi lại thời điểm làm cho anh không gặp được Lạc Lan. Zeref căn bản khó có thể tưởng tượng được cái ngày thân thể bởi vì không khống chế được mà cái kia rời xa nhân thể, chính mình thể nhưng vẫn còn có thể sống một cách đầy đủ như vậy.

“Không nghĩ đến chuyện không trong sáng.” Zeref khó có được lúc nói ra cảm xúc, “Cùng với em, cái gọi ‘Chuyện không trong sáng’ là chỉ chuyện gì?”

Lạc Lan hiển nhiên không nghĩ tới anh sẽ khéo tay đến như vậy. Cô bị anh hỏi lại như vậy, bất ngờ không kịp vào khu vực phòng thủ, quay đầu không mở tầm mắt. Ngược lại Zeref mơ hồ có thể thấy được nét đỏ ửng ở trên khuôn mặt của cô.

..... Xem ra là muốn đến địa phương nào đó khác đi... Thế nhưng, rất là đáng yêu.

Zeref đem mặt của cô xoay lại, ở trên môi cô khẽ hôn nhẹ một chút. “Cho nên, vừa rồi em muốn muốn nói cái gì?”

Lạc Lan ho nhẹ hai tiếng, túm lấy áo khoác của anh: “Em có tiến bộ lớn hay không?”

Zeref gật đầu: “Ừ.” Ở dưới sự chỉ đạo của anh, ngay cả khí tức của Lạc Lan đều quả thật cùng với trước khác nhau rất lớn. Có sự tiến bộ khá là rõ ràng.

Hai mắt Lạc Lan sáng lên: “Vậy anh mau khen em đi!”

Zeref: “..... Lạc Lan thật lợi hại.”

..... Liền giống như đứa trẻ muốn ăn kẹo vậy... Cũng thực đáng yêu.

Sau khi nghe được câu trả lời vừa lòng, Lạc Lan liền túm lấy váy của chính mình bắt đầu oán giận: “Từ sau khi thành công dung hợp xong, mỗi lần em dùng ma pháp trên người anh thì quần áo đều biến thành như vậy, đây rốt cuộc là cái gì? Trang bị cố định? Tuy rằng mặc thành như vậy ngược lại cũng không có chuyện trở ngại gì, nhưng tổng cảm thấy cái kia thực dễ dàng.....”

Zeref nghe không hiểu: “Cái kia là cái gì?”

“Đi lại thì phong cảnh lộ ra hết, váy thật ngắn a.” Lạc Lan đứng lên ở trước mặt anh dạo qua một vòng, lần váy nhẹ nhàng bay lên, theo góc độ của Zeref thì có thể thấy bắp đùi thật rõ ràng.....

Zeref yên lặng vươn tay đem cô kéo ôm vào trong lòng: “Có người thấy liền giết chết.”

Lạc Lan: “.....”

Nói trở về, Zeref ở trước mặt cô cũng chỉ có tại đây, vào loại thời điểm này mới có thể hiện ra bộ dáng “Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất trong lịch sử”. Ngẫu nhiên sẽ bày ra khí phách thuộc tín thật..... Thật..... Thật đáng yêu a!

Lạc Lan cảm giác chính mình đã muốn có điểm “Zeref không”. Đại khái thì..... thuộc tính đang bị che giấu của cô chính là M [1]?

[1] M:

S&M là một cặp từ tiếng Anh:

Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm))

Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân)

Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).

Suy nghĩ lại là tốt rồi 囧.....

Cô làm sạch cổ họng. Sau khi đem điều kỳ lạ gì đó đều đặn hết ra ngoài, lấy khuỷu tay nhẹ nhàng dằm dằm vào người Zeref: “Khi nào chúng ta rời khỏi nơi này?”

“Em không thích nơi này?”

Lạc Lan gãi gãi đầu: “Nơi này không có người nha, tổng cảm thấy quá im lặng. Em còn thích tìm thị trấn quanh ven biển ở lại hơn, tuy rằng nơi này cũng có thể nhìn thấy biển, nhưng là không có người.”

Zeref ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào phía trước cây đại thụ Thiên Lang, sau một lúc lâu. “Ừ, em không thích như lời nói thì chúng ta trở về đi.”

Hiện tại, năng lực để Lạc Lan tự bảo vệ chính mình đã rất là dư dả rồi, nói đúng ra — bởi vì liên quan đến anh, cường độ ma lực của Lạc Lan đã muốn cao hơn cái gọi là thánh thập đại ma đạo. Tuy rằng kinh nghiệm chiến đấu còn không được xem như là phong phú, nhưng hiển nhiên anh đã muốn không cần vì Lạc Lan mà lo lắng nữa.

Có thể tự nhiên sử dụng ma lực mà anh sở hữu. Nói không chừng so với hiện tại, bởi vì chính anh nên có sự bị động hạn chế cô lợi hại hơn.

Lạc Lan trưng đôi mắt cao hứng vỗ tay một cái: “Thật tốt, ngày mai chúng ta — Ờ? Cái âm thanh gì thế.....?” Cô nghiêng đầu cẩn thận nghe, sau khi xác nhận quả thật hình như nghe được có người đang nói chuyện, cô liền nhanh như chớp lùi kéo Zeref núp vào trong rừng cây um tùm. Đôi mắt với biểu tình có chút nghi hoặc của Zeref, Lạc Lan hướng về phía anh ra dấu hiệu “Không cho nói chuyện”, dùng khí âm nói với anh:

“Nếu như là người quản lý hòn đảo thì làm sao được? Anh muốn cho người biết chúng ta ở trên hòn đảo phá hoại sao?”

..... Quả thật bởi vì liên quan đến vấn đề đặc huấn, vùng lân cận này đã phải chịu khổ vì màn “Độc thủ” của Lan Lan. Lúc này chính là một mảnh hỗn độn.

Hai người ở trong rừng rậm đưa đầu ra ngó bên ngoài, chỉ thấy nhân vật đối với hai người bọn họ cũng không tính là xa lạ xuất hiện — Lucy cùng với người kia..... Lạc Lan mỗi lần đi đến Fairy Tail chơi thì mãi đều có thể thấy, người con gái đang ôm một thùng rượu lớn uống một cách say sưa.

Hình như cô ấy gọi là..... Cana đi?

Khi hai người kia đi ngang qua nơi trước đó mà Lạc Lan cùng Zeref đã ngồi dưới tàng cây, bọn họ vừa đi vừa “Nơi này giống như bị cái gì đó chà đạp.”, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, “Chẳng lẽ có người ở nơi này đánh giấc sao?” Cùng với “Không phải hội trưởng cùng MIRA đã nói nơi này là hòn đảo không người sao?” Thật khêm phục những ví dụ như thế này.

Lạc Lan phá hư môi trường, đặc tội với người ta chốt dạ xoay chuyển mắt vài vòng — Những lời nói mới vừa rồi, cái gì cô cũng đều chưa nghe!

Chẳng qua..... Pháp sư Fairy Tail làm sao có thể xuất hiện ở trên hòn đảo không người này?

Lạc Lan dằm dằm Zeref, dùng ánh mắt hướng về phía anh, triển khai một chút nghi hoặc của cô, nhưng đối phương lại lắc đầu. Ra dấu trở về “Anh cũng không biết”.

Tóm lại, không thể ở trong này bị phát hiện được, nếu không tuyệt đối sẽ bị nhìn ra, người phá hoại ở trên đảo Tenrou chính là bọn họ!

Lạc Lan túm lấy cửa quần áo Zeref, chỉ chỉ về phía “Doanh địa” mà bọn họ đã đóng quan trọng khoảng thời gian gần đây. Tiếp tục dùng khí nói: “Chúng ta trở về thu thập này nọ đi!”

Zeref lập tức gật đầu đồng ý. Hai người ở dưới tình huống không muốn kinh động đến Lucy cùng Cana, một đường tìm trở về sơn động mà hai người đã ở lại trong mấy ngày liền.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Sau khi hai người trở lại trong sơn động, ngay lập tức Zeref đã bị Lạc Lan sai khiến đi thu thập này nọ. Chính cô còn lại thì tìm bộ trang phục thường

ngày của mình ở trong son động, bắt đầu thay quần áo.

Cô một bên cười một bên buồn bực — Rõ ràng Zeref đã nói hòn đảo Tenrou là hòn đảo không người, thế nhưng không biết vì sao pháp sư Fairy Tail lại xuất hiện ở trên hòn đảo này..... Trùng hợp sao? Không quá giống như vậy.

Hai người Lucy cùng Cana tuy rằng vừa mới thảo luận về vùng sơn cốc mà cô đã phá hư, nhưng nhìn qua thì cũng thể hiện rõ là hai người bọn họ đang tìm cái gì đó.

“Zeref?” Lạc Lan đem quần áo sửa sang lại thật tốt, từ bên trong son động đi ra, ngồi xuống ở bên cạnh Zeref giúp đỡ thu dọn này nọ: “Vì sao hội pháp sư Fairy Tail chạy đến đây vào lúc này chứ? Rõ ràng anh đã nói qua, căn bản bình thường không có người đến đây.”

Động tác Zeref dừng một chút. “... Không có gì.”

Lạc Lan hít mắt lại xem xét anh — thật khả nghi..... Sự tạm dừng ở trong nháy mắt vừa rồi trông rất là khả nghi đấy!!!

“Zeref, anh.....” Lạc Lan chạy đến bên ngoài đem cái thìa lúc trước dùng để múc nước dùng cầm tiến vào, hướng về phía Zeref khoa tay múa chân: “Nếu anh không nói thật lời nào thì em sẽ dùng cái này để gõ đầu anh nha?”

Cũng không biết là do việc uy hiếp quá mức hữu hiệu, hay vẫn là do trên thực tế kỳ thực Zeref là một người rất yêu sạch sẽ. Nói tóm lại, sau khi anh ngừng đầu lên liếc nhìn cái thìa dùng để vớt cặn đồ ăn thì liền ngoan ngoãn khai báo:

“Trên hòn đảo này có phần mộ của hội trưởng Đệ Nhất của Fairy Tail.”

Trong lúc nhất thời Lạc Lan thấy hứng thú, đi lại bên cạnh anh ngồi xuống: Ngài Đệ Nhất? Là người như thế nào? Là nam hay nữ?”

Lần này ngược lại Zeref hoàn toàn không có do dự, bất quá anh phải trả lời một vấn đề: “Là nữ.”

..... Hửm?

Nữ?

Giờ phút này Lạc Lan thấy biểu hiện trong mắt Zeref đã muốn có chút khuynh hướng “Chột dạ”, rõ ràng thời điểm mang cô đây thì nói thẳng ra có phải tốt hơn rồi không? Vì sao chỉ nói với cô hòn đảo Tenrou là đảo không người, mà không nói cho cô biết chuyện tình có liên quan đến phần mộ của hội trưởng Đệ Nhất của Fairy Tail?

Lạc Lan nắm chặt cán thìa, tiếp tục hỏi: “Vị Đệ nhất kia gọi là gì?”

“Mavis.”

Này, không phải anh biết rất rõ người ta tên gọi là gì sao! Tuyệt đối có JQ (gian tình)!

Trong phút chốc Lạc Lan liền đứng lên, một tay chống lên thắt lưng, dùng thìa chỉ vào Zeref: “Hai người quen biết nhau?”

Zeref nghe ra được điều không bình thường, động tác thu thập trên tay cũng ngừng, quay đầu xem cô: “.....”

— Cưng nhiên không trả lời!

Hay là..... Đây là sự cam chịu trong truyền thuyết sao!?

Cái thìa trong tay Lạc Lan trực tiếp liền hướng về phía đỉnh đầu Zeref đi qua: “Kẻ bạc tình! Tên hoa tâm đại củ cải!”

Zeref tương đối nhạy bén liền nghiêng đầu tránh thoát sự công kích của cái thìa, anh lộ ra vẻ mặt đầy bất đắc dĩ: “Loại này xưng hô.....? Như thế nào bỗng nhiên liền —”

Anh nói còn chưa có nói xong thì Lạc Lan cũng đã bắt đầu nổi trận linh đình, cô dùng lực “Hừ” một tiếng, chỉ vào mũi Zeref: “Anh nói đi, không phải anh đi đến hòn đảo này để nhìn xem phần mộ của cô ấy sao? Thương nhớ tương tư người ta sao!?”

Zeref hiển nhiên có chút theo không kịp ý nghĩ của Lạc Lan, bất đắc dĩ trên mặt càng xuất hiện ra rõ ràng: “..... Rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì —” Lời này của anh nói ra một nửa bỗng nhiên bị chính anh ngắt đoạn, Bất đắc dĩ trên mặt Zeref xoay chuyển thành có chút dăm chiêu: “... Lạc Lan?”

Người nào đó đang ở trong cơn nổi giận linh đình trừng mắt về phía anh: “Kêu em làm gì! Anh muốn giải thích sao!?”

Zeref cưng nhiên càng phát ra bình tĩnh: “Em là đang đề ý việc anh quen biết với Mavis sao?”

Nghe vậy, một hơi thở của Lạc Lan nhất thời bị trì hoãn, bị nghẹn khẹt ra vài tiếng, mặt đều lên hết. Bất quá cô cũng không nói thêm gì nữa, ghen tị chính là ghen tị, liền trực tiếp thoải mái thừa nhận: “Làm sao có thể không thêm đề ý đến? Rõ ràng anh có quen biết với ngài Đệ Nhất kia, cái gì cũng đều không nói với em, nói là đem em đến trên đảo này tiến hành đặc huấn gì đó..... Anh nói đi! Có phải anh đã lén lút chạy tới kia để nhìn xem phần mộ của người ta hay không!?”

Lần đầu tiên Zeref nhìn thấy Lạc Lan bởi vì “Vấn đề tình cảm” liên quan đến anh mà có phản ứng lớn đến vậy. Hình như cảm thấy tương đối thú vị, anh cứ ung dung nhìn Lạc Lan nổi giận.

“Anh cười cái gì!” Lạc Lan ngoài miệng trong yếu nói: “Có cái gì buồn cười chứ!?”

Zeref vững vàng ngồi đó, một tay chống cằm: “Gần đây có khi nào anh rời khỏi em quá được một bước sao?”

Anh vừa hỏi như vậy, Lạc Lan trừng mắt nhìn, ngược lại bắt đầu nhớ lại — ăn cơm, nghỉ ngơi, đặc huấn. Ngủ đâu? Cô vì thế đúng lý hợp tình nhắc nhở: “Nếu như ngủ như lời nói thì làm sao em có biết anh có chạy khỏi nơi này hay không!”

“..... Chính em không biết sao?” Zeref vẫn như cũ là một bộ dáng bình tĩnh: “Em có thói quen ngủ thích ôm này nọ, anh là cái thứ ‘May mắn’ kia bị em là đối tượng ‘Gối ôm’”

Ngủ ý, thời điểm cô ngủ cơ bản vẫn liên tục ôm lấy Zeref?

Lạc Lan bị ánh mắt gần như chế nhạo như thế của anh làm cho mặt đỏ lên, nghiêng tầm mắt qua một bên.

Bất quá nói đến cũng là — ban đầu khi cô xuyên qua thế giới này, thời điểm tỉnh lại chính là đem đầu Zeref trở thành gối ôm nhà mình. Ngủ còn rất là thoải mái — không đúng!!!

Loại chuyện này làm sao có thể tùy tiện liên thừa được chứ! Nói đến đây, rõ ràng là đang phạt người này mà như thế nào liền dễ dàng bị dẫn dắt rồi đi lạc chú ý!?

Lạc Lan chăm chú nhớ lại tình cảnh mà hai người đã ở chung trong khoảng thời gian này, dường như Zeref thật sự không có bất cứ chỗ nào có thể khiến cho cô hoài nghi: Lạc Lan tiến hành đặc huấn, Zeref làm người triệu hồi ma thú thì tất nhiên ở một nơi không xa hoặc là đang đọc sách, hoặc là nhìn cô chăm chú. Trước khi dùng cơm thì hai người cùng nhau tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn, sau đó người này nấu cơm, Lạc Lan luôn ở ngay bên cạnh giúp đỡ một tay. Sau khi dùng cơm xong thì chờ Lạc Lan cầm chén bát đi rửa, hai người ở ngay tại trên hòn đảo này tản bộ nhân tiện ngắm cảnh. Thời điểm đi ngủ. Khụ khụ, ừm.

Quả thật không có chỗ có thể nghi ngờ.

Ồi chào? Đợi chút. Thật sự không có sao? Lạc Lan bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vỗ tay một cái: “Ngay hôm sau khi tới nơi này, không phải anh đã tỉnh dậy sớm hơn so với em sao!? Ngoại trừ việc chuẩn bị bữa sáng, anh còn đi đâu vậy? Nói!”

Ánh mắt Zeref cong lên, cư nhiên nở nụ cười: “Mang em đến hòn đảo Thiên Lang này để tiến hành đặc huấn quả thật là vì nơi này cách xa Magnolia, khu vực gần đây tuyệt đối không có người. Anh biết đến tên của hội trưởng Đệ Nhất của Fairy Tail là vì cô ấy khi còn sống là một pháp sư ánh sáng rất lợi hại. Không nói cho em biết nơi này có phần mộ của hội trưởng Fairy Tail Đệ Nhất thì anh đã nói rồi, anh không hy vọng em có bất kỳ dính dáng nào đến những pháp sư trong hội này, cùng với.” Về mặt của anh cư nhiên trở nên có chút không được tự nhiên trong phạm vi cho phép: “Con gái không phải đều sẽ sợ hãi sao? Phần mộ nghĩa địa.”

“Cho nên, cho dù thời điểm em còn chưa tỉnh dậy thì anh cũng không rời khỏi em quá xa.” Tầm mắt Zeref khóa chặt ở trên người Lạc Lan, ngừng lại một chút: “Lạc Lan, anh cùng với người đang được chôn cất ở đây không có một chút quan hệ nào.”

Đây là một phần thanh minh tương đối nghiêm túc mà trịnh trọng.

Lạc Lan tự nhiên thật không ngờ Zeref sẽ đứng ở góc độ “Thân là con gái” của cô mà tự đặt ra vấn đề tự hỏi, người này luôn ‘vô thanh vô tức’, chỉ dựa vào đoán thì căn bản không thể tưởng tượng được trong đầu Zeref đều đang tự hỏi cái gì — Hiển nhiên Lạc Lan cũng không phải là người thích Zeref đi cân nhắc tâm tư của một người con gái. Lòng hiếu kỳ ở trong lòng cô cực kỳ mạnh, tính cách cũng thẳng thắn, có vấn đề gì trực tiếp liền nói ra khỏi miệng.

— Đương nhiên, cái này tuyệt đối không cùng với chỉ số thông minh của cô có bất kỳ quan hệ nào!

Bị đôi mắt sâu đen láy thăm thẳm của Zeref nhìn chăm chú, trong lòng Lạc Lan cũng không rồi rẫm, ngược lại bị nhìn xem cũng có chút không sai. Zeref nói một phen tốt lắm trấn an cô, nguyên nhân vì như thế, khi Zeref vươn tay hướng về phía cô, kéo cô qua đây, cô cũng tương đối thuận theo đi qua.

Nhưng mà Lạc Lan thể nhưng không có hoàn toàn thuận ý của Zeref, cô nắm lấy tay Zeref đang vươn về phía cô, nâng một chân lên gác vào trên đùi Zeref, hia tay còn lại là duỗi tới phía sau cổ Zeref, đan xen tay vào nhau chế trụ:

“..... Thật sự không có quan hệ?”

Zeref tự nhiên hiểu rõ điều mà cô đang hỏi là cái gì, lập tức trả lời lại: “Không có.”

Lạc Lan nheo mắt lại, bên trong vẻ mặt lộ ra một chút gian xảo: “Thấy em ghen thật vui vẻ?”

Zeref thành thành thật thật nói: “Vui vẻ.”

“Nhưng em mất hứng.”

“.....”

Bất mãn làm cho người nào đó trầm mặt, Lạc Lan đứng đưa lưng lại anh một chút: “Không phải anh nên làm chút gì đó để bồi thường cho em sao?”

Người nào đó ngốc manh, lúc này mới phản ứng lại đây: “..... Làm cái gì?”

Mắc câu! [Ting—]

Lạc Lan lộ ra tươi cười nắm chắc phần thắng: “Có vẻ như anh chưa bao giờ nói qua là anh thích em.”

Một mảnh trầm mặt.

Lạc Lan nhắm mắt xuôi tay bắt đầu dùng bài ca mình tự sáng tác ra hát: “Thỏa trước có người tên là Zeref~ ban đầu anh cùng Fairy Tail ~~~~ trong thời đại ~~~~”

Nghe Lạc Lan hát nội dung càng ngày càng không hòa hợp, Zeref thỏa hiệp: “..... Thích người.”

“..... Ngừ khí cực kỳ cứng rắn.”

Người nào đó thử đem giọng điệu bắn ra mềm mại: “Anh thích em.”

“Không đủ lớn tiếng.”

Zeref bị gây khó dễ bất đắc dĩ nói: “..... Lạc Lan...”

Lạc Lan liếc anh một cái, lộ ra biểu tình “Em thắng”, đến gần bờ môi Zeref cọ xát: “Tha cho anh.” Cô cười trộm chọc chọc vào mặt Zeref: “Em cũng thích anh.”

Rõ ràng nếu như thông báo sớm hơn một chút như lời nói, từ lúc trước khi sự kiện xảy ra ở trên ‘Tháp Thiên Đường’..... Lần đó Zeref đem cô đẩy ngã, cô sẽ không đem anh đẩy ra chạy mất.

Bất quá, nếu Zeref có thể am hiểu xử lý vấn đề tình cảm như trong lời nói, chịu thiệt nhưng chỉ có cô.

**

Hai người đem đồ dùng sinh hoạt ở trong sơn động đóng gói xong. Sau khi thanh lý xong toàn bộ dấu vết sinh hoạt của hai người, Zeref nắm lấy Lạc Lan chọn một con đường rừng rậm, tương đối mà nói, sẽ không có người đi về phương hướng cạnh bờ biển.

Bọn họ đều không nghĩ đến lần này pháp sư Fairy Tail đi đến trên đảo Tenrou cũng không chỉ có hai người Lucy cùng Cana. Nguyên nhân chính là vì như vậy, khi đang trên đường đi đến bờ biển, Lạc Lan cùng Zeref gặp được Mirajane tựa hồ như đang hái nấm —

Cô gái tóc bạc mặc bộ váy màu hồng nhạt có đai ngang, trong lòng có năm, sáu trái nấm vừa mới được hái. Thời điểm nhìn thấy, gặp mặt Lạc Lan cùng Zeref thì lộ ra biểu tình kinh ngạc cùng vui mừng trộn lẫn vào nhau:

“Lạc Lan-chan, Jackal-kun, hai người lại có thể đã ở trên đảo Tenrou—?!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Lạc Lan đang nhìn Mirajane, sau khi gặp nhau cô lập tức có loại cảm giác làm chuyện xấu bị bắt tại trận — Lẽ ra hòn đảo này là nơi an nghỉ của ngài Đệ Nhất hội Fairy Tail của bọn họ, một người ngoài như cô ở trong này lâu như vậy thì không nói đến, còn cuộc đặc huấn gây thiệt hại gì đó.....

Tuy nói theo góc độ nào đó mà nói cô cũng chẳng hay biết gì hết, thế nhưng cô vẫn có cảm giác thực chột dạ!

“Mira-chan.” Cho dù Lạc Lan đang chột dạ cô cũng không biểu lộ nó ra trên mặt mình, cô lấy lý do nghề nghiệp viết tiểu thuyết kiếm sống của mình ở trong chuyên mục luôn luôn có một trăm lý do để nói dối: “Tớ đây là vì tìm kiếm tư liệu cho bộ tiểu thuyết tiếp theo.” Cô cũng không có yêu cầu Lucy giữ bí mật, cho nên dường như vào một ngày nào đó, tất cả pháp sư Fairy Tail đều biết cô chính là người viết văn rất có danh tiếng với tên bút danh là Thu Linh — Đương nhiên, vào giờ phút này, đây chính là giấy thông hành tốt nhất để cô lấy cớ.

“Thì ra là thế.” Ngay cả một chút Mirajane cũng đều không hoài nghi, ngược lại chính là lộ ra tươi cười thật vui vẻ: “Ha ha, vậy thì đúng là cuộc kỳ ngộ,

hiệp hội của chúng tớ đang ở trên đảo Tenrou tổ chức cuộc thi thăng cấp lên pháp sư cấp S, cho nên có rất nhiều người đến đây!”

“Cuộc thi thăng cấp lên pháp sư cấp S?”

“Đúng vậy, đề bài lần này chính là tìm kiếm ngôi mộ của ngài Đệ Nhất.”

Lạc Lan cùng Zeref liếc nhau — cái này có thể hiểu rõ, liền là vì nguyên nhân như vậy. Cho nên lúc bọn họ vừa mới nhìn thấy Lucy cùng Cana chính là lúc bọn họ đang đi tìm ngôi mộ của ngài Đệ Nhất sao?

“Lạc Lan-chan, Jackal-kun.” Mirajane vẫy tay với hai người bọn họ: “Nhìn đến hai người các cậu thật sự đúng là kinh ngạc nha, hai cậu đi đến nơi đóng quân của bọn tớ đi? Sau khi mọi người trở về, nếu nhìn thấy các cậu nhất định sẽ thật cao hứng!”

Thu được lời mời nhiệt tình dào dạt như vậy, dường như lời nói cự tuyệt cũng không thể nói nổi, Lạc Lan dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đâm đâm Zeref: “‘Jackal-kun’ nghĩ như thế nào?”

Zeref tương đối cho cô mặt mũi: “Nghe ‘Lạc Lan-chan’.”

Mirajane ở một bên nghe hai người sử dụng cách xưng hô của cô để trêu chọc đối phương, cô “Phốc xuy” một tiếng liền nở nụ cười. Cô bọc những cây nắm lại, mang theo Lạc Lan cùng Zeref đi đến nơi đóng quân của bọn họ, vừa đi vừa đánh giá hai người, bọn họ rõ ràng đã thu dọn xong hành lý: “Các cậu đây là vừa mới thu dọn xong hành lý, phải rời khỏi đây rồi sao?”

Lạc Lan tiếp tục nói dối: “Ừ, bọn tớ đã đến đây được một đoạn thời gian rồi, nên đã nắm bắt được một phần tư liệu cũng muốn không sai biệt lắm.”

Mirajane nghiêng mặt nhìn cô, cười phát ra một tiếng than thở: “..... Thật tốt a. Lần trước cậu tới nói lời từ biệt, tớ đều nghĩ đến cuộc gặp mặt tiếp theo của chúng ta sẽ là thật lâu về sau, không nghĩ tới nhanh như vậy đã lại thấy mặt rồi.”

Lạc Lan không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, chỉ có thể cười làm mặt quỷ.

Nơi đóng quân theo lời nói của Mirajane trên thực tế cũng không xa lắm, ở dưới sự dẫn dắt xuyên qua một mảnh rừng cây bụi rậm của cô, trực tiếp có thể thấy được — đó là một doanh trại được dựng lên một cách đơn giản. Có thể nhìn ra được, mặc dù là tổ chức cuộc thi thăng cấp lên pháp sư cấp S, nhưng nhóm pháp sư cũng sẽ không dừng chân ở trên đảo Tenrou trong thời gian quá dài.

“Cuộc thi thăng cấp cũng sẽ không sử dụng thời gian quá dài, đến lúc đó, sau khi mọi người trở về nghỉ ngơi xong rồi liền cùng nhau trở về thị trấn, bọn tớ còn có thể cho hai người hóa giang đến cảng đầu.” Mirajane lại một lần nữa đưa ra đề nghị — nhìn ra được là cô tương đối thích Lạc Lan, không thì ngay cả một chút cũng đều sẽ không đưa ra lời giúp đỡ tí mĩ đến như vậy, cũng sẽ không đưa ra lời đề nghị như vậy.

Không đợi Lạc Lan trả lời, cô nhìn nơi cắm trại bên kia bỗng nhiên xuất hiện một tiếng “A”, Mirajane quay đầu lại có chút ngượng ngùng nở nụ cười: “Quên nói, lần trước sau khi từ Edolas trở về thì hai người đã lập tức rời đi rồi, cho nên không biết chuyện này — người này là em gái của tớ, Lisanna. Em ấy bởi vì xảy ra một tai nạn nên vẫn sinh hoạt tại Edolas, bởi vì sự kiện lần trước, em ấy cũng đã cùng mọi người trở lại.”

Lạc Lan có nghe nhóm pháp sư Fairy Tail đề cập qua chuyện mà Mirajane gặp phải, hiển nhiên cũng biết người này có danh hiệu sắc bén là “The Demon” (Ác quỷ Mirajane). Tính cách bây giờ của cô ấy cơ bản là hoàn toàn thay đổi, ở trong trạng thái suy sụp. Cô cũng bị mất đi ý chí chiến đấu của mình và đại sức mạnh giảm đi rất nhiều, trở thành một người dịu dàng ngọt ngào và yêu quý các thành viên khác như ngày hôm nay.

Hơn hết, một lần mất đi người thân, bây giờ đã trở về bên cạnh mình, qua nhiên tương đối vui vẻ đi?

Nghĩ như vậy, Lạc Lan cảm thán một câu phát ra từ nội tâm của mình: “Như vậy cũng thật tốt, mất đi giờ đây đã trở lại, chúc mừng Mira-chan.”

Lời đáp lại của Mirajane là tươi cười vui vẻ, cô chạy vài bước nhỏ đi đến, đối với em gái Lisanna của mình chỉ về phương hướng của Lạc Lan cùng Zeref, dường như đang làm giới thiệu với nhau.

Sau khi Lạc Lan kéo cánh tay Zeref, thời điểm một bước đi đến nơi cắm trại, thì Lisanna đã muốn theo từ trong miệng Mirajane biết được đại khái thân phận của hai người bọn họ. Hai chị em vội vàng tiếp đón hai người bọn họ, theo sau đó chính là một hồi bận rộn.

Zeref tiếp nhận lương nhỏ đựng đồ làm bếp từ trên tay Lạc Lan, Lạc Lan còn lại là tiến đến bên cạnh hai người chị em kia: “Cần tớ giúp công việc nào không?”

Đề nghị này lập tức bị Lisanna cự tuyệt: “Cũng đã muốn không sai biệt lắm, hơn nữa cũng không thể để cho khách đây là Lạc Lan-chan làm việc nha, mời chị hãy đến bên cạnh nghỉ ngơi thật tốt.”

Mirajane cũng đã ở bên cạnh vô góp vui, cô vừa che môi vừa nhìn đến phương hướng khác, nói ra lời nói cũng không hơn không kém là nôn ra: “Rõ ràng tay nghề của Jackal-kun không phải tốt hơn so với Lạc Lan sao.”

Lạc Lan sặc.

Một bên Zeref cũng quay đầu đi, bên hông khuôn mặt mơ hồ có thể nhìn thấy được trạng thái miệng của anh đang giờ lên.

Lisanna che miệng nở nụ cười, cô dùng cái thìa múc một muỗng canh nhỏ lên cái đĩa nhỏ đưa cho Mirajane, kết quả cũng bị Mirajane nói ra những lời

nôn mửa: “Lisanna ở Edolas học một tay bếp núc đúng là không sai, chỉ có điều nguyên liệu nấu ăn bị cắt thành những mảnh lớn nhỏ không giống nhau đâu.”

Lisanna lộ ra biểu tình “Vui quá hóa buồn”.

..... Thật sự không thể nhìn ra được, Mirajane nhìn qua chính là ôn nhu đáng yêu cư nhiên cũng là cao thủ “đổi thoại”. Quả nhiên không thể chỉ nhìn người qua vẻ bề ngoài được, che dấu thuộc tính thật sự gì đó của mình rất là kỳ diệu.

Lạc Lan vừa ở trong lòng cảm thán vừa ngồi xuống ở bên cạnh Zeref, thuận theo đó là anh vô cùng thuận tay đem tay mình vòng lên thắt lưng của cô.

Hương thơm của đồ ăn ở nơi cắm trại, trong lúc đó nhẹ nhàng lan tỏa ra, theo gió nhẹ nhàng mang đến một chút hương vị mặn mặn của biển. Điều này làm cho Lạc Lan có cảm giác ở trong thời tiết tốt như thế này ăn cơm dã ngoại — nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào như lời nói.

Trước một phút ở nơi cắm trại còn tràn ngập tiếng hoan hô nói cười, sau một giây thì nơi cắm trại đã trở thành một nơi bị đoàn người không rõ là ai vây quanh!

“Đây là tình huống gì.....” Lạc Lan cau mày lại, cô hí hóp nhìn lại — nhóm người này đều là che mặt mình lại, trên mặt có mang một cái mặt nạ, trên đó có hoa văn kỳ quái nào đó. Bao bọc xung quanh chính là áo choàng màu tối, trong tay cầm đao kiếm hoặc là cầm pháp trượng, bộ dáng thoát nhìn tương đối hung tàn.

Hai chị em mái tóc màu bạc đã giáp lưng vào nhau, cầm lấy cái muỗng múc canh trong tay, đưa thẳng ra làm tư thế phòng ngự, Lạc Lan cùng Zeref ngược lại chính là tương đối tình rui, còn đang ở trong nơi cắm trại ngăn ngừ — Zeref ở trên ghế trên ngồi vững vàng, mà Lạc Lan còn lại là đang đứng ở bên người anh. Cô nhìn đi lên, làm cho người ta có cảm giác cũng không có lực uy hiếp, cũng không cảm thấy có sự dao động của ma pháp gì, nhưng trên thực tế, bởi vì mấy ngày liên tục đặc huấn, cô đã có thói quen tiền nhập vào trong trạng thái chiến đấu cùng đề phòng.

Thân là sinh vật ma pháp, ở trong thời điểm Lạc Lan không sử dụng ma pháp, nhìn qua chính là một người hoàn toàn bình thường. Điều này làm cho độ nguy hiểm của cô ở trong mắt người khác hạ thấp xuống rất nhiều.

Dù sao ở kẻ địch trong mắt người khác không có bất kỳ uy hiếp nào dễ dàng làm cho người ta thả lỏng cảnh giác.

Cục diện vốn đang ở trong trạng thái giằng co bị đánh vỡ — không biết là ai ra tay trước, cuộc chiến đấu lộn xộn ở trong nơi cắm trại bắt đầu xảy ra! Bởi vì liên quan đến việc có rất nhiều người, tình cảnh trước mặt lại rơi vào tình huống rối loạn thêm một lần nữa, hai chị em vẫn bản không rảnh để quan tâm đến tình huống có “những vị khách không mời”. Sau khi giải quyết xong một đám bên địch, có thể này hai chị em mới phát hiện Lạc Lan ở đâu bên kia đã muốn đem toàn bộ những kẻ xâm nhập đánh ngã.

Mirajane cùng Lisanna liếc nhau, làm cho chị gái Mirajane phát ra một tiếng cảm thán: “Jackal-kun thật đúng là lợi hại.....”

Lạc Lan nghe người yêu của mình được khen ngợi chính là thật là cao hứng, theo ý nghĩa trên mặt chữ để lý giải quả thật không sai — Quả thật là kém một chút nữa là cô đã động thủ rồi, thế nhưng cuối cùng người đem một đám người đánh ngã lộn ngược cũng là Zeref.

Lạc Lan vốn là khó hiểu, nhưng sau khi Zeref chỉ lên trên quần áo của cô xong, cô liền lập tức tỉnh ngộ.

Cô hiện tại chỉ cần dùng một chút ma pháp thì quần áo sẽ biến thành bộ váy màu đen kia. Thời điểm khi đặc huấn cũng chỉ có cô cùng Zeref, căn bản không cần bàn khoản về vấn đề này, cho nên lâu ngày nó cũng dẫu trở thành thói quen của cô, nhưng lúc này có hai chị em pháp sư Fairy Tail ở đây. Nếu như bỗng nhiên cô biến đổi trang phục như lời nói thì có vẻ rất kỳ quái.

Cũng quả thật không có lý do gì có thể giải thích được vì sao khi cô đối phó với kẻ xâm nhập còn phải biến đổi trang phục, nhất định sẽ bị soi mói ngay lập tức. Làm không tốt còn có thể biến thành đối tượng bị hoài nghi.

Zeref quả thật cẩn thận.

Lạc Lan bước tới, vươn tay cầm lấy chiếc mặt nạ ở trên mặt đất lên mô tả lại nó: “..... Thật là một hoa văn kỳ quái, bọn họ là ai?”

Sắc mặt Mirajane nghiêm túc lên: “Vừa rồi tớ liền chú ý tới điều này, ký tự của hoa văn này thuộc về..... Hiệp hội hắc ám — Grimoire Heart, thuộc về liên minh Balam — là một liên minh giữa ba hội bóng tối mạnh nhất trên thế giới.”

Lạc Lan là người từ thế giới khác xuyên không đến đây hiển nhiên là có cảm giác không hiểu rõ tầm nghiêm túc của chuyện này, nhưng cô thực thông minh là không có biểu hiện ra ngoài, chỉ nhìn quét một vòng: “Số lượng đám người này cũng khá nhiều đấy, chỉ là muốn chiếm lĩnh nơi cắm trại gần như không có người mà đã phải nhiều người đến thế, như vậy thì mọi người ở trên đảo.....”

Tất nhiên Mirajane cùng Lisanna cũng nghĩ đến vấn đề này.

“Tờ tin tưởng mọi người đều đã không có việc gì!”

“Cần phải bảo vệ doanh trại của chúng ta, đợi mọi người chiến thắng trở về nữa.”

Hai chị em mỗi người một câu, ngược lại là có vẻ ăn ý mười phần — Các cô đối với năng lực của nhóm đồng đội của mình tin tưởng đến mười, nét mặt đầy tự tin và kiêu ngạo kia có vẻ vô cùng tỏa sáng.

Trong nháy mắt, ngay tại lúc lời nói vừa dứt, bốn người đều hướng tới một thân cây nhìn qua —

“Ồ nơi đó là ài?” Mirajane lộ ra biểu tình như đối với kẻ thù nguy hiểm: “Đi ra!”

Ồ trong âm thanh tràn ngập địch ý của Mirajane, “Cái thứ này nọ” bám vào trong thân cây bắt đầu xuất hiện ra ngoài, giống như ngay từ đầu vốn là hợp thể, hòa mình vào trong thân cây nay đã chậm rãi phân giải đi ra ngoài. Cuối cùng, xuất hiện ở trước mặt bốn người là một người mặc bộ quần áo màu xanh lá, kiểu tóc giống như người da đỏ ở Bắc Mỹ: “Trời đất, sau trận chiến giữa mèo và trẻ nhỏ là phụ nữ sao? Số phận của ta thật sự vô cùng.” Sau khi ánh mắt của hắn nhìn hướng về hai chị em xong, hắn bắt đầu nhìn về phía Zeref ở bên cạnh Lạc Lan: “A, đây không phải là đàn ông sao, pháp sư Fairy Tail, mau đến đây khiến ta cảm thấy vui vẻ đi!”

Mirajane vươn tay cản lại: “Hai người kia cũng không phải là pháp sư Fairy Tail! Lisanna, em lui về phía sau đi, người này rất nguy hiểm, để chị đến đối phó với hắn!”

“Chị Mira!” Lisanna cũng không nguyện ý để Mirajane bảo vệ, cô ở bên cạnh Mirajane bày ra tư thế chiến đấu: “Em cũng có thể chiến đấu!”

Người đàn ông kia tựa hồ khá là tiếc nuối nhìn Zeref liếc mắt một cái: “Đáng tiếc, mục tiêu lần này của chúng ta chính là muốn đánh tan hội Fairy Tail, nếu không phải là thành viên của Fairy Tail như lời nói, giống như cũng không ý nghĩa gì để tấn công — Vậy thì giải quyết phụ nữ trước đi.”

Thái độ khiêu khích của người đàn ông khiến không khí xung quanh bị xiết chặt lại, hết sức căng thẳng.

Người trước hết đi lên tấn công là Lisanna. Lạc Lan có thể cảm nhận được trên thân thể người đàn ông kia có cảm giác áp bách thật lớn. Bị khí thế mạnh mẽ như vậy áp chế, dễ dàng thiếu kiên nhẫn là chuyện vô cùng bình thường.

Lisanna là em gái của Mirajane mười mười, ma pháp mà cô sử dụng cũng là Take Over (Chiếm Hữu), khi sử dụng phép thuật Take Over, thân thể cô biến thành đủ loại sinh vật. Ma pháp cũng tương đối kéo dài và xinh đẹp sử, liên tục biến thành các loại động vật, cũng lợi dụng sở trường biến thành động vật này của mình tiến hành công kích cùng phòng ngự.

Chợt nhìn về dưới, người đàn ông có kiểu tóc American Indian kia dường như là dừng lại ở thế hạ phong, nhưng là lúc, sau khi hắn “Thường thức” Lisanna biến thân thì lập tức liền khai triển phản kích — Hắn chỉ là vãn về ngón tay, có một trận nổ mạnh nổ vang ở bên người Lisanna!

Mắt thấy chính em gái của mình bị đánh bại ngã xuống đất, cho dù tính cách lúc này của Mirajane là ôn nhu cũng không thể bình tĩnh, cũng không sử dụng phép thuật Take Over như lời nói thì cô căn bản cũng không phải đối thủ của người đàn ông kia. Rất nhanh, cô cũng giống như Lisanna, bị quật ngã xuống đất.

“Mira-chan, Lisanna!” Lạc Lan đứng ở bên ngoài quan sát có chút lo lắng, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là thời cơ tốt để ra tay — Nhìn qua thì hai chị em bọn họ đều là đánh cược niềm kiêu hãnh của mình ở trong cuộc chiến này, cô cứ như vậy ra tay thì hình như không được tốt lắm.

Mirajane nghĩ làm Lạc Lan muốn ra tay giúp một chút, chạy nhanh nói ngăn Lạc Lan lại: “Lạc Lan-chan đừng tới đây! Người này rất mạnh.”

“Khốn kiếp!” Lisanna vô cùng không phục: “Chỉ cần chị Mira sử dụng linh hồn quỷ Satan như lời nói thì làm sao có thể bị đánh bại dưới tay người!”

Liền một câu như vậy, cũng đã tiết lộ việc Mirajane đã từng là người được biết đến với cái tên “Ác quỷ” — Việc cô tiếp thu ma pháp linh hồn quỷ Satan dường như ở thế giới phép thuật là chuyện tương đối khá là nổi danh, điều này tất nhiên cũng khiến cho tên ở hiệp hội hắc ám sinh ra nồng đậm hứng thú.

“Ác quỷ Mirajane sao?” Người đàn ông nắm chặt quyền: “Ta biết cô, là một trong những pháp sư mạnh nhất Fairy Tail, vốn nghĩ rằng ta chỉ đang chiến đấu với kẻ yếu đuối, không nghĩ tới cư nhiên là một người mạnh mẽ như vậy — Đến đây giúp ta hưởng thụ cuộc chiến đấu đầy vui vẻ này đi, Mirajane.”

Đồng thời, khi Mirajane bị người đàn ông kia tìm kiếm phiền toái, Lạc Lan cùng Zeref ở đầu bên này cũng đụng phải tình huống không quá tuyệt vời —

“Zeref... Sama.?” Phía sau hai người truyền đến âm thanh tràn ngập kinh ngạc cùng mừng như điên: “— Rốt cuộc tôi cũng đã tìm được ngài!”

Xét thấy là âm thanh của phụ nữ, bản năng bảo vệ vật thuộc quyền sở hữu của Lạc Lan bắt đầu khởi động, trong lòng tràn đầy địch ý, trừng mắt nhìn đi qua: “Đó là em gái họ hàng ‘thân thiết’ của anh sao!?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64

Đối với Lạc Lan vào lúc này đây, vừa mới ăn qua bình dấm chua cực kỳ bốc hỏa mà nói. Đại mỹ nữ ở trước mắt có bộ dáng rất được kia còn không

tính đến còn có “Sát khế” độc ác thật lớn, thật sự có thể nói là một sự uy hiếp rất lớn.

“Zeref-sama! Đó là à?” Đại mỹ nữ lộ ra vẻ mặt đầy khiếp sợ. “Làm sao có thể có phụ nữ đi theo bên cạnh ngài?”

“.....” Lạc Lan bắt đầu khoanh tay lại nhủ thầm — Trọng điểm mà đại mỹ nữ chỉ quan tâm đến hoàn toàn nằm ở trên người Zeref đấy? Nhưng nhìn xem biểu tình của Zeref..... Giống như căn bản không biết cô ta thôi?

Lúc ban đầu, khi đại mỹ nữ này lên tiếng kêu người khác, Lạc Lan là có chú ý tới Zeref quay đầu lại nhìn đến đại mỹ nữ này, khi đó là loại ánh mắt đang nhìn người xa lạ. Ánh mắt đó khẳng định là sẽ không gạt người, điểm ấy ngược lại khiến Lạc Lan yên tâm hơn.

Có thể này lực chú ý của Zeref mới theo từ sau hai chị em cùng tên đàn ông xa lạ đang chiến đấu kia dời lại đây, ánh mắt anh mang theo xem kỹ dừng ở trên người đại mỹ nữ tóc đen dài kia: “Ta không biết các người, các người là à?”

“Zeref-sama, chúng ta là pháp sư của hiệp hội Grimoire Heart!” Trong đầu ánh mắt xinh đẹp của đại mỹ nữ lóe lên cấp bách cùng say mê, trên gương mặt mang theo một chút đỏ ửng làm tôn lên ánh mắt có vẻ phá lệ động lòng người kia của cô: “Tôi là một trong bảy pháp sư cao cấp nhất của Luyện ngục Thất Tội (7 Kins of Purgatory) của hội, Ultear, người bên kia cũng như vậy là —”

“Chính là các người đã gây nên cuộc chiến đấu tranh chấp này sao?” Đại mỹ nữ tự xưng là “Ultear” đưa ra một hồi giới thiệu bị Zeref sinh sôi tức giận đánh gãy, giọng điệu Zeref lộ ra một chút không vui, biểu tình trên mặt có thể nói là hờ hững — Đó gần như là vẻ mặt mà Lạc Lan không nhìn thấy qua của anh.

Không nói đến đối với cô, lúc cư xử với nhóm pháp sư Fairy Tail, thái độ của Zeref đều là tương đối bình thân. Nhưng hôm nay..... Lạc Lan lại có thể theo từ giữa trong thái độ của Zeref, cảm giác được rõ ràng người này dường như bỏ cái gì chọc tới.

Trải qua thời gian dài như vậy ở chung, tuy nói cũng không thể hoàn toàn hiểu biết được trong đầu Zeref suy nghĩ cái gì, nhưng Lạc Lan nhận thức Zeref lâu như vậy, ngoại trừ sự kiện ở ‘Tháp Thiên Đường’ cùng đêm lễ hội Fantasia thấy Laxus ôm lấy cô ra, cô liền không gặp qua Zeref tức giận — Đương nhiên, sự kiện đêm lễ hội Fantasia kia, chỉ sợ Zeref cũng chỉ là đang thể hiện một loại ghen ra mà thôi.

Trong ngày thường, chỉ cần tiếp xúc với đám người trong lời nói thì Zeref đều luôn có thái độ bình thân cùng lễ phép, hai lần tức giận trước đó đều có liên quan đến cô. Lúc này anh lộ ra loại vẻ mặt này, thật đúng là khiến cho Lạc Lan có loại cảm giác thấy được thế giới mới — Mỹ nữ tóc đen dài đã giảm lên điểm máu chốt của anh sao?

“Zeref-sama, chúng tôi.....” Ultear không chút may mắn, bởi vì Zeref lạnh lùng mà lui bước, thái độ của cô vẫn thực nóng bỏng như cũ: “Chúng tôi là vì sự ‘Thức tỉnh’ của ngài — thế giới phép thuật tối thượng, vĩ đại nhất, tối.....” Lúc này không có người đánh gãy lời cô, bản thân cô là bị ánh mắt của hai người đối diện nhìn xem, không có biện pháp tiếp tục nói.

Lạc Lan không chỉ dùng biểu tình khoa trương “Cô là đang nói đùa à?” nhìn cô, ngay cả mục tiêu sau cùng đều là dùng ánh mắt là lạ nhìn cô.

Lạc Lan vuốt mặt một chút, quay đầu nhìn Zeref quét từ trên xuống dưới: “..... Khi nào thì anh ngủ nữa vậy?”

“.....” Nghe vậy, Zeref nghiêng đầu, vờn tay đem hai má Lạc Lan kéo căng ra hai bên, đầu ngón tay ôm lấy phần má trơn bóng kia: “... Điều này hẳn là em nên biết rất rõ đi?”

Ultear cảm thấy mình bị bầu không khí của hai người trong lúc đó ra sức chấn động một phen — Vị pháp sư hắc ám trong truyền thuyết kia, người có được lực lượng hủy diệt cả thế giới làm sao có thể có được một mặt ôn nhu sùng nịnh như vậy!?

Có thể này, lần đầu tiên Ultear mới nhìn thẳng vào Lạc Lan — Ultear đem người thiếu nữ mà cô vốn nghĩ đến chỉ là một con người nhỏ bé không đáng kể, đánh giá từ đầu đến chân một lần.

Cô mặc một bộ quần áo tương đối khá là bình thường, lưu lại mái tóc dài qua vai, một đôi mắt màu vàng bởi vì nghe được lời nói của Zeref mà nheo lại. Cái loại hiển nhiên trong mắt này, bởi vì chính mình có được cùng chung bí mật mà xuất hiện ý cười vô cùng chướng mắt..... Mà khiến cho Ultear không nhìn đến cô lúc đầu là bởi vì nguyên nhân chân chính là — trên người cô căn bản không hề có bất cứ dao động ma lực nào.

Đây tuyệt đối là một người thường!

Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất trong lịch sử thế nhưng đem một người phụ nữ bình thường theo bên cạnh mình..... Là vì nguyên nhân ngài còn đang “Ngủ say” sao?

A, điều này cũng không quan trọng..... Chỉ cần đem vị chúa tể chân chính thức tỉnh, người phụ nữ như vậy, cho dù như thế nào cũng sẽ không được giữ lại bên người Zeref-sama nữa. Đến lúc đó cô cũng không để ý làm một lần công tác dọn đường.

Bị ánh mắt giảo hiểm ác ý của Ultear nhìn chăm chăm như vậy, mặc dù dây thần kinh của Lạc Lan có thô đi chăng nữa cũng thì cũng không có khả năng không phát hiện ra được. Đầu tiên cô bị ánh mắt hung tợn của đại mỹ nữ biến thành hoảng sợ, rồi sau đó ở trong lòng mưa mưa, tự chế giễu một phen: Vốn không chiếm được kẹo để ăn nên rất tức giận, lúc này đã được ăn kẹo lại cảm thấy..... Rất chua.

Đường len khinh bỉ sao? Lạc Lan cũng trừng mắt nhìn trở về, sau khi ánh mắt đi một vòng ở trước ngực của đối phương xong thì cô có chút căm giận — “Ngực” phát triển mạnh thì rất giỏi sao!?

Bất quá..... Cái tên “Ultear” này giống như..... Tổng cảm giác nghe có chút quen tai thôi. Lạc Lan lại không tiếp tục nghĩ nữa, cô rất nhanh liền buông tha cho dòng cảm giác bên trong khiến cô cảm thấy quen thuộc, nâng tay lên nhẹ nhàng vỗ:

“Được được, vị tiểu thư tên là Ultear này, tuy rằng không biết vì cái gì mà cô sẽ biết tên ‘Chủ nhân’ nhà ta, nhưng thực hiển nhiên — ‘Chủ nhân’ nhà ta cũng không có quen biết cô, mời cô không cần phải tiếp tục dây dưa như vậy nữa có được không? Với lại tôi cũng nói thêm, cái phát âm ‘Sama’ kia làm phiền cô không cần phải hô nữa, loại thái độ này đối với vật sở hữu của người khác cũng rất không tốt đấy chứ?”

Trái lại, những lời này của cô mang theo chút trêu chọc, làm cho đại mỹ nữ có thái độ nguyên trung thành, cho dù là như thế nào thì cũng đều khiến cho Lạc Lan có loại xúc động muốn nôn ra. Chẳng qua những lời này dường như cũng không có khiến cho không khí căng co giữa hai bên cái thiện được bao nhiêu, ngược lại biểu tình của Ultear lại mang theo một chút khinh miệt:

“Hóa ra chỉ là một người hầu sao? Để cho người hầu vượt quá phép tắc như vậy, Zeref-sama quả nhiên là đang ở trong tình trạng ‘Trầm miên’ nha!”

Người này..... Thật sự có thể trực tiếp lý giải như vậy được sao?

“Lạc Lan, không nên làm quan hệ của chúng ta mơ hồ như vậy.” Không đợi bản thân nằm sũng đi kháng nghị, ngược lại Zeref là vươn tay ôm lấy thắt lưng của cô vào trong lòng ngực của mình, ngẩng đầu nhìn về phương hướng của Ultear, hai hàng lông mày hơi nhăn lại: “Cô ấy không phải là người hầu của ta, mà là người yêu của ta..... Không cần lại có ý đồ muốn ta ‘Thức tỉnh’, ta là tỉnh.”

Đầu tiên đại mỹ nữ sững sốt, sau đó biểu tình có đôi chút vi diệu, lập tức liền kích động lên: “Không có khả năng!” Cô lấy một quả cầu thủy tinh ra, cả người đều cấp bách lên, nhìn qua giống như lập tức sẽ ra tay: “Điều này sao có thể... Làm sao có thể!?”

Trong mắt Ultear mang vẻ điên cuồng khiến cho Lạc Lan theo bản năng run lên — Cô đã từng nhìn thấy qua vẻ điên cuồng đó trong ánh mắt của Jellal, sắc thái giống hệt nhau.

Giống như theo giữa phản ứng của Lạc Lan hiểu rõ được ý nghĩ của cô, Zeref trở tay, đem cô kéo về phía sau: “Xem ra không thể không ra tay.” Ý anh bảo Lạc Lan nhìn tình huống của hai chị em Mirajane cùng Lisanna ở đầu bên kia.

Bọn họ ở tại đầu bên này tranh chấp không ít thời gian, ở bên kia, hai chị em bọn họ chiến đấu gần như hoàn toàn nghiêng về tình huống thất bại — Trong tình huống lúc đó, Lisanna bị người đàn ông trói buộc ở trong một gốc rễ cây, ngay ở tại mặt trước gốc rễ cây đang trói buộc cô có số giây đang đếm ngược. Mà dường như là vì muốn giải cứu cho em gái của mình, Mirajane đã sử dụng ma pháp Take Over của mình, linh hồn quỷ Satan.

Nhưng mà, Mirajane bởi vì lo lắng cho sự an nguy của Lisanna, hiển nhiên địa thế đã muốn có chút rối loạn, bị đánh bại chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Ý tứ kia của Zeref đã nói ra rất rõ ràng — Cô đi giúp hai chị em bọn họ, mà anh thì ở tại nơi này đối phó Ultear.

“..... Cũng chỉ có thể làm như vậy.” Cô cũng không phải người nhìn thấy bạn bè của mình bị thống khổ mà không thêm đếm xỉa gì đến. Tuy rằng Zeref không hy vọng cô giao du, có mối quan hệ mật thiết gì với nhóm người Fairy Tail, nhưng cũng sẽ không ngăn cản cô vươn tay giúp đỡ.

Lạc Lan nhú mi, liền xoay người chạy đến chỗ của hai chị em Mirajane ở đầu bên kia, vừa đi được hai bước, cô mạnh mẽ quay đầu lại: “Nếu em giải quyết xong sự tình ở đầu bên kia, quay đầu lại mà không nhìn thấy anh như lời nói.....” Cô sờ nắm tay của mình lại: “... Anh biết rõ hậu quả”

Câu trả lời của Zeref là đưa lưng về phía cô vẫy tay.

**

Không có người nào có thể cảm nhận được sự khủng hoảng ở trong lòng cô vào giờ phút này —

Giống như nhiều năm về trước, cô đã chứng kiến cảnh em gái của mình ngã dưới tay móng vuốt của em trai mình.

Mirajane đối với cái chết của người thân mình có một loại khủng hoảng khắc cốt ghi tâm cùng e ngại. Đó là không có trải qua sai lầm mất đi người thân thì không thể lĩnh hội được cái gọi là lạnh rét đến mức thấu xương.

Chỉ cần Lisanna không chết, cho dù có dùng đến sinh mạng của cô để trao đổi thì cũng đều không sao cả!

Mirajane có thể cảm giác được ma lực ở trên người đang tiêu hao từng chút một. Cho dù có thể tiếp tục duy trì được trạng thái linh hồn quỷ Satan tiếp tục đánh nhau với người đàn ông này, cho dù có thể chống đỡ đến được cuối cùng, thì cô cũng không có phần thắng.

Cô cứu không được Lisanna.

Tại đây, cứ tiếp tục đi xuống nữa, cô sẽ lại trải qua sự đau khổ khi mất đi Lisanna thêm một lần nữa — Ngay tại nơi này, ngay tại trước mặt cô.

Mirajane cảm thấy tinh thần của chính mình sắp bởi vì điều này mà gần như đem cô bức điên, nôn nóng đến mức hồng mắt, cô sử dụng đòn tấn công cuối cùng hướng về phía tên kia. Sau đó.....

Cô bay trở về bên người Lisanna.

Đủ.....

Chỉ cần có thể ôm lấy Lisanna, cho dù có là hy sinh chính mình cũng không sao cả.....

Cái này vốn không phải là cái gọi là cuộc chiến đấu công bằng, khi ở trong tâm lý bóng ma nhìn thấy Lisanna bị giam cầm rồi bị nổ tung, cô liền mất đi phần thắng. Nhưng là vào lúc này đây, cô cũng sẽ không đánh mất đi cơ hội cứu vớt chính người thân của mình.

Cho dù điều này sẽ làm cho cô phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Mirajane chỉ cầu một màn nhiều năm về trước sẽ không tái diễn nữa — Cô vươn tay ôm lấy Lisanna lộ ra biểu tình không dám tin, thu hồi lại linh hồn quý Satan, cô khôi phục là nguyên trạng dịu dàng ôm lấy Lisanna: “Chỉ không thể thắng được, nhưng mà... Chỉ sẽ không lại để cho em.” Cô có thể cảm giác được nước mắt theo hai má chảy xuống, trượt xuống vào trong hõm vai Lisanna.

Giọt nước mưa mang theo hơi lạnh ẩm ướt, tự hồi hận lại tự thoải mái.

Mirajane ở phía sau ôm lấy Lisanna, thời gian đang đếm ngược từng chút một về số “0”. Mà ngay tại lúc Mirajane nghĩ “Chỉ cần có thể bảo vệ Lisanna thật tốt”, cô nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng đang chạy về phía nơi bọn họ đang chiến đấu.

Mirajane và Lisanna đồng thời cùng nhìn về phương hướng phát ra âm thanh tiếng bước chân kia — Người thiếu nữ tóc đen mang theo nét dịu dàng, làm cho người ta không tự chủ được, liền buông lỏng hiện lên mỉm cười, chậm rãi bước về phương hướng của các cô.

Âm thanh cảnh cáo của hai chị em gần như là đồng thời vang lên:

“Lạc Lan! Không cần lại đây —”

“Mau rời khỏi nơi này!”

Nhưng người thiếu nữ tóc đen lại không nhìn đến lời cảnh báo của hai chị em bọn họ. Vẫn như cũ cười tủm tỉm, vô cùng thoải mái bước đi lại về phía các cô.

Mirajane ở dưới tại sự thanh thần của Lạc Lan, về mặt cô ấy tựa như đang tản bộ ở trong vườn hoa nhà mình, ngay cả một chữ căn bản cô cũng không thể nói ra được. Cô nhìn Lạc Lan tựa như đang lần theo dấu vết, giống như đang đi học đếm ngược thời gian lại, trong nháy mắt, tại lúc gốc rễ cây đếm lùi trở về số “0”, cô chậm rãi nâng tay lên —

Mirajane căn bản bất chấp nhiều như vậy, cô gắt gao ôm lấy Lisanna, nhắm mắt lại. Một giây..... Hai giây..... Trợn nồ mạnh như trong dự tính thế nhưng không hề xuất hiện — Mirajane mạnh mẽ mở mắt ra!

Người thiếu nữ tóc đen trong mắt cô đã sớm không phải là bộ dáng lúc trước. Toàn thân cô đều là mặc bộ váy màu đen hoa mỹ làm tăng thêm vẻ đẹp của cô, dường như không hề nhiễm bất cứ hạt bụi nhỏ nào. Đồ trang sức màu vàng ở trước trán cô rũ xuống, đôi mắt vàng bị phần lông mi đen và dày che khuất hơn phân nửa. Cô nhìn chăm chú vào ánh sáng năng lượng thật dày ngưng tụ ở phía trên bàn tay, về mặt chuyên chú.

Có thể này Mirajane mới phát hiện ra một vòng xung quanh cô đầy những màn sương dày đặc nhấp nhô, tựa hồ như lấy vị trí trung tâm của Lạc Lan triển khai một vòng quanh khu vực Con số đếm ngược ở trên gốc cây uy hiếp đến sinh mệnh của hai chị em ngưng lại ở ngay chữ số “0”, không biến hóa nữa.

Hơn ngoài mười mét, người đàn ông gần kia gần như đem cô bức đến đường cùng lộ ra biểu tình căn bản khó có thể tin được: “Không có khả năng! Rõ ràng cô chỉ là một người bình thường không có ma lực dao động, vì sao — vì sao? !”

“A, nếu như ngươi nghĩ như vậy thì có thể nói là ngươi đã hoàn toàn sai rồi.” Người thiếu nữ tóc đen hơi nhếch khóe miệng lên, ánh sáng lấp lánh bên trong hai tròng mắt màu vàng tràn đầy đặc sắc: “Ta đây mới không phải ‘Người thường’ gì đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Ý nghĩa tồn tại của Azuma, chính là chiến đấu với một người mạnh mẽ. Sau khi ông trời khiến cho hắn chiến thắng một lần, rồi lại thêm một lần nữa, phần khát vọng muốn được chiến đấu càng mang đến cảm giác thích thú cho hắn.

Không cần thắng thua, không cần sinh tử.

Azuma hưởng thụ cuộc quyết đấu bằng cả tính mạng mình, căn bản không thể dự tính được đến hậu quả của cảm giác hưng phấn cùng kích thích kia — Điều đó đối với hắn mà nói là một bữa tiệc không gì so sánh được.

Sau khi biết được một trong hai chị em có mái tóc màu bạc kia, có một người nổi danh với danh hiệu là “Ác quỷ Mirajane”, Azuma liền hoàn toàn hưng

phần lên. Đây chính là khó gặp được đối thủ mạnh, ngay lập tức Azuma có thể có cơ hội ở ngay tại đây đạt được một cuộc chiến với niềm vui sướng to lớn.

Giảm cảm em gái của đối thủ — lấy thủ đoạn như vậy ra để áp chế và cũng khiến cho Mirajane sử dụng ra những chiêu thức mạnh nhất để chiến đấu cùng với hắn. Căn bản thì Azuma cảm thấy điều này không có vấn đề gì.

Chỉ là niềm sung sướng như vậy, thế nhưng cũng không có duy trì liên tục được lâu — Ở trước vài giây gốc cây sẽ nổ mạnh, đối thủ của hắn liền buông tha cho trận đấu, bay nhanh trở về bên người em gái của cô ta.

Phurong thức nhận thua như vậy, đây là lần đầu tiên Azuma được chứng kiến.

Tuy rằng đối với việc Mirajane bỏ qua cuộc chiến mà hắn cảm thấy thất vọng cùng tiếc nuối, nhưng dù sao thì đây cũng là sự lựa chọn của đối thủ. Không chiến thắng được hắn, gốc cây chứa bom mà hắn đã tạo ra sẽ không được thu lại — Người thua trận tất nhiên nên vì điều này mà trả giá, hắn tin tưởng Mirajane cũng y như vậy biết được điều này.

Nhưng mà, hắn nhìn thấy được người thiếu nữ tóc đen lúc đầu ở bên cạnh doanh địa, trên người không hề có ma lực dao động lại tiến vào nơi chiến đấu của bọn họ.

Một người bình thường, có thể làm chút gì chứ? Chịu chết sao? — Azuma chỉ dùng ánh mắt hơi trào phúng để nhìn cô tiến lên một bước, lại một bước đi về hướng hai chị em đang ở.

Cô giẫm bước đi, đọc số giây quả bom đang đếm ngược liên gong như đang đập nhịp điệu của ca khúc tử vong. Azuma cũng không thích đem lực chú ý đặt ở trên người kẻ yếu, nhưng điệu bộ của người thiếu nữ tóc đen kia vào giờ phút này quá mức thoải mái, quá mức thanh thản, căn bản không giống như là đi về khu vực tử vong. Điểm này khiến cho Azuma có chút tò mò cô sẽ làm ra chút chuyện gì.

Cho dù là như thế nào, một người bình thường cũng không có khả năng có thể đảo ngược ma pháp của hắn — Azuma có được sự tự tin như vậy.

Nhưng ở ngay tại một giây, lời thề son sắt của hắn đã hoàn toàn bị đánh vỡ!

Nguyên nhân chính là vì Azuma nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chú vào người thiếu nữ tóc đen kia, cho nên hắn nhìn thấy hết toàn bộ — Ngay tại thời gian đếm ngược chỉ còn một giây cuối cùng, người thiếu nữ kia nâng tay lên.

Ngay tại lúc cô nâng tay lên một cái, trong chớp mắt, độ dày của ma lực giống như là bỗng nhiên được mở van, theo từ trong cơ thể lúc ban đầu không hề có ma lực dao động của cô, bùng lên, ở xung quanh cô hình thành nên một khu vực — Lấy vị trí trung tâm quanh thân thể người thiếu nữ, ánh sáng bình thường của nắng dường như căn bản không thể xuyên thấu đi vào, bên trong bị bao phủ tất cả đều là bị bịt kín một tầng ánh sáng cực nhạt.

Bộ máy đọc giây của quả bom cứ như vậy liền dừng lại ở trên con số “00”. Quả bom vốn nên được nổ mạnh, chỉ trong chớp mắt liền dừng lại ở ngay giây phút cuối cùng.

Ngay sau đó, phía trên tay trái của người thiếu nữ để ở trước người lập tức liền xuất hiện quả cầu màu đen. Quần áo ban đầu ở trên người cô, sau khi ở dưới ánh sáng màu tím bạc xuất hiện đã thay đổi trở thành một bộ váy kỳ dị nhưng lại vô cùng lộng lẫy. Buông xuống ở trước trán là vật trang sức màu vàng, cùng với đôi mắt màu vàng của cô soi sáng, hỗ trợ lẫn nhau.

Azuma từ một người mà hắn cho rằng chính là “Người thường”, trên người cảm nhận được cảm giác áp bách thật lớn mà từ trước đến nay chưa có — Đặc biệt là theo từ quả cầu màu đen ở trong tay người thiếu nữ, dòng điện ma lực màu tím bạc đang phát sáng trong quả cầu, Azuma có thể cảm nhận được hệ số nguy hiểm đang trào lên liên tiếp.

Đó là..... Ma lực có thể được cô đặc lại bao nhiêu lần?

“Làm sao có thể!?” Azuma hoàn toàn không thể lý giải — “Cô rõ ràng chỉ là một người thường không hề có ma lực dao động!” Không có bất cứ người nào có thể đè nén được ma lực dao động với lực lượng mạnh mẽ như vậy!/? Điều này căn bản chính là trái ngược lại với sự sống.

Chỉ cần là pháp sư, thì liền không có bất cứ người nào có thể đè nén được ma lực dao động trên người mình. Azuma biết, chỉ có đem ma lực mà mình đang sở hữu phong ấn vùng dậy thì mới có thể làm được — nhưng người thiếu nữ này rõ ràng có thể tự do sử dụng ma pháp.

Người thiếu nữ tóc đen chỉ là ung dung nhấc mắt lên, dưới đáy u ám của hai tròng mắt màu vàng có một một chút quý quý, lại vẫn sáng ngời như cũ: “Ta đây mới không phải ‘Người thường’ gì đâu.”

Cũng không chỉ có mỗi mình Azuma, hai chị em nhà kia dường như cũng vô cùng kinh ngạc với điều đã được mở ra như vậy —

“Chị Mira, không phải chị đã nói cô ấy —”

“Lạc Lan-chan, cậu đang làm cái gì.....?”

Người thiếu nữ tóc đen đồng thời bị ba người chú ý đến có chút chột dạ là lỗi ra. “Xin lỗi xin lỗi, hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để nói chuyện.” Miệng giương cao lên, mỉm cười trấn an hai chị em kia: “Tóm lại tớ là đến hỗ trợ.”

Lời của cô vừa dứt, gốc cây dạng bom đếm ngược thời gian mà Azuma đã tạo ra trước đó liền xuất hiện tiếng nứt. Phần gốc cây giam cầm em gái của

“Ác quỷ Mirajane” cũng như bị ngoại lực mạnh mẽ nào đó tác động lên, khối gỗ vụn rớt thành từng mảnh.

Azuma vô cùng kinh ngạc cũng trì hoãn lại đây, giờ phút này ở trong đầu hắn đều là cảm giác hưng phấn mãnh liệt — Cô rất mạnh! Người thiếu nữ này hẳn vốn chỉ nhìn ra là một “Người thường”, mạnh một cách không thể tưởng tượng nổi! Trên người cô có đầy đủ ma lực mạnh mẽ, từ trước tới nay làm cho hắn có cảm giác áp bách chỉ có thể là ở cấp bậc cao nhất!

Nếu có thể cùng cô đánh một hồi như lời nói. Azuma lại một lần nữa đoán được chính mình có thể thể nghiệm được đến loại khoái cảm nào đó, điều này làm cho hắn không chút do dự mở miệng:

“..... Đấu với ta một trận đi, cô gái!”

Người thiếu nữ kia quay đầu đến, hướng về phía hắn tươi cười ôn hòa: “Đấu một trận với người — dựa vào cái gì?”

**

Tay trái Lạc Lan giờ quả cầu có độ dày ma lực, có vàng sáng lên, tay phải duỗi về hướng về kẻ địch của cô — Duỗi về hướng người đàn ông suýt nữa đem hai chị em Mirajane đi vào chỗ chết, nhẹ nhàng từ bầm đốt ngón tay bắn ra!

Ánh sáng bên trong quả cầu phía trên lòng bàn tay trái của cô lập tức tách ra sáu ma lực màu đen hơi nhỏ, sáu quả cầu ma lực màu đen giống nhau, đè nén năng lực, lập tức ở ngay vị trí cũ biến mất. Vài giây tiếp theo liền xuất hiện ở vị trí người đàn ông kia đang đứng, sau đó lập tức nổ mạnh!

Người đàn ông bất ngờ không kịp đề phòng, bị bùng nổ ra một thân đầy vết thương, tương đối chặt vật mà mang theo vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt không dám tin nhìn về phương hướng của cô.

Lạc Lan một bên cảm khái cuộc “Đặc huấn” thực sự có hiệu quả, một bên khống chế sự ngưng tụ độ dày của ma pháp ở phía trên tay trái của mình, sáu quả cầu ma lực lại được tách ra thêm một lần nữa. Phát động đòn tấn công thêm lần thứ hai —

Người đàn ông lập tức vùng hai tay lên, rễ cây từ dưới mặt đất đột ngột mọc lên, ở xung quanh thân thể hắn hình thành lá chắn bảo vệ. Nhưng trải qua đòn tấn công đè nén dày đặc của quả cầu ma lực thì làm sao có thể dễ dàng phòng ngự được. Người đàn ông kia bị Lạc Lan tấn công, chiến rần đảo lộn thêm lần thứ hai.

Sau khói bụi mù mịt, người đàn ông kia sửa thể phòng thủ thành tấn công, vãn về ngón tay, vài vệt ánh sáng xuất hiện ở bên người Lạc Lan — vừa rồi Mirajane đã bị như vậy tấn công như vậy, cô lập tức nói ra lời cảnh báo: “Lạc Lan-chan cẩn thận!”

Nhưng mong muốn sẽ xuất hiện tiếng nổ mạnh liền giống như quả bom khi nãy. Đòn tấn công ma pháp của người đàn ông lại giống như đá chìm đáy bể, không hề hiệu quả.

Trong nháy mắt, Lạc Lan lại ung dung thêm lần thứ ba. Mắt thấy sáu quả cầu ma lực kia lại được tách rời thêm lần thứ ba. Dường như người đàn ông đã thay đổi phương pháp, sử dụng lực dưới chân đánh úp về phương hướng của Lạc Lan!

Ba mét, hai mét, một mét. Con mỗi tiến đến cạm bẫy. [Ting —]

Tươi cười trên mặt Lạc Lan càng sâu hơn, sáu quả cầu ma lực vừa mới được tách rời trôi nổi ở bên cạnh người cô, quả cầu ma lực ở trong tay trái lần đầu di chuyển — Nó không ngừng tăng trưởng, rồi lại thêm tăng trưởng, cuối cùng hóa thành một ma lực trường tiên, cán trường tiên rơi vào trên tay Lạc Lan.

“Từ ‘Chiến đấu’ này, ta hay ưa dùng ở trên người đối thủ có thực lực ngang hàng.” Trong lúc đó, Lạc Lan nhìn khoảng cách không ngừng ngắn lại của cô cùng với kẻ địch, trên mặt bình tĩnh tựa hồ như đang trào phúng sự bất an ẩn nấp trong mắt đối phương: “Về phương diện nghiền áp, ta càng thích danh hiệu — ‘Đánh người’.”

Cô vùng tay lên, trường tiên liền đánh về vị trí phần bụng của người đàn ông, roi bò lên phần eo của người đàn ông, lập tức lại vùng roi nhẹ nhàng sang hướng bên cạnh, kia dường như không nhìn đến trọng lực của đối phương khiến hai chị em đều trừng lớn mắt lên — Người đàn ông vừa mới vươn tay muốn tấn công về phía cô bị cô quất một phát cuốn đi, bay về phía chân trời!

Mirajane ghen hòng nhìn trân trối: “Kia, cái tên kia.”

Lisanna vẫn bị chị gái nhà mình ôm vào trong ngực, y như vậy có chút nói lắp: “..... Bay đi ...”

Ba người con gái nhìn vùng cây cối ở trên đảo biến mất, Lạc Lan liền thu hồi khu vực mà cô đã tạo ra, lấy cô là vị trí trung tâm, ánh sáng mờ mịt di chuyển khắp xung quanh ba người bị cô thu hồi vào bên trong thân thể.

Đây là năng lực thuộc về chính mình mà lúc ban đầu cô đã phát hiện ra.

Tại đây, trong phạm vi khu vực này, cô chính là người làm chủ, quy tắc trong khu vực đều do cô quy định. Cũng đang bởi vì như thế, cô mới có thể đủ sức, dễ dàng, không thèm nhìn đến thể trọng của một người đàn ông trưởng thành, cũng đưa hắn đá đến tận trên trời — Mà sau khi quy tắc ở trong khu vực cùng với khu vực ở ngoài kết nối, khu vực ở ngoài sẽ tuân theo quy tắc ở trong khu vực. Kéo dài thời gian để cho cô dùng sức ném người đàn ông đó lên trời, nhưng đồng thời sẽ bị trọng lực bình thường ảnh hưởng đến. Điều này cuối cùng làm cho tên kia rơi vào trong rừng trên đảo.

Lạc Lan nắm tay lại, khi cô đang muốn hướng tới chỗ của hai chị em Mirajane cùng Lisanna nói chút gì đó, mặt của cô biến sắc: “Chết tiệt! Rõ ràng mình đã cảnh cáo tên kia rồi mà!”

— Nơi lúc đầu Zeref cùng Ultear đứng song song, giờ đây đã không có một bóng người.

Lạc Lan phát điên .

Thái độ của mỹ nữ ngực bự kia rõ ràng rất không thích hợp! Zeref còn không nghe lời của cô! Chết tiệt!

Cô vận vẹo đầu, khi đối phó với chiêu nổ tung với người đàn ông kia thì biểu tình của cô còn tương đối bình thản, lúc này đã trở nên giống với hung thần độc ác: “Mira-chan! Chỉ sợ tớ cũng không thể cho cậu lời giải thích về việc đã giải quyết xong tên kia như thế nào, tớ phải đi trước! Hai người chính mình cẩn thận một chút!!!”

Lỗi mẫn nói một câu như vậy, Lạc Lan chạy nhanh về nơi mà Zeref cùng Ultear đã biến mất, vừa chạy vừa bắt đầu cảm giác về phương hướng tồn tại của “Chủ nhân” cô.

Gần như triển khai năng lực nhận biết chỉ trong nháy mắt, cô liền bắt giữ lấy ma lực dao động chỉ thuộc về duy nhất hai người bọn họ. Lạc Lan quay đầu, liền chạy vọt về phương hướng mà cô cảm nhận được — Đồi này, cô đều chưa bao giờ chạy nhanh đến như vậy!

Trên thực tế, lúc đầu nơi Lạc Lan rời khỏi khi chiến đấu với người đàn ông kia cách Zeref cùng Ultear cũng không xa. Chưa tới năm phút là cô đã chạy tới được bên người Zeref.

Nhưng Lạc Lan đã nhìn thấy được một màn cũng đủ để kích thích đến cô, khiến cô hoàn toàn bùng nổ —

Vừa mới thấy, lúc này Ultear đã đem Zeref ôm vào trong lòng, theo phương hướng Lạc Lan nhìn đi qua. Trong lúc đó, Zeref đã tựa đầu vào trên “Ngực” của đại mỹ nữ tóc đen, phần tóc đen của bạn 〇 rú xuống trên nửa sườn mặt non nớt có vẻ vô cùng hưởng thụ.

Đại khái là Lạc Lan cách đó khá xa, Ultear cũng không có phát hiện sự tồn tại của cô. Ultear ôm Zeref, trên mặt lộ ra mười phần ngượng ngùng cùng thỏa mãn: “Rốt cuộc tôi cũng đã tìm được ngài. Zeref-sama.”

Khỏe miệng Lạc Lan giật giật, lại giật giật.

Cô nghĩ hiện tại trong đầu cô đại khái, toàn bộ đều bị nhồi nhét ngọn lửa mang tên là “Phẫn nộ”. Điều này làm cho cô ở trong nháy mắt từ bên trong thân thể Zeref lấy ra một lượng ma lực thật lớn, khi thừa nhận ma lực khổng lồ ấy, thân thể Lạc Lan có chiều hướng năng lượng hóa.

Có lẽ là do bản năng — cũng có lẽ là do trình độ “Thức tỉnh” nào đó, rõ ràng ở trong nháy mắt Lạc Lan cảm giác được tại kia, trong đầu cô hiện lên những chủ văn mà pháp đầy chỉ chít. Cảm giác giống như chạm khắc vào bên trong thân thể cô, khiến cô trong chớp mắt cũng lĩnh ngộ được vô số ma pháp hắc ám xuất hiện từ trong tay Zeref.

Năng lượng kia thay đổi bóp méo không gian xuất hiện bên người, xé rách mở ra cách cửa không gian, trong một giây thân thể của cô liền xuất hiện ngay tại phía sau Ultear. Ma lực hóa thành ánh sáng, ở trong lúc đó không một tiếng động đặt ngang cổ Ultear!

**

“Lời người khác đã nói thì mời người hãy nghe nó cho thật rõ ràng có được không?..... Không cần báo người đàn ông của ta là ‘Sama’ nha.”

Ultear nghe được một dạng âm thanh lạnh lẽo âm trầm vang lên ở bên tai, cô chậm chạp mới phát hiện ra có ánh sáng ma lực đang đặt ngang cổ mình — Cái loại cảm giác này khiến cô cảm thấy sợ hãi đến mức tận cùng, cảm giác áp bách này giống như người nằm ở trong lòng ngực cô, mà ở mấy phút vừa rồi cô cảm nhận được giống nhau như đúc!

Vị pháp sư đứng đầu trong Luyện Ngục Thất Tội thuộc hội Grimoire Heart nghiêng đầu trong phạm vi cho phép. Cô nhìn thấy được một đôi mắt mà cả đời này cô cũng sẽ không quên —

Người thiếu nữ tóc đen, bên trong đôi đồng tử màu vàng hiện ra ánh sáng màu máu vô cùng đáng sợ. Ngay tại một giây phút kia, Ultear phảng phất giống như nhìn thấy. Địa Ngục.

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc đêm ngực thời gian

Công bố danh tính của Lạc Lan =.=

Tính danh: Lạc Lan

Tính: Nữ

Tuổi: 25

Sinh nhật: Ngày 7 tháng 2 (Cung Bảo Bình)

Đồ ăn yêu thích: yêu nhất là món cà-ri, mọi món ăn Zeref làm đều ngon.

Đồ ăn không thích: ghét nhất chính là ngò rí!!!

Người yêu nhất: Zeref

Bạn bè tốt: Laxus [thật ra chính là Lam Nhan tri kỷ], Erza, Gray, Mirajane, Lucy [tạm thời xem là vậy như đi]

Người ghét nhất: Jellal [tên khôn này], Ultear [người phụ nữ xấu xí không biết xấu hổ, ngực lớn thì rất giỏi sao?], tất cả mọi người đều muốn cướp đi Zeref chính là kẻ thù! Đều chán ghét !

Hình tượng: Chỉ cần nhất sử dụng ma pháp sẽ bị động thay đổi thành bộ váy màu đen, đồ trang sức màu vàng rủ xuống trước trán là tượng trưng cho thân phận.

Xác định vị trí thân phận: Sách ma pháp của Zeref, chuyên ngành mới là người viết tiểu thuyết, là “Thực thể tâm linh” của vị Pháp Sư Bóng Tối nào đó mà Zeref đã nói dối.

Năng lực: Linh vực tuyệt đối [thuộc tính ngu muội], có thể cùng với ma lực của Zeref hợp nhất cho nên toàn thân có thể biến hình, sử dụng sách của Zeref toàn bộ đều là ma pháp, văn tự ma pháp, vốn chỉ cần bị hôn mê sẽ bị hút đi ma lực [ở trên đảo Tenrou đã bị phong ấn], khi thân thể bị tấn công vào tình hình đặc biệt lúc ấy sẽ tự động chuyển hoá năng lượng thể.

Tính cách: Bình thường là dây thần kinh thô, tính cách tùy tiện luôn dễ dàng làm cho người ta buồn cười, thích nói những lời chửi xéo, tâm lý hoạt động tương đối phong phú. Là người phi thường có nguyên tắc, dễ dàng thay mặt nhập vào góc độ của người khác tự hỏi vấn đề, cho nên thái độ làm người vô cùng khoan dung, tự cho mình là “Tạm thời xem như là một người tốt”.

Bối cảnh: Không có xem qua nguyên tác của [Fairy Tail], lại xuyên qua đến [Fairy Tail], thiếu nữ cho rằng đã xuyên tới “Thế giới khác”, xuyên thành “sách ma pháp của Zeref”. Bởi vì các loại nguyên nhân [thật ra là vì căn bản không thể rời khỏi Zeref] mà đứng ở bên người vị Pháp Sư Bóng Tối Zeref mạnh nhất trong lịch sử. Ở sau hơn một năm ở chung đã phát triển thành người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Lạc Lan cảm giác được cơn tức giận của mình đã muốn đột phá bùng nổ đến mức cực điểm rồi, điều này trực tiếp làm cho hành vi của cô có một chút [...] không thể khống chế được — thậm chí cô còn không có xuất chiến đấu tranh về lĩnh vực chuyên môn của mình, trực tiếp vươn tay để sẵn ở sau gáy Ultear, dùng sức đập một cái!

May mắn chính là, không biết nguyên nhân bởi vì là do quá tập trung hay gì đó, sau khi Ultear chống lại tầm mắt của cô thì xuất hiện vài giây chần chờ, điều này làm cho hành động cơ thể của cô ta hoàn toàn cứng lại. Loại hành vi giống như trả thù của Lạc Lan cư nhiên không bị chống cự lại, Ultear bị đòn tấn công của cô đập một cách hung ác té đến trên mặt đất, phát ra một âm thanh vô cùng nặng nề.

Ngay tại sau một kích thuận lợi này, Lạc Lan mới lập tức phát hiện ra chính mình đã quá khinh thường sơ suất, khoe mắt của cô liền lướt nhanh qua động tác trên tay Ultear — Cô ta cầm lấy quả cầu thủy tinh trong tay mình, nó đang chậm rãi sáng lên!

Hoàn hảo sau khi cô ra đòn thuận lợi xong, giá trị của cơn tức giận bùng nổ cũng trở lại bình thường. Lạc Lan đã tìm về được điểm lý trí, lập tức vươn tay nắm lấy cổ áo Zeref ở từ trong lòng Ultear đi ra — Trên thực tế, sau khi cô nắm lấy cổ áo người này thì mới phát hiện ra tứ chi của anh đều mềm nhũn.

Này hiển nhiên là biểu hiện của việc mất đi ý thức.

Cơn bùng nổ của Lạc Lan vốn đã dịu đi một chút, nhưng nhìn thấy Zeref như vậy, có thể này cơn giá trị tức giận lại một lần nữa giảm xuống — quả thật là do khoảng cách có hơi xa một chút, nhìn thấy nửa sườn mặt non nớt của Zeref cũng dễ làm cho người ta hiểu lầm! Nếu nói Zeref là do bị đánh hôn mê nên mới bị Ultear ôm vào trong ngực như lời nói, thì sự dễ ý ở trong lòng của cô còn có thể hơi yên tâm một chút.

Ngay tại lúc tâm tình của Lạc Lan hơi hoãn lại, thì cũng là lúc bên trong quả cầu thủy tinh trong tay Ultear lóe ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, sau khi đại mỹ nữ bị cô ấn nằm ở trên mặt đất lần đầu tiên có động tác — Cô cầm lấy quả cầu thủy tinh đang phát sáng trong tay, khởi động thân thể, bần đầu dính vào trên mặt cô đều mới rơi xuống.

Lạc Lan có chút chột dạ — điều này đủ để chứng minh khi này cô đã hơi dùng nhiều lực, khối bùn đất đều dán sát vào trên mặt cô ta..... Vừa rồi, rốt cuộc là như thế nào mà cô đã hăm dọa vị đại mỹ nữ này? Dựa theo việc cô ta là người đứng đầu cái gì đó Thất Tội, nói như thế nào thì cô ta cũng lợi hại

hơn so với thủ hạ của mình đi? Người đàn ông vừa rồi tuy cũng rất khó đối phó, nhưng khi cô phát động cuộc chiến đấu thì ít nhất còn có thể nhanh chóng sửa đổi sách lược ứng phó, nhưng Ultear thì cũng không làm ra bất kỳ phản ứng nào.....

Bởi vì ông Zeref cho nên toàn bộ tính cảnh giác đều giảm bớt lại rồi sao? Không có khả năng đi.

Ultear cúi đầu nghiêm mặt, hoàn toàn không thể nhìn thấy biểu tình giờ phút này của cô ta ra làm sao, thần kinh Lạc Lan lại căng thẳng, trực tiếp phóng thích ra khu vực chủ đạo của mình — Lúc này cô đang khống chế khu vực trong phạm vi, chỉ ở trong vòng một mét hình thành vòng vây.

Đương nhiên, cái đó và việc căn bản cô đang khiêng Zeref bất động cũng có quan hệ. Sử dụng khu vực như lời nói là có thể đem Zeref “Treo” đứng lên, che chở ở sau người.

“.....” Ultear cúi đầu nghiêm mặt, đôi môi đỏ tươi mở rồi lại đóng, dường như đang dùng âm thanh cực thấp để nói cái gì đó.

Lạc Lan vùng tay lên, đặt ngang ngăn ở trước người Zeref đang bị “Treo” lên. Thật ra trong lòng cô có chút không yên — Người phụ nữ này sẽ không phải là do bị cô đập vào đầu nên đầu óc đã bị đập hư rồi sao?

Nghĩ như vậy, ánh mắt của cô nhất thời có chút thương hại, đáng tiếc..... Một đại mỹ nữ như vậy, nếu đầu óc bị hỏng rồi cũng thật bi ai.....

Cho nên mới nói, mơ ước vật gì đó của nhà người khác thì sẽ không có kết quả tốt!

Ngay tại lúc Lạc Lan đang ở một bên cho rằng đầu óc của Ultear bị cô đập hỏng nên mới xảy ra vấn đề, cảm thấy có chút đáng thương, một bên ở trong lòng lại có chút ý nghĩ ‘bỏ đá xuống giếng’, thật ra cô ta chính là xứng đáng với kết quả này, là lúc Ultear mạnh mẽ nhấc đầu lên, nhìn hướng về phía cô tại đây. Ở một khác kia, quả cầu thủy tinh đã hóa thành N lần bay về hướng cô!

Lúc này Lạc Lan mới nghe rõ lời nói từ miệng cô ta nói ra —

“Vòng thời gian..... Tương lai chợt hiện!”

Ultear vừa dứt lời, quả cầu thủy tinh trong tay cô liền hóa thành mấy đường ánh sáng lấp lánh nhanh chóng đánh úp về phía cô. Một bên, Lạc Lan cảm thấy vô cùng may mắn may mắn vì chính mình đã dự kiến trước, một bên hít một hơi thật sâu, ngưng tụ ma lực lại trong cơ thể mình, nhanh chóng sửa đổi quy tắc khu vực chủ đạo.

Sau khi quả cầu thủy tinh hóa thành đòn tấn công vào trong khu vực, còn không kịp tới gần thân thể Lạc Lan thì nhanh chóng đã bị thay đổi quỹ đạo chuyển động, văng văng ở trong vòng khu vực uốn cong. Sau khi ánh sáng màu xanh nhạt nhẽo xảy ra độ lệch liền trực tiếp bay ra khỏi khu vực chủ đạo.

Ultear mở to mắt: “Làm sao có thể.....” Cô có chút không cam lòng cắn môi dưới. “Đòn tấn công của ta làm sao có thể không có hiệu quả!”

Lạc Lan lui về phía sau hai bước, vẫn như cũ là tư thế phòng ngự: “Này này, cứ nhiên chơi chiêu đánh lén, vì quá mệt nên tôi cũng sẽ không làm gì cả — Tôi nói với cô này, bộ dạng xinh đẹp như vậy thì nên cố gắng đừng làm ảnh hưởng đến chuyện yêu đương bình thường của người khác, người này nhà tôi cũng chỉ biết nấu ăn sẽ không kiếm tiền!”

Ultear cười nhạt: “Người rất nông cạn! Người nghĩ rằng ta là muốn lấy lý do ích kỷ như vậy nên mới muốn bắt được Zeref-sama sao? Chúng ta muốn cho Zeref-sama khôi phục lại sức mạnh quân chủ của mình, chân chính thức tỉnh lại một Pháp Sư Bóng Tối Zeref là điều cần phải làm!”

Lạc Lan vừa nghe lời này liền cảm thấy vô cùng nhức trứng, cô hợp bàn tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta đây cảnh cáo người một lần cuối cùng, không được tùy tiện thân mật kêu gọi tên người đàn ông của người khác!” Tiếng nói vừa dứt, cô đã đem hai tay hợp lại mở ra, hai quả cầu ma lực màu đen mang theo dòng điện màu tím bạc liền theo giữa lòng bàn tay xõng ra, liền hướng về phương hướng của bay đi qua.

Khi hai quả cầu ma lực đang tiếp cận đến gần thân thể Ultear thì bỗng nhiên tách rời thành sáu quả cầu ma lực nhỏ, theo bốn phương tám hướng công hướng về phía Ultear.

Ultear cũng không có nghĩ đến sau cùng quả cầu ma lực sẽ hoàn toàn tách rời, bất ngờ không kịp đề phòng, cô chỉ kịp kịp cầm lấy quả cầu thủy tinh hô một tiếng: “Vòng thời gian!” Sau khi một vòng ánh sáng hiện lên, toàn bộ quả cầu ma lực tấn công hướng về phía cô đều biến mất!

Lạc Lan có chút ngoài ý muốn nhướn mi lên một chút: “Hửm? Không hồ là người đứng đầu của cái gì đó, dường như so với tên vừa rồi vẫn có chút bản lĩnh thôi.....” Đòn công kích của cô..... Hình như bị vô hiệu hóa? Không, sở dĩ ma pháp của cô biến mất là vì có liên quan đến “Thời gian” Hay là do ma pháp của Ultear cùng với cô cũng không sai biệt lắm, trên thực tế, trong lúc đó có thể điều khiển ở trong phạm vi quy định?

— Rất thú vị, quy luật tuyệt đối thì đấu cùng với thời gian..... Sao?

Ultear thờ hờn hờn, khẩu khí rất lớn: “..... Vì thức tỉnh lại vị Pháp Sư Bóng Tối vĩ đại nhất trong lịch sử, chúng ta nhất định sẽ không làm nhục nhả sứ mệnh này.....”

Lạc Lan bĩu môi một cái: “Ta không cảm thấy anh ấy là đang ở trong trạng thái trầm miên ư? Các người muốn thức tỉnh anh ấy lại là muốn làm gì?” Cô đem Zeref đoạt trở về, lúc này cũng có tâm tình tiếp tục chế nhạo đại mỹ nữ: “Hủy diệt thế giới?”

“..... Các người đang nói cái gì?” Một giọng nam vang lên cắt ngang một đoạn pháo nổ giữa Lạc Lan và Ultear, hai người quay đầu nhìn về phía chỗ

phát ra âm thanh — Đứng ở chỗ đó là một thiếu niên tóc xanh, chính là mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hai người các cô, người đó đứng là trước sau như một..... Tên tội phạm có tật xấu thích lột đồ Gray.

Đầu tiên là cậu ta có chút khó hiểu nhìn Lạc Lan cùng với Zeref ở phía sau Lạc Lan, phản ứng đầu tiên là nói như bay với cô: “Làm thế nào mà Jackal bị cô treo lên? Nói tiếp, trên người Lạc Lan cô có ma lực dao động là như thế nào.....” Lập tức chuyển hướng về Ultear ở phía bên đầu bên kia, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp: “... Đây là..... Uru?”

Phản ứng đầu tiên của Lạc Lan chính là “Không có khả năng” — Cô biết Uru là ai, cũng biết cái tên này đối với Gray mà nói có ý nghĩa như thế nào, nguyên nhân là vì cái tên này đại biểu cho khối băng mà cô đã hấp thu vào trong cơ thể kia, giờ phút này nét mặt của Lạc Lan có vẻ vô cùng kinh ngạc như thế đấy: “..... Há? Sư phụ cậu? Cô ta?”

Về mặt Ultear cũng đầy vẻ quái dị, cô ta đảo mắt nhìn Gray từ đầu đến cuối, hạ mí mắt xuống, âm thanh liền giống như tiếng thờ dài: “..... Tôi không phải Uru, tôi là... con gái của Uru, Ultear.”

Cầm của Lạc Lan suýt chút nữa liền rơi xuống dưới — trách không được cô đối với tên này cảm thấy quen thuộc, hóa ra còn có một tầng quan hệ như vậy..... Cô nhìn lại về phương hướng của Gray, chỉ thấy người thiếu niên có mái tóc như đóa hoa phong lan xanh kia mờ tầm mắt, biểu tình có chút phiền muộn, giọng điệu cũng tương đối khéo léo:

“..... Thì ra là thế, vậy cô hẳn là vô cùng hận tôi đi?”

Về mặt Ultear thay đổi, khác với vẻ hưng phấn cùng cuồng nhiệt khi nãy, thậm chí âm thanh của cô hiện ra vẻ lợm nhợ: “Tôi vẫn đều luôn rất muốn nhìn thấy cậu..... Gray, chúng ta là người đứng chung cùng một ranh giới!”

Lạc Lan mở to hai mắt nhìn — chết tiệt, lại có thể ngang nhiên ở trước mặt kẻ địch làm trò khai thác người khác! Ultear, cô đã khao khát cần phải cần đến sức chiến đấu đến ra nông nổi như vậy sao!

“Cùng ranh giới? Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì!?” Hai hàng lông mày của Gray nhăn chặt lại, chỉ vào Lạc Lan đang ôm lấy Zeref hôn mê, trên mặt hoàn toàn chính là biểu tình không thể tiếp thu: “Ultear, cô làm sao có thể gia nhập vào hội Grimoire Heart — đó thế nhưng chính là hội hắc ám đấy! Chiến đấu cùng với bạn bè của tôi, cuối cùng là tôi không có nhìn lầm chứ!?”

Về mặt Ultear chấn động, bỗng nhiên lộ ra biểu tình có chút đau thương: “..... Đây đều là vì..... cùng với mẹ của tôi..... ước định của Uru a.”

Lúc này, Lạc Lan đã muốn bị thái độ “đau ốm” của người phụ nữ này làm cho có chút không hiểu ra sao. Thừa dịp hai người triển khai một hồi đấu khẩu pháo nổ mới, cô đem Zeref cầm xuống dưới, ôm vào trong ngực xem xét một phen.

Hiển nhiên Zeref là đã bị đánh một chút, bộ dáng thì có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại, một thân quần áo của anh đều bẩn như thế đấy, cũng may mắn là vừa rồi mắt cô cũng không phát hiện ra bất kỳ tổn hại nào. Lạc Lan vờn ngón tay chà xát vết bẩn, một khối dấu vết màu đen ở trên mặt anh, bủn rủn — Tuy rằng không biết ở trong mắt cô Zeref vẫn đều rất luôn anh dũng, lúc này làm sao sẽ rơi vào thế hạ phong. Nhưng dựa theo cách nói của Zeref từ trước tới nay, vào thời gian khi anh không tức giận thì trên cơ bản sẽ không sử dụng ra bất kỳ ma pháp lợi hại nào.

Tuy rằng cô cũng không quá tin tưởng, nhưng vào lúc này Zeref thật sự bị người khác ngược?

Lạc Lan sờ sờ cằm, tầm mắt chuyển hướng về phía Ultear đang nói gì đó cùng với Gray — Nếu như lời nói của hai người đều khai thông với nhau, thì theo dự đoán thân phận của Zeref sẽ bị bại lộ sao?

..... Tính toán, dù sao cũng sẽ không lại ở thị trấn tiếp tục dừng chân xuống nữa, cho dù thân phận của Zeref có sáng tỏ thì liền cho nó sáng tỏ đi, nhiều nhất thì vài người bạn bè này, coi như cô không có kết giao qua là được.

Dù sao Zeref cũng không thích cô cùng với pháp sư Fairy Tail có quan hệ qua lại quá sâu sắc.

Chính là nghĩ như vậy, chỉ thấy Gray mạnh mẽ quay đầu lại, trong đầu ánh mắt nhìn cô cùng Zeref đều tràn đầy vẻ không dám tin — Nhìn một cái, quả nhiên như trong dự đoán của cô, đã sáng tỏ.

Lạc Lan nghiêng đầu nhìn hai người bên kia, một người là học trò của Uru, một người là con gái của Uru, cuối cùng Gray sẽ giúp bên nào thì hoàn toàn không biết. Mà Uru..... đông khối băng đã bị cô đã hấp thu đến trong thân thể, đối với cô mà nói, tuy rằng không có bản chất, tính chất nào ảnh hưởng đến, nhưng tốt xấu gì cũng giúp đỡ cô che giấu thân phận tương đối được lâu.....

Này tạm thời coi như là một phần ân tình đi?

Ultear bước vài bước về phía cô: “Ta muốn mang Zeref đi, là vì — mong muốn của Uru!”

Lạc Lan ôm lấy Zeref thật chặt. “Hoàn toàn không hiểu cô đang âm ỉ theo kiểu logic nào, cái kiểu không nên toan tính người khác giờ bị áp đặt trên đầu chúng ta! Vô duyên vô cớ cướp đi người yêu của người khác thì là việc rất có lý sao?”

Gray đứng ở phía sau Ultear cúi đầu nghiêm mặt, trầm mặc — Một màn này khiến Lạc Lan có chút rối rắm, nếu như Gray không nghĩ thông đứng ở cùng một chiến tuyến với Ultear, cô sẽ một đầu hai..... Trong đó, có một người vẫn chính là bạn của cô.

Trên trời cao bỗng nhiên có những hạt mưa rơi tí tách xuống dưới — Theo sau đó là bầu trời liền bắt đầu u ám, bầu trời rồi cuộc nhin không được nữa

bắt đầu mưa.

Tình hình ở bốn phía bởi vì những hạt mưa rơi tí tách mà có vẻ có chút mệt mỏi. Điều này làm cho Lạc Lan không thể nhìn rõ được được thần sắc trong mắt Utear, cô đứng cách ngoài vài bước: “Bởi vì cũng có được chỉ dẫn của Uru — cho nên ta muốn khiến cho chân chính Zeref thức tỉnh lại, như vậy thì ta mới có thể..... Mới có thể vì Uru, vì cha ta mà báo thù!”

Dường như Gray có chút không thể tin được với những gì mình nghe thấy: “Cô nói cái gì?”

“Cha ta là do Hades giết chết, chính nhật kí của Uru nói như vậy.....” Utear cắn môi một cái. “Vì báo thù nên ta mới trà trộn vào trong Grimoire Heart, vì báo thù nên ta mới muốn có được lực lượng của Zeref — Tất cả đều là vì Uru!”

Lập tức Lạc Lan liền lạnh lùng ra tiếng phản bác: “Đừng nói giỡn nữa, thù hận của cô thì có liên quan gì đến Zeref? Hơn nữa, không chỉ là ta, bản thân Zeref đã nói rõ — anh ấy cũng không ở trong trạng thái trầm miên, rốt cuộc phải đưa ra chứng cứ tốt đến thế nào thì cô mới bằng lòng tin tưởng đây?”

Utear vùng tay lên: “Trạng thái ma lực của ngài ấy vào lúc này, căn bản không có khả năng là ở trong trạng thái thanh tỉnh —”

“Đợi chút! Nói như vậy, Lạc Lan cậu..... Vẫn luôn gạt chúng ta?” Gray lại đánh gãy cuộc đối thoại của hai người thêm một lần nữa. Cậu ngừng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Lan: “Thân phận của Jackal là..... Pháp Sư Bóng Tối Zeref mạnh nhất trong truyền thuyết lịch sử?”

Gần như là ngay lập tức, Lạc Lan liền đưa ra câu đáp lại: “Đúng vậy, không sai.”

Gray khàn giọng, hút một ngụm khí lạnh: “Các cậu vì sao —”

Lạc Lan thở dài, đem Zeref xách đến một bên dưới tàng cây, để xuống thật tốt, chính mình lại che chở trước người anh thêm một lần nữa: “Bởi vì anh ấy muốn giấu diếm thân phận của tớ, bởi vì quan trọng là anh không hề làm tổn thương đến nhân loại, bởi vì cho dù chúng tớ có quay về thế giới của nhân loại thì có lẽ.....? Mặc sức là người nào, lấy lý do gì, hình như đều sẽ có thể trả lời cho cậu biết.”

Gray vẫn như cũ nhíu hai hàng lông mày lại: “Thân phận của cậu? Tớ nhớ rõ Zeref nói cậu là —”

“Thực thể tâm linh?” Sau khi thẳng thắn đem tất cả nói ra, Lạc Lan cảm thấy tương đối tốt, mặt đầy bình tĩnh nói: “Thật ra tớ cũng không sai biệt lắm là thứ ‘này nọ’ nằm ngoài dự đoán của mọi người, tóm lại là sẽ bị coi như vật nghiên cứu về sự sống đâu.” Cô đứng thẳng thân thể, nâng cằm lên: “Ngoại trừ một tầng quan hệ là người yêu này, tớ và Zeref trong lúc đó, cho dù có các cậu đi chăng nữa thì cũng không thể tương tượng được mối liên hệ chặt chẽ này đâu. Cho nên..... bảo vệ cho anh ấy cũng chính là chuyện mà tớ cần phải làm!”

Mất thấy hình như Gray còn muốn mở miệng ra nói cái gì đó, Lạc Lan thể nhưng không cho cậu ta cơ hội. Cô vươn tay về phía Utear: “Tôi không tin những lời cô nói, theo trong mắt cô thì tôi nhìn thấy được đã tâm cùng việc báo thù căn bản không hề có liên quan gì đến nhau! Muốn có được lực lượng của Zeref, trước hết hãy khiến cho tôi công nhận thực lực của cô đi, Utear.”

Giống như hai người phụ nữ phi thường thuận lợi đạt được chung nhận thức, Utear không có liền nói ra bất cứ lời nói nào để phản bác lời nói của Lạc Lan. Chỉ là nhắm mắt lại mỉm cười, lập tức trong phút chốc liền tròn mắt: “Xem ra chỉ có thể như vậy!”

Lạc Lan duy trì động tác mở bàn tay ra, khu vực chủ đạo trong nháy mắt liền kéo dài đi ra, lĩnh vực phạm vi của nàng theo phạm vi ban đầu từ một mét kéo dài ra thành một vòng thật lớn.

Utear theo bản năng từ trong khu vực kia nhảy vọt ra ngoài, cô có thể cảm nhận được đến, “Khu vực” gì đó của người thiếu nữ tóc đen dường như tương đối khó giải quyết. Nhìn theo một kích thước vừa mới đây, hình như đối phương có thể làm chủ đạo tất cả các quy tắc khu vực ở bên trong. Cho nên Utear quyết không thể để cho thân thể chính mình ở trong vòng khu vực kia!

Utear lại nâng cao quả cầu thủy tinh thêm một lần nữa: “Vòng thời gian — vạn thần quang diệu!” Thủ đoạn vừa mới bắt được Zeref khi nãy dường như lại mất đi hiệu lực thêm một lần nữa, đòn tấn công của cô khi xuyên thấu qua vào khu vực của đối phương liền nảy sinh ra độ lệch, ngay cả mép quần áo của người thiếu nữ cũng không thể đụng vào!

Điều này đã chứng minh cho ý nghĩ của Utear, hình như cô có thể phá vỡ khu vực này — quả cầu thủy tinh trong tay cô chợt lóe. “Vòng thời gian!” Cô lại sử dụng ma pháp song giới của mình, cũng đem toàn bộ phạm vi của ma pháp khuếch tán đến mức lớn nhất!

Cô muốn cho khu vực của đối phương trở lại trạng thái chưa thi triển! Điều này nếm thử được sự thành công ngoài ý muốn — Vòng thời gian cũng không đủ để trực tiếp tác dụng lên với nhân loại, loại có thể đem vòng lân cận của nhân loại lùi lại đến đoạn thời gian mà cô muốn.

Nhưng mà Utear còn không kịp vì sự thành công của mình mà vui vẻ được một chút, trước mặt bỗng nhiên hiện lên một chút màu đen — Trong đầu hiện lên ý nghĩ “Thật nhanh”, đồng thời phản búng của cô liền trúng một đòn tấn công!

Động tác của người thiếu nữ tóc đen tên là “Lạc Lan” kia cực kì nhanh, gần như ở trong nháy mắt liền vọt đến trước thân thể cô bắt đầu tấn công — Năm đám bao trùm một tầng ma pháp rắn chắc nện ở trên bụng của cô, động tác lưu loát nện ở trên thân thể đối phương. Utear chỉ cảm thấy căng chân nhỏ bé của đối phương liền lướt nhanh ngang đầu của cô.

Utear theo bản năng giơ quả cầu thủy tinh lên chặn lại — Động tác của cô thật sự thật rất nhanh! Nhanh đến mức cô chỉ có thể dùng được ý thức, trong nháy mắt liền ra phản ứng, ngay cả phản kích cũng đều không thể làm được!

Lạc Lan dùng một chân quét ngang, đem quả cầu thủy tinh của Utear đánh nát, Utear còn không kịp dùng ma pháp để làm cho nó khôi phục lại nguyên trạng, năng lực đẩy áp mê muội của Lạc Lan lại tấn công thêm lần thứ ba. Lúc này mục tiêu của cô chính là — đỉnh đầu của Utear!

Gray theo bản năng khoát tay ngăn cản: “– Không cần!”

Một tiếng kêu như vậy của cậu hình như đã tạo thành ảnh hưởng tương đối, con dao vốn đang hạ xuống của Lạc Lan thay đổi quỹ đạo vốn đang tiến lên. Ngược lại là dùng một chương bỏ vào sau gáy Utear!

Bị tấn công như vậy, trước mắt Utear lập tức liền tối đen, hôn mê bất tỉnh.

“Ngược lại rất lợi hại, có thể phá khu vực của tôi.” Lạc Lan ngồi xuống dưới, đem Utear trở mình lại thành tư thế hướng mặt lên trời: “Vòng thời gian. Sao? Lần sau nếu lại đối địch, tôi sẽ không cho cô lại có cơ hội rút lui khỏi thời khắc tấn công quan trọng của tôi.”

Mười bước có hơn, về mặt người thiếu niên tóc xanh đầy kinh ngạc: “Đây là. Năng lực thực sự của cậu?”

Lạc Lan mím môi một cái, ngẩng đầu lên nhìn về hướng Gray: “. Không, tớ vốn cũng không có loại năng lực này.” Cô đứng lên, đem Utear kéo dài tới một bên dưới tàng cây, tùy tiện ném một cái: “Đây là do gần đây tiến hành dung hợp ma lực với Zeref, sau đó mới có thể sử dụng năng lực này trong thời gian dài được.”

Gray mặt lộ vẻ khó hiểu: “Dung hợp ma lực.?”

“..... Cậu thật sự tin tưởng lời nói của cô ta sao?” Lạc Lan không hề trả lời vấn đề của Gray, mà là hỏi lại cậu ta: “Lời nói của Utear đầy ý tứ hàm xúc mê hoặc quá mạnh mẽ, tớ không tin là cậu không thể cảm thấy được điều này.”

Gray nhún mày cúi đầu — Tâm tình giờ phút này của cậu rất phức tạp, Jackal vốn tưởng rằng chính là bạn bè thế nhưng chính là Pháp Sư Bóng Tối Zeref mạnh nhất trong lịch sử, mà với cậu mà nói thì đều như nhau, Lạc Lan là người kéo dài sinh mệnh của Uru lại chính là người yêu của Zeref. Hình như ngoại trừ quan hệ người yêu như bên ngoài, thì còn có một thân phận khác. Mà bản thân người ta thế nhưng không muốn nói một câu nào nữa.

Lạc Lan nhìn theo biểu tình của Gray, liền có thể hiểu được ý nghĩ đại khái của cậu ta vào lúc này, cô cũng không miễn cưỡng, chỉ là gãi đầu: “Tớ nói này, đến bây giờ cậu còn đang rối rắm việc tớ và sự phụ Uru của cậu dung hợp đi?”

Ánh mắt Gray đảo một vòng mê man.

Lạc Lan gục đầu xuống nhìn Utear. Người phụ nữ này nói là muốn “Báo thù”, vậy thì cô cũng không để ý đem việc bảo quản một đoạn thời gian “Này nọ” cho cô ta — Tuy rằng cô cùng Uru căn bản cũng không có gặp mặt và quen biết, nhưng trên thực tế coi như là ân huệ của người khác.

Cô biết trước đó Gray ngăn cản lại chính là xuất phát từ bản năng. Bởi vì cậu ta còn chưa có nghĩ thông suốt về lập trường của cô cùng Utear, cũng không biết mục đích chân chính của Utear có thật sự là Zeref, cậu ta chỉ xuất từ ý nghĩ đơn thuần cho rằng “Đó là con gái của Uru”. Cho nên theo bản năng có loại tâm tình chiếu cố.?

Gray ngăn cản lại đối với Lạc Lan mà nói coi như là một chuyện tốt. Ít nhất cô có thể nhớ tới được ân đức chịu đựng hơn người của một người mẹ, cho nên có thể này mới hạ thủ lưu tình.

“Nếu cô ta là con gái của Uru, nếu cô ta nói muốn báo thù, tớ đây liền sẽ cho cô cho lực lượng, mà cậu.” Lạc Lan chậm rãi quay đầu lại, cô vừa nói vừa nâng tay lên, mái tóc màu đen dài ướt nhẹp chậm rãi hiện lên ánh sáng màu xanh nhạt: “Hãy nhìn cho thật tốt, xem cô ta rốt cuộc có phải là vì muốn báo thù hay không là được rồi.”

Lạc Lan đem cách thức mình học được ở trên đảo, theo từ phong ấn mang phần phép thuật băng mà cô hấp thụ từ trong ma lực của Uru, hút từng chút, từng chút một ra khỏi cơ thể. Sự phụ của Gray — Uru lưu lại một chút lực lượng cuối cùng được cô hội tụ ở tại trong lòng bàn tay mình tay.

Cô đem quả cầu nhỏ yên bình trong lòng bàn tay vuốt một chút, theo sau đó là thoáng nghiêng. Trong lúc đó, quả cầu màu lam có thể chậm rãi bay xuống, nhập vào trong thân thể Utear.

— Đây thật sự đúng là lấy on báo oán a.

Một bên ở như vậy tự chửi xéo chính mình, một bên Lạc Lan quay đầu trở lại nhìn Zeref bên cạnh. Sau đó tạo ra một khu vực, thoải mái mà đem người yêu nhà mình ôm chặt vào trong lòng, quay đầu ra đằng sau nói: “Đừng đi theo tớ nữa!” Cuối cùng cô nhìn Gray liếc mắt một cái: “Tớ không nghĩ đến việc làm tổn thương đến bạn bè của mình.”

**

Thẳng cho đến khi bóng dáng của Lạc Lan cùng. Zeref hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt, có thể này Gray mới hung hăng nện một quyền lên trên thân cây: “Đáng giận!” Cũng không nghĩ đến, trên cổ tay cậu bỗng nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng màu hồng nhạt, điều kỳ lạ nào đó tiếp theo là liền tiếp cảm thấy và cảm giác được đau đớn làm bạn mà đến. Điều này làm cho Gray ôm tay kêu đau một tiếng: “. Đây là có chuyện gì?”

Không chỉ có chuyện của Lạc Lan, còn có Utear, cùng với chuyện hiện tại xảy ra ở trên người cậu, không một phương thức nào để Gray cảm thấy tương đối mất trí.

Sự phức tạp từ dưới đáy lòng cậu căn bản khó có thể dùng từ ngữ để nói rõ. Khắp nơi trên đảo truyền đến tiếng gầm rú to nhỏ càng thêm quấy nhiễu suy nghĩ của cậu, điều này làm cho Gray cảm thấy càng phiền chán hơn — Này hết thấy giống như là ông trời đang vui đùa vậy, quả thật buồn cười đến tận tận.

Gray hít một hơi thật sâu, ngay tại lúc cậu đang nỗ lực để tìm cách cho chính mình thanh tỉnh, là lúc tầm mắt cậu đối diện với Ultear đã thức tỉnh ở cách đó không xa.

Khuôn mặt đó cùng với Uru quả thật chính là từ khuôn mẫu khắc đi ra, trong đầu ánh mắt đó, tựa hồ như đang trào ra giọt nước mắt. mang tên là “Hồi hận” nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Lạc Lan vỗ nhẹ mặt Zeref, cố gắng làm cho anh tỉnh lại, cho dù còn đang hôn mê hay mê man thì anh tuyệt đối không sống được yên ổn: “Zeref. Zeref? Tỉnh tỉnh.”

Cô để tay ra sau lưng sờ chính thắt lưng của mình, chạm được đầu đòn, Lạc Lan “A” một tiếng, hút một ngụm khí lạnh: “Người kia.” Sau khi cùng với Ultear quyết đấu, nói lời tuyên bố được một đoạn, thì cô liền ném lại cho Gray, mang theo Zeref chạy về hướng bờ biển.

Khắp nơi trên hòn đảo này đều có chiến đấu mang đến âm thanh nổ vang, hình như là toàn bộ thành viên của hiệp hội hắc ám — Grimoire Heart đều xâm nhập vào trên đảo Tenrou. Cô vừa mới chạy về hướng bờ biển được một đoạn, Zeref bị cô mang theo không biết là đang ở giữa hôn mê “Thấy” cái gì, đối với phía sau thắt lưng của cô đánh một cái.

Ở dưới tình huống hoàn toàn không có ý thức, cứ coi như cô vẫn sử dụng khu vực chủ đạo để làm phòng ngự thì vẫn không thể chịu được một đòn có thể nói là đau đớn thâm thâm này. Bị khuấy tay Zeref cho một đòn “Trọng thương” như vậy, Lạc Lan là con gái có chút không chịu được, cô đem Zeref xách tới một bên trong rừng cây, tìm địa phương tương đối có thể ẩn nấp được, đem người thả xuống dưới.

Cô giải trừ ma pháp khu vực. Mưa còn đang càng không ngừng rơi xuống, cả người đều ướt đẫm khiến cho Lạc Lan có cảm giác vô cùng khó chịu.

“Tình huống này cũng quá ác liệt.” Lạc Lan xoa xoa ánh mắt, lau chùi nước mưa dính ở trên mặt mình, tiếp tục vươn tay vỗ nhẹ mặt Zeref: “Zeref, mau tỉnh lại.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy cây đại thụ Thiên Lang to lớn ở trên đảo Tenrou bỗng nhiên vang lên một tiếng “Ừm ơang” rồi ngã xuống. Nhìn như vậy thì giống như bị vật gì đó đó chặn ngang rồi chặt đứt — một thân cây to lớn như vậy, làm sao có thể bị người chặt đứt!?

Tại màn mưa mỏng manh rơi xuống bên trong, cây đại thụ Thiên Lang nghiêng đổ xuống dưới có vẻ vô cùng tráng lệ. Điều này làm cho Lạc Lan, người chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy xem có chút ngây người.

Ngay tại lúc cô duy trì làm động tác vỗ nhẹ trên mặt Zeref, ngẩng nhìn về phía cây đại thụ Thiên Lang, thì người cô muốn làm cho tỉnh dậy rốt cuộc cũng có phản ứng. Cũng là phản ứng bình thường.

Ánh mắt Zeref là mở ra, nhưng là ở trong hai đầu mắt là một mảnh màu sắc yên tĩnh — Đây điềm báo cho việc thân thể anh phát bạo.

Lạc Lan nhíu mày gãi cổ — Sau khi theo anh lên đảo Tenrou để đặc huấn thì người này đã luôn khắc chế không ít, buổi tối hai người cũng chỉ là ôm nhau ngủ, vốn ba ngày là có thể đánh trận [Bíp –] một lần, lúc này có vẻ đã muốn vượt qua giới hạn.

Chắc. Lạc Lan mặt vừa nhíu: “Thời điểm vừa mới bị Ultear ôm thì làm sao anh không phóng làn sóng hắc ám của mình ra chứ?” Cô có chút tức giận đi nheo mắt Zeref, cố ý không đi giúp anh ngăn lại sức mạnh sắp bộc phát của mình.

Thân thể Zeref bộc phát sức mạnh cũng không làm tổn thương đến cô, cô liền bấu môi ngồi xỏm ở một bên yên lặng nhìn — Cùng với lúc ban đầu khi xuyên qua đến đây thì không đồng dạng như vậy, lúc này cô có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng thân thể Zeref phóng xuất ra ma pháp “Tử” của mình. Một vòng tử khí màu đen tựa như gió lốc vờn quanh, sắc bén khuếch tán ra xung quanh.

Tràn đầy khí thể a.

Lạc Lan chính là cảm thán như vậy, chợt nghe đến địa phương vô cùng gần, bỗng nhiên truyền vang đến một tiếng vật nặng rơi xuống đất, cô cả kinh, vội trộm vươn đầu ra nhìn — Ngay tại nơi cô cùng Zeref ở lại cách nơi đó không xa, có ba người nằm trên đất, trong đó có một thiếu niên tóc vàng ở gần đây nhất ngửa mặt nằm hướng lên trên trời, hai mắt trợn trừng, nhìn qua rất là dữ tợn — Hắn đã không còn hơi thở sức sống nữa.

Mặt khác, hai người con gái kia hình như cũng không có trở ngại nào, trong đó có một người là Lạc Lan biết đến. Đó là pháp sư hội Fairy Tail, cô đã từng ở bên ngoài quán rượu Fairy Tail gặp được cô gái đó để nói chuyện phiếm dẫu.

Theo góc độ Lạc Lan nhìn qua đi, có thể nhìn thấy được rõ ràng trên lồng ngực của thiếu niên tóc vàng kia có ký hiệu của hội Grimoire Heart — Nếu là chiến lực của quân địch, vậy thì cô không cần phải xen vào cũng được.

Loại này ý nghĩ này thật sự đúng là bao che khuyết điểm. Nếu không phải bởi vì cô cùng với một số pháp sư Fairy Tail là bạn bè, nếu không phải bởi vì thành viên của hiệp hội hắc ám có ý đồ muốn cướp đi Zeref như lời nói, thì có lẽ cô cùng với Zeref thân là Pháp Sư Bóng Tối, tuyệt đối sẽ không cùng với hai hiệp hội này tranh chấp về bất cứ hành động nào trong lúc đó đi?

Như vậy. Cô gái có mái tóc màu xanh kia, cô có nên đi giúp cô ấy một chút không?

Lạc Lan đang do dự, bỗng nhiên cổ tay đã bị người bắt được, cũng bị túm trở về — Không cần nghĩ thì cô cũng biết ai là người đang lôi kéo cô, lực đạo vô cùng ôn hòa cùng vững chắc lại được khống chế vô cùng tốt như vậy, sẽ không làm tổn thương đến sức lực của cô, cũng chỉ có mình Zeref.

Cô bị Zeref ôm vào trong ngực.

Được một lúc lâu, Zeref bởi vì vừa mới tỉnh lại mà mang theo một chút âm thanh khàn khàn, vang lên ở bên tai cô: “Thời điểm vừa mất đi ý thức, nghe thấy được hương vị xa lạ.”

Lạc Lan “Hừ” một tiếng: “Vậy thì cảm giác đó thế nào?”

“... Tuyệt đối không an tâm một chút nào.” Lạc Lan cảm giác được đôi tay đang ôm lấy cô nắm lại thật chặt, sau đó Zeref đem cô xoay lại, có thể này ánh mắt hai người mới đối diện nhau: “Đây là nơi nào?”

Zeref nhìn qua chính là tuyệt đối không để ý đến sự tình đã xảy ra trước đó. Hiển nhiên Lạc Lan cũng biết biểu hiện này của anh nhất định là căn bản không đem Ultear để ở trong lòng, lúc này trong lòng mới hơi cân bằng được một chút.

Cô vươn tay ôm lấy cổ Zeref, khoảng cách của hai người trong lúc đó nhanh chóng kéo gần. Cô đem đôi môi của mình in lên đôi môi của Zeref, giống như một loài động vật nhỏ bé chà xát chà lui sau đó mới rời đi, theo sau đó nữa là lộ ra biểu tình có chút cố chấp như trẻ con.

“Em đã cảnh cáo với anh là không được chạy đi! Sau đó em đi tìm anh thì nhìn thấy anh bị cô ta ôm, em đều phải đè nén lại! Tức muốn chết!!!” Lạc Lan căn bản không thêm trả lời vấn đề của Zeref, mà là trừng mắt nhìn anh phát cáu: “Anh nói thử đi! Làm sao anh bị cô ta đánh hôn mê vậy!?”

Zeref cư nhiên còn có tâm tình để cười. “Anh không hề nghĩ tới việc phải rời khỏi vị trí kia, nhưng mà cô ta dùng ma pháp từ chỗ đó dồn ép anh. Vốn là có thể ứng phó, nhưng là ở trong nháy mắt, bỗng nhiên có người lấy một lượng lớn ma lực từ trong thân thể anh ra.”

“.....” Hai mắt Lạc Lan trống rỗng nhìn anh: “Anh trốn tránh trách nhiệm! Anh đang trách em!”

Zeref sờ đầu cô: “Không có, chỉ là trần thuật lại sự thật.” Anh giương mắt lên nhìn bốn phía xung quanh: “Nơi này là.?”

Tại ý thức được sức mạnh dũng mãnh của chính mình được thành lập nên sẽ bị tính năng của Zeref làm cho yếu đi như ở phía trên, Lạc Lan có chút khó chịu: “Em mang theo anh đi về hướng bờ biển, nhưng mà thoáng một cái anh liền tấn công em ở chỗ này, bước đi của em liền bất động.” Cô nghiêng thân thể, chỉ vào vị trí bị Zeref tấn công “ra đòn nghiêm trọng”, cau mày: “Zeref, anh xuống tay quá nặng, suýt chút nữa đã đem em đánh ngã trên mặt đất.”

Zeref vươn tay giúp cô xoa xoa vào vị trí mà cô chỉ ở sau thắt lưng, biểu tình có chút áy náy: “Xin lỗi. Ngay cả một chút anh cũng thể không nghĩ ra ở trong tình trạng hôn mê, mình đã làm gì.”

Lạc Lan buông tay: “Không có việc gì, nói tiếp nữa, chúng ta nhanh chóng rời khỏi hòn đảo này đi, hai nghiệp đoàn Fairy Tail cùng Grimoire Heart bắt đầu đối kháng với nhau rồi, cứ tiếp tục ở lại đây nữa thì không chừng sẽ lại có ai đó đến đoạt lấy anh.” Bỗng nhiên cô đi về phía trước, đến gần anh, cả người “Nú” chặt lấy Zeref, mặt chôn ở trong hõm vai của anh, hai tay gắt gao ôm lấy thắt lưng Zeref: “Anh thế nhưng là của em! Là của em đây!”

“Ừ, là của em” Zeref lại vươn tay sờ lấy đầu Lạc Lan, theo sau đó là nâng lấy cô lên, hướng về phương hướng cây đại thụ Thiên Lang bị đánh gãy nhìn liếc mắt một cái.

Lạc Lan theo ánh mắt của anh, cũng hướng về phương hướng cây đại thụ Thiên Lang nhìn lại: “A. Cây kia vừa mới bị người chặn ngang chặt đứt, thật đáng tiếc mà, tuy rằng cái cây rất quái lạ nhưng là rất được.” Cô nghiêng đầu: “Chạy đến địa bàn của hội người ta quấy rối và vãn vãn, cũng quá ghê tởm đấy chứ. Nói tiếp, bọn họ còn muốn đem anh cướp đi, là muốn làm cái gì đó. Ultear luôn luôn nói muốn đem anh ‘Thức tỉnh lại’, sau khi ‘Thức tỉnh lại’ thì sao nào?” Cô nói, buông lỏng tay chân đang níu kéo Zeref ra, tự mình đứng vững lại trên mặt đất.

Zeref thu hồi tầm mắt, nắm tay cô đi hướng về phương hướng ban đầu — đi đến về bên cạnh bờ biển.

“..... Bọn họ muốn anh kết thúc thời đại này.” Anh hơi nghiêng đi mặt, trên khuôn mặt thanh tú có một tia âm trầm: “Cho tới nay, chỉ tại khi anh gặp được một người thì mới là lúc thời đại này kết thúc, anh nghĩ. Bọn họ là muốn căn lực lượng của anh, lấy thể lực hắc ám sáng tạo ra một thời đại mới đi.”

..... Cái này cũng quá ngây thơ rồi.

“Anh thật sự có thể làm được sao?” Lạc Lan nghiêng đầu hỏi anh: “Ý em là chỉ đến việc sáng tạo ra thời đại mới gì đó.....”

Zeref trả lời thật sự nhanh: “Đương nhiên.”

Lạc Lan xem xét sườn mặt của anh một lúc lâu: “..... Anh sẽ không làm như vậy đâu.” Cô mở bàn tay không có bị Zeref nắm lấy kia ra: “Chính là vì anh là loại người quý trọng ‘Sinh mệnh’ đến như vậy, muốn anh hủy diệt một thời đại, hủy diệt nhóm sinh linh mà anh quý trọng như vậy, ngẫm lại thì cũng không có khả năng.”

Zeref bị giọng điệu chắc chắn của cô như vậy làm cho nở nụ cười, một mảnh âm trầm ban đầu ở trên mặt anh trong nháy mắt liền biến mất: “... Có em ở đây, thời đại này có kết thúc hay không cũng không quan trọng.”

Ở trước lúc khi anh chưa gặp được Lạc Lan, căn bản anh không có nghĩ tới muốn ở thời đại này làm một chuyện gì, cũng không có nghĩ tới cùng với ai trở thành đồng bạn hoặc là kẻ địch. Anh cũng không nghĩ khiến cho những sinh mệnh mà anh quý trọng bởi vì bản thân anh mà bị hủy diệt, vì thế này nên mới rời xa con người, một mình cô tịch sinh hoạt ở một nơi không có bóng người.

Nhưng Lạc Lan đã xuất hiện, sự tồn tại của cô đã từng chút, từng chút một làm anh thay đổi.

Zeref biết, anh của hiện tại..... Đã không phải còn chỉ có một mình nữa.

Điều này đã vì anh mà mang Lạc Lan đến thời đại này, anh lại muốn càng thêm, lại quý trọng nó..... nhiều hơn một chút nữa.

Bỗng nhiên một trận ánh sáng mạnh mẽ ở sau lưng hai người sáng lên, Lạc Lan cùng Zeref đồng thời quay lại, chỉ thấy chỗ cây đại thụ Thiên Lang vốn đã đổ ngã hiện lên một trận ánh sáng màu vàng.

“A, giống như có ma lực dao động tương đối lớn.....” Lạc Lan cùng Zeref liếc nhau — hiển nhiên Zeref cũng cảm giác được điểm này, nhưng hai người đều có chút không làm rõ được đây là cái tình huống gì.

Ngược lại Lạc Lan là quơ quơ lấy tay hai người đang nắm lấy nhau: “Quên đi, đừng đi..... Nhanh chóng rời khỏi nơi này một chút đi.”

Zeref gật đầu, có thể này hai người mới tiếp tục đi đến về hướng bờ biển.

Sau khi hai người đi được một đoạn đường dốc, trước mắt hai người đều là sáng ngời — Ở dưới màn trời âm trầm, có một con thuyền cực lớn, phi thuyền có ký hiệu của hội Grimoire Heart đang đứng ở phía trên bên vùng biển, trên boong tàu của thuyền xuất hiện đầy đủ mọi ánh sáng màu sắc của ma pháp — Pháp sư hội Fairy Tail, chẳng lẽ ở nơi cực kỳ nguy hiểm đó ra đòn phản công sao?

Cô định chỉ tâm lý rục rịch, ý nghĩ muốn đi hỗ trợ bọn họ — Lúc này thân phận của Zeref đã muốn bị mọi người biết hết rồi..... Nhì? Nếu Gray tập hợp mọi người ở Fairy Tail lại như lời nói, phòng chừng chuyện của cô cùng Zeref nhất định cũng đã bị cậu ta nói ra.

Càng miễn bàn là cô còn ở trước mặt hai chị em Mirajane cùng Lisanna biểu diễn tiết mục “Triển khai bản lĩnh” — Nếu chỉ đơn giản là một ‘Thực thể tâm linh’ như lời nói, thì làm sao có thể có ma lực lớn như vậy, thân phận thật sự của cô tất nhiên sẽ bị lộ vào nghi ngờ.

Cũng không biết là do biểu tình rối rắm của Lạc Lan rất rõ ràng hay vẫn là do Zeref quá mức hiểu biết cô, hiển nhiên anh có thể nhìn ra được ý nghĩ của Lạc Lan:

“Lại muốn đi hỗ trợ?”

Lạc Lan cười mỉa: “Em..... Thể hiện ra rõ đến như vậy sao?”

Zeref nhìn về phía chiếc thuyền kia, nâng cằm lên: “Đi thôi, đi giúp bọn họ một lần cuối cùng..... Đem chiếc thuyền kia cướp đoạt xuống dưới thì mới có thể rời khỏi nơi này.”

..... Cũng đúng ha!

Có thể này Lạc Lan mới phát hiện ra, cô hoàn toàn không có lo lắng đến vấn đề làm sao rời khỏi hòn đảo này. Đề nghị của Zeref ngược lại chính là một biện pháp vô cùng tốt, tiện cả đôi đường.

Cô nắm chặt quyền: “Tốt lắm! Chúng ta đi đem kẻ đứng đầu hội Grimoire Heart ra sức đánh một chút đi!” Hai tay cô cùng Zeref giao nhau nắm lại thật chặt.

“Lần này em sẽ không tùy tiện rời đi khỏi anh! Cái loại tình huống mới vừa rồi..... Em sẽ không lại để cho nó xảy ra thêm lần thứ hai!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Vừa bước lên trên chỗ đóng quân của hội Grimoire Heart — thời điểm khi chiến thuyền dừng lại ở bên cạnh bờ biển, Lạc Lan chợt nghe được từ chỗ boong tàu ở đầu khoang thuyền truyền đến tiếng vang thật lớn. Nhất thời cô cảm thấy được tiếng gào thét phải sửa chữa lại con thuyền đang truyền tới.

Nếu nhóm người này lại tiếp tục đánh nhau thì con thuyền sẽ bị tan rã.....

Lạc Lan đưa tay vòng ra sau lưng Zeref, vừa đẩy vừa thúc dục: “Nhanh chút, nhanh chút, nhanh chút, nếu không nhanh chút thì con thuyền này sẽ bỏ bọn họ chơi đùa tới mức xấu xí!”

Zeref trở tay nắm được tay cô, nắm cô đi từ boong tàu vòng đến bên phải của phi thuyền — Từ trên đường đi hai người đều thấy được chỗ này có lỗ thủng, Zeref vừa mới chuẩn bị hướng ra chỗ đó thăm dò nhìn xem trong đầu khoang thuyền đang là tình huống gì, chỉ thấy bầu trời âm u dày đặc, bên trong đám mây đen bỗng nhiên đánh một luồng điện xuống dưới, thẳng tắp đi vào trong đầu khoang thuyền.

Tại khoảng cách gần như vậy, có cơ hội được quan sát sét đánh tất nhiên rất ít có được, đã vậy còn trong trường hợp dữ dội và đồ sộ như vậy! Việc đầu tiên Lạc Lan làm chính là cảm thán một phen, ngay lập tức liền liền cảm thấy có chút không đúng — Với mức độ mưa nhỏ như thế này..... thì sẽ có sét đánh xuống sao? Cùng với, đợi thêm một lúc nữa mà cô cũng chưa nghe được tiếng sấm vang lên..... A này, về điểm này ngược lại giống như cô đã từng có quen biết!

Trong phút chốc Lạc Lan liền vươn tay chống lên bả vai của Zeref nhảy lên, tầm mắt của cô lập tức lướt qua vách tường đầu người cao hơn so với cô ở đầu khoang thuyền. Trong nháy mắt khi cô vừa mới nhảy lên, cô nhìn thấy được một bóng dáng có một quả đầu vàng kim quen thuộc.

Ngay lập tức cô liền đầm bóp lên bả vai của Zeref: “Zeref Zeref, Laxus ở bên trong !”

Zeref chậm rì quay đầu, nhìn cô một cái thật sâu, Lạc Lan vừa thấy cái nhìn này của anh lập tức liền không lên tiếng, biểu tình có chút ngưng ngừng: “Em chỉ là cảm thấy có một chút ngoài ý muốn, thật sự chỉ là một chút mà thôi!” Cô bóp bàn tay để nhấn mạnh trình độ “Một chút”. “..... Anh nhìn đi, Laxus không phải đã bị ngài hội trưởng đuổi ra khỏi hội tôi sao, ở trong này nhìn thấy anh ta thật sự là chuyện ngoài ý muốn nha, anh không nghĩ như vậy sao?”

Zeref không nói trở về, lực đạo nắm tay cô đã có chút tăng thêm.

A nha, người này..... Ghen tị.

Lạc Lan làm mặt quỷ: “Hai ta đều đã như vậy, anh còn để ý tới Laxus để làm cái gì nữa chứ, anh ta là bạn tốt của em đó!..... A, nếu thân phận của hai chúng ta bị bại lộ, phỏng chừng anh ta cũng sẽ không đem em coi như là bạn bè nữa.” Lạc Lan buông lỏng tay ra: “Anh cũng đã nói đây là ‘Một lần cuối cùng’ để giúp bọn họ mà.....”

Liên với hai câu đầy trình độ bản lĩnh như vậy, bên trong lại có một luồng điện đánh xuống, theo góc độ của Lạc Lan chỉ có thể nhìn thấy một cổ khói đen nồng đậm nhẹ nhàng lượn lờn — “Còn tiếp tục như vậy đi xuống nữa thì đoạt thuyền cũng vô dụng a.....” Cô lắc tay Zeref, mang theo điểm khâu khí làm nũng: “Chúng ta đi vào thôi? A? Đi vào nhé?”

Zeref thờ dãi: “... Thật sự không có biện pháp để bắt em.” Tay anh đang nắm chặt đã có chút rục rịch, nhìn Lạc Lan đã nghĩ đến việc xông vào bên trong, cuối cùng dặn dò một câu: “Ưu tiên cho sự an toàn của em, hiểu chưa?”

Lạc Lan cười tủm tỉm gật đầu một cái, cười khế làm một động tác cúi chào: “Tuân mệnh! chủ nhân của ta.”

Mất thấy Lạc Lan nhẹ nhàng nhảy hướng vào bên trong, Zeref cũng bắt đầu bước đi, theo lỗ thủng bước vào trong khoang thuyền, tuy rằng biểu tình của Lạc Lan rất là thoải mái, nhưng anh lại cười không nổi — Từ sau khi bước chân lên con thuyền này, vị Pháp Sư Bóng Tối tổng cảm thấy từ trong đáy lòng mình..... có một chút bất an như thế đấy.

Đối tượng là..... Cái tên gọi là Laxus kia sao?

Zeref nhìn chăm chăm vào cái thứ màu vàng chói mắt kia, nhú mày nhấp nhím môi.

Chắc.....

Phiền toái.

**

Laxus rơi vào cuộc chiến đấu gian khổ — Mặc dù trên mặt thoát nhìn giống như đang rất là thoải mái, nhưng chỉ có chính trong lòng hắn hiểu được, ông già trước mắt ước chừng đã ngoài một trăm tuổi này khiến cho hắn có cảm giác áp bách vô cùng mạnh mẽ.

Sau khi tránh thoát khỏi đòn tấn công ma pháp “Xích thuật” màu tím của ông già kia, Laxus xuất ra chiêu thức “Lôi Long Sát Thuật”. Luồng điện màu vàng theo khí thế mạnh mẽ của Laxus dâng lên ra ngoài, nhưng ông già kia có vẻ bề ngoài không thích hợp với thân thủ nhanh nhẹn của mình, chỉ đơn giản nhảy lên vài cái, thì ông ta liền có thể rơi xa khỏi khu vực mà hắn đã dùng ma pháp tấn công —

Laxus còn muốn tấn công đi qua nhưng lại bị một chương án chứa ma lực cực lớn của đối phương đánh bay. Trong nháy mắt, hắn gần như đã rơi xuống

đất liền cảm giác được không ổn, vừa mới nhấc đầu lên, Laxus phát hiện chính mình đã bị mấy vòng ma pháp trận tản ra ánh sáng màu tím thật mạnh bao quanh lấy!

“Đây là...” Hắn gần như là cắn răng đem mấy chữ này nói ra khỏi miệng: “Amaterasu thức”

Lúc trước đã cùng với cái tên kia — Mystogan, khi Laxus khiến cho Fairy Tail xảy ra nội chiến cũng là lúc hắn từng ăn qua chiêu thức này, nhưng cường độ ma lực kia căn bản không đủ để đánh đồng!

Chiêu thức ông già này xuất ra..... Mạnh hơn rất nhiều so với chiêu thức Mystogan từng xuất ra!

Lần này thật sự không ổn rồi — Hắn không thể tránh khỏi chiêu thức này!

Ngay tại lúc Laxus hiện ra một ý niệm trong đầu cũng là lúc, hắn cảm giác được có cái gì đó “Này nọ” nhẹ nhàng dừng ở phía trên bả vai trái của mình, khỏe mắt hắn còn có thể nhìn thấy một mảnh tay áo màu đen bóng bệ hạ xuống. Rõ ràng đây lòng Laxus kinh hãi một chút, đây là — tấn công bất ngờ sao!?

Laxus tức giận trừng hai mắt, hướng về bên trái ngẩng đầu lên vừa thấy, gần như là lập tức, hắn theo bản năng gầm nhẹ ra tiếng: “Cô nữ nhân này, chạy tới làm cái gì —”

Hầu như toàn bộ mọi pháp sư Fairy Tail ở xung quanh đều bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ.

Bọn họ đều quen biết..... Người thiếu nữ tóc đen nào đó có thể được coi như là biết rõ nhẹ nhàng “Chạm đất” ở trên vai trái Laxus. Hai tròng mắt màu vàng sáng ngời chói mắt hơi nheo lại, trên mặt mang theo tươi cười là thể hiện ra niềm vui sướng khi gặp lại bạn tốt. Cô vung bàn tay nhỏ bé của mình ở trong phạm vi cho phép, đánh gãy Laxus đang thấp giọng rống giận: “..... Yo!”

Mọi pháp sư gần như là trấm miệng một lời phát ra âm thanh kêu gọi kinh hãi hoặc khản trương: “Lạc Lan!!!” Bên trong tiếng la kia chỉ thiếu duy nhất một người — hai hàng lông mày của Gray nhanh chóng nhíu lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng dáng màu đen kia.

Không biết là do chính mình bởi vì còn đem cô xem như là bạn bè, hay căn bản bởi vì không thể đưa ra kết luận về hành động của cô..... Tóm lại bởi vì chính Gray cũng chưa có thể hiểu được nguyên nhân, cho nên hắn cũng không có đem sự tình về Lạc Lan nói ra — Đương nhiên, cũng bao gồm cả Zeref.

Cho dù đối với đồng đội của mình ở trong hội, hắn cũng chỉ vồn vện nói ra lời nói “Vị Pháp Sư Bóng Tối Zeref mạnh nhất trong lịch sử đang ở ngay trên tại hòn đảo này”. Gray đối với việc mình lên gạt đi chân tướng như vậy, vô cùng rối rắm không thôi.

Mà ở dưới sự áp bách lớn mạnh của ma pháp, Laxus càng tức giận không ngớt — A!!! đây là cái gì kia chứ!? Cô gái này làm sai có thể ở loại địa phương này! Còn có thể chạy đến vào bên trong ma pháp trận nguy hiểm như vậy — đừng có nói với hắn là chỉ là vì lên tiếng chào hỏi với hắn thôi!!!

Ngay tại lúc cánh tay Laxus vừa động, thời điểm hắn tính đem Lạc Lan từ bên trong ma pháp trận “Ném” ra ngoài, hắn chỉ cảm thấy mình vừa mới khởi động cánh tay thì đã bị Lạc Lan tóm lấy vào trong lòng. Người thiếu nữ tóc đen vươn tay một cách nhanh nhẹn đến mức khó tin, động tác kia cùng với hình ảnh bộ dáng tay chân vung về của cô có kiểu dáng khác biệt nhau! Laxus từng mắt nhìn thấy cô theo từ trên vai mình xuống, dưới chân giẫm lấy đà, lôi kéo cánh tay của hắn hướng về phía trên nhảy —

Sự tình kia xảy ra gần như chỉ là trong nháy mắt.

Laxus bị bao vây trong ma pháp trận đang sinh sôi ở phương hướng bên kia, ở dưới trạng thái cường độ ma lực dồn nén lên tùm đi ra ngoài, Lạc Lan nhảy lên cao cùng với Laxus bị cô lôi kéo cánh tay cúi đầu nhìn ma pháp ở phía dưới có hiệu lực, cũng nổ “Oanh” một tiếng!

Lạc Lan mang theo Laxus ở tại không trung trở mình quay đầu về mọi người, vững vàng dừng ở bên người Erza. Tầm mắt của cô di chuyển ổn định, bình tĩnh dừng ở trên mặt Gray — Đối phương biến sắc, nhưng không có dời đi ánh mắt.

Cũng không có nói gì..... Sao?

Khỏe miệng Lạc Lan vênh lên một cái: “Chắc chắc chắc..... Thân là đàn ông cư nhiên lại bị áp chế nhanh như vậy, thật đúng là quá khó nhìn đó nha, Laxus.”

“Cô, cái nữ nhân này!” Laxus không chút khách khí phát động màn gào thét: “Loại tình huống mới vừa rồi, cô lại có thể —”

“Vâng vâng, giảng đạo thì liền miễn đi, anh đánh không lại thì hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Lạc Lan vỗ tay, không nhìn Laxus gầm nhẹ những lời như: “Cô nói cái gì!?” Nói xong, cô chậm rãi đứng dậy. Cô bước hai bước về phía ông lão tóc bạc đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhẹ nhàng vẫy tay chặn lại xem như là lời giao tiếp chào hỏi: “Ngại quá, tôi muốn chiến thuyền này, cho nên — làm ơn không cần phải phá hủy nó như vậy, thế nào?”

“Cô gái nhỏ không biết tự lượng sức mình.” Ông lão rất nhanh liền áp chế vẻ kinh ngạc trên mặt mình. “Người biết rõ mình đang nói chuyện với ai sao?”

Lạc Lan nghiêng đầu hỏi hắn: “Ông là chủ nhân của chiến thuyền này, hội trưởng hội Grimoire Heart?”

Ông lão ngẩng đầu, khôi phục lại dáng vẻ tương đối cao ngạo: “Đúng vậy!”

“A, vậy ông chính là cái tên ‘Hades’ kia, đúng lúc tôi vừa mới đem tên ông nhớ kỹ.” Hai tay Lạc Lan tạo thành chữ thập: “Như thế nào? Dem thuyền của ông tặng cho tôi đi?”

Vốn là khi đối mặt với cách nói chuyện như vậy hắn là nên cười nhạt, nhưng Hades rất tinh tường. Mới đây, hắn vừa nhìn thấy được người thiếu nữ tóc đen mắt vàng ở trước mắt này, lấy một tư thế vô cùng thoải mái đem thẳng nhóc nhà Makarov từ bên trong ma pháp của hắn lôi kéo đi ra ngoài, thực lực như vậy không thể không coi trọng, nhưng cố tình. Trên thân thể của cô gái này gần như không có bất kỳ ma lực dao động nào, điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng hoang mang.

Vị hội trưởng hội Grimoire Heart này chính là hội trưởng đời thứ hai của Fairy Tail. Ông lão nay tự xưng là ‘Hades’ đem tầm mắt từ trên người thiếu nữ tóc đen chuyển qua trên người thiếu niên tóc đen đang đứng khoanh tay trước ngực ở ngoài cuộc chiến, hai mắt lập tức trợn trừng — Kia, người kia là.....

“Zeref!”

Nghe vậy, mọi pháp sư Fairy Tail lập tức kịp thời —

Lexus theo phản xạ liền mở miệng ra quát: “Đừng có nói giỡn!”

Cầm của Natsu đã muống rơi xuống trên đất: “Ông ta nói cái gì? Ze... Zeref?”

Mặt Lucy đầy vẻ không dám tin: “..... Dị chút... Cũng không phải là giống với như gì tớ đang tưởng tượng chứ.....”

Biểu tình của Erza luôn luôn bình tĩnh cũng bị tan vỡ: “Jackal-kun là..... Zeref.....!? Điều đó không có khả năng — !!”

Wendy Marvell là thành viên mới nhất của Fairy Tail cũng không hiểu rõ về một nam một nữ ở trước mắt, có quan hệ như thế nào cùng với mọi người trong hiệp hội, cô bé lộ ra vẻ mặt có chút nghi hoặc — Nhưng dù cho cô không rõ tình huống ở đầu bên này, thì cô cũng chỉ biết nhìn vào tình trạng bối rối vào hiện tại: “Bạn của mọi người là..... Pháp Sư Bóng Tối Zeref?”

Gray từ đầu cuối vẫn luôn giữ nguyên trạng thái im lặng, lúc này mới mở miệng ra nói: “..... Là thật. ‘Jackal’ mà chúng ta quen biết chính là Pháp Sư Bóng Tối..... Zeref. Mà Lạc Lan.....” Cậu có chút khó khăn khi nói ra những lời này: “Cô ấy cũng không phải ‘Thực thể tâm linh’ gì đó mà chúng ta biết, thân thể thật sự của cô ấy, chỉ sợ.....”

Ngữ khí này của Gray lộ ra vẻ “Tớ biết chân tướng” khiếm nhóm đồng đội truyền đi âm thanh, bắt đầu đưa ra nghi vấn, nhưng cậu lại nhìn thẳng vào bóng dáng của người thiếu nữ mặc trang phục đen.

Cô không quay đầu.

Rõ ràng cô nghe được phía sau này một mảnh âm thanh nghi ngờ, nhưng cô không hề quay đầu lại.

Lạc Lan đứng thẳng thân thể — Trên thực tế, tâm lý của cô vào lúc này đây cũng là rất là suy sụp, tuy nói cô hiểu được việc thân phận của chính mình cùng Zeref, dù sớm hay muộn rồi sẽ được làm sáng tỏ, thế nhưng một ngày như vậy thật sự đã đến, khiến cô vẫn cảm thấy thực khẩn trương.

Đặc biệt vẫn là mọi người ở trước mặt..... Bị mọi người ở trước mặt mà cô cho là bạn tốt.

Loại tâm tình này giống như đang chờ đợi người thẩm vấn và phán quyết khiến cho Lạc Lan cảm thấy vô cùng sốt ruột, đồng thời không thể bỏ qua cảm giác bất an đến bất chợt này. Cô đành chỉ phải đem lực chú ý chuyển dời đến trên người Hades đang ở trước mặt cô.

Lúc này hắn đang đứng ở đối diện Zeref, đi từng bước một qua bên đó. Dường như đang lâm vào trong điều mừng rỡ gì đó, hoàn toàn không thèm nhìn đến sự tồn tại của cô:

“Chính là Zeref, cư nhiên đang đứng ở trước mặt của ta..... Thế giới phép thuật tối thượng, giờ phút này chỉ cách xa khỏi ta trong gang tấc..... Điều này đối với ta mà nói chính là loại vinh hạnh với cấp bậc đẳng cấp — !”

Ông già này.....

Lạc Lan có chút nổi giận, nhăn mi lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Lạc Lan: Ngài Đệ Nhị, mời người tự nhiên.....

Hades: Zeref-sama, ta sẽ không bao giờ nữa.....

Zeref: Người kia, mau ngược hắn.

Mồ Cừu: Được ớ a ~~~ [Ting —]

Chương 69

Lạc Lan có chút phát điên – Đó là cho dù người nào đó bị chính đối thủ của mình đối xử như hoàn toàn không hề tồn tại, không thèm đếm xỉa đến thì đều đã có chút cảm giác khó chịu!

Cô bước nhanh hai ba bước đi qua, vượt ngang che chắn ở trước người Zeref: “..... Không cho phép người lại đi tới thêm một bước nào nữa.”

Hành vi của Lạc Lan ở trong mắt Hades giống như là chương ngại vật bất hủ buông xuống cho việc tìm kiếm ‘Thế giới pháp thuật tối thượng’. Điều này làm cho Hades vùng tay lên, vậy mà pháp “Xích Thuật” của hắn quán tới trên người Lạc Lan.

Đối với đòn công kích như vậy, Lạc Lan nhướng mi một chút, sử dụng lực ở dưới chân, hướng tới tiền tuyến bên cạnh nhảy vọt đi ra ngoài. Đồng thời, trên tay cô ngưng tụ ra ánh sáng ma pháp, theo tình thế mà chạy dọc xuống dưới giữa đoạn xiềng xích cắt ngang một cái!

Xiềng xích theo tiếng cắt ngang mà đứt đoạn, giờ phút này Lạc Lan cũng đã muốn lên đến phía trước mặt Hades, vào một phút mà cô đang tiếp cận Hades, cô đã phóng xuất ra khu vực chủ đạo. Thân thể vốn đang ở trạng thái phong bế ở tại trong nháy mắt kia, liền phóng xuất ra một lượng lớn ma lực, điều đó giống như đã mở cánh cửa của con đập chứa nước to lớn, bắt đầu khởi động ra năng lượng ma pháp, tạo thành cảm giác áp bách thật lớn cho Hades. Hơn nữa, với hiệu quả của khu vực chủ đạo, đã ép hắn quỳ một gối xuống, chỉ cảm thấy ngay cả thất lưng cũng không thể đứng thẳng dậy.

“Tiếp chiêu!” Hai tay Lạc Lan khép lại giờ lên cao, năng lượng ma pháp khổng lồ ở tại hai tay cô mở kéo dài ra, hình thành một quả cầu thật lớn, biến thành một cây búa, ở giữa màu đen mang theo những tia điện màu tím — Cô dùng ma lực ngưng tụ ra vũ khí ma pháp, vào lúc cô vùng vũ khí lên thật mạnh thì liền hung hăng nện ở trên người Hades!

Một kích thuận lợi, cây búa phát sáng rất nhanh liền tiêu tán, ở dưới sàn trong khoang thuyền thì “Một cộng lông cũng không có gì hao tổn”, mà Hades thì ở tại trước người Lạc Lan “Phơi xác”.

Lạc Lan dùng một tay chống nạnh, vòng đến bên cạnh người Hades, dùng chân đạp một cái.

Hades bị cô dùng chân làm cho xoay mặt lại, hai mắt hắn vẫn nhắm lại, vẫn là bộ dáng không nhúc nhích, dường như là bị cây búa của Lạc Lan nện đến mức mất đi ý thức.

Lạc Lan lui về phía sau hai bước, thu hồi khu vực chủ đạo.

Mọi pháp sư Fairy Tail ở tại một đầu bên kia, ngay cả một chút tiếng động cũng đều không có – Lúc ở trong cuộc chiến đấu thì cô vẫn đều luôn chú ý đến tình huống ở bên kia. Lúc này, sau khi đã đem Hades đánh ngã xong, rốt cuộc cô cố lấy dũng khí quay đầu lại nhìn.

Bạn bè của cô chính là tương đối dùng ánh mắt kinh ngạc, nhìn chăm chú vào phương hướng của cô, tựa như..... Không có người nào muốn nói gì về cảm giác đó. Mỗi Lạc Lan giật giật, thời điểm cô vừa muốn mở miệng nói gì đó, chỉ thấy Laxes bỗng nhiên trừng lớn hai mắt lên: “Này nữ nhân! Không nên phân tâm!”

Chẳng lẽ.....?

Đã nhận được lời cảnh báo từ Laxus, Lạc Lan gần như là trước tiên phóng xuất ra khu vực chủ đạo của mình, lui về phía sau vào bước, lại quay đầu hướng về phương hướng của Hades nhìn lại. Cô chỉ thấy người cô vốn nghĩ mình đã đánh bại, muốn mất đi ý thức thì nay cư nhiên đã đứng lên, hắn cũng sử dụng ma pháp thay đổi một thân quần áo.

“Lại có thể đem ta dồn ép đến loại trình độ này..... Không hổ là người có thể đứng ở bên cạnh Zeref!” Tuy rằng nói, có cảm giác như từ trên lời nói của Hades như là đang kính nể Lạc Lan, nhưng trên người Hades đang điên cuồng hội tụ lực lượng ma pháp lại thể hiện rõ, hắn đang làm chuyện trái ngược với lời nói của mình: “Nhưng nếu là ngăn cản ta đi tìm ‘Thế giới pháp thuật tối thượng’, thì người phải biến mất! Trước khi xảy ra chuyện đó, ta liền rũ lòng tư bị, cho người mở mang được kiến thức với loại lực lượng như vực sâu này mà ta có được đi!”

Lạc Lan bình tĩnh đứng ở tại chỗ — Cô theo từ trên người Hades cảm giác được có tương đối ma lực lớn đang dao động, lực tương tác kia đối với cô mà nói đang chấn động, khiến cô không có sợ hãi, tiếp tục giữ khoảng cách ở gần nơi Hades đang đứng bất động.

“Để cho người mở mang được kiến thức một chút đi – đây là một trong những phép thuật khét tiếng nhất của Pháp Sư Bóng Tối, được ghi lại trong quyền sách của Zeref, nghệ thuật hắc ám!” Hades kéo miệng bịt mắt ở mắt phải hắn xuống, hắn chậm rãi mở con mắt phải vẫn đang nhắm ra — ở đầu chỗ đó là một mảnh đỏ bùng, con mắt phải màu đỏ chính là đang điên cuồng hội tụ, đạt được mục tiêu chính là ma lực: “Quý Nhãn, thức tỉnh.”

Ma lực không ngừng tăng thêm làm cho tất cả mọi người ở đây có cảm giác bị dồn ép thật lớn, nhưng Lạc Lan vẫn đứng ở đó khoanh tay như cũ, vô cùng im lặng ở cách đó không xa chờ Hades. Thậm chí cô còn nâng tay phải lên chống cằm, trong đôi mắt màu vàng ấy, ngay cả một chút sợ hãi cũng

đều không có.

“..... Ta bước vào ma đạo, tìm được thứ ma pháp lấp lánh duy nhất trong bóng tối thâm thúy, vì ở tại nơi thâm thúy đó ta tìm được phần Pháp Thuật Đồng Nhất kia, nên ta mới cần Zeref thức tỉnh! Sau khi đem người giải quyết xong, ta có thể thể lại với tay làm cho Zeref thức tỉnh lại, là có thể bước vào ‘Thế giới pháp thuật tối thượng’, đến được phần Pháp Thuật Đồng Nhất kia!” Bề ngoài của Hades, bởi vì điên cuồng hội tụ, tăng thêm ma lực mà gần như hóa “Ma”, hai con mắt màu đỏ kia dần dần hóa thành ma lực có màu tím bạc, không thể nói rõ ma pháp hấn muốn sử dụng vào kế tiếp là sẽ khủng bố đến cỡ nào!

Lạc Lan ngáp một cái: “Phần ‘Ngâm thơ ca hát’ của ông có chút quá dài đấy, ông già.”

“Người sẽ vì sự miệt thị của bây giờ mà trả giá đại giới!” Hades bị khiêu khích, trực tiếp bày ra tư thế, trước hai tay hấn mang theo vài đường vẽ, lập tức bày ra tư thế kỳ quái – Thấy được một màn tư thế này, ngược lại, Zeref ở một bên có chút ngoài ý muốn nhún chân mảy mai.

Hades rút cuộc cũng đọc ra ma pháp mà hấn muốn sử dụng: “... Từ quyển sách của Zeref. Chương bốn: Mục hai mươi — Bí thuật – Nemesis (Nữ thần báo thù)!”

Bên trong gạch ngói vụn ở dưới chân hấn, toát ra vô số Ác Ma mang theo ma lực kinh người, mà bản thân Hades còn lại chính là vô cùng hưởng thụ nét mặt tuyệt vọng của nhóm pháp sư Fairy Tail, trong âm thanh của hấn hiện ra đặc ý cùng kiêu ngạo: “Chỉ cần có được ma lực sâu thẳm của địa ngục, thì có thể tạo ra Ác Ma từ những viên đá nhỏ búng trung sinh thành Ác Ma, người cũng có thể điều khiển Ác Ma như những kẻ hành quyết – Đây chính là Bí Thuật! Như thế nào! Cô gái nhỏ!”

Được đối tượng hỏi thăm, cô không thềm nhìn tới những tiếng la ở phía sau nói cô nhanh chóng rời đi, ngược lại cô càng tiến đi vài bước, đến trước mặt Hades.

Lạc Lan bình tĩnh đứng ở trước mặt Hades, cô ngừng đầu lên, chống lại tầm mắt của Hades, ánh mắt lộ ra hiếu kỳ, lại mang theo chút thương hại: “..... Dùng thứ này nợ thuộc về ta để đổi phó với ta, người thật là khờ đấy, hay chẳng qua, vẫn chỉ là ngu dốt mà thôi nhỉ?”

Cô mở hai tay ra, hướng tới Hades cùng với số Ác Ma mà sở hữu bên người làm ra một tư thế ôm, ngửa mặt lên nhắm mắt.

“Cái gì?” Ở dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, bao gồm cả bản thân Hades, đám Ác Ma từ bên trong những viên đá nhỏ được triệu hồi ra bị hút vào trong thân thể Lạc Lan. Cô chỉ đơn thuần là sử dụng một tư thế ôm thì liền thoải mái hóa giải được ma pháp được xưng là kinh hãi!

Sau khi đem toàn bộ Ác Ma ở bên người Hades sở hữu “Thu về” xong, Lạc Lan chậm rãi mở to mắt ra, làm một hành động nằm ngoài dự kiến của mọi người — Cô nâng tay trái lên, nhẹ nhàng xoa má phải của Hades.

“Trong ánh mắt này của người, hình như có thứ này nợ thuộc về Zeref cùng với của ta.” Âm thanh của cô có chút nhẹ nhàng, lại đủ để cho mỗi người ở đây nghe được: “... Làm sao được đâu? Lực lượng của chúng ta đều muốn phải thu về đâu, như vậy mới sẽ không khiến cho Zeref bởi vì ta mà thừa nhận quá nhiều gánh nặng. Nhưng nếu đem ánh mắt của người lấy ra như lời nói thì hình như lại rất là đầm máu.”

Hades nắm lấy tách tay cô ra, âm thanh bởi vì quá khiếp sợ cùng kinh hách mà có chút run rẩy: “Người, người... Người rút cuộc là loại người nào!?”

Lạc Lan bị chụp lấy tay trái mà đau đớn, cũng không tức giận – Cô vừa mới thu được nhiều ma lực thuộc về mình mà cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Lời nói của ta khó hiểu đến như vậy sao?” Lạc Lan quyết định tiếp tục hù dọa ông già này, cô đứng thẳng thân thể lên, hai tay khoanh trước người, lấy một dáng vẻ “Tội tở”, thay đổi giọng điệu thành tương đối nghiêm túc, cùng với vô cùng chính trực, mở miệng nói:

“Ta đây là đang sử dụng ma pháp tối thượng nhất của Pháp Sư Bóng Tối Zeref, nó có tên là ‘Sách ma pháp của Zeref.’”

Hades lui về phía sau một bước.

“Không có khả năng... Không có khả năng, không có khả năng, tuyệt không có khả năng này!!!” Hấn ôm đầu gầm nhẹ, màu đỏ ở trong mắt phải của hấn càng thêm rực cháy: “Sách ma pháp của Zeref — Làm sao có thể!?”

Lạc Lan mới mặc kệ hấn nói nhiều như vậy, đương nhiên là cô duỗi tay ra hướng về mắt phải của hấn: “Tuy rằng ta không biết người từ nơi nào có được lực lượng của ta, bất quá vẫn là nên hoàn trả lại cho ta đi — Cái thứ mà người gọi là ‘Quý Nhẫn’.”

Lời nói của cô vừa mới hạ xuống, một chút ánh đỏ theo từ trong mắt Hades bắt đầu sinh sôi tróc ra, năng lượng hắc ám tinh khiết nhất trong bóng tối kia dường như dung nhập vào trong huyết nhục, bị Lạc Lan kéo tách rời ra khỏi con mắt phải của Hades. Hades lại phảng phất như không cảm thấy đau, trống rỗng vươn tay bắt lấy rồi cào: “Không! Không cần cướp đi lực lượng của ta — !!! Trả lại cho ta! Trả lại cho ta!!!”

Theo động tác của Hades, lượng máu lớn từ trong mắt phải của hấn tuôn ra như suối, cảnh tượng cực kỳ đầm máu.

Sau khi đoàn năng lượng hắc ám mà tinh khiết kia bị lôi kéo từ trong mắt phải Hades ra, Lạc Lan nhẹ nhàng vung tay lên hướng về bên kia, bay về phía Zeref. Ngay sau khi năng lượng hắc ám kia bay đến trước người anh cũng là lúc anh vươn tay đem nó nắm vào trong bàn tay mình, khi đoàn năng lượng kia va chạm vào trong lòng bàn tay Zeref thì sau đó, ngay lập tức nó liền dung nhập vào trong thân thể anh.

Lạc Lan nhìn một màn vô cùng đầm máu ở trước mặt mình, cau mày lui về phía sau hai bước — giống như đảm nhiệm việc dẫn đầu.

Vào lúc này, Hades bị cướp lấy lực lượng chính là đang nằm trên mặt đất, bộ dáng cả người đang phát run khiến ông già này nhìn qua có chút đáng thương. Nhưng Lạc Lan hiểu rất rõ ràng — chỉ cần một ngày hắn có được loại lực lượng này, hắn sẽ dùng loại lực lượng này để đi làm chuyện xấu. Thà làm như vậy còn hơn là mặc kệ hắn, để rồi sau này hối hận vì ngày hôm nay đã không thu hồi lực lượng của bọn hắn, còn không bằng bây giờ nên nhắm tâm xuống tay, một lần vất vả suốt đời nhân nhả.

Cô xoay người, hướng tới vị trí Zeref đang đứng ở đó đi đến, ngay tại lúc cô mới ra được ba bước, Lạc Lan lại nghe thấy được tiếng kêu sợ hãi của nhóm pháp sư thêm một lần nữa. Mà ngay cả Zeref đang đứng đối mặt với cô cũng hiện ra biểu tình có chút ngoài ý muốn, cũng vươn tay hướng về phía cô:

“Lạc Lan! Mau tới đây —”

Tất nhiên Lạc Lan cũng cảm nhận được ma lực dao động bất thường ở phía sau — Tên Hades, cư nhiên cũng còn có thể sử dụng ra được ma pháp loại trình độ này sao!?

— Cô quá sơ suất!

“Luật” Phía sau truyền đến thanh âm như thế này: “Quy!” (Grimoire Law)

Từ vị trí của Lạc Lan, muốn trong nháy mắt trở lại bên người Zeref không phải không có khả năng, nhưng là do phía sau truyền đến ma lực mạnh mẽ đến mức làm cho người ta phải chấn động, khiến cô nghiêng đầu ra đằng sau nhìn lại —

Ma lực màu tím sậm được Hades tạo thành chữ thập, hai tay tăng thêm áp lực ở tại trong lòng bàn tay. Năng lượng ma pháp thâm trầm mà dâng trào từ hai tay của Hades trong lúc đó bùng lên, ánh sáng kia càng phát ra chói mắt!

Trốn không xong!

Trong phút chốc, Lạc Lan không khỏi phải mở to hai mắt ra, cô là người có khoảng cách gần nhất với Hades, cũng là người trước tiên làm ra động tác ứng đối —

Khi ma pháp của Hades bùng nổ hết sức, trong vòng một giây, Lạc Lan đã dùng khu vực chủ đạo của mình bao phủ toàn bộ khoang thuyền!

Toàn bộ nhóm pháp sư Fairy Tail ở tại trong khoang thuyền, trong nháy mắt bị quăng hết đi ra ngoài! Lập tức, toàn bộ ma lực mà Lạc Lan sở hữu đều tập trung ở tại trên người Zeref — khu vực chủ đạo của cô, người duy nhất cô không chủ đạo chính là “chủ nhân” của cô, Zeref.

Nếu cô là năng lượng thể, hắn là sẽ không có việc gì đi? Nhưng bạo gan bài trừ hết toàn bộ lực lượng, tổng quát lại thì khiến cô có loại cảm giác không rõ ràng — Vào lúc cô không xác định được chính mình rốt cuộc có thể không có việc gì ở dưới tình huống này hay không, Lạc Lan chỉ có một ý nghĩ ở trong đầu.

Bảo vệ Zeref!

Lạc Lan vươn tay ở trước ngực mình, nhanh chóng vẽ vài cái, liền đem toàn bộ ma lực mà mình sở hữu ở trên người đều tập trung đến trước người Zeref

“Lạc Lan —” Zeref làm sao có thể không cảm thấy được ý đồ của Lạc Lan, anh trừng lớn hai mắt. Âm thanh của anh gần như là rống giận kèm theo phần nộ, cảm xúc hoảng sợ cùng hoảng loạn trộn lẫn vào nhau, cuối cùng hóa thành hai chữ, bay thẳng đến phương hướng Lạc Lan mà đi: “Không cần!!!”

Trước khi “Luật Quy” (Grimoire Law) bắt đầu, điều cuối cùng mà hắn có thể thấy được ở trong mắt là một như thế này. Là Lạc Lan nghiêng người quay đầu lại, hướng về phía hắn lộ ra tươi cười có chút bất đắc dĩ.

Ánh sáng màu tím sậm hiện lên — Bởi vì liên quan đến việc Hades bị thương, nên hắn chỉ có thể sử dụng “Luật Quy” bao trùm vẹn vẹn trong phạm vi khoang thuyền.

Sau khi ánh sáng màu tím sậm chói lóa bao phủ toàn bộ khoang thuyền rồi hoàn toàn tiêu tán xong, nơi mà Lạc Lan vốn đang đứng. Cũng không còn sót lại cái gì.

「Sự tồn tại của cô ấy. Biến mất?」

Một bên, Zeref thì cảm thấy được chuyện này đã thật sự hoàn toàn nứt ra. Sau một thời gian trầm mặc ngẩn ngui, hai mắt của anh đã nhiễm một tia huyết sắc, hai đồng tử anh nhanh chóng co rút lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào ma lực của Hades đã muốn hoàn toàn khô kiệt.

Trong mắt Pháp Sư Bóng Tối có một chất lỏng trong suốt theo từ khóe mắt chảy dọc xuống. Biểu tình trên mặt chậm rãi, từng chút, từng chút một có xu hướng bình thản.

Đi ngược lại cùng với biểu tình của anh chính là trên người anh xuất hiện sự trống rỗng. Hiển nhiên chính là đã muốn ra thái độ vụn vụn trong ma lực dao động.

Con mắt phải của ông già tóc bạc rướm máu, giờ phút này về mặt hắn đầy vẻ kinh hoàng, đã muốn không còn vẻ ngạo mạn cùng cuồng vọng như lúc trước nữa. Hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được Zeref đang đối với hắn phóng xuất ra ma pháp mạnh mẽ làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, hiển nhiên hắn đã muốn hoang mang lo sợ.

Hắn ngã ngồi trên mặt đất, một bên hướng lùi lại về phía sau, một bên vươn tay, lắc đầu: “Tôi..... Vừa mới.....”

Có thể này Hades mới phát hiện ra ngay cả một câu giải thích, hắn cũng đều không thể giải thích được .

Giờ này phút này, người đàn ông có khí thế cùng sức mạnh khủng bố nhất trên thế giới này chính là đang bước từng bước một hướng về phía hắn — Mỗi bước của anh đều giống như đang đập trên giai điệu tử vong, hóa thành nốt nhạc không tiếng động tiến thẳng vào linh hồn đang sợ hãi của Hades.

“Người đã phá hủy lý do duy nhất mà ta muốn bảo vệ ở trong thời đại này, hủy diệt những sinh mệnh con người mà ta quý trọng, thậm chí còn mang sinh mệnh của cô ấy đi — Người phải chịu trách nhiệm vì đã triệu hồi Acnologia đến đây, chịu trách nhiệm cho những nghiệp chướng, kết cục của thế giới này!” Trong mắt Zeref phẫn nộ là đầy bi thương hơn là sự phẫn nộ, âm thanh của anh giống như tảng băng lạnh lẽo, mỗi một âm tiết đều khiến cho Hades co rúm lại một trận.

“Á..... Ta thậm chí còn không nghĩ đến việc cho người chết một cách nhanh chóng như vậy. Với thái độ như loài sâu bọ này, thừa nhận sự phẫn nộ của ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Bầu trời âm trầm không biết từ khi nào đã được xua tan đi, những đám mây đen vốn dày đặc dường như ở sau cơn mưa dầm dãi liên miên đã biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Toàn bộ bầu trời trong veo kéo dài giáp với mặt biển xanh thăm thẳm, tuyệt đẹp đến mức không gì có thể sánh được.

Nhưng thời tiết trời quang mây tạnh này hoàn toàn không có cách nào khiến cho tâm tình của nhóm pháp sư ở bên cạnh bờ biển có thể tốt được như nhau — bọn họ đã bị bắn bay ra khỏi khoang thuyền được một lúc rồi. Thời điểm mọi người ở đây đều bị rơi đến mức ‘thất điên bát đảo’, chỗ cập bến ở bên bờ kia, chiến thuyền vốn thuộc về Grimoire Heart bỗng nhiên bị toàn bộ tấm màn sương đen dày đặc kéo dài bao phủ lấy.

Gần như tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, luồng sương mù màu đen kia đúng là theo từ nơi bọn họ bị quăng ra xuất hiện, từ trong khoang thuyền phát ra!

Mọi pháp sư đều là hai mặt nhìn nhau, dường như đều không thể theo từ một giữa màn vừa rồi phục hồi lại tinh thần.

Cuối cùng vẫn là Erza đánh vỡ sự im lặng có thể nói là kỳ quái này, vấn đề thứ nhất của cô chính là ném cho cháu trai của hội trưởng, Laxus: “... Về chuyện của hai người bọn họ, cậu biết rõ bao nhiêu?”

Laxus thể hiện ra khuôn mặt khó chịu: “Cô chỉ cái gì?”

“..... Một là Zeref, một cái khác là... chuyện về ‘Sách ma pháp của Zeref.’” Erza nói ra được những lời này có chút gian nan.

“Chuyện về hai người bọn họ không phải là cô đã điều tra xong hoàn toàn thì mới tiến hành thảo luận với hiệp hội sao?” Laxus “Hừ” một tiếng, nhú chặt hai hàng lông mày lại, biểu tình nhìn qua chính là tràn đầy tức giận. Hắn đem áo choàng lôi xuống dưới, ném về phía bên cạnh, ngay lập tức liền bước đi nhanh về hướng con thuyền.

Erza trầm mặt xuống: “Cậu muốn làm gì — Laxus !”

“Cái này còn phải hỏi nữa sao?” Laxus quay đầu lại, chính là một mặt nhìn chăm chăm, biểu tình trên mặt cũng y như vậy, trở nên có chút âm trầm: “Đừng nói với ta là người không biết mọi người bị ném ra khỏi thuyền ở dưới tình huống gì!”

Những lời này khiến cho tất cả mọi người ở cạnh bờ biển bờ biển lại rơi vào im lặng thêm một lần nữa.

“Luật Quỷ”. (Grimoire Law)

Chiêu thức cuối cùng Hades sử dụng ra chính là siêu ma pháp có hiệu quả và công dụng giống như của “Fairy Law”.

Tuy rằng là đã bị ném từ trong khoang thuyền ra, nhưng bọn họ đều có thể cảm giác được ma pháp kia đã được phát động ra thành công. Có lẽ là do ma lực của Hades đã không còn đủ, cũng có thể là còn vì nguyên nhân khác, “Luật Quỷ” (Grimoire Law) chỉ bao phủ ở bộ phận phạm vi cực nhỏ.

Lúc ấy, người có khoảng cách gần Hades nhất là..... Người đã cứu bọn họ, tất cả mọi người chính là Lạc Lan.

Lucy cứ thế mà nói ra một câu như thế này: “Lạc Lan, chị ấy... Đã cứu tất cả mọi người, cứu tất cả chúng ta a.....”

Chính theo như lời Lucy nói, nếu không phải Lạc Lan ra tay như lời nói, lúc ấy, tất cả mọi người ở trong khoang thuyền tất nhiên sẽ bị cái siêu ma pháp kia “Loại bỏ”, nhưng hôm nay..... Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại ở một chỗ.

Tại kia, trong khoang thuyền đó, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ có một người duy nhất nỗ lực trở lại trên phi thuyền chính là người đã không còn thuộc về Fairy Tail – Laxus, nhưng thứ mà hắn ném trái lại chính sự thất bại ngoài ý muốn —

Không đợi Laxus tới gần thân tàu, hắn đã bị một luồng lực lượng không nhìn thấy đánh văng ra ngoài.

“Làm cái gì!?” Âm thanh của Laxus dường như có chút hỗn hển, hắn nheo mắt lại. Loại cảm giác vô cùng lo lắng này khiến hắn cảm thấy giờ phút này, chính mình trở nên nóng nảy gấp trăm lần. Sau khi bị cái thứ không sao nói rõ được bắn ngược lại thêm một lần nữa, Laxus tuôn ra một âm thanh gầm nhẹ tràn ngập sự tức giận giống như một dã thú: “Chết tiệt!”

Ngay tại thời điểm Laxus nôn nóng không thôi, một bóng dáng khác gia nhập theo hắn — Gray cũng mang biểu tình y như vậy không hề vui vẻ, khi người ở bên trái hắn bắt đầu nỗ lực tiếp cận thân tàu, lập tức ở bên phải cũng xuất hiện thêm một người.

Lại có thể là Natsu, người rõ ràng không có cùng Lạc Lan có bất kỳ sự tiếp xúc sâu sắc nào.

Không nghĩ tới Natsu sẽ làm ra loại hành động này, ngược lại Laxus lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn: “Cậu.....”

Natsu ngược lại chính là tương đối nghiêm túc, ánh mắt nghiêm túc kéo căng đầy khuôn mặt: “Lạc Lan cùng Jackal đều là bạn bè của chúng ta a!”

Nghe vậy, Erza bỗng nhiên sững sốt, cô nhớ tới thật lâu về trước kia, khi biết được Lạc Lan cùng Lucy vì muốn làm chứng cho cô mà đã chạy đến chỗ của ‘Hội đồng’, đó cũng là lúc trong lòng cô cảm thấy vui sướng vì chính mình lại có thêm nhiều người bạn nữa: “Các cậu.....” Nhất thời, cô cảm thấy rối loạn với lập trường của hai người kia cùng với thân phận, cùng với nhận xét không biết có bao nhiêu nông cạn.

Vào một đoạn thời gian hai người kia sống ở Magnolia, biểu hiện của hai người bọn họ không phải đã nói rõ hết tất cả rồi sao?

Erza nhắm lại hai mắt, thờ phào một cách nhẹ nhõm, bỗng chốc liền lập tức mờ trợn mắt ra — Cô cũng gia nhập cùng với đồng đội của mình, nỗ lực đột nhập vào bên trong phi thuyền!

Nhưng mà, nhưng vào lúc này đây, âm thanh một tiếng thét kinh hãi của Lucy truyền đến —

“Mọi người mau nhìn ở bên kia!!!”

Sau khi nhìn theo phương hướng đồng đội của mình chỉ đến, nhóm pháp sư đều lộ ra vẻ khiếp sợ, hiện ra biểu tình kinh ngạc cùng với không dám tin — ngoại trừ Natsu.

Nhìn bóng đen to lớn vĩ đại kia từ nơi tầng mây xa xa nhanh chóng đến gần. Thân hình bóng đen kia dần dần trở nên thật rõ ràng, bóng đen kia mang theo âm thanh gầm rống của loài rồng, cùng với ma lực dao động có thể nói là hủy diệt thiên địa. Nghe thấy âm thanh liên phảng phát như có thể nghĩ được hơi thở tử vong, tiếng gầm gừ làm rung động tâm tư của tất cả mọi người trên đảo Tenrou!

Trên mặt Natsu xuất hiện sự nghiêm túc và trang nghiêm trộn lẫn vào trong sự mừng rỡ như điên — Cậu đã cố gắng hết sức tìm kiếm loài rồng, quả thực loài rồng còn tồn tại ở trên thế giới này!

Thứ mà con rồng màu đen to lớn mang đến không chỉ có mối sự uy hiếp tràn ngập, đối lại là hoàn toàn là sự hủy diệt —

**

Mọi người không thể đột nhập vào phi thuyền, vô thanh vô tức rời xa bờ biển trên đảo Tenrou.

Thân tàu bị ma pháp hắc ám ăn mòn, đã bị đổ nát quá mức kinh khủng. Một bóng dáng màu đen đứng ở phía trên mép thuyền, làm nổi bật biển xanh cùng bầu trời lại chính là nỗi cô tịch không gì có thể sánh được.

Bởi vì một người mà muốn quay về với ánh sáng, cũng bởi vì một người mà nảy sinh ra suy nghĩ muốn hủy diệt thế giới này. Ánh mắt của vị Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất lịch sử đã mất đi tình cảm chân thành..... Tràn ngập những khoảng không trống rỗng.

「Sự tồn tại của cô ấy đã biến mất, vậy thì khiến cho những người mà cô ấy yêu mến..... Chôn cùng cô ấy đi.」

Ở trong lòng Zeref điên cuồng nảy sinh ra sự đen tối, cùng với cảm xúc không ngừng leo trèo lên mặt xấu khiến cho anh khi nhìn vào đảo Tenrou, giống như đang nhìn một thứ bỏ đi.

Từ khi tòa tháp xung quanh cơ thể của Pháp Sư Bóng Tối đã muốn hoàn toàn phát bạo đi, Zeref cảm thấy chính mình đã muốn sụp đổ.

Xa xa, nguồn gốc của cái ác – Acnologia đang tàn sát bừa bãi, khiến cho đảo Tenrou sụp đổ, toàn bộ hòn đảo nhỏ giải thể cũng không thể khiến cho Zeref cảm thấy dễ chịu được chút nào.

“..... Như vậy liền vĩnh biệt đi.”

Nhẹ giọng, nỉ non nói những lời này, từ khi bao quanh thân mình Zeref càng ngày càng đậm. Khí tức vô cùng lạnh lẽo kia không ngừng ăn mòn thân tàu ở nơi anh đứng, ngay tại lúc sắp sửa đột phá tới giá trị giới hạn cũng là lúc, không gian ở trước người Zeref bỗng nhiên trở nên vận vẹo một hồi. Điều này làm cho anh không khỏi mở to mắt, có chút sững sờ nhìn lại về phương hướng kia —

Chỗ đó xuất hiện một đường khe hở không gian, vốn chỉ là hé ra một khe hẹp dài, dần dần trở nên kéo dài ra hơn, thay đổi chiều rộng. Theo sự xuất hiện của khe hở kia, từ khi bao quanh thân thể Zeref đã không ngừng bị hút vào bên trong không gian khe hở kia!

Anh nghe được một thanh âm

「Chẳng qua em chỉ biến mất có một tí tẹo thôi, như vậy mà anh đã liền sót ruột đến thế sao?」

Âm thanh kia trực tiếp vang lên ở trong đầu anh, câu nói kia khiến cho người vốn đã chìm vào tuyệt vọng, đôi mắt đã chìm vào sự tĩnh mịch nặng nề lại được đốt cháy lên một chút ánh sáng. Anh gắt gao nhìn chăm chăm vào đường khe hở kia — anh căn bản không hề biết biểu tình giờ phút này của chính mình tràn ngập niềm khát vọng cùng với mong đợi đến như thế nào.

Sau khi hấp thu toàn bộ từ khí ở trên Zeref phóng thích ra xong, bên trong khe hở thâm trầm tối tăm hình như lộ ra một bàn tay trắng nõn như ngọc.

Bàn tay kia rất mảnh khảnh, trắng nõn kia nhẹ nhàng nắm giữ lấy bên cạnh khe hở. Giống như đang nhẹ nhàng đẩy rèm cửa sổ ra, đem không gian kéo dài ra lớn hơn nữa, người thiếu nữ tóc đen từ bên trong khe nứt kia lộ thân mình ra.

Trong đôi mắt màu vàng của cô mang theo một chút ý cười trêu chọc. Sau khi lộ hơn phân nửa thân thể mình ra, cô buông lỏng tay đang nắm bên cạnh khe hở ra, vươn tay hướng về phía Zeref: “Đỡ lấy em.”

Zeref còn có chút không có thể theo tình cảnh bên trong này phục hồi lại tinh thần, nhưng lại phản xạ vươn tay mình ra.

Anh vốn đang đứng ở phía trên mép thuyền, người thiếu nữ vươn tay ra này đã đem anh đẩy ngã xuống trên boong tàu, cô ngồi khóa ở trên bụng Zeref. Hai tay vỗ nhẹ vào trên hai gò má Zeref, phát ra một tiếng vang thanh thúy “Ba”. Cô cúi đầu thấp xuống, để sát vào trên mặt Zeref, mái tóc thật dài, mềm mại, nhẹ nhàng lướt qua ở trên gương mặt Zeref, mang theo sự lay động nhỏ vun ở trong đáy lòng anh.

“Lạc..... Lan?”

Sau khi nhận thấy được trong âm thanh của Zeref có phần không xác định được cùng với không nắm chắc được mà thấp thỏm lo âu, Lạc Lan buông hai má anh ra, thuận thế nặng nề mà đem anh ôm vào trong ngực, đem mặt mình gắt gao vùi vào vai anh lâm lẩm: “Ôi mẹ ơi, một màn vừa rồi em cứ tưởng là kết thúc thật rồi —”

Lúc Hades sử dụng ra chiêu thức “Luật Quỷ”, thì Lạc Lan căn bản không thể xác định được chính mình có đủ sức, có thể ở tại nơi này bình tĩnh chối bỏ hết toàn bộ năng lực mạnh mẽ kia không. Để rồi ở giữa năng lực đó may mắn còn tồn tại xuống dưới.

Cô là năng lượng thể, Zeref cũng không — Lúc ấy, suy nghĩ duy nhất hiện ra ở trong đầu cô chính là phải bảo vệ Zeref! Dù sao Zeref cũng đã từng nói qua, chỉ cần anh còn tồn tại, cô chính là bất diệt.

Tuy nói là cô đã mù quáng đi tin tưởng những lời nói này, nhưng ngồi chờ chết hiển nhiên không phải là phong cách của Lạc Lan.

Cô đem toàn bộ ma lực mà mình sở hữu hội tụ đến phía trước người Zeref, thử dùng một ma pháp mà cô vẫn thực cảm thấy hứng thú – Bùa pháp.

“Em đã tự viết xuống từ ‘Vanish (Biến mất)’ lên chính mình, trước khi Hades xóa bỏ sự tồn tại của em thì em đã tự tay xóa bỏ sự tồn tại của mình trước — Nói cách khác, em đã phong ấn chính mình lại.” Lạc Lan thề lười: “Bởi vì cho tới bây giờ chưa từng thủ qua nên em cũng không nắm chắc được thời gian, hình như đã biến mất hơi bị lâu, đã làm cho anh lo lắng rồi..... Hiện tại anh cũng không thể nói em không đủ trình độ để sử dụng ma pháp một cách nghiêm túc đâu!”

Zeref cũng không có trả lời, anh nhìn chăm chăm vào Lạc Lan dường như có chút dương dương tự đắc vài giây. Lại đem cô ôm vào trong lòng, mức độ dùng sức này của anh khiến cho Lạc Lan có chút hít thở không thông.

Lạc Lan nắm lấy hai tay anh kéo xuống, phát hiện căn bản không có hiệu quả, chỉ đành phải thuận theo anh. Ánh mắt của cô dừng lại ở một màn xa xa —

“Ôi trời đất!” Cô trực tiếp ồn ào lên: “Con rồng kia đang làm gì!? A! Đảo Tenrou — Ô oa! Zeref, anh đều đã làm cái gì vậy hả?”

“.....” Zeref càng đem cô ôm chặt thêm một chút: “..... Không được phép có thêm lần tiếp theo.....”

Sau một câu than thở như vậy của anh, Lạc Lan vốn còn đang động đậy gào to nhất thời im bật. Thật lâu sau, vị Pháp Sư Bóng Tối này cảm giác được cái ót của mình bị người nào đó nhẹ nhàng sờ soạng vài cái.

“..... Ừm.” Âm thanh mềm nhẹ vang lên ở bên tai Zeref, anh nhận được một câu hứa hẹn như thế này: “Em sẽ không rời khỏi anh đâu.”

Người nào đó bị thành công trấn an còn chưa kịp cảm động, liền nghe được phía sau xuất hiện những lời nói liên miên, cần nhẫn, oán giận đi lên —

“Chíp chíp chíp..... Đao Tenrou thật sự đã bị anh hủy diệt toàn bộ rồi! Lại nói tiếp, rốt cuộc vì sao, vì cái gì thì em mới đi cứu một màn như vậy chứ!? Zeref, anh cái tên đàn ông có chấp này! Anh đem tất cả bạn bè của em giết hết rồi..... A a a..... Kìa thật sự đúng là xứng với tên thực là ‘Một lần cuối cùng’ a! Anh đối với em ngay cả một chút tin tưởng cũng đều không có a, tên — ngốc!”

“.....” Vị Pháp Sư Bóng Tối mạnh nhất trong lịch sử ôm chặt người trong lòng vào. Tò vò anh chỉ cần có được một câu hứa hẹn kia thì cũng đã đủ lắm rồi, về phần những lời oán giận ở phía sau..... Cái gì anh cũng đều chưa · từng · nghe · đến!

**

[Phần kết thúc · Bảy năm sau · Ở bến tàu thành phố nào đó]

Cô bé nhỏ tóc đen mắt vàng nắm tay anh trai nhà mình: “..... Iain, Eve muốn ăn quả táo.”

Bé trai ở phía trước cô bé yên lặng quay đầu, nhìn em gái nhà mình liếc mắt nhìn một cái. Tuy rằng trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn không có biểu tình gì, nhưng ở trong mắt người qua đường, hai đứa trẻ đang nắm tay nhau này liền giống như từ một khuôn mẫu khắc ra.

Hai đứa bé này hiển nhiên chính là một cặp sinh đôi.

Sau khi bé trai được gọi là “Iain” liếc mắt nhìn em gái mình xong, cậu đem tầm mắt ở tại trước cửa hàng trái cây vừa mới đi ngang qua. Cậu “Ừ” một tiếng, nắm tay cô bé đi qua, sau khi mua được một túi táo nhỏ, cậu lấy ra một trái, nhìn về phía em gái nhà mình — Bỗng nhiên cậu giương khóe miệng lên.

Trên mặt cậu bé vốn không có biểu tình gì bỗng dưng hiện ra một chút ý cười, khiến cho khuôn mặt của cậu lộ ra vài phần tà ác.

Cậu đem quả táo ném cho cô bé.

Vì bắt lấy quả táo được ném qua kia, cô bé liên tục lui về phía sau, quả táo cùng cuối là đã bắt được, nhưng chính cô bé cũng bị vấp té: “Oa a —”

Cô bé gắt gao nhắm hai mắt lại ngã về phía sau, nhưng cảm giác đau đớn vì ngã xuống đất không có xuất hiện, cô bé chậm chạp vỗ lấy, cảm giác được chính mình hình như..... Đã dựa vào trên cái gì đó!

Eve sợ hãi mở mắt ra, thật cẩn thận quay đầu.

Ánh vào mi mắt cô bé đầu tiên chính một đầu tóc vàng sáng rực, ngay lập tức, ánh mắt của cô bé đối diện với người ở phía sau nâng cô bé lên — Hai hàng lông mày của người nọ nhanh chóng nhíu lại, vết sẹo hình tia chớp xỏ xuyên từ trên xuống dưới mắt phải của người nọ, điều này làm cho ánh mắt của ông chủ này nhìn qua có vẻ vô cùng hung ác, sự kiêu căng ở trên mặt lộ vẻ tràn đầy không kiên nhẫn.

Cô bé tóc đen mắt vàng yên lặng nuốt một ngụm nước miếng. Tuy rằng cảm thấy ông chủ ở trước mắt, toàn thân đều tràn ngập vẻ không tốt, nhưng từ nhỏ cô bé đã được giáo dục rất tốt, khiến cô bé vẫn nói ra lời cảm ơn — “Cám ơn chú.”

Eve chút không có chú ý tới sau khi người đàn ông có mái tóc vàng này nhìn thấy cô bé thì hiện ra vẻ sùng sốt. Sau khi tạm dừng ở một cái chớp mắt, người đàn ông có mái tóc vàng đem cô đỡ lên: “Đứng vững, nhóc con.”

Tuy rằng vẫn là âm thanh tức giận hung tợn, nhưng Eve lại cảm giác được, trên người vốn mang tỏa ra vẻ không thân thiện cùng không kiên nhẫn của ông chủ tóc vàng này đều đã biến mất.

Một màn này làm cho trong mắt người anh trai Iain, nhìn thấy cũng không được thuận mắt. Mặc dù đối với em gái mình giờ trò đùa giỡn, nhưng ở trong cảm nhận của Iain, người có thể tiếp xúc thân mật cùng với em gái mình chỉ có thể là cậu, cha cùng mẹ, ba người bọn họ! Iain nheo đôi đồng tử màu đen trong veo của mình lại, vươn tay về phía em gái nhà mình: “..... Eve, lại đây.”

Cô bé mềm mại lên tiếng, ôm quả táo chạy về phía anh trai nhà mình. Ngay tại lúc cô bé lại bị Iain nắm tay thêm một lần nữa, đồng thời, ở một bên ngã tư đường khác truyền đến âm thanh của mẹ hai người bọn họ —

“Iain — Eve — mau tới đây, chúng ta về nhà.”

Tại phía sau hai người anh em kia, Laxus nheo mắt lại, nhìn về một phía ngã tư đường xa xa, nơi phát ra âm thanh của người phụ nữ. Tuy rằng là cách xa, nhưng hắn vẫn như cũ, có thể nhìn thấy rõ được người phụ nữ kia, cô bé mà hắn vừa mới đỡ lấy, một đầu tóc đen cùng đôi mắt vàng kim hiển nhiên nhìn đều là di truyền từ mẹ cô bé — Người phụ nữ đứng ở chỗ con đường xa xa đang vẫy tay kia, có một đôi mắt màu vàng khiến Laxus cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Sau khi một đôi nhóc nam nữ chạy đến trước mặt cô nói mấy câu xong. Ba người xoay người hướng về phía ngược lại, bắt đầu rời đi.

Sau khi đi được vài bước, người phụ nữ tóc đen kia ngừng bước chân mình lại, hơi hơi nghiêng đầu đi. Dường như cô muốn làm động tác xoay đầu lại, cuối cùng lại bị chính cô kiềm chế lại, theo sau đó là cô đuổi theo bọn trẻ nhà mình.

“Hừ.” Khóe miệng Laxus giương lên một độ cong cực kỳ nhỏ, nhỏ tới mức hoàn toàn không thể nhận ra đó là độ cong: “Còn sống thôi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xa, hít một hơi thật sâu vào.

Ánh sáng mặt trời có chút chói mắt.

Tầm mắt quay trở về, Laxus lại nhìn về phía phương hướng ba người rời khỏi, ở nơi ngã tư đường xa xôi đã muốn không còn một bóng người.

Hắn ở ngay tại chỗ đứng lại trong chốc lát, cuối cùng xoay người rời đi.

[Chính văn · kết thúc]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ngoại truyện 1

Edit: Lã Thiên Di

① Lời nói dối

“Đã xa cách nhiều ngày, cuối cùng cũng đã có thể đi vào trong nhà nghỉ rồi—” Lạc Lan nhào đầu bay về phía trước, dừng lại ở trên chiếc giường mềm mại ở trong nhà nghỉ— Tuy rằng không thể so được với trong nhà, nhưng là do cuộc đi chơi đã ngoại nên đã ngủ ngoài trời được ba, bốn ngày, sau chuyến đi có thể đi vào phòng ốc có mái hiên khiến cho Lạc Lan cảm thấy cảm động đến tận tận: “Thoải mái quá đi!”

Zeref ở trên một chiếc giường khác ngồi xuống, anh để cái túi đeo mà Lạc Lan đã chơi xấu khiến cho anh phải đeo lên xuống, vươn tay vỗ cái gối một chút. Anh vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Lạc Lan đang cười tủm tỉm, chống cằm, nhào người về trước giường nhìn anh, thấy anh nhìn lại, cô vươn ngón tay hướng về phía mặt anh ngoéo một cái.

Ánh mắt của vị Pháp Sư Bóng Tối độc ác nhất trong lịch sử hơi lóe lên ánh sáng, nghe theo di chuyển về chỗ đó, ngồi vào trên giường bên kia của Lạc Lan, từ trên cao nhìn cô.

Lạc Lan nghiêng mặt đi, đầu nằm dựa vào trên đùi Zeref, vươn tay đem cổ anh kéo xuống — “Chụt” một tiếng, môi của Lạc Lan cùng Zeref dính sát vào nhau như những đứa trẻ hôn nhau phát ra âm thanh nho nhỏ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô lại lăn thêm một vòng, từ trên giường xoay người đi xuống dưới:

“Em đi tắm trước đây!” Cô nói xong liền hướng về phòng tắm chạy đi, phát ra âm thanh “Lạch bạch lạch bạch”. Thời điểm xoay người đóng cửa, Lạc Lan nhìn Zeref vẫn duy trì tư thế ngồi trên giường, khoe miệng cô nhếch lên, chế nhạo nói: “Biểu tình đó của anh là gì? Có phải là anh đang nghĩ ‘Nếu anh nói thích em thì chuyện này tốt đến chừng nào sao?’”

Zeref chậm rãi ngẩng đầu: “... Nếu như anh nói giống như vậy thì sao?”

“A, đây là chuyện cảm động đến biết bao!” Một tay Lạc Lan phủ lên ngực, một tay làm trạng thái ca hát: “Hóa ra hai người chúng ta là ‘lưỡng tình tương duyệt’ sao?...” Động tác của cô ngừng một chút, hướng tới cái vị Pháp Sư Bóng Tối chỉ dùng câu nói đầu tiên, cũng đã đủ để cho toàn bộ thế giới ma pháp rung chuyển, le lưỡi làm mặt quỷ một chút: “..... Lừa ~ anh ~ !”

② Lời đồn đãi

Lạc Lan lấy khuỷu tay chọc chọc vào trên cánh tay Zeref, đè thấp âm thanh: “Không nghĩ tới cũng sẽ có một ngày anh theo em đến thư viện xem sách.”

Zeref thản nhiên nói trở về một câu: “Cuối cùng là em đang oán giận vì anh không vào thành cùng với em.”

“Oán giận” sao? Trông mặt Lạc Lan vòng vo chuyển – hình như quả thật là đã có một hồi như vậy.

“Nói đến đây, vì sao anh không thích tiếp xúc với con người đâu.” Lạc Lan ở một bên mở một quyển sách ghi chép thật dày ra, một bên nói làm nhảm: “Nơi có sự náo nhiệt tung bừng cũng thật tốt đấy, đừng nói với em là anh sợ cái thứ ma pháp ‘Từ’ gì gì đó nha? Có em ở đây thì cái kia không có khả năng phóng xuất ra, với lại em luôn bị anh chiếm tiện nghi, anh đi theo giúp em vào thành là chuyện đương nhiên!”

Zeref không lên tiếng, sau một lúc lâu: “... Tra tư liệu là có thể biết.”

Ngụ ý chính là làm chuyện khác sẽ cảm thấy không vui?

“Zeref, em thật sự đã nhìn lầm anh!” Lạc Lan cắn giận nói đến đây một câu như vậy, nhưng hiển nhiên, câu nói đó của cô cũng chỉ là thuận miệng. Tầm

mắt lập tức đã bị lời đồn đãi ở giới ma pháp trên quyền sách hấp dẫn —

Truyền thuyết kể rằng, càng đem tâm thân xử nữ gìn giữ càng lâu, ma lực sẽ càng lớn mạnh, con đường thăng cấp của pháp sư cũng lại càng nhanh.

Lạc Lan ngần ngợ, nhìn câu nói kia hơn nửa ngày, lại một lần nữa lấy khuỷu chọt chọt tay Zeref.

Zeref chính là đang đắm chìm ở bên trong quyền sách, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Lại làm sao vậy?”

Lạc Lan đem câu nói kia chỉ cho anh xem: “Đây là thật sao?”

Hai người yên lặng nhìn nhau hồi lâu, Zeref lại một lần nữa cúi đầu tiếp tục đọc sách — Anh hoàn toàn không ý nghĩ sẽ trả lời vấn đề này.

Lạc Lan chán động — Đây, chẳng lẽ chính là cái điều mà người ta hay gọi là “Cam chịu” sao!?

Cô trầm mặc tiếp tục nhìn chăm chăm Zeref, sau một lúc lâu, tầm mắt lập tức dời đi xuống —

Bỗng nhiên Zeref có cảm giác bên cạnh mình có loại ánh mắt lạ đang nhìn hướng về phía anh. Anh hơi nghiêng đầu đi, khóe mắt lướt qua tới Lạc Lan đang cúi đầu ở một góc 45°, nơi mà cô đang nhìn chăm chăm là — vị trí hai chân của anh, ở chính giữa đũng quần.

Zeref: “.....”

Lạc Lan: “.....”

Zeref: “... Em đủ rồi, anh không phải.”

Lạc Lan cũng không biết có phải là do đem lời nói của anh lọt vào tai, cô kinh ngạc quay đầu nhìn chăm vào sách ở trước mặt mình. Cô yên lặng nhìn rất lâu, bỗng nhiên toát ra một câu không ăn khớp gì với lời nói:

“... Tạo nghiệp chướng.”

=====

③「Nghe nói nhẹ nhàng hôn ở bên ngoài, buổi tối có thể có phương pháp tiếp cận người trong lòng.」

[Nửa đêm]

Zeref bị đánh thức ở trên chính chiếc giường của mình.

“Zeref... Zeref, em ngủ không được.....” Trong bóng đêm không thể nhìn thấy được biểu tình của Lạc Lan, anh chỉ cảm thấy âm thanh của cô lộ ra chút đáng thương: “Ban ngày đã uống quá nhiều cà phê..... Hu hu hu...”

Zeref xoa xoa ánh mắt, ở trong lòng thở dài: “Lại muốn anh trò chuyện cùng với em?”

“Vâng!”

Do dự sau một lúc lâu, Zeref vén chăn lên: “..... Tiến đi vào đi.”

“Zeref vạn tuế!” Lạc Lan giống như con mèo nhỏ lưu loát chui vào trong ổ chăn của Zeref, thoải mái mà thở dài: “Tuy rằng nhiệt độ trên cơ thể của anh rất thấp, nhưng toàn thân của anh đều rất ấm áp, ở trong ổ chăn thật ấm áp nha.”

Zeref trầm mặc duỗi chân tiếp xúc với Lạc Lan, đôi chân của người này quả nhiên lạnh lẽo. Sau khi cảm giác được Zeref duỗi chân lại đây, Lạc Lan vô cùng am hiểu đùa giỡn, lập tức kẹp chen lẫn hai chân vào nhau, đem Zeref trở thành lò sưởi ấm chuyên dụng, thoải mái trực tiếp nói lầm bầm “Zeref, có anh thật tốt ~”

Vị Pháp Sư Bóng Tối đối với việc cô gây khó dễ, một chút biện pháp để phòng chống cũng đều không có — Chẳng những phải cho cô ngủ ở chung một ổ chăn với mình, còn phải nghe cô giảng lại về chuyện xảy ra vào ban ngày, cũng không cho ngủ.

Sách ma pháp từ trên trời giáng xuống này của anh, bởi vì một ngày uống cà phê mà tinh thần sức mạnh lên đầy. Dường như chỉ cần cùng cô trò chuyện một chút, bản thân anh cũng đã nhận thức được đã không chỉ đơn giản là chỉ nói chuyện một lúc.

“..... Cho nên a, lần sau em tuyệt đối sẽ không đến cửa hàng kia nữa, thái độ phục vụ quá kém!.....”

Nguyên nhân bởi vì là nằm, âm thanh bình thường vui vẻ mà trong trẻo của Lạc Lan có vẻ mềm mại. Giống như trong lúc nói chuyện, con buồn ngủ cũng bắt đầu xuất hiện đi lên.

Nghe âm thanh như vậy của Lạc Lan, Zeref cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác mà anh chưa từng có cơ hội được cảm nhận qua — Cuối cùng anh cảm thấy, giống như cảm thấy có chút thỏa mãn như thế đấy.

“..... Zeref... Zeref.....” Cô gọi anh hai tiếng nhưng không có nhận được lời đáp lại, Lạc Lan nhích người lại gần Zeref. Lúc này, đôi đồng tử màu vàng sáng ngời mới dâng lên một chút sắc thái khác thường, cô vươn ngón trở phác thảo hai má Zeref, nhẹ nhàng đi theo đến mái tóc, đầu ngón tay dừng lại ở trên vành tai Zeref.

“...Nghe nói nhẹ nhàng hôn ở bên ngoài, buổi tối có thể có phương pháp tiếp cận người trong lòng..... Nếu như em làm hai loại như lời nói, anh sẽ thích em sao?.....”

Lạc Lan chậm rãi thu hồi tay, nhìn Zeref hô hấp nhẹ nhàng cùng sắc mặt ngủ an bình. Bỗng nhiên giận dữ xoay người một cái, đưa lưng về phía Zeref nằm yên.

Mà cô không có nhìn thấy ở sau lưng mình, Zeref bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy rất nhanh hiện lên một chút gì đó. Anh yên lặng nhìn chăm chăm cái cổ trắng nõn của Lạc Lan vài giây, lập tức lại nhắm hai mắt mình thêm một lần nữa.

④ Đeo dây tơ hồng

[Khi hai người không có ở cùng một chỗ]

Thỉnh thoảng thì Zeref sẽ xem tiểu thuyết mà Lạc Lan viết. Có một ngày, anh tình cờ phát hiện trên bản thảo Lạc Lan đang viết có một câu như thế này:

Nghe nói, nếu đôi tình nhân đeo sợi dây tơ hồng ngủ một đêm cùng nhau, hai người có thể có được cơ hội gặp lại nhau vào kiếp sau.

..... Đây là cái lý luận kỳ quái gì vậy.

Tuy rằng là nghĩ như vậy, nhưng Zeref vẫn là đi ra ngoài vào một ngày nào đó, khi trở về thì đã mua sợi dây tơ hồng.

... Thật sự là càng ngày anh càng không hiểu chính mình. Zeref đối với hành vi của chính mình hành sinh ra nghi ngờ, đem sợi dây tơ hồng kia mang đi.

[Sau khi hai người ở cùng một chỗ? Vào một đêm buổi tối nào đó]

Lạc Lan mơ mơ màng màng tỉnh lại, muốn đi đi toilet: “..... A a? Tay của mình như thế nào thế này.....” Sau khi xoa xoa ánh mắt của mình xong, cô tập trung nhìn vào, ngón tay trái của mình bị buộc chặt nối dài tới ngón tay của người nào đó cũng bị buộc chặt y như vậy.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là - Zeref làm sao có thể áp chế được chuyện như vậy chứ!

Bất quá..... Thật đáng yêu.

Không cần phải nói, tên Zeref kia vào lúc này nhất định là đang giả bộ ngủ.

Nghĩ như vậy, Lạc Lan quyết định kim nén lại trong chốc lát. Cô nằm trở về. Hoàn toàn như trong suy đoán trước của cô, Zeref ở giữa con “Ngủ say” không quá hai giây liền duỗi tay ra, ôm lấy thắt lưng của cô kéo dính sát lại vào trong lòng anh.

[Sáng sớm hôm sau]

Lạc Lan: “Sớm biết như thế thì mình đã không đùa giỡn cùng với anh ấy, PLAY cái gì ngọt ngào kia chứ..... Kim nén đã lâu như vậy, lúc này đã không thể đi tiểu ra được, Hu hu!”

Tác giả có lời muốn nói: Ngoại truyện được bóc tem== dựa theo yêu cầu muốn chút đồ ngọt của quần chúng độc giả. Từng đoạn được lấy ra từ tình tiết chính thức bắt đầu từ nửa nam trước. Mọi người biết rồi đấy.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 2

Edit: Lã Thiên Di

“Kết kết kết kết kết kết — kết hôn!”

Đối mặt với Lạc Lan giờ phút này bỗng nhiên đưa ra nghi vấn cao đến tám nốt. Lời đáp lại của Zeref chính là nhẹ đưa mắt lên, cho cô một cái nhìn lạnh nhạt chăm chú: “Đúng.”

Nhận thấy được phản ứng của chính mình có chút quá, Lạc Lan gãi gãi mặt, thử thăm dò hỏi: “Vì cái gì mà anh sẽ có suy nghĩ như vậy ở trong đầu?” Kết

hôn cùng với Pháp Sư Bóng Tối thật sự là..... Vô cùng hòa thuận đi?

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Zeref ngược lại lộ ra vẻ mặt có chút mê hoặc: “Nói như vậy, những mối quan hệ tựa như chúng ta, phát triển đến cuối cùng không phải là đều đã kết hôn sao?”

Sau khi Zeref nói ra những lời này, đương nhiên đã khiến Lạc Lan sững sờ.

Bởi vì cô là người xuyên qua đến thế giới khác, cho nên cũng ngay tại lúc vô ý thức, trong lúc đó dần dần quên mất quan niệm vốn có của mình. Kết hôn gì đó, tổng cảm thấy cùng với chan chứa tìm kiếm cái lạ của thế giới này ngay cả một chút quan hệ cũng đều không có!

Trên thực tế ở trong mắt cô, từ “Kết hôn” này chẳng có liên quan gì với nhân vật Zeref. Sau khi trải qua sự kiện ở trên đảo Tenrou thì rốt cuộc cô cũng đã biết người kia đã sống được hơn bốn trăm tuổi, thậm chí ngay cả bản thân Zeref đều không nhớ rõ con số cụ thể. Cùng với Pháp Sư Bóng Tối có cấp bậc trong truyền thuyết..... Kết hôn?

Mặt đầy máu.

“... Là vậy đi.....” Lạc Lan dường như có chút đắm chiêu, tầm mắt bị một xe kem hấp dẫn đi qua.

Người đẩy xe kem chính là một bà lão lớn tuổi, vẻ mặt tươi cười, mặt mũi hiền lành, bộ dáng làm cho người ta cảm thấy rất có cảm tình. Bộ phận phân bên dưới nửa xe đẩy là tủ lạnh, bộ phận trên nửa còn lại là bàn thủy tinh trong suốt mờ dài, để trên đó là những mẫu trưng bày, nhìn qua tương đối có thể làm kích thích đến vị giác, làm cho người ta thèm ăn.

Bởi vì sau khi Lạc Lan phát ra một tiếng cảm khái ý tứ hàm xúc không rõ ràng, sau đó không có âm thanh, Zeref nghiêng đầu nhìn về phía người yêu vừa mới được câu hôn của chính mình. Theo ánh mắt của cô, Zeref thấy được cái xe kem kia, anh nhớ tới khi còn ở tạm lại Magnolia trong một thời gian, thì đã từng có đoạn thời gian tham gia lễ hội Fantasia.

Lạc Lan thích ăn kem vị trà xanh — Zeref rõ ràng còn nhớ rõ chuyện này.

Cũng không chỉ là một sự kiện này, toàn bộ những chuyện về Lạc Lan, Zeref đều khắc ghi rõ ràng vào trong đầu — Bên cạnh có sự tồn tại của cô ấy, cũng đã muốn không chỉ đơn thuần là một thói quen mà thôi.

Anh đứng dậy, vòng qua Lạc Lan, ở trong cái nhìn chăm chú của cô, đi hướng về cái xe kem kia.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Zeref vài giây, Lạc Lan đem tầm mắt mình quay lại trong biển.

Sự kiện trên đảo Tenrou đã qua đi được hơn một tháng, sau khi quay trở về đến bên đại lục này xong, Lạc Lan cùng Zeref lựa chọn một trấn nhỏ gần cảng biển định cư xuống dưới.

Ở đại lục, thị trấn nhỏ ở gần bờ biển này có vị trí tương đối hẻo lánh, bởi vì xung quanh không có đặc sản gì, khiến cho thị trấn này cũng đơn giản đi. Cũng chỉ là một thị trấn nhỏ tràn ngập không khí an bình mà thôi.

Về Fairy Tail.....

Lạc Lan lén lút rời khỏi Zeref để đi hỏi thăm sự kiện xảy ra sau đó ở trên đảo Tenrou — Hội đồng phép thuật cũng không có đưa ra quá nhiều lời bình luận, cô cũng chỉ gián tiếp nghe được một ít tin tức liên quan từ trong miệng của những người trong quán rượu.

Nghe nói chiều hôm đó toàn bộ đảo Tenrou đã bị san bằng, vùng biển đó đã không còn tung tích gì của hòn đảo nhỏ đó nữa. Mà hơn nữa, hội pháp sư uy phong hiên hách của ngày xưa cũng đã bởi vì vậy mà đã nhận được sự đả kích mang tính hủy diệt. Lúc ấy, những pháp sư tham gia vào kì thi thăng cấp lên pháp sư S, trên cơ bản đều là những tinh anh của Fairy Tail, toàn quân pháp sư tinh anh câu hội đều bị tiêu diệt, điều này làm cho sức sống của Fairy Tail bị tổn thương nặng nề.

Lạc Lan biết rất rõ ràng, đây đều là do bởi vì Zeref nghĩ cô đã tiêu vong nên sau đó mới triệu hồi con rồng to lớn màu đen Acnologia đến. Mà lúc ấy, sẽ xảy ra sự kiện kia cũng đều là do trước đó, vì cô muốn giúp cho bạn bè của mình quay trở về hòn đảo..... Cũng có thể nói, cô chính là thủ phạm, người đã gián tiếp thúc đẩy quá trình đi đến thành công.

Cô ngồi ở phía trên đê biển quơ quơ chân.

Dồi mắt trông về phía xa, một mảnh màu xanh sâu sắc của biển sâu đón tiếp một mảnh trời xanh thăm thẳm. Bầu trời và đại dương giáp với nhau ở đến nơi cực kỳ xa xăm, đây rấy một màu xanh thoải mái.

Đem bạn bè của mình hại chết, còn chính mình thì ở trong này hưởng thụ hạnh phúc, như vậy thật sự được chứ? — Lạc Lan cũng đã từng nghĩ qua như vậy, cũng đã từng như vậy chất vấn qua chính mình, nhưng cô, gần như ngay lập tức đã đình chỉ nản tự trách không hề có ý nghĩa này.

Điều này sẽ chỉ làm tăng thêm sự ngăn cách giữa cô cùng với Zeref trong lúc đó mà thôi, cô..... Không cần như vậy nữa. Lại hối hận như thế nào nữa, lại tự trách như thế nào nữa, lại làm sao mà đi nhớ lại những chuyện này. Sinh mệnh đã mất đi không thể bù đắp lại, đây cũng không phải là một cách làm chính xác.

Cho dù có phân biệt ra như vậy, nhưng Lạc Lan lại vẫn sẽ nhớ những người đã từng là bạn bè của cô mà cảm thấy bất an. Nỗi bất an như thế này, cô

cũng không để cho Zeref phát hiện ra.

Hiện tại cô cũng đã biết trên lưng Zeref đã phải đeo bao nhiêu gánh nặng hắc ám như thế nào, cũng đã biết nguyên nhân chính làm cho thân thể Zeref phát bạo. Cô sẽ không để cho sự bất an của mình ảnh hưởng đến Zeref.

Sau khi đã trải qua nhiều sự tình như vậy, tuy nói chính mình không thể hiểu được chính xác mọi việc, nhưng bởi vì bất an mà đem suy nghĩ của chính mình để cảm tù dừng chân lại tại chỗ, không thể bước tới, căn bản mà nói thì không phải là phong cách của Lạc Lan.

Lạc Lan nghiêng đầu, nhìn Zeref cùng với bà lão kia nói chuyện ôn hòa. Không biết nói tới cái gì, trên khuôn mặt trắng nõn kia của Zeref lại có thể nhiễm một tầng màu đỏ cực nhạt. Điều này làm cho Lạc Lan không tự giác nhìn xem, sau đó liền mỉm cười lên.

Kết hôn. Sao?

Mất thấy Zeref cầm hai cây kem đi trở về, vòng đi qua ngòi ở bên phải người cô, sau đó đưa tay cầm cây kem đưa tới trước mặt cô — Kem vị trà có màu xanh mang theo hương trà vô cùng nhạt, đúng là hương vị mà cô đã nhất kiến chung tình.

..... Ôi chào? A... Cô đã từng cùng Zeref ăn kem khi còn ở lễ hội Fantasia trong thị trấn Magnolia. Mùi vị yêu thích của cô cứ như vậy, bị nhớ kỹ vào lúc ấy sao?

Oa nga, điều này thật đúng là.....

Tuy rằng cảm thấy vui sướng cùng với ngoài ý muốn, thế nhưng Lạc Lan không hề biểu lộ ra ở trên mặt mình. Sau khi tiếp nhận cây kem thì cô liếm lấy, lập tức “A ô” một tiếng, đem đỉnh chóp cây kem cắn một ngụm lên.

Hương thơm trà xanh đặc biệt lan tỏa ra khắp trong khoang miệng. Khi nụ vị giác cảm thụ được sự thỏa mãn cực lớn, đồng thời, Lạc Lan lại quơ quơ hai chân: “Cái kia mới vừa, thật tốt a.”

Nghe vậy, Zeref cũng không quay đầu đến nhìn nàng, anh giờ tay phải cầm cây kem vị Hương Thảo lên, tay trái thì duỗi ra để ở trên đầu Lạc Lan xoa xoa: “Ừ.”

**

Ngày kết hôn được quyết định ở trong tháng năm.

Zeref cùng với cô đi đến cửa hàng mua sắm quần áo, lựa chọn trang phục kết hôn của hai người, rồi đi đến nhà thờ đặt chỗ trước, Lạc Lan chỉ cảm thấy có vài vạch đen thật sâu cộng với vô cùng kỳ diệu. Zeref, cái người kia..... Là Pháp Sư Bóng Tối trong truyền thuyết, thật sự đã lộ ra thuộc tính thần thánh về chuyện nhà thờ cùng với trang phục đám cưới, công việc hoàn mỹ đến mức ngay cả một chút nhỏ cũng đều ăn khớp với nhau hết a.

Một ngày một đêm trôi qua, nhưng là Lạc Lan, ngay cả một chút cảm giác về chuyện chính mình sắp kết hôn cũng đều không có — Có lẽ là do chuyện cô bị bắt cóc vào lúc trước đã làm cho anh bị kích thích, Zeref của ngày hôm nay, cơ bản cũng không chịu để cô ở lại một mình, cô muốn đi lên chỗ nào thì anh đều nói gót chân đi theo, cho nên mới nói..... Cô với Zeref gần như là mỗi ngày đều dính chặt ở cùng một chỗ, ở trên chỗ nào, làm cái gì cơ bản cũng đều là không rời xa nhau.

Kết hôn hay không kết hôn này có khác gì như ngồi đèn lan đầu??

Thì cứ coi như là cảm thấy được mãn cầu hôn của Zeref cũng hơi soái khí một chút, nhưng điểm mấu chốt ở đây chính là khi cô đưa ra lời đồng ý thì cũng rất soái khí. Chuyện cho tới nay, ngay cả một chút cảm giác chân thật cũng không tìm được.

Lạc Lan cảm thấy trong lòng vắng vẻ, luôn luôn có một chút nơi khiến cô có cảm giác bất mãn.

Trên thực tế, càng tới gần ngày kết hôn, ý cười trên mặt tên Zeref khôn khiếp này cũng càng ngày càng nhiều. Điều này làm cho Lạc Lan cảm thấy không vừa mắt như thế nào ấy.

Nhớ lại việc Zeref đã từng nhắc tới sự kiện kết hôn kia, khi ấy — cái gì mà gọi là “Nói như vậy, những mối quan hệ tựa như chúng ta, phát triển đến cuối cùng không phải là đều đã kết hôn sao?” chứ!?

Đầu óc của cô đang bị dụ dỗ sao?... Không, tuyệt đối chính là bị dụ dỗ!

Lạc Lan cảm thấy trong lòng của chính mình, từ vốn đang trống trải, thay đổi phát triển cho đến bây giờ, gần như chỉ đựng tới một chút sự tình thì tâm tình đều sẽ biến thành nôn nóng. Biểu hiện này thật sự không khoa học.

Sau khi ý thức được thần kinh của chính mình xiết chặt ở một mức không bình thường, Lạc Lan đi một chuyến tới thư viện trên thị trấn nhỏ.

Tuy rằng kho lưu trữ sách không nhiều lắm, thế nhưng bao nhiêu bộ sách về việc kết hôn vẫn là có thể tìm ra.

Ở bên trong chứa rất nhiều các tin tức, điều mục liên quan về việc kết hôn. Cuối cùng Lạc Lan cũng đã tìm được một bản, hơn nữa trên cơ bản, hiện trạng bây giờ của cô có thể nói là ăn khớp với hiện tượng —

Chúng sợ hãi trước khi kết hôn.

Sau khi nhìn rõ vài chữ kia xong, syút chút nữa Lạc Lan đã tịch thu đem quyển sách trong tay quăng đi ra ngoài — Cái này là đang nói đùa đi? Chúng sợ hãi trước khi kết hôn? Cô?

Cô thay đổi sắc mặt, nhìn thuật ngữ khái niệm nói rõ:

[Chúng sợ hãi trước khi kết hôn] Bởi vì do trước khi kết hôn phải đối mặt với góc độ thay đổi sau khi kết hôn, về cách sống tương phản nhau, khiến cho người sắp đi vào giai đoạn kết hôn, đối với tình huống nhân sinh của chính mình trong tương lai sản sinh ra một loại cảm giác không nắm chắc, sầu lo một cách không thể nói rõ ra được.

Quả nhiên đây là đang nói đùa đi!

Cái gì mà nói là “Đối với tình huống nhân sinh của chính mình trong tương lai sản sinh ra một loại cảm giác không nắm chắc, sầu lo một cách không thể nói rõ ra được”? Được rồi tuy rằng triệu chứng cũng không sai, nhưng mà cái gọi là đối với tình huống nhân sinh cái gì kia chứ.....

Khi kết hôn, cô cùng với Zeref lúc đó chẳng phải vẫn thực bình thường, vẫn ở cùng một nơi sao?

Nếu hiện trạng không có thay đổi, cũng sẽ không bị thay đổi, tại sao sẽ xuất hiện loại triệu chứng này?

Không khoa học.....

Chẳng lẽ nói, chính là bởi vì hai bên dính thật chặt vào nhau, mới có thể khiến cho cô cảm thấy nôn nóng cùng bất an đến như thế sao?

Lạc Lan ở trước kệ sách cân nhắc không biết bao lâu. Sau một lúc lâu, cô đưa tay để quyển sách kia trở về trên kệ sách, nhấp mím môi.

Một khi đã như vậy, vậy thì..... Thử tách ra ở riêng một đoạn thời gian đi?

.....

“..... Cho nên mới nói, đây là phong tục tập quán ở quê hương em a.” Sau khi về nhà, Lạc Lan liền đưa ra yêu cầu tách ra ở riêng. Thái độ của cô có vẻ vô cùng đúng lý hợp tình — dù sao thời đại Thiên triều quả thật là có tập tục trước khi kết hôn không được thấy nhau, lại nói yêu cầu này thật ra cũng không tính là vô lý: “Ở quê hương của em, nếu đôi phương muốn kết hôn với nhau thì sẽ có một tuần không gặp mặt nhau!”

Zeref nhú mày: “..... Bác bỏ.”

“Phủ quyết bác bỏ!” Lạc Lan nhướn mi, ở trước ngực làm một động tác đánh xoa: “Em nói với anh này, phong tục này chính là chúc phúc cho cô dâu chú rể đấy! Chỉ cần trước hôn lễ không nhìn thấy nhau trong một tuần, sau khi kết hôn thì nhất định sẽ sinh hoạt hạnh phúc bên nhau mỹ mãn — Phong tục này tuyệt đối phải tuân thủ theo!”

“.....”

Zeref mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu quét lại đây, tựa hồ như đang xác nhận tính chân thật trong lời nói của Lạc Lan — Thái độ này của cô dù nhìn thế nào cũng đều có chút khả nghi, giọng điệu của cô ấy quá mức..... Kiên định.

Bình thường cô ấy không phải là cái dạng này.

Bất quá nếu đều đã đem lí do “Sau khi kết hôn thì nhất định sẽ sinh hoạt hạnh phúc bên nhau mỹ mãn để phủ nhận”, lý do từ chối đều đã được đem ra. Zeref cảm thấy cũng không có cái lý do gì để phản bác cái gọi là “Phong tục tập quán quê hương” của cô.

Zeref căn bản không thừa nhận chuyện một tuần trước khi kết hôn thì không thể thấy mặt nhau, dù có thấy mặt nhau hay không thì cũng sẽ không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào sau khi kết hôn. Đây chỉ có thể là cái cớ nào đó mà Lạc Lan không thể cho ai biết được.

— Trong đầu của cô bé ngốc nghếch này lại không biết đang suy nghĩ miên man cái gì nữa.

“..... Được rồi.” Zeref cuối cùng thỏa hiệp, anh thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. “Anh đã biết.”

Lời đáp ứng của anh hiển nhiên khiến cho Lạc Lan thở ra nhẹ nhàng, tính ngày, một tuần trước khi kết hôn vừa vặn chính là bảy ngày, bắt đầu từ ngày mai — Tại đây trong bảy ngày, cô phải đem chính mình sửa sang lại thật tốt.

Chúng sợ hãi trước khi kết hôn cái gì chứ..... Đều là chó má hết!

**

Hôm sau —

Lạc Lan đóng cửa lại, cô thu hồi mỉm cười trên mặt, dựa lưng vào cửa thở ra, biểu tình trở nên có đôi chút tinh xảo lên.

Cô vừa mới tiến bước Zeref, anh liền đề lại một câu như vậy: “Như vậy, một tuần sau anh tới đón em.” Đồng thời, cô cũng nghe được đến tiếng lòng của người kia.

Anh nói.....

Chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ngoại truyện 3

Edit: Lã Thiên Di

Kể từ sau khi Zeref rời khỏi nhà, Lạc Lan liên ý thức được sâu sắc hình như có chỗ nào đó không đúng cho lắm.

Ví dụ như..... Ví dụ như gian phòng này nhất thời có vẻ trống vắng.

Bình thường hoàn toàn không có cảm giác trống vắng lớn như vậy! Zeref vừa đi thì cả ngôi nhà liền tràn ngập không khí lạnh lẽo trống vắng — Điều này thật sự không khoa học tí nào!

Lạc Lan từ phòng khách đi dạo đến phòng ngủ, từ phòng ngủ đi dạo đến phòng sách, từ phòng sách lại đi dạo đến phòng khách, cuối cùng chuyển hướng đến trên sân.

Cô bắt đầu bĩu môi một cái — có chút thu hoạch! Nói tách ra ở riêng thì vô cùng bình tĩnh! Không thể chỉ vì người ta vừa đi thì bắt đầu nhớ a! Rốt cuộc thì cô đã làm đến mức nào kia chứ!

Lạc Lan đứng trong chốc lát, sau khi lau mặt thì trở lại phòng sách ngồi xuống.

Vì viết tiểu thuyết mới, cô đã đi mượn từ trong thư viện một đồng lớn tư liệu còn chưa có xem qua, ở trên bàn học còn có một đồng sách dày chồng chất lên nhau. Lạc Lan lấy một quyển sách ở trên đồng sách chồng chất kia, chống tay lên đầu, để quyển sách ra trước mặt mình lật ra xem.

Năm phút sau..... Không hề tiến triển.

Mười lăm phút sau..... Một tờ đều không có lật qua.

Ba mươi phút sau..... Người nào đó hoàn toàn như đi vào cõi thần tiên.

Zeref có đi đến nơi nào tốt để ở tạm không?..... Hình như nghe nói ở bên ngoài khu phố Sanjo có cho thuê phòng để ở tạm đâu. Phòng ở sạch sẽ chứ? Ở đó có thoải mái không? Không có cô mỗi ngày la hét muốn ăn muốn ăn nọ, thì có phải người đó sẽ trở lại cuộc sống sinh hoạt như trước, khi chưa gặp được cô chứ, căn bản thì là không com ngon được? A a..... Ngày hôm qua, nếu như cô đi theo nhìn một cái thì tốt rồi, cố tình còn làm dáng không chịu đi, lúc ấy cô đang suy nghĩ cái gì vậy chứ!?

Sau khi miên man suy nghĩ một đồng lớn chuyện, đột nhiên Lạc Lan ý thức được chính mình có loại xúc động muốn dùng cái ót đập vào bàn.

Cô nhắm mi chặt lại, đem sách tham khảo trong tay khép lại vứt ở một bên, kết quả dùng lực quá mạnh, quyển sách kia “Lạch cạch” một tiếng, từ trên mặt bàn ngã xuống trên mặt đất.

Lạc Lan đem mặt vùi vào trong cánh tay mình.

Vào thời điểm ở cùng một chỗ thì nôn nóng không thôi, ra đi thì lại cảm thấy hư không.

“Ngu ngốc, nguoi rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?.....”

**

Nhận thấy được chính mình đã làm gì sai vào thời điểm đó, Lạc Lan đã muốn ở bên ngoài khu phố Sanjo, khoảng cách “nghe nói” căn phòng cho thuê ngắn hạn nào đó ở cách đó không xa.

..... Loại dục vọng như tảng đá lớn trong lồng ngực này.....

Khi ý thức được chính bản thân mình đã ở nơi nào, Lạc Lan liền lập tức muốn quay đầu đi, nhưng chỉ vừa mới bước ra được nửa bước thì động tác của cô liền dừng lại —

Nếu đã đến đây..... Nếu không..... Thì nhìn liếc mắt một cái?

Ôm ý nghĩ rồi rầm như vậy đầu tranh, cái người ngu ngốc nào đó lén lút ở quán nước trái cây ngoài trời ngay góc đường ngồi xuống. Gọi một ly nước trái cây táo, sau đó lén lút nhìn chằm chằm vào phương hướng “Nghe nói” đó là nơi Zeref ở.....

“... Lạc Lan?”

Phía sau vang lên âm thanh khiến bóng lưng của cái người ngu ngốc nào đó cứng đờ, cô dùng tốc độ cực kỳ thông thả quay đầu lại, động tác chuyển động phi sức tựa như sự chuyển động của bánh răng — Khuôn mặt quen thuộc ánh vào mi mắt, người đàn ông còn chưa đến một tuần liền sắp trở thành chồng cô, liền đứng ở phía sau cô. Sau khi nhìn thấy cô thì trên mặt cũng là biểu tình lạnh nhạt, bộ dạng nhìn qua tựa hồ như không ngoài ý muốn một chút nào.

Ngay cả âm thanh cũng vậy — ngữ điệu gọi tên cô tuy nói là đó là câu hỏi, lại lộ ra vẻ chắc chắn.

..... Thật · dọa · người!

Trong phút chốc Lạc Lan phút liền quay đầu, lập tức đứng dậy tính tránh người ta, nhưng cô vừa mới đứng lên thì đã bị Zeref kéo cổ tay lại, kéo qua ôm vào trong ngực.

“Còn tưởng rằng thật sự sẽ không được nhìn thấy em trong bảy ngày..... Thật tốt.”

**

Lạc Lan ngồi khóa ở trên người Zeref, hơi hơi nghiêng người. Cô có thể nhìn thấy được rõ ràng trong cặp mắt màu đen sâu thẳm kia của Zeref đang chiếu ra ánh ngược của mình.

Một chút ánh sáng màu vàng lóng lánh kia thôi, giống như là đang đốt sáng lên lên hai mắt của Zeref, có loại cảm giác kỳ diệu không thể nói rõ khiến Lạc Lan ma xui quỷ khiến cô sáp lại càng gần.

Mái tóc màu đen tóc buông xuống ở trên gương mặt Zeref, lập tức liền chảy xuống đến hai bên má anh — Người đàn ông mà chính mình thích ngay tại lúc cô sáp lại quá gần thì liền chăm chú nhìn vào cô, điều này làm cho trong lòng Lạc Lan có loại cảm giác thỏa mãn, nhưng phần cảm giác thỏa mãn kia đã có vài phần xa cách hòa nhã, áp lực sâu đậm đến mức bất an.

Người này vốn luôn luôn không có chủ động biểu đạt qua tình cảm của chính mình, một lần duy nhất nói “Thích”..... Vẫn là do cô lúc ở trên đảo Tenrou đòi hỏi quán quít lấy anh.

Tuy rằng hiểu được sự tồn tại cô cùng với Zeref căn bản chính là đã buộc định không thể tách rời. Nhưng thân là một người con gái bình thường, giống như sẽ cảm thấy thiếu cảm giác an toàn.

Đầu ngón tay của Lạc Lan để lên cái trán của Zeref, vẽ dọc xuống theo viền khuôn mặt anh. Ngũ quan của anh vừa thanh tú mà tinh tế, mặc dù đã sống mấy trăm năm nhưng vẫn như cũ là đáng vẻ trẻ tuổi, cách xử sự bên ngoài vẫn như trước lại là dịu dàng hòa nhã. Không tính đến thân phận của anh là Pháp Sư Bóng Tối cùng với có lẽ anh sẽ không già đi này, Zeref chính là người cho dù nhìn thấy nào đi nữa thì đều sẽ trở thành bạn bè với phần lớn phụ nữ độc thân đi.

Nhưng cái tên như thế này cư nhiên sẽ trong bầu không khí hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô, đưa ra yêu cầu “Kết hôn”.

A a, nghiêm ngặt lại nói tiếp, cô cũng không xem như là một người bình thường — xuyên qua đến thế giới kỳ lạ, đã vậy còn bị biến thành một quyền sách ma pháp, muốn kết hôn như vậy, còn có làm vợ. Có phải Zeref đã bị loại ý tưởng “Trách nhiệm” linh tính kỳ quái gì đó làm hỏng đầu óc rồi không.....

..... Làm ơn làm điểm cái gì đi.....

Mau làm một chút gì đó đi, làm điều gì đó có thể làm cho cô yên tâm đi.....

Liền tính chỉ nói một câu cũng được a.....

Nghĩ đến nửa giờ trước đã bị người này lôi kéo cổ tay, mang về gian phòng cho thuê ngắn hạn này. Vừa mới đi vào cửa thì đã bị người ta đặt ở trên tường hôn nồng nhiệt, Lạc Lan liền có chút không xác định được.

Nếu như đã không thích như lời nói, thì người ta làm sao có thể làm ra loại phản ứng như vậy được.....

Cô hơi nheo mắt lại, đầu ngón tay theo đường cong lồng ngực Zeref vẽ một vòng, làm một lần ngắn ngủi, sau khi dừng lại thì tiếp tục trượt:

“..... Như thế nào?”

Trong mắt Zeref dường như đã nhanh chóng lược bớt một chút ý cười: “Tốt lắm.”

..... Đây hình như là lần đầu tiên cô chủ động đi?

Trước kia, toàn bộ quá trình mỗi một lần đều là do Zeref chủ đạo, nhưng hôm nay cô muốn nhìn lại người này thật tốt, muốn nhìn người sẽ bởi vì cô mà có nhiều biểu tình một chút.

Duy nhất chỉ mình cô có thể nhìn thấy được biểu tình của anh.

Đầu cô ngón tay làm động tác đùa giỡn mang về mê hoặc mà khiêu khích, tiếp tục theo phần bắp thịt hạ xuống một đường —

=====

Oa, ta đây là đường phân cách bất đắc dĩ phải xuất hiện để chôn sống của đồng đang PLAY

=====

“Vừa lòng sao?”

“..... Không biết anh đang nói cái gì.”

“Anh nghĩ em có thể nghe được ý nghĩ của anh, chẳng lẽ không có sao?”

“.....”

Nani!? (Nani có nghĩa là “Cái gì”)

“Chẳng lẽ em vẫn cho rằng chỉ có mình em nghe được tiếng lòng của anh sao?”

“.....”

.....!!! Điều này không khoa học!!!

“A.”

“Anh cười cái gì?”

“..... Chỉ là cảm thấy, sách ma pháp của anh thật sự là rất thú vị.”

“.....”

Tên này không có khả năng là Zeref! Tên này không có khả năng là Zeref! Tên này không · có · khả · năng · là · Zeref!

“Lạc Lan.”

“Làm gì?”

“Thích em.”

Lạc Lan có cảm giác chính mình hoàn toàn vô lực để nôn ra.

Biểu thị hành động của người này nhìn không được, không giải thích được phong tình, là một tên bí hơi đến cực điểm!..... Thật đúng là chỉ có một câu nói.

“Lạc Lan?”

“Lại làm gì!”

““Bí hơi” là chỉ ý gì?”

“.....”

Tên này tuyệt đối không có khả năng là Zeref! Tên này tuyệt đối không có khả năng là Zeref! Tên này tuyệt đối không · có · khả · năng · là · Zeref!!!

**

Ánh nắng xuyên thấu qua tấm thủy tinh màu có đầy hoa văn của nhà thờ, chiếu xuống ra nhiều màu sắc rực rỡ. Lạc Lan mím chặt môi lại, tay đang cầm lấy bó hoa cô dâu bởi vì khăn trang mà đã hơi ẩm ướt mồ hôi.

Hoa tươi được làm thành vật trang sức, đem nó quấn quanh lên một đầu tóc đen buông xuống của cô, không khí trong lúc đó đều có thể ngửi thấy được mùi hương thơm mát ngào ngạt của hoa tươi — Đây là lời chúc phúc xuất phát từ bàn tay của người dân trong trấn nhỏ, thành phố không lớn gần hải

cảng này đã tiếp nhận cô cùng với Zeref, sau khi biết được bọn họ muốn cử hành hôn lễ, mọi người ở trong quảng trường, hầu như là toàn bộ người dân nữ đều tìm cách giúp đỡ.

Một thân trang phục và đạo cụ ở trên người Lạc Lan cơ bản đều là mọi người giúp đỡ gấp rút làm ra — Trang phục kết hôn đã được đặt trước cũng đã bị bà chủ cửa hàng trang phục chiều khách hàng, hưởng thụ giá cả vô cùng đặc biệt.

Ở trong mắt của người dân trong trấn, bọn họ là ở trấn nhỏ này từ quan hệ người yêu phát triển đến giai đoạn cử hành hôn lễ. Cho dù là như thế nào thì đều là một chuyện lớn đáng giá để chúc phúc.

Lạc Lan rất nhanh tay cầm chắc bó hoa cô dâu — Thật khảm trương.

Tầm mắt của cô ngay tại dưới khoan voan cô màu trắng vụng trộm liếc nhìn về phía bên người Zeref — Zeref mặc tây phục khiến khí chất cả người anh đều thay đổi. Tuy nói anh quả thật rất thích hợp với quần áo màu đen, nhưng người ở trong hôn lễ, ở trước mặt cô mặc Tây phục lại là một tình hình thực tế khác.

Đảo ngược lại với vẻ dịu dàng trong ngày thường, trở nên vô cùng, Anh khí đến mức bức người lên.

Cha xứ ở trước mặt hai người cười đến mức ôn hòa. Ở trong ánh mắt bao hàm cả lời chúc phúc của mọi người, hai người theo sự dẫn dắt của cha xứ, từng câu từng câu hoàn thành lời thề ở trong hôn lễ —

“Quốc gia của tôi cũng chính là quốc gia của người, vị thần của tôi cũng chính là vị thần của người.”

“Dựa vào quyền lực của Thánh Kinh ban tặng, ta tuyên bố hai con là vợ và chồng.” Cha xứ khép Thánh Kinh trong tay lại, ý bảo hai người buổi lễ đã kết thúc: “Cha chúc phúc cho hai con.”

Nhóm người dân xem lễ đều ồn ào: “Chú rể mau hôn cô dâu đi —”

Bởi vì khoan voan bao phủ mà tầm nhìn có vẻ mịt mù đến cực điểm, tại một giây sau đã trở nên rõ ràng. Một tay Zeref ôm lấy thắt lưng của Lạc Lan, một tay đem khoan voan của cô vén lên một nửa.

Trong lúc đó, ngoại trừ có thể ngửi thấy được mùi hoa thơm ngào ngạt ra, thì còn ngửi được mùi hương nam tính quen thuộc trộn lẫn vào. Bởi vì mấy ngày trước chính miệng Zeref đã nói ra “Thích” nên tâm tình cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, không một chút nào có thể khiến Lạc Lan cảm thấy không an tâm nữa cả.

Phân hoa vãn to lớn ở trong tầm thủy tinh màu, ánh sáng trong lúc đó xuyên thấu qua bao phủ lên trước bức hôn lễ của hai người. Người đàn ông ở phía bên trái hơi cúi người hôn môi người con gái ấy, còn dáng người của người con gái ở phía bên phải ở dưới lớp lụa trắng buộc vòng quanh phân nửa làm cho người ta phải nín thở vì quá duyên dáng — Sau một màn rất dài ở ngay tại đây làm cho nhóm người dân ở trong trấn nhỏ phải ao ước.

Mà mỗi khi Lạc Lan nhớ lại ngày nào đó, thời điểm ngay tại một màn kia, thì cô đều nhớ tới điều này. Lúc ấy, khi đôi môi cô cùng với Zeref chạm vào nhau thì trong đầu hiện lên — tiếng lòng của Zeref.

Đồng sinh cộng diệt, vĩnh viễn

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ngoại truyện 4

Edit: Lã Thiên Di

Về chuyện đi hưởng tuần trăng mật này,

Đối với Lạc Lan mà nói, hưởng tuần trăng mật gì đó liên cùng với việc cô sẽ ở thế giới này kết hôn với Pháp Sư Bóng Tối trong truyền thuyết đều lạ lẫm như nhau. Nhưng yêu cầu này vẫn y như cũ, bị một người nào đó nhất trí nói đi ra — nhưng lại là theo ngã đường cũ xưa.

“Nói như vậy, sau khi kết hôn xong, mọi người đều giống như vậy, đều sẽ đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Này này này! Ngay cả kiểu câu cũng đều không có thay đổi! Zeref anh đúng là siêu cấp vì không có được ý tưởng mới!

Lúc đó Lạc Lan đang học làm như nào để đem hương vị trong đồ ăn làm đúng — Cô đã bắt buộc Zeref ăn thức ăn có hương vị kỳ diệu trong mấy ngày liền, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy mấy ngày nay mặt của Zeref cùng với màu sắc của đồ ăn giống như đang hòa lẫn vào nhau.

Chẳng lẽ là vì nghĩ muốn dựa vào việc đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật để trốn tránh đồ ăn cô làm sao?

“..... Không phải.” Zeref đứng ở một bên nhanh chóng trả lời: “Em đừng nghĩ nhiều.”

Lạc Lan cảm đồ xói nôi vung lên, chỉ vào mũi Zeref: “Anh lại nghe lên ý nghĩ của em!”

Zeref lộ ra mặt đầy bất đắc dĩ: “Ý thức của bản thân em quá mức mãnh liệt.”

Lạc Lan lườm anh một cái: “Vậy anh đã có nơi nào muốn đi chưa?” Zeref thề nhưng đã đi qua thật nhiều nơi, hưởng tuần trăng mật gì đó hẳn qua chỉ là do anh muốn đưa ra lời đề nghị mà thôi? Vậy..... Đi chơi bãi biển vào ngày mùa hè? Đi đến lâu đài ở thủ đô ngắm cảnh? Hay vẫn là nói, thế giới này còn có nơi nào đó rất vui mà cô còn không biết đến?

Làm cho cô cảm thấy ngoài ý muốn là Zeref cư nhiên nghiêm trang gật đầu một cái: “Có.”

Ờ.....?

Lạc Lan đem đồ ăn long trọng để lên trên mâm, để qua một bên, quay đầu tò mò hỏi: “Nơi nào?”

“Tạm thời giữ bí mật.”

..... Cư nhiên sẽ học được bộ dạng như thế này sao? Lạc Lan hí hửng nhìn về phía vị Pháp Sư Bóng Tối nào đó, đem mâm đồ ăn vừa để ở sang một bên, bung lên để đến trước mặt Zeref, đẩy đẩy: “Ăn đi ~ [Ting-]”

Zeref: “.....”

**

Mãi cho đến khi thuận theo Zeref đi ra đến Akarifa, bỗng nhiên Lạc Lan cảm thấy hiểu rõ được một chút gì đó — Phương hướng mà Zeref đi về phía trước, có vẻ..... Rất quen thuộc a.

Sau khi hai người đi dọc theo đường lớn ngoài thành trấn được một đoạn, từ chỗ con đường bóng râm cây xanh quẹo vào trong rừng rậm

Lạc Lan nhìn bốn phía, giống như đã từng quen biết phong cảnh quanh đây, lúc đi theo Zeref, cô lại đi về trước vài bước sau đó dừng cước bộ lại: “..... Anh muốn mang em quay trở về nơi ban đầu mà chúng ta đã gặp nhau?”

Zeref không có phủ nhận, chỉ là quay đầu. Một đôi mắt đen láy có độ sâu thăm thẳm đang gắt gao nhìn chăm chăm vào biểu tình trên khuôn mặt Lạc Lan, tựa hồ như muốn bắt giữ mỗi một biểu tình thay đổi ở trên mặt cô.

Sau khi sự kinh ngạc ở lúc ban đầu đi qua, ngược lại Lạc Lan lại bật cười “Xì” một tiếng: “Đây là muốn phải trở về chỗ cũ cái gì đó sao?” Cô vờn tay, nói ra yêu cầu: “Vậy thì anh cũng phải công em như thời điểm lúc ban đầu chúng ta gặp nhau.”

Zeref cư nhiên cũng vui vẻ đồng ý: “..... Đi lên đi.” Anh buồn lòng tay đang nắm tay Lạc Lan ra, xoay người ngồi xuống dưới.

Lạc Lan nghiêng đầu nhìn bóng lưng Zeref, sau một lúc lâu bắt đầu dính sát lên ôm lấy cổ của anh. Cô cảm thấy được tay Zeref dẫn dắt lấy đùi cô ôm đi lên, đem cô công trên lưng.

So sánh với lúc trước, khi cô vừa mới trải qua việc xuyên không nên đã hiện rõ ra đủ loại chuyện không thích ứng được. Lúc này hành động ủa Lạc Lan thể nhưng đã được tính là có nhiều lớn mật, cô ôm sát Zeref, tương đối có thứ tự đem đầu hướng đến trên vai anh kê lên: “Thật hoài niệm a..... Nói cho em biết đi, lúc trước vào thời điểm anh công em thì đang nghĩ cái gì?”

Người đàn ông công cô hơi nghiêng đầu lại, tựa hồ là đang nhớ lại gì đó: “..... ‘Sẽ không chết đấy chứ?’”

Lạc Lan sững sốt.

“Lúc trước, khi em đột nhiên xuất hiện, anh đã không có tiếp xúc với con người trong một thời gian rất dài rồi — Vì vậy thân thể sẽ mang đến ‘Hắc Thuật Ankhseram— Death Predation’ [1] vào bất cứ lúc nào.” Âm thanh của Zeref nghe qua có vẻ vô cùng bình tĩnh: “Phương thức đột nhiên xuất hiện em rất kỳ quái, một bên lo lắng cho em có thể bởi vì anh mà chết đi, một bên cũng tò mò là em từ đâu đến được đây.”

[1] Hắc Thuật Ankhseram là một ma thuật cho phép người sử dụng giết bất kỳ sinh vật sống mà họ muốn ngay lập tức. Ma thuật này có vẻ không kiểm soát được, và được phóng ra một cách ngẫu nhiên, giết chết bất cứ điều gì trong một bán kính nhất định xung quanh người dùng. Tuy nhiên, khi người dùng quên đi những giá trị của cuộc sống, họ có thể hoàn toàn kiểm soát ma thuật của họ. Một số đồ vật có thể bảo vệ con người khỏi Hắc Thuật Ankhseram, như khăn choàng cổ của Natsu Dragneel. Nó cũng tiết lộ rằng loại ma thuật này không thể học được, mà đúng như tên gọi của nó là một lời nguyền, được đưa vào một người nào đó bởi Thần Ankhseram, vị thần của sự sống và cái chết.

Như khi Zeref Dragneel cố gắng nghiên cứu về việc hồi sinh người chết đã khiến cho Thần Ankhseram nổi giận, ngài đã giáng lời nguyền này vào Zeref, tất cả mọi người xung quanh đều bị hấn giết chết. Zeref càng yêu quý cuộc sống bao nhiêu thì sẽ cướp đi mạng sống bấy nhiêu, hơn nữa, lời nguyền này còn khiến Zeref bất tử và không thể bị giết chết; nó như là một sự trừng phạt của thần dành cho Zeref.

“..... Zeref vẫn đều không có hỏi qua em về vấn đề này, em cho rằng dù chỉ một chút thì anh cũng đều không tò mò.”

Zeref quay đầu lại nhìn cô, một bên khuôn mặt non nớt có vài phần chua xót: “Anh không có khả năng là sẽ đem chuyện mình là Pháp Sư Bóng Tối tùy tiện nói ra.”

Tính cách như thế này của Zeref, bởi vì điều này mà người này tuyệt đối sẽ không am hiểu nói dối. Không nghĩ muốn thân phận thật sự của mình bị bại lộ, tất nhiên thì việc không hỏi gì đó có vẻ tốt hơn.

“Hừ, gian xảo.” Lạc Lan nhắm ngay cổ Zeref nhẹ nhàng cắn một ngụm: “Em cũng không biết chính mình vì cái gì sẽ đột nhiên xuất hiện tại thế giới này..... Quên đi, em cũng không biết nên giải thích như thế nào cùng với anh, tóm lại, đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh anh, em cũng bị hù cho hoảng sợ đấy.”

Zeref ôm lấy đùi Lạc Lan nhẹ nhàng nâng lên trên — Lúc trước, anh còn có thể bởi vì va chạm vào da thịt của cô mà cảm thấy ngượng ngùng, nhưng hôm nay, cảm xúc ở trong lòng bàn tay vẫn như trước, tâm tình cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Người con gái này đã muốn hoàn toàn thuộc về anh, phần nhận thức này khiến cho Zeref bây giờ có loại vô cùng khác sâu, không thể so sánh được với cảm giác thỏa mãn.

Về phần cô rút cuộc là vì cái gì mới có thể đột nhiên xuất hiện ở bên người của anh, nguyên nhân đã không còn quan trọng nữa.

Zeref đi hướng tới địa phương được chính mình nhớ kỹ sâu ở trong đầu — Lúc trước, sau khi anh đưa Lạc Lan đến Akarifa, đã từng ở tại nơi nào đó trong vùng rừng chân lại một đêm, cũng chính ngay tại một đêm kia, Lạc Lan bị truyền tống trở về bên người của anh.

“Bất quá, lúc này đi đến đó thật sự không có vấn đề gì sao?” Lạc Lan túm lấy vạt áo của anh: “Trời đã nhanh tới lại rồi, anh muốn mang em đi nhìn cái gì sao?”

Lúc này Zeref thừa nhận: “Ừ.”

Người được anh cõng ở trên lưng im lặng vài giây, Zeref nghe cô nhẹ nhàng thở ra: “Thật đáng ghét, bị anh khơi mào lòng hiếu kỳ.”

Zeref hơi giương khoe miệng lên – Lúc ấy, đúng là anh đã để lại gì đó trong khu rừng rậm này.

Ngay tại lúc Lạc Lan trở lại bên người anh.

Theo phương hướng phía trước thì rừng rậm càng mở rộng hết sức sâu vào, trước kia, một ít dấu vết của con người khai thác tài nguyên rừng dần dần biến mất. Bình thường thì nhóm người dân Akarifa cũng sẽ không giống như vậy, xâm nhập quá mức vào bên trong khu rừng. Cho nên điều này đối với Zeref của lúc trước mà nói thì xem như là một khoảng cách tương đối an toàn.

Zeref ở một bên thân cây dùng cước bộ.

Lạc Lan theo từ phía sau anh ló đầu ra ngoài, mượn ánh chiều tà của mặt trời nhìn quanh một vòng, sau đó “A” một tiếng: “Nơi này không phải là.....” Cô nhảy từ trên lưng Zeref xuống dưới, đi dạo một vòng quanh thân cây kia: “Lúc ấy em chính là ở tại phía sau cây này lần qua lần lại rất lâu a, anh cư nhiên còn nhớ rõ đường đi đến nơi đây!”

Cuối cùng cô ở tại bên cây đại thụ kia đứng: “Cho nên, muốn cho em xem gì đó chính là.....?”

Vừa dứt lời, một chút ánh chiều tà cuối cùng cũng đã chìm xuống dưới, hoàng hôn bao phủ khắp rừng cây, làm cho người ta có loại cảm giác không khí bên người bỗng nhiên trở nên yên lặng.

Zeref đem cô ôm vào trong ngực, lời kéo tay cô đan chéo vào cùng một chỗ, nhẹ nhàng dựa vào trên thân cây kia.

Hai người chặt chẽ nắm lấy tay nhau, trong nháy mắt đụng tới thân cây kia, cảm xúc theo đầu ngón tay kia bắt đầu trong nháy mắt sáng rực lên. Ánh sáng màu bạc cực nhạt nhanh chóng lan tràn sang thân cây, vàng sáng mông lung kia khiến Lạc Lan không thể không hơi nheo mắt lại.

Thật xinh đẹp.

Ngay tại lúc Lạc Lan cảm khái như vậy, theo đầu ngón tay cô trong phút chốc truyền đến một trận dao động, lấy tốc độ tương đối nhanh đi đến bộ não – Trong đầu lướt qua một màn cảnh tượng trí nhớ không thuộc về cô, khiến cô tròn to mắt trong phút chốc.

Một bên thân cây là đang dùng áo giáp màu trắng nghiên cứu làm thế nào để khai quát thân thể cô, Zeref ở một bên còn lại là cúi đầu vỗ về thân cây. Lúc đó đôi môi Zeref khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang nói một câu gì đó, sau đó tay anh đang ấn trên thân cây chợt lóe lên ánh sáng màu bạc, nhập vào bên trong thân cây.

Nếu thật sự có thần... Thật sự là lời nói ‘Ý chỉ của thần’, thì liền đem cô ấy dành tặng cho tôi đi.

“..... Ngoại trừ lo lắng Trừ bỏ lo lắng hòa hảo kì bên ngoài,” Zeref thu hồi tay lại, dán tại trên mu bàn tay Lạc Lan, ngược lại nắm lấy thắt lưng của cô, vùi đầu vào hõm vai của cô, âm thanh có chút buồn: “Còn có thêm dục vọng tham lam như vậy..... Không nghĩ lại ở một mình. Nếu như có một người sẽ không bởi vì tôi mà biến mất, thì tôi nghĩ muốn người này ở lại bên cạnh tôi.”

Lạc Lan đỡ người vào thân cây kia ngốc một lúc lâu — trong lòng bàn tay truyền đến ma pháp dao động quen thuộc, đồng dạng chôn dấu cảm xúc Zeref ngay lúc đó.

Thăm dò thật cẩn thận, nguyện vọng có chứa nhiều khao khát như vậy, ở trong mắt anh nhìn ra thì cái đó gọi là “Dục vọng tham lam” sao?

Tồn tại một Pháp Sư Bóng Tối trong truyền thuyết có lực lượng hủy diệt cả thời đại, lại cũng có một mặt ôn nhu như vậy. Dựa theo ý nghĩ của bản thân Zeref. Chính là vì quý trọng thế giới này cùng với toàn bộ sinh mệnh của con người, cho nên mới bị lực lượng hắc ám sớm đã ngấm vào trong cơ thể khuróc từ ra ngoài đi?

Mà cho dù là một người rất mạnh mẽ đi chăng nữa, thì đều đã chịu đựng đủ cảm giác một mình cô độc đi?

Trước lúc cô xuất hiện ở thế giới này, Zeref đã một mình chịu đựng cảm giác cô độc này trong bao lâu? Lạc Lan lùi tay về, ngược lại xoa lấy mặt Zeref, động tác nhẹ nhàng vuốt ve trực tiếp biểu đạt ý an ủi của cô.

So với ý nghĩ đơn thuần lúc ban đầu của cô ở thế giới này tìm được một chỗ dựa, thì ý nghĩ “Thăm nghĩ muốn làm bạn với con người” của Zeref thì thật sự rất làm cho người ta thương tiếc .

“..... Zeref.” Lạc Lan vỗ nhẹ tay anh đang ôm lấy hông mình, ý bảo anh buông tay ra, nâng mặt anh nghiêng đi, mông manh ở khóe miệng Zeref trao một nụ hôn: “Hiện tại là vì thực hiện tâm nguyện, cho nên mới mang em đến đây sao?”

Zeref nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“..... Cái này tuyệt đối là phạm quy a,” Lạc Lan hít một hơi thật sâu: “Ngu ngốc !”

Zeref tuyệt đối không để ý cô nói gì đó.

Đối với anh mà nói, ý nghĩ lúc trước có lẽ chỉ đơn giản là muốn ở cùng một người, nhưng hôm nay, loại ý nghĩ này đã sớm thay đổi bản chất — Nếu người đó không phải là Lạc Lan, nếu người trong lòng không phải là cô ấy, cho dù lại có nhiều người cùng anh thì cũng sẽ không có ý nghĩa nào nữa.

Anh trở tay đem cả người cô chuyển trở lại đặt trên thân cây, đem nụ hôn khi nãy kéo dài đi xuống.

Đem về mặt của người này chặt chẽ nhớ kỹ.

Nắm toàn bộ cảm xúc cùng phản ứng cơ thể của người này trong tay, đem mỗi một về mặt của cô bởi vì chính anh mà thể hiện ra, đều nhớ kỹ một cách chặt chẽ.

Muốn người này hướng về anh lộ ra tươi cười, bởi vì anh mà cảm thấy hạnh phúc. Cho dù là thương tâm khóc, do dự bất an, mỗi một loại cảm xúc đều chỉ có thể nhất định chỉ vì anh mà được dựng lên.

Hy vọng xa vời lúc ban đầu giống như dục vọng tham lam nhỏ nhỏ đã trở nên to lớn. Loại diễn biến này làm cho anh muốn đem cô trói chặt vào bên người mình, loại dục vọng độc chiếm cô chỉ cho riêng mình anh.

Zeref không nhìn Lạc Lan nhỏ giọng kháng nghị, động tác phản kháng cũng rất nhỏ, thuận thực khiêu khích cô. Đem về bởi vì ngượng ngùng mà nổi lên đỏ ửng, bởi lẽ do niềm khoái cảm mà ướt át hai mắt, đem toàn bộ về ý lại cùng về lưu luyến ở trong mắt cô nhét vào trong đáy mắt.

Người con gái này hoàn toàn thuộc về anh.

Nguyện vọng nhỏ nhỏ lúc ban đầu đã sớm trở thành sự thật, nhưng gục vọng tham lam của anh lại trở nên càng nhiều. Nhưng mà, chỉ cần người này luôn ở cạnh anh, mỗi một phần muốn tìm thì đều có thể nhận được lời đáp lại.

Đây là điều mà Zeref muốn bảo vệ trong tình trạng hiện nay.

**

Sáu tháng sau —

“Ze..... Ref.....” Một người thiếu nữ tóc đen mang thai nào đó được tiến hành nâng đỡ đi tản bộ mỗi ngày, mặt cô đầy vẻ không được tự nhiên cùng bất đắc dĩ biểu hiện ra tâm tình của cô: “Anh có thể không cần luôn dùng vẻ mặt đầy hoảng sợ nhìn bụng của em sao?”

Người thiếu nữ tóc đen được người đàn ông nâng đỡ, môi anh vừa mới khẽ động, lúc anh vừa mới định mở miệng ra nói chuyện thì không biết khóe mắt anh liếc nhìn đến cái gì, sắc mặt liền thay đổi lớn: “Chú ý bậc thang !”

Thiếu nữ tóc đen lộ ra biểu tình như quả trứng bị đông đá: “.....”

.....

Nhóm người dân xung quanh hiển nhiên đã muốn vô cùng quen thuộc với động tác mỗi ngày này hai vợ chồng họ. Ánh mắt hướng tới hai người họ đều

mang theo ý cười.

“Đôi vợ chồng kia thật sự đúng là tràn đầy ân ái a, đây là cái thai đầu của hai người bọn họ đi?”

“Không có thể như vậy được sao, chính là bởi vì cái dạng này, mới làm cho người chồng kia khẩn trương như vậy đi. Cô xem vẻ mặt của người đó đi, phốc.”

“Thật đáng yêu a, nghĩ đến lúc sau khi hai vợ chồng tôi kết hôn xong thì liền mang thai, lúc ấy, biểu hiện của anh ấy cũng là như vậy.”

“Trình độ của các ông chồng cũng bắt đầu đáng yêu rồi đây.”

“Ngày trời qua thật nhanh a, không phải hai người bọn họ vừa mới kết hôn vào năm trước ở trong trần sao? Đáo mắt một cái liền đã hòa thai đứa nhỏ, nhìn bụng của cô ấy kia, cũng không lạ vì sao người đàn ông nhác cô ấy khẩn trương đến như vậy, cũng quá lớn.”

“..... Có thể là song bào thai hay không?”

“Nếu là như thế này thì thật đúng là chuyện tốt đâu, nhìn diện mạo của hai người bọn họ, đứa nhỏ hẳn là sẽ thật sự đáng yêu đi? Thật chờ mong —”

“Không sai không sai. [Ting—]”

Hai vợ chồng đi tản bộ liếc nhìn nhau — hai bên lẫn nhau đều nghe thấy được âm thanh bàn tán của người dân. Cuối cùng vẫn là Lạc Lan không nín được biểu tình bất đắc dĩ, “Phốc xuy” một tiếng bật cười.

“Nghe được không?” Cô nửa thật nửa giả quở trách chồng nhà mình ở bên cạnh: “Mọi người đều nói anh quá khẩn trương.”

Zeref vẫn như cũ đầy mặt khẩn trương, cảnh giác: “Chờ em sinh ra đến anh sẽ không khẩn trương nữa.”

“Chặc..... Anh đúng là tên không dứt khoát gì cả.”

Lạc Lan đem đầu chuyển hướng bên kia, ở nơi Zeref nhìn không tới vụng trộm cười cong mắt.

Cô hí hóp mắt nhìn về phía bầu trời và biển xanh nối tiếp nhau nơi — Đã có loại chuyện xuyên qua một cách kỳ diệu này, vậy thì cô có phải cũng có thể tin tưởng chuyện “Người đã mất sẽ ở trên trời cao ngắm nhìn người thân của bọn họ” chứ?

Nha, cha, mẹ — Không lâu sau nữa, con cũng sẽ có được đứa bé của chính mình a.

Cho nên.

Ngay tại thế giới này, đem hạnh phúc thuộc về con tiếp tục kéo dài nữa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Gói 100 câu hỏi (Part 1)

Edit: Lã Thiên Di

[Thời lượng phát sóng lên cao] [Lựa chọn tính đủ mua]

[Nơi này là phòng biểu diễn thanh 〇 khẩu] [100 câu hỏi gì đó, trước hết 50 câu hỏi đi.]

— Nhân vật OOC [1] theo hướng bị hủy hoại hình tượng, báo động trước với năng lực cực kì cao, những người không khôe mời tự động mời ôm tường, tới cửa, rẽ trái

[1] OOC: Out of character, nhân vật trong truyện gốc không cư xử và suy nghĩ như tính cách họ thể hiện trong truyện gốc.

Người chủ trì: Mỗ Cửu (Hò Cửu)

Những người được phỏng vấn: Zeref, Lạc Lan

Mỗ Cửu: Như vậy thì chúng ta bắt đầu —

Lạc Lan: Đợi chút, tôi có vấn đề muốn hỏi! Bảng đeo giấy chứng nhận công tác trên cổ người viết XX, nhà xuất bản XXX..... Người chính là biên tập

viên của tôi? [Đợi chút, có phía đã bắt đầu rồi hay không]

Mỗ Cửu: Ai nha, đó là do tác giả chưa có lộ mặt kiêm chức mà thôi. [Trạng thái che mặt thẹn thùng.]

Zeref: Biên tập viên? Chỉ vì lần trước đi gặp người cho nên cô ấy mới bị bắt đi? [Âm thanh âm trầm, nín chặt tay áo.]

Mỗ Cửu: Để cho ta phòng vắn xong trước cái đã!!! Vì thế nên bắt đầu thôi!!!

Mời nói tên của bạn cho tôi biết.

Lạc Lan:

Zeref:

Mỗ Cửu:PASS (Bỏ qua)

Số tuổi?

Lạc Lan: 26

Zeref:

Mỗ Cửu: Thiếu niên Zeref, liên tục dùng “.....” là phạm quy!

Zeref: Không nhớ rõ.

Lạc Lan:Lão nam nhân...

Zeref: Đêm nay em —

Lạc Lan: Em sai rồi! Câu tiếp theo đi!

Giới tính là?

Mỗ Cửu: Khụ, loại vấn đề này rõ ràng có ý nghĩa tồn tại như thế nào kia chứ (→_→)

Tính cách của bạn như thế nào?

Lạc Lan: Hửn là tính tình sáng sủa? Bởi vì di truyền kỹ năng chém gió của mẹ ruột thuộc lever 999, thỉnh thoảng sẽ có những phản ứng chậm chạp.

Mỗ Cửu: Cô đều là thường xuyên phản ứng chậm chạp đến mức không cần giải thích nữa, Zeref thiếu niên thì sao?

Zeref: Nói đến vấn đề này, rốt cuộc ai là người nói tôi là thiếu niên u buồn?

Mỗ Cửu: Khụ khụ khụ, ai kêu mỗi lần người thấy thiếu niên Natsu thì liền rơi nước mắt? Em gái Zeref a —

[Hệ thống] Thiếu niên Zeref bắt đầu tiến vào trạng thái sẵn bắn, toàn bộ HP của người chủ trì đều rơi vào số không, tiến vào luân hồi.

[Hệ thống] Luân hồi thành công ↓

Mỗ Cửu [Trạng thái dường như không có việc gì]: Mời mọi người tiến vào câu hỏi tiếp theo.

Tính cách của đối phương thì sao?

Zeref: Nhìn qua thì rất khôn khéo, sẽ ở một nơi mà tôi không quan sát được bắt đầu suy nghĩ làm bậy, cần phải được dạy dỗ.

Lạc Lan: Cái gì kia chứ Zeref— Ưm ưm ưm —

Mỗ Cửu [Nhìn sang một bên]: Cái gì ta cũng không nhìn thấy được.

[Mười phút sau]

Lạc Lan: Anh chính là tên khốn kiếp!!! Sử dụng kỹ năng vô cùng hung ác [Bíp —]

Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Zeref: Nửa đêm bên rừng cây nhỏ, tỉnh lại liền phát hiện cô ấy đang ôm đùi của tôi.

Lạc Lan:..... Làm thế nào mà tôi cảm thấy cách phát biểu này có vấn đề.....

Mỗ Cửu: Khụ, chân tướng tiếp theo thiếu niên Zeref không cần giải thích, câu tiếp theo.

Ấn tượng đầu tiên về đối phương là như thế nào?

Zeref: Đôi mắt rất đẹp, cùng với giới tính là nữ cảm thấy rất không sao nói rõ được.

Lạc Lan: Cơ ngực rất đẹp 〇

Mỗ Cửu [Đồ trá]: Người này không phải là con gái của ta.....

Thích đối phương ở điểm nào?

Zeref: Chỗ nào cũng đều thích.

Lạc Lan [Đồ mặt]:..... Đây, loại chuyện thô lộ này tôi mới không làm đâu!

Zeref: Làm đi

Lạc Lan:..... Anh không dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với em, đáng ghét!!!

Zeref[Quay đầu hỏi người chủ trì]: Giọng điệu này của tôi là cái gì?

Mỗ Cửu: Ta gì cũng không biết, khụ —

Chán ghét đối phương ở điểm nào?

Zeref: Chán ghét việc cô ấy luôn bị người kỳ quái bắt đi.

Lạc Lan: Chán ghét việc anh ấy bắt buộc tôi.

Mỗ Cửu:..... [Quyết không thể nói cho hai người bọn họ biết đây đều là chủ ý của ta.....]

Bạn cảm thấy sống chung với đối phương rất tốt sao?

Zeref: Dù sao thì cô ấy vẫn khi dễ tôi.

Lạc Lan: Em không có, tóm lại là câu tiếp theo!

Zeref: Bác bỏ, trả lời vấn đề cho tốt vào.

Lạc Lan:..... Được rồi, được rồi, sống cùng với anh siêu cấp tốt, vừa lòng chưa?

Zeref: Được, câu tiếp theo.

Mỗ Cửu: Địa vị là người chủ trì của ta đã ở đâu rồi!

Cách xưng hô với đối phương?

Zeref: Rose.

Lạc Lan: Jack.

Mỗ Cửu:..... Hình như bị lạc đề rồi thì phải?

Zeref: Đây không phải là chủ ý của ngươi sao?

Lạc Lan: Đúng vậy.

Mỗ Cửu:..... You jump, I jump!!!

Hi vọng đối phương xưng với bạn như thế nào?

Zeref: Không thể tưởng tượng ra được cô ấy dùng khác xưng hô khác để gọi tôi .

Lạc Lan: Anh yêu — Darling — Người em yêu nhất của ta yêu nhất — Anh yêu Zeref —!

Zeref[Chặn ngang lối Lạc Lan qua hôn xuống]:..... Em lặp lại lần nữa?

Lạc Lan [Mặt đầy máu]: Thiếu niên Zeref bần nhão GR...À..OOOO!!!

Mỗ Cửu: Hai người chơi thật vui về a ==

So sánh đối phương giống với loài động vật nào?

Zeref: Mèo nhỏ mắt vàng.

Lạc Lan: Đợi chút! Đó không phải là lời kịch của Laxus sao!?

Zeref: Hẳn thực chứng mất, em là của anh.

Lạc Lan:..... Chủ nghĩa to lớn của một người đàn ông! Chuyên môn –điên cuồng! Blablabla.....

Zeref[Mắt diếc tai ngơ]: Câu tiếp theo.

Sẽ tặng món quà gì cho đối phương?

Zeref: Ma pháp chủ văn.

Lạc Lan: Há? Anh đồng ý, đó là đồ vật gì???

Zeref: Bí mật.

Lạc Lan: Vậy thì em sẽ đưa cho anh “Ăn sinh hoạt” đi [Chú thích: Tiếng địa phương của Thượng Hải: “Ăn sinh hoạt” tức là “Đánh người một chút”]

Zeref[Nhíu mày]:?

Lạc Lan [Đắc ý]: Không hiểu đi? Hừ hừ hừ —

Mỗ Cửu: Ta đã sinh ra một đứa con gái thật tốt [Sương mù hiện lên!]

Muốn nhận được quà tặng gì?

Zeref: Cô ấy chỉ cần đứng bên cạnh tôi là được.

Lạc Lan: Chuyên chúc phiếu com dài hạn!

Mỗ Cửu: Cái này là chuyện hai người chưa từng nói đến đó sao?

Zeref & Lạc Lan: Không được sao?

Mỗ Cửu: Được, địa bàn của hai người, hai người làm chủ, bị thương đến mức không dậy nổi, bị thương đến mức không dậy nổi a!!!

Có điểm nào bất mãn đối với đối phương không? Nếu có, thì là ở điểm nào?

Zeref: Luôn luôn không nhìn tôi.

Lạc Lan: Luôn nhìn tôi ==

Mỗ Cửu: Bạn trai của ta còn không có nhìn ta đâu, người thấy đủ rồi chứ!

Lạc Lan: Tĩnh, tĩnh lại đi, người từ đâu có được bạn trai.

[Hệ thống] Đầu gối người chủ trì biến thành tổ ong vò vẽ, tiến vào luân hồi.....

.....

Mỗ Cửu [lại dường như không có việc gì]: Đến đây đi, ta tiếp tục.....

Bạn có sở thích gì?

Zeref: Lúc trước vẫn nghiên cứu Hắc Ma Pháp, gần nhất bắt đầu nghiên cứu suy nghĩ của Lạc Lan.

Lạc Lan: Biến – thái

Zeref: Hừm?

Lạc Lan: Người thực sự tò mò, quá tuyệt vời! Cùng với sở thích mê..... tính kiếm tiền của em sao?

Mỗ Cửu: CP biến – thái cùng với vợ vệt của cái, mọi người cảm thấy như thế nào?

Zeref & Lạc Lan: Giết chết người!

Đối phương có sở thích gì?

Zeref: Viết tiểu thuyết kỳ quái.

Lạc Lan: Đọc sách.

Đối phương làm gì thì sẽ cảm thấy chán ghét?

Zeref: Không có lý do rời đi khỏi tầm mắt của tôi, có lý do cũng chấp nhận.

Lạc Lan:..... Ép buộc tôi.

Zeref: Lần đó là ngoài ý muốn!

Lạc Lan [Lấy mắt liếc ngang anh]: Hừ!

Mỗ Cửu: Được được được, đừng cãi nhau

Bạn làm cái gì sẽ làm cho đối phương cảm thấy chán ghét?

Zeref:..... Ép buộc cô ấy

Lạc Lan: Đột nhiên không thấy..... thì phải?

Mỗ Cửu: Điều rất có tự mình hiểu lấy thôi (→_→

Mối quan hệ của của hai người tiến triển đến mức độ nào rồi?

Zeref: Ăn luôn

Lạc Lan:..... Ăn sạch sẽ

Mỗ Cửu: Chắc chắc chắc.

Lần đầu tiên hẹn hò là ở nơi nào?

Zeref: Hẹn hò?

Lạc Lan: Mỗi ngày đều là hẹn hò đi? Bởi vì là Zeref, cho nên thời gian ở cùng một chỗ thì rất là dài.

Không khí khi đó là?

Zeref: Cô ấy rất nhiều lời.

Lạc Lan: Anh ấy thích im lặng, tôi càng muốn làm âm ỹ với anh ấy

Zeref:.....

Mỗ Cửu: Zeref thiếu niên, ta đồng tình với nhà người.

Khi đó tiến triển đến thế nào?

Zeref: Hôn môi.

Lạc Lan: Bởi vì không để anh ấy dùng ma pháp cho nên hấp thụ ma pháp của anh, hôn môi.

Thường xuyên hẹn hò ở địa điểm nào?

Zeref: Nhà, quán cà phê.

Lạc Lan: Giống như trên, bởi vì muốn dùng chữ kiếm tiền a.

Khi đến sinh nhật của đối phương, bạn sẽ làm cái gì?

Zeref: Muốn tâm sự với cô ấy.

Lạc Lan: Làm bánh ngọt cho anh ăn ~ Bất quá kỹ thuật của tôi không được tốt cho lắm.

Zeref: Em làm anh đều ăn.

Lạc Lan [Cười gian]: Ừ nói làm bầm, nói làm bầm ~ rốt cục mắc câu ~ anh chờ xem Zeref!

Người thông báo trước là ai?

Zeref [Bỏ qua một bên tầm mắt, mặt ửng đỏ]:

Lạc Lan: Không thể nói cùng với người ngoài.

Mỗ Cửu: Chắc, cánh tay, khuỷu tay ra bên ngoài kia tên lửa gat.

Thích đối phương tới trình độ nào?

Zeref: Đồng sinh cùng tồn tại.

Lạc Lan: Ừm, so với Laxus, còn có Gray, còn có Natsu, còn có (Lược bớt tên của người thứ N) Còn thích hơn một chút đi.

Zeref: Tiểu thuyết em còn muốn viết không? Hừm?

Lạc Lan:

Mỗ Cửu: Con gái à, tự cầu nhiều phúc đi.

A, là yêu sao?

Zeref [Mé mang chớp mắt một cái]: Bởi vì chưa từng có cảm giác tương tự cho nên không thể phán định, nhưng cô ấy là người quan trọng nhất.

Mỗ Cửu [Cười trộm]: Ở trong lòng người là cái vị trí gì nha?

Zeref: Vị trí trái tim.

Lạc Lan: Khụ khụ. Anh đã như vậy thăng thấn, em đây cũng. Ừm, cũng là vậy đi [Nhìn trời]

Mỗ Cửu: Chắc chắc chắc. Hương vị ngọt ngào bốc lên.

Đối phương nói gì thì liền không biện pháp?

Zeref: Làm nũng kêu tên của tôi, tôi liền.

Mỗ Cửu [Một ngụm nước được phun ra]: Zeref thiếu niên, người cũng quá yếu đi!

Zeref [Đỏ mặt]:

Lạc Lan [Trùng mắt nhìn người chủ trì nào đó]: Anh ấy chỉ cần dùng “Cái loại này thanh âm” này để nói chuyện thì tôi liền không có biện pháp, bất quá may là bình thường anh ấy cũng không dùng đến.

Mỗ Cửu: Cho nên chỉ có ở thời điểm [Bíp—] với nhau thì mới dùng?

Lạc Lan [Mặt đầy máu]: Đúng vậy, cho nên ăn rất nhiều có mệt hay không vậy! Các loại [Bíp—] có hay không kia chứ!

Zeref [Âm thanh bỗng nhiên thấp đi xuống]: Em không thích?

Lạc Lan: Không cần tùy tiện dùng cái loại này giọng điệu này nói chuyện! Em thích! Em siêu cấp thích đến muốn chết!!!

Zeref: Tốt lắm.

Lạc Lan: Anh! Bị ăn đến chết. QAQ

Hoài nghi đối phương đứng núi này trông núi nọ, thì nên làm sao mới phải?

Zeref: Giết Laxus.

Lạc Lan: Đợi chút, vì sao đã muốn chỉ định?

Zeref:.....

Lạc Lan:.....

Mỗ Cửu:.....[Cho nên sau khi Zeref giết Laxus xong, người kế tiếp chính là ta đi? Hiu hiu hiu]

Cho phép đứng núi này trông núi nọ sao?

Lạc Lan: Truyền thuyết kể rằng anh cùng với Mavis là đã kết duyên a?

Zeref:..... Cái loại chuyện này anh không biết.

Lạc Lan: Hừ hừ hừ, kẻ bạc tình, mình phải cẩn thận.

Zeref:.....

Mỗ Cửu: Ha ha ha, Zeref thiếu niên ngơoi OOC [Câm miệng]

OOC: Out of character, nhân vật trong truyện gốc không cư xử và suy nghĩ như tính cách họ thể hiện trong truyện gốc.

Khi hẹn hò, nếu đối phương đến muộn, làm sao mới phải?

Zeref: Sống cùng nhau, sẽ không muộn.

Lạc Lan: Giống như trên

Mỗ Cửu [Tức giận]: Từ đâu đến đề mục miệng mồm A!

Thích vị trí nào trên cơ thể của đối phương nhất?

Zeref: Ánh mắt.

Lạc Lan: Cơ ngực.

Mỗ Cửu: Con gái, tiết tháo của ngơoi vỡ thành một mảnh phiến.....

Cử chỉ nào của đối phương là yêu mị nhất?

Zeref: Ở thời điểm [Bíp –] trên [Bíp –] giường.

Lạc Lan: Hình dung một người nam nhân làm thế nào có thể sử dụng yêu mị, tốt xấu gì tôi đây cũng là một tay viết chữ a. [Té ngã!]

Mỗ Cửu: Ta đồng ý.

Người xem: ‘Bíp’ nhiều như thế, vậy thì đã xảy ra chuyện gì a [Té ngã!]

Khi nào thì hai người sẽ cảm thấy khản trương?

Zeref: Khi [Bíp–], còn có khi tắm rửa.

Lạc Lan:..... Anh nói ít một câu sẽ chết sao!?

Người xem: Này, ‘Bíp’ nhiều lắm rồi đấy!!!

Mỗ Cửu:..... Các ngơoi tưởng ta là người chuyên thu thập 9 thẻ bài để triệu hồi Thần Long sao?

Đối phương đã từng làm càn nõi dối chưa? Am hiểu nõi dối sao?

Zeref: Vô cùng am hiểu, hơn nữa còn đặt cho tôi một cái tên kỳ quái.

Lạc Lan:.....

Mỗ Cửu: ...

Lạc Lan: Anh ấy không nói dối, anh ấy chỉ là không nói. Chắc, lão nam nhân tạo ra khó khăn cho đã vô rồi muốn đi chết.

Zeref: [Bắt người sang đây cắn miệng.]

Mỗ Cửu: Ai ai ai đây là nơi công cộng đấy, sang câu tiếp theo đề!

Thời điểm làm gì sẽ cảm thấy hạnh phúc nhất?

Zeref: Khi được ôm cô ấy.

Lạc Lan: Được ăn uống!

Mỗ Cửu: Thật? Ăn hàng.

Có tranh cãi với nhau không?

Zeref: Không có.

Lạc Lan: Ở đâu mà không có, lần trước anh đã nhất định muốn em mang dép lê đi đến quán cà phê, không phải em đã tức giận cùng với anh sao blablabla—

Mỗ Cửu: ... Liên chỉ vì việc nhỏ đó?

Zeref: ... Liên chỉ vì việc nhỏ đó.

Người xem: Liên chỉ vì việc nhỏ đó.

Lạc Lan:

Cãi nhau như thế nào đâu?

Zeref: Cô ấy tự cãi nhau một mình, tôi không nói lời nào, cô ấy còn có thể tự bỏ não.

Lạc Lan:

Mỗ Cửu: Kỹ năng nghịch thiên

Làm như nào mới có thể hòa thuận?

Zeref: Ầm ỉ một mõi liền đi ra khỏi cửa.

Lạc Lan: Sát!

Mỗ Cửu: Ta nghĩ muốn nói thật lâu rồi, con gái thì đừng nên nói thô tục nha.

Lạc Lan [Lấy ra một con dao làm bếp]:... Hừm?

Mỗ Cửu: Nói! Cứ việc nói! Con gái nói thô bạo thì mới có khí thế!

Cho dù có đầu thai sang kiếp khác thì cũng nghĩ muốn trở thành người yêu của nhau sao?

Zeref: Nếu như có được thân thể của người bình thường, tôi liền đi tìm cô ấy.

Lạc Lan: Không thể đổi một người khác?

Zeref: Của anh cơ ngực thế nào ? Đây thiếu niên, nhà ngươi lại OCC nữa rồi!!!

Lạc Lan: Tới tìm em đi!

Zeref: Vậy thì để anh khắc ấn ký trên linh hồn em đi.

Mỗ Cửu: Đây hai người, tiết tháo đã muốn căn bản không tồn tại [Đờ trán.]

Cảm thấy được yêu là vào thời điểm nào?

Zeref: Khi cô ấy chủ động ôm tôi.

Lạc Lan: Khi được ôm.

Mỗ Cửu: Sau khi H?

Zeref & Lạc Lan:..... Giết người!

Cảm thấy chẳng lẽ không yêu tôi sao??? là vào thời điểm nào?

Zeref: Không có loại thời điểm này.

Lạc Lan: Tin em đến như vậy? Em đây hòa Laxus —

Zeref: Giết hán! Thiếu niên lại một lần nữa tự do

Laxus: Chết tiệt, ta đây cái gì cũng không có làm hết?! Chỉ đứng nằm thôi mà cũng bị trúng đạn là sao?! lúc này ngay cả Laxus cũng OCC.....

Mỗ Cửu: Đừng xuyên tràng a uy ! ! ! người chủ trì uy nghiêm ở đâu a a a —

Cách thể hiện tình yêu của bạn là như thế nào?

Zeref: Vĩnh viễn bảo vệ cô ấy.

Lạc Lan: Cùng ở bên cạnh anh ấy.

Mỗ Cửu: Câu trả lời rất ư là bình thường này, ta có chút không thích ứng được.....

Nếu như sẽ chết, thì sẽ chết trước đối phương? Hay vẫn là sau đối phương?

Zeref: Tôi cùng cô ấy vĩnh viễn là cùng tồn tại.

Lạc Lan: Câu hỏi được đặt ra thật sự quá tuyệt đẹp .

Mỗ Cửu: Rõ ràng năng lượng bị rút ra, người sẽ trực tiếp tiêu vong.

Zeref:.....[Lấy tay ra khỏi áo]

Mỗ Cửu: Ta sai lầm rồi! Hai người vĩnh viễn ở cùng một chỗ ha, ta gì cũng chưa nói _[3]_ Người chủ trì thật sự rất khó làm.

Hai người trong lúc đó có chuyện gì giấu diếm nhau sao?

Zeref: Không có giấu diếm, chỉ là chưa nói mà thôi.

Lạc Lan:..... Tổng cảm thấy bỏ lỡ rất nhiều chuyện không biết đến, đau chết.

Zeref: Đây em không.....

Lạc Lan: Vậy anh giúp em chịu đau nhé?

Zeref:..... Đau chết.

Mỗ Cửu: [←Chết tiệt, thiếu niên hôm nay, người đây là muốn điên đó à! Chơi trò điên cuồng đồ vớ sao?!]

Trường hợp của bạn là cái gì?

Zeref: Cô ấy.

Lạc Lan:..... Số lần thổ lộ hôm nay của lão nam nhân hôm nay có chút nhiều..... Với lại tính tiết này là chỉ ý gì?

Mỗ Cửu: Ta cũng không biết ==

Zeref & Lạc Lan:..... Giết người!

Quan hệ của hai người là công khai với toàn bộ? Hay vẫn là giữ bí mật?

Zeref: Công khai.

Lạc Lan: Công khai.

Cảm thấy hai người sẽ yêu nhau vĩnh viễn sao?

Zeref: Chỉ cần tôi còn tồn tại, cô ấy chính là người quan trọng nhất.

Lạc Lan: Hửn là sẽ đi.....

Mỗ Cửu: Cho người xuyên qua trở về, cho người một người đàn ông có cơ ngực rất tốt, thế nào?

Lạc Lan [Nhìn trộm Zeref]:..... Tôi thấy hay là thôi đi, tuy rằng rất có lực hấp dẫn.

Zeref[Lấy tay ra khỏi áo]: Quả nhiên vẫn là nên giết người đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Gói 100 câu hỏi (Part 2)

Xin hỏi ngài là ở phương diện công, hay vẫn là phương diện thụ?

Lạc Lan: Anh ấy công tôi thụ..... Nói này, đây thật sự không phải là một trăm câu hỏi về CP đam mê sao?

Zeref: Cái gì là đam mê?

Mỗ Cửu & Lạc Lan [trăm miệng một lời]:..... Người (Anh) không cần biết

Vì cái gì sẽ quyết định như thế?

Lạc Lan:.....

Zeref:.....

Mỗ Cửu:..... Đây tuyệt đối là một trăm câu hỏi về đam mê đi?

Lạc Lan: Đồ than bùn! Thời điểm đi tìm câu hỏi, nhà người không xem trước sao?

Mỗ Cửu: Ta.....[Tất cả đều là loại đề tài này a.....]

Ngài đối với tình trạng hiện tại vừa lòng sao?

Lạc Lan [Đỏ mặt]: Cũng không tệ lắm.....

Zeref: Vừa lòng

Mỗ Cửu [Huýt sáo]: Tốt lắm!

Địa điểm lần đầu H?

Lạc Lan: Trong nhà.

Zeref: Trong nhà.

Cảm giác ngay lúc đó?

Lạc Lan: Đau, thực bất an.

Zeref: Lạc Lan, anh.....

Lạc Lan: Hử! Đi quỳ gối điều khiển từ xa! Di chuyển bàn thì gia tăng thêm 30 phút !

Zeref[Mờ mịt]:.....

Mỗ Cửu: Gì kia, Fairy Tail có việc này?

Bộ đáng lúc ấy của đôi phương?

Lạc Lan: Không khồng chế được.

Zeref: Thời điểm tình tảo lại phát hiện cô ấy khóc.

Sáng sớm đêm động phòng, câu đầu tiên mà ngài nói là?

Mỗ Cửu: Nói về chuyện này thì ta không viết, hai người nói gì?

Lạc Lan: Tôi nói này, thời điểm tình lại đã gần giữa trưa đấy có được không! Câu đầu tiên nói ra hình như là “Cả người tan rã

Zeref: Hỏi cô ấy “Có đói bụng không?”.

Số lần H vào mỗi tuần?

Lạc Lan: Không có tính qua!!!

Zeref[Đỏ mặt]: Ủ, không có tính qua.

Mỗ Cửu: Chắc chắc chắc chắc.....

Cảm thấy tình huống nào lý tưởng nhất, mỗi tuần vài lần sao?

Lạc Lan: Đây! Đây là chuyện riêng tư a!

Mỗ Cửu: Ai nha, nói một câu thì chẳng sao cả ~

Zeref: Muốn làm liền làm.

Lạc Lan:.....

Mỗ Cửu: Người xem, cũng là CP của người thắng thắn..... Nhưng hình như cũng không trả lời ta.....

Như vậy, là H như thế nào đâu?

Zeref: Khiến cô ấy thoải mái.

Lạc Lan: Đây! Zeref!

Zeref: ???

Lạc Lan: Anh không cần có cái gì cũng đều nói đi ra hết!

Zeref: Có quan hệ gì chứ?

Mỗ Cửu: Nga a a a ~ [Nhanh chóng ghi chép trên giấy.]

Nơi mất cảm nhất của chính mình?

Lạc Lan:..... Lỗi tại.

Zeref[Đỏ mặt]:.....

Mỗ Cửu: Ế? Rõ ràng khi này còn mới khoa trương xong. Lúc này cư nhiên ngưng ngưng?

Lạc Lan: Tôi giúp anh ấy trả lời! Mỗi lần hôn vào yết hầu của anh ấy thì liền..... Bla bla bla la la la.

Mỗ Cửu: Ôi mẹ ơi, em gái à, người đúng là chân truyền cao thâm của ta! Quá XE (tà ác) nha, hê hê hê ~

Nơi mất cảm nhất của đôi phương?

Lạc Lan: Đã được trả lời trên câu kia.

Zeref: Cả người cô ấy đều rất mất cảm.

Lạc Lan: (= 𠂇 = Zeref ngu muội!!!

Mỗ Cửu: Ha ha ha! Zeref đã bán đứng đồng đội của mình.

Dùng một câu hình dung khi đối phương H?

Lạc Lan: Gọi cảm ~ [Ting -]

Zeref: Cho dù là biểu tình gì cũng đều thực đáng yêu.

Lạc Lan: Cái gì gọi là “Cho dù là biểu tình gì”???

Zeref: Khi thoải mái thì sẽ đỏ mặt, khi chịu không nổi thì trong mắt sẽ rung rung lên, khi GC (cao trào) thì sẽ.....

Lạc Lan: Cắt! Cắt cắt cắt cắt! Không cho nói tiếp nữa!!!

Mỗ Cửu: Ha ha ha, lại bán đứng đồng đội của mình nữa.

Thằng thần mà nói, bạn thích H sao?

Lạc Lan:..... Thích.

Zeref: Thích.

Mỗ Cửu: Người nào đó trả lời giống như chắc chắn rất nhiều nha?

Nơi nào để tiến hành tình huống H?

Lạc Lan: Trong nhà.

Zeref: Trong nhà.

Mỗ Cửu: Hừ, lão phu lão thê.

Bạn nghĩ muốn ném thử mùi vị H ở nơi nào?

Lạc Lan: Trong nhà là được rồi!

Zeref: Đều muốn được ném thử ở nhiều nơi.

Lạc Lan: ZE ! REF !!!

Mỗ Cửu: Đây, bị cấm dục mấy trăm năm sao.....

Khi tắm rửa là đang tiến hành H hay vẫn là sau khi tắm?

Lạc Lan: Trước sau gì cũng đều phải tắm rửa =.=

Zeref: Trước sau. Có đôi khi trực tiếp ở trong phòng tắm liền —

Lạc Lan: A a a a a

Mỗ Cửu: Zeref-kun, là nhân vật đại biểu cho việc bán đứng đồng đội điển hình nhất.

Khi H có lời ước định nào không?

Lạc Lan: Vĩnh viễn ở cùng một chỗ..... Các loại đó đi? Khi H thì anh ấy không yêu nói chuyện cho lắm.

Zeref: Phía trên nói rất đúng.

Mỗ Cửu:..... Hình như có chỗ nào đó không được đúng...

Bạn cùng với người yêu có phát sinh mối quan hệ đặc biệt nào với người bên ngoài không?

Lạc Lan: Anh ấy dám.

Zeref: Cô ấy dám.

Lạc Lan ... Zeref

Mỗ Cừ: Phụt!!!

Đối với loại ý nghĩ! Nếu không thể chiếm được trái tim, ít nhất cũng phải chiếm được thể xác.] này. Thái độ của bạn là tán thành, hay vẫn là phản đối?

Lạc Lan: Hoàn toàn là căn bản!

Zeref: Phía trên nói rất đúng.

Mỗ Cừ: Tổng cảm thấy hình như có chỗ nào đó không được đúng!

Nếu như đối phương bị cường bạo, bạn sẽ làm như thế nào?

Lạc Lan:..... (= □ = Đây, loại này vấn đề..... [Quay đầu hỏi Zeref] Đây, em nghe nói người đàn ông khi được “bóc” thì phía dưới sẽ cứng rắn lên, anh cảm thấy thế nào?

Zeref:..... Giết hết toàn bộ.

Lạc Lan: Làm cái gì mà anh không trả lời vấn đề của em!?

Mỗ Cừ: Hấn thẹn thùng.

Zeref:.....

Lạc Lan [Có chút dăm chiêu]: Chẳng lẽ là sự thật?

Zeref: Ngoài việc đối em ra, năng lực tự động điều khiển của anh đều tốt lắm.

Mỗ Cừ: Mẹ ơi, lại thấy màn tỏ lộ!

Trước khi H thì bạn sẽ cảm thấy ngượng ngùng? Hay vẫn là sau khi H xong?

Lạc Lan: Ngay từ đầu, trước khi H và sau khi H đều đã ngượng ngùng.

Zeref: Sẽ không.

Mỗ Cừ: # Đàn ông quả nhiên là loài sinh vật có da mặt dày nhất #

Nếu bạn tốt nói với bạn là "Tớ rất cô đơn, cho nên đó là lý do buổi tối duy nhất vào ngày hôm nay, xin..." cũng muốn cầu H, bạn sẽ?

Lạc Lan: Không có bạn tốt nói với tôi loại lời nói này, Zeref cũng không có bạn tốt, câu này PASS.

Mỗ Cừ: Nếu là Laxus thì sao?

Zeref:.....

Lạc Lan:.....

Laxus: Đây! Xú nữ nhân! Không cần đem ta lôi kéo tiến vào a!

Zeref: Laxus, đến chiến!

Mỗ Cừ:..... Ta nhất định là đã phán quyết ra phản biến hóa khôn lường.

Lạc Lan: Thôi thôi, để cho hai người bọn họ đánh một trận đi, đánh xong thì tốt rồi.

Mỗ Cừ: Người cứ dễ như vậy thật sự không có vấn đề gì sao!?

Bạn cảm thấy chính mình thực am hiểu về H sao?

Lạc Lan: Không, thế nào.....

Zeref: Phải học tập.

Lạc Lan: Anh có thể không cần học tập, hàng loạt quyển sách giáo khoa SM này, anh nhanh chóng trả về hết đi. Nếu anh dám dùng ở trên người em thì em liền trốn khỏi nhà!!!

Zeref: Một khi ngủ sẽ bị truyền tống trở về.

Lạc Lan:..... Xoa trán! Đem chức năng này hủy bỏ đi!

Zeref [Mim cười]: Đừng mong.

Như vậy đối phương thì sao?

Lạc Lan: Dù sao so với tôi thì kỹ thuật cao hơn nhiều.

Zeref: Tuy nói cô ấy chỉ cần nằm là được, nhưng mà nếu như chủ động thì tôi cũng sẽ thật cao hứng.

Khi H, bạn hi vọng đối phương sẽ nói những gì?

Lạc Lan: Thỏ lộ! Thỏ lộ a, thỏ lộ a, thỏ lộ a!

Zeref: Bởi vì khi tôi mà nói ra thì đều sẽ vui mừng.

Mỗ Cửu: Ta khinh, ra hoa đàm thăm thì sẽ bị chết nhanh!

Lạc Lan & Zeref: Ngươi nói cái gì?

Mỗ Cửu:..... Câu tiếp theo.

Bạn thích đối phương có vẻ mặt gì khi H?

Lạc Lan: Tà mị cuồng quyến và gì gì đó?

Mỗ Cửu: Ta khinh, ta đây đã tham gia vào nơi bữa bãi nào thế này [Ngã!]

Lạc Lan: Aha ha ha, nói giỡn nói giỡn thôi, thật ra vào thời điểm kia, anh ấy vẫn đều rất là gọi cảm. Thăng thấn mà nói, là siêu thích [Ting -]

Zeref: Khi bởi vì thoải mái đến mức chịu không nổi, khóc ra tiếng, đặc biệt đáng yêu.

Mỗ Cửu: Bà mẹ nó, thật là quý súc..... Cô gái, ta đồng tình ngươi.

Lạc Lan:.....

Bạn cảm thấy mình và người yêu cũng có thể H với người bên ngoài chứ?

Lạc Lan: Không thể

Zeref: Không thể.

Mỗ Cửu: Đây là đương nhiên, thật tốt nhĩ.....

Bạn đối với □ có hứng thú sao? (Dấu □ đó mình ko biết nó là gì, vì tác giả để nó vậy đó. Có lẽ nó thuộc mức độ nhạy cảm chăng!?)

Lạc Lan:..... Không có!!!!

Zeref: Nếu như cô ấy không ngại, tôi cảm thấy có thể nếm thử.

Lạc Lan: Em để ý!!!

Mỗ Cửu: Thật ra mà nói, ta cũng nghĩ muốn xem.

Lạc Lan: Anh, hừ hừ hừ!!!

Nếu đối phương bỗng nhiên không hề yêu cầu thân thể bạn nữa, bạn sẽ?

Lạc Lan:..... Câu hỏi này tốt đấy, tôi có thể đi tìm Laxus sao? [Cười]

Laxus:.....

Zeref:.....

Mỗ Cửu: Nữ nhĩ, tiết tháo của ngươi đâu?

Lạc Lan: Nói đùa thôi.

Mỗ Cửu: Ngươi xem, hai người bọn họ lại đi “phối hợp” với nhau, sổ sách chương trình của ta thật dễ dàng có được sao.....

Lạc Lan: Đừng để ý ~ [Ting –] chúng ta đến nói chuyện phiếm đi ~

Bạn nhìn nhận như thế nào đối với ?

Lạc Lan [Nghiêng mắt nhìn phía người nào đó]:.....

Zeref[Nhìn trời]:.....

Mỗ Cửu: Hôm nay thấy được rất nhiều điều không nên thấy gì đó..... Đây tuyệt đối là ảo giác, ảo giác.....

Giữa lúc H có chuyện đau nhức hay không?

Lạc Lan: Rõ ràng nhanh đến [Bíp –] anh ấy cũng không [Bíp –].....

Zeref: Không có đau nhức.

Mỗ Cửu: Zeref, nhà ngươi thật hạnh phúc.

Ở giữa màn H cho tới nay, nơi khiến cho bạn cảm thấy hưng phấn và lo lắng nhất là?

Lạc Lan: PLAY đã ngoại cực kì độc ác!

Zeref: Không tồn tại lo lắng, nhưng đã ngoại quả thật càng hưng phấn.

Mỗ Cửu:..... Cái gì kia, ta đây đều mặt đỏ

Đã từng có nhận được sự chủ động quyến rũ đầy mê hoặc của đối phương chưa?

Lạc Lan: Có.

Zeref: Có.

Mỗ Cửu: Ngày mai ta muốn gả cho ngươi

Lạc Lan: Cảm! Miệng!

Biểu cảm của cuộc “tấn công” khi đó?

Lạc Lan: Sung sướng.

Zeref: Ừ.

Mỗ Cửu: Chắc chắc chắc.

“Tấn công” có làm qua hành vi không?

Lạc Lan: Có.

Zeref:..... Ừm, anh thực xin lỗi.

Lạc Lan:..... Quên đi.

Phản ứng lúc ấy của đối phương khi nhận phải là?

Lạc Lan: Bị dọa đến, cũng có chút thất vọng.

Zeref: Khóc.

Đối với bạn mà nói, lý tưởng của Đối tượng làm H là?

Lạc Lan: Chỉ cần anh ấy là được.

Zeref: Chỉ cần cô ấy là được.

Mỗ Cửu: Vợ chồng ân ái, chết mất — khụ khụ.

Hiện tại đối phương phù hợp với lý tưởng của bạn sao?

Lạc Lan: Vâng!

Zeref: Chỉ có thể là cô ấy.

Mỗ Cửu: Hôm nay là ngày Zeref đáng yêu tỏ tình, trời ạ ~

Lạc Lan: Hâm mộ, ghen tị, căm hận đi?

Mỗ Cửu: Đúng vậy.....[Phiền muộn] ma ma của người cảm thấy cô đơn, trống vắng, lạnh lẽo.....

Zeref: Câu tiếp theo, cảm ơn.

Mỗ Cửu:.....

Giữa lúc H có sử dụng dụng cụ nhỏ nào không?

Lạc Lan: Không có.

Zeref: Không có.

Mỗ Cửu: Lần sau thử xem?

Zeref: Được.

Lạc Lan: Không tốt!!!

Zeref: Mẹ vợ đều đã đồng ý rồi.

Mỗ Cửu: Ô mô, ô mô! Ô mô!!! nghe thật êm tai, nghe thật êm tai, nghe thật êm tai.....

Lần đầu tiên của bạn xảy ra vào lúc nào?

Lạc Lan: Khi ở cùng với anh ấy.

Zeref:.....

Lạc Lan: Em biết đó không là lần đầu tiên của anh, hử!

Zeref[Nhìn trời]:.....

Khi đó đối tượng là người yêu hiện tại sao?

Lạc Lan: Phải.

Zeref:.....

Lạc Lan:

Bạn thích được hôn nhất vào những nơi nào?

Lạc Lan: Nơi nào thoải mái, đều ok.

Zeref: Đồng ý với cậu trả lời trên.

Mỗ Cửu:..... Nghe thật êm tai, ừ.

Bạn thích hôn vào những nơi nào trên người đối phương?

Lạc Lan: Môi.

Zeref: Lỗ tai, cổ.

Lạc Lan:..... Đây!

Có chuyện có thể lấy lòng đối phương vào buổi tối khi H là?

Lạc Lan: Nếu như chủ động thì đều có thể lấy lòng anh ấy.

Zeref: [Bíp]

Lạc Lan:..... Cường điệu hóa cảm âm rồi đấy, anh nói cái gì?

Zeref: Anh nói, [Bíp]

Lạc Lan:..... Quên đi, câu tiếp theo đi

Khi bạn đang H thì sẽ nghĩ đến chuyện gì?

Lạc Lan: Chỉ cho phép nghĩ đến anh ấy.

Zeref: Nghĩ đến cô ấy, hoặc là nghĩ đến phải làm sao để cô ấy được thoải mái.

Mỗ Cửu:..... Tên đàn ông cũng có chỗ thắc mắc tốt lắm

Số lần H trong một đêm là?

Lạc Lan: Thì..... Thì đều như nhau, thì đều nhau hết cả thôi!

Mỗ Cửu: A Lan, đáp án của nguoi..... Không rõ ý tứ hàm xúc a.

Zeref: Cô có thể tiếp nhận trong phạm vi hạn chế.

Mỗ Cửu: Nguoi xem, Zeref có bao nhiêu rõ ràng!

Lạc Lan [Nhéo thắt lưng của người nào đó]: Anh ít nói lại đi!

Zeref[Ôm lấy thắt lưng bị người nào đó kéo]: Lại không phải là có chuyện gì không tốt.

Khi H, quần áo do chính bạn cởi ra, hay vẫn là nhờ đối phương hỗ trợ cởi ra đâu?

Lạc Lan: Đều có.

Zeref: Ừ, đều có.

Đối với bạn mà nói, H là?

Lạc Lan: Sinh mệnh hòa vào nhau.

Mỗ Cửu:..... Gần đây nguoi đang xem sách thư của Lương tiên sinh sao?

Zeref: Lương tiên sinh?

Mỗ Cửu & Lạc Lan: Không có gì!

Zeref:.....H chính là phương thức tốt nhất để độc chiếm cô ấy.

Mỗ Cửu: Chắc chắc chắc, A Lan, hãy quý trọng CP nhà nguoi thật tốt a, người đàn ông tốt như hiện tại.....

Lạc Lan: Không cần phải nguoi lắm miệng

Mỗ Cửu: Thích đấy, ngao kiêu hóa.

Xin hãy nói một câu với người yêu của bạn.

Zeref: Anh yêu em

Lạc Lan:.....

Mỗ Cửu: Aiyou, nguoi chờ đợi đã lâu thông báo a, lúc này là lúc nên chủ động a !

Lạc Lan: Ta nhất định huyển nghe xong.....

Mỗ Cửu [một chương chụp được]: Cô kia, mau đáp lại người ta đi!

Lạc Lan: Em em em em em em cũng yêu anh!

Zeref [Khóe miệng giương lên]: Ừ.

Mồ Cừu: Ày ya! Lần này thì một trăm câu hỏi về vợ chồng CP Zeref sota – A Lan xin chấm dứt tại đây. Rất vui khi mọi người đã thưởng thức ~~~ [Cúi đầu]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tôi Là Sách Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.